DOLORES REDONDO

PARTEA DE NORD A INIMII

LITERA

buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficţiune contemporană – romane aflate în topurile internaţionale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărţi provocatoare, pe care abia aştepţi să le citeşti

La cara norte del corazón

Dolores Redondo

Traducerea acestei cărţi s-a făcut cu o subvenţie a Ministerului Culturii şi Sportului din Spania.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Partea de nord a inimii

Dolores Redondo

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Bogdan Mitea

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REDONDO, DOLORES

Partea de nord a inimii / Dolores Redondo;

trad. din lb. spaniolă: Marin Mălaicu-Hondrari. –

Bucureşti: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7627-6

ISBN EPUB 978-606-33-7768-6

I. Mălaicu-Hondrari, Marin (trad.)

821.134.2

Pentru Aitor şi June, care au renunţat „să mai înoate puţin“ pentru a sta cu mine.
E un adevărat privilegiu.
Pentru Eduardo. Mereu, totul.

Pentru agenta mea, Anna Sler-Pont, pentru contribuţia, îndrumările şi eforturile ei continue şi neobosite. Îi mulţumesc că este „poliţistul cel rău“ din romanele mele şi sfătuitoarea pertinentă de fiecare zi. Mulţumesc din inimă şi „îi dăm înainte“.

Pentru Maria Cardona, care adaugă muncii speranţă, fermitate şi bucurie şi demonstrează că totul se poate face „mai bine“ cu un zâmbet. Mulţumesc pentru că faci să pară simplu.

Pentru Ricard Domingo. Continui să ai capacitatea de a vedea invizibilul. De atâţia ani.

În memoria lui José Antonio Arrabal, care a murit în clandestinitate, dar nu în uitare. Mulțumesc că ai fost cititorul meu până la capăt.

PARTEA DE NORD

Această carte face parte dintr-un ciclu de romane inspirate din nord. În unele, Amaia Salazar e personajul principal; în altele, personajele şi subiectele se întrepătrund creând un univers comun în care nordul nu e mereu doar un punct cardinal, ci firul roşu care le leagă.

Pentru că locul cel mai dezolant din lume este partea de nord a inimii omeneşti.

PROLOG

Elizondo

Când Amaia Salazar avea doisprezece ani s-a pierdut în pădure timp de şaisprezece ore. Au găsit-o în zorii zilei, la treizeci de kilometri în direcţia nord, de poteca de la care se abătuse. Pierdută în ploaia deasă, cu hainele înnegrite de fum şi pârlite pe alocuri, ca ale unei vrăjitoare medievale scoase dintre flăcările rugului, contrastând cu pielea albă, curată şi rece de parcă ar fi ieşit dintre gheţuri.

Amaia a susţinut mereu că nu-şi aminteşte mai nimic din acea întâmplare. Părăsise poteca, apoi filmul din memoria ei dura abia câteva secunde în care se repetau nişte imagini. Derularea vertiginoasă a amintirilor îi crea senzaţia praxinoscopului lui Reynaud, unde succesiunea aceloraşi imagini în mişcare sfârşea prin a crea efectul imobilităţii. Uneori se întreba dacă umblase prin pădure, ori poate nu făcuse altceva decât să se aşeze acolo şi să stea nemişcată, fixând cu privirea un singur copac, până când creierul ei a suferit un soi de hipnoză, întipărindu-i pentru totdeauna în minte silueta lui primitivă şi maternă. Fusese o dimineaţă de duminică obişnuită, ieşise la plimbare cu câinele ei, Ipar, şi cu grupul de amatori de drumeţii din Aranza, în care se înscrisese în primăvara trecută. Îi plăcea pădurea, dar se înscrisese mai ales pentru a o mulţumi pe mătuşa Engrasi, care de luni de zile o tot bătea la cap că trebuie să iasă mai mult. Amândouă ştiau foarte bine că nu putea să iasă prin sat. În ultimul an, drumurile lor se restrânseseră până la mersul şi venitul de la şcoală şi la însoţirea mătuşii la biserică în fiecare duminică. În restul timpului, stătea în casă, aşezată în faţa focului, citind sau făcându-şi lecţiile, ajutându-şi mătuşa la curăţenie sau la gătit. Orice scuză era bună pentru a nu păşi dincolo de pragul uşii. Orice motiv era bun pentru a nu trebui să se confrunte cu ceea ce se petrecea în sat.

Mereu a zis că-şi aminteşte doar că a stat cu privirea pierdută pe un copac, că nu-şi aminteşte nimic altceva..., chiar dacă asta nu era foarte sigur. Continua să-şi amintească de copac, dar şi de furtună... şi de casa din mijlocul pădurii.

Când şi-a revenit în simţiri, l-a văzut pe tatăl ei lângă patul de spital. Chipul palid, părul lipit de frunte, udat de ploaie. Cuta roşie de pe pleoape de la atâta plâns. Când ea a deschis ochii, s-a aplecat protector asupra ei, cu faţa răvăşită de îngrijorare, dar şi cu o uşoară expresie de uşurare. Gestul lui i-a provocat un val de tandreţe şi a fost cât pe ce să se

înece de emoţie. Îl iubea, aşa cum îl iubise mereu. A vrut să-i spună asta, dar exact atunci a simţit atingerea uşoară a buzelor lui calde care-i şoptea la ureche:

– Amaia, să nu spui nimănui. Fă-o pentru mine, dacă ţii la mine. Nu spune nimic.

Toată iubirea pe care o simţea şi o simţise mereu pentru el i-a încleştat pieptul, aproape dureros. Cuvintele destinate a-i spune cât de mult îl iubea au murit înăuntrul ei şi au rămas ca o amintire dureroasă, lipite de corzile sale vocale. A încuviinţat, incapabilă să scoată vreun sunet, şi tăcerea ei s-a transformat în ultimul secret pe care avea să-l păstreze pentru tatăl ei şi în motivul pentru care a încetat să-l mai iubească.

PARTEA ÎNTÂI

„Compozitorul se gândeşte tot timpul la piesa lui neîncepută.“

Stravinski

„Morţii fac şi ei ce pot.“

Engrasi Salazar

1. ALBERT ŞI MARTIN

Brooksville, Oklahoma

ALBERT

Albert avea unsprezece ani şi nu era un copil rău, dar în ziua crimelor nu a ascultat de părinţii săi. Nu a făcut-o pentru că îi plăcea să iasă din vorba lor, ci pur şi simplu pentru că se gândise că nu se va întâmpla nimic, aşa cum fusese în cazul celorlalte avertizări. De ore bune, previziunile meteorologice anunţau apropierea unei furtuni puternice, vânturile calde şi reci care se ciocneau în înalt aveau să coboare pe pământ sub forma unei tornade. Maică-sa ţinea televizorul din bucătărie cu volumul la maximum, chiar dacă aceleaşi ştiri se repetau în buclă, şi vai de cel căruia i-ar fi dat prin cap să dea sonorul mai încet sau să schimbe canalul. Părinţii săi luau foarte în serios tema tornadelor, iar Albert nu înţelegea de ce. Până la urmă, casa lor nu fusese niciodată afectată de vreo tornadă. Aşa că, în dimineaţa în care le spusese că se înţelesese cu Tim, copilul familiei Jones, să meargă să se joace la acesta acasă, au refuzat categoric să îl lase. În urmă cu trei ani, ferma familiei Jones fusese devastată de o furtună şi nu exista nici un motiv să creadă că aşa ceva nu se putea repeta. Subiect închis. Vor sta cu toţii acasă şi vor coborî în refugiu, imediat ce vor suna alarmele.

Albert nu a protestat. A mâncat micul-dejun, şi-a lăsat cana în chiuvetă şi a şters-o pe uşa din spate. Făcuse deja jumătate din drumul dintre casa lui şi cea a familiei Jones, când şi-a dat seama că se întâmplă ceva ciudat. Norii care acoperiseră cerul încă de la primele ore ale dimineţii se deplasau acum în mare viteză; soarele se strecura printre ei, proiectând pe pământ siluete de lumină şi umbră. Nimic nu mişca la nivelul solului, liniştea stăpânea câmpurile, utilajele agricole zăceau în hambare, păsările amuţiseră. A ciulit urechile şi a auzit doar un câine urlând în depărtare; ori poate că nu era un câine? Zărise deja ferma familiei Jones când au început primele rafale de vânt. Speriat, a luat-o la fugă, a urcat treptele verandei şi a bătut la uşă cu toate puterile. Nu a răspuns nimeni. A dat ocol casei, până la uşa din spate, care era mereu descuiată, dar nu şi astăzi. Apărându-şi ochii de soare cu palmele, a scrutat cu privirea prin fereastra bucătăriei. Nu era nimeni. Atunci a început să o audă. A făcut doi paşi în spate şi a aruncat o privire în partea laterală a casei. Tornada înainta şuierând peste câmpurile pustii ca un monolit de întuneric sinistru, aducând cu sine praf, negură şi distrugere. Pentru o clipă, Albert a încremenit, admirând-o, hipnotizat de înaintarea ei hotărâtă în direcţia

fermei şi uluit de forţa magnetică, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi de la panică şi de la nisipul din aer. A privit în jur, căutând un loc unde să fugă, unde să se adăpostească.

Familia Jones avea un adăpost, parcă în partea din faţă a casei, dar nu era sigur, şi oricum era prea târziu să se mai întoarcă acolo. A luat-o la fugă spre coteţul găinilor, s-a mai uitat o dată în urmă şi a văzut cum monstrul înainta tot mai mult, apoi a continuat să alerge până la micul acaret, în timp ce se ruga să nu fie încuiat. A tras de zăvorul rudimentar – o bucată de lemn ce oscila prinsă într-un cui şi se fixa într-o scobitură din tocul uşii. A închis zăvorul după el. Pentru o clipă, l-a învăluit un întuneric absolut, până când a început să vadă lumina slabă ce se strecura printre scânduri, în timp ce continua să gâfâie, aproape sufocat de la alergare şi de mirosul de pene şi găinaţ. Şi-a pipăit buzunarul în căutarea inhalatorului, în timp ce cu ochii minţii îl vedea pe masă, lângă televizor. Chinuindu-se să-şi stăpânească plânsul, auzea bestia urlând afară. O fi trecut momentul ei culminant? Se îndepărta deja? S-a întins pe jos, fără să ţină cont de găinaţurile moi şi albicioase care i-au îmbibat pânza pantalonilor şi a scrutat printre scânduri. Dacă furtuna îşi schimbase direcţia pentru un timp, o făcuse doar pentru a reveni cu şi mai multă forţă. A văzut-o cum se apropia străbătând pajiştea ca o creatură vie, compusă din tot ceea ce târa cu ea din locurile pe unde trecuse. Şi-a întors privirea spre interiorul coteţului şi abia atunci, cu ochii obişnuiţi deja cu semiîntunericul, a văzut păsările. Găinile stăteau claie peste grămadă, formând un grup tăcut şi compact într-unul dintre colţurile coteţului. Ştiau că urmau să moară şi în clipa aceea a ştiut şi el. Tremurând din cap până în picioare, s-a târât spre găini, s-a ghemuit cât de tare a putut şi s-a îngropat printre ele, doar un moment, exact înainte ca furtuna să lovească ferma. Supunerea tăcută cu care găinile îşi acceptaseră destinul a explodat într-o văicăreală de cotcodăceli lungi şi profunde, asemănătoare ţipetelor omeneşti de panică adâncă. Albert a ţipat şi el, chemându-şi mama, simţind aerul care-i ţâşnea din plămâni şi având în minte micile alveole pe care medicul i le arătase într-un desen, strânse în ele însele, incapabile de a primi oxigen. Dar chiar şi aşa, a urlat, golindu-se pe dinăuntru, concentrându-se să audă acel ţipăt ce-i părea al unui copil foarte mic. Şi-a dat seama că venise sfârşitul, atunci când, o clipă mai târziu, nu a reuşit să se mai audă, căci răgetul bestiei de afară acoperea totul. Tot ce a mai simţit înainte ca coteţul să se prăbuşească peste el, a fost căldura urinei ce i se scurgea de-a lungul picioarelor.

Martin

Soarele strălucea în înaltul cerului senin şi albastru, nici un nor nu-i tulbura perfecţiunea, ca într-o parodie postapocaliptică. Martin s-a oprit când a simţit o picătură de transpiraţie alunecându-i prin părul scurt, pieptănat cu grijă. Cu degete tremurătoare a simţit îngrijorat umezeala de pe gulerul cămăşii. Cu vârful pantofului lustruit a îndepărtat aşchii şi moloz până a curăţat o porţiune în care să-şi lase valijoara. A scos din buzunar o batistă albă de bumbac şi şi-a şters ceafa. A împăturit-o şi a pus-o la loc în buzunar, în timp ce-şi verifica ţinuta. Pantalonii, bine călcaţi; pantofii, impecabili. Totuşi, geaca de blugi imitaţie fusese o greşeală. Ar fi trebuit să aleagă o jachetă mai subţire, mai potrivită cu căldura de după trecerea furtunii. Cât cuprindea cu privirea, totul era devastat, cu excepţia micului hambar roşu de lângă treptele care coborau la adăpostul în care se aciuise familia Jones. Şi-a luat valijoara şi s-a îndreptat într-acolo. Porţile larg deschise şi un lanţ gros care atârna de mânerele din interior trădau graba cu care fusese părăsit adăpostul. A stat o clipă locului şi a inspirat mirosul care venea din pământul negru al pivniţei; mirosea a ciuperci şi a turbă şi, uşor, a urină. A simţit cum inima începe să-i bată mai repede. Nu era nimeni acolo. Martin s-a îndreptat spre casă, sau spre ce mai rămăsese din ea.

Albert

Albert se trezi. Şi-a dat seama, încă înainte de a deschide ochii, că nu putea să se mişte, simţea o apăsare imensă asupra pieptului. A auzit, îndepărtate, vocile familiei Jones şi a început să-i strige disperat. Plămânii săi, apăsaţi de greutate, abia au suportat trei răsuflări, înainte să leşine.

S-a trezit din nou, în bătaia luminii dureroase şi orbitoare. Nu ştia cât timp zăcuse inconştient, dar de data aceasta şi-a propus să nu-şi mai iasă din minţi, aşa cum făcuse prima dată. A recapitulat starea în care se afla: nu putea să se mişte. O scândură, cu siguranţă de la acoperişul coteţului, îl acoperea în întregime, dar şi-a zis că peste scândură trebuia să mai fie ceva, ceva foarte greu. Cu mâna stângă a reuşit să atingă marginea scândurii şi şi-a dat seama că nu este foarte groasă, aşa că peste ea căzuse, probabil, una dintre grinzile groase care susţinuseră coteţul. A gâfâit, respirând pe gură. Fruntea îl ustura acolo unde aşchiile de lemn îl zgâriaseră şi îşi simţea nasul înfundat de muci şi sânge, ceea ce făcea să nu mai simtă duhoarea sufocantă a găinilor. Grinda îi apăsa pieptul şi cu siguranţă îi rupsese piciorul stâng. Chiar aşa nemişcat cum stătea, îşi dădea seama că piciorul îi era strivit şi străbătut de o durere ascuţită, ca şi cum ar fi avut cioburi de sticlă prin el. Lângă mâna dreaptă simţea

cadavrul cald al unei găini. A început să plângă, dar ştia că nu era bine să se lase purtat de spaimă, aşa că s-a chinuit să-şi amintească cum încerca să se calmeze atunci când avea crizele de astm. A tras aer în piept cu mare greutate, cât de adânc şi de mult îi permitea scândura grea care-i apăsa pieptul. „Foarte bine, Albert, faci foarte bine, dragul meu", a auzit vocea mamei, care-l ajuta în timpul crizelor. Gândul la ea l-a adus din nou în pragul plânsului, a simţit cum ochii i se umplu de lacrimi şi s-a simţit mic şi prostuţ. Încercând să se adune, a făcut o mişcare involuntară, care a ajuns până la piciorul strivit, ceea ce l-a făcut să gâfâie de durere şi să piardă fragilul control pe care-l dobândise asupra respiraţiei. Aşa că, în următoarele minute, nu a făcut altceva decât să numere în minte inspiraţiile şi expiraţiile, ţinând-o pe maică-sa la distanţă de gândurile lui, până când a reuşit să se liniştească puţin. Şi-a întors capul spre umărul drept, zgâriindu-şi fruntea din nou, în încercarea de a vedea ceva prin deschizătura lăsată de scândurile prăbuşite.

Era un om al câmpului şi chiar dacă din poziţia lui nu putea zări cerul, a ştiut după intensitatea luminii că era trecut de amiază şi că tornada măturase orice urmă a norilor care-l acoperiseră dimineaţă. S-a mai gândit şi că era un noroc faptul că domnul Jones tunsese iarba cu două zile în urmă, altfel nu ar fi avut cum să-l vadă pe bărbatul care se apropia dinspre pajişte. Şi-a dat seama pe loc că nu era domnul Jones. O insignă îi strălucea la piept şi ducea o valijoară. Albert a inspirat cât de mult aer a putut şi a strigat, dar de pe buze a ieşit doar un mârâit răguşit şi înecat. Pentru o clipă, bărbatul şi-a îndreptat privirea spre ruinele din curtea casei. Albert a fost convins că bărbatul avea să vină spre coteţ, numai că exact atunci găina pe care o crezuse moartă s-a mişcat spre deschizătura dintre scânduri şi a ieşit în curte. Bărbatul s-a uitat în altă parte şi şi-a văzut de drum spre casă. Albert a izbucnit în plâns, fără să-i mai pese că s-ar putea sufoca; oricum avea să moară, era sigur de asta.

Martin

Pe măsură ce se apropia, auzea tot mai bine văicărelile. Le auzise de zeci de ori. Cuvintele nu prea aveau vreo relevanţă. Toţi cei care supravieţuiau unei tragedii vorbeau la fel, fără excepţie. Vocea gâtuită încerca să transmită nişte încurajări jalnice, să dea speranţe care mureau în faşă, cu sângele scurgându-se din ele, şi îşi pierdeau puţinele forţe, în vreme ce proprietarii scotoceau printre dărâmături căutând ceva, orice de care să se agaţe, care să le redea cât de cât speranţa cu care să-şi hrănească presupusul noroc de a fi supravieţuit.

O fată de vreo şaisprezece ani scotea dintre dărâmături nişte fulare colorate şi le scutura ca pe nişte panglici de gimnastică ritmică, lăsând în aer o dâră de praf înainte de a şi le înfăşura în jurul gâtului. A fost prima care l-a văzut. Şi-a avertizat familia în timp ce arăta spre el cu degetele ei lungi, cu unghii scurte, date cu negru. L-au privit prin spărtura a ceea ce fusese o fereastră; pajiştea părea semănată cu aşchii şi bărbatul o străbătea înaintând spre casă. Vederea lor l-a mulţumit pe Martin. Mai erau doi copii: un adolescent, cam de vârsta fetei, mai mult sau mai puţin, şi încă un băiat care nu avea mai mult de doisprezece ani. Cel mare purta un tricou cu o trupă rock, iar cel mic avea părul prea lung pentru un băiat. Domnul Jones nu l-a dezamăgit. Se văicărea aşezat pe o treaptă din ceea ce mai rămăsese din verandă. Martin a observat că pe o altă treaptă, lângă domnul Jones, zăceau abandonate o sticlă de apă, câteva batoane de ciocolată şi un pistol. Îşi sprijinea capul în palme într-un gest de neputinţă absolută, în timp ce bătrâna lui mamă, aşezată lângă el, îl consola legănându-l ca pe un bebeluş. Stând în picioare, la mică depărtare de ei, o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani l-a privit întrebătoare şi insolentă. Tânăra doamnă Jones, a presupus Martin. Slabă şi frumoasă, avea părul vopsit într-un roşu artificial, care nu o avantaja, şi ţinea în braţe unul dintre acei câini mici şi stupizi care nu se opresc din lătrat. Martin s-a asigurat încă o dată că ecusonul de la piept i se vedea foarte bine. Când l-au văzut, toţi cei din grup au părut să se însufleţească, au lăsat jos ce aveau în mâini şi, din reflex, s-a îndreptat către ceea ce fusese uşa casei, chiar dacă dispăruse o mare porţiune din peretele de pe acea parte. Doamna Jones a reacţionat prima. Fără să lase căţelul din braţe, şi-a aranjat decolteul bluzei şi şi-a trecut scurt degetele prin păr, înainte de a coborî treptele şi de a-l întâmpina pe Martin cu cel mai frumos zâmbet al ei. A zâmbit şi el, urând-o din tot sufletul pentru că era în stare să facă atâta rău, să corupă atâta lume, să facă atâtea grozăvii, să-l supere pe însuşi Dumnezeu. I-a întins mâna şi, înainte de a o atinge pe a ei, decisese deja că, deşi normal ar fi fost să înceapă cu bătrâna, totuşi pe ea avea să o omoare prima.

Albert

Albert a auzit ţipetele şi împuşcăturile. A deschis ochii larg şi a încetat să mai plângă. Până la urmă, poate că aceea era ziua lui norocoasă.

2. FIRE DE MUNTEAN

Academia FBI, Quantico, Virginia
Miercuri, 24 august 2005

Amaia Salazar s-a foit pe scaunul ei din rândul al doilea. Ajunsese printre primii în marea sală unde urma să aibă loc conferinţa, sală care, din cauza publicului numeros, risca să devină neîncăpătoare. Spre deosebire de cursurile din zilele trecute, ţinute exclusiv pentru poliţişti europeni, acesta se anunţa ca unul magistral, deschis tuturor agenţilor şi cadeţilor FBI care voiau să participe. A fost suficient să arunce câteva dintre cele mai îngheţate priviri ale ei pentru a-i ţine la distanţă de scaunele de lângă ea pe doi agenţi în costum şi pe câţiva cadeţi ce zâmbeau până la urechi în hanoracele lor albastre specifice. Nu-şi dorea companie. Dintre toate domeniile cuprinse în programul de schimb de experienţă, conferinţa agentului special Dupree era cea mai interesantă. Şi nu doar pentru Amaia, ţinând cont de ritmul în care se umplea sala. Gertha, inspector din poliţia germană, a salutat-o zâmbind şi s-a aşezat lângă ea. Ele două erau singurele femei din grupul de poliţişti europeni. Dacă stătea să se gândească la cât de rece fuseseră primite amândouă de către colegii lor bărbaţi, nu era de mirare că femeia nu se mai dezlipise de ea de când ajunseseră. La început fusese destul de rezervată în privinţa ei. Îi cădea bine, era simpatică şi amabilă, însă îi păruse prea vorbăreaţă pentru gustul său. Nu de genul celor care îţi fac capul calendar sau te exasperează cu întrebări. Totuşi, a fost nevoie doar de două mic dejunuri, două prânzuri şi o călătorie cu autobuzul de la aeroport, pentru ca Gertha să-i povestească întreaga ei viaţă.

– Fire de muntean, îi spusese Gertha.

– Ce?

– Fac pariu că eşti de la munte, soţul meu este şi el tot de la munte şi îi scot vorbele din gură cu cleştele.

– De fapt, sunt dintr-o vale.

Amândouă izbucniseră în râs. În acele patru zile, Gertha scosese de la ea mult mai mult decât nişte cuvinte. Poate datorită gândului liniştitor că te confesezi cuiva pe care nu o să-l mai vezi niciodată, sau poate pentru că inspectorul Gertha Schneider nu ştia doar să dea din gură, ci şi să asculte. Devenise recipientul unor confidenţe şi mărturisiri pe care nu le mai făcuse niciodată în faţa cuiva. În mai multe nopţi, discuţiile lor se prelungiseră până în zori. Gertha conducea un grup de la omucideri format din patruzeci şi cinci de persoane, dintre care treizeci şi opt erau

bărbaţi. Avusese mult de furcă până să aibă parte de respectul cuvenit, dar chiar şi aşa nu avea nici urmă de resentimente pentru nimeni.

Înainte ca Gertha să apuce să spună ceva, un bărbat în costum s-a aşezat lângă Amaia.

– Doamnă subinspector, v-am căutat peste tot. Credeam că veţi fi în sala comună, împreună cu toţi ceilalţi...

Tonul său era jucăuş, de fals reproş, dublat de un zâmbet poate puţin prea lung. Amaia şi-a lăsat privirea în jos pentru a nu-l mai vedea.

Emerson era agentul ei de ajutor pe durata cursului; misiunea lui era să-i explice instalaţiile, să o înveţe să le utilizeze, să o însoţească şi să-i prezinte diverşi instructori şi să-i ofere acces, de pe computerul său şi utilizând parola lui, la datele de care cursanţii aveau nevoie pentru cursurile tehnice. Din când în când, se băga în seamă cam prea mult...

– Da, scuze, m-am grăbit puţin, am vrut să prind un loc bun, conferinţa asta mă interesează în mod deosebit.

– Nu doar pe tine, a constatat Emerson răsucindu-se pentru a îmbrăţişa cu privirea sala aproape plină deja. Puteţi observa că agentul nostru Dupree stârneşte pe aici adevărate pasiuni. L-aţi mai auzit vreodată? Îl cunoaşteţi?

– Am asistat la o conferinţă pe care a ţinut-o în urmă cu trei ani la Universitatea Loyola, din Boston, unde studiam pe atunci. Am stat la coadă ca să-mi dea un autograf pe program şi am dat mâna cu el; cam atât. Conform orarului, agentul Dupree va ţine următorul nostru seminar, aşa că vreau să fiu pregătită.

Emerson a zâmbit ridicând o sprânceană în semn de îndoială.

– Ştiţi ceva ce eu nu ştiu? a întrebat ea, convinsă că el abia aştepta să-i spună.

– Agentul special Dupree are propriile metode; a ţine cursuri nu înseamnă neapărat ceea ce înseamnă pentru toţi ceilalţi. E şeful unei unităţi de intervenţie, nu un instructor. Din când în când, ţine câte o conferinţă sau publică un articol în regim intern. E o excepţie că a acceptat să facă parte din grupul Europol.

– Lucraţi cu el, nu-i aşa?

– Nu chiar... Se vedea că-i era greu să admită. Îl însoţesc uneori în călătoriile sale. Mi-ar plăcea să fac asta tot timpul şi recunosc că sper să fie aşa şi pe viitor... Aparţin echipei de suport din domeniul comunicaţiilor, împreună cu agenta Stella Tucker, care şi ea face parte din echipa lui Dupree. Deci am putea spune că lucrez indirect pentru el. Domeniul analizei comportamentale cuprinde multe zone. Unităţile de intervenţie sunt formate din agenţi din cadrul criminalisticii, dar există multe puncte ale investigaţiei care trebuie făcute de aici, pentru a le da

ajutorul necesar celor care sunt pe teren, în căutarea băieţilor răi. A spus „băieţi răi" de parcă ar fi vorbit cu o fetiţă, apelând din nou la unul dintre acele zâmbete exagerate. Văzând că nu obţinuse efectul dorit, a revenit la tonul profesional. Noi, investigatorii care rămânem aici, la bază, lucrăm pentru toate cele trei grupuri de intervenţie. Fireşte că sunt şi eu criminalist, specializat în analiza bazelor de date. Poate că nu îţi ia ochii, dar e de-o importanţă capitală în cursul unei investigaţii.

Luminile din sală şi murmurul publicului au început să scadă deodată, până s-au stins cu totul, de parcă ar fi fost controlate de acelaşi dispozitiv, în timp ce un reflector puternic a început să arunce o lumină tot mai intensă asupra pupitrului solitar din mijlocul scenei.

Agentul Dupree şi-a făcut apariţia din dreapta avanscenei şi a înaintat până în cercul de lumină. Era un bărbat slab şi elegant; părul negru, scurt şi pieptănat cu grijă, i-a amintit că atunci când îl văzuse pentru prima dată se gândise că era vorba de un fost militar. Paloarea feţei îi scotea în evidenţă ochii întunecaţi, conferindu-i un anumit aer de insomniac înnăscut. Purta un costum bleumarin impecabil, cămaşă albă şi o cravată asortată, iar faţa îi era bărbierită cu grijă. S-a oprit la pupitru şi i-a corectat poziţia la milimetru, chiar dacă nu-l văzuse să fi aşezat vreo hârtie pe el. Amaia s-a întrebat dacă nu cumva lăsase dinainte discursul pe pupitru; această informaţie ar fi ajutat-o să-şi facă o idee şi mai limpede asupra caracterului şi capacităţii de previziune ale agentului. Şi-a promis să observe dacă la final agentul avea să strângă hârtiile.

Conform scurtei biografii din program, avea patruzeci şi patru de ani, se născuse în statul Louisiana, făcuse studii de specialitate în drept, economie, istoria artelor, psihologie şi criminologie. De un an conducea una dintre cele trei echipe de intervenţie din Unitatea de Ştiinţe Comportamentale a FBI, din care făcea parte de cinci ani.

Dupree şi-a înălţat bărbia, şi-a mutat un picior în faţă lăsându-şi greutatea pe celălalt şi, stând cu braţele în mod cât mai natural pe lângă corp, şi a trecut cu privirea peste toţi cei adunaţi în sală. Două rânduri mai în spate, unul dintre participanţi a izbucnit în aplauze, dar apoi s-a oprit imediat. Amaia a continuat să se uite fix la scenă, dar a auzit foşnetul mătăsos al costumelor agenţilor care s-au întors pentru a-i arunca priviri dezaprobatoare celui care gafase. Nu le plăceau stridenţele; strigătele, fluierăturile şi aplauzele erau pentru sport.

Dupree a întins o mână şi a lovit microfonul provocând un adevărat tunet în sală. S-a aplecat puţin asupra pupitrului, a înălţat privirea şi s-a adresat cuiva invizibil, din fundul sălii.

– Aţi putea, vă rog, să luminaţi puţin publicul? Dacă nu pot vedea pe nimeni, am senzaţia că vorbesc singur. A zâmbit resemnat. Şi am foarte

des această senzaţie.

Cuvintele agentului i-au atras pe loc simpatia publicului din sală, un public care a părut mult mai relaxat imediat ce lumina a crescut suficient încât Dupree să-i poată distinge pe cei prezenţi.

Şi-a plimbat privirea asupra participanţilor, de parcă ar fi căutat pe cineva. Când a ajuns la Amaia, a fixat-o cu privirea câteva secunde, apoi s-a uitat din nou la pupitru. Fuseseră doar câteva clipe. Tocmai îşi spunea că probabil privise pe cineva aşezat în spatele ei, când a observat că agentul Emerson se uita la ea. Şi el observase. Dupree a început să se adreseze publicului.

– Cu toţii cunoaştem importanţa stabilirii unui profil victimologic care să ne permită, cu ajutorul analizei victimelor propriu-zise, să ne atingem obiectivul. Însă astăzi am să vă vorbesc despre importanţa de a stabili coordonate ale posibilelor victime pentru a detecta prezenţa unui asasin în serie. Să ne concentrăm atenţia mai întâi asupra tipului de victimă pe care-l alege, chiar înainte de a se manifesta sau de a se şti de existenţa lui.

Un murmur, pe jumătate reţinut, a cuprins sala. Dupree s-a uitat iarăşi la Amaia. A continuat să vorbească, adresându-i ei fiecare cuvânt.

– E ceva obişnuit să presupunem că crima este modalitatea prin care asasinul scapă de propria durere, dat fiind că de cele mai multe ori a fost el însuşi agresat înainte de a fi agresor. Şi dintre toate supoziţiile, cea mai periculoasă este aceea că, de fapt, toţi vor să fie prinşi, toţi vor să fie arestaţi şi că crimele lor nu sunt altceva decât nişte încercări cumplite de a atrage atenţia asupra propriei suferinţe, excluzându-i, fireşte, pe cei suferind de boli psihice.

Amaia l-a auzit pe Emerson şoptind surprins:

– Dar ce naiba...?

Agentul special Dupree a făcut o pauză, apoi s-a adresat din nou întregului auditoriu.

– Ipoteze care susţin că violenţa şi sălbăticia sunt folosite numai pentru a atrage atenţia. Că nu se vor opri, pentru că au găsit, în sfârşit, modalitatea de a fi ceva, de a fi cineva, de a fi importanţi, iar acest ego îi face adesea să-şi piardă capul, căci în dorinţa lor de a se face cunoscuţi, se expun până când sunt prinşi. Dar, atenţie, supoziţia este cel mai mare duşman al investigatorului, iar evidenţa demonstrează că nu toţi asasinii în serie sunt compulsivi şi dezorganizaţi. De fapt, unii chiar ajung să fie destul de conştienţi de „particularităţile“ lor şi se folosesc adeseori de sofisme şi de capcane cu scopul de a induce în eroare, intrând în mintea investigatorului care-i urmăreşte, manipulând scenele sau lăsând urme false, care să ne facă să credem că avem înaintea ochilor ceva diferit de

ce e în realitate. Acest tip de ucigaş e în stare să-şi continue munca lui macabră ani de zile, cu discreţie, ascunzându-şi urmele sau cadavrele victimelor, făcându-le să pară dispariţii, fugi, accidente sau sinucideri, alegându-şi victime cu un grad mare de risc, persoane a căror dispariţie poate să treacă neobservată sau să atragă prea puţin atenţia din cauza excluderii sociale: dependenţi de droguri, prostituate, boschetari, oameni fără adăpost, imigranţi ilegali sau rămaşi fără acte. Genul acesta de atacator îşi selectează atent victimele, ştiind foarte bine că cei care fac parte din grupurile de mai sus se mută des. E o trăsătură specifică ţării noastre şi asta complică destul de mult investigaţiile în Statele Unite, dar şi pentru dumneavoastră, poliţiştii europeni, lucrurile au ajuns să nu mai fie atât de diferite, odată cu deschiderea graniţelor între statele membre ale Uniunii Europene, a spus uitându-se în partea stângă a sălii, acolo unde se aflau Amaia şi ceilalţi colegi ai ei. Acest tip de ucigaş nu are nici o intenţie de a fi prins, este capabil să joace toată viaţa rolul cetăţeanului onest, nu visează la notorietate, pentru că şi-a găsit locul său în lume.

A făcut o pauză şi s-a uitat în ochii Amaiei, în timp ce a spus:

– Satisfacţia şi puterea lui provin, ca în cazul diavolului, din a ne face să credem că nu există.

A zâmbit şi publicul a făcut la fel. Amaia s-a prefăcut că nu observă căutătura piezişă a agentului Emerson, însă i-a fost imposibil să nu o audă pe Gertha, care s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

– A spus-o pentru tine.

Dupree a continuat să se adreseze sălii:

– Expertul în omucideri are ştiinţa de a detecta elemente discordante şi de a explora direcţiile obişnuite ale investigaţiei: beneficiari, gelozie, sex, droguri, bani, moşteniri, şantaje. Dar în cazul ucigaşilor în serie, motivaţiile ies din sfera celor obişnuite, pentru că satisfacţia e de ordin psihologic. De aceea este important să dăm atenţie felului în care subiectul nostru se recompensează, pentru că astfel putem înţelege ce nevoi îşi satisface. Obiectivul acestei conferinţe şi al simulărilor din cadrul cursului dumneavoastră de formare vor fi îndreptate spre detectarea elementelor comune şi discordante ale victimei, spre caracteristicile dispariţiei sau ale locului în care apare cadavrul, elemente care ne pot conduce la bănuiala că în spatele unei aparente sinucideri sau al unui accident, s-ar putea ascunde, de fapt, o crimă. Cum îi studiem pe ucigaşii pe care încă nu am fost în stare să îi prindem? Cum putem crea o bază de date fără să avem date? Cum să stabilim comportamentul unei fantome, al unui vânător ascuns care reuşeşte să-şi îndeplinească obiectivul de a ne face să nu ne dăm seama de existenţa lui?

A făcut o pauză.

– Victimologia, a şoptit Amaia.

– Victimologia, a spus Dupree, aproape în acelaşi timp cu ea, ştiinţa care se ocupă cu studierea profilului victimelor, dar şi al posibilelor victime, dispăruţii, fugiţii, cei care dispar fără urmă. În acest caz, victimologia se transformă într-o ştiinţă abstractă, în care intuiţia investigatorului va fi fundamentală pentru a stabili dacă într-adevăr este vorba despre o victimă. Pentru asta se va ţine cont de câteva aspecte: profilul fizic, psihologic, poziţia socială, trăsături caracteristice, ajungându-se până la semne particulare ale aspectului victimei. Apoi din ce familie provin, sau, dacă nu au familie, se apelează la boli şi patologii, la tratamentele medicale pe care le-au urmat, precum şi la orice altă informaţie pe care o putem obţine despre comportamentul şi personalitatea victimelor, despre gusturile şi afinităţile lor. Fără îndoială că munca pe care trebuie să o facă investigatorul în cazul în care există cea mai mică bănuială că ar fi vorba de o victimă, indiferent dacă avem sau nu cadavrul, este ingrată, mai ales ştiind că memoria noastră ne poate trăda oricând, ne poate face să înţelegem greşit. De aceea, este de o importanţă vitală să ne documentăm aşa cum trebuie asupra acestor elemente, pentru a putea crea o bază de date la care să putem apela atunci când în creierul nostru se face un declic la gândul apariţiei sau dispariţiei unei alte posibile victime având trăsături comune cu cele pe care deja le cunoaştem.

Agentul Dupree a apăsat un buton de pe pupitru şi pe ecranul din spatele său a apărut chipul unui bărbat tânăr, în costum, chipeş, chiar dacă foarte slab. Imaginea alb-negru părea luată dintr-un ziar vechi.

– În anii ’80, investigatorul englez Noah Scott Sherrington, de la Scotland Yard, a început să creeze o bază de date cu posibile victime, bazându-se pe profilul femeilor dispărute sau fugite de acasă. Cel mai important lucru este că inspectorul Scott Sherrington nu a putut apela la nici un cadavru, sau resturi umane, care să-i permită să presupună că erau moarte, sau la indicii care să ducă la concluzia că fuseseră sechestrate sau că dispariţia lor nu fusese voluntară. Când veţi citi dosarul pe care-l veţi primi la sfârşitul acestei conferinţe, veţi vedea că era vorba despre o zonă de coastă, devastată de şomaj şi cu o climă oribilă. Promisiunea pop din anii ’80 din Londra era foarte atractivă în comparaţie cu un loc de muncă într-o fabrică de conserve, şi asta dacă aveai noroc; de aceea, mulţi tineri plecau de acasă. Sosirea periodică a muncitorilor calificaţi şi şederea lor de scurtă durată făceau ca tinerele din zonă să spere că-şi vor găsi un iubit care să le scoată de acolo. Dezvoltarea bazei de date cu profilurile fetelor i-a permis lui Scott

Sherrington să stabilească ceea ce puteau fi zonele de acţiune a unui atacator. Ani întregi a urmărit acea listă specială cu dispărutele, de pe care unele nume cădeau pe măsură ce inspectorul avea dovezi că apăruseră într-o altă parte a ţării. Încetul cu încetul, s-au conturat zonele de acţiune, iar profilul concret al victimei a fost tot mai precis, până într-acolo încât a devenit alarmant. Când vorbim despre victimologie, inspectorul Scott Sherrington este un model pentru toţi investigatorii din lume, pentru că a dedus prezenţa unui asasin bazându-se pe profilul potenţialelor lui victime. Începând din acel moment, a început o investigaţie care a inclus elementele pe care le ştim cu toţii: căutarea martorilor, reconstituirea ultimelor ore în care fuseseră văzute şi şlefuirea profilurilor atât de mult încât să poată stabili, aproape fără posibilitate de eroare, care dintre toate acele fete, ce aveau în comun dorinţa de a pleca de acasă, plecaseră de bună voie sau fuseseră victimele atacatorului. La vremea lor, teoriile inspectorului Sherrington nu s-au bucurat de susţinerea de care au parte în prezent.

Dupree a făcut o pauză, s-a uitat la Amaia, făcându-i şi pe alţi agenţi să o privească.

– Urmându-şi instinctul şi ajungând la punctul culminant al acelei investigaţii impecabile, Scott Sherrington a redus lista suspecţilor la doi, chiar dacă inspectorul însuşi a numit asta „o nebunie“, a subliniat Dupree.

– O nebunie, a şoptit Amaia, făcând o conexiune în mintea ei.

Cu şase luni în urmă, imediat după ce fusese înaintată la gradul de subinspector în cadrul poliţiei, i-a fost încredinţat cazul încă nerezolvat al dispariţiei unei tinere asistente, care îşi începuse practica la un spital. Cei care lucraseră la caz până atunci investigaseră deja cercul cunoştinţelor mai apropiate ale fetei şi se gândeau să-l claseze ca dispariţie voluntară, însă maică-sa a continuat să le stea pe cap poliţiştilor, ba chiar să facă valuri în mass-media, prin apariţii pline de tristeţe în presă şi la televiziune. Cazul nu a fost deloc un cadou, mai degrabă o modalitate de a scăpa de el a celor care-l începuseră, însă Amaia l-a primit plină de entuziasm. A reluat toate datele investigaţiei de până atunci şi şi-a concentrat atenţia imediat pe unul dintre medicii spitalului. În timpul anchetei iniţiale nu fusese considerat nici măcar suspect, chiar dacă i s-a luat o declaraţie în calitate de martor, pentru că mai mulţi colegi de-ai lui îşi aminteau că-l văzuseră stând de vorbă cu fata. A fost eliminat de pe lista suspecţilor pentru că nu se putuse stabili nici o legătură clară, dar, mai ales, pentru comportamentul său ireproşabil. Un chirurg promiţător, provenind dintr-o familie cu tradiţie în medicină, una dintre cele mai reputate familii din Pamplona. Şi-a amintit de

cuvintele comisarului atunci când ea şi-a exprimat îndoiala: „Cunosc foarte bine familia asta. Aşa ceva e inimaginabil“. A vorbit cu o atitudine plină de gravitate şi respect, făcând ca argumentele ei să pară stupide. Amaia nu a mai adus vorba despre bănuielile ei, dar, după ce l-a urmărit săptămâni la rând, inclusiv în timpul liber, pe chirurgul promiţător, a găsit locul unde o ţinea sechestrată pe tânăra pe care o obliga să fie sclava lui sexuală. Nu era prima. Arestarea lui a dus la descoperirea a încă cel puţin două femei dispărute. Când a trebuit să explice în raportul oficial cum ajunsese să-şi concentreze atenţia asupra chirurgului, nu a găsit o formulă mai potrivită decât că fusese „o nebunie“.

Dupree a continuat, adresându-se din nou întregii săli.

– Ideea lui Scott Sherrington a fost cu adevărat o nebunie. Săptămâni în şir i-a pândit pe rând pe cei doi indivizi pe care-i bănuia. Într-o noapte, în timpul unei furtuni teribile, pe când se întorcea acasă după ce-l supraveghease pe unul dintre cei doi, a oprit la semafor în dreptul maşinii celuilalt suspect şi s-a decis să-l urmărească, fără să ştie că tocmai îl găsise pe cel pe care-l căuta şi că în noaptea aceea avea să vadă cum acesta scăpa de victimele sale. Tot ceea ce încă nu reuşise să facă Sherrington fusese să deducă ce făcea criminalul cu victimele după ce le ucidea, deşi însemnările inspectorului ne surprind, retrospectiv, prin acuitatea deducţiilor sale. Din nefericire, după cum am mai spus, inspectorului Scott Sherrington nimeni nu îi dădea o mână de ajutor sau atenţia cuvenită. Zona în care asasinul ascundea cadavrele era imensă, peisajul asemănător amplifica dificultatea de a găsi locurile unde le ascundea, aşa că se dovedise aproape imposibil de a găsi cadavrele. Singur, în crucea nopţii, în timpul unei furtuni, inspectorul a încercat să-l aresteze pe criminal, în vreme ce acesta încerca să scape de cadavrul ultimei lui victime, o fată care se potrivea cu profilul trasat de Scott Sherrington. Surpriza că-l găsise pe ucigaş, plus superioritatea fizică a acestuia şi o cardiopatie a inspectorului de care el habar nu avea, i-au provocat acestuia un infarct în timp ce se lupta cu ucigaşul. În dimineaţa următoare, Scott Sherrington a fost găsit de nişte vânători din zonă, care l-au dus la spital. Viaţa i-a fost salvată după o complicată operaţie pe inimă. Până când şi-a recuperat starea de conştienţă, ucigaşul deja dispăruse. Cu toate acestea, investigaţiile sale au fost suficiente pentru a dovedi parcursul criminal al individului şi a localiza cadavrele a nouă dintre victimele sale. Baza de date creată de Scott Sherrington continuă să fie de referinţă şi este o lecţie magistrală despre cum să aplicăm victimologia, indiferent dacă crima este evidentă sau nu, ori dacă, apelând la anumite circumstanţe, asasinul a făcut-o să pară o sinucidere

sau un accident. Inspectorul, din cauza gravei sale boli cardiace, s-a văzut nevoit să se pensioneze.

Dupree şi-a rotit privirea asupra întregii săli.

– Mulţumesc agenţilor şi cadeţilor academiei pentru atenţia pe care mi-aţi acordat-o. Poliţiştii invitaţi vor primi din partea agenţilor care au grijă de ei un dosar complet cu investigaţiile inspectorului Scott Sherrington şi ale metodologiei victimologiei stabilite de el, atât în ceea ce priveşte modelul comportamental, cât şi geografic. Studiaţi-l, va face subiectul următorului seminar. Consider conferinţa încheiată.

Agentul special Dupree a părăsit scena prin acelaşi loc pe unde venise. Participanţii la conferinţă au rămas tăcuţi câteva clipe, până când lumina slabă cerută de Dupree a crescut în intensitate, făcându-i să-şi mijească ochii.

Amaia s-a ridicat în picioare şi a rămas aşa, fixând cu privirea locul pe unde Dupree ieşise de pe scenă, tânjind în sinea ei după atenţia aceea inexplicabilă, care o făcuse să se simtă stingherită şi inexplicabil de flatată. Atunci şi-a dat seama că nu observase dacă Dupree se folosise sau nu de vreun document scris.

Investigatoarea germană a bătut-o cu palma pe umăr în timp ce i-a zis:

– Asta numesc eu să captezi atenţia!

Gânditoare, l-a auzit pe Emerson:

– Hei, doamnă subinspector Salazar, se pare că l-aţi impresionat pe şef.

Tonul lui trăda o notă de rivalitate nesănătoasă.

Amaia, ca şi cum ar fi ieşit din transă, l-a privit cu atenţie pe Emerson. Ceva era schimbat la el. Formal în fiecare clipă, îşi îndeplinise cu asupra de măsură rolul; când a fost desemnat agentul ei de legătură, în ziua în care a ajuns, a simţit din partea lui o anumită lehamite, pe care a pus-o pe seama faptului că dintre atâţia poliţişti tocmai lui i-a picat pe cap o poliţistă. Dar mai apoi a părut mulţumit de faptul că ea obţinea cel mai mare punctaj la toate secţiunile, ceea ce l-a făcut să-şi recapete buna dispoziţie, făcând-o pe Amaia să îşi spună că era, de fapt, unul dintre acei indivizi super competitivi, cărora nu le place deloc să piardă. De câteva ori observase cum încercase să o farmece, combinând zâmbetul său, mult prea larg, cu priviri intense, direct în ochi. Dar acum gura lui afişa un rictus drept, ca tăietura unui bisturiu. Pieptul umflat, bărbia uşor înălţată. Un cocoş. Amaia a ridicat mâna, l-a atins uşor pe umăr şi l-a îndepărtat din drumul ei. A trecut de el, lăsându-l uluit şi ofensat, de parcă în locul arătătorului ea ar fi folosit ţeava unei arme. Făcând slalom printre agenţii care stăteau de vorbă pe culoarul dintre şirurile de scaune, a părăsit sala şi a căutat uşa din lateralul scenei.

În spatele ei l-a auzit pe Emerson, care-i spunea:

– Salazar, nu puteţi pleca acum! Seminarul începe peste cincisprezece minute, în sala trei, care se află în cealaltă parte a clădirii, abia avem timp să ajungem.

Emerson a ajuns-o exact în momentul când uşa care dădea pe scenă s-a deschis. Dupree a apărut însoţit de o agentă. Mai mulţi bărbaţi care stăteau pe coridor l-au salutat, plini de atenţie, în timp ce înaintau spre capătul coridorului.

Amaia a ridicat o mână, atrăgându-i atenţia.

– Domnule agent Dupree, o clipă, vă rog.

Dupree s-a întors, a privit-o cu indiferenţă, şi-a înclinat uşor capul şi l-a salutat pe Emerson, care se oprise în spatele ei.

– Agent Emerson, a spus, după care şi-a văzut de drum, înconjurat de colegii săi.

Amaia a înmărmurit văzându-l cum se îndepărta. Şi nu i-a păsat că Emerson ar fi putut-o auzi spunând:

– Măgar îngâmfat!

3. TIPARUL VÂNTULUI

Academia FBI, Quantico, Florida

Când au ajuns în aulă, luminile erau stinse deja. Agentul Emerson s-a oprit în uşă şi, fără să-şi ia la revedere, s-a întors pe unde veniseră. Înăuntrul sălii părea să fi izbucnit o furtună. Pe ecranul din fundal rula un film în care se vedea cum ploaia şi vântul lăsau în urma lor acoperişuri care zburau prin aer, stâlpi şi fire de curent trântite la pământ şi valuri revărsându-se din mare. Aplecându-se cât de mult putea, ca să nu atragă atenţia, Amaia a intrat în sală şi a căutat prin semiîntuneric un loc unde să se aşeze cât mai repede. Filmul a fost urmat de un altul, apoi de o serie de fotografii cu calamităţi naturale, cicloane, taifunuri, uragane. Unele fotografii erau făcute de la mare înălţime şi păreau să provină de la emisiunile de ştiri sau de pe coperta unor reviste.

– Calamităţi naturale, a spus o femeie din capătul sălii.

Amaia a recunoscut vocea uşor nazală a agentei Tucker. Chiar dacă nu o vedea, înfăţişarea ei i-a apărut limpede în minte. Tucker era afroamericană, avea în jur de cincizeci de ani şi un chip extraordinar de frumos. Purta părul tuns la fel de scurt ca un puşcaş marin, poate pentru a domoli exuberanţa trupului ei, care o făcea să pară mai scundă decât era în realitate. Ea chiar făcea parte din echipa de lucru a agentului Dupree. Răspundea de comunicarea cu mass-media, cu familiile şi cu victimele şi avea cea mai mare vechime în muncă, după Dupree. Cu trei zile în urmă ţinuse o conferinţă despre crimele de pe internet şi, auzindu-i din nou vocea, Amaia s-a gândit că la aşa ceva trebuie să se fi referit Emerson atunci când spusese că Dupree avea maniera lui proprie de a face lucrurile. Era evident că superagentul nu avea de gând să dea pe acolo. A oftat, impunându-şi să fie atentă la agenta Tucker, care continua să vorbească, învăluită în întuneric.

– Lasă în urmă zeci de victime, cadavre cu leziuni multiple şi, după trecerea lor, se pune în aplicare un protocol de acţiune care are drept scop salvarea cât mai rapidă a supravieţuitorilor şi evitarea propagării bolilor cauzate de descompunerea corpurilor. Toate astea îi obligă pe toţi cei implicaţi în salvare şi investigare să acţioneze cât de repede pot. Vorbim despre zone unde totul e haos, despre locuri unde e uşor ca un anchetator să se lase cuprins de confuzie şi să nu observe semnele care indică o crimă. Cadavre ciopârţite, atârnate de copaci sau parţial eviscerate, zgâriate şi mutilate, pentru că de cele mai multe ori furia elementelor naturii le-a smuls toate hainele. Aveţi pe masa din faţa

dumneavoastră un dosar care va face subiectul următorului antrenament. Dosarul conţine toate detaliile, pe care acum am să le rezum doar, pentru că aveţi totul acolo. În această primăvară, în timpul celei mai calde luni martie din cât se cunoaşte, tornadele şi furtunile de mare intensitate s-au năpustit asupra multor zone din ţara noastră. Una dintre aceste furtuni devastatoare s-a abătut asupra unei mici localităţi, aproape de Keillen, Texas, provocând numeroase daune asupra animalelor domestice şi a culturilor agricole, precum şi multe victime omeneşti, printre care membrii familiei Mason. Toată familia: tată, mamă, trei copii adolescenţi şi bunica lor care locuia cu ei.

Pe ecran s-au derulat fotografiile cu *înainte* şi *după* furtună ale unei ferme texane tipice şi o familie zâmbitoare pozând pe verandă. Fotografiile cu dezastrul erau de proastă calitate, făcute, fără îndoială, de un asistent lipsit de experienţă. Lipseau zonele marcate şi referinţele. Rănile nu fuseseră fotografiate suficient de aproape, sau, cele care fuseseră, nu erau bine focalizate. Existau câteva planuri generale irelevante. Cadavrele zăceau foarte aproape unele de altele, ceea ce te făcea să presupui că atunci când acoperişul şi o parte din zid s-au prăbuşit, toată familia era adunată la un loc. Amaia şi i-a imaginat îmbrăţişându-se, încercând să se încurajeze unii pe alţii pentru a-şi alunga frica. Peste cadavre căzuseră bucăţi de lemn, moloz şi câteva piese de mobilier specifice unei ferme.

Tucker a continuat.

– Graba obişnuită de a-i îngropa, aşa cum prevede protocolul în caz de calamitate naturală, plus faptul că, din start, cauza morţii nu stârnea nici un fel de suspiciuni, a dus la întocmirea rapidă a certificatelor de deces, fără să se mai facă autopsie. O lună mai târziu, aerul rece adus de vântul dinspre Canada şi plasele de aer cald din golful Mexic au dus la formarea mai multor furtuni de tipul supercelular, caracteristice pentru capacitatea lor de a genera mai multe furtuni mai mici. Furtuna supercelulară a explodat cu toată forţa pe coridorul Oklahoma, iar una dintre furtuni a distrus ferma familiei Jones, de la periferia localităţii Brooksville.

Pe ecran a apărut din nou o fermă frumoasă, de data aceasta fotografiată de sus. A urmat o altă fotografie în care totul era moloz şi tristeţe.

– Membrii familiei Jones au fost găsiţi morţi pe teritoriul fermei lor. Tatăl, bătrâna lui mamă, soţia şi cei trei copii, toţi de sex şi vârstă similare cu cei ai familiei Mason.

Pe ecran, cele două fotografii prezentând un cadru general al fiecărei scene ar fi putut fi oricând suprapuse, coincidenţa era uluitoare:

cadavrele apropiate unul de celelalte, praf, moloz şi piese de mobilier prăbuşite peste ele. Chiar dacă Amaia nu cunoştea amplasarea celor două ferme, ca primă observaţie s-ar fi putut spune că erau poziţionate identic. Şi-a notat asta în minte.

Agenta Tucker a făcut o pauză, ascultând mulţumită murmurul care se extindea printre poliţiştii europeni. De data aceasta, fotografiile erau foarte bune; până şi pentru o privire neexperimentată era evident că în spatele aparatului foto se aflase mâna experimentată a unui fotograf judiciar.

– Dacă s-ar fi procedat ca în cazul anterior, a continuat agenta Tucker, ar fi fost foarte posibil ca şi aceste morţi să fie trecute cu vederea de către investigatori. Toţi membrii familiei se aflau în ceea ce fusese salonul, nu prezentau leziuni corporale, în afară de contuzii grave la cap, cauzate, fără îndoială, de căderea peste ei a grinzilor şi mobilelor.

Agentul francez din vechea Sûreté, aşezat chiar lângă Amaia, a intervenit:

– Cazurile sunt foarte asemănătoare. Dacă aţi recunoscut că primul nu a stârnit bănuielile autorităţilor locale sau statale – şi văzând fotografiile, pariez că primul nu a fost condus de FBI –, ce v-a făcut să trataţi diferit al doilea caz?

Agenta Tucker a aşteptat câteva secunde, până când a fost sigură că se bucură de atenţia întregii audienţe.

– Un martor, a şoptit ea şi totuşi s-a auzit până ultimul ungher întunecat al sălii.

Amaia a zâmbit. Era limpede că agenta stăpânea la perfecţie tehnica de a capta atenţia şi de a stârni interesul.

– Un copil de unsprezece ani, prieten cu fiul proprietarilor fermei, a explicat agenta, vorbind din nou pe tonul ei obişnuit. În ciuda alertelor meteo şi a faptului că părinţii îi interziseseră să iasă din casă, a ieşit pe furiş pentru a merge să se întâlnească cu prietenul său. Furtuna s-a dezlănţuit cu toată intensitatea înainte ca el să ajungă la adăpost, aşa că s-a refugiat în coteţul găinilor. Băiatul nu a suferit răni grave, dar a rămas înţepenit ore în şir sub o scândură lată, care i-a salvat viaţa, pentru că l-a apărat de o grindă care a căzut mai apoi. Apăsarea asupra pieptului l-a făcut să nu poată striga. A spus că după trecerea furtunii i-a auzit pe membrii familiei ieşind din adăpostul de sub hambar. Chiar dacă de unde se afla el nu-i putea vedea, e sigur că a recunoscut mai multe voci. Atunci a văzut un om venind pe păşune şi apropiindu-se de casă, iar după puţin timp a auzit împuşcături, ţipete şi din nou împuşcături, până când strigătele au încetat. Înspăimântat, a auzit cum cineva scormonea prin dărâmături; zgomotele au încetat şi atunci l-a văzut din nou. L-a descris

ca fiind un bărbat înalt, slab, cu un mers de om tânăr, ducea o valijoară şi avea o insignă prinsă de rever. A mai spus că după ce bărbatul a ieşit din nou pe păşunea din faţa casei, şi-a lăsat valijoara jos, a stat foarte drept în faţa ruinelor casei, şi-a ridicat ambele braţe şi, într-o linişte absolută, a început să le mişte lent şi ritmic, de parcă ar fi dirijat o orchestră. „Compozitorul“, aşa l-a numit martorul şi tot aşa se referă la el şi echipa care investighează cazul.

Toţi poliţiştii au rămas tăcuţi, dar aproape că li s-au auzit muşchii încordându-li-se sub piele, ca ai unui câine de vânătoare care şi-a amuşinat prada.

Amaia s-a uitat la agenta Tucker. Chiar dacă abia putea să-i vadă faţa în întuneric, şi-a dat seama că dădea din cap mulţumită de efectul cuvintelor ei.

– În ciuda tuturor aşteptărilor, asasinul nu şi-a luat arma, am găsit-o în apropierea cadavrelor. Un revolver Smith&Wesson 617, calibru 22, care s-a dovedit că-i aparţinea tatălui. Autopsia a dezvăluit că sub rănile de la cap ale tuturor membrilor familiei, despre care s-a presupus că au fost provocate de dărâmături şi piese de mobilier, se ascundeau gloanţe trase cu acel revolver şi că, de fapt, împuşcăturile fuseseră cauza morţii. Aşa după cum declarase şi puştiul, am găsit suficiente indicii pentru a proba că familia se ascunsese de furtună în adăpostul de sub hambar, că toţi membrii ei au murit din cauza împuşcăturilor în cap şi că întreaga scenă a crimei, plină de ruine, a fost realizată pentru a simula că membrii familiei muriseră din cauza rănilor provocate de dărâmături, atunci când casa s-a prăbuşit peste ei. Scena l-a făcut pe unul dintre membrii echipei noastre să-şi amintească de fotografia apărută cu o lună în urmă pe coperta unei reviste: fotografia cu membrii familiei Mason, morţi în Texas, după trecerea furtunii, cu cadavrele pe jumătate îngropate sub dărâmăturile propriei case. Vă amintiţi că au fost îngropaţi fără autopsie. L-am interogat pe şeriful care condusese cazul. Şi acolo fusese găsită o armă, în apropierea cadavrelor, una de acelaşi calibru, 22, care s-a dovedit a fi a tatălui, doar că atunci nu i s-a dat nici o importanţă. Am obţinut permisul de exhumare şi examinarea cadavrelor a revelat faptul că pe lângă rănile de la cap provocate de dărâmături, mai erau şi altele cauzate de gloanţe, care, la fel ca în celălalt caz, fuseseră trase cu pistolul găsit la faţa locului şi aparţinând tatălui.

Pe ecran se succedau prim-planuri cu traumatisme şi excoriaţii, făcute în timpul autopsiei.

Tucker şi-a părăsit locul din capătul sălii, s-a dus la intrare şi a aprins luminile în sală. Imaginea cadavrelor de pe ecran s-a diluat aproape până

la dispariţie, în timp ce poliţiştii clipeau des, în încercarea de a-şi obişnui ochii cu lumina puternică.

Agenta a continuat:

– Înaintarea violentă dezlănţuită de vântul de peste 250 de kilometri pe oră transformă orice aşchie într-un proiectil mortal. Asasinul ştia asta, fără îndoială. În două dintre cazuri a acoperit găurile gloanţelor cu moloz, dar în celelalte s-a folosit de bucăţi de lemn, pe care practic le-a înfipt în ţestele lor.

Tucker a făcut o pauză teatrală şi i-a privit pe toţi cei prezenţi. Amaia a ştiut că urma o dezvăluire importantă, de la care agenta Tucker se aştepta la reacţii: aşa era ea.

– Toate rănile cauzate de dărâmături sunt post-mortem. Asasinul a aranjat locul crimei pentru a inversa ordinea în care faptele au avut loc.

Amaia se aşezase la una dintre mesele cele mai apropiate de uşă, aşa că acum se afla foarte aproape de agenta Tucker. A observat cum îi creştea zâmbetul pe faţă în timp ce asculta rumoarea care se extinsese iarăşi printre poliţişti, dintre care unii începuseră să discute între ei, făcând tot soiul de interpretări. Când a ajuns cu privirea asupra ei şi şi-a dat seama că era observată, zâmbetul a crescut şi mai mult pe faţa agentei.

Tucker a arătat spre dosarul de pe masa Amaiei.

– În dosarul de pe masa fiecăruia sunt datele de care dispun, informaţiile culese de la vecini, declaraţia martorului, fotografiile de la scena crimelor, scurte biografii ale membrilor celor două familii şi, ca să nu bâjbâiţi ca orbii, toţi paşii făcuţi până acum; încercările de a găsi un punct comun între cele două locuri, sau între cele două familii, fără ca până în acest moment să se fi găsit alte similitudini în afară de sex, vârstă şi numărul membrilor fiecărei familii, aşa cum v-am spus deja. Este vorba despre un caz deschis de care se ocupă în prezent FBI. Datele la care aveţi acces sunt confidenţiale. Nu s-au făcut dezvăluiri pentru presă. Credem că intenţia individului cu care avem de-a face este să treacă neobservat şi că se numără printre cei care nu vor faimă, s-ar părea că îşi îndeplineşte ţelul imediat ce comite faptele. El nu are nevoie de publicitate şi noi nici atât. Cea mai bună bază a noastră este ca el să continue să creadă că nu ştim că există.

Gertha a negat şi a spus cu voce tare:

– Nu e inuman să aştepţi să acţioneze din nou şi să nu informezi presa, numai pentru a te asigura că nu se va opri?

– Nu credem că se va opri, dar dacă am face cazul public, atunci s-ar putea să-şi schimbe modul de operare şi, ţinând cont de zona imensă în care acţionează asasinul, asta l-ar face imposibil de prins. Singura noastră şansă este să i-o luăm înainte. Pentru a duce la bun sfârşit acest

exercițiu vă veți putea baza pe agentul dumneavoastră de legătură, dar care nu va contribui în nici un caz cu sugestii sau păreri la concluziile dumneavoastră. Cu ajutorul propriului sistem informatic, vă va pune la dispoziție toate datele de care dispunem. Veți realiza trei profiluri: unul de comportament, altul geografic și al treilea, victimologic. Trebuie să predați concluziile mâine, înainte de ora douăsprezece.

Barbagallo, inspectorul italian de la Carabinieri, a ridicat dosarul deasupra capului.

– Scuze, agentă Tucker, să nu credeți că mă plâng de neatenția dumneavoastră, dar conform programului, agentul special Dupree va ține acest curs...

Amaia a zâmbit și a dat din cap negativ, în tăcere, în timp ce se gândea la gestul lui Dupree de a o evita fățiș, înainte de a se îndrepta spre hol.

Agenta Tucker, care ajunsese la ușă deja, s-a oprit cu mâna pe clanță și a spus, savurând fiecare cuvânt:

– Și l-a ținut. Ce credeți că a fost această conferință?

4. POMPE FUNEBRE WARD

Cape May, New Jersey

Cadavrul era într-o stare lamentabilă. Mary Ward a ciupit cu două degete neînmănuşate pielea de pe obraz. Primul strat de piele s-a desprins, lăsând pe pomete o pată asemănătoare cu cele ale arsurilor solare. A strâns epiderma între degete. Era gumoasă, ca resturile de clei de lipit. A oftat. Cadavrele congelate erau întotdeauna cele mai complicate, iar acela nu avea să fie o excepţie. Şi-a şters resturile cu o bucată de tifon umedă şi s-a aplecat ca să verifice nivelul în rezervorul umidificatorului, pe care-l lăsase pornit lângă masă toată noaptea. L-a golit în chiuvetă şi s-a gândit că, în ciuda zgomotului deranjant, o să-l lase în funcţiune cât timp va încerca să o înfrumuseţeze pe sărmana doamnă Miller. Mai întâi, a aplicat un strat gros de praf absorbant, lăsându-l să acţioneze în timp ce s-a ocupat de păr. A privit cuprinsă de milă bogatul păr castaniu pe care defuncta îl avea în fotografia primită drept model. Zâmbea spre camera foto, lipită de unul dintre fiii săi, „cu siguranţă cel mare“, s-a gândit Mary. Îşi amintea: murise împreună cu soţul, soacra şi cei trei fii, cu şase luni în urmă, în timpul uraganului.

Conform protocolului, familia fusese îngropată după numai câteva ore, însă mama doamnei Miller, care trăia în Spania, a fost cât pe ce să moară de inimă când a aflat vestea şi a răsturnat cerul şi pământul pentru ca fiica ei să nu fie îngropată înainte de a o vedea. Acum ea s-a trezit cu un cadavru care stătuse congelat şase luni şi cu o fotografie şi cereau de la ea să facă minuni. Cu un uscător de păr a îndepărtat resturile de praf absorbant şi, după ce a încercat mai mulţi pigmenţi, s-a apucat să amestece într-un bol o masă păstoasă de culoarea cărnii, pe care a început să o întindă, folosindu-se de o spatulă, pe faţa doamnei Miller. A zâmbit mulţumită în timp ce întindea amestecul cu un burete şi o pensulă, nu foarte diferite de cele pe care orice femeie le foloseşte pentru a se machia. A masat cu degetele pomeţii şi obrajii. Când a întins amestecul pe mandibulă a simţit o umflătură mică. Un dinte rupt, fără îndoială. Se întâmpla des. A oftat necăjită şi a lăsat bolul şi pensulele pe masă. Cu ajutorul unui forceps şi al unei lanterne, a cercetat cavitatea bucală, descoperind surprinsă că totul părea să fie în regulă. A palpat din nou mandibula, de-a lungul părţii de jos. Era ceva acolo, îl simţea între degete ca pe un corp aparte. A împins micul obiect de-a lungul mandibulei, apăsându-l pe dinţii din spate. Trebuia să aibă grijă ca nu cumva acel ceva, orice ar fi fost el, să alunece în gâtul doamnei Miller. Cu mare

atenţie, a introdus penseta şi a condus-o de-a lungul dinţilor până a dat de obiect. A împins obiectul până a fost sigură că îl ţinea bine. Apoi a scos penseta şi a mutat-o în bătaia luminii. Nu era pentru prima dată când Mary Ward vedea un glonţ, dar Doamne-Dumnezeule, niciodată nu-şi imaginase că avea să găsească unul în gura doamnei Miller.

5. INSOLENT

Academia FBI, Quantico, Virginia
Joi, 25 august 2005

Amaia străbătea coridoarele FBI-ului cu privirea la spatele agentului Emerson. După ce schimbaseră câteva cuvinte, i-a făcut semn să-l urmeze, fără alte detalii. Ştia deja că nu avea să-i ofere nici o informaţie. Evitase să o privească şi mergea la un metru în faţa ei. Relaţia lor părea definitiv compromisă din ziua trecută, aşa că nu s-a mai chinuit să întrebe şi a încercat să memoreze hăţişul pe care-l străbăteau, gândindu-se chiar că ghidul ei făcea ocoluri inutile tocmai cu scopul de a o zăpăci. A fost aproape convinsă atunci când, la capătul unui coridor îngust, au luat liftul până la subsol. Uşile ascensorului s-au deschis dinaintea unei săli mari, împărţite de panouri joase în dosul cărora se aflau multe birouri şi agenţi prinşi cu munca. S-au oprit în faţa uneia dintre multele uşi care dădea în încăpere, iar Emerson, arătându-i două scaune înguste, lipite de perete, i-a făcut semn să aştepte. Agentul a bătut uşor la uşă şi a intrat, lăsând-o în hol. Rămasă singură, Amaia a observat cum mai mulţi dintre cei de la birouri se întorceau ca să o privească şi şi-a dat seama că privirea unuia dintre ei aluneca până într-un punct aflat deasupra capului ei. Şi-a ridicat privirea şi a văzut lumina roşie, pâlpâitoare, a camerei de supraveghere. A tras aer adânc în piept. O ţineau sub observaţie.

Agentul Emerson a intrat în birou, i-a salutat pe cei prezenţi şi a ocupat un loc discret, lângă perete. Se aşteptase să se afle acolo Dupree, agenta Tucker şi agentul Johnson, dar l-a surprins prezenţa a încă doi bărbaţi, care împreună cu Dupree se uitau pe un ecran la fata de pe hol. Subinspectoarea Amaia Salazar era o tânără cu aspect îngrijit, avea părul blond şi lung prins în coadă, cercei micuţi, pantofi curaţi, ecusonul la vedere, spatele drept şi capul sus. Lui Dupree nu i-a scăpat scurta privire pe care fata a aruncat-o spre cameră. Ştia că era observată, dar asta nu părea să o incomodeze. Atitudinea ei era dovada unei autentice şi legitime suficienţe.

Stând în picioare într-o parte a mesei, agentul Johnson a deschis un dosar şi a început să citească. Avea o voce gravă, iar tonul era liniştit şi didactic, ca al unui profesor, chiar dacă aspectul său amintea mai mult de un doctor de ţară victorian, mai ales datorită mustăţii şi bărbii, tunse impecabil şi încărunţite prematur. Din ziua în care a intrat în academie,

în urmă cu treizeci de ani, nu pusese pe el nici un gram de grăsime, dimpotrivă, poate chiar slăbise puţin. Se mândrea cu faptul că încă putea să poarte aceleaşi haine, iar unii chiar susţineau că aşa este, ţinând cont de cum atârnau dezordonate de umeraşul care era trupul său.

– Amaia Salazar, douăzeci şi cinci de ani, studii la Universitatea Catolică Loyola din Boston, a urmat Dreptul şi Ştiinţe Sociale şi Comportamentale, s-a specializat în comunicare nonverbală ştiinţifică şi în criminologie şi a fost şefă de promoţie. Şi-a completat studiile universitare după ce s-a întors în ţara natală, apoi a intrat în poliţie.

Unul dintre bărbaţii care se uitau la ecran alături de Dupree a încuviinţat, fără să fie prea impresionat. Jim Wilson era pe atunci directorul Centrului Naţional de Criminalistică şi unul dintre cei care-i puseseră bazele. Arhivele Centrului conţineau informaţii nu doar despre asasinate, violuri şi jafuri, ci şi despre violatori aflaţi în liberare condiţionată, infractori organizaţi, terorişti, persoane dispărute, furturi de identitate... Reuşise ca agenţii din toată lumea să contribuie la baza lui de date cu antecedente penale ale unor mii de delicvenţi şi arhiva conţinea în jur de cincisprezece milioane de dosare. Celălalt bărbat era Michael Verdon, şeful Serviciului de Investigaţii Criminale. Toată lumea ştia că Wilson şi cu el erau prieteni vechi. Fiecare avea în jur de şaizeci de ani, intraseră în FBI în acelaşi an şi amândoi păreau să fie obsedaţi să-şi aranjeze puţinele fire de păr peste craniul tot mai strălucitor. Dar asemănările încetau aici. Michael Verdon avea o înfăţişare atletică, o piele tăbăcită de soare şi ploi, ca a unui marinar, şi părea să fie capabil să treacă fără probleme probele de educaţie fizică, aşa cum ar fi făcut-o un cadet. Wilson era genul de bărbat care arată bine văzut din spate. Din faţă, o burtă impresionantă, nu mai mică decât a unei femei gravide în luna a şasea, nu lăsa loc de îndoială. Wilson şi Verdon concepuseră un *Index descriptiv latent de identificare*, un program inovator din anii '80, care permitea compararea caracteristicilor unei crime cu tendinţele criminalilor studiaţi şi aflaţi deja în sistem. Programul detecta analogii şi sugera suspecţi. Pe vremea aceea, programul era capabil doar să compare amprente, dacă suspectul fusese în puşcărie, sau dacă încă mai era, şi, în plus, prezenta o listă cu colegii de celulă şi posibili colaboratori. Raportat la tehnologia din prezent, *Indexul descriptiv latent de identificare* ţine de preistorie, dar a fost strămoşul bazelor de date care se utilizează acum peste tot în lume. Wilson a răsfoit copia lui după dosarul Amaiei Salazar şi a fost total de acord cu Michael Verdon, care a rostit întrebarea ce plutea în aer.

– De ce nu am recrutat-o pe când era încă studentă? Universitatea Loyola a dat unii dintre cei mai buni agenţi de-ai noştri.

Johnson a încuviinţat.

– Da, şeful a remarcat-o, a spus arătând cu bărbia spre Dupree, care continua s-o observe cu atenţie pe femeie de pe ecran. Şi chiar s-a încercat. Se potriveau toate: fără antecedente, studia aici de la doisprezece ani, mereu în cele mai bune internate. A avut câteva relaţii romantice fără importanţă cu colegi nordamericani neconflictuali. Relaţiile s-au încheiat fără certuri. Nici vorbă de droguri, nici arme, nici un scandal. Am primit o recomandare specială din partea rectorului Universităţii Loyola. Salazar a prezentat o lucrare de diplomă strălucită despre... Johnson a căutat în raport titlul complet. Ăsta e: „Comunicare nonverbală ştiinţifică aplicată minorilor cu risc de excludere socială", dar atunci când am abordat-o, şi-a manifestat dorinţa de a se întoarce în Europa.

– În Spania, a precizat Dupree, care rămăsese tăcut până atunci.

– Da, în nord, în Pamplona, a explicat Johnson. Chiar dacă corpuri de poliţie mult mai importante, cum ar fi Policí Nacional sau Guardia Civil ar fi primit-o fără probleme, a ales să intre într-un mic corp de poliţie, numit Policía Foral de Navarra.

– Iar acum o avem din nou aici, a spus Verdon, gânditor, fără să se adreseze nimănui, în timp ce pleca de lângă Dupree pentru a se aşeza pe unul dintre scaunele de primire de lângă uşă.

– Mă rog, a spus zâmbind Johnson, cert este că niciodată nu i-am pierdut urma: aşa cum era de aşteptat, chiar şi numai formaţia ei universitară a făcut-o să avanseze vertiginos: e subinspector, a fost cea mai tânără din ţara ei, şi ar fi trebuit deja să o avanseze din nou, are o carieră ireproşabilă şi...

– Nu ştiu ce să facă cu ea, a spus agenta Tucker, aruncând pe masă, supărată, copia ei după raport. Nu poţi să faci ceva bun fără să ai parte de ceva rău, mai ales când e vorba de o femeie, a adăugat, clătinând din cap cu o resemnare simulată.

Johnson a ridicat din sprâncene. Tucker nu pierdea nici o ocazie de a-şi preciza poziţia combativă contra sexismului. Johnson bănuia că, asemenea tuturor, Tucker avusese parte de porţia ei de ultraj, din cauză că era femeie, că era afroamericană... Dar mai ştia şi că era o căţărătoare profesionistă, care-şi dorea postul lui Dupree şi că în drumul ei spre culme călcase în picioare fără milă bărbaţi şi femei. În ultimii doi ani, făcuse praf trei criminalişti, desemnaţi drept ajutoarele ei, un bărbat şi două femei. Îl suporta lângă ea pe Emerson numai pentru că acesta era un lingău profesionist căruia trebuia să-i recunoşti măcar meritul de a şti la care masă să cânte.

Emerson a dat din umeri.

– În orice caz, rata criminalităţii în zona aceea este minimă. Nu cred ca ea să fi văzut vreun cadavru în tot acest timp, în afară de sinucideri şi violenţă macistă. Probabil că a început să ruginească.

Dupree l-a privit ca şi cum ar fi fost mirat de prezenţa lui acolo. Din atitudinea lui, Emerson a înţeles că vorbele sale nu-i făcuseră nici o plăcere. Dar Tucker a fost cea care i-a dat replica:

– Greşiţi. Ea, singură-singurică, a reuşit să prindă un sechestrator în serie, care e cel mai rău şi greu de prins dintre răpitori. A reuşit să o elibereze pe ultima femeie răpită şi a reuşit să adune probe că bărbatul mai răpise cel puţin două femei, înainte de a le asasina.

Emerson şi-a strâns toţi muşchii mandibulei, de parcă şi-ar fi mestecat dinţii.

Verdon a aruncat întrebarea:

– De ce o poliţistă cu formaţia ei ar vrea să se întoarcă acolo? Pentru ce s-a întors în Spania?

– Ca să aştepte, a spus Dupree.

– Să aştepte ce?

Dupree a preferat să nu răspundă. A zâmbit uşor şi şi-a coborât privirea, fără să-şi ia ochii de la tânăra de pe ecran.

Johnson a continuat:

– Când trimitem invitaţiile pentru poliţiştii europeni, întotdeauna lăsăm alegerea la latitudinea superiorilor lor. În cazul subinspectoarei Amaia Salazar, invitaţia a fost nominală, a spus Johnson zâmbind. Imediat ce au primit-o, ne-au împachetat-o şi ne-au trimis-o prin curierat rapid.

– Ignoranţa lor este norocul nostru, a adăugat Dupree.

Directorul Wilson, care urmărise conversaţia fără să intervină, s-a dus la uşa laterală care dădea în biroul de alături. A rămas o clipă cu mâna pe clanţă, uitându-se la Dupree.

– Ştii deja părerea mea. Ne-a refuzat o dată, iar inteligenţa strălucitoare nu justifică insolenţa. Dacă e în stare să susţină asta..., a spus, arătând cu un deget palid către semnele colorate care se iţeau dintr-un dosar de pe masă. Dacă e vorba, aşa cum susţii tu, de genialitate şi nu de aroganţă, am să te susţin, oricare ar fi decizia ta.

– Mulţumesc, Jim, mulţumesc mult, a răspuns Dupree.

– O să-mi mulţumeşti dacă are o explicaţie coerentă. Voi urmări din biroul meu interviul.

Dupree a încuviinţat şi a aşteptat până când Wilson a închis uşa.

– Johnson, spune-i să intre.

Aşezată pe unul dintre scaunele de primire, în faţa agentului Dupree, reuşea să-i vadă pe agenţii Johnson şi Tucker, în stânga ei, şi pe Emerson în dreapta. Numai bărbatul aşezat lângă uşă, căruia nu-i ştia numele şi nici nu-i fusese prezentat, rămânea în afara razei privirii ei. Dupree nu a dat mâna cu ea şi nici nu a salutat-o. A continuat să răsfoiască un dosar aflat pe masă, pe care ea l-a recunoscut imediat după notiţele post-it colorate.

Dupree a început să vorbească atât de neaşteptat încât vocea lui a făcut-o să tresară.

– Ieri, agenta Tucker v-a dat datele pentru realizarea unui exerciţiu pe un caz real. Trebuia să faceţi trei profiluri: unul, de comportament, altul, geografic şi al treilea, victimologic.

Dupree a arătat în spatele său spre un ceas care marca nouă şi patruzeci şi cinci de minute.

– Şi chiar dacă instructorul v-a dat termen-limită până astăzi, la ora douăsprezece, dumneavoastră aţi fost prima care aţi predat lucrarea, după numai trei ore, a spus şi a ridicat dosarul în dreptul ochilor. Ar putea fi considerat un adevărat record, numai că ne-aţi dat înapoi acelaşi dosar pe care l-aţi primit, cu singura diferenţă că i-aţi pus ceva mai mult de o jumătate de duzină de notiţe post-it colorate şi aţi făcut cam acelaşi număr de scurte însemnări.

– Domnule..., a dat să spună Amaia.

Dupree a întrerupt-o, ridicând o mână.

– Prima dumneavoastră însemnare sună aşa: „Lipsesc datele celui de-al treilea caz“. Spuneţi-mi, subinspectoare Salazar, ce vă face să credeţi că există un al treilea caz? a întrebat-o Dupree inchizitorial.

Ea a înghiţit în sec înainte de a continua.

– Asta a spus agenta Tucker în timpul conferinţei.

Dupree a ridicat o sprânceană, întrebător. Amaia a observat cum agenta Tucker, auzindu-şi numele, s-a îndreptat de spate.

– În timpul conferinţei, a spus Amaia, agenta Tucker a spus: „Ţinând cont de imensa zonă de acţiune prin care se mişcă asasinul“. Domnule, poate că pentru un grec sau un italian cele patru ore de mers cu maşina între Texas şi Oklahoma poate însemna o distanţă mare, dar nu şi pentru un american. Afirmaţia agentei Tucker m-a făcut să mă gândesc că probabil există încă un caz despre care nu ni s-au dat date.

– Dar instructoarea v-a spus că aveţi toate datele de care dispunem, a insistat Dupree.

– Ţine de bunul-simţ să nu se dea toate detaliile unui caz deschis, numai pentru a realiza un exerciţiu practic, a precizat Amaia.

Agenta Tucker a făcut un pas în faţă pentru a-i putea vedea chipul cât mai bine.

– Dacă se pleacă de la premisa că nu există mai multe date, atunci cele pe care vi le-am pus la dispoziţie erau suficiente pentru a completa exerciţiul.

Dupree a observat scurta expresie de scepticism apărută pe faţa Amaiei la auzul vorbelor agentei Tucker.

– Dar dumneavoastră nu plecaţi de la premisa asta, a îndemnat-o Dupree să continue.

– Plec de la premisa că totul conduce la ideea că s-ar putea să existe cel puţin încă un caz.

Dupree s-a lăsat pe spate în fotoliu şi timp de câteva secunde, eterne pentru ea, a fixat-o cu privirea, apoi a spus:

– E adevărat că totul a plecat de la declaraţia puştiului care s-a trezit blocat în coteţul familiei Jones. Pentru el, nu există mari diferenţe între un compozitor şi un dirijor, însă ne-a dat un model de ritual, care ne-a făcut să bănuim că poate nu era prima dată când ucidea. Am obţinut permisiunea de a-i exhuma şi de a le face autopsia membrilor familiei Mason, care muriseră la ferma lor, cu o lună înainte, iar unul dintre agenţi a remarcat cât de asemănătoare erau cele două scene ale crimei. Atunci am descoperit ceva ce nu v-am dezvăluit pentru exerciţiu. Nu ştiu dacă sunteţi familiarizată cu efectul îmbălsămării asupra cadavrelor. Eliminarea rapidă a sângelui şi înlocuirea lui cu lichidul de îmbălsămare poate îngreuna, la început, observarea, la o simplă privire, a unor urme, dar după o lună, vânătăile reapar şi sunt vizibile cât se poate de limpede în lumină ultravioletă. Toate corpurile aveau urme care demonstrau că fuseseră legate, inclusiv cel al tatălui.

Amaia nu a îndrăznit să facă nici o mişcare. Dupree s-a aplecat înainte, de data aceasta, şi-a lăsat privirea pe dosar şi l-a frunzărit.

– În a doua însemnare, a spus ridicând în dreptul ochilor notiţa lipită de arătător, aţi scris: „Îi salvează de la distrugere", „El este Salvatorul lor", „Ajunge exact când au cea mai mare nevoie de el".

Amaia a respirat zgomotos şi adânc, înainte de a vorbi. Era agitată.

– Datorită martorului...

Vocea i-a ieşit subţire şi gâtuită, ca a unei fetiţe care se sufocă la capătul unei curse de atletism. Şi-a dres vocea, a înghiţit salivă şi a încercat din nou:

– Datorită martorului ştim că ajunge la casă imediat după catastrofă, apare primul, înaintea echipelor de salvare, a poliţiştilor sau pompierilor. Familia a supravieţuit, dar, dându-şi seama că a pierdut totul, e în stare de şoc. Individul se dă drept cineva care vine să-i ajute, drept cineva care

le aduce salvarea, în toate sensurile posibile. Numai aşa se poate justifica faptul că o familie compusă din trei adulţi şi trei adolescenţi nu e în stare să opună rezistenţă la atacul bărbatului. Da, aşa cum a explicat agenta Tucker, probabil că ajunge dezarmat şi ştim că foloseşte arma tatălui pentru a-i ucide. Trebuie să fie sociabil, amabil, cineva în care se încred atât de mult încât să îi dezarmeze.

Emerson a intervenit:

– Nu aduce nimic nou. Dacă aţi citit raportul, ştiţi că am luat în calcul posibilitatea de a fi unul dintre membrii forţelor de salvare. Conform martorului, compozitorul avea o valijoară şi o insignă, specific pompierilor, paramedicilor...

Dupree a arătat spre o notiţă post-it galbenă, lipit între filele dosarului.

– În a treia însemnare, cu privire la modul în care au fost găsite corpurile, chiar dacă nu aţi ştiut că au fost legate şi aşezate cu capul spre nord, aţi scris: „După ce îi ucide, are grijă de ei. E misiunea lui şi continuarea ei este strâns legată de faptul de a nu se lăsa prins, de a-şi disimula crimele, dar nu atât din nevoia lui de a continua să acţioneze din umbră, cât pentru a le conferi morţilor o anume demnitate".

În timp ce Dupree citea, Amaia simţea cum Emerson dădea încontinuu din cap, negând fiecare dintre cuvintele ei. Totuşi, cel care i-a respins ideile a fost Johnson. Vocea îi era calmă şi, ca de fiecare dată când vorbea, a folosit un ton educat, amintind de un profesor care încearcă să-l facă pe un elev să gândească.

– Cu asta nu sunt de acord, individul pe care-l căutăm se ascunde, vrea să rămână în umbră numai pentru a continua să atace în linişte. Nu credem că disimularea crimelor are ceva de-a face cu victimele, o face pentru el însuşi, pentru a trece neobservat. I-a reuşit în cazul familiei Mason şi i-ar fi reuşit şi cu familia Jones, dacă nu ar fi fost martorul.

Dupree şi-a ridicat privirea din dosar şi i-a făcut Amaiei un semn scurt cu bărbia, invitând-o să-i răspundă lui Johnson.

– În cazul acesta, disimularea modului în care au murit, executaţi prin împuşcare, corespunde unei alte dorinţe. Cred că i se pare, într-un fel, meschin. Printr-o modalitate ciudată, încearcă să le dea sens, ordine şi o moarte demnă. Nu vrea să-i batjocorească, nici să-i umple de ruşine, de aceea le disimulează rănile astfel încât moartea lor să pară accidentală, din voinţa Domnului, sau face el munca pe care Dumnezeu nu a dus-o până la capăt cu ajutorul furtunii. Nu sunt puţine persoanele care încă mai cred că dezastrele naturale sunt pedepse divine, modul prin care Creatorul îşi manifestă puterea, amintindu-i omului cât de neînsemnat este în ordinea universului, cât de fragilă îi este viaţa şi, nu în ultimul rând, că are puteri superioare. Cred că faptul că individul profită de

calamitățile naturale pentru a-și îndeplini țelul nu ține doar de nevoia de a-și ascunde crimele, ci de a le alătura mâniei Domnului.

Tucker și Johnson au făcut un schimb rapid de priviri cu Dupree. Agentul special, așezat la biroul său, a inspirat adânc.

– Încă nu știu dacă pot fi de acord cu dumneavoastră. Au urmat o direcție limpede de investigație, bazată pe comportamentul ritualic al asasinilor de familii, anihilatorii. Dar trebuie să recunosc că ideea dumneavoastră este la fel de originală precum modalitatea de a face un raport.

Amaia a oftat. Și-a strâns cu mâna genunchiul care începuse să-i tremure. Trebuia să se calmeze. Știuse foarte bine la ce se expunea atunci când se hotărâse să-și prezinte concluziile în acel fel, că va stârni reacții, iar acum trebuia să facă față atacurilor.

– Mi-a atras atenția mai ales asta, a spus Dupree, arătând spre o însemnare galbenă, plasată sub declarația puștiului care-l văzuse pe compozitor. A citit cu voce tare: „Băiatul ăsta merge în mod regulat la biserică? A asistat vreodată la vreo înmormântare? Ar putea recunoaște ritualul unei liturghii?"

Amaia și-a ținut respirația cât timp el a vorbit; apoi a tras zgomotos aer în piept, a clipit și a dat să vorbească, însă Dupree a ridicat o mână, întrerupând-o din nou, în timp ce lua de pe birou un document cu antetul FBI.

– Ieri, după ce am citit scurta dumneavoastră însemnare, a spus, subliniind „scurta", agenții Johnson și Tucker au zburat la Oklahoma pentru a-l întreba pe martor. Au vorbit cu el și cu părinții săi. S-au întors azi-dimineață, devreme. Domnilor agenți...

A făcut un gest prin care le-a dat cuvântul.

– Familia nu merge la biserică, a spus Tucker. Tatăl martorului nu vede de ce ar face-o, mai mult, a dat explicații amănunțite, a spus agenta citind din documentul pe care-l ținea în mână, de ce familia lui nu merge la biserică. Nu vrea ca preoții să-i împuie copilului capul. Și, ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, copilul nu a luat parte niciodată la o înmormântare sau la o slujbă religioasă.

– I-am arătat, a intervenit Johnson, un film cu slujbe ținute de preoți, pastori și predicatori. Puștiul a recunoscut imediat gesturile. Ne-a spus că exact asta făcuse și compozitorul.

Amaia a dat afară tot aerul din plămâni, copleșită de dezvăluirile agenților, însă cel care a vorbit a fost Dupree.

– Asasinul nu dirija o orchestră, nu compunea o simfonie a morții... Se ruga pentru ei, ținea o slujbă de înmormântare.

Amaia a șoptit:

– Un *Dies irae*, o predică de adio.

Dupree a schimbat o privire scurtă cu Verdon, care a încuviinţat din cealaltă parte a încăperii. Şi-a fixat din nou privirea pe chipul fetei, conştient că aceasta începea să se simtă stingherită.

Amaia i-a susţinut privirea până când nu a mai rezistat. Bărbatul din faţa ei îi scormonea sufletul cu privirea, căuta ceva ce ea nu era dispusă să arate. Cu riscul de a greşi şi de a părea slabă, a lăsat privirea în jos. Şi-a ridicat-o numai după ce el a continuat să citească.

– Următoarea însemnare sună aşa: „Îi împuşcă cu arma tatălui, nu e întâmplător, ştie că arma există în casă".

Emerson s-a fâţâit pe scaun.

– Dar cum o găseşte în mijlocul acelui haos? E simplu de presupus că la o fermă există arme, o carabină sau o puşcă de vânătoare, dar în ambele cazuri este vorba despre o armă de calibru mic; chiar dacă ar fi ştiut cumva că există acele arme, cum le-a găsit după trecerea uraganului?

Amaia nu a răspuns. A continuat să se uite la Dupree, până când acesta i-a făcut semn că poate vorbi.

– Când se apropie un uragan, un cataclism, în cazul în speţă un cataclism anunţat, e normal ca familiile să-şi ia măsuri de siguranţă adunând la un loc mâncare, lanterne, apă, arme... Probabil că le-a ţinut pe toate într-un sac şi, aşa cum am spus la început, individul nu le-a părut suspect, sau periculos, doar aşa se poate explica neatenţia lor, sau – a făcut o scurtă pauză, conştientă că urma să o contrazică pe Tucker – poate că a avut chiar el o armă cu care i-a ameninţat ca să i-o dea pe-a lor.

Mirat, Dupree a ridicat din sprâncene. În timp ce a pus întrebarea, a scris o notă în josul paginii.

– Dacă are arma lui, de ce o foloseşte pe cea a tatălui?

– Ca parte din ritual. Pentru el, din cine ştie ce motiv, este important să procedeze aşa.

Nereuşind să se stăpânească, Emerson s-a ridicat în picioare.

– Ceea ce ne conduce din nou la un anihilator, la un ucigaş de familii, care trebuie să-şi săvârşească crimele cu arma tatălui pentru a obţine ceea ce caută ucigaşii de familii: putere şi control. Principalul lui obiectiv este tatăl. De aceea foloseşte arma lui.

– Şi de ce pedepseşte restul familiei? a întrebat Tucker.

– Probabil că reprezintă propria familie, îi pedepseşte pentru că au asistat la chinul său fără să facă nimic, a explicat Emerson.

Amaia s-a gândit îndelung înainte de a vorbi.

– Ar putea fi un anihilator, dar de cele mai multe ori ucigaşii de familii care ucid pentru putere şi control au suferit în copilărie abuzuri fizice,

emoţionale şi, în majoritatea cazurilor, sexuale. Când comit astfel de crime, de obicei îşi torturează victimele, provocându-le aceleaşi suferinţe prin care au trecut ei. Dacă aleg o familie pentru că-i aminteşte de familia lui, atunci trebuie să se identifice cu unul dintre membrii ei. În cele mai multe cazuri documentate, au grijă de cel cu care se identifică, şi chiar dacă uneori îşi pierd controlul, îl ucid numai dacă nu au de ales şi în nici un caz nu-i torturează, aşa cum fac cu ceilalţi membri, fără să-i intereseze să disimuleze rănile, chinurile, umilinţele. Mai mult, fac ca scena crimelor să fie cât se poate de evidentă. Ucigaşii vor ca lumea să vadă ceea ce le-au făcut şi să afle de durerea lor.

Johnson a fost de acord.

– Cred că ideea e interesantă, poate că avem de-a face cu ceva deosebit. Toţi membrii familiei au fost împuşcaţi, rănile le-au fost disimulate şi nici unul dintre ei nu a fost batjocorit, i-a tratat egal pe toţi.

Înainte de a continua, Amaia a dat din cap că e de acord.

– Dacă există vreo diferenţă, atunci este faţă de tată, pentru că se foloseşte de arma lui, dar nimic altceva. Nu cred că este vorba de un anihilator, chiar dacă aşa pare la prima vedere. E un ucigaş apostolic, îi caută pentru păcatele lor, îi eliberează prin moarte şi acum ştim şi că se roagă pentru ei.

– Cred că asta nu are nici o legătură, poate regretă. În rest, se potriveşte perfect cu profilul unui anihilator. Suntem cu toţii de acord cu asta, a conchis Emerson.

Amaia a observat că Tucker a clătinat uşor din cap. Nu erau chiar toţi de acord, aşa cum credea Emerson.

– Consens fals, a murmurat Amaia iritată.

– Ce insinuaţi? a întrebat Emerson, fără să-şi ascundă supărarea.

Amaia a inspirat adânc şi a aşteptat câteva secunde, înainte de a răspunde. Situaţia începea să fie ridicolă. Era firesc să nu-i facă viaţa uşoară, dar nu-şi imaginase că vor avea pretenţia să fie de acord cu ei, numai pentru că erau agenţi străluciţi ai FBI. Şi-a ales cuvintele cu grijă, înainte de a vorbi.

– Vreau să spun că atunci când se realizează profilul unui ucigaş, trebuie să fim atenţi la riscul de confirmare, este simplu să găsim teorii şi probe care să confirme ceea ce credem, evitând încontinuu tot ceea ce le contrazice. La fel se întâmplă şi în cazul consensului şi cu tendinţa de a crede că teoria pe care o apărăm este cu atât mai veridică cu cât e mai vehiculată, sau cu cât e mai prizată de cei din jurul nostru, fără să ştim cu exactitate cine sunt „toţi cei care sunt de aceeaşi părere“. E o eroare indusă de creier, atunci când nu ne deranjăm să gândim mai departe.

Uneori, faptul că mulţi oameni gândesc la fel despre ceva nu înseamnă altceva decât că mulţi oameni gândesc greşit.

Emerson şi-a coborât privirea, mutându-şi ura spre podea. Oftatul iritat al lui Johnson s-a auzit clar.

Dupree, cu fruntea încruntată şi cu buzele strânse, continua să o fixeze cu privirea. Era evident că discursul ei nu-i plăcuse nici lui. Amaia a înţeles că pentru ei nu era decât o poliţistă de duzină care nu le arăta respectul cuvenit, însă ea nu era unul dintre cadeţii lor, era un poliţist ca oricare altul, într-un corp de poliţie mic, de acord, dar merita acelaşi respect, iar Amaia Salazar ştia cum să se facă respectată. Încercase să facă exerciţiul, ştiind prea bine că era incomplet, dar în acele momente nu-i mai păsa de nimic. A sesizat o uşoară mişcare în spate şi a observat că Dupree a dat din cap la semnul făcut de bărbatul din spatele ei.

– Continuă, i-a cerut el.

Ea a dat din cap, în semn de supunere. Dacă tot aveau să o asculte până la capăt, atunci nu era cazul să fie impertinentă.

– Faptul că se roagă pentru ei îl face deosebit, şi această deosebire schimbă lucrurile. Încă nu ştim ce importanţă are şi dacă este determinantă, dar nu avem cum să nu ţinem cont de ea şi să nu cercetăm mai profund numai din motivul că nu se potriveşte cu profilul unui anihilator. Şi bănuiesc că şi dumneavoastră credeţi la fel, a spus către Dupree.

El a ridicat din sprâncene, dar şi-a schimbat imediat atitudinea, trecând de la scepticism la amuzament.

– A, da? Văd că faceţi presupuneri asupra a ceea ce cred eu... De unde aveţi asemenea bănuieli?

– Nu cred că a fost întâmplător faptul că ieri v-aţi axat conferinţa pe asasinii care-şi ascund crimele făcându-le să pară altceva.

Dupree a rămas tăcut, dând înainte şi înapoi paginile dosarului subţire, cu însemnările colorate. Până la urmă l-a închis şi a privit-o pe Amaia.

– Mai sunt două însemnări. Cea despre profilul victimologic, unde dumneavoastră scrieţi: „Distribuţie identică“. Asta nu cadrează cu unitatea? Dacă e vorba de un ucigaş de familii, are nevoie tocmai de această distribuţie actoricească, despre care vorbiţi dumneavoastră. Vrea ca fiecare dintre membrii familiei să reprezinte pe cineva pe care el l-a cunoscut, din propria lui familie, pentru a avea ocazia de a se răzbuna pe ei.

Amaia a negat dând din cap.

– Nu caută răzbunare, caută expiaţie. Nu-l interesează distribuţia actoricească, ci întreaga echipă. E vorba despre familia în sine, conceptul *per se*. E un asasin apostolic care nu a omorât câinele pentru că nu se

potrivea cu fapta sa. Sunt convinsă că în nici unul dintre cazuri nu s-a atins de mascote.

A simţit stinghereala celor prezenţi în încăpere. Oftaturi, schimbări de poziţii. Jucase pe totul sau nimic. Reuşise, prin îndrăzneala ei, să capteze atenţia, dar era conştientă de risc: diferenţa între a fi curajos şi a fi temerar era dată numai de gradul de consideraţie faţă de oponent. Începeau să se sature de a se mai juca de-a şoarecele şi pisica. Amaia s-a îndreptat de spate. Se apropia de final; ori vorbea acum, ori nu va mai avea niciodată ocazia să o facă.

– Domnule, nu aş fi avut cum să prezint profilurile, fără ca mai întâi să am confirmarea tuturor acestor chestiuni. Lipsesc date, domnule...

Tucker a intervenit.

– Puteaţi să faceţi exerciţiul numai cu informaţiile la care aţi avut acces.

– Certitudinea că lipsesc informaţii este în sine o informaţie care determină o realitate, a răspuns ea ferm. Dacă aş fi făcut exerciţiul cunoscând acest fapt, ar fi însemnat să-l fac bazându-mă pe o minciună sau pe o eroare. În raportul pe care ni l-aţi dat nu se pomeneşte nimic despre urmele de legare, nici că puştiul a văzut o insignă la reverul suspectului.

Imediat ce a terminat de vorbit, i-a părut rău că spusese toate acele cuvinte. S-a auzit o uşă închizându-se în spatele ei. Bărbatul care ascultase tăcut tot timpul tocmai plecase şi intuiţia ei îi spunea că odată cu acea uşă se închisese şi orice posibilitate de a mai fi luată în serios.

A mijit ochii şi a expirat lent, înainte de a îndrăzni să se uite din nou la Dupree. El ţinea în faţa ei singura notiţă de culoare diferită. Albastru. Cel care corespundea profilului geografic.

– Variabile latente? a întrebat-o Dupree, arătându-i însemnarea.

A încercat să se liniştească pentru a putea răspunde.

– Variabile latente sau oculte, domnule. Variabile care nu se observă direct, ci sunt deduse plecând de la alte variabile, care chiar se văd. Variabilele latente arată că a mai comis-o şi înainte, sistemul său este rafinat şi sunt convinsă că mai există cel puţin încă un caz.

Emerson a zâmbit cu răutate.

– Pe ce vă bazaţi?

Amaia s-a întors spre el şi chiar şi-a permis să zâmbească uşor, înainte de a răspunde.

– Pe un model matematic, aşa se calculează variabilele latente. Ar trebui să ştiţi ce sunt, dacă tot vă ocupaţi cu analiza de date.

– Ştiu ce sunt..., a mormăit el.

– În cazul în speţă, l-a întrerupt ea, dedusă din afirmaţia agentei Tucker cum că asasinul se mişca pe un teritoriu vast.

Amaia şi-a menţinut poziţia timp de câteva secunde pentru a vedea cum faţa lui Emerson se descompunea, în timp ce ochii, poate în încercarea de a găsi un răspuns, îi mişcau în gol dintr-o parte într-alta.

– Nu vă puteţi înşela mai tare..., a spus Emerson.

– Are dreptate, a intervenit Dupree. Mai este un caz. În februarie trecut, o furtună a lovit o localitate de coastă, aproape de Cape May, New Jersey. Familia Miller, având acelaşi număr de membri ca şi celelalte două, a fost găsită moartă în casă. La fel ca în cazul familiei Mason, membrii familiei au fost îngropaţi fără să li se facă autopsia. Familia doamnei Miller locuieşte în străinătate. Când au aflat vestea îngrozitoare, mama ei a făcut un infarct şi nu a putut călători în Statele Unite până săptămâna trecută. În tot acest timp, cadavrul doamnei Miller a fost păstrat congelat, la dorinţa expresă a familiei sale. Mary Ward, moştenitoarea firmei de pompe funebre din Cape May, ajunsă la a patra generaţie, a decongelat cadavrul pentru a-l face cât mai prezentabil posibil pentru familie. În timp ce-l cosmetiza, a simţit o umflătură în mandibulă, umflătură care s-a dovedit a fi un glonţ de calibru 22. Din nefericire, opoziţia familiei, timpul îndelungat care trecuse şi un judecător extrem de conservator, au făcut ca până în prezent să nu putem exhuma cadavrele pentru a li se face autopsia. Judecătorul consideră că fotografiile de la faţa locului conţin informaţii suficiente.

Dupree a deschis un sertar de la biroul său, a scos un dosar cu coperte maro şi l-a aşezat deschis în faţa Amaiei. În jur de douăzeci de fotografii reflectau interiorul unei locuinţe de coastă distruse de apă şi vânt. Cadavrele membrilor familiei apăreau grupate în camera principală a locuinţei şi se mai vedea şi restul dintr-o perdea sfâşiată care atârna de ceea ce mai rămăsese dintr-o fereastră imensă. Fotografia captase momentul în care aerul o umfla, producând efectul unei prezenţe fantasmagorice plutind pe deasupra cadavrelor. Craniile distruse de lovituri contrastau cu puţinele răni de pe restul trupului.

Amaia s-a uitat cu mare atenţie la fiecare fotografie, aproape cu evlavie, încercând pe cât posibil să le atingă numai marginile. Vocea lui Dupree a readus-o la realitate.

– Doamnă subinspectoare Salazar, ştiu că aţi trăit mai mulţi ani în ţara noastră. Cu siguranţă sunteţi familiarizată cu particularităţile meteorologice. Ne aflăm în plină perioadă de uragane. Azi-dimineaţă, o furtună a devastat o zonă întinsă din Texas. Am aflat că familia Allen, compusă din cei doi părinţi şi cei trei copii adolescenţi, doi băieţi şi o fată, a murit sub dărâmăturile casei. Am verificat, nu există bunici. Părinţii celor doi soţi au murit când ei erau copii şi ambii au crescut în centre de

plasament. La prima vedere, nu seamănă cu profilul familiei de care este interesat asasinul. Vom pleca imediat într-acolo, vrem să veniţi cu noi.

Amaia a lăsat ochii în jos şi a făcut semn că este de acord. A auzit oftaturile neliniştite ale restului echipei.

6. *ITXUSURIA*[1]. CĂRAREA SUFLETELOR

Alvord, Texas

Pajiştea din faţa casei familiei Allen abia dacă trăda urmele trecerii uraganului. Ferma, văzută de cineva care s-ar fi uitat din faţă la ea, putea oferi, în primele clipe, senzaţia de deplină normalitate. La nivelul solului, ferestrele pivniţei erau intacte, la fel şi treptele care duceau spre verandă, acolo unde încă se mai aflau câteva ghivece cu flori vineţii, aşezate în dreptul intrării principale. Doar atunci când şi-ar fi ridicat ochii spre ferestrele de sus, privitorul şi-ar fi dat seama că o casă cu un singur etaj nu avea acoperiş. Toată structura din partea de sus fusese smulsă ca o carapace de ţestoasă.

O mulţime de maşini împânzeau drumul de acces, dovedind numărul mare de agenţi locali şi statali, de pompieri şi paramedici, chiar şi de angajaţi ai pompelor funebre, aflaţi cu toţii în interiorul casei. Amaia i-a urmat înăuntru pe membrii echipei, urmând cărarea îngustă pe care poliţiştii o deschideau pas cu pas, până când nu a mai putut înainta. Agentul Emerson, care mergea în faţa ei, s-a întors pentru o clipă, a văzut-o şi s-a grăbit să dispară în salon, fără să o aştepte. Amaiei nu i-a păsat, era convinsă că nu putea vedea mare lucru acolo, până când nu avea să plece toată acea mulţime, aşa că restul casei i s-a părut la fel de bun ca oricare alt loc pentru a începe. Purta o geacă prea mare pentru ea, dar măcar avea scrise pe spate celebrele litere galbene FBI. Şi-a căutat prin numeroasele buzunare ascunse, a scos o pereche de mănuşi şi a înaintat spre fundul casei în timp ce-şi trăgea mănuşile. În ciuda absenţei acoperişului, în interiorul casei nu se vedeau prea multe stricăciuni, încă se putea trece dintr-o încăpere în alta pe sub tocul uşii. Se vedeau tablouri strâmbe, bucăţi de lemn rupte, atârnând din pereţi, dărâmături pline de praf de la acoperiş şi resturile instalaţiei electrice, acum inutile. Amaia a observat că ferestrele se spărseseră şi erau cioburi peste tot. În bucătărie, resturi de mâncare pe masă şi o legătură de morcovi cu urme de pământ pe ea se iţea din frigider. Până şi scaunele răsturnate pe o parte dădeau impresia unei plecări precipitate şi că stăpânii casei ar putea reveni în orice clipă, pentru a continua ceea ce făceau înainte de sosirea furtunii.

Când ajunsese la fermă, scrutase cu privirea acareturile micii ferme în căutarea adăpostului în care se refugiase familia pe durata furtunii. Dupree îi spusese deja că familia Allen nu se potrivea, în principiu, cu profilul victimologic preferat de suspectul pe care-l urmăreau. Dar Amaia

nu credea în întâmplare. Soţul, soţia şi trei copii, doi băieţi şi o fată, având vârsta copiilor familiilor Mason şi Jones. Toţi adunaţi în salonul unei case care suferise multe stricăciuni, dar în care ar fi putut supravieţui îngropaţi sub piese de mobilier. Mai trebuia verificată direcţia în care stăteau cu capetele şi apoi găsită arma tatălui; şi dacă membrii familiei Allen fuseseră victimele compozitorului, aşa cum ea credea, înseamnă că se refugiaseră în adăpost pe durata furtunii. Lângă uşa de la bucătărie, mai exista una, identică. Imediat ce a deschis-o şi-a dat seama că ducea în pivniţă. Şi-a pipăit din nou buzunarele în căutarea micuţei lanterne din dotare. A coborât treptele fără să atingă balustrada şi a încercat să calce cât mai pe margine pentru a nu contamina posibilele urme. Lumina era tăiată în fâşii de praful din aer. Un strat gros acoperea ferestruicile de la nivelul solului, pe care le văzuse de afară, care în interior erau plasate chiar sub tavan. Uitându-se mai atent, a observat că fuseseră întărite cu bandă adezivă şi hârtie de ambalat. Aranjate în cutii de plastic perfect etichetate, a găsit lanterne, un radio şi baterii, bidoane cu apă, conserve şi chiar şi un micuţ cuptor aşezat pe un aragaz de camping. Într-un dulap de bucătărie rudimentar, pe care trecerea timpului îl exilase în pivniţă, erau înghesuite doze de sucuri şi tablete de ciocolată, două doze de bere, două de suc fără zahăr, o jumătate de duzină de cutii de coca-cola şi câteva sticle cu apă. Evitând să le atingă, s-a aplecat şi a reuşit să audă forfota lichidului acidulat din interiorul unor doze. Un lacăt micuţ atârna de uşile dulapului de bucătărie. Fără să atingă mânerele, a întredeschis uşile şi a simţit imediat mirosul familiar al uleiului de curăţat armele. Nu exista nici una în dulap, însă în spate de tot a văzut stivuite mai multe cutii cu muniţie calibru 22. Îngrămădite pe jos, lângă peretele cel mai îndepărtat de ferestre, a observat mai multe perne şi saci de dormit. S-a aplecat pentru a cerceta o geantă aurie, asemănătoare cu o trusă de machiaj. Era plină cu medicamente. A închis-o şi a lăsat-o la locul ei.

A urcat şi a încercat să înainteze spre salon, dar a rămas blocată pur şi simplu între doi poliţişti statali. L-a auzit pe Dupree cum îi spunea şerifului că e obligatoriu ca toată acea mulţime să fie îndepărtată de acolo, apoi a trebuit să se facă una cu peretele ca să poată ieşi poliţiştii care, cu pălăriile pe cap, ocupau aproape toată lăţimea holului. Atunci a reuşit să vadă interiorul salonului. În încăperea unde se afla familia, dezordinea era mult mai mare. Mai mulţi agenţi, înveliţi din cap până în picioare în costumele albe specifice laboratorului criminalistic, fotografiau fiecare element aflat pe cadavre, înainte de a-l lua. Capetele lor, o masă informă de păr lipicios şi sânge cenuşiu din cauza prafului căzut peste ele, erau îndreptate spre nord şi se aflau dispuse în aceeaşi

ordine ca în celelalte cazuri: soţia, cei trei copii, de la cel mai mare spre cel mai mic, şi soţul. Agenţii aşteptau în linişte, formând un grup tăcut în jurul corpurilor. Dupree a observat-o pe Amaia lângă uşă şi s-a uitat enervat la ea. Chiar şi aşa, a aşteptat să ajungă lângă el până să-i spună:

– Unde naiba aţi dispărut?

Ea a şovăit.

– Am fost...

Dupree a luat-o de braţ şi a scos-o afară din casă.

Ea a început să se explice.

– Nu am putut să intru. Agentul Emerson m-a lăsat în urmă, holul era înţesat de lume, aşa că am profitat ca să...

– Nu vreau scuze, i-a tăiat-o el scurt. Emerson e un tâmpit, dar am riscat enorm aducându-vă aici şi nu am făcut-o pentru ca să fiţi o simplă observatoare, ci pentru ca să fiţi cu ochii în patru şi să staţi cu toate simţurile în alertă. Intraţi acolo, simţiţi frica acelei familii. Vreau să ştiu cum gândeşte compozitorul şi vreau să-mi spuneţi ce-i trece prin cap. Şi nu vă lăsaţi intimidată, fiţi sigură pe dumneavoastră.

Fără să aştepte răspunsul ei, s-a întors pe călcâie şi a intrat din nou în casă.

Amaia a strâns din buze, a dat afară aerul pe nas şi l-a urmat.

Specialiştii terminaseră de îndepărtat obiectele de pe cadavre, iar acum agenţii stăteau pe vine, observând corpurile, în timp ce medicul legist spunea primele impresii. Amaia s-a aplecat spre el.

– Sunt morţi de mai puţin de cinci ore. Paloarea încă nu s-a instalat, dar în zonele de contact cu podeaua încep să fie vizibile urme de legături. Au pierdut destul de puţin sânge, ţinând cont de importanţa rănilor pe care toţi le au la cap.

– Ar putea fi din cauză că erau deja morţi înainte de a primi loviturile la cap? a sugerat agenta Tucker.

– Încă nu pot răspunde la asta, va trebui să aşteptaţi autopsia; însă ceea ce vă pot spune cu toată siguranţa este că fiecare rană este mortală, a zis îndepărtând cu degetele părul celui mai mic dintre copii, pentru ca toţi să poată observa cât de deformat îi era craniul.

– Credeţi că ar fi posibil ca toţi să fi fost răniţi mortal la cap în această încăpere? a întrebat Tucker.

– Mă rog, aţi văzut cât de multe obiecte au căzut peste ei, unele bucăţi de lemn sau de zugrăveală le-au pătruns adânc în os. În plus, faptul că sunt cu toţii aici nu înseamnă că nu ar fi putut fi răniţi în altă parte a casei. Am văzut asta de multe ori în caz de incendiu. În situaţii de panică, e firesc ca membrii familiei să se caute unii pe alţii şi să moară împreună.

– Cu capetele îndreptate spre nord, a precizat Dupree.

Medicul legist a ridicat din umeri.

– Mă rog... E ciudat, dar...

Amaia a negat dând din cap.

– Nu există urme de sânge în restul casei, am verificat, a spus uitându-se la Dupree, nici măcar o singură picătură care să trădeze faptul că ar fi fost răniţi la cap înainte de a ajunge în salon. Dacă s-ar fi mutat dintr-o cameră în alta având leziuni atât de grave la cap, s-ar fi produs o hemoragie puternică şi drumul parcurs ar fi fost plin de picături de sânge.

– Nu se văd nici pete sau stropi de sânge pe haine, nici dâre pe faţă, care ar fi trebuit să existe, dacă ar fi fost în picioare atunci când obiectele s-au prăbuşit peste ei, a evidenţiat Johnson.

Amaia a mai înaintat puţin şi s-a aplecat asupra cadavrului.

– Şi dacă vă uitaţi bine, a spus arătând cheagul de sânge care forma rana de pe craniul copilului, la câţiva centimetri mai jos de locul loviturii a apărut o băşică.

Medicul legist a îndepărtat părul de pe locul indicat.

– Ar putea fi un cheag de sânge...

– Nu, nu este, a spus ea. E o băşică de la arsura provocată de gazul împuşcăturii. Dacă vă uitaţi bine la capătul rănii, veţi vedea că există două mici puncte negre, forma caracteristică de stea a arsurii de pe piele, care apare atunci când gazul împuşcăturii intră în contact direct cu pielea; pielea de pe cap este foarte fină, spre deosebire de craniu, care fiind atât de rezistent, a împiedicat gazul împuşcăturii să se împrăştie în interior şi atunci a apărut această băşică.

Dupree a încuviinţat mulţumit.

– Poate că aveţi dreptate, a admis, cu jumătate de gură, medicul legist.

– Toţi au murit împuşcaţi în cap, o împuşcătură disimulată mai apoi prin toate aceste lovituri puternice, a spus Amaia.

– Adevărul este că sunt multe asemănări cu cazurile deja ştiute, dar încă nu am găsit nici o armă şi, după cum ni s-a spus deja, în acest caz nu există nici o bunică, a obiectat Johnson.

– Pe durata uraganului, familia s-a retras în pivniţă, la care ai acces din bucătărie, a spus Amaia, privindu-l cu subînţeles pe Dupree. Se pregătiseră foarte bine: aveau apă, mâncare, baterii, radio, lanterne. Totul în cutii închise etanş. E o vitrină pentru arme deschisă, înăuntru nu e nici o armă, dar există o cârpă unsă cu ulei şi o perie de curăţat, plus mai multe cutii cu muniţie de calibru 22. Nu cred că dormeau, dar cu siguranţă şi-au petrecut noaptea acolo, în pivniţă; e drept că în toate dormitoarele domneşte haosul, dar chiar şi aşa se poate observa că paturile sunt făcute. Jos sunt şase saci de dormit şi lichide pentru şase

persoane: bere pentru tată, desigur, suc fără zahăr pentru mamă, coca-cola pentru copii şi apă pentru a şasea persoană.

Emerson s-a uitat la ceilalţi, căutând sprijinul lor:

– Cred că e foarte riscant să presupunem că ar exista o a şasea persoană numai pe baza unui sac de dormit şi a unei sticle cu apă; au putut foarte bine să pună pe jos toţi sacii de dormit pe care-i aveau şi oricare dintre ei a mai băut şi o sticlă de apă, pe lângă suc.

Dupree a privit-o, aşteptând să audă ce va răspunde.

– Lângă sacii de dormit mai există şi o trusă cu medicamente specifice vârstei a treia. Pentru circulaţia sângelui, tensiune, artrită, somnifere. Oamenii în vârstă nu pleacă nicăieri fără medicamentele lor, pe care le iau întotdeauna cu apă. Mai mult, sticla de apă are urme clare de ruj roz. Nu există ruj pe buzele mamei sau ale fiicei.

– O singură problemă, a obiectat Tucker ridicându-se în picioare. Nu există nici o urmă a acelei persoane. Conform datelor pe care le deţinem, cei doi soţi nu aveau părinţi. Familiile celor doi au murit când ei erau foarte mici. S-au cunoscut în adolescenţă, într-un centru de plasament. Dar amândoi erau orfani şi nu aveau alte rude. Poate că tocmai asta i-a făcut să stea împreună până la capăt, a adăugat uitându-se tristă la cadavre.

Amaia a ieşit din casă şi, strecurându-se printre automobile, s-a îndepărtat suficient încât să aibă o perspectivă nouă asupra proprietăţii. Drumeagul care ducea la casă se unea, după două sute de metri, cu şoseaua naţională. S-a uitat, de la marginea drumului, la partea de câmpie care forma ferma familiei Allen. Recolta, probabil de leguminoase, fusese deja adunată, aşa că nu a mirat-o absenţa utilajelor agricole. Şi-a amintit că văzuse pe uşa frigiderului un abţibild mare cu Cooperativa Agricultorilor din Alvord. În afară de casă, nici o altă construcţie nu se mai înălţa în bătaia privirii şi, conform datelor deţinute, ferma cea mai apropiată se afla la peste trei kilometri distanţă. Gardul alb care împrejmuia proprietatea şi duzina de copăcei sfrijiţi care mărginiseră drumeagul erau acum înclinaţi spre nord, în direcţia în care bătuse vântul. Şi-a ridicat privirea la cerul care începuse să se înnoreze, apoi s-a îndreptat din nou spre casă.

Stând sprijinită de o maşină a poliţiei statale, o femeie de vreo patruzeci de ani, în uniformă, i-a zâmbit, în timp ce se uita spre casă şi zicea:

– E incredibil, nu-i aşa? Pare o ţestoasă căreia i-a fost smulsă carapacea.

Amaia a schiţat un zâmbet.

– Credeţi-mă, m-am gândit exact la acelaşi lucru când am văzut-o. Partea proastă este că s-ar părea că va ploua în curând.

– A, nu vă faceţi griji pentru asta, o firmă din statul vecin este deja pe drum, aduce o prelată industrială pentru acoperirea casei peste noapte. După ce vor lua cadavrele, se va trece la verificarea întregii scene, întreaga casă va fi demontată încăpere după încăpere, se va face un inventar al tuturor bunurilor, care vor ajunge la un depozit al statului, unde vor rămâne până la finalizarea anchetei. Abia apoi vor fi puse la dispoziţia moştenitorilor, dacă există.

– Câtă eficacitate! a zis Amaia, zâmbind.

Femeia i-a întins mâna prietenoasă.

– Sunt Alana Harris, de la poliţia statală.

– Subinspectoarea Amaia Salazar, colaborez cu FBI, a spus, atingându-şi insigna care atârna la gulerul larg al gecii.

Femeia a observat cât de mare îi venea geaca şi a spus zâmbind:

– Nu şi-au bătut capul cu măsura, nu-i aşa?

Amaia a zâmbit şi ea, în timp ce arăta cu un deget spre casa în ruină. A văzut că Dupree o urmărea de pe verandă.

– Nu ştiţi cumva unde a aruncat furtuna acoperişul?

– Fireşte că ştiu, a răspuns poliţista cu acelaşi zâmbet, la vreo două sute cincizeci de metri, în spatele casei. Asta e nimic, în urmă cu trei ani uraganul Helen a smuls o parte din acoperişul bisericii şi l-a aruncat peste un hambar, la mai mult de trei kilometri distanţă.

Amaia a început să meargă spre una dintre laturile casei, încuviinţând la vorbele femeii. În contrast cu partea de câmpie din faţa casei, cea din spate era plină cu bucăţi de lemn, haine şi alte bunuri de la fermă, rupte şi sfâşiate. A zărit la depărtare un candelabru cu şase braţe, cu becurile intacte. Nu se vedea nici urmă de acoperiş.

– Trebuie să mergeţi acolo ca să-l vedeţi, a rămas înţepenit într-o adâncitură, i-a strigat femeia.

Amaia s-a întors, i-a mulţumit printr-un semn făcut cu mâna şi a văzut că Dupree coborâse de pe verandă şi venea în urma ei.

În acea zonă, iarba crescuse în voie şi chiar dacă uraganul o făcuse una cu pământul, uşoara adiere de vânt care sufla acum începea deja să o ridice. A continuat să înainteze pe câmp, conştientă că Dupree o urma. Nu era nici urmă de acoperiş, însă când şi-a întors privirea a văzut-o la depărtare pe Alana, care-i făcea semne largi cu mâna, îndemnând-o să continue să înainteze. Adâncitura despre care îi vorbise poliţista cobora vreo doi metri şi avea vreo douăzeci şi cinci în lungime; într-adevăr, aşa cum i se spusese, acoperişul se afla acolo. Era, practic, întreg, prins încă de grinzile care-l ţinuseră ancorat de casă. Îţi dădea senzaţia că e vorba

despre o clădire îngropată în pământ, care se hotărâse să iasă la suprafaţă în cotlonul acela. Câmpia trăda paşii cuiva care călcase iarba, nişte urme la fel de clare precum cele lăsate pe zăpadă. A privit înapoi şi a observat că şi ea lăsase urme la fel de vizibile în drumul ei până acolo. Dupree a ajuns-o şi a rămas tăcut lângă ea. Atunci şi-a dat seama că restul echipei îl urmase pe Dupree.

Amaia a coborât în adâncitură, s-a întins pe jos şi s-a uitat pe sub streaşină. S-a ridicat imediat, i-a făcut un semn lui Dupree şi celorlalţi membri ai echipei şi a spus:

– În locul meu de baştină există o veche credinţă populară, adânc înrădăcinată, care spune că locuinţa unei familii ajunge până unde i se întinde acoperişul. *Itxusuria*. În acel perimetru măsurat în funcţie de acoperiş erau îngropaţi morţii din clan care, din diverse motive, nu puteau fi înmormântaţi în cimitir.

A aşteptat până când s-au aplecat cu toţii, apoi a pus raza lanternei pe faţa însângerată a bătrânei, care zăcea moartă sub acoperiş.

– Iat-o şi pe bunică.

Toate cuvintele scise cu litere cursive care necesită explicaţii pentru înţelegerea deplină apar în glosarul de la finalul cărţii. (n.ed.)

7. A TE ÎNDOI

Academia FBI, Quantico, Virginia

Aşezată în faţa computerului, Amaia a încercat din nou să-şi concentreze atenţia la vocea instructorului care explica cum trebuiau completate fişele cazurilor suspecte de crimă pentru a fi în pas cu programul internaţional de registru victimologic. Era obosită. Îşi petrecuse noaptea redactând un nou raport cu concluziile ei şi, chiar dacă încerca, era conştientă că nu reuşea să fie atentă. Gândurile îi zburau iarăşi şi iarăşi la opiniile sale, cele mai multe contrare celor ale agenţilor din echipă; iar altele erau destul de hazardate, bazate pe intuiţie, pur şi simplu, dar, până la urmă, asta era ceea ce îi ceruse agentul special Dupree, înainte de a se despărţi.

– Acum aveţi toate datele. Completaţi cele trei profiluri. Vreau să am raportul dumneavoastră pe masă mâine-dimineaţă, la ora opt.

La şapte dimineaţa, Amaia lăsase raportul pe masa lui Dupree. S-a uitat din nou la ceas. Era trecut de douăsprezece şi nu-şi putea lua gândul de la profilul pe care-l realizase.

Bărbat alb, peste patruzeci şi cinci de ani, care a mai ucis şi înainte, în acelaşi mod, în interiorul grupului său rasial. Organizat şi răbdător, capabil să aştepte momentul oportun. Credincios, deşi s-ar putea ca poziţia bisericii în privinţa păcatului să i se pară prea laxă.

Cursul s-a încheiat şi, fără să aibă timp de nimic, începuse deja altul.

Se simţea slăbită, ştia că este preţul pe care trebuia să-l plătească pentru că avea dreptate, pentru privilegiul, întotdeauna misterios, de a găsi piesa care completa puzzle-ul. Necuviinţa cunoaşterii, a adevărului, pe care îl revela prea violent la momentul potrivit, fără formalităţi, fără să mai ţină cont de nimic, o făcea mereu să suporte consecinţele.

Din momentul în care o găsise sub acoperiş pe femeia moartă, nu se mai putuse controla. Confruntarea cu echipa lui Dupree nu mai era doar teoretică. Îndreptând raza lanternei spre chipul desfigurat al femeii ghemuite în mormântul acela nedorit, a simţit cum în mintea ei se angrenau piesele care formau întunecata zonă pe unde dădea târcoale compozitorul. Spre deosebire de interiorul casei, plin de poliţişti, zona aceea rămânea intactă. Dacă se concentra, putea percepe urma acelei prezenţe urmărind-o pe bătrână şi silind-o să-şi ocupe locul. Nu, nu era un anihilator: aşa erau numiţi, de către cei care realizează profiluri,

ucigaşii de familii. Acum era absolut sigură că nu era. Obiectivul său nu era să distrugă o familie, ci să compună una. O familie perfectă, perfectă în moarte. Descoperirea bătrânei, urmată de afirmaţia ei fermă, făcuse să explodeze iritarea care mocnea încă de dimineaţă, când se întâlniseră în biroul lui Dupree, şi care fusese cu greu stăpânită.

– Nu au bunici. Părinţii amândurora au murit, după cum a spus deja agenta Tucker, i-a respins Johnson afirmaţia, postându-se în faţa ei, vizibil nervos, chiar dacă se purta manierat în continuare.

– E bunica, verificaţi, a insistat ea, apoi a luat-o înapoi spre casă, îndepărtându-se de echipă.

– Am verificat, i-a răspuns enervată Tucker, urmând-o pe câmp. Nu aş face o asemenea afirmaţie, dacă nu aş avea toate datele.

– Păi mai verificaţi o dată.

– Cred că nu ştiţi cu cine vorbiţi, i-a trântit Tucker. Cine vă credeţi ca să-mi daţi mie ordine?!

Amaia s-a oprit. A oftat şi şi-a lăsat ochii în pământ, încercând să se calmeze. Simţea în ea o dorinţă irepresibilă de a o apuca pe Tucker de guler şi de a o scutura până când avea să o facă să raţioneze. Nu a făcut nimic din toate astea. Fără să dea înapoi nici un pas, şi-a coborât vocea atât de mult încât abia i se mai auzea, ceea ce i-a obligat pe membrii echipei să o înconjoare pentru a înţelege ce spunea.

– Uitaţi de registrele oficiale, întrebaţi-i pe vecini dacă femeia asta locuia aici. Nici copiii care erau îngropaţi sub streaşină, nu făceau parte, oficial, din aceeaşi familie creştină.

Agentul Johnson a dat din umeri, rămânând mut de uimire la spusele ei. Cu gura deschisă, a strecurat o privire spre Dupree, aşteptându-i reacţia. Emerson i-a privit pe ceilalţi, agasat.

– Ce prostie mai e şi asta? a exclamat, ridicând mâinile. Membri ai familiei îngropaţi sub acoperiş? Chiar trebuie să suportăm tâmpeniile astea din partea unei începătoare?

– Mai verificaţi o dată, le-a cerut calm Dupree.

– Dar... Dupree, avem toate datele..., a protestat Johnson.

Dupree l-a ţintuit cu privirea.

– Am spus să verificaţi.

Apoi, Dupree îi ceruse să se retragă, voia să vorbească cu ceilalţi. Aşteptase în maşină, simţindu-se ca o fetiţă pedepsită, respinsă şi condamnată să stea separată de restul grupului. Din locul în care se afla, îi vedea pe Dupree, Tucker şi Emerson, toţi cu spatele la maşină. Din gesturile lor reieşea că discutau aprins, chiar dacă fără să înalţe vocea. Umerii încordaţi, capul lăsat în jos, mâinile sprijinite pe şolduri. Tucker a privit o dată spre maşină şi Emerson a făcut cu bărbia un semn spre ea.

Vorbeau despre ea, fără nici o îndoială. L-a văzut revenind pe Johnson, care fusese să stea de vorbă cu vecinii ce se adunaseră lângă casă pentru a afla ce se întâmplase cu familia Allen. L-a informat scurt pe Dupree, apoi toţi din echipă s-au întors spre ea, privind-o cu o expresie pe jumătate de uimire, pe jumătate de suspiciune.

Amaia a ieşit din maşină şi i-a aşteptat să se apropie. Dupree a făcut un gest către Johnson, care mai degrabă a admis, decât a informat-o:

– Bătrâna moartă sub acoperiş este Belinda Wright. Prietenă din copilărie cu mama lui Hugh Allen. Când Hugh a devenit major, l-a luat în grija ei. Hugh a locuit cu ea şi cu soţul ei la o fermă mică, până când s-a căsătorit şi s-a instalat în casa asta. Mulţi ani mai târziu, după ce Belinda a rămas văduvă, s-a mutat aici şi i-a ajutat să-şi crească copiii. Chiar dacă nu era cu adevărat mama lui, el mereu a tratat-o ca şi cum ar fi fost.

Dupree a intervenit:

– Cumva, bătrâna a reuşit să fugă din casă, ori poate că era afară când a sosit el. Asasinul a prins-o pe câmp, a doborât-o şi a târât-o până sub acoperiş, ca pe un membru al familiei, a spus şi a privit-o cu respect pe Amaia.

Tucker i s-a adresat şi ea pe un ton mult mai moderat:

– Acum înţeleg ce voiaţi să spuneţi prin „distribuţie de grup“. Nu caută neapărat familii identice, ci mai degrabă familii reprezentative. Dar trebuie să recunoaştem că e greu de crezut că le-ar putea alege în locurile unde se petrec catastrofe naturale...

– Nu, a obiectat Amaia, recăpătându-şi vehemenţa, nu e chiar atât de simplu. Trebuie să ţinem cont de faptul că nu doar noi ştim cu tot mai multă precizie, ci şi el, când urmează o furtună, un ciclon sau un uragan. Uraganul îi spune unde trebuie să meargă, îi spune Dumnezeu însuşi. Dumnezeu şi institutele de meteorologie, a adăugat, zâmbind uşor. Cred că exact aşa reuşeşte să ne-o ia înainte. Se află deja în zonă înainte ca uraganul să vină, aşteptând ca Dumnezeu să-i dea coordonatele exacte.

Emerson a plescăit din limbă, scârbit.

– Ia să vedem dacă v-am înţeles bine, a spus el cu falsă politeţe: presupuneţi că asasinul nu alege o familie, ci un loc, acea zonă care va fi lovită de o furtună sau de un uragan, ori unde vor avea loc inundaţii. Admit că e simplu de prevăzut, până la un punct. Aşa după cum aţi spus chiar dumneavoastră, cu fiecare zi agenţiile meteorologice funcţionează tot mai bine şi prevăd cu tot mai multă acurateţe unde va avea loc o furtună. Dar, dacă îşi alege astfel locul, cum reuşeşte compozitorul să găsească exact familii care să se potrivească perfect cu profilul de care are nevoie pentru a-şi îndeplini misiunea, din moment ce furtuna e cea care îi spune unde trebuie să acţioneze? Îi spune Dumnezeu din timp,

înaintea institutelor meteorologice, unde va lovi furtuna, pentru ca astfel să poată găsi familiile ce-i vor cădea victime? Sau credeţi că e vorba de ceva mistic, precum faza cu îngropatul sub streaşină? a încheiat Emerson, cu unul dintre rânjetele sale insuportabile.

– Nu mi-ar trece prin minte atâtea tâmpenii, nici dacă aş vrea să taxez o ipoteză greşită, a răspuns ea. Şi nu e vorba de o presupunere, e un fundament constituit din datele pe care le deţinem.

Lui Emerson i-a pierit zâmbetul, repede înlocuit de o strângere a buzelor, ca o tăietură de bisturiu, semn că se simţea frustrat.

Amaia a continuat cu fermitate:

– Nu contează ce cred eu, important este dacă aşa crede el. Tocmai în asta stă puterea credinţei. Dacă avem de-a face cu un asasin care-şi justifică crimele punându-le pe seama voinţei Domnului, sau, cel puţin, are convingerea că nu e văzut de Dumnezeu ca un asasin, ci ca un Lot, un om drept, atunci multe fapte pe care noi nici măcar nu le remarcăm, el le va interpreta drept semne şi îşi va fi dezvoltat deja un mecanism personal pentru a-şi alege victimele. Să nu uităm nici o clipă capacitatea lui ilicită de a ajusta voinţa providenţei la dorinţele sale.

– Suntem încă într-o fază preliminară şi nu avem toate datele, dar asasinii apostolici consideră că eliberează societatea de persoane nedemne, de perverşi şi de mizerabili. Victimele lor sunt de obicei prostituate, cerşetori, traficanţi şi dependenţi de droguri. Oricine pe care ei îl consideră imoral... Încă mai investigăm familia Allen, dar avem deja de săptămâni bune dosarele altor familii şi vă asigur că nu cadrează cu profilul. Sunt familii obişnuite, cu părţile lor bune şi rele, dar nu se potrivesc profilului victimelor pe care un asasin apostolic să le poată considera imorale. Nimic la ele nu e obligatoriu condamnabil, a spus Tucker.

Johnson a obiectat:

– În cazul Wuornos, asasina îi ucidea pe clienţii prostituatelor, îi pedepsea pe ei, nu pe ele. Păcatul căutat de acest apostol poate trece neobservat la prima vedere.

Tucker s-a gândit câteva clipe.

– Sugeraţi că unul sau mai mulţi membri ai acestor familii aveau o latură a vieţii lor condamnabilă? a întrebat-o Tucker pe Amaia.

– Condamnabilă pentru asasin, a precizat Amaia. Trebuie să ţinem cont că criteriile sale nu se pliază pe cele ale lumii. Pentru el ajunge un singur aspect al familiilor ca să i se pară un motiv suficient. Însă cred că acest caz merge mai departe, pentru că nu se concentrează doar pe individul corupt din familie: îi pedepseşte pe toţi membrii familiei pentru că îi consideră pe toţi vinovaţi de acel rău.

A observat privirea lui Dupree. Își lăsase capul ușor într-o parte și o cerceta cu privirea. Nu, o iscodea, exact așa cum făcuse de dimineață, pentru o clipă, în biroul său.

Emerson s-a aplecat puțin în față, spunând:

– Cred că teoria dumneavoastră continuă să aibă goluri. Trebuie să recunosc că e foarte tare faza că întotdeauna acționează în locuri unde se petrec cataclisme, plus „schema psihică“ pentru a explica descoperirea bătrânei, dar nu e suficient pentru a ne lămuri cum își alege familiile.

– Încă nu știu cum găsește familiile, a admis Amaia uitându-se în ochii lui Emerson, mai ales pentru a scăpa de insistența privirii lui Dupree. Cred că încă nu a sosit momentul pentru a răspunde la această întrebare, dar vom avea răspunsul atunci când vom ști cu ce frecvență acționează. Deocamdată, întrebarea este aceasta: de cât timp ucide?

– Putem să mergem retrospectiv până în februarie..., a început să explice Emerson.

– Deocamdată, l-a întrerupt Amaia, putem să mergem înapoi până în februarie, la familia din Cape May..., dar sunt sigură că a început mult mai devreme. Metoda lui e extrem de rafinată, până într-acolo încât a știut că Belinda Wright juca rol de bunică, fără să fie, pentru familia Allen. Un asemenea nivel de măiestrie presupune experiență, îndemânare și practică, iar în practică se comit greșeli, la început...

Dupree a încuviințat lent.

– Dezvoltați asta, a spus.

– În februarie a fost familia Miller; în martie, familia Mason; în aprilie, familia Jones; acum suntem în august și avem familia Allen. Se observă un gol temporal și mai e și imposibil să-i fi ieșit mereu totul bine. Ar trebui să căutăm atacuri incomplete, ratate.

Agenta Tucker a dat din cap că e de acord și a făcut un pas înainte, pentru a ajunge în fața Amaiei.

– Familii formate din același număr de membri, de același sex și având aceeași vârstă, dar din care nu au murit toți membrii pentru că nu se aflau acasă când a izbucnit furtuna.

Amaia a zâmbit mulțumită, aproape fericită la gândul că fusese capabilă să-i înțeleagă pe deplin raționamentul. A continuat și mai vehementă:

– Trebuie să fie complicat să constrângi atâția indivizi: trebuie să-i faci să-ți dea arma lor, să-i imobilizezi pe toți în aceeași încăpere, după care să-i împuști unul câte unul. Exact așa cum a reușit să scape Belinda Wright, s-a mai putut întâmpla și în alte ocazii. Sunt sigură că la un moment dat a fost obligat să comită o eroare; a ataca o familie după un

cataclism natural presupune multe zone nesigure, prea multe iţe care se pot încâlci şi mereu pot apărea chestii neprevăzute.

Dupree a încuviinţat, apoi s-a adresat echipei:

– Căutaţi denunţuri făcute de familii cu acelaşi număr de membri, care au avut parte de vizite suspecte după o catastrofă naturală. Încercări eşuate, momente în care individul a trebuit să renunţe din cauza anumitor circumstanţe: un vecin care a sărit în ajutorul familiei, prezenţa neaşteptată în casă a altor persoane, invitaţi, rude, sau absenţa unuia sau mai multor membri, absenţă care i-ar fi ruinat planul.

Amaia i-a încuviinţat fiecare cuvânt. Dupree s-a întors spre ea.

– Altceva?

– Eu... Mă rog, dacă aş avea de făcut o astfel de anchetă... aş vrea să cunosc până la cele mai mici detalii viaţa acestor familii. Sunt sigură că profilul lor se potriveşte, fără a fi evident, cu cerinţele ucigaşului. Motivul poate fi atât de mic, de neînsemnat, încât ne scapă. Indivizii de felul lui îşi găsesc motivaţia în aspecte care nu ţin de simţul comun, dar care pentru el înseamnă totul. Dacă reuşim să cunoaştem foarte bine aceste familii, vom fi mai aproape de a şti cum ajunge asasinul la ele, cum de reuşeşte să găsească un profil atât de potrivit al unei familii dintr-o zonă atât de vastă, înaintând după capriciile furtunii. Trebuie să îmbunătăţim profilul victimologic.

– Dacă dumneavoastră aţi face o astfel de anchetă..., a şoptit Emerson, aplecându-se, astfel încât numai ea să-i audă vorbele.

A fost o grosolănie, dar suficientă pentru a o face să-şi piardă o clipă controlul.

– Şi mai ce, Salazar? i-a cerut Dupree.

– Profilul geografic, a spus, încercând să se concentreze. Eu aş căuta într-o zonă mai vastă.

– Cât de vastă? a întrebat Johnson.

– Oriunde s-a petrecut un dezastru natural în ultimii doi ani, să zicem, şi care a afectat o familie ce întruneşte caracteristicile. Dacă găsim urme, s-ar putea să fim nevoiţi să mergem şi mai mult înapoi.

– E o nebunie! a exclamat Johnson.

– Bănuiesc că nu aţi auzit despre aria lui Canter, a spus Emerson, adresându-i-se lui Johnson şi făcând abstracţie de Amaia.

– Nu se poate aplica teoria ariei geografice de acţiune a asasinilor în serie fără a verifica dacă mai există şi alte cazuri: e primul pas al teoriei.

– Cred că Emerson vrea să spună, a intervenit Tucker, că e greu de demonstrat că pe un teritoriu atât de vast asasinul a reuşit să-i supravegheze, să fie destul de aproape de ei încât să ştie detalii, cum ar fi calibrul armei pe care o au în casă, sau că o femeie care nu e bunică joacă

totuşi rolul bunicii în sânul familiei. Trebuie să fie mult mai aproape. Trebuie să-i vadă pentru a-i putea alege, trebuie să-i vadă pentru a-i putea urî.

Amaia a negat dând din cap, apoi a continuat:

– Nu-i urăşte, sau cel puţin nu-i urăşte pentru ceea ce sunt, ci mai degrabă pentru ceea ce reprezintă. Se roagă pentru sufletele lor, să se odihnească în pace. Şterge orice urmă de violenţă evidentă, îi dezleagă, evită să-i acopere de ruşine. Într-un fel, faptul că se roagă pentru ei demonstrează că trebuie să fie o legătură şi un motiv, dar nu cred că e vorba despre ură. Nici nu vrea nimic de la ei, nu fură nimic, nu le ia nimic; ce să le ia celor care deja au pierdut totul? Trăim în epoca informaţiei şi exhibiţionismului. Aşa cum centrul meteorologic ne atenţionează, cu o precizie milimetrică, asupra faptului că urmează să aibă loc furtuni, tornade, uragane şi ne trimite avertizările direct pe dispozitivele noastre mobile, tot aşa internetul îi permite oricui să intre în intimitatea noastră. Pe internet, oamenii îşi dezvăluie viaţa intimă, fără să se gândească cine poate să-i urmărească. Nu vreau să spun că se întâmplă exact aşa, dar există mult mai multe modalităţi de a avea acces la viaţa privată a unei persoane, sau a unei familii, în afară de aceea de a o supraveghea de pe câmpul din faţa casei.

– Pe de altă parte, trebuie să fie vorba despre cineva care nu sare în ochi prea tare, după o catastrofă, tocmai pentru că este aşteptată, a punctat Dupree.

Tucker a deschis micul laptop pe care-l avea în mână, l-a aşezat pe capota maşinii şi le-a arătat mai multe grafice.

– La început, am luat în calcul posibilitatea cuiva care ţine sub observaţie din apropiere. Verificăm companiile telefonice, de electricitate, de internet, posibili tehnicieni, instalatori... Orice legătură ar fi putut avea familiile în comun. Ştim, din declaraţia martorului, că aspectul său nu trezeşte suspiciuni, nici neîncredere. Acum i-am luat în colimator şi pe poliţişti, pompieri, echipe de salvare, medici şi paramedici, personal de pe ambulanţe... Deşi e adevărat că în mijlocul haosului orice individ ar putea să se strecoare printre cei din astfel de grupuri şi să se dea drept unul de-ai lor.

– Unii pompieri sunt voluntari, se duc să dea o mână de ajutor când e vorba de catastrofe naturale. Din câte ştiu, patrulele mobile umblă prin toată ţara, ba chiar merg şi în străinătate când e vorba de misiuni de salvare de pe culmi muntoase sau în caz de cutremur, a spus Johnson.

Amaia a încuviinţat.

– Ar trebui incluşi şi prezentatorii de ştiri, ziariştii, reporterii, echipele de televiziune, cei care apar când toată lumea fuge.

Johnson a luat notiţe într-o agendă electronică, apoi a adăugat:
– Cred că ar trebui să cuprindem şi grupurile de voluntari formate cu ajutorul reţelelor sociale, bunii samariteni care sar în ajutor după o catastrofă...
– Biserici, asociaţii municipale, grupuri de binefacere, organizaţii de caritate..., a adăugat Tucker.
– Fără a-i uita pe vânătorii de furtuni, pe pseudoinvestigatori şi tot soiul de descreieraţi care vor să pună un filmuleţ pe YouTube, a spus Amaia.
– Numărul proştilor e infinit, a zis Johnson, zâmbind.
– Precum al diavolilor, a conchis Dupree, privind-o în ochi pe Amaia.
De data aceasta, l-a privit şi ea la fel. Amaia ştia că bărbaţii o plăceau, jocul privirilor nu-i era străin. În ultimele zile, trebuise să ignore, de mai multe ori, lascivitatea lui Emerson. Dar privirea lui Dupree era diferită. Iscoditoare, scruta în interiorul ei cu pasiunea unui egiptolog în faţa unei hieroglife. Umbrele din ochii lui întunecaţi pendulau între curiozitate şi suspiciune, admiraţie şi îngrijorare. Nu se aştepta la simplitate din partea unui bărbat care conducea una dintre cele mai bune echipe operative din Departamentul Ştiinţelor Comportamentale; în plus, îşi dădea seama imediat când cineva avea intenţii ascunse, aşa cum ghicea uşor ce intenţii aveau ceilalţi în privinţa ei, dar în cazul lui Dupree era ca şi cum ar fi ascultat zgomotul alb. Îi analizase toate reacţiile, privirile, cuvintele, dar încă nu putea spune dacă îi era prieten sau duşman. Şi totuşi, ştia ceva: o asculta şi aportul ei era suficient de important pentru el încât să-l facă să nu mai ţină cont de disconfortul iniţial al restului echipei sale. „Fii mai sigură pe tine“, îi spusese în faţa casei. Siguranţa ei şi cum se vedea pe sine nu aveau nimic de a face cu toate acelea; Amaia Salazar se descurcase întotdeauna singură, era obişnuită cu asta. Dar în urmă cu câteva momente, acolo, lângă maşină, simţise că face parte din echipă, a simţit conexiunea şi respectul colegilor ei.
– Noi încă mai avem treabă, a spus Dupree. Legistul mi-a dat cuvântul că va începe autopsia imediat. Echipa va rămâne aici peste noapte. Dumneavoastră întoarceţi-vă la Quantico. Peste o oră e un avion spre Virginia. Agenta Harris o să vă ducă la aeroport.
Deci despre asta era vorba. Noi, da; tu, nu. Ce ţi-ai închipuit?
Despărţirea de ceilalţi a fost rapidă şi lipsită de efuziuni. Amaia s-a dus la maşina agentei Harris, care a salutat-o dinăuntru. Atunci şi-a dat seama că Dupree venea după ea. S-a întors şi l-a privit.
– De ce nu m-aţi salutat?
Dupree s-a uitat la ea surprins. Chiar a făcut cu mâna un gest de surprindere, însă şi-a venit în fire suficient încât să nu răspundă.

Dar ea era pornită şi nu avea de gând să dea înapoi.

– În timpul conferinţei, v-aţi adresat mie de mai multe ori, dar apoi, la ieşirea de pe scenă, când m-am apropiat şi v-am salutat, dumneavoastră m-aţi lăsat cu ochii în soare. De ce aţi făcut asta?

Dupree a inspirat adânc, şi-a desfăcut nasturii de la geacă şi şi-a pus mâinile în şolduri. S-a uitat peste umăr ca să vadă unde se afla echipa, apoi s-a aplecat uşor spre ea înainte de a spune:

– Nu voiam să vă distrag prin atenţia mea. Sunt conştient de răul pe care îl poate face interesul unui instructor faţă de un investigator.

Ea l-a privit categorică.

– Nu, nu e de asta. Dacă aţi fi vrut să evitaţi aşa ceva, aţi fi făcut-o încă de la început. Mi-am dat seama că v-am atras atenţia, până şi Emerson a simţit, dar apoi m-aţi ţinut la distanţă. Aţi vrut cu tot dinadinsul să mă enervaţi, tratându-mă ca pe o încrezută.

Dupree a privit-o în tăcere şi Amaia a fost sigură că făcuse o greşeală şi că nu avea să-i răspundă, dar chiar atunci el a zis:

– Nu am greşit deloc. În timpul conferinţei, am vrut să vă captez atenţia şi apoi să vă stârnesc o furie pe care să o revărsaţi în raport; şi am reuşit. Aveţi dreptate în privinţa unui aspect: nu întâmplător mi-am centrat conferinţa pe inspectorul Scott Sherrington şi pe victimele neştiute. Săptămâni în şir am bănuit că s-ar putea să ne aflăm în faţa unui astfel de caz; dezvăluirile din ultimele ore ne permit să ne îndreptăm atenţia în altă direcţie. O să mergem pe această ipoteză.

– De ce eu?

Bărbatul a luat o atitudine mult mai dură.

– Nu mă înţelegeţi greşit. Pe primul loc este cazul, iar dacă astăzi sunteţi aici, este pentru că am crezut că aportul dumneavoastră ne va putea fi folositor.

– Ştiu foarte bine unde îmi este locul, sunt subinspectoare la departamentul omucideri, ştiu care sunt priorităţile. Dumneavoastră sunteţi cel care pare să se înşele. Înainte, la scena crimei, v-aţi purtat cu mine ca şi cum aş fi fost un cadet din academia voastră. E drept că nu m-am format la Academia FBI, dar ştiu care sunt procedurile şi ştiu ce conduită trebuie să am la locul unei crime. Şi oricum, explicaţia pe care mi-aţi dat-o nu răspunde întrebării mele.

Dupree s-a simţit din nou stingherit, a dat impresia că vrea să plece, dar s-a întors din nou spre ea şi i-a spus zâmbind, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă:

– Vorbiţi serios? Aţi predat un raport scris pe nişte notiţe post-it. Aţi reuşit să-l scoateţi din minţi până şi pe Johnson, care probabil că e cel mai liniştit om din lume. N-am să vă răspund la întrebare, poate am să o

fac cândva, dar nu astăzi. Astăzi aţi fost un element esenţial, dar nu trebuia să ştiţi asta. Sunt sigur că lucrurile nu ar mai fi funcţionat la fel dacă aţi fi ştiut. Cred că am fi pierdut insolenţa dumneavoastră în faţa medicului legist şi animozitatea de la faza cu acoperişul.

– Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, a obiectat ea.

– Aici aveţi dreptate. Şi de asta am fost aici astăzi, voiam să ştiu cât e poză la dumneavoastră şi cât e talent, abilitate şi, mai ales, inteligenţă, a spus zâmbind maliţios. În plus, voiam să verific ţâfna asta care vă cuprinde atunci când ştiţi că aveţi dreptate.

Amaia s-a încruntat.

– Exact ca acum, i-a aruncat Dupree.

– Ţâfnă? a întrebat clătinând din cap decepţionată; acum înţelegea totul. Înseamnă că Emerson v-a spus..., a şoptit înfrântă.

Dupree s-a întors şi s-a îndreptat spre echipa de investigatori care aştepta lângă intrarea în casă.

– Emerson nu contează. Nu uitaţi să-mi prezentaţi raportul înainte de opt. Trei profiluri, Salazar.

8. INSTRUMENT

Academia FBI, Quantico, Virginia
Vineri, 26 august 2005

Orele treceau cu o lentoare extraordinară. Revizuise raportul în minte până la extenuare. Când a venit pauza de masă, şi-a spus că nu-i este foame, dar, chiar şi aşa, a mers la masă cu grupul de poliţişti europeni. La intrarea în cafenea s-a intersectat cu agentul Emerson, care tocmai ieşea. Amaia l-a salutat, dar Emerson a întors capul, dispreţuitor, fără ca măcar să simuleze că nu o văzuse. După-amiaza a trecut cu două cursuri, unul despre mafia internaţională, altul despre infracţiuni comise pe cale maritimă, transporturi internaţionale şi controlul portuar al containerelor. Atenţia nu îi sporise, dar ceea ce o făcea să se simtă cu adevărat rău era faptul că, pe măsură ce trecuseră orele, se simţea tot mai deprimată, pentru că auzea încontinuu o voce care îi spunea că făcuse o greşeală. Cum concepuse raportul, concluziile asupra profilului. Refuzase să-l ia în seamă pe Dupree când acesta îi reproşase atitudinea încrezută şi era sigură că-şi semnase propria sentinţă atunci când îndrăznise să-i spună ce gândea. Abia acum îşi dădea seama că se jucaseră cu ea, aşa cum o pisică se joacă cu şoarecele. La fel ca pisica, se distraseră pe seama impetuozităţii ei, poftei ei de muncă, iar acum o părăseau cu toţii, lăsând-o obosită, caraghioasă, cu mintea plină de imagini, crime, autopsii, fotografii, date... Dupree fusese clar: „Pe primul loc este cazul". „Astăzi aţi fost un instrument". S-a simţit epuizată, nedormită, ca un copil supradotat căruia părinţii îi îngăduie să se culce târziu, dar îl obligă să cânte la pian pentru invitaţi.

În timpul cinei, a amestecat la nesfârşit mâncarea în farfurie şi a zâmbit forţat la glumele celor care stăteau cu ea la masă. S-a retras devreme şi s-a dus direct în dormitorul pe care-l împărţea cu inspectoarea germană. Se simţea istovită, avea nevoie de somn, dar gândurile îi zburau mereu la caz. S-a uitat la Gertha, adormise cu faţa în sus şi sforăia uşor. A lăsat cartea din mâini şi a acoperit veioza cu un şerveţel, spunându-şi că nici în noaptea aceea nu avea să doarmă vreo clipă. După un minut, dormea dusă.

Prin somn a auzit bătăi în uşă, s-au dovedit reale şi au trezit-o, dimpreună cu vocea unui bărbat care o chema pe nume. Veioza rămăsese aprinsă. S-a săltat în capul oaselor, încercând să-şi alunge somnul. S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă, nu înainte de a se întoarce pentru o clipă, ca să o liniştească pe Gertha, care întredeschisese ochii.

– Dormi liniştită, pe mine mă caută.

Ascultătoare, Gertha s-a întors pe o parte şi şi-a văzut de somn. Amaia a deschis uşa, dându-şi brusc seama că avea pe ea doar un tricou şi chiloţii. S-a ascuns după uşă şi şi-a scos doar capul prin deschizătură.

– Veniţi cu mine, a spus bărbatul, fără să dea vreo clipă de înţeles că tocmai o văzuse în lenjerie intimă. Agentul special Dupree vrea să vă vorbească.

S-a îmbrăcat în grabă.

Drumul întortocheat până la biroul lui Dupree i s-a părut şi mai încâlcit în liniştea nopţii. O linişte aparentă care s-a risipit imediat ce uşile liftului s-au deschis la subsol. Activitatea la birourile Departamentului de Ştiinţe Comportamentale era redusă. S-a uitat cu coada ochiului la scaunul pe care stătuse la ultima ei vizită aici. Agentul a condus-o direct în birou.

Agentul Johnson, proaspăt de parcă ar fi dormit opt ore, s-a ridicat din fotoliul aşezat la biroul lui Dupree şi s-a aplecat în faţă, întinzându-i mâna. S-a aşezat din nou, fără să-i adreseze vreun cuvânt, chiar dacă a continuat s-o privească direct. Dupree, într-o cămaşă cu mâneci scurte, stătea în picioare în faţa unei hărţi. S-a întors spre ea, a salutat-o, apoi, fără alte formalităţi, a întrebat-o:

– Salazar, sunteţi la curent cu buletinele meteorologice din ultimele zile?

Amaia s-a gândit că ar fi fost imposibil să nu fie la curent, nu doar din cauza conotaţiilor cazului. În ultimele ore, toate emisiunile de ştiri din ţară vorbeau despre acelaşi lucru.

– Da, am văzut ştirile.

– Pe 23 august, deasupra Bahamasului s-a format o mare depresiune, în 24 s-a transformat în furtună tropicală şi a primit numele Katrina, iar ieri a ajuns în Florida, ca un uragan de categoria întâi, adică moderat. Deocamdată, a provocat şase morţi şi a lăsat în izolare o vastă zonă cu şosele surpate, fără linii telefonice... Am primit informaţii cum că ar exista mai multe familii despre care nu se mai ştie nimic de mai bine de douăzeci şi patru de ore... Unele se potrivesc cu profilul victimologic.

Amaia a tras aer în piept şi şi-a înăbuşit un oftat, odată cu speranţele ei de a interveni.

Dupree se comporta prudent.

– S-ar putea ca asta să nu însemne nimic, poate au fost evacuate după primele atenţionări, ori s-au mutat în casa unor rude sau prieteni.

– Dar..., a spus ea, incapabilă să se abţină.

– Dar s-ar putea să fie vorba despre omul nostru.

– Ar trebui să mergeţi acolo, a îndrăznit ea să îl sfătuiască.

– Da, şi eu cred la fel, tocmai de asta i-am trimis în Florida pe agenţii Tucker şi Emerson. Ştim deja care este protocolul de intervenţie al autorităţilor în astfel de cazuri şi nu putem risca să le scape ceva. Ne aşteptăm ca peste câteva ore să primim informaţii de la ei.

Amaia şi-a lăsat privirea în jos şi a încuviinţat. Acum era cât se poate de clar că o lăsaseră pe dinafară. Dar atunci, de ce o mai chemase Dupree? Doar pentru a-i spune că nu aveau nevoie de ea?

– După ce a ajuns în Florida, furtuna s-a mai domolit, dar în ultimele ore Katrina s-a întors spre golful Mexic, acolo unde temperaturile ridicate i-au dat putere, transformând-o din nou în uragan, un uragan care continuă să crească. Centrul de control al uraganelor ne-a informat că în prezent este de categoria trei. Prognoza iniţială spunea că uraganul Katrina urma să se îndrepte spre nord, între Florida şi Georgia. Dar iată că avansează spre vest, în direcţia Louisiana.

Amaia a simţit un fior pe şira spinării. Ştia, buletinele de ştiri nu făceau altceva toată ziua decât să arate imagini cu evoluţia uraganului şi marele său ochi rotindu-se deasupra mării. Muşchii i s-au încordat pe sub haine, ceea ce a făcut-o să aibă un tic nervos. Simţea contracţiile ca pe un puls străin în umărul drept.

– Primăria din New Orleans tocmai ne-a comunicat că primarul Ray Nagin a făcut public faptul că ia în calcul evacuarea obligatorie a oraşului.

După ce Dupree a tăcut, greutatea şi gravitatea cuvintelor sale au părut să plutească o vreme în aer.

– Va merge acolo, a spus ea cu convingere, simţind că tremurul din umăr a încetat.

– Şi eu cred la fel, doar că de data asta îl voi aştepta.

– Îl veţi?

– Îl vom, dacă vreţi să veniţi cu noi.

Amaia a zâmbit.

– Da, bineînţeles că vreau.

Dupree a dat mâna cu ea şi a felicitat-o.

– Johnson o să vă însoţească. Pentru a putea să ne însoţiţi, trebuie să parcurgeţi protocolul de siguranţă, apoi veţi primi acreditarea temporară şi o armă. Nu aveţi prea mult timp, peste două ore plecăm la New Orleans.

Johnson, bine dispus, a condus-o să depună jurământul. I-au dat echipament, o vestă antiglonţ, o acreditare temporară şi o armă. S-a întors în dormitor şi, încercând să nu facă zgomot, a deschis dulăpiorul unde îşi ţinea puţinele sale bunuri. A zâmbit la gândul că avea să ia cu ea

unul dintre lucrurile personale şi să-l ducă spre uragan. A pus o sacoşă pe pat şi alături de ea a început să-şi aranjeze echipamentul. După ce a pregătit totul, s-a uitat la ceas şi a văzut că mai era abia o jumătate de oră. Gertha dormea liniştită. Dacă o auzise în vreun moment, nu lăsase să se vadă. S-a uitat la ea cu duioşie, întrebându-se dacă să o trezească sau nu. Nu a fost nevoie.

– Sau îmi spui, sau o să explodezi, a spus nemţoaica, ţinându-şi în continuare ochii închişi.

– Plec la New Orleans cu ei.

Zâmbitoare şi somnoroasă, a îmbrăţişat-o cu afecţiune şi a felicitat-o.

– Cum te simţi?

– Foarte bine, a răspuns, poate puţin prea repede, Amaia.

– Normal, a spus colega ei, dându-şi ochii peste cap. Iar acum, micuţă Amaia dintre văi, spune-i Gerthei adevărul.

Amaia şi-a muşcat buza de jos şi a închis ochii pentru o clipă.

– Sunt speriată, Gertha. Dau pe dinafară de caracter de om de la munte, dar de data aceasta e pe bune, draga mea prietenă, nu e un exerciţiu. Dacă greşesc, pot muri oameni adevăraţi. Nu-mi iese asta din cap. Îmi place să dezbat teorii într-un birou, dar ieri, când am văzut plaga împuşcată din capul acelui copil... Ei cred că mă înşel... Dacă au dreptate?

Gertha i-a luat palmele şi i le-a acoperit cu ale ei.

– Ascultă-mă, Amaia. Ne ştim de puţină vreme şi, totuşi, ştiu despre tine lucruri pe care ei nici măcar nu şi le pot imagina. Ce te-a făcut să fii puternică, ce te face vulnerabilă şi cât de multe întrebări îţi pui despre tine; şi chiar sper să trăieşti ziua în care să-ţi răspunzi. Eşti bună, Amaia Salazar, eşti puternică şi eşti una dintre cele mai curajoase persoane dintre câte cunosc. Dar mai ales eşti un poliţist de excepţie. Înainte de a veni aici, am citit biografia ta şi am rămas impresionată. Ai instinct de detectiv din naştere, iar acest Dupree, care nu e prost, şi-a dat seama.

– Da, dar dacă..., a replicat Amaia.

– Dacă nimic. Fă-ţi treaba cu onestitate. Nu-ţi fie teamă şi apără-ţi cu fermitate convingerile. Asta aşteaptă Dupree de la tine, ţi-a spus ieri, la casa fără acoperiş, nu? Nu aşteaptă altceva, iar tu nu uita că oricât ar fi ei de agenţi FBI, tu nu eşti unul dintre cadeţii lor. Ai fost cea mai tânără subinspectoare din ţara ta, ai prins un răpitor în serie, ce naiba! Şi ai făcut-o fără ei şi fără toată ştiinţa lor. Aşadar, capul sus şi du-te, Amaia dintre văi.

O bătaie în uşă le-a întrerupt discuţia. Amaia şi-a privit ceasul. Mai erau încă douăzeci de minute. A deschis uşa şi a văzut o femeie în

uniformă.

– Doamnă subinspectoare Salazar, sunteţi căutată la telefon din Spania.

Un fior i-a străbătut tot corpul. Putea fi vorba despre o singură persoană şi dacă o suna acolo, înseamnă că se întâmplase ceva rău.

În tot perimetrul academiei, folosirea telefoanelor mobile personale era interzisă. S-a întors o clipă spre cameră şi s-a uitat la telefonul deconectat care zăcea pe raftul de sus de lângă dulap. Atitudinea ei trebuie să fi fost mai transparentă decât ar fi vrut. Gertha o privea îngrijorată. A încercat să o liniştească printr-un zâmbet chinuit, apoi a urmat-o pe femeie până într-o sală unde se aflau şase cabine telefonice. A intrat în cea care i-a fost indicată şi şi-a pus căştile.

– Mătuşă, eşti bine?

Vocea iubită şi dulce i-a ajuns de la celălalt capăt al liniei.

– Sunt bine, draga mea, n-am vrut să te sperii. Tu cum eşti? Cum merge treaba?

– Sunt bine, mătuşă, totul merge bine, foarte bine, Dar ce s-a întâmplat? De ce mă suni?

În loc de răspuns, a auzit un suspin plin de nelinişte şi apoi o tăcere apăsătoare. Amaia mai că o vedea pe mătuşa Engrasi aşezată în fotoliu, lângă măsuţa cu telefonul. Părul prins într-un cochet coc franţuzesc, fereastra deschisă ca să intre briza dinspre râul Baztán, pentru a mai răcori noaptea caldă din acel august în Elizondo.

– Amaia, este vorba despre tatăl tău. E foarte bolnav. Duminica trecută a avut un nou atac şi e în spital de trei zile. Nu te-am sunat mai repede ca să nu-ţi faci griji, m-am gândit că va fi ca în alte dăţi, dar în ultimele ore situaţia lui s-a înrăutăţit mult.

„Nu, nu. Nu, te rog."

– Mătuşă...

– Cardiologul a spus că e foarte slăbit şi că inima lui nu va mai rezista mult. Îmi pare foarte rău, Amaia.

„Îţi promit, nu voi spune nimic."

Nu ştia ce să spună. S-a uitat în jos la tăblia care juca şi rol de masă. Era plină cu zeci, sute de însemnări scrise cu tot felul de pixuri. În mijlocul acelui păienjeniş, cineva schiţase o inimă şi insistase atât de mult încât conturul ei se evidenţia între toate mâzgăliturile. Cu vârful arătătorului a parcurs marginile desenului până când a ajuns la apex.

– Amaia, când aveai doisprezece ani ţi-am jurat că o să-ţi spun mereu adevărul. Astăzi mi-ar plăcea să te mint, dar o să-mi ţin promisiunea.

Vocea fermă a mătuşii Engrasi a devenit brusc mai spartă.

– Amaia, tatăl tău este pe moarte. Dacă vrei să-ţi iei rămas-bun de la el, va trebui să te întorci imediat.

9. APEX

Elizondo

Amaiei i s-a părut ciudat că mătuşa Engrasi a trimis-o la culcare atât de devreme. După cină şi după spălarea vaselor, o lăsa să se uite la televizor, chiar dacă nu prea mult, pentru că lui Engrasi îi plăcea să citească noaptea, aşa că se băga şi ea în pat atunci când venea ora de culcare pentru fetiţă. De aceea, Amaia s-a prefăcut că doarme şi după un timp a auzit podeaua scârţâind pe hol, în dreptul uşii ei. Uşa era întredeschisă destul de mult încât să contureze o fâşie de lumină albicioasă pe duşumeaua întunecată din dormitor. Atunci a auzit bătăile în uşa de la intrarea principală. A ieşit tiptil din dormitor, a sărit peste podeaua care scârţâia şi s-a apropiat de scară. Prietenele mătuşii Engrasi veneau seara ca să joace cărţi, dar nimeni nu mai venise niciodată la o oră atât de târzie. Engrasi a deschis uşa şi a salutat. Amaia a simţit că-i sare inima din piept când a recunoscut vocea tatălui ei. Era gata să ţâşnească în jos pe trepte pentru a-l îmbrăţişa, dar a încremenit.

– Am venit cât de repede am putut, adevărul este că m-ai speriat la telefon.

– Au apărut probleme, Juan. Cu Amaia, a spus mătuşa pe un ton grav.

Fetiţa şi-a ţinut respiraţia, în timp ce cuvintele o loveau ca nişte înţepături de viespe. Probleme cu ea? Nu înţelegea. Făcea tot ce putea pentru a se purta frumos, dar părea că nu mai scăpa de conflicte. A aşteptat până când tatăl ei şi mătuşa au intrat în salon şi abia apoi a coborât prima jumătate a scării. S-a aşezat în partea mai întunecată şi a ciulit urechile, în timp ce-şi trecea arătătorul peste motivele capricioase ale balustradei. Aduceau cu o inimă.

Tatăl ei vorbea cu voce fermă.

– Dacă vei continua să insişti să meargă la şcoală la Pamplona, am să-ţi repet că nu. Mi-e destul că fetiţa nu poate locui cu mine. Ştii cât muncesc la laborator, dacă se mută la Pamplona mi-ar fi foarte greu să o văd. Atât timp cât stă aici, în sat, o văd măcar atunci când se duce la şcoală şi se întoarce.

Amaia urma să împlinească doisprezece ani, dar nivelul ei şcolar era superior. Fusese deja înscrisă într-o clasă de elevi cu doi ani mai mari şi în luna iunie avea să termine gimnaziul. Nu voia să meargă la şcoala din sat. Deja se uitau la ea ca la o ciudăţenie pentru că era în clasa a opta când ar fi trebuit să fie într-a şasea. Unul dintre profesori îi vorbise despre un internat din Pamplona. Un loc unde copii şi mai mici decât ea

urmau cursuri cu clase mai mari, fără ca aşa ceva să fie o ciudăţenie pentru cineva. Un loc unde nu ar distona. Se întorsese acasă, mulţumită şi plină de iluzii, ţinând în mână pliantul centrului şcolar. La început, posibilitatea aceea o descumpănise puţin pe mătuşa ei, dar, ca întotdeauna, sfârşise prin a fi de partea ei, conştientă de cât de răutăcioşi puteau fi ceilalţi copii cu deşteapta clasei. Juan ştia şi el, era tare mândru de fiica lui, dar nici nu voia să audă de posibilitatea ca Amaia să meargă la şcoală altundeva decât în sat.

– Nu are nimic de a face cu asta, a spus Engrasi pe un ton grav, plin de îngrijorare. E ceva mult mai delicat.

Juan a aşteptat, învăluit într-o tăcere mormântală.

– În urmă cu două săptămâni, după ce şi-a spălat părul, am ajutat-o să se pieptene. I-am atins cicatricea, fără să vreau.

Tatăl şi-a ţinut respiraţia. Aşezată pe o treaptă a scării, Amaia a ridicat mâna dreaptă şi şi-a atins prin păr scobitura şi marginea ei rugoasă.

– Fetiţa şi-a dus mâna la cap şi m-a întrebat: „Ce am aici, mătuşă?“ Iar eu i-am răspuns: „E o cicatrice, draga mea“. Atunci ea m-a întrebat: „Ce cicatrice?“ Am lăsat pieptenele şi am privit-o în ochi, ca să-mi dau seama dacă mă lua peste picior sau nu. I-am răspuns foarte serioasă: „E cicatricea de când te-ai lovit la cap“. Amaia a zâmbit şi mi-a spus pe tonul cel mai firesc din lume: „Trebuie să fi fost foarte mică, pentru că nu-mi amintesc“. I-am mai pus câteva întrebări, având grijă să nu-i dezvălui nimic, ci lăsând-o pe ea să-mi spună. Chiar am riscat şi i-am zis: „S-a întâmplat în laborator, nu-ţi aminteşti?“ Ea a zâmbit şi mi-a răspuns: „Probabil că făceam vreo boacănă, eram o adevărată diavoliţă încă de mică“. Nu-şi aminteşte nimic, Juan. A uitat complet.

Oftatul lui Juan a fost de uşurare.

– Ce să mai zic, surioară, poate că e mai bine aşa. Dacă ai şti cât m-am rugat, dorindu-mi să nu se fi întâmplat aşa ceva.

Engrasi a vorbit din nou, de data aceasta pe un ton mult mai dur:

– Eşti ca un struţ, îţi ascunzi capul în nisip şi te prefaci că nu se întâmplă nimic. Păi află că Dumnezeu nu şterge lucrurile care s-au întâmplat deja, oricât de mult te-ai ruga pentru asta. Şi nu, nu e mai bine aşa. Mi se pare că nu înţelegi gravitatea lucrurilor pe care ţi le spun. În noaptea aceea, Amaia a suferit un traumatism grav la cap. N-ai de unde să ştii cât de grav, pentru că nu ai dus-o la spital, ai crezut în ce a spus doctoraşul ăla, prieten cu tine, şi ai luat de bun diagnosticul său, fără să mai întrebi şi pe altcineva.

Juan nu a spus nimic. Aşa reacţiona când era depăşit de situaţie. Amaia aproape că a putut să-l vadă: mâinile în buzunare, ochii în pământ.

– După un traumatism atât de grav, pot apărea leziuni neurologice, chiar şi la ani distanţă de la lovitură.

– Dar ea e atât de deşteaptă...

– Leziunile de genul ăsta nu au nimic de-a face cu inteligenţa. Se dezvoltă pe nesimţite, pot să stea la pândă mult timp până să acţioneze, dar apoi totul se petrece cu repeziciune.

Câteva clipe nu a mai auzit nimic. Apoi un suspin uşor. Amaia şi-a ţinut respiraţia, mâhnită. Tatăl ei plângea.

– Trebuie să o ducem la doctor, a îngăimat el, printre suspine.

– Deja am dus-o. Doctorul Munguía este unul dintre cei mai buni neurologi din ţară şi face consultaţii la Pamplona, la clinica universitară. Am fost colegi de şcoală şi e un om bun.

Amaia a recunoscut numele. Îi plăcuse de doctorul acela.

– Nu a găsit nici o leziune neurologică şi mi-a zis că Amaia are o inteligenţă mult peste medie, dar eu ştiu foarte bine asta, nu trebuie să mi-o spună nici un specialist.

– E o veste bună, a spus circumspect tatăl ei. Nu?

– Juan, uneori persoanele care au suferit traume grave dezvoltă un soi de mecanism de apărare împotriva suferinţei. Cred că asta se întâmplă cu Amaia. De fapt, suferă foarte mult.

L-a auzit pe tatăl ei vorbind gâtuit, înăbuşit, ca şi cum ar fi avut faţa acoperită cu palmele.

– Toţi am suferit.

Engrasi a ridicat din nou tonul.

– Nu mai spune! a exclamat, plină de furie reţinută.

Amaia a tresărit. Era pentru prima dată când o auzea pe mătuşa Engrasi vorbind aşa.

– Amaia suferă şi responsabilul eşti tu, de asta te-am chemat. Trebuie să termini odată cu toate astea.

– Ce vrei să spui?

– Amaia a fost mereu o fetiţă liniştită, îi place să citească şi să stea aici, cu mine. Învaţă mult, îşi face temele, chiar dacă nu o obligă nimeni. Dar de luni întregi nu mai iese să se joace, nici să se întâlnească cu prietenele ei. Merge de acasă la şcoală şi de la şcoală acasă şi atât; şi oricât aş insista eu, refuză să iasă. Săptămâna trecută am trimis-o la farmacie ca să-mi cumpere ceva. Seara, când am dus-o la culcare, m-a întrebat dacă stătea aici pentru că era pedepsită. Îţi dai seama cât de uimită am fost! „Bineînţeles că nu, draga mea, de unde ai mai scos-o şi pe asta?“ Mi-a răspuns că nişte femei o recunoscuseră şi o întrebaseră dacă acum se poartă mai frumos. Biata de ea le-a răspuns că da. Femeile au continuat să vorbească şi una dintre ele i-a explicat celeilalte că Amaia locuia cu

mine pentru că era o fetiţă neascultătoare, care fura şi le întorcea vorba părinţilor, le bătea pe surorile ei şi ajunsese să ridice mâna asupra propriei mame. Trebuia pedepsită. Mai întâi, v-aţi gândit să o trimiteţi la o şcoală cu internat, dar lui Rosario i se făcuse milă, aşa că aţi trimis-o să locuiască cu mine.

Juan, copleşit, nu a găsit nimic de răspuns.

Engrasi a continuat:

– Prietenele mele cu care joc cărţi nu au vrut să-mi spună nimic, ca să nu mă supăr, dar toate ştiau de ceva timp ce se vorbeşte pe la colţ despre Amaia. Bănuiesc că din cauza asta Amaia preferă să se închidă în casă şi, probabil, nu e pentru prima dată când cineva o ia la rost. Juan, spune-mi că nu ştiai nimic din toate astea.

Nu a reuşit să audă limpede primele cuvinte ale tatălui ei.

– Am ieşit de la laborator şi am auzit-o pe Rosario dându-le cam aceleaşi explicaţii unor cliente.

– Când s-a întâmplat asta?

– A trecut ceva vreme, poate acum două luni...

Vocea lui Engrasi a răsunat plină de furie şi indignare.

– Şi mai zici că suferi! Cum îi permiţi soţiei tale să spună peste tot că fetiţa e rea? În tonul lui Engrasi, compasiunea a luat locul furiei. Ştii ce m-a întrebat ieri? „Mătuşă, dacă mă port foarte bine, crezi că o să mă lase să mă întorc acasă?“

Tatăl ei plângea.

– Sărmana fetiţă şi-a construit un zid în jurul durerii ei, un zid puternic şi înalt, care nu o lasă să-şi amintească ce i-aţi făcut, ea nu vrea altceva decât să fie iubită, să fie o fată obişnuită. Şi fetiţa asta extraordinară are parte de ruşinea de a fi arătată cu degetul pe stradă, a spus Engrasi pe un ton dispreţuitor. Pentru tine, amnezia ei este o alinare. Dar e un mormânt, un mormânt deschis la picioarele ei şi care va sfârşi prin a o înghiţi, mai devreme sau sau mai târziu.

– Nu spune asta, Engrasi, ştii cum e la sat: nimeni nu spune nimic, dar toată lumea ştie. Îţi jur că am certat-o pe Rosario când am auzit-o spunând chestiile alea, dar ce vrei să fac? E foarte bolnavă, Engrasi. E o mamă bună pentru Flora şi Rosaura. Doctorul spune că nu e conştientă de răul pe care i-l face Amaiei.

– Dar tu eşti. Trebuie să opreşti asta.

– Cum? a ţipat el disperat.

– Spunând că nu e adevărat. Interzicându-le să mai spună asta. Cum de le permiţi? a întrebat Engrasi dezgustată.

El s-a ridicat în picioare, a apucat-o de umeri şi a început să o scuture.

– Şi ce vrei să le spun? Că a trebuit să-mi dau afară fata din casă pentru că altfel ar fi fost moartă deja?

Într-o cabină telefonică din Quantico, Amaia şi-a dat seama că, inconştient, urmărise cu degetul conturul unui desen făcut de un cadet pe tăblie, un desen pe care sute de mâini l-au îngroşat treptat. A rămas cu vârful arătătorului pe apexul acelei inimi artistice, atât de asemănătoare cu cea pe care, atunci când avea unsprezece ani, a ghicit-o în motivele balustradei. A auzit, de la mare depărtare, vocea iubită a mătuşii.

– Amaia...

– Nu vin, mătuşă.

10. SENZAŢIE TERMICĂ

New Orleans, Louisiana
Sâmbătă, 27 august 2005, zorii zilei

Sediul FBI din New Orleans era în capătul parcului Pontchartrain, lângă baza navală şi aeroportul ei. Planul iniţial fusese să aterizeze pe aerodromul militar din Lakefront, dar evacuarea familiilor puşcaşilor marini şi a personalului civil al bazei, plus sosirea unităţilor de intervenţie care veneau ca întăriri la ameninţarea uraganului, au făcut imposibilă aterizarea pe aeroport. După ce avionul a dat mai multe ture pe deasupra lacului Pontchartrain, s-a luat decizia, de ultim moment, de a ateriza pe aeroportul civil Louis Armstrong, din Kenner, o posibilitate care fusese respinsă la început, tocmai pentru a se evita intensul trafic aerian civil care transporta mii de oameni ce părăseau în grabă oraşul New Orleans. Era o nebunie, pentru că aeroportul se afla foarte aproape de baza navală şi era uşor de prevăzut că şi şoselele vor fi la fel de aglomerate ca aeroportul Louis Armstrong. Înainte de aterizare, au fost informaţi că erau aşteptaţi de doi agenţi FBI, fiecare cu câte o maşină, care aveau să îi ducă la sediul central. Asta avea să le oferea posibilitatea de a se întâlni cu directorul aeroportului, care avea să-i aştepte pentru a le da toate informaţiile.

Când a coborât din avion la New Orleans, prima senzaţie a fost termică. Încă nu se luminase de ziuă, chiar dacă lumina argintie a zorilor începea să apară la orizont, şi totuşi, Amaia a simţit încă de pe scara avionului umezeala caldă care i-a perlat pielea cu un strat fin de transpiraţie. Doi agenţi, îmbrăcaţi în costumele bine ştiute, aşteptau lângă pistă, cu manşetele murdare ale cămăşilor albe iţindu-se de sub mânecile gecilor. Amaia a observat cum s-au întors uşor într-o parte pentru a-şi aranja cravatele, pe care le purtaseră până atunci cu nodul lărgit. Stăpânindu-şi cu greu impulsul de a-şi face vânt cu dosarul din mână, s-a întrebat cum rezistau la costum pe o asemenea temperatură. Agenţii le-au venit în întâmpinare, s-au salutat şi i-au dat informaţii lui Dupree.

– Domnule, am făcut lista, aşa cum ne-aţi cerut, cu toate persoanele care au intrat în oraş, atât prin aeroportul acesta, cât şi prin cele din apropiere, dând atenţie specială pasagerilor care au închiriat maşini imediat ce au ajuns, în ideea că suspectul ar putea să se fi deplasat cu maşina dintr-un oraş apropiat până aici.

– Aveţi datele recensământului, aşa cum v-am rugat? a întrebat Dupree.

Agentul a răspuns făcând un gest ambiguu:

– Primăria ne-a ajutat cât de mult a putut într-un moment ca acesta. Cea mai mare parte a personalului primăriei e în curs de mutare, dar chiar și așa ne-au pus la dispoziție datele recensământului, iar acum avem o echipă care adună, compară și extrage lista pe care ați cerut-o. Va mai dura câteva ore și chiar și așa, trebuie să vă previn că nu va fi completă.

Amaia a fost impresionată de mulțimea de oameni de la zona sosiri, însă a înțeles repede că terminalul micului aeroport era insuficient pentru a face față călătorilor care plecau, adunați în zgomotoase grupuri familiale, cu ochii mereu la ecranele care anunțau îmbarcarea.

Au străbătut terminalul cărându-și bagajele și strecurându-se printre copiii care, plictisiți de lunga așteptare, se întinseseră pe jos. Unii dormeau.

– Uitați ce e aici; și suntem abia în zori, a comentat unul dintre agenți. Previziunile sunt că mii de oameni vor sosi de-a lungul zilei. Bănuiesc că știți deja, dar aceasta este prima dată, de când există New Orleans, că se decretează evacuarea totală.

În timp ce erau încă în aeroport, s-a luminat de ziuă. Soarele s-a înălțat repede și, chiar dacă era încă foarte devreme, a încălzit cu putere tabla închisă la culoare a mașinilor oficiale. Dupree s-a oprit în dreptul portierei uneia dintre mașini și li s-a adresat agenților din New Orleans.

– Vă puteți întoarce la sediu, dați o mână de ajutor la lista pe baza recensământului. Nu uitați să fiți atenți la vârstele pe care vi le-am indicat, pe omul nostru nu-l interesează foarte mult dacă sunt sau nu rude de sânge, ci dacă pot juca rolul de membri de familie. Trimiteți-mi lista, imediat ce e gata. Agentul Johnson și subinspectoarea Salazar vin cu mine.

– Domnule... Avem ordin să vă însoțim la sediu, directorul Peterson vă așteaptă...

– Spuneți-i lui Peterson că o să mă întâlnesc cu el mai târziu. Acum, a spus privindu-și ceasul, am o întâlnire cu căpitanul Forneret, de la poliția din New Orleans. Îmi închipui că nu e prea bine dispus cu vânzoleala de azi, așa că e mai bine să nu-l fac să aștepte, a încheiat Dupree deschizând palma în care agentul, cu chiu, cu vai, a pus cheile mașinii de teren.

Spre surpriza ei, autostrada Interstate 10 pe sensul spre oraș era pustie. În schimb, celălalt sens era înțesat de mașini care abia înaintau, îndreptându-se spre sud-est. Coloana de mașini se deplasa ca un șarpe rănit în mijlocul unei confuzii generale, unde vocile și claxoanele acopereau sunetul motoarelor. Tot la câțiva kilometri se vedeau mașini

de poliţie. Agenţii se chinuiau să-i liniştească pe călătorii care se învârteau în jurul lor, cerându-le să deschidă noi rute.

Totuşi, pe măsură ce se apropiau de centru, senzaţia de normalitate era tot mai pregnantă, iar atunci când au virat spre French Quarter, pulsul oraşului şi-a recuperat definitiv ritmul obişnuit, în contrast total cu ceea ce părea să se întâmple la sediul poliţiei din Districtul 8. Toţi poliţiştii din New Orleans păreau să fie de serviciu în acelaşi timp. Trecând prin dreptul mai multor birouri, au observat că aveau loc mai multe şedinţe cu patrulele de poliţie, conduse de Centrul de Control al Uraganelor şi de către Agenţia Federală de Gestionare a Situaţiilor de Urgenţă. Cu toate astea, s-au bucurat când şi-au dat seama că Dupree se înşelase cu privire la dispoziţia din acea dimineaţă a şefului poliţiei. Stând în picioare, lângă masa de lucru, vorbea la telefon, uşor aplecat şi îşi nota ceva. Văzându-i intrând, căpitanul Forneret a lăsat receptorul, a dat ocol mesei şi l-a îmbrăţişat pe Dupree ca pe un vechi prieten, dar unul pe care nu l-ai văzut de mult timp şi bănuieşti că a fost la închisoare. După ce s-au desprins din îmbrăţişare, poliţistul a continuat să-l studieze pe agentul FBI, cu o privire plină de interes.

– N-am crezut că o să te mai văd pe aici, sau, mai bine zis, nu credeam că îţi vor da voie să revii, a spus poliţistul pe un ton care trăda o uimire reală şi o uşoară urmă de neîncredere.

– N-am venit în vacanţă.

– Şi a trebuit să fie exact acum, când uraganul bate la porţile oraşului, a spus, păstrând în voce nota de uimire.

– Omului nostru îi pică bine dezastrele naturale.

– Deci nu ai nimic de-a face cu Samedi..., i-a trântit-o şeful poliţiei.

Dupree a luat o atitudine gravă şi l-a ţintuit cu privirea.

Şeful a încercat să-i susţină privirea, dar a reuşit doar câteva secunde. A oftat, în timp ce se prefăcea că aranjează nişte documente de pe masă.

– Nu te supăra, e de datoria mea să te întreb.

Amaia l-a privit pe Johnson, dar agentul îşi coborâse ochii şi se uita în pământ. Îşi ţinea buzele strânse, un gest care trăda o tăcere respectuoasă. Fără îndoială, el ştia despre ce era vorba.

Dupree şi-a dat seama că Amaia îi observa şi asta a părut să-l incomodeze şi mai mult.

– Mi-ar face mare plăcere să continuăm discuţia noastră mai târziu, pentru că acum avem de lucru. Bănuiesc că tu ai foarte mult de muncă. Ai ceea ce ţi-am cerut?

Şeful poliţiei a părut uşurat de apariţia unei posibilităţi de a scăpa de stinghereala care se instalase.

– Da, din câte mi-a spus şeful cel mare, de data aceasta căutaţi un tip cu adevărat rău. Am ceea ce mi-ai cerut şi trebuie să-ţi spun că nu-mi vine deloc bine să nu mă pot baza în momentele astea pe un tip ca Jason Bull, a spus, după care a continuat pe un ton de avertizare: Dupree, oricum te-aş fi ajutat, chiar dacă nu m-ar fi sunat şeful tău, dar dacă tot eşti aici, mă aştept ca atunci când astea se vor sfârşi să treci în raportul tău o explicaţie detaliată, prin care să evidenţiezi cât de importantă pentru rezolvarea cazului a fost colaborarea cu noi.

Dupree l-a privit cu seriozitate.

– Fii sigur de asta.

Căpitanul s-a dus la birou şi a ridicat receptorul, şoptind:

– Da, da, da, vă ştiu eu pe voi, ăştia din Washington. După, te faci că nu mă mai cunoşti, a spus zâmbind pe jumătate.

Doi bărbaţi şi-au făcut apariţia în uşa biroului. Nici unul nu părea să aibă peste treizeci de ani; unul era alb, celălalt afroamerican; atletici, musculoşi, în blugi strâmţi şi cămăşi negre, cu pantofi sport de marcă. Fiecare avea pistolul la centura de la pantaloni. Dacă nu ar fi avut vesta antiglonţ şi însemnele poliţiei din New Orleans, Amaia i-ar fi confundat cu doi protagonişti de la Hollywood, dintr-un serial poliţist la modă.

– Intraţi, băieţi, le-a spus căpitanul Forneret. Vi-i prezint pe agentul Dupree şi echipa lui. Ei sunt cei despre care v-am vorbit, de la FBI, veţi colabora cu ei în următoarele zile. Domnule agent Dupree, domnilor agenţi... Vi-i prezint pe cei mai buni poliţişti de asalt de-ai noştri. Detectivii Bill Charbou şi Jason Bull. Bill şi Bull. Fac parte din Departamentul de Investigaţii şi Delicte contra persoanelor. Perechea asta a arestat mai mulţi delicvenţi decât toată secţia noastră la un loc. Cunosc toate străzile şi străduţele. Îi cunosc pe traficanţi şi pe clienţii lor, pe prostituate şi pe peştii lor şi, fireşte, pe informatori. Dacă aş avea un băiat, i-aş încredinţa viaţa în mâinile lor; dacă aş avea o fată, aş ţine-o departe de ăştia doi, a spus zâmbind.

– Poliţişti de asalt? s-a mirat Amaia, în timp ce dădea mâna cu ei.

Charbou i-a salutat pe toţi zâmbind.

– Aşa se numesc în New Orleans detectivii care se mişcă prin zonele complicate. De asalt, pentru că suntem mereu gata să intervenim. Avem în telefon, la apelare rapidă, numerele tuturor judecătorilor din stat, ca să putem obţine mandate în cea mai mare viteză. Nu purtăm niciodată uniformă şi niciodată nu ne dăm jos vesta antiglonţ. În locurile pe unde ne mişcăm noi, a o purta sau nu face diferenţa între a te întoarce acasă de la muncă sau nu.

Amaia a ridicat din sprâncene, reticentă la atâta testosteron, uitându-se complice la Johnson, care a zâmbit, s-a scuzat şi a ieşit din birou ca să

răspundă la telefon.

– Căpitanul ne-a spus că aveţi de gând să umblaţi prin oraş, după trecerea furtunii, a trecut Bull la subiect, stând lângă Dupree.

– Aşa este, a confirmat agentul, fără să se uite direct la el.

– Va fi o plăcere să colaborăm cu dumneavoastră, a spus Charbou. Numai că oraşul acesta este complicat şi în mod obişnuit, aşa că e simplu de imaginat că după furtună lucrurile se vor înrăutăţi. Suntem la ordinele dumneavoastră în tot ceea ce ţine de anchetă, o să vă fim ghizi şi o să vă păzim fundurile, însă acolo, în stradă, noi dăm ordine. Noi intrăm primii, noi hotărâm când intrăm. Noi hotărâm dacă intrăm. Strada e a noastră, a conchis Charbou.

Amaia se uita la Dupree, pe jumătate amuzată, pe jumătate nevenindu-i să creadă. Dupree se întorsese spre Jason Bull. Detectivul a rămas calm şi a făcut un schimb de priviri cu Dupree, o privire care conţinea un mesaj inconfundabil: „Totul e sub control".

Johnson a revenit în birou şi le-a spus:

– M-au sunat Emerson şi Tucker, din Tampa. Au reuşit să se instaleze într-un sediu, dar lucrurile se complică pentru ei: internetul a căzut, majoritatea dosarelor pe hârtie cu recensământul sunt distruse sau ilizibile şi, în plus, au mari îndoieli că ar fi actualizate. Fac şi ei ce pot. În aceste momente, încearcă să găsească un elicopter care să-i ducă în zonele izolate, chiar dacă, deocamdată, nu există date că ar exista familii întregi decedate. În schimb, băieţii noştri de aici au avansat destul de mult, a spus arătând spre ecranul laptopului său. Avem o listă aproape definitivă cu familii care se potrivesc profilului, chiar dacă mai au de verificat încă o listă de rezidenţi, care, aşa cum ne-a explicat agentul azi-dimineaţă, nu apare în lista mare. Lista asta este mult mai lungă decât credeam, iar familiile sunt risipite prin tot oraşul.

Detectivul Bill Charbou s-a dus lângă Johnson ca să se uite la ecran.

– Da, numărul mare de familii numeroase este caracteristic pentru statul nostru. Casa părintească se transformă într-un loc unde membrii familiei vin şi pleacă în diferite momente ale vieţii, în funcţie de oferta de muncă sau de circumstanţe personale. Uneori, pleacă unul şi vin trei, pentru că tocmai a apărut un bebeluş. De cele mai multe ori, nu se sinchisesc să-i anunţe pe cei de la evidenţa populaţiei. Însă lista asta nu o să vă fie de mare folos, a spus, arătând cu degetul spre ecran. Dacă vreţi să localizaţi o familie care rămâne acasă pe durata uraganului, atunci trebuie să uitaţi de cartierele de bogătaşi; ăştia deja au şters-o, au mai rămas numai agenţii de la firmele de pază. Dacă asasinul caută o familie rămasă în oraş, atunci nu va merge în French Quarter, nici în Garden District, ci într-un cartier mai sărăcăcios.

Amaia a fost de acord şi şi-a spus că, până la urmă, aportul lui Bill şi Bull va conta în investigaţie.

– Aţi putea să ne arătaţi zonele unde credeţi că vor rămâne mai mulţi oameni?

– Bineînţeles, a spus Bill Charbou, îndreptându-se spre o hartă a oraşului. Nu e pentru prima dată când un uragan se abate peste New Orleans, am mai trecut prin asta. Şi chiar dacă de data aceasta s-a decretat evacuarea totală, ştim că există oameni care nu vor pleca, riscându-şi viaţa: cei care sunt prea săraci, a spus arătând pe hartă, cei care sunt în vârstă şi nu mai au pe nimeni care să-i ajute, invalizii, cei care nu au nici măcar o maşină, şi dintr-ăştia sunt mulţi în New Orleans, plus delicvenţii obişnuiţi, care aşteaptă să treacă furtuna pentru a da spargeri. De când primarul a decretat evacuarea oraşului, sunt mulţi care-şi freacă palmele de bucurie. Atât timp cât veţi umbla cu noi, trebuie să aveţi vesta antiglonţ... şi asta ce mai e?! Pentru Dumnezeu! Kevlar? Spectra? a spus privind vesta prinsă de rucsacul Amaiei, lăsat la intrare, chiar lângă uşa biroului. Trebuie să purtaţi o vestă tip IV, ca a noastră, Spectra şi Aramida, de cincisprezece ori mai rezistentă decât oţelul, pluteşte pe apă şi e rezistentă la umezeală, reduce impactul gloanţelor oblice, a focului automat, inclusiv focurile de puşcă.

– Sunt vestele oficiale, conform normelor..., a protestat Johnson.

– Nu ştiu ce arme foloseşte FBI la antrenamente cu foc real, dar vă asigur că orice traficant de mâna a şaptea are o armă destul de puternică încât glonţul ei să treacă prin vesta voastră ca prin unt. Şi credeţi că traficanţii îşi vor lăsa prada la îndemâna concurenţei din cauza unei amărâte de avertizări meteo? Dacă vreţi să mergeţi prin cartierele alea după trecerea uraganului şi să bateţi la uşi purtând însemnele FBI, atunci va trebui să faceţi cum spunem noi, sau o lăsăm baltă, a conchis Charbou.

Dupree a intervenit ferm.

– Sunt de acord, domnule Bill, domnule Bull. Sunt sigur că vom colabora perfect, a spus şi le-a întins mâna pentru a consfinţi înţelegerea.

Jason Bull a strâns scurt mâna lui Dupree, făcând acelaşi gest de asentiment pe care Amaia îl mai observase şi înainte, şi care, de data aceasta, s-a văzut limpede că e un semn clar de susţinere şi colaborare. Jason Bull şi Dupree se cunoşteau dinainte. Se întreba de ce mai jucaseră farsa cu prezentările şi saluturile.

Bill Charbou l-a privit pe colegul său, căutând sprijin la el, apoi a afişat o expresie de dezamăgire profundă, înainte de a-i întinde mâna lui Dupree.

– Bill şi Bull, lăsaţi faza cu „domnul cutare“ şi „domnul cutare“, a spus Charbou supărat. Bill şi Bull. Aşa ni se spune aici, aşa ni se spune în

stradă.

Jason Bull a făcut din nou un gest prin care cerea înţelegere din partea lui Dupree. „E clar“, s-a gândit Amaia.

– Cum vreţi, Bill şi Bull, a fost de acord Dupree.

Mulţumiţi, poliţiştii au bătut palma şi au revenit la hartă.

– Bill şi cu mine am ajuns la concluzia că locul cel mai potrivit pentru a sta până când trece furtuna este sediul pompierilor din Lake Marina Tower. În partea de sus a clădirii se află serviciul de urgenţe 911; fiind atât de important să aflăm imediat orice posibilă reclamaţie despre focuri de armă, cred că e cel mai bun loc. Am vorbit cu cel care coordonează situaţiile de urgenţă şi cu şeful parcului auto. Avem la dispoziţie o maşină de teren, iar unitatea de salvare portuară ne-a dat o barcă cu motor. Dar dacă lucrurile se complică – şi se vor complica –, ei ne mai pot pune la dispoziţie camioane şi vehicule speciale, cele mai adecvate dispozitive, chiar şi un elicopter. Chiar în aceste momente, mai multe patrule ale acestui comisariat merg din cartier în cartier, informându-i şi avertizându-i asupra uraganului pe cei care nu vor să-şi părăsească locuinţele. Asta ne ajută ca să ne facem o idee destul de clară despre zona în care vor rămâne cei mai mulţi oameni.

Dupree a citit un mesaj de pe telefonul său, apoi a intervenit, adresându-se lui Johnson şi Amaiei.

– Mi-au spus de la Quntico că ne trimit un compendiu cu cazurile care întrunesc caracteristicile sugerate de Salazar, tentative sau asemănări care pot să fie încercări ratate sau atacuri care au ieşit prost, comise împotriva familiilor asemănătoare cu cele căutate de individul nostru. Johnson, căpitanul Forneret o să vă pună la dispoziţie un birou unde veţi putea scoate la imprimantă tot materialul pe care-l vom primi. Sunt şase cazuri, iar pe lângă documentaţie, există şi destul de multe fotografii. Ar fi bine să le tipăriţi la o calitate cât mai mare. După ce terminaţi cu asta, agenţii Charbou şi Bull o să vă conducă la hotelul unde suntem cazaţi. Începeţi cu aceste cazuri. Eu o să mă alătur dumneavoastră ceva mai târziu. Domnilor, a spus către Bill şi Bull, nu-i lăsaţi nici o clipă singuri în stradă.

Dupree a ieşit din birou, urmat de şeful secţiei. După ce s-au îndepărtat puţin de birou, căpitanul Forneret s-a oprit, s-a întors puţin pentru a-l privi în faţă pe Dupree şi a zis:

– Acum, pe bune, prietene, ce faci pe aici?

– Ţi-am spus când am vorbit la telefon: urmărim un ucigaş de familii. A ucis de mai multe ori, în toată ţara, şi are un apetit special pentru catastrofe naturale, aşa că...

– Deci nu are nimic de-a face cu uraganul?

– N-ai înţeles. Are totul de-a face cu uraganul.

– Uite, Dupree, o să fiu sincer. Când şeful tău m-a sunat ca să-mi spună că vii încoace, nu mi-a făcut aşa o mare plăcere. Uraganul bate la porţile oraşului; aici, la sediu, s-au adunat într-o sală cei de la Agenţia de Combatere a Catastrofelor, care au gândit un plan prin care o parte din oamenii mei trebuie să se ocupe cu închiderea străzilor, iar cealaltă parte, cu intervenţia rapidă; în altă sală sunt cei de la Crucea Roşie, care pregătesc adăposturi; noi trebuie să coordonăm toată desfăşurarea de forţe şi, brusc, apari tu. Sper că înţelegi că după cele petrecute ultima dată, nu prea te am la inimă. După trecerea uraganului, vom avea două sau trei zile cumplite. Toată lumea e agitată, au apărut, ca de obicei, profeţi anunţând sfârşitul lumii, oamenii devin superstiţioşi în astfel de cazuri, şi sper să nu se dezlănţuie panica, aşa cum s-a întâmplat ultima dată. Aşa că, dacă ai de gând să reînvii stafiile trecutului...

– Au trecut zece ani, a şoptit sec Dupree.

– Ai dreptate, au trecut zece ani şi nici unul dintre cei implicaţi atunci nu am uitat.

– Acesta e un caz cu totul diferit, nu mai intru în detalii, ştiu că şeful ţi-a explicat că ordinele vin direct de la Washington, a spus Dupree pe un ton tăios.

Căpitanul şi-a pus mâinile în şolduri şi a lăsat privirea în pământ. A scos un oftat.

– Bine, o să am încredere în tine, vreau să cred că nu are legătură cu Samedi, dar pentru asta vreau să-mi promiţi că nu o să te apropii de Terrebonne Parish.

Dupree a strâns din buze şi a preferat să nu răspundă. A apucat palma căpitanului, iar cu cealaltă mână l-a bătut pe braţ, considerând discuţia încheiată, după care s-a îndreptat spre ieşire.

Forneret l-a urmărit cu privirea pe Dupree, până când acesta a ieşit pe uşa comisariatului. Şi-a scos telefonul şi a format un număr din memorie, unul care nu apărea în lista de contacte.

– S-ar putea să avem o problemă, i-a spus persoanei care a răspuns apelului.

11. GIULGIU

New Orleans, Louisiana

Agentul Dupree a mers pe jos o vreme, spre sud, dar când a văzut tramvaiul roşu şi-a schimbat ideea şi, din pură plăcere, a urcat în el, deşi se afla la numai două staţii de locul spre care se îndrepta, iar vatmanul îi repetase că e ultimul. Toate tramvaiele se retrăgeau la depou. A văzut câteva camioane transportând bunuri personale şi mobilier de la firmele care îşi suspendau afacerile. Soarele amiezii strălucea în înaltul cerului şi părea să-şi râdă de vitrinele acoperite cu scânduri la unele magazine de pe Canal Street. Bezna din interiorul magazinelor transforma în oglinzi geamurile neacoperite. Vitrinele întunecate ca nişte băltoace reflectau arcuit tramvaiul ce trecea pe una dintre principalele artere ale oraşului, care, fără să fie pustie, trăda totuşi un soi de delăsare, de înmormântare de oameni săraci sau de după-amiază de duminică. A coborât din tramvai lângă Bourbon şi a înaintat pe stradă strivit de apăsarea soarelui. A văzut în depărtare o patrulă de poliţie şi în faţa câtorva magazine erau parcate maşini în care proprietarii înghesuiau în portbagaj mărfurile cele mai valoroase. Restaurantele şi barurile erau închise, dar, când a trecut prin faţa localurilor de striptease, muzica dinăuntru, revărsându-se prin uşile întredeschise, i-a ajuns la urechi. La fiecare zece paşi, temperatura părea să mai urce cu un grad. S-a gândit o clipă să-şi dea jos geaca, dar asta ar fi lăsat la vedere curelele de care erau prinse tocurile armelor pe care le purta. Singurele prezenţe umane vizibile formau un grup în faţa unui bar, la câteva blocuri distanţă. Un nou val de aer fierbinte l-a făcut să se decidă. Şi-a dat jos geaca şi, îndoind-o cu grijă, şi-a pus-o peste braţ. Izul pestilenţial ce urca dinspre caldarâm era rânced şi stătut, ca şi cum ar fi zăcut de multă vreme acolo, între pavaj şi asfalt. Încercând să respire, şi-a ridicat privirea şi a văzut o bătrână care, ajutată de o fetiţă ce nu avea mai mult de zece ani, lua ghivecele care-i împodobeau balconul şi le aşeza în rând la picioarele ei. Soarele a făcut să-i strălucească lacrimile care-i brăzdau faţa. Dupree a avut o presimţire rea, a cărei intensitate l-a luat prin surprindere. În acea clipă, privirea bătrânei s-a intersectat cu a lui. Ea l-a privit lung, clătinând din cap. A murmurat un cuvânt vechi, uitat. El i-a citit pe buzele subţiri şi palide şi, în ciuda distanţei, cuvântul a răsunat în mintea lui ca şi cum i l-ar fi şoptit la ureche: „Bazagrá“[2]. A simţit un fior rece pe şira spinării. A încercat să scape de influenţa ei, dar simţea în ceafă privirea apoasă a bătrânei. A grăbit pasul şi când a ajuns la primul colţ de stradă, înainte de a face stânga pentru a intra pe strada

Ursulines, Dupree a cedat tentaţiei şi s-a uitat o clipă înapoi peste umăr. Bătrâna a ridicat o mână mică şi uscată, ca o mănuşă veche de piele zbârcită şi l-a salutat zâmbitoare. Buzele sale subţiri au mimat acelaşi cuvânt. Dupree a văzut-o legănându-se înainte şi înapoi, gata să iasă prin pielea subţire a feţei, ca o creatură vie care ar fi devorat-o pe dinăuntru. A simţit o înţepătură puternică în umăr, acolo unde, cu mult timp în urmă, avusese o rană, iar acum i s-a tăiat respiraţia sub apăsarea amintirii, făcându-l să-şi ducă o mână la locul cu pricina, la o jumătate de palmă deasupra inimii.

A ajuns la capătul străzii şi s-a întors, convins că trecuse de locul unde trebuia să ajungă. Nu-şi amintea numărul şi indicatoarele de lemn, care în mod normal ieşeau din faţadă şi ajungeau cu aproape un metru deasupra străzii, dar acum fuseseră retrase ca să nu fie smulse de vânt. Golul familiar al vitrinei era acoperit cu scânduri de pin tăiate recent, încă mirosind a răşină. A recunoscut magazinul după poarta de culoare bordo şi după obloanele vechi. Şi-a luat din nou geaca pe el. A învârtit mânerul de porţelan alb, care i s-a părut de gheaţă când l-a atins, şi a împins uşa mare. Un băiat şi o fată, amândoi minori, goleau rafturile de obiecte, pe care le înveleau în hârtie albă, apoi, cu multă grijă, le aşezau în cutii de fructe. Dupree a observat că ambii aveau aceeaşi tunsoare. Părul aproape până la umăr şi bretonul drept, despărţit în şuviţe, căzând peste ochii căprui.

– E închis, au spus aproape la unison, fără să se oprească din ce făceau.

Dupree a închis uşa în urma lui şi a răspuns:

– Am venit să-l văd pe Antoine.

Fata a încremenit şi l-a privit alertată, nu pentru ce spusese, ci pentru că închisese uşa.

– Domnul Meire nu e acasă, a spus cu o voce dulce, dar atentă la reacţia lui.

– Pentru mine este, cu siguranţă, a spus Dupree şi şi-a dus mâna înăuntrul buzunarului gecii, aproape deodată cu băiatul care şi-a dus mâna sub tejghea, în căutarea unei arme, desigur. Dupree a zâmbit şi cu multă grijă, folosind numai două degete, a scos o folie de plastic în care se afla o bancnotă şi s-a asigurat că imaginea preşedintelui imprimată pe ea se vedea bine. Spuneţi-i că Grover Cleveland vrea să-l vadă.

Amândoi au zâmbit, în timp ce au făcut un schimb de priviri. Fata a venit spre el, a luat folia, a deschis-o şi a atins bancnota, încuviinţând, apoi i-a dat folia înapoi. Băiatul a fost cel care i-a blocat, cu un gest, accesul în spatele magazinului.

– Bine aţi venit, domnule Cleveland. Domnul Meire o să vă primească imediat.

Băiatul l-a condus printre duzini de cutii stivuite la pereţi; din unele ieşeau brelocuri de lemn, cranii cu orbitele goale, jerpelite păpuşi de cârpe cu ochii cusuţi, iar din altele se revărsa mirosul puternic de ceară de albine.

– Voodoo de caterincă, a şoptit băiatul.

– Ce?

– Gablonţuri pentru turişti, i-a explicat, ridicând uşor din umeri, ca pentru a se scuza, în timp ce-l ghida spre partea din spate a magazinului.

L-a lăsat dinaintea unei scări abrupte şi înguste, care, după lungimea ei, probabil că se înălţa cât două etaje, cel puţin. Nu exista nici o lumină, doar la capătul ei se vedea o lumină portocalie şi prăfoasă, ca şi cum etajul de sus ar fi fost cuprins de flăcări. A tropăit pe treptele inegale, făcându-le să răsune sub paşii lui, în timp ce se gândea că, aşa cum se procedează pe un vapor, firesc ar fi fost să cobori treptele exact în ritmul în care le urci.

Încăperea ocupa tot etajul. Şi în afară de uşa de la capătul scării, nu se mai vedea altă uşă şi nici vreo fereastră. Aerul era împrospătat cu greu de cele câteva geamlâcuri, doar puţin mai mari decât o aerisire, prin care nu s-ar fi putut furişa nici un copil. Toate erau deschise, lăsând să pătrundă lumina soarelui care, departe de a lumina locul, scotea doar în evidenţă praful gros care plutea prin aer. Lumina portocalie venea de la câteva lămpi cu gaz, atârnate strategic de tavan la înălţimea unui om. În capătul încăperii, doi indivizi, unul alb şi celălalt negru, purtând halat, mănuşi şi măşti, duceau pe fâşii de tifon ceva ce de la depărtare părea a fi coajă de copac sau rizomi uscaţi. Un miros de pământ, de talc şi de flori veştede i-a inundat nările, aducându-i în minte duhoarea de pe strada Bourbon. Convins că nu-şi dăduseră seama de prezenţa lui, i-a observat de la distanţă. Bărbatul negru era Jacques. Dupree îl ştia dintotdeauna ca pe ajutorul lui Meire. Bărbatul alb era însuşi Meire. Bronzul de pe faţă i se întindea până la nările mari, făcând şi mai puternic contrastul cu părul alb şi des, pieptănat pe spate în stilul lui Christopher Lee. Meire era orb de ochiul stâng. Când avea trei ani, jucându-se pe un câmp de unde tocmai fusese tăiat porumbul, a căzut pe brânci şi un rest din tulpina plantei i-a înţepat ochiul. Nu şi l-a pierdut, dar pupila şi irisul au fost distruse, revărsându-şi şi amestecându-şi culorile, ca nişte biluţe colorate pe care copiii le numesc „cubaneze“. Nana spunea că unele persoane văd prea multe, aşa că, uneori, destinul le vine în ajutor şi le ia un ochi. Nana credea că Meire începuse să vadă mai bine după ce şi-a pierdut ochiul. Antoine purta mereu o pereche de ochelari cu rame de baga, cu lentilă pentru ochiul bun şi cu sticlă pentru ochiul orb.

Meire şi Jacques au dus încărcătura lor prăfoasă până la o masă metalică pe care se afla un sac deschis. Fâşiile de tifon au luat forma unui giulgiu când au înfăşat cu ele conţinutul nisipos, dar mai ales după ce au închis fermoarul sacului pentru cadavre. Dupree a lăsat ochii în jos şi, chiar dacă simţea nevoia, a evitat să inspire adânc.

– Mereu îmi vine să te întreb cum reuşeşti...

Vocea lui Meire a sunat la fel de uscată precum resturile maronii lipite de masca medicală, pe care şi-a scos-o cu mâinile încă înmănuşate. Ochiul său orb părea altfel decât şi-l amintea, poate ceva mai verde, iar Meire, conştient de fascinaţia pe care o trezea, i-a susţinut privirea vreo cinci secunde, înainte de a-i face cu ochiul.

– Arată-mi.

Dupree i-a întins bancnota de o mie de dolari.

– Mă rog... a început Dupree să explice.

– Nici să nu te gândeşti, i-a tăiat-o Meire, am zis că de multe ori sunt cuprins de tentaţie, dar asta nu înseamnă că şi cad pradă ei. A scos bancnota din folia de plastic şi cu cealaltă mână a înclinat lampa de gaz pentru a o vedea în contralumină. Grover Cleveland, al douăzeci şi doilea şi al douăzeci şi patrulea preşedinte al nostru, singurul care a stat la Casa Albă în două mandate neconsecutive.

– Garantez că e originală, a spus Dupree.

– Ştiu că e originală, chiar dacă bancnotele astea nu au nici un element de siguranţă, nici dungi, nici filigrane. Nu se foloseau în vremea aia. Dar dumneata ai ştiut că trebuie să o aduci, nu există chiar atâtea încât să-mi plasezi una falsă şi, în plus, copiii mei nu te-ar fi lăsat niciodată să urci, dacă nu ar fi fost în regulă. Mă refer la dumneata, nu la bancnotă, a spus zâmbind.

– Sunt copiii dumneavoastră? s-a mirat Dupree. Ăştia sunt Caleb şi Emma? Dumnezeule, cum trece timpul! Mi-i aminteam mult mai mici...

Comentariul său l-a făcut pe Meire să-şi piardă interesul faţă de bancnotă. S-a mai apropiat cu un pas de Dupree şi chiar şi-a scos ochelarii în timp ce-i cerceta chipul.

– Andrew Aloisius Dupree, a şoptit, de parcă ar fi văzut o stafie. A mai făcut un pas, dând senzaţia că are de gând să-l îmbrăţişeze, dar în loc de asta şi-a pus ochelarii, i-a apucat mâna şi a strâns-o cu forţă. Acum ştiu că este vorba despre ceva serios; dacă nu ar fi aşa, tu nu ai fi aici.

Dupree şi-a strâns buzele şi şi-a lăsat capul într-o parte, prefăcându-se că admiră încăperea aceea, care era un adevărat bazar de ciudăţenii. Nu voia să-i vadă ochiul. S-a uitat la smocurile de păr uman, de diferite culori, care atârnau ca o perdea de un război de ţesut prins de tavan. Pe o masă, un castron cu capac de plută plin cu măsele. Borcane cu creaturi ca

nişte bulbi albi, nemişcate în formol. Cutii de carton burduşite cu bucăţi uscate de animale, de pământ, de praf alb şi praf negru. Giulgiuri de mătase, care păstrau urmele roşietice şi maronii ale trupurilor pe care le înveliseră ani în şir, atârnau de cârlige prinse de tavan, ca şi cum ar fi fost încă locuite de sufletele morţilor.

– Cu ce te pot ajuta?

Din acelaşi buzunar din care scosese bancnota, a extras acum o listă scrisă cu creionul şi i-a întins-o lui Meire. Acesta a înclinat uşor capul pentru a citi, apoi a cercetat cu privirea faţa lui Dupree.

– Asta nu poate fi pentru tine.

– Nici nu este. E pentru Nana.

– Nana... a murmurat Meire, întorcându-se spre interiorul încăperii. Jacques! a ridicat el vocea şi lista pentru ca bărbatul să vadă din capătul sălii, acolo unde continuase să lucreze. Sper că nu l-ai terminat de împachetat pe *petit enfant*, domnul Cleveland are un comision de făcut şi e nevoie de o bucăţică.

Numele unui demon voodoo (n.tr.)

12. FERESTRE

New Orleans, Louisiana

Johnson i-a dat lui Charbou cheile maşinii negre, de teren, parcate în faţa comisariatului din Districtul 8. Charbou a fluierat admirativ văzând vehiculul de la FBI.

– E departe hotelul? a întrebat Johnson, aşezându-se pe bancheta din spate, lângă Amaia.

Bill şi Bull ocupaseră locurile din faţă, fără să le dea posibilitatea de a alege.

– Cinci minute cu maşina, zece sau douăsprezece pe jos, a răspuns Bull.

În ciuda aerului condiţionat dat la maximum, Amaia simţea căldura din interiorul maşinii ca pe ameninţarea unei nopţi cu febră sau declanşarea unei intense dureri de cap. Şi-a sprijinit fruntea de geamul rece şi s-a uitat afară. Case colorate şi cochete alternau cu altele nu chiar atât de bine îngrijite. Celebrele *shot gun* tradiţionale convieţuiau cu cele cu arhitectură franceză sau în stil colonial spaniol. Scândurile de pin bătute în cuie peste ferestre, pentru a le proteja, ieşeau în evidenţă pe zugrăveala impecabilă la unele locuinţe sau scorojită, la altele. Şi-a dat seama că nu existau maşini parcate pe stradă. Şi nu văzuseră pe nimeni, în afară de cei din apropierea comisariatului. Ridicându-şi puţin privirea, a văzut faţa unei femei care stătea în dreptul unei ferestre, ţinând perdeaua adunată ca pe un evantai strâns, şi se uita pe furiş în stradă. Mintea i-a zburat la Elizondo, pe strada Santiago şi la nenumăratele dăţi când văzuse gestul acela făcut în spatele ferestrei. Ştia că geamurile fumurii ale maşinii o împiedicau pe femeie să o vadă, dar, chiar şi aşa, respectând o normă valabilă în toată lumea, a dat drumul perdelei, rămânând ascunsă în spatele ei.

– S-ar spune că evacuarea a fost un succes, a observat Johnson, scoţând-o pe Amaia din gândurile ei. Nu e nici ţipenie, foarte puţine maşini, cei mai mulţi locuitori au luat măsuri pentru a-şi proteja casele...

Charbou s-a întors spre Johnson şi a părut că ar vrea să spună ceva, dar a renunţat; l-a privit atât de mult timp încât, chiar dacă treceau printr-o zonă rezidenţială şi maşina nu mergea cu mai mult de treizeci de kilometri pe oră, Amaia s-a temut că se vor izbi de faţada vreunei case. Şi-a concentrat din nou atenţia la condus, fără să fi scos un cuvânt. Jason Bull a fost cel care a început să vorbească.

– Se poate spune că Districtul 8 este printre cele mai bune, dacă nu cel mai bun din New Orleans. Foarte aproape de zona pe unde se plimbă

turiştii, la doar două străzi mai încolo, în Frenchmen, barurile şi restaurantele alternează cu cluburi de jazz, poate nu la fel de elegante precum cele din French Quarter, dar destul încât să le creeze vizitatorilor senzaţia că se află în autenticul New Orleans. Asta e gargară. Ştim că trebuie să ajungeţi la hotel, că mai aveţi multă treabă şi că e importantă, dar nu putem să vă însoţim mâine pe străzi, dacă vă veţi duce la culcare crezând că ceea ce vedeţi acum e New Orleans. Cum vreţi să urmăriţi un asasin dacă nu cunoaşteţi locurile pe unde se mişcă, iar dacă nu o să vedeţi ceva mai mult din oraş, nu o să vă puteţi face nici măcar o idee. V-au mai şi cazat în French Quarter, la naiba!

Johnson s-a uitat la ceasul de la mână şi Amaia a fost sigură că nu va fi de acord să piardă timpul. Îi promiseseră lui Dupree că vor verifica toate acele cazuri înainte ca el să se întoarcă şi, de când îl cunoştea, Johnson mereu se arătase a fi un om metodic şi ordonat. Să încalce ordinele lui Dupree, chiar şi numai pentru câteva minute, probabil că i se părea neconvenţional şi extravagant. Însă a privit-o scurt, a dat din cap că e de acord şi şi-a concentrat toată atenţia la ce vedea prin geamul maşinii.

Odată ieşiţi de pe bulevardul Simón Bolívar şi după ce au mai mers vreo cinci minute, panorama s-a schimbat total faţă de Districtul 8. Charbou a redus viteza. Erau mult mai mulţi oameni pe străzi. Unii locuitori, în încercarea de a-şi înfrumuseţa locuinţa, o vopsiseră în culori, numai că acum majoritatea erau şterse sau scorojite de la ani de ploaie şi de soare. La alte case, culorile se amestecaseră, ca şi cum nu ar fi avut suficientă cantitate dintr-una singură şi continuaseră cu altă culoare. Aici, cele mai multe case nu erau deloc protejate împotriva uraganului, iar cele care erau, aveau o protecţie rudimentară. Amaia a văzut ferestre acoperite cu bandă adezivă sau cu ziare. Precauţiile se reduceau la punerea la adăpost a mobilierului de pe verandă, dar nici asta la fiecare casă, pentru că pe unele verande se vedeau bătrâni stând pe scaune, chiar şi copii. În loc de scânduri de pin lăcuit, locuitorii din zonă folosiseră mai tot ce aveau la îndemână pentru a-şi proteja ferestrele: bucăţi de plastic, prelate colorate, bucăţi de lemn din care se iţeau cuie ruginite. Locuinţele, semănând cu nişte şuri mai lungi, erau tot mai mici şi mai dărăpănate pe măsură ce maşina înainta. Grădinile erau înlocuite de curţi betonate; jardinierele, cu bucăţi de sticle de plastic, care jucau şi rolul de ghivece, în care creşteau plante cu flori albe de o exuberanţă patetică. Între locuinţe se întindeau terenuri virane pe care se înălţau grămezi de gunoi, carcase de maşini ruginite, cu toate portierele deschise şi cu umplutura de spumă a scaunelor iţindu-se ca maţele unui animal lovit de o maşină. Când au trecut prin dreptul unei curţi, au văzut un grup de tineri înghesuiţi în jurul unui Buick cu capota deschisă. Cel care

se afla cel mai aproape de stradă i-a atenţionat pe ceilalţi. Băieţii s-au întors imediat, manifestând o ostilitate instinctivă. La trecerea maşinii, câţiva dintre ei au ridicat degetul mijlociu, un gest cu mesaj vădit, iar ceilalţi le ţineau isonul. Bull s-a întors spre Johnson şi Amaia.

– Am o soţie şi doi copii mici, sunt în Atlanta, la casa socrilor mei, care probabil că sunt foarte mulţumiţi să-i aibă acolo şi încântaţi de ocazia de a-i reaminti soţiei mele cât de naşpa e să trăieşti în New Orleans. Mama mea e şi ea cu ei. Am reuşit să-mi evacuez toată familia.

– Eu nu, a spus Bill Charbou. Am o mătuşă, sora mai mică a mamei mele. E un soi de activistă în cartierul ei şi s-a hotărât să nu plece. Stă în Districtul 9 şi nimeni nu o va putea convinge să-şi părăsească locuinţa. Trebuie să înţelegeţi că există mulţi oameni ca mătuşa mea, persoane care ar fi putut pleca, dar s-au decis să nu o facă. Apoi mai sunt şi alţii, ca băieţii ăştia de pe stradă. Locuiesc aici. Aici este casa lor, strada lor, aici sunt prietenii lor şi asta e tot ce au. Toată viaţa lor e un chin, dar asta nu e nimic nou. Ideea nu e să stai pe dinafară, ci să stai deoparte, ignorând sistemul. Ei rămân aici şi credeţi-mă că sunt dispuşi să-şi apere strada, casa şi familia chiar cu preţul vieţii, inclusiv faţă de cei care spun că vor să-i ajute.

– Dar e un uragan de nivelul cinci, poate atinge chiar nivelul şase. Cred că nu sunt conştienţi de pericolul la care se expun. Poate că nu le-a explicat nimeni că pot muri, a comentat Johnson.

– Da, da, îşi pot pierde viaţa, a fost de acord Bull. Nu le pasă. Johnson, cu tot respectul, frate, dumneata îi priveşti din exterior, treci pe strada lor şi vezi cât de amărăşteni sunt şi te întrebi: pentru aşa ceva sunt gata să moară? Şi nu vă daţi seama că alea trei rahaturi pe care le au sunt tot ce au adunat de-a lungul vieţii. Am învăţat demult că oricine vine aici îi tratează cu dispreţ.

Johnson a tras aer adânc în piept. Părea pregătit să răspundă, dar Amaia i-a luat-o înainte, în încercarea de a mai relaxa atmosfera.

– Dar dumneavoastră, domnule Charbou, sunteţi căsătorit?

Poliţistul a râs în hohote înainte de a răspunde:

– Domnule Charbou? Să nu-mi mai spuneţi aşa niciodată. Bill, atât, Bill, sau Charbou, dar nu domnul Charbou!

– Bill Charbou nu are familie aici, a răspuns Bull, văzând că colegul său nu avea de gând. Părinţii şi fraţii săi locuiesc în Baton Rouge. Nu mai are nici o rudă aici, în afară de mătuşă-sa. Are o duzină de gagici în oraş, dar nici una nu-l iubeşte atât de mult încât să stea cu el pe durata uraganului, a spus, văicărindu-se în joacă de pumnul pe care colegul său i l-a dat în umăr. La cum stă treaba, bănuiesc că deja s-au împrăştiat prin statele vecine şi acum dorm la căldurică în casa vreunui prieten.

– Bine, măh..., a zis Bill, clătinând din cap, în timp ce colegul său râdea.

Au intrat din nou pe Simón Bolívar, au traversat Marigni și, după ce au trecut prin Esplanade, au dat în strada Dauphine.

Hotelul Dauphine își extindea fațada portocalie de-a lungul străzii care îi dădea numele. Ușile verzi de la balcoane se asortau cu obloanele albe și cu arcadele de la parter. Bill a oprit mașina sub o arcadă de lângă intrarea în hotel și a putut observa că, în ciuda obligativității de a părăsi orașul, parcarea hotelului era plină. Trei negrese grase mișunau la recepție. Le-au verificat repede rezervările și le-au spus lui Bill și Bull că pot să aștepte în elegantul bar de lângă recepție, în timp ce una dintre femei a părăsit recepția pentru a-i arăta Amaiei camera. Bill insistase să care el rucsacul Amaiei, așa că le-a urmat la lift și a refuzat să lase din mână bagajul pe care femeia i l-a luat fermă și zâmbitoare, amintindu-i în același timp că el trebuia să aștepte la bar. Imediat ce ușile liftului s-au închis, s-a întors spre Amaia.

– E foarte frumos prietenul dumneavoastră. Știți cumva dacă e liber? a întrebat-o.

Amaia a zâmbit.

– Da, cred că da...

Femeia a privit-o cu interes.

– Păi, aș zice că îi place de dumneavoastră.

– Sunt convinsă că-i așa, îi place de mine, îi place de dumneavoastră, îi plac femeile de pe stradă..., a spus zâmbitoare.

– Am înțeles, iubitul tuturor..., dar să nu vă faceți griji, înseamnă că au nimerit bine la May Bailey's. Acum e barul hotelului, dar înainte a fost unul dintre principalele bordeluri din New Orleans și primul care a obținut licență de funcționare. E unul dintre locurile cele mai „fermecate“ din Big Easy, a spus făcându-i cu ochiul.

Amaia a zâmbit din nou.

– Vreți să spuneți că există stafii de prostituate?

– Femei de moravuri ușoare, așa se numeau... Avem o stafie, dar nu e chiar a unei prostituate. Sora fondatoarei hotelului, domnișoara May Bailey, nu-și dorea o astfel de viață, visa să scape de aici. A cunoscut un soldat tânăr care nu a stat mult pe gânduri și a cerut-o de nevastă, promițându-i să o ducă cu el, dar în ziua nunții a murit într-un schimb de focuri, ceva la ordinea zilei pe atunci. Se spune că a înnebunit de durere și nu a mai ieșit niciodată de aici. Unii oaspeți susțin că au văzut-o în rochia albă de mireasă plângând în grădină sau pe terase.

Ușile liftului s-au deschis, femeia a înlăturat un afiș neavenit ce zăcea pe mochetă și avertiza asupra pericolului reprezentat de podeaua umedă, apoi s-a îndreptat spre cameră, imediat la dreapta. Surâzând, Amaia o

privea întrebându-se de câte ori le-o fi spus povestea aceea oaspeţilor hotelului. Femeia s-a întors spre ea şi a vorbit din nou:

– Dar ăsta nu trebuie să fie un motiv de îngrijorare pentru dumneavoastră, ea li se arată numai bărbaţilor, poate că încă-şi mai aşteaptă logodnicul, a spus ridicând din umeri.

A deschis uşa şi s-a dat la o parte ca să-i facă loc. Camera era mare şi „cremoasă“. Mobilierul, patul, pereţii, tavanul, mocheta, totul era de un crem satinat, în cel mai pur stil franţuzesc. Baia cu cadă era într-o parte şi în mijlocul peretelui exterior se etala o fereastră imensă, tip ghilotină, specifică sudului, cu jaluzele pe care le acţionai trăgând de un şnur. Femeia a deschis oblonul, făcând să apară în bătaia privirii faţada clădirii de peste drum.

– Îmi pare rău că nu pot să vă ofer o cameră mai bună, dar fiind vorba de o rezervare de ultimă oră şi cum hotelul e plin...

– Mi-am dat seama deja. Credeam că fiind în plin proces de evacuare...

– Sunt mulţi oameni care s-au hotărât să nu plece, rămân pe loc pentru a-şi proteja proprietăţile de spargerile care vor avea loc imediat după trecerea uraganului şi au închiriat camere aici pentru că ştiu că French Quarter nu e inundat niciodată. Ceea ce nu a reuşit toată istoria New Orleansului, nu va reuşi nici micuţa Katrina.

Femeia a deschis fereastra. Muzica a pătruns în cameră. Un grup trecea pe stradă. Amaia şi-a scos capul pe fereastră şi a apucat să vadă, pe îngusta porţiune de stradă, căci atât îi permitea fereastra, o fanfară mare ai cărei instrumentişti defilau în ritm vioi.

– Muzicieni, a spus întorcându-se spre interiorul camerei, nu credeam că vor rămâne muzicieni după evacuare.

– Există două tipuri de fiinţe care nu părăsesc niciodată New Orleans: muzicienii şi fantomele.

Amaia a deschis televizorul şi s-a uitat câteva clipe la un canal de ştiri. Pe ecran a apărut omniprezenta imagine a uraganului învârtejindu-se deasupra oceanului. S-a îndreptat spre uşă, dând din cap mulţumită, şi când a deschis-o, s-a trezit cu agentul Johnson în prag. Căra în braţe jumătatea de duzină de dosare cu cazurile, pe care le scosese la imprimantă la comisariat. Fără să scoată un cuvânt, Amaia i-a arătat biroul mare de lângă fereastră. Ea a luat unul dintre dosare şi s-a aşezat pe colţul patului, lăsându-i lui Johnson scaunul din faţa biroului. Înainte de a se aşeza, agentul a deschis jaluzelele ca să intre mai multă lumină.

*

I-a luat douăzeci de minute să elimine primele două cazuri, dintre cele trei pe care trebuia să le studieze. În primul caz, nişte presupuşi instalatori de la o firmă de gaz, folosindu-se de legitimaţii false, au intrat

în casa unei familii care rămăsese fără gaz după o alunecare de teren. I-au legat pe cei doi soţi şi au torturat-o pe bătrâna bunică până le-a dat cifrul de la seif. În al doilea caz era vorba de un atac în plină noapte, comis de mai mulţi indivizi cu cagule, care i-au legat pe toţi membrii familiei, ceea ce coincidea cu profilul căutat de ei. Au furat, dar le-au şi violat pe femei, în timp ce soţul a fost obligat să privească. Copiii au fost închişi tot timpul într-o altă cameră. Al treilea caz părea a fi unul de ucidere-sinucidere. Cu opt luni în urmă, anul trecut, în decembrie, în Galveston, Texas, Joseph Andrews, de patruzeci şi opt de ani, îşi împuşcase soţia şi cei doi copii, un băiat de doisprezece ani şi o fată de şaisprezece, după care şi-a luat viaţa. Nu trecuse mai mult de o lună de când se mutaseră din Sacramento, din motive de serviciu, deşi problemele lor nu păreau să fie de ordin financiar. Andrews era unul dintre directorii unei firme care-l mutase cu serviciul, oferindu-i o creştere salarială substanţială. Locuiau într-o casă frumoasă, cu debarcader. Soţia lui era o celebră decoratoare al cărei blog era urmărit în toată ţara şi, pentru că îi plăcea foarte mult teatrul, imediat după mutare, s-a alăturat unui grup de pasionaţi de teatru. Fotografia adolescentei fusese extrasă dintr-o fotografie de grup făcută la noua ei şcoală din Galveston, unde părea să se fi adaptat destul de bine. Însă băiatul cel mic provocase câteva certuri cu vecinii. Conform raportului, în ziua asasinatelor, Andrews nu a mers la muncă. Cadavrele au fost găsite în interiorul casei de către un vecin, care trecuse să vadă dacă totul era în ordine. Arma tatălui a fost găsită lângă el.

Existau şase fotografii. Amaia le-a întins pe pat şi le-a privit cu atenţie. Cadavrele apăreau întinse pe jos, cu capetele îndreptate spre... Nu puteai vedea din fotografie dacă erau îndreptate spre nord, iar cerneala în exces a imprimantei făcea imposibil să-ţi dai seama dacă existau urme că fuseseră legaţi. Dar ceea ce i-a atras atenţia a fost restul scenei crimelor. Deşi nu se menţiona nicăieri în raport, întreg salonul apărea cu susul în jos, dezordonat, existau ghivece cu plante răsturnate, tablouri rupte. Departe de ceva atât de bătător la ochi precum efectele unei tornade, dar totuşi...

A aranjat pe pat toate cele şase fotografii de la locul crimelor, plus încă patru individuale, cu membrii familiei extrem de zâmbitori. S-a întrebat dacă fuseseră făcute chiar în casă.

– Johnson, vino să vezi astea, a spus, scoţându-l pe agent din gândurile lui.

El a ridicat privirea din dosarul pe care-l citea, l-a pus deasupra teancului de pe birou şi s-a apropiat.

– Se presupune că în acea zi, tatăl a rămas acasă pentru a-şi elimina întreaga familie. I-a împuşcat în cap pe toţi, apoi s-a împuşcat şi pe el. Dar fii atent la cum sunt aşezate cadavrele, ştiu că sunt doar patru şi că nici nu se văd urme că ar fi fost legate, iar calitatea fotografiei scoase la imprimantă oricum nu ne-ar permite să le vedem, dacă ar fi vorba de nişte urme uşoare. Conform raportului, a tras toate cele patru gloanţe cu revolverul găsit lângă el şi înregistrat pe numele său.

Johnson a luat de pe pat una dintre fotografii şi s-a dus la fereastră ca să o vadă cât mai bine.

– Scrie dacă există alţi membri ai familiei, care nu au fost atunci acasă?

– Da, fiul cel mare, care se potriveşte la vârstă cu profilul căutat de noi, a fost anchetat pentru că a moştenit casa din Sacramento şi pe cea din Galveston, plus destul de mulţi bani, dar nu a fost considerat niciodată suspect cu adevărat. Locuia în Sacramento şi s-a dovedit că se afla acolo când au avut loc asasinatele. Se pare că a făcut ceva vâlvă prin presă, spunând oricui voia să-l asculte că familia lui fusese ucisă de un necunoscut şi că o investigaţie defectuoasă l-a scos vinovat pe tatăl său de ceva ce nu comisese.

Johnson a luat dosarul din mâinile Amaiei şi a căutat pe ultima pagină contactele detectivului care investigase cazul. A format numărul din Galveston şi i s-a spus că detectivul Nelson ceruse să fie mutat. A zâmbit, a format un alt număr şi a pus telefonul pe difuzor, ca să poată auzi şi Amaia. Agenta Tucker a răspuns cu vocea ei uşor nazală.

– Tucker, eşti pe difuzor, te ascultă şi subinspectoarea Salazar. Sunteţi tot la sediul central de poliţie din Miami?

– Bună, Salazar, da, aşteptăm să fim transportaţi în zonele afectate şi, deocamdată, izolate. Până atunci, suntem atenţi la toate anunţurile de crimă sau de morţi accidentale de pe durata furtunii. Dar nu ne facem multe speranţe; liniile telefonice au căzut, iar cele care încă mai funcţionează sunt sufocate. S-au primit mai multe reclamaţii pentru focuri de armă. Cele care au putut fi verificate sunt negative. Avem două familii, despre care rudele lor spun că au rămas în casă; ambele se potrivesc cu profilul, dar încă nu am reuşit să intrăm în contact cu ele. Dacă compozitorul a acţionat deja, ar putea trece ore până când să fim anunţaţi.

– Cercetând dosarele primite în această dimineaţă, Salazar a găsit un caz de sinucidere-ucidere petrecut în urmă cu opt luni, în Galveston. Soţul îşi ucide soţia şi pe cei doi copii, apoi îşi zboară creierii cu propriul pistol. Până aici, nimic anormal, numai că mai au un copil, care nu se afla în casă atunci şi care face să se potrivească destul de mult cu profilul de familie căutat de noi. Am dinaintea ochilor fotografiile de la locul

crimelor şi toate cadavrele sunt cu capetele apropiate; nu ştim dacă sunt îndreptate spre nord, din fotografie e imposibil să ne dăm seama. Nu se poate vedea nici dacă există urme că ar fi fost legaţi, iar raportul balistic precizează doar că există urme de la împuşcături pe mâinile tatălui şi că gloanţele extrase la autopsie corespund cu calibrul armei, 22, un revolver aparţinând tatălui şi care a fost găsit pe jos, lângă el.

– Credeţi că ar putea fi vorba de omul nostru?

– Acum încercăm să stabilim, dar pentru asta e obligatoriu să vorbim cu detectivul care s-a ocupat de caz. Raportul ne spune că e vorba despre Brad Nelson, secţia omucideri din Galveston.

– Şi?

– Faza e că detectivul Nelson a cerut să fie mutat la Tampa. Se pare că soţia lui e de-a locului, iar acum Nelson lucrează la comisariatul de acolo.

– Chiar aici suntem. N-are sens să vă spun ce nebunie e la sediu, toţi agenţii disponibili sunt pe străzi, dar dacă Nelson e de serviciu, o să-l localizăm. Haideţi să facem o teleconferinţă peste cincisprezece minute. Sunaţi la numărul ăsta.

În timp ce aştepta, Amaia a intrat în baie, a deschis robinetul de la chiuvetă şi şi-a ţinut încheieturile mâinilor sub jetul de apă rece. Bufeurile făceau ca durerea de cap de care se temea să fie tot mai aproape. A udat un prosop pe care şi l-a pus pe ceafă.

– Salazar, începem, a spus Johnson, speriind-o cu apariţia lui bruscă în cadrul uşii.

– Agent Johnson, subinspectoare Salazar, telefonul e pe difuzor, aşa că vă aude şi agentul Emerson. Detectivul Brad Nelson e de serviciu, a plecat cu primul grup de voluntari în zona calamitată şi e puţin probabil să se întoarcă în următoarele ore. Nu se pot stabili legături telefonice, dar am reuşit să vorbesc cu el prin staţia radio. Deocamdată, am aflat de la el următoarele: revolverul era un Smith&Wesson, calibru 22, acelaşi cu al gloanţelor extrase din cadavre. Detectivul crede că încrâncenarea fiului nu demonstrează altceva decât refuzul lui de a accepta ceea ce a făcut tatăl său şi ce s-a întâmplat cu familia lui. Studiază la New Orleans, la Universitatea Tulane. După asasinate, a revenit o singură dată la Galveston. De atunci, casa e pustie. Băiatul îl sună săptămânal pe Nelson pentru a-i spune că trebuie să redeschidă cazul. Ultima dată l-a sunat chiar ieri, încă nu părăsise oraşul. Poate reuşiţi să vorbiţi cu el. Îl cheamă Joseph Edwards, ca pe tatăl său.

Johnson se uita lung la Amaia, aşteptând o reacţie din partea ei. Ea a strâns din buze, a dat negativ din cap, apoi a ridicat uşor din umeri; nu era mult mai mult decât apărea în raport, puteau sta de vorbă cu băiatul,

da, dar detectivul avea dreptate, cel mai probabil era vorba despre simplul proces al doliului şi de refuzul de a accepta nişte fapte atât de îngrozitoare.

Vocea lui Tucker a răsunat din nou.

– L-am întrebat şi despre dezordinea din casă.

Amaia şi-a ţinut respiraţia.

– În ziua aceea, o furtună a lovit oraşul Galveston, nu a fost cine ştie ce, nu a lăsat în urmă morţi şi nici răniţi, doar copaci smulşi din rădăcină şi geamuri sparte. Tatăl nu a mers la muncă pentru că firma le recomandase asta tuturor angajaţilor. Ei erau nou-veniţi în oraş, nu ştiau ce înseamnă o furtună pe coastă. Detectivul crede că la un moment dat au deschis o fereastră, ceea ce a dus la spargerea mai multor geamuri. Corpurile nu aveau urme de tăieturi sau răni provocate de cioburi. Doar la încheieturile mâinilor tatălui se vedeau urme de tăietură, despre care detectivul crede că şi le-a provocat singur, în timp ce încerca să se sinucidă. La locul crimelor, nu s-au găsit nici coliere de plastic, nici bucăţi de sfoară, nimic care să fi fost folosit la legarea victimelor. Dezordinea din casă a fost provocată de vântul care a pătruns prin geamurile sparte. Pentru că nu avea legătură directă cu cazul, deci fiind considerat un fapt separat de crime, nu a fost inclus în raport. A mai spus că fără să aibă acces la toate datele, nu poate spune cu exactitate în ce direcţie erau îndreptate capetele cadavrelor, însă e aproape sigur că erau spre nord.

– Mama mă-sii! nu s-a putut stăpâni Amaia. Sper ca agentul Dupree să înţeleagă că-l sunăm pentru că e urgent.

Johnson şi-a luat la revedere de la Tucker şi a format numărul lui Dupree. I-a prezentat ultimele noutăţi şi a ascultat atent. Amaia nu-şi lua ochii de la faţa lui, încercând să ghicească următorul pas.

– A zis să mergem în campus, dar a insistat ca Bill şi Bull să ne însoţească.

– Crezi că sunt tot jos, la bar?

– Da, a răspuns Johnson punând fotografiile într-un dosar, şi cred că se simt foarte bine. După spusele proprietarei, înainte de a fi barul hotelului, acolo funcţiona bordelul May Bailey şi, din câte se pare, încă a mai păstrat ceva din aerul sexy.

Amaia a zâmbit mulţumită. Ghicise gândindu-se că patroana le spunea tuturor povestea.

13. TRISTEȚE SURDĂ ȘI MUTĂ

Elizondo

Engrasi şi-a dus mâna la faţă, scârbită, îndepărtând rămăşiţele unei pânze de păianjen.

Stătea îngenuncheată de ceva vreme în mansardă, căutând decoraţiunile de Crăciun. Aşa cum se întâmplă de obicei, găsise tot ce nu căuta. Cutii cu haine pe care le purtase cândva la Paris, tone de însemnări scrise de mână, în franceză, de pe vremea când fusese studentă la psihologie; cărţi care umpluseră rafturile casei unde trăise împreună cu omul pe care-l iubise. Podoabe şi amintiri care cândva însemnaseră mult, dar pe care acum le observa cu depărtarea şi nostalgia unei vieţi trăite într-un alt timp, atât de îndepărtat şi de irecuperabil de parcă la un moment dat s-ar fi reîncarnat. A pus la loc capacele de carton şi s-a aplecat într-o parte pentru ca lumina care venea de pe scări să-i bată pe ceasul de la mână. Timpul trecuse fără să-şi dea seama. Amaia trebuia să fi sosit de mult.

A mers spre trapa podului, dar înainte de a ajunge la ea a văzut cufărul de lemn pe care îl adusese tot de la Paris. Prezenţa lui inevitabilă şi conţinutul său au făcut-o să ofteze. A pus un picior pe prima treaptă şi, înainte de a o coborî şi pe a doua, a ridicat capacul cufărului suficient de mult încât să-şi strecoare o mână în interiorul său, a luat vraful de hârtii şi, aproape ca în transă, l-a vârât sub haină. A coborât repede treptele până la parter, nu înainte de a întrezări, exact în capătul opus al mansardei, cutiile burduşite cu beteală verde. A strigat-o pe fetiţă, sperând ca aceasta să fi venit tiptil ca un şoricel, cât timp ea fusese în pod.

Fereastra, dincolo de care se lăsase întunericul, s-a transformat într-o oglindă care i-a reflectat imaginea: părul vâlvoi, fruntea încruntată de îngrijorare, vraful gros de hârtii umflându-i haina. Trebuia mai întâi să scape de el. A tras de lănţişorul pe care-l purta la gât până când a apărut o cheiţă aurie. S-a aplecat spre singurul sertar cu cheie al bufetului, l-a deschis, a pus în el vraful de hârtii, l-a închis şi a ascuns cheiţa sub haine. S-a dus la măsuţa de lângă sofa, a luat receptorul telefonului şi a format numărul din memorie. A ascultat sunetele apelului, în timp ce şi-a făcut mâna streaşină în dreptul ferestrei pentru a vedea în stradă. De la celălalt capăt al liniei i-a răspuns vocea caldă a fratelui ei.

– Patiseria Salazar. Vă ascult.

Dacă nu ar fi fost atât de îngrijorată, Engrasi ar fi zâmbit. Toată viaţa lui, fratele ei răspunsese la telefon cu un soi de mormăit, însă în ultimul timp se rafinase, influenţat, fără îndoială, de distinsa lui soţie.

– Juan, Amaia e cu tine?

– Nu, nu e aici.

– Mă îngrijorează că încă nu a ajuns.

– O fi rămas să mai stea de vorbă cu vreo prietenă de la şcoală. Pentru că se face noapte atât de devreme, pare mai târziu, dar e abia şase şi jumătate.

– Juan, ţi-am mai spus că fetiţa vine direct acasă, în afară de cazurile când vine la tine. M-am gândit că o fi la tine, că poate se joacă cu surorile ei. Eşti sigur că nu e prin curtea din spate?

– Nu, Rosario a reuşit să le cheme devreme în casă, le-a promis că împodobesc bradul de Crăciun. Erau încântate.

Engrasi a închis telefonul fără să-i mai răspundă fratelui ei. Şi-a luat un palton gros, a strecurat cheia casei în buzunar şi a ieşit în stradă.

Juan avea dreptate, părea mult mai târziu decât era în realitate. În acel an, toamna fusese lungă şi caldă, iar frigul iernii îi luase prin surprindere pe locuitorii văii, ţinându-i în casă. Nu a văzut nici un om; doar în depărtare, luminile unor maşini care traversau podul spre strada Santiago, dar nici un om. Lumina lămpilor prinse de faţadele caselor se întindea pe pământul umed trasând fâşii portocalii până aproape de digul râului. Nu-l putea vedea, dar îl simţea, rece şi viu ca o creatură, curgând acolo, jos şi, uneori, luând pământul cu el şi amintindu-le cât de fragil era echilibrul lor. Şi-a dus mâna la piept şi a atins cheiţa, a strâns din buze şi a grăbit pasul, simţindu-se copleşită de urgenţa de a o găsi pe fetiţă şi de dorinţa de a nu fi acolo unde se gândea că este.

Casa fratelui ei era una dintre cele mai frumoase din Elizondo. Juan o cumpărase de la un bătrân contrabandist burlac, care nu se zgârcise la amenajarea ei în exterior, însă pe dinăuntru era austeră, aşa cum sunt, prin tradiţie, bărbaţii din Baztán. Poarta de la intrare, în formă de arc, dădea direct în grădina din faţa casei, acolo unde fostul proprietar plantase două superbe sălcii plângătoare care flancau intrarea. După ce sălciile au crescut şi crengile lor ajungeau până la pământ, bărbatul a pus să fie curăţate, incomodat de creşterea lor, pentru că ajunseseră să acopere, aproape cu totul, ostentativa faţadă a casei. După ce le-a curăţat de trei ori, a renunţat. Juan era convins că acela fusese unul dintre principalele motive care l-au făcut să-i vândă casa. Chiar dacă acea specie de salcie nu îşi pierdea niciodată toate frunzele, suferea la venirea iernii şi aspectul ei nu mai era atât de stufos. Încă de la intrare, Engrasi a zărit lumina aurită ce se revărsa prin ferestrele salonului, luminând mare

parte din grădină. La început nu a văzut-o pe fetiţă şi sufletul ei a fost cuprins din nou de amestecul de uşurare şi nelinişte. Dar după ce ochii i s-au obişnuit cu întunericul, a văzut ceva lângă salcie. Nu a ştiut ce e, chiar dacă creierul i-a spus că e o stea-de-mare, dar asta era imposibil. După ce s-a apropiat mai mult, a văzut-o pe fetiţă stând lipită de trunchiul care o susţinea ca pe o iubită, iar steaua-de-mare palidă pe care crezuse că o vede era mânuţa ei, mică şi albită de frig, ieşind din mâneca bluzei roşii. Trunchiul gros al salciei o ascundea cu totul pe fetiţă. Numai atunci când se apleca înainte, faţa ei devenea pe jumătate vizibilă între crengile întunecate, care, ca nişte şiroaie de lacrimi, atârnau de trunchi. Fetiţa plângea şi ea. Engrasi s-a aplecat ca să treacă pe sub crengi, s-a aşezat de cealaltă parte a trunchiului şi şi-a pus palma peste palma fetiţei; era caldă, spre surprinderea ei, ca şi cum salcia chiar ar fi fost un iubit ce făcea totul pentru a-i dărui căldură. Din locul pe care-l ocupa acum, Engrasi s-a uitat la ce vedea Amaia. Rosario lăsase draperia deschisă. În interior, toate luminile păreau să fie aprinse şi vedea clar până în fundul încăperii. În faţa ferestrelor mari, mama şi surorile Amaiei zâmbeau amuzate în timp ce împodobeau bradul de Crăciun, nepăsătoare la cea care le privea de afară. Engrasi a rămas acolo, în linişte, martoră la suferinţa fetiţei, răbdătoare. Se gândea la ce să-i spună, cum să o convingă că nu era bine ce făcea şi că trebuia să plece de acolo. Nu a fost nevoie; după câteva secunde, Amaia şi-a retras mâna petrecută pe după trunchiul salciei şi, trăgându-şi mâneca bluzei până peste degete, şi-a şters lacrimile de pe faţă. Apoi a ieşit din ascunzătoarea ei, i-a întins mâna mătuşii sale şi aproape că a rugat-o:

– Mergem acasă?

Engrasi nu a spus nimic, nu putea. Inima îi bătea în gât, sufocând-o cu tot ceea ce ar fi vrut să spună, dar tăcea. A sărutat-o pe fetiţă, a strâns-o de mână şi au făcut cale întoarsă spre casă. Înainte de a ieşi din zona de protecţie pe care le-o oferea salcia, Engrasi s-a uitat în spate, ca şi cum cineva ar fi strigat-o. Rosario se uita la ea pe fereastră. Jumătate din faţa ei era în umbră, dar luminile intermitente ale bradului i-au permis să vadă că-i făcea cu ochiul şi că zâmbea. Engrasi a strâns-o de mână şi mai tare pe Amaia şi a tras-o spre stradă, în timp ce tandreţea care o sufocase cu o clipă în urmă, se transforma în adevărată furie şi, trebuia să o recunoască, în spaimă.

14. NANA. CASA COLORATĂ

New Orleans, Louisiana
Sâmbătă, 27 august 2005, seara

După ce a ieşit din magazin, Dupree, în drumul său spre Tremé, a urcat pe strada Ursulines, apoi a cutreierat fără rost străduţele, ştiind prea bine că-l vor duce la cimitir. Era conştient că nu avea timp suficient pentru a intra. Dar, în ciuda anilor scurşi, a simţit că impulsul care-i ghida paşii era acelaşi care-l conducea, pe vremea când era copil, până acolo, ca şi cum ar fi urmat acul unei busole care arăta mereu direcţia mormântului părinţilor săi. Doi muncitori, care dădeau jos un banner ce anunţa vizite ghidate în cimitir, blocau accesul pe aleea în trepte.

– E ora închiderii, prietene, i-a spus unul dintre ei, imediat ce l-a văzut.

– Doar un minut. Vreau să văd cavoul familiei, să mă asigur că va face faţă furtunii, a răspuns Dupree, convins că-l luaseră drept un turist întârziat.

Muncitorul l-a cercetat cu privirea pe Dupree, insistând asupra hainelor, apoi a întrebat bănuitor:

– Ce familie?

– *Famille* Dupree-Sabrier, a răspuns calm.

– O, desigur, domnule, i-a zis, făcându-i loc să treacă.

A făcut la stânga, apoi a luat-o spre capătul cimitirului, conştient că, în comparaţie cu amintirile din copilărie, cimitirul i se părea diferit, mai mare şi mai mic în acelaşi timp. Totuşi a simţit, exact ca pe vremuri, aceeaşi tristeţe când a trecut printre mormintele surpate mult sub nivelul străzii din cauza solului mlăştinos. Pe multe dintre ele, abia se mai vedea numele decedatului. Odată ajuns în capătul cimitirului, s-a oprit şi a căutat cu privirea cavoul. Vederea lui l-a umplut de mâhnire. Îşi amintea de un cavou înălţat cel puţin un metru şi jumătate deasupra pământului şi de o placă sobră de piatră, cu numele părinţilor gravate pe ea. Părţile laterale erau atât de deteriorate încât se vedeau cărămizile fundamentului. Placa era fisurată în mai multe locuri şi avea un colţ sfărâmat. Umezeala din sol urcase pe placă lăsând o urmă întunecată. Mâzga acoperea aproape toată piatra funerară, ca o pătură cenuşie ce devenea verde pe unul dintre numele gravate, care ar fi fost imposibil de citit pentru cineva care nu ar fi ştiut despre cine e vorba. A ştiut dinainte că se va dovedi fără sens ce avea de gând să facă, dar chiar şi aşa a frecat literele cu vârful degetelor, apoi le-a privit lung, în tăcere, ca şi cum pentru el nu ar fi avut nici un înţeles, sau tot înţelesul din lume. A auzit

zgomotul lanţului pe care muncitorul îl treceau prin gard, fără îndoială ca să-i dea de înţeles că trebuie să se grăbească. În lipsă de altă ofrandă, s-a aplecat şi a luat de jos o bucată de piatră cenuşie, ce făcuse parte din placa mortuară, a aşezat-o sub numele părinţilor săi, apoi s-a îndreptat grăbit spre ieşire şi le-a mulţumit muncitorilor. Şi-a imaginat vântul târând mica lui ofrandă departe de mormântul în care, de atâta timp, zăceau îngropate nu doar cadavrele părinţilor săi, ci şi atâtea amintiri cumplite. S-a întrebat câte orori va deshuma Katrina.

A continuat să meargă pe jos şi când a ajuns pe strada Marais o patrulă a poliţiei din New Orleans i-a cerut actele. L-au întrebat unde merge şi i-au amintit că părăsirea oraşului era obligatorie. Totul a durat doar câteva minute. L-au lăsat să plece imediat ce le-a arătat actele. După ce poliţiştii s-au îndepărtat, a răsuflat uşurat că nu-i interesase ce ducea în sacoşă.

A trecut printre casele colorate, până în partea de jos a cartierului care părea abandonat. De pe verande dispăruseră jardinierele şi ghivecele, iar de arcade atârnau triste lanţurile care susţinuseră ferigi şi plante căţărătoare. Locuitorii care nu-şi protejaseră ferestrele cu scânduri prinseseră totuşi obloanele în lanţuri petrecute printre lamele şi închise cu lacăt. Unele familii tocmai îşi abandonau casa, plecând în maşini burduşite cu lucruri pe care nu voiseră să le lase de izbelişte.

Atunci a văzut-o. Era, cu siguranţă, una dintre cele mai frumoase case de pe toată strada. Aşa cum se întâmplă cu amintirile din copilărie, acum i s-a părut mult mai mică, însă Nana o menţinuse ca de obicei: pereţii vopsiţi în galben, ferestrele cu ancadramentul alb şi obloanele verde închis. Când era mic, mâzgălea mereu faţada, numai pentru plăcerea de a o revopsi. Casa era cu etaj, avea patru rânduri mari de ferestre care dădeau spre o verandă îngustă, doar puţin mai mare decât un balcon. În schimb, avea o micuţă grădină în faţa casei, înconjurată de un gard alb, scund. A împins portiţa şi a văzut cum între stâlpii de susţinere atârnau şi unduiau strălucitoarele şiraguri colorate pentru carnavalul Mardi Gras; Nana alesese verzi, aurii şi violete pentru a-şi sărbători oraşul şi pentru a avea parte de dreptate, bogăţie şi credinţă.

A urcat treptele până la veranda mică, din care fuseseră scoase ghivecele şi mobilele. Nu se vedea nici o lumină în casă şi când a vrut să deschidă portiţa verandei a observat că fusese bătută în cuie dinspre interior. A coborât în grădină şi a dat ocol casei, urmărind poteca îngustă care o separa de cea a vecinilor. O caldă strălucire portocalie scălda din interior peretele învecinat. Simţind cum paşii i se afundau în pământul umed, a mers până la uşa bucătăriei şi, chiar înainte de a o atinge, a auzit dinăuntru un zgomot înfundat, urmat de un scârţâit. A ciulit urechile şi şi-a dat seama că sunetele veneau de la mobile târâte pe duşumea. A lăsat

jos, cu multă grijă, pachetul pe care i-l pregătise Meire şi şi-a scos arma. A apăsat uşor pe piedică, simţind cum cedează. Atunci a auzit o bufnitură înăuntru şi uşa s-a deschis imediat.

– *Mon cher et petit coeur!* a exclamat ea deschizându-şi braţele.

– Nana!

– Al, ştiam că eşti tu, micul meu Al. Încă de copil ţi-a plăcut să intri pe la bucătărie, nu pe uşa din faţă.

Dupree a zâmbit, numai ea îi spunea Al.

A îmbrăţişat-o şi i-a simţit corpul fragil. Slăbise mult. Hainele îi veneau mari, dar chiar şi aşa îi simţea oasele ascuţite şi mici. Dupree a închis ochii în timp ce o îmbrăţişa. Când se făcuse atât de mică? Şi-o amintea la fel de înaltă ca el, iar acum şuviţele de păr alb abia dacă-i atingeau bărbia. S-a aplecat şi a sărutat-o lung pe păr.

– Ai venit, ai venit, copilul meu, a îngăimat ea printre lacrimi.

I se rupea inima văzând-o plângând. A strâns-o în braţe şi mai tare şi şi-a muşcat buzele pentru a nu da frâu liber emoţiilor.

– Nana, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

– De ce, *mon cher*?

– Pentru că nu am venit mai repede, a spus Dupree.

Bătrâna s-a îndepărtat cât să-l poată privi în ochi.

– Nu mai spune prostii. Amândoi ştim că nu puteai să te întorci şi că, totuşi, aveai să revii, mai devreme sau mai târziu, iar acum, că eşti aici, nu ştiu dacă o fi de bine sau de rău.

– Nici eu nu ştiu.

– Ar fi mai bine să pui ăla la loc înainte să o păţească vreunul, a spus arătând spre pistolul pe care el încă îl ţinea în mână.

– Ăsta? E din cauza ta, a răspuns zâmbind în timp ce punea arma în toc. Am crezut că cineva ţi-a spart casa. Pot să ştiu şi eu ce făceai? Ţi-ai fracturat şoldul, în urmă cu câteva luni. Nu ar trebui să cari lucruri.

– Nana ta este mai puternică decât îţi închipui. Crezi că mă doboară pe mine o fractură de şold, ca pe sărmanele bătrâne care zac la pat şi nu se mai ridică niciodată? Şoldul meu e perfect, a spus privindu-l în faţă. Doar rana asta din piept nu mi se mai vindecă, la fel ca în cazul tău.

Trăgându-l de mână, l-a condus pe întuneric din bucătărie în salon. Paşii ei împleticiţi au dezminţit bravada în privinţa şoldului. A vrut să-i spună ceva despre asta, dar a amuţit când au intrat în salon. De acolo venea strălucirea portocalie pe care Dupree o văzuse filtrată de perdele.

– A trebuit să mut mobilierul pentru că aveam nevoie de spaţiu..., a spus ea oftând.

Toate obiectele din salon erau puse de-a lungul pereţilor şi ferestrelor. Pe mesele şi pe scaunele aşezate cu picioarele în sus, zeci de lumânări

ardeau printre flori de pânză şi de hârtie. Pâlpâitul uşor al lumânărilor făcea ca feţele spălăcite din fotografiile vechi ale strămoşilor morţi demult să pară că-l privesc cu ochi plini de viaţă. Lipit de perete, se afla un mic altar unde imagini de sfinţi şi schelete împrumutau pe rând chipul morţii, înconjurate de monede scoase din circulaţie şi tremurau în licărul flăcăruilor care ameninţau ghirlandele de mătase ce împodobeau *loas.*

– Ceea ce contează este că acum eşti aici, iar asta trebuie să însemne ceva, a spus ea şi faţa i s-a întunecat. Crezi că furtuna va fi chiar aşa de cumplită cum se zice?

– Da.

– Într-atât încât să trebuiască să pleci?

El a oftat adânc. N-a spus nimic, dar a încuviinţat tulburat. Ea s-a apropiat până când i-a simţit corpul. A ridicat mâna dreaptă şi, ca şi cum l-ar fi binecuvântat, şi-a pus două degete deasupra inimii lui. Rana îi ardea sub cămaşă, ca şi cum ar fi fost recentă. Ea i-a luat palmele şi i-a strecurat între ele un săculeţ de pânză. Prin material, Dupree a simţit o textură lutoasă şi uscată. A închis ochii, alinat şi peste măsură de emoţionat, totodată, şi şi-a strecurat săculeţul în buzunar. Când a redeschis ochii, ea îl privea cu seninătate.

– Zdrobeşte-l. Şi adu-mi fetiţele mele înapoi acasă.

El a făcut semn că e de acord.

– Am să fac tot posibilul, Nana.

– Jură-mi. Chiar dacă sunt moarte. Adu-mi fetiţele înapoi acasă.

Ochii lui Dupree s-au umplut de lacrimi.

– Îţi jur, Nana, a spus şi a făcut un pas înapoi pentru a-şi mai veni în fire. În schimb, vreau să-mi promiţi că vei părăsi oraşul, imediat după ce termini treaba aici. Încă se mai fac plecări organizate. Îţi plătesc eu cazarea la un hotel în Baton Rouge, în Dallas, unde vrei.

Ea a dat din cap că nu.

– Nu-mi poţi cere aşa ceva, ştii că nu pot pleca, dar nu-ţi face griji pentru mine. A mai rămas lume în cartier, câteva familii cu copii şi câţiva bătrâni, ca mine. Îţi aminteşti de vecinii mei, familia Davis?

Dupree a făcut semn că da. Îşi amintea de vecina cea fâşneaţă. Doi soţi, cinci copii.

– Nici ei nu au plecat. Seletha a rămas văduvă de ceva vreme, a suferit un atac şi de trei ani e imobilizată la pat. Fiul ei cel mic, Bobby, are grijă de ea, e un copil bun. Ne-a promis că ne scoate de aici, dacă lucrurile se complică, chiar dacă are doar un hârb de maşină, cu care nu am ajunge prea departe. Se spune că primăria va folosi Superdome ca adăpost de urgenţă.

– Uff, Nana, a bombănit Dupree. Stadionul?

– Numai dacă va fi nevoie şi e un loc sigur. Tatăl lui Bobby, fie-i ţărâna uşoară, a muncit la construirea Superdomului; Bobby zice că e deasupra nivelului mării şi că toată structura e din beton armat. Zice că toate coridoarele de acces sunt adevărate buncăre, a spus ea, apoi a zâmbit şi a arătat spre altar. În plus, ştii că mereu m-am rugat la *santos*.

Dupree a încercat să zâmbească, însă zâmbetul i-a pierit pe buze. Pe chipul său se citea îngrijorarea. S-a întors la uşa bucătăriei, care rămăsese deschisă, şi a luat sacoşa de lângă prag. I-a dat-o bătrânei, zicând:

– M-am gândit că poate ai nevoie de astea.

Ea a închis uşa, a luat pacheţelul, l-a aşezat pe masă şi a tăiat cu un cuţit sfoara şi hârtia în care Meire îl învelise. A cercetat conţinutul pachetului, luând câte un pliculeţ în mână. A deschis pliculeţele mătăsoase, a descifrat cu atenţie complicata caligrafie cu care Meire etichetase pacheţelele şi a verificat la lumina lumânărilor conţinutul tuburilor şi cutiuţelor cu prafuri. S-a întors spre Dupree.

– Un singur lucru nu înţeleg. Ce vrei să faci cu astea, *mon cher*, să alungi uraganul sau să-l atragi?

15. DOLIU

New Orleans, Louisiana

Joseph Andrews Jr. purta blugi şi un hanorac imprimat cu numele Universităţii Tulane. Părul lung îi cădea peste faţă, acoperindu-i ochii albaştri şi contrastând cu albul pielii lui. Aştepta cu o carte în faţă, la masa de reuniuni din biroul rectorului. Dar nu citea. Stătea cu umerii căzuţi şi cu privirea în jos. Amaia l-a observat de pe hol, în timp ce asculta şoaptele rectorului.

– E un băiat foarte bun şi un student strălucit. Noi, cei de aici, l-am sprijinit mereu, cu atât mai mult după ce am aflat de tragedie. Nu iese niciodată din campus, locuieşte la căminele studenţeşti. În iulie şi august, a rămas aici, şi-a completat pregătirea cu studii de lingvistică şi literatură. Când am primit ordinul de evacuare, am pregătit un adăpost în clădirea principală, pentru cei care vor să rămână. Eram sigur că Joseph va fi unul dintre ei.

– Nu e primejdios să rămână aici?

– Clădirea principală a rezistat la multe uragane, i-a asigurat rectorul.

Când au intrat în birou, Amaia a observat cum Joseph Andrews jr. şi-a schimbat atitudinea. S-a îndreptat de spate, încordându-şi muşchii umerilor până când, în ciuda faptului că era slab, au fost vizibili prin hanorac. Şi-a ridicat privirea şi i-a scrutat cu duritate printre şuviţele de păr negru. Şi-a lăsat ochii în jos numai pentru a verifica legitimaţiile celor doi, timp în care Johnson s-a prezentat, urmând ca apoi să nu mai spună nimic, după cum le fusese înţelegerea. Johnson credea că un tânăr precum Joseph Andrews va comunica mai bine cu Amaia decât cu el.

– Bună ziua, domnule Andrews. Suntem agenţii Johnson şi Salazar de la FBI. Am vrea să vă punem câteva întrebări. Pot să vă spun Joseph?

– Tu nu eşti agent FBI, a spus el către Amaia. Pe legitimaţia ta scrie „temporar". Câţi ani ai, douăzeci şi doi?

Johnson a făcut un pas în spate, lăsându-şi colega să conducă discuţia. Intuise bine. În ciuda ostilităţii aparente, tânărul prefera să discute cu ea.

– Am douăzeci şi cinci de ani şi e adevărat că nu sunt agent, sunt subinspectoare de poliţie şi colaborez temporar cu FBI. Dar el, a spus arătând spre Johnson, chiar este agent FBI. Facem parte dintr-o echipă de investigaţie şi vrem să vorbim cu tine despre ce s-a întâmplat cu familia ta.

Băiatul a zâmbit amar.

– Ce s-a întâmplat cu familia mea... Familiei mele nu i s-a întâmplat nimic; întâmplătoare sunt bolile, accidentele, catastrofele... Familia mea a fost ucisă. De opt luni de zile tot repet asta. De unde interesul brusc al FBI?

Johnson a intervenit prudent. Nu voia să-i dea speranţe deşarte tânărului despre redeschiderea unui caz care încă nu fusese clasat.

– Vrem doar să lămurim câteva chestiuni. Vrem să ştim ce te face să crezi că familia ta a fost asasinată de către un necunoscut.

– Am văzut cadavrul tatălui meu, avea lovituri la faţă, ca şi cum s-ar fi bătut cu cineva.

Johnson, sceptic, a privit-o pe Amaia şi ea a înţeles pe loc. Puteau fi loviturile date de soţie când s-a apărat.

– Şi pentru că eu îl cunoşteam foarte bine pe tatăl meu. Ştiu că niciodată nu ne-ar fi făcut aşa ceva, a adăugat tânărul.

Johnson a dat din cap. Era obişnuit cu explicaţia asta.

Joseph şi-a dat seama că agentul se îndoieşte.

– Nu înţelegeţi. Părinţii mei ne iubeau, ei se iubeau, erau îndrăgostiţi unul de celălalt. Eu şi fraţii mei râdeam de ei când îi vedeam sărutându-se sau îmbrăţişându-se. Tata era un om bun şi ne iubea cu adevărat. Nu există nici un motiv care să justifice că a făcut ceea ce se spune că a făcut.

– Uneori, obligativitatea de a te muta poate să destabilizeze destul de tare o familie, iar mutarea din California în Texas poate să aducă o schimbare importantă, a sugerat Amaia.

– Tata a primit un post mai bun în cadrul firmei; mama era obişnuită să călătorească peste tot în interes de serviciu. Aşteptau vestea asta de câteva luni. Cât despre schimbare, California nu e toată numai plajă şi surf. Sacramento se află în interior, pe când noua noastră casă din Galveston era la marginea mării. Mutarea în Galveston era foarte bună. Sora mea deja îşi făcuse prietene noi, iar mama era foarte mulţumită.

– Nu toţi membrii familiei s-au descurcat atât de bine, se pare că fratele tău mai mic nu a reuşit să se adapteze. Mai mulţi vecini s-au plâns de el şi, din câte ştim, unul dintre ei chiar l-a reclamat la poliţie pentru daune materiale.

– Avea doisprezece ani, era mic. Pentru el a fost greu să meargă la altă şcoală, să-şi piardă prietenii. A avut o criză, absolut infantilă. A călcat în picioare un strat de flori de la casa vecină. Proprietarul încă nu ne cunoştea. A crezut că e vorba despre un copil vagabond şi a sunat la poliţie, însă părinţii mei i-au cerut scuze şi au plătit daunele. Vecinul a înţeles şi şi-a retras reclamaţia. Mai mult, după acel incident, au rămas în relaţii foarte bune. Chiar el a fost cel care, după trecerea furtunii, s-a dus să vadă cum se simt părinţii mei şi el a fost cel care... i-a găsit...

Amaia a simţit refuzul tânărului de a spune că erau morţi. Vorbea despre asasinat, dar respingea cuvântul „morţi".

– În Sacramento locuiai cu părinţii tăi?

– Da.

– E ciudat că părinţii tăi s-au mutat din oraş şi te-au lăsat de izbelişte...

Două luminiţe întunecate au sclipit în ochii albaştri ai lui Joseph. A expirat cu putere tot aerul din plămâni, apoi şi i-a umplut din nou, înainte de a răspunde. Era evident că tânărul se putea enerva în orice clipă.

– Nu m-au lăsat de izbelişte. Cu două luni înainte de data mutării, bunica a căzut şi şi-a fracturat şoldul. Au operat-o şi s-a recuperat foarte bine, însă când a venit ziua mutării, încă mai avea o lună de recuperare. Am încercat să ne înţelegem cu firma de asigurări de sănătate, dar ne-au zis că responsabilitatea lor se încheie dacă ne mutăm în alt oraş. Eu urma să încep cursurile mai târziu, aşa că ne-am decis să rămân cu ea la Sacramento, până când avea să se încheie perioada de recuperare şi apoi să mergem şi noi la Galveston.

– Urma să locuiţi cu toţii în casa din Galveston?

– Ăsta era planul.

– Inclusiv bunica? a întrebat Amaia, aruncând o scurtă privire spre Johnson.

– Da, a răspuns tânărul. După accident, părinţii mei au hotărât că era mai bine ca de atunci încolo să locuiască împreună cu noi.

– Cine mai ştia că urma să vă mutaţi?

Joseph a ridicat din umeri.

– Păi... bănuiesc că multă lume. Vecini, prieteni, toţi colegii tatei de la firmă, colegii mamei. Cei din grupul de teatru din care făcea parte mama, directorii şi profesorii şcolilor la care învăţam, cei de la asigurările medicale... Ţi-am spus deja că era o mutare planificată.

– Detectivul Nelson ne-a spus că nu ai mai călcat pe acolo după cele întâmplate, iar rectorul zice că nu ieşi niciodată din campus şi că ai de gând să rămâi aici pe durata uraganului.

Ochii lui au privit din nou în gol, într-un punct de care se agăţase până atunci.

– Nu am unde să mă duc, a spus pe un ton încărcat de disperare.

– Dar bunica ta?

Şi-a lăsat privirea în jos, dând senzaţia că nu va răspunde. Cuvintele lui i-au luat pe nepregătite.

– Aţi auzit vreodată expresia să „mori de inimă rea"?

Amaia a făcut semn că da.

– Asta a spus doctorul, că a murit de inimă rea. În ciuda faptului că după operaţie se recupera foarte bine, a căzut într-o depresie profundă după asasinate. A murit în urmă cu şase luni, la numai două luni după familia mea.

Privirea lui Joseph s-a pierdut din nou în gol. Amaia îl citea ca pe o carte deschisă. În punctul acela din gol, tânărul găsea o linişte sufletească amară, în care, era sigură, se refugia tot mai des. Amaia şi-a dat seama că avea în faţă un potenţial sinucigaş.

– Aş vrea să ştiu, ce motive ai? a spus, scoţându-l din gândurile sale.

– Motivele mele...? a întrebat, privind-o ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Motivele pentru care crezi că familia ta a fost ucisă de către cineva care a intrat în casă. Ceva mai mult decât că ştii că tatăl tău nu ar fi făcut asta, a zis Amaia şi s-a aplecat uşor în faţă, dând cuvintelor un regim de urgenţă. Ce nu se potriveşte? Tu îi cunoşteai mai bine decât oricine şi ştiu că toţi simţim visceral tot ceea ce ţine de cei dragi nouă. Spune-mi. Spune-mi ce-ai simţit visceral. Trebuie să fi fost ceva, ceva ce detectivul Nelson nu avea cum să vadă, pentru că nu ar fi reuşit nici o legiune de detectivi, nu aveau cum să vadă pentru că era ceva ascuns, însă tu ai văzut. Ce ai văzut?

Joseph a privit-o copleşit, acum respira mai repede şi ea a fost sigură că era pe punctul de a face o dezvăluire. Însă a fost conştientă şi de cât de trist se simţea, acea tristeţe care face ca nimic să nu mai conteze. Pentru o clipă, s-a temut că tânărul va da înapoi. El şi-a mutat privirea, s-a uitat un moment din nou în gol, apoi a revenit.

– Vioara, a spus cu fermitate. O vioară fără arcuş, care a dispărut.

Joseph

Joseph Andrews Junior le-a spus tuturor că nici o clipă nu a crezut că tatăl său îi omorâse pe cei din familie. Asta spusese, asta susţinea, dar nu era chiar tot adevărul. Convingerea lui a început să se clatine când s-a întâlnit cu detectivul Nelson. Individul încerca să fie pios, dar adevărul e că nu simţea pietate, ci milă. Joseph avea acea inteligenţă care îţi permite să simţi ce fel de emoţii îi stăpânesc pe ceilalţi. Ştia că tristeţea pe care detectivul o simţea pentru el s-ar fi tradus în cuvinte astfel: „Ar fi fost mai bine să fi murit şi el odată cu familia, decât să treacă prin coşmarul ăsta“. Şi acea emoţie detestabilă l-a făcut să se îndoiască. Bănuiala că s-ar putea ca detectivul Nelson să ştie ceva şi să nu-i spună. Atitudinea lui de om care le-a văzut pe toate, care a văzut ce e mai rău şi pe care nu-l mai poate surprinde nimic. Încercase să se pregătească pentru ceea ce avea să

găsească în casă. Nelson îi explicase, fără să intre în detalii, cum arăta locuinţa atunci când au sosit poliţiştii – dezordine, geamuri sparte – şi oricât de mult încerca să-şi alunge din minte, Joseph adăuga de la sine imaginea cu familia adunată în salon, sângele de pe jos, mirosul fricii... Ştia că nu e pregătit, că ceea ce va simţi atunci când va intra acolo îi va schimba viaţa pentru totdeauna, dar, pregătit sau nu, asta era, nu avea de ales. Vecinul, exact cel care îl reclamase pe fratele său mai mic că-i distrusese grădina, cel care găsise cadavrele, s-a dovedit a fi un om bun. Imediat ce poliţia şi-a dat acordul, a chemat nişte muncitori care au acoperit cu scânduri ferestrele sparte şi au făcut curăţenie peste tot. A încercat să-i explice lui Joseph, în timp ce-l însoţea spre uşă.

Tot iadul pentru care încercase să se pregătească, pur şi simplu nu exista. Nedumerirea a pus stăpânire pe el şi, chiar dacă asculta şi reuşea să înţeleagă explicaţiile acelui bun samaritean, a căutat pe jos petele de sânge, mirosul morţii, un semn a ceea ce se petrecuse acolo, dar nu a găsit. Nu existau urme ale ororii. Şi totuşi, a văzut rucsacul fratelui său lăsat pe cuierul de la intrare. A inspirat fermecat mirosul delicat al orhideelor albe – flori care o caracterizau – aşezate de maică-sa peste tot prin salon. Tabloul abstract, în nuanţe de albastru, ieşind în evidenţă pe albul pereţilor din salon, pictat de sora lui la ora de desen şi adus din Sacramento. Plasma uriaşă cumpărată de tatăl său, cu promisiunea de a se uita împreună la meciurile de fotbal american, în timp ce maică-sa îşi dădea ochii peste cap, prefăcându-se uluită. I-a simţit din toate puterile. Era ca şi cum ar fi ieşit la cumpărături, sau ar fi mers la cinema şi ar fi urmat să se întoarcă în orice clipă. Se simţea depăşit de situaţie, el era doar un băiat care se întorcea acasă şi avea nevoie de familia sa. Şi-a luat la revedere de la vecinul care făcuse tot ce putuse pentru a-l lăsa cât mai puţin timp singur şi a închis uşa după el. Brusc, a prins puteri, de parcă întreaga lor energie l-ar fi cuprins dintr-odată şi a văzut totul foarte limpede. Aceea era casa lui şi acolo avea să rămână pentru că acolo sălăşluiau sufletele familiei lui. Asta trebuia făcut, avea să-şi vadă de facultate mai departe, să o aducă pe bunică-sa şi să locuiască acolo.

Adeseori, când cineva moare, supravieţuitorii se gândesc la ce i-ar fi plăcut persoanei decedate, însă moartea schimbă totul. Le-ar fi plăcut ca fiul şi fratele lor să locuiască acolo, după toate cele întâmplate? O întrebare pentru care răspunsul nu conta. Pentru că în acea clipă a văzut vioara. Un instrument întunecat şi strălucitor, pe jumătate inocent, pe jumătate nepotrivit. Cineva sprijinise vioara de şemineul pe care maică-sa îl umpluse cu lumânări albe. Prezenţa viorii acolo era la fel de decisivă ca şi cum asasinul ar fi scris cu sânge pe pereţi numele victimelor.

Nu reuşea să-şi ia ochii de la ea, fascinat de grozăvia pe care o presupunea. Brusc, a fost copleşit de senzaţia că e într-un cimitir, că e singura fiinţă vie din acea încăpere. Cu privirea fixată pe vioară, s-a îndreptat spre ieşire şi a deschis uşa, lăsând ca briza mării să-l elibereze de acea senzaţie de cavou, care-l făcea să tremure. Se înşelase: aceea nu mai era casa lui, părinţii săi nu aveau să se mai întoarcă vreodată, pentru că un străin îi ucisese, iar acel blestemat de poliţist nu era în stare să vadă dincolo de lungul nasului.

16. SĂ MÂNGÂI FIARA

New Orleans, Louisiana

Detectivul Jason Bull conducea pe străzile tot mai pustii, vorbind plin de însufleţire cu colegul său, în timp ce pe bancheta din spate Johnson şi Amaia se uitau fiecare pe geamul de pe partea sa. Jason era convins că cei doi discutaseră în contradictoriu, era evident. Dar nici nu părea ceva grav. Johnson o ajunsese pe Amaia în dreptul maşinii şi o admonestase, însă ea a replicat cu un calm desăvârşit. Oamenii ăştia din Washington erau atât de educaţi încât nu erau în stare nici măcar să se certe ca lumea. Abia dacă au schimbat câteva fraze pe tot drumul de la campusul universităţii Tulane până la hotel Dauphine.

Johnson a simţit că Bull îl studia cu privirea în oglinda retrovizoare şi, supărat, şi-a ferit ochii. Se considera un om bun, deschis, tolera deosebirile, recunoştea fără nici o problemă talentul altora, aşa că înţelegea de ce Dupree o inclusese în echipa lui. Dacă era să fie sincer până la capăt, înţelegea chiar şi invidia lui Emerson, pentru că şi lui îi dăduse târcoale la un moment dat. Diferenţa dintre Emerson şi el era că primul era un tâmpit, pe când Johnson avea destulă experienţă încât să ştie că binele echipei era mai presus de meritele personale. De aceea, Emerson se afla în Florida cu Tucker, pe când el era cu Dupree la New Orleans.

Încercase să vorbească cu Dupree când străbătea, împreună cu Amaia, coridoarele universităţii. Telefonul său suna mereu ocupat. A închis şi s-a uitat demoralizat la colega lui. Dumnezeu îi era martor că făcea tot ce putea, dar nu reuşea nicicum să o înţeleagă pe Salazar. În preajma ei, avea mereu impresia că se află în apropierea unui tigru. Delicateţea şi calmul ei aparent erau doar blana frumoasă a unui animal de pradă furios. Înainte de a intra în biroul rectorului, Johnson, ţinând cont de vârsta lui Joseph Andrews, se gândise că era mai potrivit ca Salazar să stea de vorbă cu tânărul. Şi nu se înşelase. Stătuse în umbră, încercând să nu intervină şi lăsând-o pe ea să conducă interogatoriul. Salazar era isteaţă. A pus în joc un amestec de forţă şi fragilitate care s-a dovedit a fi incredibil de senzual. Cu o clipă înainte de a începe să vorbească, Johnson fusese convins că băiatul avea să tacă mâlc. L-a văzut cum s-a aplecat în faţă, şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi şi-a prins capul în palme, ca şi cum i-ar fi venit să vomite. Amaia şi-a mutat scaunul mai în faţă, până când genunchii lor aproape că s-au atins, apoi s-a aşezat în aceeaşi poziţie ca tânărul şi şuviţele de păr li s-au atins. Atunci el a început să

vorbească. Cum se întorsese acasă, cum găsise vioara, cum şi-a dat seama pe loc că fusese lăsată acolo de către asasin şi cum detectivul Nelson nu ţinuse cont de certitudinea tânărului, considerând-o o justificare facilă pentru ceva ce nu putea fi justificat.

Când şi-a încheiat povestea, a părut sleit de puteri.

Johnson a făcut câţiva paşi până lângă Amaia şi s-a aplecat ca să-i şoptească:

– Sunt de acord cu Nelson. O vioară?

Ea s-a întors spre Johnson. Ochii ei scânteiau răvăşitor. Toţi muşchii contractaţi. În alertă.

– Am văzut o vioară la ferma familiei Allen.

Johnson a încercat să îi dea replica:

– Bine, dar nu e ceva chiar atât de neobişnuit...

Amaia s-a ridicat în picioare, întrerupându-i fraza şi s-a apropiat de el pentru ca tânărul să nu-i poată auzi.

– Şi sunt sigură că am văzut un instrument asemănător şi în fotografiile de la locul crimei în cazul familiei Mason, din Texas, şi că instrumentul se afla în aceeaşi încăpere cu cadavrele. Într-una dintre fotografii se vede o parte din scobitură şi bărbia instrumentului, însă e imposibil de precizat dacă este vorba despre o vioară sau o violă...

– Pe bune? Mai întâi compozitorul, iar acum o vioară? a spus Johnson ridicând puţin tonul.

Discuţia dintre cei doi i-a atras atenţia tânărului, care şi-a ridicat capul şi l-a privit pe agent cu un licăr de speranţă în ochi.

– Nu eu i-am dat numele ăsta stupid, a şoptit ea, făcând semn că ar trebui să nu uite de prezenţa tânărului.

Johnson, observând privirea lui Joseph, a preferat să nu mai spună nimic. Mai văzuse privirea aceea. Nevoia urgentă de ceva, orice ar fi, de care să se agaţe pentru a putea merge mai departe. Dar mai ştia şi ce pericole presupune. Era ca şi cum i-ai sufla aer în plămâni unui înecat: riscai să-l faci dependent emoţional de tine şi să te urmeze pentru a-ţi cere şi mai mult, tu ştiind de fapt că nu există nici o speranţă. S-a întrebat dacă asta i se întâmplase detectivului Nelson în ultimele luni, neputinţa de a închide o pagină importantă din viaţa lui. Şi-a mutat privirea şi a încercat să-şi amintească detaliile din fotografiile de la locul crimelor din casa familiei Mason. Dar oricât s-a chinuit, nu-şi amintea să fi văzut o vioară în fotografiile cu haosul din casa aceea, dar nici nu putea afirma că nu ar fi fost. Nu era sigur. Consternat, a privit-o pe Amaia.

– Dacă e aşa...

– Sunt sigură. Sună-l pe Dupree, trebuie să ne întoarcem imediat la hotel. Şi mai trebuie să vorbim cu detectivul Brad Nelson şi să verificăm

din nou locurile crimelor, a spus ea verificându-şi ceasul. O agentă din poliţia statală mi-a zis în Texas că tot ce ţine de ferma familiei Allen va ajunge într-un depozit special. Dacă ne grăbim, poate reuşim să ajungem la timp ca să vorbim cu cei care administrează depozitele statale, înainte de a se închide. S-ar putea ca şi bunurile din alte locuri ale crimelor să fi avut aceeaşi destinaţie.

Înainte de a ieşi din biroul rectorului, Johnson s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se de masă şi l-a privit în ochi pe Joseph, care continua să stea încremenit pe locul său.

– Încă mai există autobuze care pleacă din oraş; dacă te grăbeşti, ai şanse să prinzi unul. E destul de periculos să rămâi aici.

– Ce mi s-ar putea întâmpla? Să mor? a răspuns tânărul cu un calm înspăimântător.

Johnson nu a ştiut ce să-i mai răspundă.

Amaia s-a întors spre Joseph.

– Nu poţi să mori acum. Ne bazăm pe ajutorul tău pentru a-l prinde pe cel care ţi-a ucis familia.

Joseph a tras aer în piept şi a fost ca şi cum fantoşa fără oase din faţa lor ar fi căpătat suflare de viaţă. A încuviinţat lent, de parcă ar fi făcut o reverenţă.

– N-o să mor, a spus, uitându-se la ea. Vă promit.

Amaia l-a privit cu mândrie de soră mai mare. Din cine ştie ce motiv, care-l fascina pe Johnson, ea se identifica cu Joseph.

– Dă-mi un număr de telefon la care te pot găsi şi pleacă din oraş.

Johnson a format numărul lui Dupree, dar telefonul acestuia continua să sune ocupat. A privit-o pe Amaia, însă ea, spre deosebire de el, nu părea necăjită din cauza opiniilor lor diferite. Avea chipul senin şi zâmbea uşor în timp ce oraşul se derula în faţa ochilor ei. Atitudinea aceea o făcea să pară şi mai tânără, aproape o adolescentă. A observat cum clipeşte tot mai repede şi şi-a dat seama că aţipise. Între călătoria în Texas, scrierea raportului şi apoi zborul de dimineaţă la New Orleans, probabil că nu dormise mai mult de câteva ore în ultimele două zile. A clătinat din cap. Îl scotea din fire şi trebuia să aibă grijă să nu i se mai întâmple asta. Pe Johnson nu-l deranja să primească ordine. Era un agent cu experienţă. Însă Amaia avea un soi de insolenţă care-l exaspera. Cu siguranţă nu o făcea intenţionat, însă uneori reuşea să vorbească pe un ton impregnat de o fermitate la fel de apăsătoare, precum pronunţarea unei sentinţe.

– Salazar, cred că ai greşit dându-i băiatului speranţe. Şi pe mine m-a tulburat dezolarea lui, de aceea l-am îndemnat să părăsească oraşul, dar

dumneata l-ai minţit, a spus, afişând o expresie de nemulţumire care a făcut să i se pleoştească mustaţa. Nu poţi să faci o asemenea afirmaţie. Nu suntem siguri că familia lui a fost ucisă de compozitor; şi ai văzut cum a reacţionat. Se va agăţa de orice pentru a nu accepta realitatea. Băiatul ăsta este un potenţial sinucigaş.

Amaia nu a reacţionat imediat, apoi s-a întors spre el arătându-i cealaltă faţă a ei. Frumoasa piele de tigru. Până şi vocea ei părea un mârâit.

– Domnule Johnson, singurul lucru care funcţionează pentru a scăpa de moarte este să încerci să nu mori astăzi; şi nu reuşeşte întotdeauna.

Apelase din nou la acea blestemată de insolenţă, cu aforismele ei ca o sentinţă. Dumnezeule, era prea tânără pentru a vorbi aşa.

– Chiar aşa? Şi dacă mâine va trebui să-i spui că te-ai înşelat? Că familia lui nu a fost ucisă de un asasin în serie, ci chiar de tatăl său.

– Va însemna că a mai trăit o zi. Încă o zi de oportunităţi, de oameni apărându-i în cale, de învăţare, de supravieţuire. Supravieţuirea se învaţă fiind viu, dacă eşti moartă, nu mai ai cum.

Johnson nu a mai spus nimic. Zisese „moartă“ şi el era sigur că nu spusese din greşeală. Nu se referise la băiat.

17. ÎNAINTE DE A MURI

Elizondo

Salvarea ei a venit din faptul că adormise imediat. Voia să doarmă. Cât dormea, era la adăpost; dacă dormea atunci când ea avea să ajungă, n-avea să-şi dea seama, n-avea să ştie şi, dacă nu ştia, nu suferea. La un moment dat a adormit fără să-şi dea seama, fără să vrea, s-a întâmplat pur şi simplu, poate şi pentru că în noaptea precedentă dormise foarte puţin. Important este că a adormit şi dimineaţa, când s-a trezit, nu i-a venit să creadă că trăise bucuria de a fi dormit, de a nu fi simţit teama. De atunci nu mai reuşise, dar încerca, încerca din răsputeri. Mereu se ducea prima la culcare; avea grijă să nu uite de ritualul dinainte de somn, pentru a nu fi obligată să se ridice din pat, aşa că se spăla pe dinţi, făcea pipi, ca să fie sigură că nevoia de a urina nu o va trezi la miezul nopţii. Îşi pregătea lucrurile pentru şcoală, îşi aranja hainele, lăsa totul în ordine, se întindea în pat şi închidea ochii, forţându-se să adoarmă, să vină somnul care să-i aducă liniştea şi uitarea.

„Culcă-te!"

Cu faţa la perete, închidea ochii şi, încercând să le ignore, auzea conversaţia dintre surorile ei, care, pat lângă pat, îşi spuneau în şoaptă secrete. Prin pleoapele strânse percepea, ca pe un ecran portocaliu de cinema, schimbarea intensităţii luminii, atunci când stingeau becul din tavan şi aprindeau veioza de pe noptiera Florei, care încă mai citea.

„Culcă-te!"

Îl auzea pe tatăl lor intrând în cameră, sărutându-le pe surorile ei şi spunându-le noapte bună. Apoi îl auzea venind spre patul ei şi aplecându-se şovăitor. Uneori, îi atingea uşor părul de pe ceafă, însă de cele mai multe ori renunţa să o atingă de teamă să nu o trezească, aşa că se mulţumea să tragă cu grijă de un colţ al păturii pentru a o înveli mai bine.

„Culcă-te!"

Era cel mai mare sacrificiu. Amaia renunţa la sărutul de noapte bună al tatălui ei pentru a nu alunga somnul care avea să vină, trebuia să vină, în orice clipă.

„Culcă-te, e ultima ta şansă!"

Camera rămânea învăluită în liniştea întreruptă numai de foşnetul paginilor cărţii pe care o citea Flora, până când, douăzeci de minute mai târziu, mama ei îi spunea de pe hol că era timpul să stingă lumina.

Dacă nu reuşise să adoarmă până în acel moment, nici nu avea să mai reuşească.

„Nu ai reuşit şi acum va veni ea."

Din acea clipă, minutele, orele se scurgeau în aşteptare.

„Niciodată cu faţa în sus!"

Dacă stătea aşa, pe lângă căldura respiraţiei sale, îi mai simţea şi buzele foarte aproape, părul atingându-i faţa, picături microscopice de salivă caldă stropindu-i faţa şi nu putea suporta aşa ceva.

„Niciodată cu faţa în sus!"

Nu stătea nici cu faţa spre uşă; dacă ar fi stat aşa, nu s-ar fi putut stăpâni şi ar fi deschis ochii, ar fi stat la pândă. Când îi vedea silueta decupată în cadrul uşii, începea să tremure incontrolabil. Da, închidea ochii şi-i strângea cu putere şi se prefăcea că doarme, dar era prea târziu; amândouă ştiau că era trează, amândouă ştiau că o văzuse şi avea senzaţia că asta o făcea să simtă şi mai intens plăcerea de a o chinui, alimentată de spaima ei când o simţea aplecându-se asupra patului şi spunându-i:

– Dormi liniştită, vulpe mică ce eşti, *mami* n-o să te mănânce în noaptea asta.

Auzea limpede plescăitul salivei ei. Scrâşnetul dinţilor. Muşchii încordaţi ai gâtului şi ai feţei în timp ce zâmbea, făcând-o să moară de frică.

„Nu, nu sta cu faţa la uşă."

Aşa că stătea mereu cu faţa la perete. Când o auzea venind pe hol, închidea ochii, rămânea nemişcată şi se ruga.

„Tatăl nostru tatăl nostru tatăl nostru tatăl nostru..."

Dar şi cu faţa la perete era la fel de lipsită de apărare precum cu faţa în sus sau cu faţa la uşă, numai că în atitudinea ei, în poziţia aceea exista o impertinenţă care o jignea pe mama ei, o provoca şi o îngrijora în aceeaşi măsură, o înfuria, dar, mai ales, o făcea să-şi piardă cumpătul. Ştia foarte bine ce putere avea asupra Amaiei şi câtă groază îi insufla, însă de prima dată când fetiţa a aşteptat-o cu faţa la perete, lucrurile s-au schimbat. A auzit-o intrând în cameră, apropiindu-se de patul ei. I-a simţit ochii scrutând-o pe fetiţa care se prefăcea că doarme şi îşi ţinea pleoapele atât de strânse încât era imposibil să nu-ţi dai seama că se prefăcea. Amaia i-a simţit respiraţia pe ureche, pe obraz, i-a simţit fierbinţeala buzelor. Rosario a deschis gura, foarte aproape, şi a tras aer în piept atât de profund încât a absorbit şi câteva firişoare de păr de-ale fetiţei, care i s-au lipit de dinţi. A mormăit ceva, chiar a apucat-o un uşor tremurat, părea că ar fi vrut să spună ceva, dar a renunţat. Brusc, s-a îndreptat de spate, rămânând cu firişoarele de păr între dinţi. Ca şi cum ar fi folosit o

movilă, a mers înapoi la uşa dormitorului, rămânând acolo, cu ochii pe fetiţă, mult, mult timp, şi în tot acel timp Amaia se ruga, acum cu ochii larg deschişi în întuneric.

„Tatăl nostru tatăl nostru tatăl nostru tatăl nostru..."

18. ARCUȘ

New Orleans, Louisiana
Sâmbătă, 27 august 2005, seara

Amaia a deschis ochii. Ațipise?

– Salazar, a șoptit Johnson, e agentul Dupree.

Vocea lui Dupree a răsunat în mașină. Se simțea amețită. S-a concentrat ca să înțeleagă ce i se spunea.

– Toți membrii unei familii au fost găsiți morți în casa lor din Tampa, Florida. Agenții Tucker și Emerson se află chiar acum la locul crimei. Ne aud și ei prin teleconferință. Agentă Tucker, te ascultăm.

Vocea lui Tucker i s-a părut de nerecunoscut prin telefon. Agenta a înșirat coincidențele. Amaia încă nu se trezise de-a binelea din somn. Interferențele conexiunii și accentul puternic al lui Tucker făceau să nu-i înțeleagă toate cuvintele și a trebuit să facă eforturi pentru a pricepe ce spunea.

– Este vorba despre familia Samuels, dar ar putea fi oricare dintre cele dinainte. E ca și cum ne-am afla din nou în Texas, totul e la fel. Tata, mama, trei copii, doi băieți și o fată, plus bunica. Urme că au fost legați, împușcăturile în cap, calibru 22, arma tatălui, toate capetele îndreptate spre nord, până și vârsta lor coincide cu celelalte familii.

– Am greșit, nu a ales New Orleans, ci Florida, s-a lamentat Johnson.

– Nu am greșit, avem acolo jumătate din echipă, a spus Dupree.

„Jumătate“, s-a gândit Johnson, resemnat.

– Agenții Emerson și Tucker vor rămâne acolo și vor continua investigația, vor avea grijă de trupurile victimelor și vor extrage cât mai multe informații posibil de la locul crimelor. Imediat ce vor avea permisiunea de a muta cadavrele, vor asista la autopsie. Noi rămânem aici în continuare. Au trecut doar patru zile de la asasinarea familiei Allen. E clar că lovește tot mai des. Vrea tot mai mult, indiferent ce-l face să anihileze acele familii. Cred că va veni aici, a spus Dupree. Nu pierde el o asemenea ocazie.

– Agentă Tucker, a intervenit Amaia, sunt subinspectoarea Salazar. Sunteți acum la locul crimelor?

De la celălalt capăt al liniei, vocea lui Tucker a ajuns ușor metalică.

– Da, suntem cu legistul.

– Verificați dacă există o vioară în apropierea corpurilor. Dacă vă uitați la ele dinspre picioare, sigur se află undeva în spatele lor sau deasupra

capetelor lor. Poate fi trecută cu vederea, ca orice obiect de pe pereţi sau unul răsturnat de furtună.

Nu au trecut nici două secunde înainte ca Tucker să confirme:

– Există o vioară pe podea, aşezată aproximativ între capul mamei şi cel al fiului mai mare, uşor înclinată spre dreapta şi pe jumătate acoperită cu un scaun răsturnat. De unde aţi ştiut?

– Salazar, explică-mi asta, i-a cerut Dupree.

Amaia a închis ochii şi şi-a sprijinit capul de geamul maşinii, în timp ce a făcut un gest spre Johnson, dându-i de înţeles că îl lasă pe el să explice.

Pentru că Johnson chiar era un om bun, nu a mai simţit nici un fel de ranchiună faţă de Amaia şi a răspuns:

– Agent Dupree, am ajuns. Detectivul Bull tocmai parchează în curtea hotelului. Ne vedem într-un minut. Agentă Tucker, căutaţi neapărat arcuşul viorii. Dacă e vorba despre compozitor, ar trebui să nu-l găsiţi.

Dupree a ascultat detaliile declaraţiei lui Andrews, în timp ce a studiat cu atenţie fotografiile de la locurile crimelor. A fost de acord că ceea ce se vedea în salonul familiei Mason era o parte din bărbia a ceea ce putea fi o vioară. Fotografiile erau centrate pe cadavre. Chiar dacă se făcuseră fotografii cu întreaga scenă a crimelor, molozul împrăştiat peste tot, diversele obiecte, amestecate cu noroi, praf şi crengi, plus scoaterea cadavrelor de sub obiectele care le acopereau, contaminaseră scena originală a crimelor. În cazurile din Cape May, Brooksville şi Kelleen, locul crimelor fusese tratat ca oricare altul în cazul cataclismelor naturale, fiind prioritară salvarea posibililor supravieţuitori. În celelalte fotografii nu mai apărea nimic care să semene cu o vioară.

Înainte de a vorbi, Johnson s-a uitat la Amaia.

– Subinspectoarea Salazar a stat de vorbă în Texas cu o poliţistă care i-a spus că se va face un inventar cu toate obiectele din casă, înainte de a fi mutate într-un depozit, unde vor fi păstrate pentru cazul în care eventualii moştenitori vor veni după ele.

– Bine, a spus Dupree uitându-se la ceas, o să ne ocupăm de asta imediat după ce terminăm cu detectivul Nelson. Căpitanul, superiorul său, a promis că ne va suna în două minute. Agenţii Emerson şi Tucker ni se vor alătura prin telefon din Tampa.

Căpitanul era om de cuvânt, aşa că le-a făcut legătura, la ora stabilită, cu detectivul Brad Nelson. Dupree a făcut o scurtă introducere.

– Cazul crimelor comise asupra familiei Andrews are multe asemănări cu ceea ce investigăm noi acum, adică o serie de alte cazuri de familii asasinate. Din acest moment, cazul Andrews va fi preluat de FBI. Fostul

dumneavoastră superior din Galveston ne-a trimis toate documentele despre anchetă şi a colaborat foarte bine cu noi; sperăm să fie la fel şi în cazul dumneavoastră... Şi nici nu mai are rost să vă spun că nu aveţi voie să discutaţi cu absolut nimeni despre această conversaţie.

– Cu cine să discut? E în regulă, faceţi ce vreţi, a răspuns arogant Nelson, nu mai este cazul meu. De fapt, nu mai este de câteva luni. Nu uitaţi să-i transmiteţi asta şi lui Joseph Andrews, ca să vă bată la cap pe voi de azi înainte.

– Domnule detectiv, sunt subinspectoarea Salazar.

Detectivul Brad Nelson a ascultat resemnat şi a răspuns plictisit: da, blestemata de vioară. O văzuseră din prima. Era, fără îndoială, un element decorativ lipsit de importanţă. O vioară nu intra în categoria elementelor pe care cei de la criminalistică le consideră drept posibile urme ale prezenţei unui străin la locul unei sinucideri-crime. Nu găsiseră nimic străin, nici fire de păr, nici amprente, nici urme de vreun alt fel. Nimic care să indice că un străin trecuse pe acolo. Cu siguranţă vioara făcea parte din recuzita piesei de teatru în care juca mama, sau poate că fiul cel mic începuse să ia lecţii de vioară.

– Domnule detectiv Nelson, sunt agentul Johnson. Ştiaţi că doamna Andrews era decoratoare de interioare şi că ea însăşi a decorat întreaga casă?

– Încântat de cunoştinţă, domnule agent Johnson. Da, Joseph ne-a spus despre faza că maică-sa nu ar fi fost niciodată de acord ca vioara să distrugă „climatul estetic" al muncii ei, iar fratele său mai mic era atât de necăjit că ultimul lucru de care ar fi avut chef ar fi fost să ia lecţii de vioară... Dar mai sunt şi alte nenumărate motive pentru care vioara ar fi putut ajunge în casă. Nu uitaţi că el nu locuia acolo în acele momente. Oricare dintre membrii familiei ar fi putut-o aduce acasă. Maică-sa făcea parte dintr-un grup de teatru.

– Afirmaţia unui membru al familiei cum că un obiect nu aparţine casei ar fi trebuit să vă pună pe gânduri, deoarece chiar dacă el nu locuia acolo ştia totuşi mai bine decât oricare dintre cei ce vă aflaţi acolo, a remarcat Johnson.

– Am ţinut cont. A doua zi am trimis vioara la laborator pentru amprente... Nu a existat nici una.

– După ce dumneavoastră aţi autorizat o firmă specializată să facă curăţenie în casă, a intervenit Dupree.

Amaia l-a privit pe şeful ei. Nimeni nu trebuia să se lase înşelat de politeţea lui iniţială.

Detectivul Nelson a pufnit la telefon. S-a auzit ca un tunet.

– Uitaţi, ştiu ce vreţi să faceţi. Şi mie mi-e milă de băiatul ăla, înţeleg prin ce trece, de asta am continuat să-i răspund la telefon. Din păcate, am văzut multe cazuri din astea. E singurul supravieţuitor al întregii familii, prins într-o dublă spirală de vinovăţie: pe de o parte, faptul că nu a fost acolo, iar pe de altă parte refuzul de a accepta cele petrecute. Încearcă să se ţină de un cui înroşit în foc, numai că eu ştiu cum sfârşesc toate astea: dacă nu va accepta ceea ce s-a întâmplat, nu mai contează că nu a murit şi el în ziua aceea, pentru că va sfârşi prin a-şi zbura creierii. De aceea am mai trimis încă o dată echipa de investigatori, nu pentru că mă gândeam că nu ne-am făcut bine meseria, ci pentru a-i alunga toate îndoielile, o dată pentru totdeauna. Am prelucrat iniţial întreaga scenă a crimei, am prelevat mostre de fire de păr, salivă, sânge, urină. Urme de împuşcături şi gloanţe. Am trimis echipa să ia din nou amprente de pe vioară, numai pentru a-l linişti pe băiat. Dar nimic, nimic care să indice că o altă persoană, străină de familie, ar fi fost în casă. Arma a fost găsită lângă mâna tatălui. Existau urme de tragere pe pielea lui. Gloanţele găsite fuseseră trase cu acea armă. Clar ca bună ziua.

– Ce fel de vioară era? a întrebat Amaia.

În vocea detectivului s-a simţit o anumită uşurare, atunci când a răspuns:

– Asta chiar ştiu, pentru că după scandalul făcut de băiat pe seama viorii, nu m-am mulţumit cu lipsa amprentelor, aşa că am cerut un raport complet. O vioară obişnuită, dintre cele folosite când înveţi să cânţi, sau una pe care oricine i-ar cumpăra-o unui copil pe care-l apucă brusc cheful să înveţe vioara. Fabricată în Statele Unite, se găseşte de vânzare în toate magazinele de instrumente muzicale şi costă în jur de şaptezeci de dolari. Am verificat cardurile de credit pentru a vedea dacă s-a plătit ceva la vreun magazin de instrumente muzicale. Nu a apărut nimic, dar nici nu e o sumă mare, putea fi plătită cu cash.

– Domnule detectiv, aţi găsit arcuşul? a întrebat Amaia.

– Arcuşul? a spus detectivul pe un ton plin de nedumerire.

– E o vergea, uşor curbată, ale cărei capete sunt legate prin nişte fire cu care se ating coardele viorii.

– Ştiu ce e un arcuş, a răspuns supărat.

– Şi? L-aţi găsit?

Nelson a pufnit din nou înainte de a răspunde.

– Nu, nu l-am găsit, dar nu văd ce importanţă ar putea...

– Spuneţi-mi cum a dispărut vioara, i-a cerut Amaia.

– Nu a dispărut, a fost furată, a răspuns detectivul iritat. După ce am trimis-o a doua oară la laborator, aşa că, dacă încercaţi să faceţi vreo legătură, să ştiţi că vă înşelaţi din plin. V-am spus, după furtună,

ferestrele au fost acoperite cu scânduri, dar cred că nu foarte bine. În zilele următoare, o patrulă de poliţie a observat că una dintre scânduri era căzută într-o parte; explicaţia ar fi că o parte din cuie au cedat sub greutatea scândurii. În ciuda faptului că în casă exista aparatură fotografică şi informatică, totuşi nu lipsea nimic. A fost găsit în bucătărie un pachet de biscuiţi deschis şi lipseau o cupă de sticlă, un suport, tot de sticlă, pentru chei şi vioara. Credem că vreun puşti din cartier, aţâţat de vestea crimelor şi văzând fereastra deschisă, a fost tentat să intre în casă şi a luat nişte nimicuri, lipsite de valoare, aşa că nu mai încercaţi să găsiţi nod în papură la...

– Domnule detectiv Nelson, a intervenit Johnson, tânărul Joseph Andrews a insistat să vadă cadavrele familiei sale. Ştim că aţi încercat, aşa cum este normal, să-l faceţi să renunţe la idee. Joseph ne-a spus că tatăl lui făcea sport zilnic şi că firea lui l-ar fi îndemnat să se lupte cu agresorul. Ne-a mai spus şi că pe faţa lui se vedeau multe urme asemănătoare cu cele rezultate dintr-o luptă. Şi-a amintit chiar şi de o unghie ruptă. Conform raportului medicului legist, raport pe care-l am acum în faţă, nu s-au găsit urme de luptă la nici unul dintre ceilalţi membri ai familiei. Cum vă explicaţi urmele de pe faţa domnului Andrews?

– Un atacator străin? Poate că aţi citit atât de atent raportul încât nu v-a atras atenţia faptul că uşa de la intrare nu fusese forţată şi că nu existau urme de luptă. E vorba doar despre un individ care a luat-o razna, credem că s-a automutilat. S-au găsit rămăşiţe din pielea lui pe culata armei. Am mai văzut şi-n alte cazuri: înainte de a se împuşca, îşi pierd capul de disperare. Se lovesc singuri pentru a se autopedepsi sau pentru a ieşi din confuzie. Durerea fizică îi ajută să se concentreze.

– Domnule detectiv, există câteva lucruri pe care nu le înţeleg din raportul balistic, a intervenit Amaia. Comparaţia s-a făcut între un glonţ tras în laborator şi unul extras dintr-una dintre victime, mai exact din fiul cel mic.

– Aşa este, a fost de acord Nelson.

– De ce s-a comparat un singur glonţ? a întrebat Johnson.

Amaia a răspuns în locul detectivului:

– Ştiu că au încercat cu gloanţe extrase de la soţie şi de la fiică, dar adeseori, în cazul împuşcăturilor în craniu, glonţul se sparge. L-au recuperat întreg pe cel de la copilul mai mic pentru că oasele craniului său nu erau atât de dure.

– E aşa cum spuneţi, a încuviinţat Nelson, nu s-a putut face comparaţia cu urma de pe ţeava puştii, dar s-a ajuns la concluzia că era de acelaşi calibru şi aceeaşi marcă.

– Dar glonţul din cadavrul tatălui? a întrebat Amaia.

– Mă rog..., a ezitat Nelson.

– N-a fost comparat, a lămurit Amaia.

– Ştiţi că a fost vorba de calibru 22, asta înseamnă că urma împuşcăturii este mult mai mică decât la alte arme, dar chiar şi aşa, am analizat totul cu minuţiozitate. S-a făcut analiza cadavrului său pentru a se vedea dacă existau urme de plumb, bariu şi antimoniu. Testul a ieşit pozitiv la toate trei. În plus, la mâna lui stângă. Vă reamintesc că era stângaci. De unde să fi ştiut aşa ceva un atacator necunoscut? E clar că tatăl a tras.

– Dar glonţul? a insistat Amaia.

– Nu l-am recuperat.

– Vreţi să spuneţi că nu a fost găsit la locul crimelor? a vrut să ştie Dupree.

– Vrea să spună că e tot în capul domnului Andrews, a precizat Amaia.

Timp de câteva secunde, Nelson a părut să se înece. Până la urmă a răspuns:

– Pentru Dumnezeu! Nu era nevoie. Avem urmele împuşcăturii, gloanţele extrase din capetele copilului mai mic, mamei şi fiicei. Cu siguranţă glonţul din capul tatălui e fragmentat şi el.

– Nu e aşa, a negat Amaia. Tocmai am primit raportul medicului legist şi pe radiografia craniului se vede limpede glonţul întreg.

Cu toţii au aşteptat în linişte răspunsul lui Nelson. A venit după câteva secunde.

– În primul rând, cred că asta nu schimbă cu nimic lucrurile. El este cel care a tras, şi-a omorât întreaga familie, toate probele dovedesc asta. În al doilea rând, se pare că vreţi să puneţi toată responsabilitatea anchetei pe umerii mei. Sunt detectiv specializat în omucideri şi fac parte dintr-un grup de la secţia omucideri. Am investigat acest caz la fel de bine cum am făcut şi cu altele.

– Domnule detectiv Nelson, aţi putea să ne mai răspundeţi la o ultimă întrebare? a spus Amaia.

– Ultima? Dacă e ultima, atunci puteţi paria că am să vă răspund.

Johnson şi Dupree au privit-o zâmbitori pe Amaia. Aproape că-l puteau vedea pe detectivul Nelson ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

– A mai fost găsit un glonţ la locul crimelor...

– Da, înfipt în perete. Acel glonţ chiar era întreg. Calibru 22, tras cu aceeaşi armă.

– Din fotografia pe care o am în faţă nu pot să-mi dau seama la ce înălţime s-a înfipt glonţul în perete, dar fac pariu că e la nivelul podelei.

– Da. De unde ştiţi?

Stupefacţia lui Nelson i-a cuprins şi pe Johnson şi Dupree.

Amaia a apăsat o tastă şi l-a pus pe Nelson în aşteptare, înainte de a răspunde.

– De data aceasta, toate i-au ieşit prost compozitorului. O furtună care nu a fost chiar atât de puternică precum se aştepta el, o familie incompletă, cu un tată de nestăpânit. Cu toate acestea, s-a decis să continue, sau, cine ştie de ce, odată ce a început nu a mai avut cum să dea înapoi. Presupunem că în toate celelalte cazuri i-a omorât mai întâi pe ceilalţi membri ai familiei, lăsându-l pe tată pentru final. Dar Andrews s-a opus şi a trebuit să-l omoare primul pentru a-l dezarma, iar ca să-l omoare trebuia să aibă o altă armă. Agenta Tucker deja a luat în calcul această teorie; s-ar putea să nu fi avut nevoie de altă armă în celelalte cazuri, dar a trebuit să ţină cont că s-ar putea ca lucrurile să o ia razna, ceea ce s-a şi întâmplat. După ce l-a ucis pe tată, a luat arma acestuia şi i-a ucis pe copii şi pe soţie.

– Dar glonţul din perete? Credeţi că Andrews a apucat să tragă?

– Glonţul provine de la pistolul lui Andrews, dar cred că a fost tras după ce acesta era mort deja. Sinucigaşii se împuşcă în cap şi, extrem de rar, în inimă. Nimeni care vrea să se sinucidă nu se împuşcă mai întâi într-o parte a corpului şi abia apoi în cap, dar atacatorul nici nu avea cum să-i tragă de două ori în cap pentru că ar fi fost mult prea suspect. Asasinul a pus pistolul în mâna tatălui şi a tras ca să apară urme de praf de puşcă, dar când a făcut asta, Andrews era deja mort, căzut la pământ. Aşa că glonţul s-a înfipt în perete la mică înălţime.

Johnson a oftat şi a dat lent aerul afară din plămâni.

Dupree şi-a luat telefonul.

– Încerc să obţin autorizaţia de a exhuma cadavrul lui Andrews. Dacă reuşesc să-l conving pe judecător că e ceva extrem de urgent, s-ar putea să avem autorizaţia chiar în noaptea asta.

– Trebuie să-i spun lui Joseph Andrews, a spus Amaia gânditoare.

Dupree a obiectat:

– Salazar, dacă avem autorizaţia din partea unui judecător, nu mai avem nevoie şi de a tânărului. E dovedit că uneori e mai bine ca familia să afle în ultima clipă, pentru a nu o face să sufere.

– Sunt de acord cu Salazar, a spus Johnson. În cazul de faţă, pentru Joseph Andrews ar fi aproape o victorie, adică ceva ce nu a mai avut de mult timp.

19. MARY WARD

Cape May, New Jersey

Telefonul a răsunat la firma de pompe funebre Ward. Mary a tresărit, înjurând şi zâmbind în acelaşi timp. Făcea meseria aceea de patruzeci de ani, dar încă tresărea ca o pisică la orice zgomot mai puternic. Îi plăcea să lucreze în linişte. Aşa muncise tatăl ei şi aşa a continuat să facă şi ea, până când Ben, fiul ei, se hotărâse să continue tradiţia familiei şi să se dedice pompelor funebre. Îi plăcea să lucreze împreună cu Ben, chiar dacă în primele luni certurile din cauza muzicii heavy metal dată la maximum au ameninţat afacerea lor.

Până la urmă au găsit soluţia: Ben muncea cu căştile în urechi tot timpul. Mary ştia că, în timp, asta avea să-i afecteze auzul şi că, probabil, înainte de a fi bătrân, va trebui să poarte un aparat auditiv. Dar, în ciuda faptului că se considera o mamă bună, pusese în balanţă constantele ei dureri de cap şi continuitatea familiei în raport cu afacerea şi ajunsese la concluzia că, până la urmă, un aparat auditiv nu era cel mai rău lucru. Faptul că purta toată ziua chestiile alea băgate în urechi avea un neajuns: nu auzea nimic altceva. Pentru ea nu era o problemă să se apropie de el şi să-l atingă pe spate, atunci când voia să-i spună ceva. Mary a zâmbit. În fine, să-l atingă pe spate sau să-i sufle pe ceafă. Ben moştenise neliniştea ei naturală şi reacţiona ca la incendiu. Ei îi plăcea să-i provoace acele sperieturi şi se distra pe seama lui ore în şir, uneori chiar zile întregi, în timp ce aştepta ca şi el să i le provoace.

Cea mai mare problemă era că puteau să fie sunaţi pentru o comandă şi să nu audă telefonul. Clienţii firmelor de pompe funebre erau destul de fideli; familiile obişnuiau să sune la aceeaşi firmă la care sunaseră bunicii şi părinţii lor. Însă nu te puteai lăsa pe tânjală, concurenţa era feroce. Ben găsise soluţia şi instalase un sistem precum cel de la remizele de pompieri. De fiecare dată când suna telefonul, o boxă multiplica sunetul în toate încăperile; aşa că el îl auzea perfect, iar ea sărea de spaimă până în tavan. Era efectul muncii cu moartea, care, cu trecerea timpului, ajunsese să fie amuzantă.

Mary i-a făcut semn fiului ei să îşi vadă mai departe de ce făcea, a răspuns la telefon şi a zâmbit când vocea de femeie tânără de la celălalt capăt al liniei s-a prezentat ca fiind agentă FBI. Cât se schimbaseră lucrurile! S-a simţit uşor decepţionată crezând că nu o va putea ajuta. După trecerea furtunii şi moartea familiei Miller, primăria din Cape May a decis că ruinele casei Miller erau un pericol public şi s-a hotărât

demolarea totală. Nu fuseseră recuperate obiecte din interior. Însă fiul ei, Ben, împreună cu alţi muncitori de la firma lor de pompe funebre luaseră cadavrele, după ce primiseră autorizaţie de la judecător. Între cinci şi nouă ani îl trimisese la un curs de vioară, dar nu avea nici pic de talent, aşa că la zece ani a renunţat. Însă avea o memorie foarte bună: dacă ar fi fost o vioară în casă, ar fi observat-o. Cu siguranţă putea să o ajute. Mary a lăsat telefonul pe etajeră şi a zâmbit văzându-şi fiul care muncea cu spatele la ea şi cu urechile chinuite de muzica aceea infernală. S-a apropiat pe furiş şi i-a pus pe ceafă palma îngheţată.

20. PREDICATOR

Strada Bourbon, New Orleans
Sâmbătă, 27 august 2005, ora 22.00

Toată ziua nu mâncaseră altceva decât câteva sendvişuri pe care proprietara hotelului Dauphine le-a adus în cameră, în timp ce ei continuau să studieze dosarele.

Notele de la pianul din colţul barului se amestecau uneori cu muzica intrând pe uşa deschisă dinspre stradă. Lumina blândă a hotelului făcea şi mai gălbui pereţii de culoarea biscuiţilor, care pe alocuri străluceau de parcă ar fi fost pictaţi în ulei. Dacă treceai pe sub arcada îngustă din dreapta barului, dădeai într-o curte interioară pe care Dupree a ţinut neapărat să le-o arate. Plantele agăţătoare atârnau de la etaj până aproape de capul clienţilor, acoperind aproape în întregime zidurile care, numai la nivelul solului şi acolo unde ajungea lumina lumânărilor, îşi arătau culoarea iniţială, adică o nuanţă ceva mai luminoasă a chihlimbariului din interior.

– Nu l-au mai vopsit niciodată, le-a explicat Bull. Asta e culoarea originală, din 1930, de când au deschis hotelul. Se zice că în alte timpuri a fost casa unui primar al oraşului.

Fotoliile tapisate cu catifea neagră se îngrămădeau în jurul unor măsuţe pe care chelnerii le mutau în funcţie de numărul de clienţi.

Au lipit două mese pentru ei. Bill şi Bull s-au aşezat la una împreună cu Johnson, iar Amaia s-a aşezat la cealaltă, lângă Dupree, având senzaţia că ceilalţi hotărâseră aşa. Poate că observaseră privirile pline de pasiune pe care i le arunca Charbou atunci când credea că nu-şi dă seama. Au comandat stridii Bienville şi paste *fettuccine* cu raci de râu, despre care Amaia a spus că sunt delicioşi, deşi cei doi colegi ai ei nu au încetat să bombăne că nu era cea mai potrivită perioadă ca să mănânce raci.

– Ar trebui să veniţi primăvara, atunci e perioada lor, a spus Bull către Amaia. Aproape la fiecare casă poţi vedea câte un ceaun cu *crawfish boil*, se fierb cu porumb şi cartofi, apoi se răstoarnă pe o masă acoperită cu pagini din ziare şi se mănâncă cu mâna, înmuiaţi în unt topit şi sos picant.

Din fericire, judecătorul s-a simţit intrigat de ce i-a spus Dupree şi a autorizat exhumarea. Nu le mai rămăseseră prea multe de făcut până când echipa din Galveston avea să le comunice rezultatul autopsiei lui Joseph Andrews tatăl. Străbătând oraşul în timpul zilei, Amaia avusese impresia că recomandarea primăriei şi a autorităţilor statului de a se

pune la adăpost avusese un impact puternic în rândul populaţiei, însă pasajul dintre străzile Dauphine şi Frenchmen o fascinase şi surprinsese prin numărul mare de petrecăreţi, care, cu berea în mână, sprijiniţi de capotele maşinilor parcate pe ambele părţi ale pasajului, sărbătoreau venirea uraganului, râzându-şi de puterea pe care ar putea-o dobândi o creatură cu un nume atât de sexy precum Katrina.

Pe strada Bourbon mirosul de bere stătută se unea cu cel de bere proaspătă, atenuând duhoarea specifică străzii. Mirosul pestilenţial de la amiază îşi pierdea din forţă pe măsură ce se lăsa noaptea şi temperatura scădea puţin câte puţin. Mirosul specific se amesteca acum cu aromele provenind de la puţinele restaurante deschise, iar intensul parfum feminin îi atrăgea pe trecători, ca o mână invizibilă, la cluburile de prostituate. Scurtul miraj de linişte duminicală, observat de Dupree la amiază, fusese înlocuit cu o mulţime de oameni care străbăteau strada în sus şi în jos. Amaia a remarcat că mulţi dintre ei purtau pălării festive, ghirlande sau erau deghizaţi. Un angajat al unui bar de striptease i-a abordat, îndemnându-i să intre în localul zugrăvit în culorile drapelului american, promiţându-le fete cu inimă de patriot. La numai câţiva paşi de local, stând pe un podium improvizat în mijlocul străzii, un predicator striga din toţi bojocii, arătându-i cu degetul pe cei care se apropiau de clubul patriotic.

– Pocăiţi-vă, păcătoşilor! Vine sfârşitul. Domnul îşi revarsă mânia asupra voastră; astăzi vă dedaţi plăcerilor şi mâine vă veţi smiorcăi ca nişte copii, dar atunci va fi prea târziu.

Amaia a zâmbit amuzată, privindu-l cu subînţeles pe Dupree. Nu era pentru prima dată când vedea un predicator ambulant, mai auzise astfel de mesaje de rău augur, însă, într-un oraş aflat în stare de alertă din cauza unui uragan, acele mesaje căpătau un alt sens, fără îndoială.

Bull s-a dus lângă Dupree şi i-a şoptit ceva. Dupree şi-a văzut de drum, privind uşor surprins spre balconul pe care i-l arăta Bull, acel balcon de la care o bătrână îi făcuse cu mâna în acea dimineaţă. Sub privirile pline de mirare ale Amaiei şi ale lui Johnson, profetul a coborât de pe podium, l-a ajuns din câţiva paşi pe Dupree şi l-a împuns în umăr cu acel deget inchizitorial. Dupree a scos un scâncet de durere înăbuşit, ca şi cum ar fi rămas fără aer, în timp ce şi-a dus mâna la buzunar căutând *gris-grisul* pe care i-l dăduse Nana. Dar îl uitase în cealaltă jachetă. Bill Charbou a prins mâna predicatorului şi i-a imobilizat-o la spate, în timp ce şi-a trecut celălalt braţ pe după gâtul lui, şoptindu-i la ureche:

– Ţine-ţi mâinile acasă, prietene, poţi urla cât vrei, dar nu ai voie să atingi.

Presupusul profet s-a supus imediat.

– Cei mai mulţi dintre ei sunt inofensivi, dar uneori o mai iau pe arătură cu profeţiile lor de rău augur, cu atât mai mult acum, când se apropie uraganul. V-a lovit? l-a întrebat Charbou.

Dupree a făcut semn că nu era nimic important.

– Mi-a atins o rană mai veche, m-a durut toată ziua, probabil că din cauza umezelii.

Amaia a lăsat privirea în jos. Nu fusese durere fizică ceea ce văzuse pe faţa lui Dupree. Cunoştea acea senzaţie. Şi-a dus mâna pe furiş la cap şi şi-a trecut degetele prin păr, atingând marginea rugoasă, aproape imperceptibilă, a unei vechi cicatrici. S-a certat în sinea ei pentru gestul făcut. Uneori nu o simţea luni în şir. Uita că o avea, însă convorbirea cu mătuşa ei şi gestul lui Dupree îi reînviaseră prezenţa ca şi cum ar fi fost o rană deschisă.

Meditativă, şi-a trecut vârful degetelor pe linia suturii, în timp ce savura încă o linguriţă din excelenta îngheţată de smochine pe care ospătarul le-o recomandase călduros. Nu obişnuia să mănânce dulciuri. Aroma de zahăr topit, de făină, de unt încălzit, nu îi produceau aceleaşi senzaţii precum celorlalţi oameni. Refuzase prăjitura cu nuci pecan, caracteristică oraşului, însă refuzul ei nu făcuse decât să-l întărâte pe ospătar, care nu s-a lăsat până nu a găsit un desert pe care ea să accepte să-l încerce.

– N-am fost convins la început, pentru că lucrează altfel decât noi, dar acum cred că Bull şi Charbou ne vor fi de mare ajutor.

– Poftim? a întrebat Amaia, scoasă din gândurile ei.

– Bill şi Bull, a spus Dupree şi a făcut un gest spre bar, acolo unde cei doi detectivi din New Orleans discutau aprins cu Johnson şi îi cereau chelnerului să dea mai tare volumul televizorului.

Imaginea uraganului învârtindu-se pe deasupra golfului Mexic umplea tot ecranul. Charbou a ridicat o mână şi în bar s-a făcut linişte. Vocea din *off* însoţea hipnotica înaintare a furtunii.

„Ochiul uraganului s-a schimbat, întrerupând temporar intensificarea vântului, însă apoi uraganul şi-a dublat circumferinţa, ceea ce a dus la o nouă perioadă de intensificare."

Un murmur de dezamăgire, asemănător cu cel din momentele în care echipa favorită ratează în situaţie de gol, s-a auzit din tot localul. Dar nimic mai mult. A reînceput muzica. Nimeni nu a luat-o la fugă spre ieşire, nimeni nu a sărit de la locul său, răsturnând scaune. Charbou şi Bull au continuat să discute cu Johnson şi cu chelnerul.

Ea a dat din cap, gânditoare. Dupree a adus-o la realitate.

– Visaţi morţi, subinspectoare Salazar?

Amaia l-a privit nedumerită, nevenindu-i să creadă că într-adevăr îi pusese acea întrebare.

– Nu înţeleg...

– Morţii vă dau târcoale patului, Salazar?

Ea a dat din buze ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu a spus nimic. Ce însemna asta? Era o glumă? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Dupree a adăugat:

– Nu glumesc. Eu visez morţi. Mă urmăresc şi încearcă să-mi spună ceva ce mi-e greu să înţeleg. Coşmarul încetează numai atunci când reuşesc să înţeleg ce vor să-mi spună.

Amaia a făcut ochii mari. A înghiţit în gol.

– Mă rog..., a îngăimat ea.

– Vă înţeleg perfect: nu e o chestie despre care să te apuci să vorbeşti în gura mare, sau să i-o zici psihiatrului poliţiei la reexaminarea periodică. Nu trebuie să răspundeţi. Eu ştiu că da. V-am citit raportul despre cazul sechestratorului în serie pe care l-aţi prins în ţara dumneavoastră. Interesul total arătat faţă de victime şi acea explicaţie vagă pe care aţi numit-o...

– O nebunie, a murmurat ea.

Dupree a dat din cap că da, în timp ce a continuat:

– Am cunoscut mulţi poliţişti, agenţi şi investigatori, aşa că îmi dau seama când am în faţă o persoană dotată pentru aşa ceva, iar dumneavoastră sunteţi.

Stingherită, Amaia a strâns din buze.

– Ştiţi, o să le păreţi multora o ciudată, iar nebuniei o să-i spună intuiţie, fler, un soi de al şaselea simţ. Dar eu ştiu că acest al şaselea simţ apare la persoanele care au trăit întâmplări aparte, genul acela de întâmplări care i-ar distruge pe alţii, dar care pe ele le-au ajutat să dobândească şi să-şi dezvolte puterea de a detecta variabilele latente, ca în cazul lui Scott Sherrington. Vă amintiţi? Poliţistul englez despre care am ţinut conferinţa. Şi el putea să vadă genul de posibilităţi existente, dar care rămân ascunse şi, totuşi, vieţuiesc sub un strat fin de piele. Un strat de piele care le ascunde pentru majoritatea oamenilor, dar nu pentru dumneavoastră.

– Nu sunt sigură că e aşa...

Dupree a părut brusc supărat.

– Nu e momentul pentru false modestii. Nu se pune problema dacă recunoaşteţi sau nu. Important este să ştii de unde vine. Când vorbim despre ucigaşi, ucigaşi în serie, variabilele latente nu sunt vădite, nu sunt evidente. În cele mai multe cazuri nu sunt nici măcar logice, sau cel puţin nu pentru cele mai multe minţi, care nu au explorat această zonă

întunecată pe care dumneata o cunoşti. Când Emerson v-a întrebat cum folosiţi probabilităţile, dumneavoastră aţi menţionat avantajul de a utiliza variabilele latente. Un număr mare de variabile observabile se pot agrega într-un model pentru a reprezenta un concept subiacent prin care datele sunt mai uşor de înţeles. Teoria e la îndemâna tuturor, am explicat-o de mii de ori în conferinţele mele. Dar e destinată numai câtorva, şi toţi aceşti câţiva au ceva în comun: au vizitat infernul, a spus Dupree ţintuind-o cu o privire şi mai intensă.

Amaia şi-a lăsat ochii în jos pentru o secundă, ştiind că era o greşeală şi că gestul ei îi confirma spusele lui Dupree. Când şi-a ridicat privirea, a avut impresia că vede, în atitudinea mereu bine strunită a lui Dupree, satisfacţia constatării. Nu a putut să nu se întrebe de ce era atât de important pentru el.

– Asta vă ajută să gândiţi acele variabile care pentru ceilalţi rămân în unghiul mort, ceva latent, probabil sau plauzibil... Iar această cunoaştere apare atunci când te aştepţi la comportamentul unui demon, când îi cunoşti natura intimă şi eşti capabil să i te sustragi pentru a-l observa.

Dupree şi-a încrucişat mâinile pe masă, s-a aplecat în faţă şi s-a apropiat de ea.

– Dumneavoastră reuşiţi, dar aşa ceva nu e niciodată gratis. Vreau să ştiu de unde vă vine puterea. Când aţi găsit sub acoperişul fermei cadavrul bătrânei, aţi spus ceva despre locul din care vine. Spuneţi-mi despre locul acela.

De data aceasta, Amaia a reuşit să nu-şi mai lase ochii în pământ şi i-a susţinut privirea lui Dupree fără să şovăie, încercând să fie cât mai convingătoare. A reuşit. Şeful ei îi observa fiecare gest, răscolind, cotrobăind prin fragila suprafaţă a apărării ei.

– Nici nu ştiu cum de mi-am amintit, nu mai am nici o legătură cu locurile alea şi nici nu mă mai gândisem de mult la povestea aia veche. Bănuiesc că mi-a spus-o cineva când eram mică. Cred că a fost vorba despre o simplă deducţie logică şi o conexiune neuronală cu o poveste pe care nici măcar nu mi-o aminteam.

El a negat cu vehemenţă.

– Nu contează ce credeţi dumneavoastră. Locul în care ne naştem şi ne petrecem copilăria ne marchează pe viaţă, lasă în noi urme adânci cu tot ce am văzut, învăţat, observat sau auzit.

– Domnule agent Dupree, am trăit în Statele Unite la fel de mulţi ani ca în locul în care m-am născut. Am venit aici când eram încă o copilă.

– Şi, totuşi, v-aţi întors acolo.

– Locul în care m-am întors e un oraş. Nu are nici o legătură cu cel în care m-am născut. Un loc care nu mi-a plăcut niciodată în mod special,

dar pe care nici nu l-am urât, un loc şi atât.

– Elizondo, a spus Dupree.

Ea s-a repliat ca şi cum cuvântul ar fi izbit-o.

– Un loc pe care dumneavoastră nu-l pomeniţi niciodată, a insistat el, dar v-aţi însuşit tradiţiile lui antropologice, care sunt atât de puternice încât v-au ajutat să explicaţi de ce compozitorului nu i s-a părut nimic grotesc să o lase pe bătrână sub acoperişul casei.

– Îmi amintesc vag de toate aceste poveşti, mereu mi s-au părut nişte prostii.

– Sunteţi sigură că mereu vi s-au părut aşa?

– Întotdeauna.

– Nu aţi avut momente în care să credeţi în ele, să vi se pară plauzibile? Nu trebuie să vă fie ruşine. Raţiunile, motivaţiile antropologice care şi-au pus amprenta pe diverse grupuri umane se hrănesc din aceleaşi nevoi, din aceleaşi spaime, din conştiinţa locului în lume. Cunoaşterea şi stăpânirea lor îţi dă un privilegiu diabolic, acelaşi pe care-l avea Scott Sherrington, acelaşi pe care-l aveţi şi dumneavoastră.

Ea continua să nege dând din cap.

Dupree a părut să se declare învins. S-a uitat la ceas.

– S-a făcut târziu. Mâine ne aşteaptă o zi grea, ar fi mai bine să ne retragem, a spus Dupree ridicându-se în picioare şi uitându-se spre bar pentru a-i atenţiona pe ceilalţi.

Amaia a oftat uşurată. Dupree s-a întors şi a lăsat pe masă un bacşiş generos, în timp ce îi spunea:

– Există un motiv care-i face pe oameni să taie orice legătură cu locul în care s-au născut şi şi-au petrecut copilăria, iar acel motiv e întotdeauna o chestiune nerezolvată acolo. Atenţie cu chestiunile nerezolvate, Salazar, timpul nu uită niciodată de ele.

Amaia s-a stăpânit cu greu să nu-şi ducă mâna la cap. Cicatricea îi ardea sub păr.

21. PREMONIȚIE

Elizondo

Teoria lui Engrasi era că premonițiile nu sunt altceva decât instinctul primar de supraviețuire, tocit de-a lungul secolelor de ipotetica evoluție a omului și, mai ales, de actualul confort oferit de societate. Toate semnele pe care specia noastră știa să le citească în aer, freamăte, sunete, toate acele schimbări infime, dar perceptibile, care îi dădeau mereu târcoale și puteau fi interpretate de către un om obișnuit să trăiască în natură: apropierea unei furtuni, iminența nașterii, prezența apei, pânda unui prădător, izbucnirea unei molime, apropierea morții.

Ea continua să creadă în primele impresii. Părerea ei era că în momentele de vulnerabilitate față de ceea ce urma să se întâmple, receptorii percepției erau încă destul de imaculați pentru ca impresiile reale despre ceea ce ne așteaptă să ajungă până la noi lipsite de surplusul de informații, acele informații pe care majoritatea oamenilor le consideră total veridice, dar care nu fac altceva decât să ne zăpăcească.

S-a mirat să audă bătăi în ușă la unsprezece dimineața. Era prea devreme pentru ca Amaia să se fi întors de la școală și nu aștepta pe nimeni în vizită. A lăsat cartea din care citea și a mers la ușă. Surpriza ei a fost și mai mare când l-a văzut pe fratele ei, Juan. El muncea întotdeauna la ora aceea. Iar îmbrăcămintea lui a șocat-o de-a dreptul. Firesc ar fi fost să fie în costumul alb de patiser. Dar acum purta un costum adevărat, bleumarin, în care-l mai văzuse numai duminica, la biserică. Avea până și cravată! Însă ceea ce a dat-o cu totul peste cap a fost faptul că venise la ea fără să o fi anunțat dinainte. În ultimii trei ani, Juan venise la ea acasă numai atunci când ea îl chemase. A avut senzația că ceva nu era în regulă. Unul dintre acele instincte primare care ne avertizează asupra pericolului.

Mai târziu, după ce trecuseră toate, s-a gândit din nou la primele impresii și la cum nu ținem cont de ele din cauza a ceea ce credem că știm. A simțit pericolul iminent, neliniștea, ciudățenia. A intrat la bănuieli, a intuit și a perceput, dar, cu toate acestea, nu a dat importanță, pentru că omul din prag era fratele ei. Un caz tipic în care informația a avut întâietate în fața instinctului.

Ca întotdeauna, l-a sărutat și l-a îmbrățișat pe Juan, apoi l-a luat de mână și l-a condus în sufragerie. Dar el a refuzat să se așeze. A rămas în picioare, zâmbind cu gura până la urechi în hainele lui de duminică. I-a spus cât de bine mergea afacerea, i-a vorbit despre investițiile făcute în

utilaje, despre ideile lui Rosario de a dezvolta firma, despre produsele de patiserie care ajunseseră să se vândă până şi în Franţa şi puteau fi găsite în hotelurile din Biarritz şi Saint-Jean-de-Luz... Engrasi i-a tăiat-o scurt.

– De ce ai venit, Juan?

A făcut doi paşi şi s-a oprit în faţa ei. Acum era, brusc, serios, agitat.

– E de bine, Engrasi, ceva foarte bun, te vei bucura, a spus, aşezându-se până la urmă pe un scaun, dar fără să se relaxeze câtuşi de puţin.

Juan şi-a împreunat mâinile pe masă pentru a-i atrage atenţia. Ea a dat ocol mesei şi s-a aşezat în faţa lui. Din atitudinea lui gravă şi din modul în care-şi frământa degetele şi-a dat seama că îşi punea ordine în gânduri, că-şi repeta în minte ceea ce fusese învăţat să spună. A tăcut mai multe secunde înainte de a vorbi.

– Engrasi, am rămas foarte îngrijorat după ce-am discutat despre fetiţă.

Ea a dat din cap că înţelege.

– M-a durut foarte tare ce mi-ai spus, soră. Să nu crezi că nu o iubesc pe Amaia, o iubesc mai mult decât orice pe lume...

Engrasi s-a uitat lung la el.

– Am vorbit cu Rosario. Mi-a fost foarte greu, dar i-am spus ce mi-ai zis, toate lucrurile acelea îngrozitoare pe care femeile alea i le-au spus fetiţei şi cât de mult suferă. Rosario a izbucnit în plâns, Engrasi.

În timp ce vorbea, părea gata să izbucnească şi el în lacrimi. Şi-a alungat tremurul buzelor strângându-le cu putere, a închis ochii şi şi-a întins mâinile până când le-a atins pe cele ale lui Engrasi. Ea şi-a pus palmele peste ale lui.

– Engrasi, pastilele o fac să se simtă ciudat, îi dau ameţeli, se simte rău şi indispusă. Doctorul Hidalgo mi-a spus că sunt efectele secundare până când va găsi combinaţia exactă de pastile, dar asta poate dura uneori ani întregi... Rosario mi-a mărturisit că au fost momente în care nici măcar nu şi le-a luat, şi într-unul din acele momente a spus toate acele lucruri. Dar acum s-a rezolvat, a spus ridicând din umeri şi confirmând prin gestul său că nici el nu credea ceea ce spunea. Se pare că doctorul a găsit reţeta ideală. Rosario traversează o perioadă foarte bună. Se simte minunat, fericită, mereu veselă, drăgăstoasă, aşa cum e ea. Cum era atunci când am cunoscut-o, cum era înainte de a o naşte pe Amaia. Nu ştii cât de rău îi pare. Mi-a spus să te rog să o ierţi şi că şi-a dat seama că ai dreptate.

Engrasi, bănuitoare, s-a îndreptat de spate şi şi-a luat palmele de pe ale lui Juan. El nu a dat semne să fi observat că odată cu mâinile îşi retrăsese şi încrederea. A continuat să vorbească.

– Oamenii sunt foarte răi, iar ăsta e un amărât de sat. Rosario şi-a dat seama că un asemenea lucru poate face mult rău familiei noastre.

Engrasi a observat că spusese „familiei noastre“, nu „fetiţei“.

– Mă bucur că ţi-ai dat seama, că amândoi v-aţi dat seama, a spus Engrasi prudentă.

– De aceea s-a gândit, ne-am gândit că e mai bine ca Amaia să se întoarcă acasă.

Asta era. Furtuna. Animalul de pradă. Avortul. Moartea. Iar ei nu-i mirosise nimic.

– Ce? a întrebat, nevenindu-i să creadă.

– Separarea de Amaia a făcut-o pe Rosario să sufere îngrozitor. Toate vorbele ei, toate acele lucruri cumplite pe care le-a spus, nu erau altceva decât un mijloc de a se apăra. Simţea că oamenii o condamnă cu întrebările lor răuvoitoare despre cât de ciudat e că fetiţa nu locuieşte cu noi. Chiar dacă, aşa cum spun eu, e normal ca oamenii să vorbească. Logic este ca o fetiţă atât de mică să locuiască împreună cu părinţii şi surorile ei.

Engrasi continua să se uite la fratele ei, dar încetase să-l mai asculte. Observându-l în acel fel, a avut capacitatea de a înţelege tot teatrul care se juca în faţa ei. Costumul impecabil, vizita neaşteptată, discursul impropriu omului pe care-l cunoştea atât de bine. Fuseseră diferiţi încă de mici. Engrasi, vorbăreaţă şi zâmbitoare, mereu cu nasul în cărţi, pentru ca mai apoi să spună în stânga şi în dreapta tot ceea ce citise. Juan, taciturn şi tăcut, aşteptând să sune clopoţelul la sfârşitul orelor pentru a da fuga la laboratorul pe care avea să-l moştenească. Mereu ţinuseră unul la celălalt şi, chiar dacă ea era sora mai mică, se putea spune că avusese grijă de el. Engrasi ştia că nevoia ei de a-l proteja pe Juan era dată, pe de o parte, de faptul că el era un *juanxiño*, un băiat muncitor, bun ca pâinea caldă şi cuminte, căruia încă de mic îi prevesteau că va avea parte de o soţie dominatoare. Şi-a privit din nou fratele şi atunci a văzut exact ce era, un mesager. O marionetă într-o pantomimă. Trecuseră mulţi ani de când Engrasi nu mai vorbea cu Rosario, nici măcar nu se uitau una la cealaltă când se întâlneau pe stradă. Dar nu-i ducea dorul. Chiar dacă părea să fi trecut mii de ani de când terminase Facultatea de Psihologie, încă putea enumera toate simptomele personalităţii ei nevrotice. Nu înceta să se întrebe cum putuse să fie atât de proastă încât să nu recunoască în discursul lui Juan cuvintele lui Rosario, aplombul ei, autoritatea ei. Subestimase forţa şi influenţa unei mame denaturate de a-i scoate din minţi pe toţi cei din jurul ei.

Toate se găseau acolo: autovictimizare, bipolaritate, sentimentul de sacrificiu, mesajele ei confuze. Plus felul în care Juan vedea, aproape ca pe un dar divin, că soţia lui era normală, că se comporta ca orice altă

femeie, ca oricare soţie sau oricare mamă, până într-acolo încât era în stare să vadă la ea o abnegaţie proprie sfinţeniei.

Rosario, victima bolii ei, a neînţelegerii, a impulsurilor ei îngrozitoare, de care nu era deloc responsabilă. Martiră, suferind pentru toate şi mai mult decât oricine. Ea suferise, ei i se luase fiica. În ciuda tuturor eforturilor ei! Înţelegătoare şi resemnată. Înţelegea că oamenii o urau, dar dacă ea făcea totul pentru a îndrepta lucrurile, nu puteau să facă puţin şi ceilalţi?

Cu două feţe şi manipulatoare. Recunoscând că nu merita să fie iertată şi, în acelaşi timp, implorând clemenţă. O ocazie de a arăta cât de mult îi păsa, cât de mult se chinuia pentru ca totul să fie bine. Vina aruncată în curtea vecinilor. Ea nu putea să facă mai mult decât să fie umilă şi să ceară iertare, aşa că dacă cuiva nu-i era milă de ea, atunci omul acela era rău la suflet. Cine să nu fie impresionat de sacrificiul făcut de o mamă bolnavă care recunoştea că produsese suferinţă, dar care, mai ales, suferise ea însăşi? Sindromul baronului Münchausen ca la carte. Mama îşi chinuia fiica, dar tot ea era cea privită cu milă, cu simpatie şi oamenii se purtau cu ea cu mănuşi. Aşa se făcea că o nevrotică ajungea să-şi distrugă familia şi să fie privită ca o sfântă.

Engrasi şi-a apăsat pieptul cu palma, încercând să-şi stăpânească greaţa care-i ardea stomacul cu prezenţa ei acidă. Furia creştea în ea ca o creatură care-i presa plămânii, împiedicând-o să respire. Nici un cuvânt despre Amaia, nici o vorbă despre suferinţa fetiţei, exilul obligatoriu al unei fetiţe de doisprezece ani, care de aproape trei ani nu mai locuia în casa familiei sale. Nimic despre durerea ei, despre amărăciunea ei, nici despre greutatea de a suporta să fie luată la rost pe stradă. Şi-a dat seama că mâinile îi tremurau, aşa că şi le-a retras de pe masă şi şi le-a aşezat în poală. Trebuia să se calmeze. Trebuia să gândească. A rămas tăcută, cu ochii la fratele ei, foarte serioasă.

– Nu spui nimic? a întrebat-o el după un timp.

– Încă mă mai gândesc, i-a răspuns ea, cât de calm a putut.

Juan a părut dezamăgit.

– Credeam că te vei bucura, chiar credeam, şi nu înţeleg de ce nu o faci. Ultima dată când am vorbit ai fost foarte dură şi îţi mulţumesc. După ce am vorbit cu Rosario, văd lucrurile exact aşa cum sunt.

– Cum spune ea că sunt.

El a continuat ca şi cum nu ar fi auzit-o:

– Am crezut că asta-ţi doreai...

Engrasi a negat dând din cap uluită.

– Tot ce vreau e să o ştiu pe fetiţă la adăpost.

Juan s-a ridicat în picioare, a dat ocol mesei şi s-a oprit lângă sora lui. S-a aplecat spre ea şi i-a pus o mână pe umăr. Împăciuitor.

– Soră, niciodată nu-ţi voi putea mulţumi destul pentru că ai avut grijă de Amaia când Rosario nu se simţea bine, dar acum se simte bine, a spus el cu o convingere exagerată.

Engrasi i-a îndepărtat mâna de pe umăr şi s-a ridicat. Feţele lor erau acum extrem de apropiate.

– Nu, Juan, Rosario nu e bine. Rosario nu va fi bine toată viaţa.

Ceea ce a urmat nu ar fi trebuit să o surprindă, dar a surprins-o, totuşi. Juan a luat o expresie prin care voia să-i spună că acum era evident, ca şi cum ar fi descoperit ceva la care, în sinea lui, se aşteptase să se întâmple. S-a îndepărtat de sora lui, fără să-şi ascundă supărarea pentru timpul pierdut şi efortul depus.

– Nu mă miră! a exclamat el.

– Ce e asta, Juan? De ce nu te miră? a întrebat ea jignită.

– Pentru că exact asta a zis Rosario că vei spune.

Engrasi a clătinat mâhnită din cap. Fratele ei era un pămpălău. A făcut doi paşi, până a ajuns din nou foarte aproape de el.

– Ce a zis, mai exact?

– Nimic, s-a repliat el, cu laşitate.

– Nu, nu. Spune-mi, i-a cerut ea, vreau să ştiu ce gândeşte.

Juan a ridicat capul.

– Crede că ai ajuns să ţii prea mult la fetiţă...

– Prea mult? Mai mult decât trebuie? Chiar vrei să spui că tu crezi că Amaia poate fi iubită prea mult? a întrebat ea cu severitate.

– Că te comporţi, a continuat el, ca şi cum ai fi mama ei. Poate pentru că nu ai avut copii...

Engrasi a rămas cu gura căscată de surprindere.

– Dar nu eşti şi ai uitat asta, pe cât se pare.

Engrasi l-a privit pe fratele ei de parcă nu l-ar fi cunoscut.

– Ia te uită, dar ştiu că te-a învăţat bine, chiar ai ajuns să vorbeşti cu cuvintele ei, a spus ea cu dispreţ.

– Engrasi, ar fi mai bine să te obişnuieşti cu ideea că mama ei vrea, ca mine de altfel, ca fetiţa să revină acasă.

Ea s-a întors şi l-a privit în ochi, pentru ca el să-şi dea seama de cât de hotărâtă era.

– Nu.

El a dat din cap ca şi cum se aştepta la aşa ceva.

– Rosario a mai zis şi că vei refuza. Aşa că a prevăzut asta şi a consultat un avocat. Nu poţi face nimic. Dacă te încăpăţânezi, nu vei face altceva

decât să pierzi timp şi bani. E fiica noastră şi trebuie să locuiască în casa ei.

– Asta e casa ei, a spus Engrasi, şi pare că ai uitat de ce locuieşte aici şi în ce circumstanţe ai adus-o.

Juan a continuat netulburat, făcând-o pe Engrasi să creadă că în faţa ei se afla Rosario.

– Orice judecător va înţelege că o mamă bolnavă nu putea să aibă grijă de fiica ei. Am luat acea dureroasă decizie pentru binele fetiţei. Ai ştiut asta, ai fost de acord ca Amaia să stea la tine până când Rosario avea să se facă bine.

Faţa lui Engrasi s-a crispat de furie.

– Nu, nu ai adus-o la mine pentru că Rosario era bolnavă şi oricum trecuse ceva timp de când o maltrata, o umilea, o teroriza.

– Rosario era bolnavă, a repetat el, ca pe o mantră.

– Şi tu, frate, n-ai făcut nimic. N-ai făcut nimic când o obliga să se îmbrace cu hainele alea de fetiţă moartă. Nu ai făcut nimic când o vedeai că se ridică noaptea din pat pentru a merge în camera fetiţei ca să o ameninţe, nu ai făcut nimic când a tuns-o zero cu foarfeca.

Juan a explodat.

– Era bolnavă! a ţipat el.

Engrasi nu s-a lăsat intimidată.

– Nu ai făcut nimic pentru că era mai bine să închizi ochii şi să aştepţi, să tot aştepţi până când a fost prea târziu. Până când a fost cât pe ce...

– A fost un accident! a ţipat el din nou.

– Nu a fost! a strigat ea cât de tare a putut.

Juan a strâns din pleoape şi din dinţi. Când a vorbit, avea vocea gâtuită de disperare.

– Ba da, a fost, Engrasi. Am tot întors întâmplarea aceea pe toate feţele şi trebuie să fi fost un accident.

Engrasi s-a apropiat din nou de el şi l-a împuns în piept cu un deget ameninţător.

– Nu asta mi-a spus în noaptea aceea, când ai adus-o la mine pe Amaia. Nu, Juan. Asta le-ai spus tu oamenilor care te-au văzut ieşind din laborator cu fetiţa în braţe, inconştientă şi plină de făină. Ai spus că fetiţa a alunecat şi a dat cu capul de jgheab. Asta e minciuna de căcat pe care a trebuit să o spui şi pe care s-ar părea că ai sfârşit prin a o crede.

Ea îşi însoţea fiecare cuvânt cu o împunsătură a degetului.

– Când mi-ai adus-o pe fetiţă, te-ai aşezat acolo, a spus arătând spre scară, şi mi-ai mărturisit plângând tot ceea ce se petrecuse. Poate că tu ai uitat, dar eu nu.

Juan a izbucnit în plâns.

– Am primit-o în casa mea pe fetiţa asta şi ştiu cum era când a ajuns aici: rănită, instabilă, îngrozită... A durat luni de zile până când a reuşit să doarmă singură, fără să se trezească în mijlocul nopţii strigând, aşa că nu ai decât să le spui altora minciuna aia mizerabilă, dar nu mie.

Juan se făcuse palid, părea pe punctul de a vomita.

– Fetiţa a uitat, s-a smiorcăit Juan, trăgându-şi nasul. Rosario a uitat. Tu de ce nu uiţi?

Engrasi a zâmbit amar. Era fără leac.

– Te cunosc, Juan. Nu eşti un om rău, dar n-ai sânge-n tine. Asta n-ar fi nici o crimă, dacă nu te-ai lăsa dus de minciunile soţiei tale, dacă nu te-ai lăsa mânat de ea spre răutate. Gândeşte-te bine la asta.

Juan şi-a şters lacrimile cu mâneca hainei lui de duminică.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta, a spus întorcându-se spre uşă.

– Stai, am ceva pentru tine, a zis Engrasi, scoţându-şi la vedere lănţişorul subţire de la gât.

S-a aplecat până când micuţa cheie prinsă de lănţişor a ajuns în dreptul sertarului. A scos un plic mare şi a aruncat pe masă imaginea inconfundabilă a radiografiei unui craniu uman, un craniu micuţ.

– Ce-i asta? a întrebat el, întorcându-se la masă.

– Fetiţa abia vorbea când mi-ai adus-o. Se vedea clar că era în stare de şoc. Niciodată n-am avut încredere în doctorul ăla, Hidalgo. M-am temut ca nu cumva să aibă leziuni interne, aşa că am dus-o la neurolog, după cum ţi-am spus atunci, dar am mai dus-o şi la un medic care mi-e prieten, un patolog, iar el a reconstituit cu exactitate tot ceea ce i se întâmplase fetiţei. Aici, a spus arătând pe radiografie o mică dungă albă, un prim traumatism făcut cu un obiect greu şi bont, cu care a fost lovită din lateral. Mai este şi radiografia cu degetele de la mâna dreaptă rupte în încercarea de a para lovitura. Iar aici, a doua lovitură, de asta nu s-a mai apărat, era pe jos, inconştientă, lovitură dată de sus, aceeaşi traiectorie pentru că a fost efectuată din acelaşi loc, dar cu mult mai multă forţă. De data aceasta, marginea de oţel a cilindrului a fracturat craniul, a adăugat Engrasi uitându-se acuzator în ochii lui Juan. O lovitură gândită să o omoare, ceea ce aproape că s-a întâmplat.

Juan privea radiografia de pe masă ca şi cum ar fi fost în pragul apoplexiei.

Engrasi a golit plicul. Radiografii, fotografii, un raport extins.

– Fetiţa mai avea şi o arsură în jurul gâtului provocată de sfoara cu care-şi ţinea cheia legată la gât şi pe care Rosario i-a smuls-o. Mai prezenta o leziune cervicală la vertebrele gâtului pentru că fusese zgâlţâită înainte şi înapoi cu multă forţă. Şi eroziuni ale pielii pe partea

posterioară a picioarelor, pe fund şi pe coate produse atunci când s-a târât pe jos în încercarea de a scăpa de Rosario.

– Ai dus-o la medic ca să...

– Nu fi meschin, am dus-o pe fetiţă la medic ca să mă asigur că era bine, însă da, le-am păstrat. Iar acum ştiu că am făcut ce trebuia.

Atunci, fratele ei a spus ceva ce a luat-o prin surprindere şi a făcut-o să înţeleagă cât de dominat ajunsese să fie.

– Dacă scoţi la lumină astea acum, vei suferi şi tu consecinţele.

– Diferenţa dintre noi doi, frate, este că eu sunt dispusă să fac orice pentru a o proteja, inclusiv să ies în pagubă.

Juan se uita năuc la documente.

– Le poţi lua, păstrez o copie după toate la o prietenă de încredere.

El a ridicat mâinile şi privirea speriat, dându-i de înţeles că nu le vrea.

– Spune-i soţiei tale să i le arate avocatului ăluia, să vedem ce părere are despre ce va zice judecătorul, pentru că ceea ce mie mi-e limpede e limpede pentru oricine, nu a fost un accident, a fost o încercare de a o ucide.

Juan s-a îndreptat spre uşă şi Engrasi l-a urmat cu raportul în mână.

– A pregătit totul dinainte, s-a dus după ea la laborator când a ştiut că nu va mai fi nimeni acolo. Ştia de mai multe zile că fetiţa are cheia de acolo; ar fi putut să discute cu ea în casă, dar a urmărit ca Amaia să fie singură. Ţi-a turnat o minciună ca să-şi justifice plecarea de acasă şi a urmărit-o până acolo pentru a fi sigură că putea s-o omoare fără ca nimeni să o deranjeze. A lovit-o cu patimă şi a încetat să o mai lovească numai pentru că a crezut că e moartă. Apoi a aruncat-o în jgheabul pentru făină şi s-a întors acasă. A considerat că în sfârşit a reuşit să facă ceea ce plănuise încă din ziua în care fetiţa s-a născut.

Juan deschisese deja uşa de la ieşire, dar s-a întors spre ea, vizibil descumpănit, şi a spus consternat:

– Cum îţi permiţi să pomeneşti de aşa ceva? Nu ar fi trebuit să-ţi povestesc. A avut o depresie post-partum, li se întâmplă multor femei.

– Nu mai are prietene, ştii că nu mai vorbeşte nici măcar cu Elena Ochoa, prietena ei de suflet, cu care mergea peste tot, n-ar fi rău să-i faci o vizită. M-am întâlnit cu fiică-sa pe stradă şi am întrebat-o de maică-sa, că nu o mai văzusem de mult timp. Mi-a spus că e foarte bolnavă şi m-am dus să o văd. Nu e bolnavă, Juan, e nebună de spaimă. Nu ştiu în ce s-a băgat soţia ta, dar Elena, de când nu mai umblă cu ea, s-a închis în casă înconjurată de sfinţi şi crucifixe. E îngrozită. Nici nu vrea să audă de Rosario. Mi-a spus că soţia ta şi-a pierdut sufletul. Ce crezi că înseamnă toate astea?

– Invidie, femeile din satul ăsta n-au văzut-o niciodată cu ochi buni.

– Continuă să iasă din casă noaptea, fără ca tu să ştii unde merge?

El a privit-o speriat. Engrasi şi-a dat seama că ghicise. Însă chiar şi aşa, Juan a ripostat:

– Nu-mi vine să cred. O să foloseşti împotriva soţiei mele tot ce ţi-a spus eu între patru ochi?

Ea l-a privit scârbită.

– Juan, nu vrei să vezi, nu are nimic de-a face cu Rosario, are de-a face cu Amaia. Îmi dau seama că tu eşti pierdut pentru totdeauna, poţi să îi iei apărarea cât vrei, dar dacă îţi închipui că există vreo posibilitate ca eu să o las pe Amaia pe mâna femeii care a încercat s-o omoare încă din ziua în care s-a născut, te înşeli amarnic.

22. METODA CHARBOU

New Orleans, Louisiana
Duminică, 28 august 2005

Amaia se trezise devreme. A făcut duş, s-a îmbrăcat, a aranjat patul şi s-a aşezat pe marginea lui ca să se uite la ştirile de dimineaţă.

Începând cu şase dimineaţa, din cincisprezece în cincisprezece minute, autorităţile au folosit toate canalele media pentru a avertiza că uraganul Katrina avea să devasteze zona de coastă a golfului, iar previziunile pentru New Orleans nu erau nici ele încurajatoare. Situat la doi metri sub nivelul mării, cu lacul Pontchartrain la nord şi abundentul Mississippi străbătând ca un şarpe oraşul, ameninţarea ciclonului părea dintr-odată o realitate tot mai inevitabilă. Centrul Naţional pentru Uragane prognoza unul de nivel cinci: vânturi de 280 de mile pe oră şi rafale de peste 320 de mile pe oră. Peste New Orleans nu se mai abătuse niciodată un uragan de nivel cinci. Cel mai puternic înregistrat până atunci fusese uraganul Betsy.

Se spune că oraşele nu au memorie şi că locuitorii lor uită repede pentru a trăi repede. Totuşi, menţionarea uraganului Betsy a trezit spaima veche şi adormită. În 9 septembrie 1965, uraganul Betsy, de nivel patru, a atins pământul la gura de vărsare a râului Mississippi şi a distrus toate aşezările pe unde a trecut. A avansat de-a lungul râului, ceea ce a făcut ca apele să crească în New Orleans cu trei metri. Betsy a provocat moartea a optzeci şi nouă de oameni şi a produs pagube materiale atât de mari încât a rămas în istorie drept „Billion Dollar Betsy“. Părea că doar aşa, prin comparaţie cu Betsy, ameninţarea uraganului Katrina prindea viaţă. Posturile de televiziune intercalau imagini cu Katrina înaintând deasupra golfului Mexic cu fotografii alb-negru ilustrând distrugerile cauzate de Betsy.

Nereuşind să se calmeze, Amaia a oprit televizorul şi a ieşit pe holul hotelului. L-a zărit cu coada ochiului pe Dupree care, fără să ţină cont de lift, cobora pe scări. A grăbit pasul pentru a-l ajunge. Agentul vorbea la telefon şi casa scărilor îi amplifica vocea.

– Bine, cobor, aşteaptă-mă în maşină.

Împinsă de curiozitate, s-a întors şi s-a dus la uşile de sticlă care dădeau spre balcoanele pe unde, conform proprietarei, bântuia stafia miresei, şi a ieşit afară. A mers de-a lungul balconului până deasupra copertinei care încadra intrarea în hotel şi s-a aplecat uşor. Maşina oficială care le fusese pusă la dispoziţie era chiar dedesubt. L-a zărit pe

Jason Bull la volan. Dupree s-a aşezat pe scaunul din dreapta. Pe Charbou nu reuşea să-l vadă. A renunţat şi s-a întors în hotel. I se făcuse foame.

„WWL a.m. în direct din New Orleans. Starea de alertă din cauza uraganului se extinde de la Morgan City până la graniţa cu Alabama şi Florida."

Ştirile de la institutul naţional de meteorologie răsunau dintr-un vechi radio Thompson, pe care proprietarele hotelului Dauphine îl recuperaseră din cine ştie ce cufăr, urmate de sfaturi despre cum să te aprovizionezi ca să faci faţă unui uragan. Radioul era aşezat sub televizorul care continua să transmită imagini cu uraganul înaintând peste golful Mexic, imagini despre care Amaia era convinsă că nu erau actualizate. Proprietarele avuseseră grijă să taie sonorul televizorului, alegând să asculte constantele buletine de ştiri de la radio.

În timp ce traversa curtea hotelului pentru a ajunge la pavilionul în care se servea micul dejun, Amaia a simţit adierea uşoară şi caldă a vântului care i-a unduit părul ca şi cum cineva i-ar fi suflat din spate peste el. S-a aplecat în faţă, şi-a scos elasticul de la încheietura mâinii şi şi-a prins părul cu el. Atunci a văzut că de lângă uşa subţire a pavilionului spre care se îndrepta Bill Charbou o observa zâmbitor, în timp ce o ajuta pe una dintre surorile de la Dauphine să pună un sac de nisip lângă alţi saci stivuiţi acolo.

– Bună dimineaţa, doamnă subinspectoare.

– Bună dimineaţa, domnule detectiv. Ce faceţi aici? a întrebat, întorcându-se uşor spre stradă.

Era uşor de dedus că Dupree era singur cu detectivul Bull. S-a întrebat dacă Charbou ştia.

– Speram să mă însoţiţi la micul-dejun, a spus zâmbind curtenitor, iar Amaia a avut certitudinea că detectivului i se pusese pata pe ea.

A trecut peste sacii de nisip şi a dat afirmativ din cap, fără să bage în seamă surâsul proprietarei hotelului.

Şi-a luat cafea şi ouă jumări şi a întârziat în dreptul prăjitorului de pâine mai mult decât era cazul, sperând ca între timp să sosească Johnson sau Dupree. Când nu a mai găsit nici un motiv de amânare, a renunţat şi s-a dus la masă.

– Colegul dumneavoastră nu vine la masă?

– Ba da, dar acum e în maşină, vorbeşte la telefon cu familia. Ţine mult la copiii lui.

Nu a avut de ce să nu creadă că Charbou chiar credea ceea ce spunea.

– Normal.

– Şi la soţia lui, a adăugat el zâmbind.

Amaia nu a spus nimic.

– Uneori mă gândesc că e bine, a zis gânditor detectivul.

Amaia şi-a umplut gura cu o altă bucăţică de pâine, hotărâtă să nu-i lase nici o portiţă deschisă.

– Mă refer la a fi însurat. Ştii, cineva cu care să-ţi împarţi viaţa.

Ea a clătinat din cap între da şi nu. Deci asta era strategia lui. Nu mai întâlnise niciodată vreunul dintre acei inşi de care auzise că aduc vorba despre căsătorie la prima întâlnire cu o femeie. Îşi doreau la fel de mult să se căsătorească pe cât îşi doreau să-şi scoată toate măselele, chiar dacă la început aluzia la căsătorie le făcea pe majoritatea să presupună că nu-i interesează să zboare din floare în floare, ceea ce le dădea un avantaj, şi anume acela de a nu fi consideraţi aşa cum erau în realitate.

A mestecat lent, observându-l. Nu-şi luase vesta antiglonţ, aceea pe care niciodată nu şi-o dădea jos, o uitase în maşină şi, în onoarea ei, purta o cămaşă albastră strâmtă care-i scotea în evidenţă muşchii pieptului şi ai braţelor. Ochii mari şi foarte întunecaţi păreau sinceri. Era frumos şi ştia asta, iar ei i-ar fi plăcut mai mult dacă el ar fi zâmbit mai rar. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el a devenit brusc extrem de serios, iar ea s-a gândit că într-adevăr aşa îi plăcea mai mult şi că urma momentul destăinuirilor.

Charbou s-a aplecat puţin în faţă pentru a conferi cuvintelor un aer de confesiune intimă. Ea a zâmbit, ghicindu-i strategia, ceea ce l-a descumpănit puţin. Încă nu era momentul să zâmbească. Cu toate astea, a continuat:

– Ştiu din experienţă că e greu să găseşti pe cineva dispus să suporte programul nostru de muncă, stilul nostru de viaţă, a spus lăsându-şi privirea în jos pentru a umple de emoţie stăpânită fraza următoare. Felul în care suntem, până la urmă, afectaţi de munca noastră.

Aceasta era a doua parte a metodei Charbou. A fost sigură că atunci când voia să încheie o relaţie folosea o versiune aproape identică, îmbogăţită doar de un „nu eşti tu de vină, ci eu şi blestemata mea de meserie“.

Amaia a zâmbit din nou. Până la urmă, se amuza. Bill Charbou i-a interpretat zâmbetul ca pe un îndemn la a-şi continua avansurile.

– Doamnă subinspectoare, pot să vă spun Amaia? Am observat că nu purtaţi verighetă, dar ştiu că unele dintre colege nu poartă când sunt la muncă. Sunteţi măritată?

Colegii lor au intrat pe uşă. Amaia i-a salutat, făcându-le semn să stea cu ei.

– Salazar, a spus ea.

Charbou a privit-o confuz şi uşor contrariat de sosirea agenţilor FBI.

– Puteţi să-mi spuneţi subinspectoarea Salazar.

Una dintre durduliile proprietare ale hotelului Dauphine a străbătut sala de mese alergând cu telecomanda televizorului în mâna ridicată, ca şi cum ar fi ţinut frâul unui cal greu de stăpânit. Ajungând în dreptul televizorului, a apăsat tasta pentru sonor până i s-a albit vârful degetului grăsuţ. Mai erau câteva minute până la zece dimineaţa, când primarul Ray Nagin urma să apară la televizor pentru a decreta evacuarea obligatorie a oraşului New Orleans.

Planul conceput de Dupree, împreună cu şeful poliţiei, presupunea stabilirea unui gen de Operaţiune Năvodul, în orele imediat următoare trecerii uraganului. Era vorba despre un plan de acţiune aplicat de obicei în urma unui atac terorist. Urmau să fie instalate filtre de control la principalele artere de circulaţie, la gări, la autogări şi aeroporturi, plus la toate persoanele care părăseau oraşul cu aparate de zbor private, inclusiv militare. Aveau să dea o atenţie deosebită personalului de la urgenţe. Chiar nu conta dacă compozitorul călătorise singur sau făcând parte dintr-un grup care se deplasase din afara oraşului.

Nu-şi putea scoate din minte insigna pe care puştiul acela o văzuse strălucind la pieptul compozitorului. De aceea, la prima confirmare a unei noi crime aveau să aplice restricţii de comunicare totale sau parţiale, pentru ca aşa-zisul compozitor să nu afle locaţiile şi dimensiunile filtrelor de poliţie şi să nu aibă rute opţionale pentru a fugi, o metodă utilizată de orice armată din lume în timpul luptelor, ceea ce în argou militar se numeşte „linişte radio".

Dupree era sigur că inamicul lor se ascundea undeva foarte aproape, aşteptând ca acel diavol din cer să-şi verse furia. Asta aşteptau şi ei. Şi se hotărâseră să aştepte la biroul central de gestionare a situaţiilor de urgenţă. Sediul se afla la etajul al doilea, într-o clădire în care parterul şi primul etaj erau ocupate de remiza de pompieri, aproape de sediul FBI şi de lac. Şeful remizei le pusese la dispoziţie o sală de şedinţe care, după cum arăta, nu părea să mai fi fost vreodată folosită în acel scop. Şi-au stabilit acolo cartierul general. Sala a fost dotată cu table de scris, computere, telefon fix şi şase paturi de campanie, în eventualitatea în care aveau să petreacă noaptea acolo. Edificiul era trainic, din beton armat şi rezistase altor furtuni. La etajul al doilea erau treizeci de mese de lucru, din care erau ocupate doar o treime, cu treizeci de monitoare şi centrale telefonice individuale. În mijlocul sălii, o hartă cu lumini a oraşului indica locurile unde se petreceau evenimente de toate soiurile. De la ambuteiaje la certuri în baruri, de la probleme la sistemul de electricitate până la incendii.

Dupree şi echipa lui şi-au dedicat o parte din timp pentru a-i instrui pe operatori asupra genului de urgenţă care-i interesa.

Unu. Împuşcături succesive. Patru, cinci sau mai multe. Una după alta.

Doi. Toţi membrii unei familii omorâţi prin împuşcare în casa lor.

Trei. Adunaţi cu toţii în aceeaşi încăpere.

Odată ce ar fi primit un astfel de semnal, trebuia să ia în calcul toate dificultăţile: zone inundate, uşi blocate, posibil cădere în drum de crengi şi fire de electricitate. Dacă străzile deveneau impracticabile, se puteau baza pe mijloacele de transport ale pompierilor.

La începutul după-amiezii, Dupree i-a propus Amaiei să facă un tur de recunoaştere prin oraş. În timp ce străbăteau parcarea spre maşina lor, o linişte stranie i-a învăluit. Păsările au amuţit brusc şi s-a auzit zgomotul traficului din depărtare. Atunci a început să plouă. Încet, domolind vântul ameninţător care se intensificase de-a lungul dimineţii. Au urcat în maşină în linişte, o linişte întreruptă numai de comentariile care-i avizau pe oameni de schimbările produse de la prima oră a dimineţii şi până atunci. Maşinile, care în noaptea trecută se vedeau de ambele părţi ale străzii, dispăruseră, iar când au ajuns pe strada Poydras, au observat că rampa de acces la Superdrome începea să fie plină de oameni. Persoane în vârstă, sau în cârje, ori în căruciorul cu rotile. Unii, cu copii în braţe; alţii, cu aşternuturi şi perne pentru noaptea pe care aveau să o petreacă acolo. Amaia a văzut câteva camere de televiziune şi pe reporterii care le luau interviu oamenilor ce înaintau spre intrare.

Dupree s-a uitat mâhnit cum se înghesuiau la porţile de acces şi s-a întrebat dacă Nana se afla printre ei. Nu a spus nimic, dar au simţit cu toţii că era neliniştit.

– Au început să vină încă de ieri-seară, le-a explicat Jason Bull. Poliţiştii din interiorul stadionului spun că ar fi vorba de vreo zece mii de oameni; şi continuă să vină.

Nimeni nu a comentat. Bull a dat drumul la radio, poate pentru a alunga tăcerea apăsătoare.

Pe autostrada interstatală traficul era mult mai scăzut şi mai fluent decât la primele ore ale dimineţii. Dacă pe timpul nopţii fuseseră puţine filtre de poliţie, acum ele se înmulţiseră peste tot prin oraş. Patrulele de poliţie le reaminteau tuturor că au obligaţia de a părăsi oraşul sau de a merge la adăposturile amenajate special în oraş. Începând cu şase şi jumătate seara, nimeni nu mai avea voie să fie pe stradă. Era ora la care intra în vigoare starea de urgenţă. Oricine ar fi fost găsit pe stradă, avea să fie reţinut spre binele lui.

Amaia a observat perdelele de ploaie care se deplasau ca nişte valuri, de la est la vest, în timp ce la radio era anunţată sosirea primelor benzi

de nori în spirală ale Katrinei. În interiorul maşinii s-a auzit sunetul unui telefon. Bull a dat radioul mai încet, iar Dupree a răspuns apelului. A ascultat cu atenţie, apoi a închis.

– Detectiv Bull, a spus, adresându-se mai întâi şoferului, apoi tuturor celor din maşină. Ne întoarcem la centrul de operaţiuni. Au extras glonţul din capul lui Andrews. E diferit de cele care le-au luat viaţa membrilor familiei lui, însă nu ăsta este cel mai important lucru. Specialiştii au observat imediat că e o muniţie veche şi când au introdus-o în sistem pentru a o verifica, s-au pornit toate alarmele. Atât glonţul, cât şi urmele de pe ţeavă se potrivesc cu arma şi muniţia folosite la asasinarea unei familii din Madison, Wisconsin, numai că asta s-a întâmplat în urmă cu optsprezece ani. Ne trimit din Quantico şi Madison toate informaţiile existente despre caz. Peste douăzeci de minute avem programată o teleconferinţă cu Tucker şi Emerson din Florida.

23. RĂUL

Martin Lenx, soţia lui şi cei trei copii, o fată de cincisprezece ani şi doi băieţi, unul de doisprezece, iar celălalt de şaptesprezece ani, locuiau într-o vilă într-o mică zonă rezidenţială de la periferia oraşului Madison, din Wisconsin. Cu ei mai locuia Alma, bătrâna mamă a lui Martin, care era singur la părinţi şi moştenise casa după moartea tatălui său. Acesta fusese un pastor luteran sever, de origine austriacă şi emigrase împreună cu soţia lui în Statele Unite, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Averea moştenită de Alma le-a permis să ducă o viaţă lipsită de griji. După moartea soţului ei, bătrâna doamnă locuia cu familia fiului, având un apartament special amenajat pentru ea, la etajul vilei. Cadavrele lor au fost găsite după o lună, într-un stadiu de descompunere avansat, când unor vecini li s-a părut ciudat că familia nu se întorsese încă din călătoria făcută pentru a-şi vizita nişte rude. Casa era îngheţată, dar, chiar şi aşa, puţea îngrozitor. Ca pentru a atenţiona asupra a ceea ce urmează, clopotele din a cincea parte din *Simfonia fantastică* de Berlioz răsunau înăuntrul locuinţei, alăturându-se pestilenţialelor dâre de sânge maronii care ducea către camera de muzică a vilei. Cineva aliniase toate cadavrele membrilor familiei cu capetele spre nord. Martin, tatăl, administratorul unei firme de mai mult sau mai puţin succes, un bărbat şters, extrem de religios, dispăruse. Pe masa din bucătărie, poliţia a găsit o scrisoare adresată pastorului parohiei, în care Martin Lenx spunea că familia lui se abătuse de la calea cea dreaptă. Din câte se vedea, preocupările estetice ale soţiei lui i se păreau nedemne, fiica sa adolescentă îi anunţase că vrea să ajungă cântăreaţă, iar gusturile muzicale tot mai depravate ale fiilor săi îl batjocoreau pe Dumnezeu. Martin nu se împăcase cu gândul că îi scăpa din mână. Ca tată de familie se simţea responsabil şi conştient că trebuia să facă ceva. S-a gândit şi s-a tot gândit şi până la urmă a ajuns la concluzia că pentru ei cel mai bine era să moară; astfel, le-ar salva sufletele înainte de a fi prea târziu.

În săptămânile de după descoperirea cadavrelor, poliţia a aflat că Martin Lenx avea mari probleme cu banii. Caracterul său introvertit şi puţinele sale abilităţi sociale îl împiedicaseră, de mai multe ori, să avanseze în funcţie. Cu câteva săptămâni în urmă se arătase neobişnuit de iluzionat de un post la o bancă locală, post pe care, până la urmă, nu a reuşit să-l obţină. Martin nu lăsase să se vadă că asta l-ar fi afectat, dar anchetatorii au descoperit că în ziua următoare după ce nu a primit postul, a depus o cerere pentru cumpărarea unei arme. Datele oferite de magazinul de arme corespundeau cu caracteristicile şi calibrul armei cu

care fuseseră trase gloanţele extrase din fiecare dintre membrii familiei Lenx. Uriaşa vilă moştenită de la tatăl său avea deja două ipoteci care urmau a fi aplicate, iar dincolo de viaţa exemplară pe care se chinuia să o afişeze, se ascundea un infern interior ce-i întuneca minţile. După o lună de la dispariţia lui Martin, maşina lui a fost găsită abandonată în parcarea de pe aeroportul din Chicago, dar fără să existe dovezi clare că el ar fi zburat de acolo. Pistolul nu a fost găsit niciodată. Trecuseră optsprezece ani de când Martin Lenx dispăruse. Câţiva psihologi criminalişti au luat în calcul posibilitatea sinuciderii.

Amaia Salazar nu credea că lui Martin Lenx i-ar fi venit o asemenea idee, mai ales după ce se eliberase.

Johnson a citit cu voce tare scrisoarea pe care Martin, după comiterea crimelor, i-o adresase pastorului. Amaia a ascultat fiecare cuvânt, conştientă de faptul că trebuia să fie atentă atât la ce exprima, cât şi la subînţelesurile din text şi că numai o analiză completă ar putea arunca puţină lumină asupra adevăratelor lui motivaţii. Şi-a notat în carneţel fraze întregi, întorsături aproape imperceptibile, schimbări de stil. Făcea apel constant la metafore apocaliptice. „Soarele se va întuneca şi luna nu-şi va mai da lumina". Cuvintele sale întunecate şi de rău augur erau gândite pentru a-i justifica gestul, văzut ca fiind ceva aproape de neevitat, ceva ce îi fusese predestinat. Însă sub stratul de abnegaţie şi sacrificiu, palpita ca o creatură vie cea mai străveche ură. „Stelele vor cădea din cer şi puterile cele din ceruri se vor clătina". Martin îşi dosise ani în şir resentimentele, amestecându-le cu eşecurile sale, cu jigniri închipuite, frustrări şi mici respingeri de care credea că avea parte, transformându-le în justificări pentru neputinţa lui de a-şi rezolva viaţa. Dar, cu toate acestea, se simţea superior, un om mult mai bun decât oricare dintre membrii familiei lui. Un om cu un asemenea profil psihologic găsea mereu un argument freudian pentru a-şi pune ratarea pe seama femeilor din viaţa sa. Mai întâi dădea vina pe maică-sa, atât de strictă cu el în alte vremuri, pe când acum aplauda nesăbuinţele nepoatei, punându-le pe seama tinereţii şi zâmbind la insolenţele ei. Din partea soţiei, nu mai aştepta nimic. Devenise o femeie dezechilibrată şi nevricoasă, revărsa asupra copiilor un răsfăţ copleşitor, crescându-i atât de prost încât Martin nu mai găsea la ei nici urmă din copiii fermecători care fuseseră cândva şi-l făcuseră să se simtă mândru de ei şi plin de iluzii.

Amaia şi-a ţinut respiraţia când a auzit partea referitoare la fetiţă. Cea care fusese lumina ochilor lui, micuţa lui prinţesă, îşi pierduse locul în inima sa pe măsură ce crescuse, arătându-se a fi tot mai mult ceea ce avea să fie, cea care avea să atragă ruşinea asupra familiei prin

înclinaţiile ei îngrozitoare şi prin gusturile depravate. Neliniştile lui păreau centrate asupra ei. Martin expunea încercările sale nereuşite de a o aduce pe calea cea bună; o pedepsise interzicându-i să mai iasă cu prietenele, o pusese să se roage îndelung, o dusese la biserică. Dar toate au fost în zadar. Martin văzuse cum micuţa lui se transforma pe zi ce trecea. Uneori, în timpul nopţii, se ridica din pat şi mergea din dormitor în dormitor observându-i pe toţi membrii familiei, care dormeau nepăsători la ameninţarea ce plutea asupra lor. Toate acele chipuri, până nu demult iubite. Părul negru şi creţ al băieţilor, faţa abulică a soţiei încadrată de bigudiurile cu care-şi îmblânzea pletele rebele. Uşorul sforăit al bătrânei lui mame, adormită, ca de obicei, în faţa televizorului pe care nu-l stingea niciodată.

Ca şi cum ar fi fost un Lot milostiv, îi privea ore întregi, încercând să se reapropie de ei. Apoi intra în ultima cameră. Părul roşcat al fetei scânteia pe albul pernei ca licărul solar al unei tinere zeiţe înfuriate. Pe ea o favorizase cel mai mult, în ea îşi pusese cele mai multe speranţe, de aceea ea însemna cea mai mare decepţie a lui. Trecuse vremea milei, făcuse tot ce se putea, se chinuise din răsputeri, Dumnezeu îi era martor: muncise, se rugase şi se sacrificase, însă încercarea de acum era prea grea, oricât de mult şi-ar fi dorit să-şi vadă de familie şi de casă. Se forţase atât de tare încât rămăsese lipsit de vlagă. Şi atunci, în timp ce-şi privea fiica adormită, ajungea din nou să fie sigur că Dumnezeu nu-l părăsise, că Domnul îi arătase ce avea de făcut. Înainte de a se întoarce în pat, în fiecare dintre acele nopţi se apleca asupra fiicei lui şi îi şoptea ce responsabilitate avea faţă de ea: „Te voi salva, tăticul o să te salveze“.

Amaia a ascultat fiecare cuvânt citit de Johnson, forţa ameninţării, lestul pedepsei care atârna în fiecare dintre cuvintele ce au reverberat înăuntrul ei. Fără să-şi dea seama, a expirat tot aerul din plămâni, scoţând un soi de scâncet gâtuit, care i-a făcut pe toţi să o privească, în timp ce ea simţea cum pământul îi fugea de sub picioare, aruncând-o într-o prăpastie întunecată şi cumplit de familiară.

Vocea agentei Tucker s-a auzit de la depărtare.

– Subinspectoarea Salazar a avut dreptate, a spus ea, apoi a făcut o scurtă pauză. Felicitări, Salazar. Scrisoarea plină de aluzii la Dumnezeu şi la Biblie nu mai lasă loc de îndoială că este vorba despre un asasin apostolic, cu o misiune clară pe pământ şi cu Dumnezeu de partea lui. Imediat ce am avut acces la toată scrisoarea, Emerson a analizat şi localizat citatele, care, aşa cum bănuiam, sunt din Noul Testament, mai exact din Evanghelia după Marcu, capitolul 13, versetul 24, unde se vorbeşte despre sfârşitul timpurilor. V-am trimis toate textele

comparate. Ne-a atras atenţia în mod deosebit cel în care vorbeşte despre puterile cereşti şi cum vor fi ele puse la încercare. Cred că aceste puteri pot fi extrapolate la uragane, furtuni şi tornade. Partea în care se spune că se vor clătina conduce la o situaţie cauză-efect între păcat şi consecinţele sale şi îi arată compozitorului cine se face vinovat de moarte. Emerson susţine că poate fi o simplă întâmplare şi că ipoteza e prea fragilă, dar eu cred că odată cu acele cuvinte, scrise în urmă cu optsprezece ani, şi-a găsit argumentul valabil şi pentru crimele din prezent.

– Emerson, a spus Dupree.

– După părerea mea, mergem prea departe cu interpretările, a spus agentul pe un ton iritat. Înainte de a începe să elaborăm profilul omului nostru în funcţie de ce ştim despre Martin Lenx, ar trebui să stabilim, fără urmă de îndoială, că Martin şi compozitorul sunt una şi aceeaşi persoană.

– Urmele de pe ţeava armei şi glonţul găsit în craniul lui Joseph Andrews coincid cu arma folosită de Lenx, cu optsprezece ani în urmă, pentru a-şi omorî familia, a remarcat Johnson.

– Ar putea fi vorba de un imitator, sau mai mult, de un discipol. Cred că un discipol s-ar potrivi cu profilul unui asasin apostolic, a argumentat Emerson de la celălalt capăt al firului.

– Haideţi să vedem aspectele care conduc la ipoteza că ar putea fi Martin Lenx, le-a cerut Dupree.

– Păi, mai întâi, a început Johnson să spună, se potriveşte cu vârsta. Martin Lenx avea treizeci şi şapte de ani când au fost comise crimele şi de atunci au trecut optsprezece. Aşa că, dacă nu e mort, are cincizeci şi cinci de ani. Un bărbat fără probleme de sănătate şi care a avut grijă de el poate fi în plină formă la o asemenea vârstă. Nu cadrează cu limitele de vârstă ale ucigaşilor în serie, nu ştim ce a făcut în aceşti optsprezece ani, însă trecerea anilor l-a făcut cu siguranţă mai calm, mai atent, mai meticulos. Ceea ce se potriveşte cu modul de acţiune al compozitorului.

– Şi mai este arma, a subliniat Tucker. Faptul că nu a lăsat-o acolo unde şi-a ucis familia arată că avea intenţia de a o păstra, poate ca amintire, dar poate şi pentru a o folosi din nou. Ar fi putut s-o lase lângă cadavre, sau în maşina în care şi-a abandonat lucrurile; din moment ce mărturisise în scrisoare, nu mai conta că arma l-ar fi dat de gol.

Emerson a intervenit cu voce glacială:

– Profilurile familiilor coincid cu cel al familiei lui Lenx şi chiar dacă există diferenţe de vârstă, aceste diferenţe sunt foarte mici, a admis el. Dar în contra ipotezei vine faptul că compozitorul îl ucide şi pe tată. Iar

dacă Martin Lenx este compozitorul, atunci înseamnă că nu s-a sinucis şi că nu se potriveşte.

Dupree a luat cuvântul.

– Bănuiesc că aţi remarcat cu toţii că Martin Lenx a târât cadavrele prin casă şi le-a adunat pe toate în ceea ce poliţia din Madison a numit „camera de muzică". Am vorbit mai devreme cu Carter, şeful secţiei Omucideri din Madison; el era un puşti când s-au petrecut lucrurile, dar, fiind copilul fostului şef de secţie, îşi aminteşte că s-a vorbit mult pe seama acelor crime. Vila în care s-au petrecut faptele a fost demolată, dar mi-a spus că, într-adevăr, familia Lenx avea o cameră de muzică, cu pian şi câteva alte instrumente, destule pentru a putea fi numită cameră de muzică, fără să sune pompos. Asta ne duce înapoi la viorile apărute în cele cinci locuri ale crimelor; şi-a amintit şi angajatul de la firma de pompe funebre din Cape May şi au fost găsite două viori în depozitele în care s-au păstrat bunurile familiilor Jones şi Mason. Dacă acestora le adăugăm vioara din casa familiei Andrews şi pe cea din casa familiei Samuels... Prezenţa unei viori nu este atât de neobişnuită încât să poată fi considerată o semnătură şi nici nu transformă o încăpere într-o sală de muzică, dar s-ar putea ca vioara să fie elementul de butaforie al lui Martin Lenx de la scena crimelor. Sunteţi de acord, Salazar?

Amaia, care îl observase atentă pe Dupree cât timp acesta vorbise, şi-a mutat privirea spre mijlocul mesei, fixând-o pe ledul care pâlpâia indicând că aparatul era pornit.

– Sunt de aceeaşi părere ca Emerson, a spus ea, făcându-l pe Johnson să se întoarcă şi să dea nedumerit din umeri. Sunt de acord cu tot ceea ce aţi spus, dar înainte de orice trebuie să stabilim dacă Lenx este compozitorul.

Dupree a privit-o stupefiat.

– Nu vă înţeleg. Martin Lenx se potriveşte perfect în profilul trasat chiar de dumneavoastră.

– Deocamdată, nu pot să afirm ceea ce-mi cereţi, pentru că îmi lipsesc date, a răspuns ea evaziv.

– Incredibil..., a şoptit Johnson către Dupree, cu o notă de reproş în voce.

Dupree o privea încruntat, contrariat.

– Pe de o parte, a continuat ea, privind pe ecran textele trimise de Tucker şi comparându-le cu un exemplar din Biblie, ar putea fi el. Mai există un verset care sună aşa: „Cât despre lucrurile acestea pe care le admiraţi, vor veni zile în care nu va rămâne piatră peste piatră care să nu fie dărâmată". Un asasin apostolic se caracterizează, printre altele, şi prin obsesia lui pentru textele biblice, sau, în cel mai rău caz, pentru

mesaje mistice şi presupus sfinte. În scrisoarea de adio vorbeşte despre câte eforturi a făcut pentru casa şi familia lui şi că simte cum totul se duce de râpă. Uciderea unei familii întregi după o catastrofă naturală care a distrus casa acelei familii simbolizează prăbuşirea propriei case; el alege o familie pe care, ca pe a lui, o consideră păcătoasă. Alege familiile pentru a le salva, cum a făcut cu a lui, şi le trimite direct la ceruri.

Johnson şi Dupree au încuviinţat fiecare dintre cuvintele ei. S-a auzit din nou vocea lui Tucker.

– Deci, subinspectoare Salazar, vreţi să spuneţi că aveţi argumente contra propriei ipoteze? Care-i problema?

– Problema este că Martin Lenx şi-a ucis familia, i-a omorât pe ai săi; pe soţie, pe copii şi pe propria mamă. Ceea ce îl transformă într-un anihilator de familii de manual. Se potriveşte cu cel puţin două dintre cele patru categorii specifice anihilatorilor de familii: pretenţiile de superioritate morală, anomalie sau alienare, dezamăgire, paranoia. Patru din cinci ucigaşi de genul acesta se sinucid după comiterea crimelor, cu excepţia celor care se simt superiori moral, cum ar fi cazul lui Lenx. Dar, presupunând că a continuat să trăiască, ce l-ar putea face ca după optsprezece ani să se apuce din nou de ucis familii care, chiar dacă au multe aspecte comune, sunt totuşi mult diferite, locuiesc în zone diferite ale ţării, fără să aibă relaţii între ele? Şi, mai ales, problema este ce a făcut Martin Lenx în ultimii optsprezece ani. Cazurile de familii întregi ucise sunt destul de neobişnuite şi chiar dacă ar fi avut loc în cele mai îndepărtate zone ale ţării, tot s-ar fi vorbit, măcar în presă. Dar nu există nimic. Nici în arhivele FBI, nici în cele ale poliţiei. Am scormonit în toată ţara după cazuri similare şi l-am găsit doar pe cel al lui Joseph Andrews, din urmă cu opt luni. Sau Martin Lenx şi-a ucis familia, apoi a dispărut şi nu are nimic de-a face cu cazurile compozitorului, sau, dacă el este compozitorul, cum şi-a putut controla un impuls atât de puternic? Pentru că dacă ştiu ceva este că atunci când un dement este convins că Dumnezeu, diavolul sau orice altă forţă îi călăuzeşte acţiunile, nu există altă opţiune decât aceea de a-l prinde, pentru că el nu se opreşte niciodată de bunăvoie. Cum a reuşit Martin Lenx să stea la cutie?

Tucker a enumerat posibilităţile arhicunoscute:

– Variantele pentru tăcerea unui criminal în serie sunt moartea, o boală îndelungată, plecarea în străinătate sau intrarea la închisoare pentru un alt delict. Dacă plecăm de la presupunerea că e în viaţă, este greu de crezut că cineva care şi-a revenit după o boală care l-a ţinut departe de viaţa activă timp de optsprezece ani să mai fie capabil să se înfrunte cu familii întregi, unde, să nu uităm, există de multe ori taţi şi copii adolescenţi destul de puternici. Iar cetăţenii de genul cărora îşi

dorea Martin Lenx să ajungă nu ajung la puşcărie pentru găinării. Deocamdată, varianta că ar fi părăsit ţara ar putea fi cea mai plauzibilă, dar, fără să ştiu de ce, nu-l văd pe Martin Lenx trăind în străinătate. Impresia lui exagerată despre sine nu cred că l-ar lăsa să se vadă ca pe un fugar. La momentul respectiv, investigatorii au ajuns la concluzia că maşina abandonată în parcarea aeroportului era doar o pistă falsă. Apoi s-a luat în calcul şi posibilitatea că ar fi putut să se întoarcă în ţara natală a părinţilor, dar s-a dovedit că nu mai avea nici o rudă în Austria. Pun pariu că s-a stabilit în alt loc din acelaşi stat, şi-a luat o identitate nouă şi a trăit o viaţă diferită, viaţa aceea la care mereu a visat şi pe care, după părerea lui, nu a putut-o avea din cauza familiei.

Dupree a observat reacţia Amaiei la cuvintele lui Tucker. S-a strâmbat contrariată. Era evident că avea altă părere, dar nu a spus nimic.

– Să recapitulăm, a zis Johnson nerăbdător. Aşadar, în ciuda modului în care Martin Lenx şi-a asasinat familia, a profilului membrilor familiilor, a aşezării cadavrelor, a încăperii alese pentru a le pune împreună, a armei şi glonţului care se potrivesc, acum vreţi să-l eliminăm din ecuaţie pentru că nu ştiţi ce a făcut în ultimii optsprezece ani...

Amaia şi-a lăsat capul în jos.

– Răspunde, Salazar, i-a cerut Dupree.

– Până când nu voi avea o explicaţie valabilă despre motivele copleşitoare care l-au făcut să înceapă să ucidă din nou, trebuie să-l disociez pe Martin Lenx de compozitor.

În sală s-a lăsat o tăcere stingheritoare, întreruptă numai de bâzâitul aparatului pentru comunicare folosit pe difuzor.

Dupree a întrerupt tăcerea.

– Foarte bine, toată lumea la treabă, vom lucra pe două fronturi: pe de o parte, vom continua să-l tratăm pe compozitor ca pe o entitate separată, iar pe de altă parte vom continua să completăm profilul de acţiune al lui Martin Lenx şi o să reluăm căutarea lui în toată ţara. Vom căuta o legătură între familiile asasinate şi familia Lenx. Trebuie să investigăm tot ceea ce se ştie despre Martin Lenx, relaţiile lui personale din afara familiei; s-ar putea să fi avut o relaţie de apostolat cu cineva, foşti colegi de muncă, enoriaşi de la biserica la care obişnuia să meargă...

Vocea lui Emerson s-a auzit acum cu claritate, încărcată de triumf.

– Să mai ţinem cont şi de faptul că ar fi putut duce o viaţă dublă, cu amante sau alte soţii, copii din afara căsătoriei, relaţii homosexuale. Genul acesta de lucruri care-l pot face să se simtă extrem de vinovat pe orice om care vrea să fie ireproşabil; asta l-ar fi putut împinge la distrugere şi, în acelaşi timp, să aibă un moştenitor al învăţăturilor lui.

Imediat după sfârşitul întâlnirii, Dupree s-a ridicat în picioare.

– Salazar, veniţi cu mine, a spus şi a ieşit din sala de şedinţe, îndreptându-se spre scările din interiorul clădirii.

Era singurul loc unde puteau fi singuri. A fost o idee proastă. Scările legau toate cele patru etaje ocupate de Unitatea de Urgenţe şi de remiza pompierilor, aşa că vântul ce bătea tot mai tare se strecura şuierând prin ferestrele şubrede de la parter.

Dupree nu a ţinut cont de şuierăturile deranjante.

– Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat acolo, în sală?

Ea a ridicat din umeri şi şi-a strâns buzele.

– Nu ştiu la ce vă referiţi.

– Nu ştiţi la ce mă refer? Mă refer la faptul că oscilaţi, că o comiteţi din nou. Ne surprindeţi printr-o viziune de o limpezime copleşitoare, iar un minut mai târziu îi daţi dreptate lui Emerson. De ce faceţi asta? Nu v-am adus aici ca să le daţi dreptate celorlalţi, nici ca să ascundeţi motivele pentru care nu sunteţi de acord, a spus, amintindu-şi de reacţia ei vizavi de spusele lui Tucker. Sunt momente în care sunteţi capabilă să-i înfruntaţi pe toţi pentru a vă apăra teoria, fără să vă pese că mergeţi în contra părerii tuturor celorlalţi din echipă, ne impulsionaţi, ne cereţi să vă ascultăm, să vă înţelegem opinia diferită, dar după ce apar rezultate care vă susţin teoria, când totul pare să se potrivească, faceţi un pas în spate.

– Mi-am spus părerea, dar o respect şi pe a celorlalţi...

El a scrutat-o cu privirea.

– E din cauza familiei lui Lenx, corect? Vă este mai simplu să acceptaţi că cineva anihilează în serie familii, decât faptul că Lenx şi-a omorât propria familie, a spus Dupree, dând din cap pentru a-şi sublinia ipoteza. Cei care le fac rău apropiaţilor lor, mai ales propriilor fii, sunt mai greu de acceptat. Lucrurile pe care le spune despre fiică-sa...

Dupree a tăcut, ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc de ceva ce nu observase până atunci. A tăcut câteva secunde, timp în care Amaia se ruga în gând să continue fără să mai insiste. Dar el tocmai asta a făcut:

– Dar trebuie să o faceţi, trebuie să acceptaţi, ceea ce nu e acelaşi lucru cu a înţelege, pentru că cred că aşa ceva e imposibil sau...

A tăcut din nou.

Ea a mijit ochii şi a inspirat profund, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Bineînţeles că era din cauza lui Lenx şi a propriei ei mame, pentru că motivele întunecate care-i fac pe un tată sau pe o mamă să-şi omoare unul sau pe toţi membrii propriei familii depăşesc limitele ucigaşilor şi intră în zona demonicului. Lenx fusese o ameninţare constantă asupra propriei familii şi natura acelor crime depăşea profilurile studiate, intrând pe un teritoriu explorat numai de către cei

care au vizitat acea zonă a infernului. Nu asta spusese Dupree în timpul cinei?

Şi, mai ales, dacă Martin Lenx şi compozitorul erau una şi aceeaşi persoană, atunci nu se aflau în faţa unui asasin apostolic care urmărea moartea păcătoşilor, sau a unui anihilator de familii care încerca să se răzbune pe alţii pentru propriile abuzuri suferite în copilărie. Dacă Martin Lenx şi compozitorul erau una şi aceeaşi persoană, atunci nu făcea altceva decât să repete punerea în scenă a operei lui, iar atâtea repetiţii nu putea avea alt sfârşit decât o premieră grandioasă.

Da, ea vizitase acea zonă a infernului, cunoştea natura acelui demon, care, asemenea diavolului însuşi, îşi extrăgea puterea din faptul că oamenii credeau că el nu există. Din felul în care Dupree se uita la ea, şi-a dat seama că mai devreme sau mai târziu avea să îşi dea seama ce e cu ea, amuşinase prada, chiar dacă încă nu ştia ce era, însă a fost sigură că nu-i va pierde urma, pentru că într-un fel era şi motivul pentru care ea se afla acolo.

Vântul a şuierat cu putere printre crăpăturile geamurilor din spatele ei.

Sunetul strident l-a năucit pe Dupree, îndepărtându-l de gândurile sale. Vizibil iritat, s-a dus la ferestrele glisante şi le-a împins, încercând să le închidă mai bine. Afară, furtuna îndoia şirul de arbori tineri care înconjura Centrul de Urgenţe, iar apele lacului începeau să freamăte cu mici erupţii albe, ce apăreau ici-colo pe suprafaţa lui. Chiar dacă a împins din toate puterile, făcând ca ferestrele să se îmbine ceva mai bine, şuieratul supărător a scăzut foarte puţin. Renunţând, Dupree s-a întors din nou spre Amaia.

– De ce faceţi tot ce puteţi pentru a părea un pai?

Ea l-a privit descumpănită.

– Un pai în carul cu fân. Ştiu mulţi oameni care ar face orice numai să fie ei acul. Mai mult, există nenumăraţi oameni care, la un moment dat, se dau drept ac. Însă acul sunteţi dumneavoastră, acul în carul cu fân. Strălucitoare şi ascuţită, cât se poate de diferită de paie. Destinul dumneavoastră este să ieşiţi în evidenţă, nu să fiţi una ca oricare alta.

Ea l-a privit descumpănită. Nu ştia ce să răspundă.

– Ceva nu se potriveşte aici, Salazar. Sunt convins că nu ai mai dat peste aşa ceva. Nu e tocmai firesc să dai afară din casă o fetiţă de doisprezece ani şi să o trimiţi să înveţe în cealaltă parte a lumii. Greşesc?

Ea a strâns din buze. Întărâtată. A privit într-o parte pentru a se feri de ochii lui.

– Nu se potriveşte şi nu aveţi decât o singură opţiune: să faceţi ca asta să fie în favoarea dumneavoastră.

A rămas nemişcată câteva secunde, ca şi cum ar fi fost captivată de cuvintele lui, după care şi-a ridicat capul, l-a privit în ochi şi a încuviinţat.

Mulţumit, a dat şi el din cap afirmativ. A făcut un pas ca să ajungă dinaintea ei.

– Joseph Andrews avea dreptate. Tatăl său s-a opus şi ucigaşul a fost nevoit să-l omoare cu arma pe care o avea la el. Aceeaşi armă şi aceeaşi muniţie folosite în urmă cu optsprezece ani pentru a-şi ucide familia. Aşa stau lucrurile. Dumneavoastră ne-aţi sugerat că ar trebui să ne uităm în urmă, că nu era prima dată când ucidea. Am ajuns până la Lenx. Acum vreau să-mi spuneţi: este Martin Lenx compozitorul?

– Nu pot spune ce a făcut în toţi aceşti optsprezece ani, nici ce-l face pe un anihilator de familii să devină un asasin apostolic în serie, dar cred că el este.

Dupree a încuviinţat mulţumit, apoi a adăugat:

– Am observat că nu aţi fost de acord cu Tucker când a făcut speculaţii asupra noii lui vieţi...

– Încă nu l-am citit pe Martin Lenx, mai întâi trebuie să ştiu ce e în mintea lui şi abia apoi să încep să fac presupuneri asupra vieţii lui actuale...

– Dar...

– Nu o voi face înainte, a continuat ea fermă.

Lui Dupree i-a scăzut entuziasmul. Ieşiseră din nou la iveală impertinenţa şi aroganţa ei de regină. Sau ale unei martire? Acest ultim gând l-a tulburat şi a făcut să-i apară pe frunte o cută de îndoială.

– Puteţi să rezolvaţi asta, Salazar?

Ea a făcut un semn afirmativ.

– Atunci ocupaţi-vă de asta, lăsaţi-l pe compozitor şi concentraţi-vă asupra lui Lenx, i-a ordonat Dupree.

Amaia a părut uşurată atunci când a împins uşa grea care dădea spre scările de la etajul al treilea. Şi chiar dacă şuierăturile vântului erau tot mai puternice, Dupree a rămas locului, gânditor. Apoi s-a întors în sală, i-a făcut un semn lui Johnson şi a ieşit din nou pe palier, obligându-l pe agent să-l urmeze. Imediat ce a auzit uşa închizându-se, s-a întors brusc şi s-a trezit faţă în faţă cu Johnson.

– Mi-aţi spus că după ce am ales-o pe Salazar ca să vină la New Orleans, a primit un telefon.

– Da, anunţasem deja că subinspectoarea Salazar urma să vină cu noi şi că toate telefoanele urgente trebuie să-i fie redirecţionate mai întâi în avion, apoi pe telefonul meu; asta până când i-am dat un telefon.

– Ştiţi cine a sunat-o?

Johnson a încuviinţat.

– Da, telefonista mi-a făcut mie legătura, aşa că a trebuit să-i spun să comute convorbirea la o cabină, înainte de a o anunţa pe Salazar. Era mătuşa ei din Spania. Cu siguranţă a crezut că e nevoie să-mi spună de ce o sună şi mi-a spus, înainte ca eu să apuc să-i zic că va putea vorbi imediat cu subinspectoarea Salazar. Mi-a spus că tatăl ei este grav bolnav, doctorii i-au dat cel mult patruzeci şi opt de ore.

Dupree l-a privit lung, meditativ.

Johnson nu a ştiut prea bine cum să-i interpreteze tăcerea.

– Poate că ar fi trebuit să vă spun mai devreme... În acel moment, am fost surprins că Amaia s-a hotărât să nu plece acasă. Dar, cum ea nu a zis nimic despre întreaga situaţie, şi cum eu am aflat din întâmplare, nu prea îmi venea bine să...

– Nu vă faceţi griji, aţi procedat bine, l-a liniştit Dupree.

24. NANA. FOTOGRAFII VECHI

New Orleans, Louisiana
Duminică, 28 august 2005

Nana a privit în sus, spre stadionul Superdome. Norii care începuseră să acopere cerul încă de la amiază contribuiseră, ca o seră, la creşterea temperaturii, iar ploaia ce cădea de câteva ore era călduţă şi plăcută, de parcă ar fi căzut dintr-o stropitoare. Nimeni nu încerca să se apere de ea. Unii îşi ridicau feţele spre cer, de parcă s-ar fi aflat sub un duş mult dorit.

Câteva camere de televiziune filmau la porţile stadionului. Se aflau acolo familii întregi, cu copii foarte mici, dar cei mai mulţi erau oameni bătrâni, ca ea însăşi, în cârje sau bastoane, asemănătoare cu cel pe care-l folosea şi ea după operaţie, sau în scaune cu rotile, ca Seletha. Cei care erau mai tineri îi sprijineau sau îi împingeau, târând după ei cuverturi şi perne învelite în saci mari de gunoi; unii se opreau pentru a face cu mâna spre camerele de televiziune.

Nana a crezut că cel mai greu îi va fi să treacă de poarta principală, însă odată ajunşi înăuntru, oamenii se înghesuiau spre poarta de acces la tribune şi împinsăturile lor au făcut-o să se împiedice. Bobby a prins-o de cot şi a sprijinit-o, apoi a tras-o de braţ şi a aşezat-o între el şi mânerele scaunului cu rotile ale mamei lui.

Din boxe se revărsau mesaje politicoase prin care li se ura bun venit tuturor şi li se spunea să se aşeze pe scaune şi să elibereze culoarele pentru a uşura intrarea celor care încă aşteptau afară, în ploaie, la porţile de acces.

Nana a oftat, înconjurată dintr-odată de un val de aplauze călduroase. A ridicat privirea şi s-a uitat confuză la Bobby.

– Tocmai au zis la boxe că primăria ne va asigura tuturor mâncare pentru seara asta, a spus el zâmbind. O să fie bine, Nana, nu-ţi face griji.

Ea s-a chinuit să zâmbească.

Bobby bătuse la uşa ei la amiază.

– Nana, primarul Nagin a decretat evacuarea obligatorie, iar cei de la institutul meteorologic spun că va fi vorba despre un uragan de nivelul 5. La televizor, încă de dimineaţă, nu fac altceva decât să dea imagini cu uraganul Betsy şi ţi se face părul măciucă, Nana. Ştiu că am spus să stăm acasă, dar acum cred că ar fi mai bine să plecăm.

Nana a dat afirmativ din cap, gânditoare. În spatele ei, la televizor, Katrina se rotea în spirală deasupra golfului Mexic.

– Betsy a fost de nivelul 4, a murmurat.

– O să ne petrecem noaptea la Superdome, mulţi merg deja într-acolo. Se spune că vom avea parte de asistenţă medicală şi de ambulanţe, în cazul în care situaţia se înrăutăţeşte. Îl aştept pe vărul meu, Gabriel, să mă ajute să o cobor pe mama, apoi plecăm. Am pregătit sendvişuri, pături şi sticle cu apă. Ia-ţi medicamentele şi ce mai crezi tu că vei avea nevoie.

A închis uşa şi s-a dus la dulapul de bucătărie. A mişcat una dintre uşile glisante şi a scos un album cu coperte groase, albastre. L-a strâns la piept cu o mână, iar cu cealaltă s-a sprijinit în baston. În ultimele ore, umezeala din aer crescuse, făcând ca şoldul ei să trosnească precum o mobilă veche. A lăsat albumul pe masă, l-a deschis oftând şi s-a aşezat. Vreme îndelungată păstrase ziarele împăturite printre aşternuturile de pat, până când, în urmă cu cinci sau şase ani, se hotărâse în sfârşit să decupeze articolele îngălbenite şi să le ofere protecţia foliilor de plastic din acel album. Trebuia să fi făcut asta mai demult. Timpul în care zăcuseră printre aşternuturi decolorase fotografiile, deteriorase hârtia, care devenise transparentă pe alocuri, iar unele titluri abia se mai puteau citi, atât de şters era tiparul. Aproape toate articolele fuseseră decupate din *The Times-Picayune*, unul dintre cele mai vechi ziare din New Orleans.

Nana şi-a trecut degetul peste folia de plastic ce proteja cuvintele pe care le ştia pe de rost. Dar chiar şi aşa, tot s-a aplecat puţin în faţă pentru a putea citi.

BETSY. CEL MAI MARE PLAN DE EVACUARE DIN ÎNTREAGA ISTORIE A REGIUNII

Aproape o jumătate de milion de oameni din sudul Louisianei au fugit din calea furtunii.

PRIMARUL VIC SCHIRO ÎI ÎNDEAMNĂ PE OAMENI SĂ PUNĂ LA ÎNDEMÂNĂ UN TOPOR ÎN PODUL CASEI

Din cauza faptului că furtuna a lovit în timpul nopţii, nenumăraţi locuitori din New Orleans s-au trezit cu casele inundate. Pentru a scăpa, mulţi dintre ei s-au refugiat în pod, unde s-au înecat în apele ce continuau să urce.

BILLION-DOLLAR BETSY, URAGANUL CEL MAI PĂGUBITOR DIN ISTORIA STATELOR UNITE

A avut trista onoare de a fi primul uragan din Statele Unite care a făcut pagube de un miliard de dolari.

Nana şi-a oprit mâna în dreptul altui articol.

CONTINUĂ INVESTIGAŢIILE ÎN CAZUL CELOR ŞASE FETE DISPĂRUTE ÎN TIMPUL URAGANULUI

Acestea se adaugă la zecile de dispariţii cauzate de trecerea uraganului Betsy, însă poliţia nu pune dispariţia lor pe seama uraganului.

Sub ruinele unei clădiri au fost găsite cadavrele doctorului Dupree şi al soţiei acestuia

Doctorul Dupree, împreună cu soţia lui, infirmieră, se întorceau spre casă după ce fuseseră chemaţi la o urgenţă.

Amândoi au fost găsiţi în interiorul maşinii, care a fost literalmente strivită de o clădire ce s-a prăbuşit peste ea. Trupurile celor doi au fost descoperite după o săptămână de la trecerea uraganului Betsy şi erau într-un stadiu avansat de descompunere din cauza căldurii.

Dispariţia celor şase fete din Tremé va fi investigată drept răpire

O presupusă echipă de salvare le-a scos din casa lor în timpul uraganului şi de atunci nu se mai ştie nimic despre ele. Minorele se aflau în custodia unei guvernante şi se adăpostiseră de furtună în casa ei. Una dintre minore este chiar fiica guvernantei, iar alta este nepoata ei. Femeia şi un nepot, băiatul fiind fratele uneia dintre dispărute şi verişor cu alta, sunt singurii martori. Astăzi vor compărea în faţa procurorului.

Betsy va fi anulat ca nume de uragan

La un an de la dispariţia „celor şase din Tremé“, procuratura a închis cazul, iar cele şase fete au fost considerate victime ale uraganului Betsy, alăturându-se astfel celor patruzeci şi şapte de persoane care continuă să fie date dispărute şi care sunt considerate, în mod oficial, moarte.

Nana a dat câteva dintre paginile groase ale albumului, până a ajuns la locul unde o fotografie ţinea loc de semn de carte. În fotografie se vedea o adolescentă zâmbind spre aparat, părul negru şi creţ îi cădea până la jumătatea spatelui. Era imaginea care fusese folosită pentru afişe după dispariţia ei. Poliţia i-o înapoiase destul de şifonată, însă trecerea timpului, chiar dacă o îngălbenise şi îi îndoise colţurile, nu reuşise să şteargă scânteierea plină de viaţă din ochii negri ai fetei. Nana refuza, aşa cum făcuse ani întregi cu ziarele, să o pună într-o folie de plastic. Simţea nevoia de a o atinge, avea impresia că gestul o apropia, într-un fel, de fată. Simţea că dacă ar fi pus-o într-o folie sau în dosul unei bucăţi de sticlă, i-ar fi dat un aer de relicvă, ceea ce nu-şi dorea pentru fiica ei. Nu o îngropase, aşa că nu avea să pună fotografia nici pe o cruce, nici într-o ramă. A ridicat privirea şi s-a uitat în jur. Îşi jurase să aştepte mereu acolo, însă iată că acum era nevoită să plece. Şi-a văzut poşeta albastră pe blatul bucătăriei; în poşetă îşi pusese actele de identitate, nişte bani şi

medicamentele. S-a uitat din nou la fotografie de parcă urma să ia în braţe un copil, a luat-o cu ambele mâini, a strâns-o la piept şi a închis albumul. Nu l-a mai pus la loc, l-a lăsat acolo, pe masă. Şi-a strecurat fotografia la sân, şi-a luat bastonul şi poşeta albastră şi a ieşit din casă, încuind uşa în urma ei.

25. UN AC

New Orleans, Louisiana

Amaia s-a uitat cu atenţie la fotografiile din dosar. Cele ale băieţilor păreau luate din albumul de sfârşit de an şcolar. Exista una în care tatăl apărea singur şi unica fotografie în care se vedea şi soţia lui era una de familie. A studiat fotografia în care apărea întreaga familie Lenx. Martin, un individ şters, anodin. Totul la el, de la nodul strâns al cravatei până la gulerul apretat al cămăşii curate, vorbea despre meticulozitate şi dichiseală. Se chinuia să transmită imaginea cuiva respectabil şi inteligent, dublată de o pereche de ochelari cu ramă de baga, potriviţi pentru un profesor mai degrabă. Imaginea unui om care ţinea totul sub control, numai că probabil tocmai excesul de zel îl sabota, lăsând să transpară din atitudinea lui, din părul pieptănat şi răspieptănat şi din unghiile lui curate, o nesiguranţă de castrat. Influenţat de educaţia primită de la o mamă severă, nu fusese capabil să ofere familiei lui o casă, aşa că locuiau toţi sub acelaşi acoperiş, în casa mamei lui. Amaia era convinsă că situaţia fusese umilitoare pentru el, cel care, incapabil de a se desprinde de influenţa maternă, sau poate în încercarea de a imita viaţa părinţilor lui, o viaţă plină de succes din punctul lui de vedere, sfârşise prin a-şi alege o soţie care privea cu timiditate la obiectivul aparatului de fotografiat, cu o coafură copiată după cea a soacrei.

Copiii erau cu totul altfel. Zâmbeau nestingheriţi şi sinceri, păreau fericiţi. Fata purta despletit părul lung, roşcat, zâmbetul ei era cald şi plin de încredere. Amaia a observat că avea buzele date uşor cu ruj, în contrast cu îmbrăcămintea sobră şi spălăcită. A fost sigură că se dăduse doar pentru fotografie. Şi-a imaginat-o ştergându-şi rujul de pe buze cu hârtie igienică, în faţa oglinzii din baie. Toţi priveau ţintă la obiectiv şi se atingeau uşor unii de alţii, în afară de Martin, care poza stând într-o parte. Amaia a luat fotografia în care apărea singur, făcută poate în aceeaşi zi – purta acelaşi costum şi aceeaşi cravată – şi a constatat că poziţia corpului şi expresia lui erau exact aceleaşi ca în fotografia de grup. Poziţia mâinilor, bărbia scoasă înainte, umerii ridicaţi, traşi uşor spre spate, cutele hainelor, toate în afară de gură. Rictusul, ca o tăietură în poza de grup, dispăruse din fotografia cu el singur. Îşi ţinea gura tot închisă, dar buzele îi erau ceva mai relaxate, dând senzaţia că oricând ar fi putut zâmbi. A mărit imaginea şi a reuşit să citească nota din josul fotografiei: „Clayton Gray, fotograf".

Linia pe care vorbiseră cu o oră în urmă cu Emerson şi Tucker era destinată apelurilor de urgenţă. De câteva minute începuse să sune neîntrerupt, aşa că până la urmă s-au decis să renunţe la telefonul fix. A format numărul pe telefonul mobil primit de la Dupree.

Clayton Gray încă mai exercita meseria de fotograf; i-a spus fără ca ea să-l întrebe, însă spera că nu o să mai muncească multă vreme, pentru că adevărul era că în ultimul timp îi venea tot mai greu să se dea jos din pat dimineaţa devreme. Curând, fiicele lui aveau să preia afacerea, deşi ştia că atunci când va putea sta în pat cât va avea chef, nu o să-şi mai dorească asta atât de mult. Amaia şi-a dat seama că fotograful zâmbea.

Bineînţeles că îşi amintea de familia Lenx, nu credea că cineva din Madison i-ar fi putut uita. Da, el făcuse fotografia, era un portret tipic de familie, la modă în acele vremuri. Între anii şaptezeci şi optzeci, acel gen de portret însemnase pentru familiile de clasă medie ceea ce însemnase un tablou în ulei pentru nobilimea din Renaştere. După apariţia aparatelor digitale, lumea nu mai apela atât de des la fotografi precum Gray, chiar dacă mai existau unele evenimente, nunţile, de exemplu, unde era obligatorie prezenţa unui fotograf profesionist de prestigiu. Nu, poliţia nu-l interogase niciodată despre Lenx. Dacă-şi amintea ceva care să-i fi atras atenţia atunci?

– Soţia mea spune că mi-am greşit cariera şi că în loc de fotograf trebuia să mă fac psiholog. După modul în care mirii pozează pot spune, cu o marjă de eroare extrem de mică, dacă vor mai fi sau nu împreună peste doi ani, a spus râzând. Nu cred că asta se poate învăţa la facultate, ţine de felul în care se aşază pentru a fi fotografiaţi, de poziţia mâinilor şi mai ales a gurii, ştiţi? Mai mult decât ochii, deşi se spune că ei sunt oglinda sufletului, mie expresia gurii îmi spune mult mai mult.

Amaia a zâmbit înainte de a răspunde.

– Soţia dumneavoastră are dreptate, vorbiţi despre limbajul non-verbal, o specializare extrem de căutată.

– Am să ţin cont; dacă aşternuturile o să înceapă să mă frigă după ce mă pensionez, poate mă înscriu la facultate ca să mă specializez, a spus râzând.

– Vă amintiţi când aţi făcut fotografia?

– Mă rog, acum să nu credeţi că am o memorie de elefant, în cele mai multe cazuri aş putea spune cu destul de multă aproximaţie, ba chiar aş putea fi exact, dacă mi-aş consulta agendele, pentru că le păstrez pe toate. Dar vorbind despre familia Lenx, ceea ce s-a întâmplat mai târziu cu ea a făcut ca tot ce avea legătură cu ea să fie povestit de nenumărate ori, până când s-a fixat definitiv în memoria noastră. Am făcut fotografia cu două luni înainte de crime. Tatăl, Martin, a venit la studioul meu de

trei ori, înainte de a se hotărî. Era un individ meticulos şi foarte exigent. Tuturor clienţilor li se arată un album care conţine selecţii cu cele mai reuşite fotografii ale noastre, imagini cu familii cu număr diferit de membri, de diverse vârste şi în diverse compoziţii, nimic neobişnuit. Dar el nu s-a mulţumit cu asta, a vrut să vadă studioul, fundalurile disponibile pentru fotografie, ba chiar şi tipurile de iluminare. Înainte de a veni cu familia, a ales totul, inclusiv fotoliile şi scaunele pe care aveau să se aşeze.

– S-ar zice că îi plăcea să ţină totul sub control, a spus Amaia.

– Aşa o fi, dar asta nu i-a ajutat prea mult. La început, părea că lucrurile mergeau bine. S-au aşezat, am făcut câteva probe. Însă Martin Lenx nu era mulţumit. A schimbat de vreo opt ori ordinea în care se aşezaseră. Copiii păreau să se amuze de toată încâlceala aceea, dar soţia lui era complet buimăcită. Apoi, domnul Lenx a sugerat ca mezinul să iasă din cadru. Doamna Lenx a bombănit, spunând că aşa ceva era ridicol şi, chiar dacă era o femeie foarte timidă şi blândă, a fost suficient pentru ca Lenx să renunţe la idee. Fotografia pe care au ales-o până la urmă, cea care mai apoi avea să apară în ziare şi la care dumneavoastră vă uitaţi acum, este prima pe care am făcut-o. N-am păstrat celelalte fotografii de probă, atunci erau lipsite de importanţă, aşa că le-am distrus. Dar fotografia aceasta, o am şi eu în faţă în acest moment, conţine destul de multe informaţii, cel puţin din punctul meu de vedere.

– Bine, domnule Gray, a spus ea fermecată, faceţi-vă numărul. Spuneţi-mi ce vedeţi în fotografie.

– Uitaţi-vă cum îşi ţine Lenx gura. E ca tăişul unui topor.

Ea a încuviinţat bucuroasă, era exact la ce se gândise şi ea.

– În patruzeci de ani de muncă, am văzut expresia asta de multe ori şi o numesc „sindromul miresei plouate".

Amaia a privit fotografia mărită pe ecranul laptopului şi a încercuit, cu vârful unui creion, gura lui Lenx.

– Mireasa plouată? Spuneţi-mi ce înseamnă asta.

– Din fericire, lucrurile s-au schimbat mult în ultimul timp. Căsătoria nu mai e un obiectiv principal în viaţă, dar a fost multă vreme pentru majoritatea bărbaţilor şi femeilor. Acum e văzută mai degrabă ca o opţiune plăcută, ceva ce s-ar putea să se întâmple, dar ştiu cazuri de femei, ba chiar şi de bărbaţi, care au idealizat, până la stupiditate, căsătoria. I-am zis mireasa plouată pentru că sunt mai frecvente cazurile de fete. Femei care visau, încă din copilărie, să se mărite. Nu să se îndrăgostească, ori să cunoască pur şi simplu pe cineva cu care să-şi împartă viaţa, ci să se mărite. Îşi idealizează nunta, imaginează şi planifică totul până la cele mai mici detalii, a spus râzând.

Ea a fost de acord şi a zâmbit.

– Ştiu la ce vă referiţi.

Gray a continuat înflăcărat.

– Însă realitatea biruie, iar realitatea este că şi în Wisconsin plouă. Toate acele mirese se trezesc dimineaţa pregătite pentru cea mai importantă zi din viaţa lor şi, când văd că toarnă cu găleata, vor să suspende totul. Ploaia nu era în planurile lor. În cadrul ceremoniei lor idealizate nu au ce căuta o rochie udă sau încălţările pline de noroi ale invitaţilor şi spun asta în gura mare. Nu este cum îşi imaginaseră ele, aşa că vor să renunţe. Fireşte că mereu există cineva, de obicei cel care dă banii de nuntă, un tată, o mamă, care le aduce cu picioarele pe pământ sau, mai bine zis, le obligă să coboare cu picioarele pe pământ. Şi atunci apare această expresie a feţei, mai evidentă la unii, la alţii aproape imperceptibilă, dar tot contrarietate se numeşte. Acelaşi rictus care se poate observa la gura lui Lenx în fotografia de familie. E o mireasă plouată. Vrea să se întoarcă în pat şi să uite totul, pentru că nu este cum planificase el. Şi expresia soţiei e aproape la fel de stridentă ca a lui. Descumpănită, ştie că ceva nu merge bine, îşi dă seama că proasta dispoziţie a soţului ei este doar vârful aisbergului care le va scufunda relaţia. Dar în acele clipe e prea tulburată pentru a-l putea înfrunta, se preface că nu se întâmplă nimic şi pozează... Dar deja arată ca un miel decapitat. Am văzut şi asta de câteva ori.

– Credeţi că Lenx s-a decis atunci?

– Ştiu de la el, mai târziu a apărut şi în ziare, că spera să obţină postul de director la o bancă locală, cred că fotografia de familie era gândită ca o formă de poziţionare socială. Din câte ştiu, după câteva zile a aflat că nu a primit slujba. Dar ceva s-a întâmplat, fără îndoială, în timpul sesiunii fotografice, baletul acela cu copiii, din care el a vrut să elimine unul...

O puternică rafală de vânt a izbit clădirea, spărgând o fereastră la unul dintre etaje. Zgomotului răsunător i-au urmat câteva ţipete de spaimă, pe lângă câteva înjurături.

– Pentru Dumnezeu, ce a fost asta? a întrebat Clayton Gray, care trebuie să fi auzit zgomotul cât se poate de bine.

– E un uragan, domnule Gray, vă telefonez din New Orleans.

– De la Katrina? Aşa se numeşte uraganul, nu? Dar ce faci acolo, femeie bună?

Amaia a răsuflat lung şi în tăcere, în timp ce-şi punea ordine în gânduri.

– Mai am în faţa ochilor o fotografie cu Martin Lenx singur, făcută probabil în aceeaşi zi, a spus, fără să-i răspundă domnului Gray şi reînnodând firul discuţiei.

– Nu mă miră că aţi crezut aşa, dar chiar dacă poartă aceleaşi haine, fotografia e făcută două zile mai târziu. Martin Lenx a venit aici şi mi-a spus că voia o fotografie cu el singur. Cea mai rapidă fotografie din viaţa mea. A intrat, s-a aşezat, iar eu am apăsat pe buton. Martin nu m-a lăsat să mai fac nici măcar una de probă. Mi-a spus că aceea e perfectă.

Amaia a mişcat creionul peste calendarul din urmă cu optsprezece ani, adus de Johnson. La două zile după fotografia de familie. Ziua când i se spusese că nu obţinuse postul, o zi înainte de a solicita un permis de port-armă: aceea era ziua în care Martin Lenx îşi făcuse o fotografie perfectă, una în care apărea singur.

Şi-a luat la revedere de la domnul Clayton, cel care a reuşit să o facă să mai zâmbească încă o dată spunându-i să fugă cât mai repede din New Orleans.

– La televizor se spune că uraganul va distruge oraşul. Adăpostiţi-vă, dragă domnişoară, a spus înainte de a închide.

Exact în acel moment au început să urle toate sirenele de urgenţă de la remiza pompierilor. Şi-a ridicat capul şi şi-a dat seama că şi alte alarme, din stradă, se alăturaseră zgomotului. A văzut că şi Johnson se oprise din lucru şi acum privea în jur, copleşit de sunetul asurzitor. L-a privit stupefiată. El a făcut semn spre cadranul ceasului şi a mimat cu buzele: „Starea de urgenţă“. Amaia a dat din cap că a înţeles, apoi şi-a concentrat atenţia din nou asupra fotografiei cu Lenx.

A mărit iarăşi imaginea. Colţurile buzelor erau uşor ridicate din cauza contracţiei muşchilor zigomatici inferior şi superior din apropierea gurii. Zâmbea, fără îndoială, reţinut, în secret.

Există multe soiuri de zâmbete, majoritatea false: cel utilizat atunci când eşti în faţa unui aparat de fotografiat; cel circumstanţial, atunci când cineva face o glumă proastă; zâmbetul încurcat, la comentarii nefericite; cel seducător, care ne apare pe chip atunci când cineva ne atrage sexual; cel sarcastic, atât de propriu politicienilor, care zâmbesc când o întrebare îi pune în dificultate; şi apoi există zâmbetul autentic, zâmbetul de fericire. Îşi amintea că atunci când era mică se chinuia să zâmbească pentru ca mătuşa ei să nu se îngrijoreze, însă ea îi zicea: „Nu mă duci tu pe mine, Amaia, nu zâmbeşti cu ochii“. Astfel, în cel mai simplu mod cu putinţă, Engrasi definea zâmbetul lui Duchenne, fiziologia zâmbetului sincer. A mărit şi mai mult imaginea pentru a-i vedea ochii, fără ca gura să mai intre în cadru. Chiar şi prin lentilele ochelarilor cu ramă de baga, Amaia a reuşit să observe expresia pe care o căuta. Contracţia muşchiului orbicular al ochiului ridica uşor obrajii, producând riduri fine în jurul ochilor. Ştia că psihopaţii se specializează în imitarea emoţiilor omeneşti, dar încă nu cunoscuse nici unul care să-şi poată

controla numai muşchiul orbicular. A simţit că abia acum reuşise să se conecteze la mintea acelui om şi a avut certitudinea că îi va putea face profilul fără nici o şovăială, având dovada clară a motivului pentru care acea fotografie l-a mulţumit din prima pe exigentul domn Lenx. În acea clipă fusese fericit, cu adevărat fericit.

26. ZÂMBET TRIUMFĂTOR

Elizondo

Engrasi a trecut prin Mendinueta, pe malul celălalt al râului Baztán şi, urmând cursul râului, a cotit spre strada Braulio Iriarte. Casa ei, cea în care locuia de când revenise de la Paris, se afla la mijlocul străzii. Zidurile groase, de piatră, o apărau de umezeala ce venea dinspre râul care trecea în apropiere, deşi Amaia era gata să jure că putea simţi sub picioare apele lui. Strada purta numele unui locuitor din sat, Braulio Iriarte, care se dusese în America şi se îmbogăţise de pe urma unei berării deschise în Mexic. S-a întors după mulţi ani, bogat şi plin de generozitate, şi s-a transformat în marele binefăcător din Elizondo. Dar înainte de a-şi datora numele domnului Iriarte, se numise „Strada Soarelui", o denumire primordială şi cu totul logică, pentru că, ţinând cont de situarea ei la nord, era strada care se bucura de cele mai multe ore de soare din tot satul; ceea ce nu era doar important, ci de-a dreptul vital în vremurile când aproape că nu exista altă lumină în afară de cea a zilei, iar întunericul era plin de ameninţări. Engrasi mergea distrasă, fermecată de strălucirea soarelui pe suprafaţa încreţită a apelor râului şi bucurându-se de razele timide care-i încălzeau hainele, făcându-i pielea să se înfioare. De aceea nu a văzut-o pe Rosario, până când nu s-a trezit faţă în faţă cu ea. Era îmbrăcată elegant, cu o jachetă de culoare bej, pantofi cu toc jos şi o poşetă maro, cu mânere scurte, atârnată pe antebraţ, în dreptul cotului mâinii stângi, cu un gest ce s-ar fi vrut natural, dar care era de fapt întru totul studiat. În părul ei castaniu, pieptănat impecabil, străluceau şuviţe acaju. Se oprise în dreptul casei lui Engrasi. O aştepta şi a zâmbit când a văzut-o. Zâmbetul ei a fost unul larg, ca la carte, cu obrajii ridicaţi, cu pometţii ieşiţi în evidenţă. De parcă ar fi vrut să-i transmită lui Engrasi că e cazul să alunge orice îndoială, şi-a dat jos ochelarii de soare, lăsând-o să-i vadă micile riduri din jurul ochilor şi dându-i de înţeles că gestul acela fusese făcut din cea mai nevinovată şi deplină fericire.

Engrasi s-a oprit brusc. Nu se temea de Rosario, dar zâmbetul ei triumfător a neliniştit-o profund, pentru că s-a văzut obligată să-i acorde credibilitate. După experienţa cu fratele ei, ajunsese să se bazeze pe intuiţie, aşa că acum intuiţia îi spunea că dacă Rosario i-a ieşit în faţă era ca şi cum i-ar fi ieşit un lup.

– Ce faci aici, Rosario?

– Nu te bucuri să mă vezi, cumnăţico?

– Nu, i-a răspuns sec Engrasi.

Rosario şi-a pus din nou ochelarii de soare, în timp ce a zis:

– Stai puţin, nu văd de ce trebuie să fii nepoliticoasă. A trecut ceva timp de când noi două nu am mai stat de vorbă. Să tot fie vreo trei ani? Şi m-am gândit că ar fi timpul.

Engrasi a continuat să se uite lung la ea, nemişcată.

– Ce vrei, Rosario? De ce ai venit?

Rosario a zâmbit şi mai larg, dacă aşa ceva era posibil.

– Juan mi-a spus despre discuţia pe care aţi avut-o...

Engrasi a rămas impasibilă.

– Ca să fiu sinceră, trebuie să-ţi spun, cumnăţico, că te-am subapreciat. Nu din rea intenţie, să nu mă înţelegi greşit. În general, n-am o părere prea bună despre psihologi şi psihiatri, cu şmecheriile şi infantilismele lor. Adevărul este că mi se par o liotă de ţicniţi, plini de traume, încercând cu toţii să-şi găsească buricul, a spus dând din umeri şi clătinând uşor din cap, un gest care în altă situaţie ar fi fost cochet. Aşa că îmi cer scuze, cumnăţico, pentru că într-adevăr ai fost foarte isteaţă.

Engrasi şi-a lăsat capul într-o parte, a strâns din buze şi şi-a asprit privirea. Amabilitatea ei afectată nu o păcălea, acea amabilitate aparentă era plină de otravă. A continuat să stea nemişcată, refuzând să intre în jocul lui Rosario, atunci când aceasta a făcut un pas spre ea şi a atins-o uşor pe braţ, un gest care se voia de încredere.

– Nu ţi-o reproşez, Engrasi, ştiu că, într-un fel, ţi-am pus totul pe tavă, dar chiar şi aşa, tot trebuie să recunosc că ai fost foarte isteaţă, ai ştiut să profiţi de ocazie imediat ce a apărut.

– Nu ştiu la ce te referi, nu a fost nici o ocazie, doar un bărbat care mi-a bătut la uşă ţinând în braţe o fetiţă aproape moartă şi extrem de îngrozită.

Rosario a zâmbit din nou, şi-a înălţat mâinile şi a dat din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu are importanţă.

– Deja ţi-am zis, cumnăţico, că nu e cazul să te porţi urât. Credeam că o să-mi fie mai uşor să vorbesc cu o psihologă ca tine, a spus zâmbind ca şi cum ar fi fost vorba de o glumă, apoi a redevenit serioasă. Vreau să spun, Engrasi, că atunci eu nu mă simţeam bine, tot ce făceam nu avea nici o logică... Însă lucrurile s-au schimbat, acum îmi iau pastilele, urmez un tratament care dă roade, în sfârşit.

A zâmbit din nou mulţumită, apoi a continuat pe un ton confesiv:

– Nu-ţi imagina că a fost mereu aşa, la început aveam reacţii adverse. Trebuie să spun, în apărarea mea, că vorbesc despre un tratament greu de dozat. Mă simţeam rău când îl urmam, eram mereu adormită, moleşită, înceată la minte. Nu mă suportam în starea aia, cumnăţico, tu

trebuie să înţelegi, pentru că eu sunt oricum numai înceată la minte nu. Mă panicam cumplit la gândul că pastilele alea o să-mi distrugă personalitatea, adică tot ceea ce ne reprezintă pe noi, până la urmă.

Engrasi şi-a încrucişat braţele la piept, continuând să o privească. Începea să se sature de numărul ei, însă voia să vadă ce urmărea, de fapt.

Un zâmbet minunat a apărut pe faţa lui Rosario.

– Dar am scăpat de toate astea, doctorul Hidalgo a găsit, în sfârşit, tratamentul care mi se potriveşte. Mă simt bine, Engrasi, aş zice chiar minunat. Mă simt bine cu pastilele astea, mă ajută să gândesc limpede, le iau şi sunt în stare să mă comport firesc, fără ca ele să-mi blocheze mintea şi, iar asta este cel mai important, a spus coborându-şi ochelarii până pe vârful nasului pentru ca Engrasi să-i poată vedea ochii, fără să-mi schimbe deloc personalitatea. Acum sunt mereu eu însămi.

Se arătase lupul, în sfârşit.

De data aceasta, Engrasi a fost cea care a făcut un pas înainte şi şi-a pus palma dreaptă pe antebraţul lui Rosario.

– Păi, mă bucur mult pentru tine, cumnăţico, a spus luând în derâdere tonul cumnatei ei, dar nu-mi pasă dacă-ţi iei pastilele sau le arunci la veceu, asta nu schimbă nimic.

Lui Rosario i s-a şters zâmbetul de pe faţă, dar şi-a aşezat palma peste mâna lui Engrasi.

– Te înşeli, schimbă totul. Aşa cum ţi-am spus mai înainte, purtarea mea era total lipsită de logică şi nerezonabilă. Nu-mi interpreta greşit vorbele, mereu am ştiut ce trebuie să fac, doar că nu mai ştiam când era momentul potrivit, spre deosebire de acum, când ştiu în fiecare moment ce am de făcut. A strâns cu putere mâna lui Engrasi, lipind-o de a ei ca şi cum i-ar fi prins-o în capcană. Dacă e ceva ce-am învăţat din ziua în care s-a născut fetiţa asta, atunci este faptul că fiecare avem un destin, Engrasi, aşa că ea şi-l va împlini, aşa cum mi-l voi împlini şi eu.

Engrasi s-a dat înapoi, retrăgându-şi mâna, ca izbită de răutatea lui Rosario.

– Nebuna dracului! a şoptit, gâfâind îngrozită.

– O, pentru Dumnezeu! La una ca asta m-aş fi aşteptat de la oricine altcineva, Engrasi, dar nu de la tine, nu de la doamna psiholog, a spus prefăcându-se dezamăgită.

Lui Engrasi îi tremurau mâinile atât de tare, încât, pentru ca Rosario să nu observe, s-a văzut nevoită să şi le strângă una pe alta.

– Fetiţa nu se întoarce acasă la tine, nu v-o dau, sunt gata să fac orice, iar dacă vreţi să umblăm prin tribunale...

Rosario a zâmbit din nou, amuzată, în timp ce dădea negativ din cap.

– Nu vorbeşte nimeni de mers la tribunal, din motive evidente şi care nu ne convin, a spus uitându-se în jur. Nici nu vreau să mă gândesc la ce scandal ar ieşi în sat, mai ales acum, când patiseria voastră de doi bani a luat avânt datorită mie. Nu, nici vorbă de aşa ceva.

Engrasi era descumpănită.

– Şi atunci...

Rosario a trecut prin faţa ei şi a continuat să coboare strada, ca şi cum conversaţia lor s-ar fi încheiat. Însă la un moment dat s-a întors, cu zâmbetul ei triumfător.

– Ţi-am spus că acum gândesc limpede. Acum ştiu în fiecare clipă ce am de făcut.

Engrasi a rămas încremenită în mijlocul străzii, până când a pierdut-o din ochi pe Rosario. S-a bucurat că nici ea nu o mai putea vedea, pentru că a scăpat cheile pe jos de două ori, înainte de a reuşi să descuie. A intrat în casă, a închis uşa şi s-a sprijinit de ea, ca şi cum ar fi baricadat-o cu propriul trup. Niciodată, în toată viaţa ei, nu mai fusese atât de speriată.

27. ZGÂRIETURI

New Orleans, Louisiana
Duminică, 28 august 2005, seara

Dupree a intrat în sala de şedinţă, împreună cu doi agenţi dintr-o patrulă de poliţie.

– Johnson, Salazar, aceştia sunt agenţii Elliott şi Case, a spus în timp ce bărbaţii încuviinţau, de la poliţia din Galveston. Au făcut un drum de peste şase ore cu maşina pentru a ne aduce fotografiile originale cu scena crimelor din casa familiei Andrews, plus cele ulterioare, făcute viorii într-un laborator foto.

Le-a arătat o cutie de carton de mărime medie.

– Pentru Dumnezeu! a spus Johnson. Au venit cu maşina până aici, ştiind că uraganul poate lovi oricând? În urmă cu o oră a început starea de urgenţă.

Poliţiştii stăteau cu pălăriile în mână. S-au privit scurt înainte de a răspunde.

– N-am crezut că o să fie atât de grav, ne gândeam că o să avem timp. Căpitanul Reed ne-a repetat că e important...

Johnson a zâmbit. Bietul poliţist se dezvinovăţea de parcă i-ar fi reproşat cineva ceva.

– Chiar este... Doar că nu ne aşteptam să veniţi până aici, cu uraganul deasupra capului.

– Vă mulţumim, a intervenit Dupree, dar acum nu vă mai putem lăsa să vă întoarceţi, va trebui să staţi aici pe durata furtunii.

Cei doi agenţi s-au privit din nou, vizibil mulţumiţi.

– Nu-i nici o problemă, au zis la ştiri că va fi un uragan magnific.

Johnson a pornit reportofonul.

– Există cinci specialişti care nu pot lipsi de la locul unei crime. Un fotograf, un expert în planimetrie, un altul în amprente, un medic legist şi un specialist în chimie, a enumerat Johnson, străbătând sala dintr-o parte într-alta şi uitându-se la fiecare dintre cele două sute douăzeci şi două de fotografii din dosar, în timp ce Bill Charbou şi Jason Bull o ajutau pe Amaia să le întindă pe masa din sala de şedinţe. Din documentarea fotografică extinsă, reiese că toţi aceşti experţi au fost prezenţi la locul crimelor comise împotriva familiei Andrews.

Toate luminile din tavan, plus două lămpi de masă, de care Dupree făcuse rost de la centrul de gestionare a situaţiilor de urgenţă, iluminau

sinistrele imagini din fotografiile ce ocupau întreaga suprafaţă a mesei imense. Culorile vii şi strălucitoare din diversele stadii în cazul unei morţi prin violenţă erau cenuşii şi albastre, castanii şi vineţii, mate şi uscate, sau vâscoase şi untoase. Fotografiile dădeau sălii un abominabil aer de morgă.

Nu doar Amaia a observat asta. Şi-a dat seama că Charbou şi Bull erau neobişnuit de tăcuţi. Erau băieţi duri, Amaia era sigură că de când îşi exercitau meseria văzuseră de toate, dar când au ajutat-o să întindă fotografiile pe masă, i-a simţit tulburaţi. Cele mai multe fotografii erau cu prim-planuri la pete de sânge, fire de păr sau amprente puse în evidenţă de prafurile speciale. Marcatorii de plastic, cu numerele la vedere şi cu măsurătorile metrice lângă ele, le dădeau un aspect tehnic din care lipsea cel uman, însă planurile generale, capetele membrilor familiei aliniate, bălţile de sânge de sub corpuri, prim-planurile cu feţele victimelor... Asta era cu totul altceva. Puteau fi nişte duri, obişnuiţi să dea piept cu traficanţii de droguri, să se lupte cu pumnii, să fie prinşi în răfuiala dintre două bande rivale, să vadă cadavre întinse pe trotuar. Brutalitatea şi sălbăticia violenţei cotidiene produceau repulsie, greaţă, dar crimele în serie aveau un aer de reprezentare diabolică, de operă dementă, ceva aberant, care se dovedea cumplit şi descumpănitor totodată. Dupree avea dreptate: pe oricine avea o familie, posibilitatea de a sonda din interior mintea unui asasin de o asemenea factură îl făcea să întrezărească infernul. I-a fost milă de ei, pentru că ştia că odată ce s-au trezit în faţa unor crime comise de un ucigaş în serie, nimic nu avea să mai fie la fel ca înainte, îi vor vedea altfel pe ceilalţi, se vor vedea altfel pe ei înşişi, căci să admiţi că un om a fost capabil de a face aşa ceva înseamnă să admiţi partea cea mai tulburătoare a naturii umane şi, în consecinţă, a propriei naturi.

Amaia a luat un dosar din cutia de carton şi l-a adus la masă.

– Detective Bull, a spus, aşezându-se lângă el şi dându-i dosarul.

El şi-a ridicat privirea, iar când Amaia i-a văzut ochii şi-a dat seama, după expresia lor gravă şi rezervată, că încă încerca să proceseze toată acea grozăvie.

– Acestea sunt fotografiile făcute viorii, la insistenţele lui Joseph Andrews Jr. Le puteţi înşira pe cealaltă masă? l-a întrebat, arătând spre fundul sălii.

El a dat din cap că da, a luat dosarul şi, fără să scoată o vorbă, s-a dus la masa de lângă tabla de scris.

– Se poate observa că s-a lucrat în detaliu, a spus Johnson pentru reportofon. S-au realizat fişe individuale în care fiecare expert a făcut însemnări, în ordine cronologică, despre fiecare etapă a investigaţiei,

precum şi despre fenomenele atmosferice şi climatice sau orografice. Fiind vorba despre o casă de locuit, au ţinut cont atât de temperatura internă, cât şi de cea externă, inclusiv de faptul că una dintre ferestre era spartă, a adăugat el aplecându-se spre reportofonul pe care-l aşezase în mijlocul mesei. Din câte îmi dau seama din materialele pe care le am în faţă, totul a fost foarte bine documentat. Există fotografii cu indicii şi rapoarte scrise în care se explică despre ce indicii e vorba şi unde au fost găsite.

Amaia a arătat spre un set de fotografii în care apăreau pete de sânge rezultate din picături, împroşcături sau contact direct. Toate numerotate şi cu măsurătorile metrice corespunzătoare dispuse alături.

– Colectarea de indicii, păstrarea integrităţii locului crimei şi lanţul de custodie par a fi corecte, a spus. Toate dovezile au fost fotografiate separat, denumite şi închise în plicuri de hârtie.

Johnson le-a atras poliţiştilor atenţia asupra unui alt set de fotografii. Fuseseră făcute pe întuneric folosind o lumină extrem de strălucitoare.

– Ce poze sunt astea? a întrebat Charbou.

– Prietenii noştri din Galveston au fost minuţioşi. Fotografiile astea documentează căutarea petelor de sânge care nu se văd în mod obişnuit, iar pentru asta au folosit un reactiv de tip luminol şi o lumină specială. Nu s-au găsit indicii că s-ar fi încercat ştergerea de pete de sânge sau de alte fluide.

Amaia citea raportul şi se uita la setul de fotografii cu amprentele.

– Pentru colectarea amprentelor, a spus ea, s-au folosit diverse substanţe reactive şi prafuri colorate. Toate amprentele găsite în casă aparţin membrilor familiei. De asemenea, toate firele de păr adunate de la locul crimei au fost puse în plicuri separate şi trimise la laboratorul criminalistic, iar apoi s-a dovedit că toate corespundeau membrilor familiei.

Dupree s-a oprit lângă Johnson şi Amaia.

– Deci scena crimei a fost cercetată şi prelucrată perfect.

– După părerea mea, procedurile au fost impecabile, a spus Amaia.

– Atunci... De ce? a întrebat Dupree.

Johnson şi Amaia au făcut schimb de priviri.

– De ce, ce? a întrebat Johnson.

– Poliţia din Galveston ne-a trimis deja prin e-mail toate rapoartele crimelor, fotografiile în format digital..., în fine, chestiile obişnuite. De ce acum, când le-am cerut fotografiile cu vioara, căpitanul Reed a trimis doi poliţişti ca să aducă fotografiile originale, tocmai din Galveston, în ciuda avertizării legate de sosirea iminentă a uraganului?

– Nu ştiu. De ce? a întrebat din nou Johnson.

– Nici eu nu ştiu, a admis Dupree. Dar, din cine ştie ce motive, căpitanului Brad Nelson i s-a părut important să ni le trimită cât mai repede.

– Poate că l-a marcat nefericirea în care se zbate tânărul Joseph Andrews şi se simte vinovat, mai ales acum, când ştie că s-ar putea să redeschidem cazul..., a sugerat Johnson.

– Sau poate că Reed nu este chiar atât de sigur, precum căpitanul Brad Nelson, că procedurile au fost corecte încă de la început, a spus Amaia.

Johnson a ridicat din umeri.

– Am spus deja, a zis el făcând un gest larg pe deasupra mesei. Din ce reiese de aici, lucrurile au fost făcute impecabil.

– Dar vioara? a întrebat Dupree, conducându-i spre masa la care se afla Jason Bull.

– Au procedat la fel, limpede şi profesionist. E adevărat că atunci când s-a făcut a doua analiză, deja casa fusese vizitată de angajaţii firmei de curăţenie, dar în fotografiile cu planuri generale făcute după crime, vioara se vede foarte bine şi nu se observă pe ea nici un fel de urme, pete sau depuneri. Am putea să scanăm fotografiile originale făcute înainte de curăţenie şi să încercăm să le mărim, dar, sincer, nu cred că experţilor, văzând cât de minuţios au lucrat, le-ar fi scăpat cea mai mică urmă de orice fel.

Jason Bull şi-a dres vocea.

– Spuneţi, l-a invitat Amaia.

– Mă rog, poate e o prostie, eu sunt departe de a fi un specialist, dar...

– Bull, aţi observat ceva? l-a zorit Dupree.

– S-ar putea să nu fie nimic, a spus arătând spre una dintre fotografii, dar s-ar părea că are ceva scris dedesubt.

S-au aplecat cu toţii asupra fotografiei indicate de detectiv. Era o imagine cu vioara culcată şi de-a lungul cutiei de rezonanţă, începând de sub bărbia viorii, se vedea o linie ondulată de pe care sărise lacul.

– Pare o simplă zgârietură provocată de atingerea viorii de o suprafaţă mai dură, şi-a dat cu părerea Johnson.

Dupree a luat fotografia cu mâinile lui înmănuşate şi a cercetat-o de aproape.

– Pare să continue dincolo de curbura lemnului. Mai este vreuna în care să se vadă mai bine?

Au luat la rând toate fotografiile cu vioara, dar nu au găsit nici una din care să-şi dea seama dacă zgârietura continua dincolo de curbura viorii.

Dupree a pufnit iritat.

– Poate în cele făcute la locul crimei, cele în care vioara apare dreaptă, sprijinită de şemineu, a spus Amaia, repezindu-se la masă pentru a căuta,

urmată de ceilalţi. După ce a studiat cu atenţie fotografiile, a luat două dintre ele. În astea două vioara se vede foarte bine dintr-o parte, dar, pentru că fotografia e făcută de la distanţă, nu se poate vedea până unde se întinde zgârietura. Fotografiile primite de la căpitan sunt de foarte bună calitate, deci cred că dacă am face ceea ce a propus agentul Johnson, adică să le scanăm şi să le mărim, s-ar putea să obţinem o imagine mai clară.

– Daţi-i drumul, şi-a dat acordul Dupree.

28. ASCUNS LA VEDERE

New Orleans, Louisiana

În ultima oră, ploaia se intensificase, acum își abătea rafalele tot mai puternice asupra geamurilor, producând un zgomot la fel de puternic de parcă cineva ar fi aruncat în ele cu pietricele. Vântul bătea cu putere. Tunetele ajungeau până la ei de la mare depărtare, ca un ecou monoton, iar fulgerele luminau un cer îngustat de norii compacți. Centrul Național pentru Uragane confirmase că ochiul uraganului avea o lărgime de cincizeci de mile, acoperea tot golful Mexic și se îndrepta implacabil spre New Orleans.

Amaia a privit spre ferestre, surprinsă de o nouă serie de zdrăngănituri, care au făcut-o să se întrebe din nou dacă paravanele de hârtie de ambalaj, prinse în cruce cu bandă adezivă, montate pe dinăuntru de pompieri la fiecare fereastră, îi vor proteja de cioburi în cazul în care geamul se va face țăndări. Ca și cum natura ar fi vrut să-i dea un răspuns, un fulger a proiectat pe hârtia de ambalaj umbra a ceea ce a părut a fi o imagine din jocul X și 0, trasat de bandă pe geam.

Nu le-a luat mai mult de câteva minute ca să scaneze și să mărească fotografiile, dar a durat ceva mai mult până să găsească programul potrivit pentru a identifica scrisul. Zgârietura arăta cam așa:

Programul sugera că ținând cont de desfășurare, morfologie, constanță și dimensiuni, putea fi considerată drept scriitură. Firește că până la urmă putea fi o simplă zgârietură accidentală, așa cum sugerase Johnson, dar la fel de bine putea fi și altceva. Tot privind presupusul scris, începuse să observe asemănări cu un I, cu un N, poate chiar un R, dar la fel de bine putea fi și M, urmat de un N. Codița de la capăt părea să nu fi fost întreruptă, ca și cum nu ar fi fost altceva decât o pauză între acea scriere și următoarea. A dat din cap în sens negativ și a renunțat, „poate nu e decât o zgârietură".

La zece și un sfert au luat din nou legătura cu Emerson și Tucker.

Dupree a lăsat-o pe Amaia să conducă discuția.

– Există puține date despre comportamentul lui Martin Lenx, înainte de a-și asasina familia. Nu a făcut armata, iar pe vremea când a fost la școală, elevilor nu li se făcea test de personalitate. Nu a urmat niciodată

un tratament psihologic sau psihiatric, iar în locurile unde a muncit nu i s-a cerut niciodată să facă alte teste, în afară de cele de competenţă la locul de muncă şi de analizele medicale obişnuite. Toate rapoartele privind personalitatea lui au fost elaborate pe baza comportamentului său când a comis crimele, a presupusei sale fugi şi dispariţii. După cum ştiţi, există mai multe ipoteze, multe dintre ele conduc la ideea că s-a sinucis după comiterea crimelor, dar, după părerea mea, din scrisoarea întocmită după ce şi-a omorât familia nu reiese că s-ar fi simţit cu conştiinţa atât de încărcată încât să se sinucidă. Caracterul său ne indică posibilitatea de a-şi fi refăcut viaţa. Să fi început de la zero, asta este ceva ce se potriveşte perfect cu o personalitate ca a lui. Bănuiesc că Martin Lenx şi compozitorul pot fi una şi aceeaşi persoană.

– Cred că e o posibilitate de care trebuie să ţinem cont, mă bucur că ne vom concentra pe ipoteza asta, a zis Tucker, bucuroasă.

Din priviri, Dupree a îndemnat-o pe Amaia să continue.

– Bun, a continuat ea. În schimb, sunt de altă părere când vine vorba despre ce ar fi putut face în tot acest timp, în cazul în care este chiar omul nostru. Agentă Tucker, dumneavoastră aţi mers pe ideea că şi-ar fi schimbat radical viaţa, imaginea, aspectul. Dar dacă vorbim de acelaşi om care s-a fotografiat împreună cu familia, înainte de a o asasina, sunt convinsă că nu şi-a modificat nici unul dintre aspectele de bază ale existenţei lui. Acea fotografie ne oferă cheia fanteziilor lui. I-a tot mişcat şi rearanjat pentru fotografie, chiar a ajuns să-l scoată din cadru pe cel mai mic dintre copii. Numai după ce a văzut câtă tulburare şi surprindere a cauzat asta la soţia lui şi la fotograf, a acceptat să-şi facă o fotografie cu întreaga familie, însă după două zile a revenit şi şi-a făcut una în care apare doar el. O fotografie pentru care nu şi-a schimbat hainele, nici aspectul, pieptănătura sau ochelarii; nici măcar nu a luat o altă poziţie. A pozat exact la fel, până într-acolo încât, după ce am comparat cele două fotografii, mi-am dat seama că era exact acelaşi cadru, de parcă pozele ar fi fost făcute deodată, doar că din una lipseşte familia. Sigura diferenţă între cele două imagini ale lui este că în cea în care apare singur zâmbeşte satisfăcut.

– Nu-mi dau seama unde vreţi să ajungeţi, i-a reproşat Tucker.

– Martin Lenx şi-a distrus familia pentru că nu se potrivea idealului său, însă nu credea că ar fi ceva în neregulă cu el, că ar avea ceva rău în el, că ar fi fost cazul să se schimbe. Dacă Martin Lenx şi-a refăcut viaţa, cred că a încercat să o repete pe cea dinainte, dar controlând-o mai strict de această dată, făcând totul bine, fără greşeli. Cei din familia lui se transformaseră, nu el; el se consideră perfect.

Se aşteptase ca Tucker să o contrazică, însă agenta a vorbit pe un ton calm şi apreciativ:

– Deci dumneavoastră mergeţi pe ideea conform căreia compozitorul ar fi un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani – adică vârsta pe care ar trebui să o aibă Lenx –, căsătorit, tradiţionalist, conservator. Credeţi că ar avea acelaşi număr de copii?

– E posibil să fie aşa, a răspuns Amaia. Lenx era un tip conservator, aşa că probabil a încercat să aibă din nou viaţa pe care el o credea ideală, dar fără să mai facă erori. Este important de ţinut minte că el nu se simte responsabil.

Johnson a dus ideea mai departe.

– Soţia lui nu ar atrage privirile, la fel şi maşina; ar avea o casă specifică clasei de mijloc, iar el ar avea un post de conducere, dar nu principal şi ar fi în continuare un om religios. Lenx mergea la biserică de mai multe ori pe săptămână, îşi obliga copiii să participe la lecţiile de religie şi îndeplinea anumite funcţii în cadrul congregaţiei. De fapt, în scrisoarea pe care a lăsat-o, şi-a justificat crimele prin faptul că familia lui se îndepărtase de calea cea dreaptă a religiei.

Dupree a încuviinţat uitându-se la telefon.

Putea jura că agenta Tucker zâmbea atunci când a spus:

– Păi, ceea ce avem aici o să vă încânte. Vorbea cu tonul cuiva căruia i se recunosc meritele. După discuţia cu Nelson din această după-amiază, ceva nu-mi era clar, aşa că am încercat, împreună cu Emerson, să vedem ce nu era în regulă. Detectivul Nelson nu ni s-a părut neglijent, cât mai degrabă evaziv, iar din materialele extrase din ceea ce ne-a trimis agentul Johnson reiese, şi noi suntem de acord, că investigaţia asupra uciderii membrilor familiei Andrews a fost făcută corect. Aşa că atitudinea lui Nelson a făcut să trezească în mine întrebarea de unde vine aparentul lui dezinteres. Să nu uităm că, atunci când l-am sunat, el se afla în Tampa, cu un grup de voluntari, cu doar câteva ore înainte să aflăm de ultima familie asasinată. De asemenea, Nelson se aflase la Galveston când au fost comise crimele împotriva familiei Andrews.

– Este detectiv la secţia Omucideri, a intervenit Johnson, şi înainte de a trăi în Florida, a trăit în Galveston... Nu ştiu ce...

– Şi exact când Joseph Andrews Jr. atrage atenţia asupra viorii, aceasta dispare.

– Agentă Tucker, îmi permit să vă amintesc că instrumentul a dispărut după ce echipa de specialişti a intervenit a doua oară la locul crimei. Detectivul Nelson a fost cel care a trimis vioara din nou la laborator, chiar dacă a făcut-o la insistenţele lui Joseph Andrews Jr., a precizat Johnson.

– Sunt sigură că cine a pus-o acolo a curăţat-o mai întâi. Un ucigaş precum compozitorul nu ar face niciodată o greşeală atât de gravă. Să ne amintim că nu există nici cea mai mică amprentă, nici pe cadavre, nici în întreaga scenă a crimelor, aşa că este destul de simplu, mai ales pentru un poliţist, să simulezi un furt lipsit de importanţă.

– Dacă ar exista vreun motiv pentru a face vioara să dispară, nu credeţi că ar fi fost logic să o facă să dispară înainte de a doua intervenţie a echipei de specialişti? a întrebat Johnson, care începea să-şi piardă răbdarea.

– Cred că ar fi fost mult prea evident dacă vioara ar fi dispărut imediat după ce Joseph Andrews reuşise să atragă atenţia asupra ei. Însă după vizita echipei de specialişti, dispariţia ei nu mai contează şi s-ar putea ca vioara să reprezinte o altă pistă, sau să fie în sine un indiciu, dar nu de genul celor care pot fi descoperite de specialiştii în colectarea urmelor, ci prin simpla ei prezenţă acolo, aşa cum a semnalat tânărul Andrews.

Dupree a luat cuvântul.

– Agentă Tucker, verificând fotografiile cu vioara, am descoperit un semn pe o parte a ei. Subinspectoarea Salazar e aproape sigură că este vorba despre un soi de scriitură. Am cerut ajutorul celor de la Quantico, dar v-am trimis şi dumneavoastră o copie.

S-a auzit, atenuat de distanţă, sunetul tastaturii.

– O am în faţa ochilor. Chiar pare un fel de scriitură, sau ar vrea să fie... La asta mă refeream, la acest gen de semn identitar, care poate fi trecut cu vederea, considerat o simplă zgârietură, sau un mic defect ca urmare a unei căderi accidentale, dar care, totuşi, ar putea conduce la persoana care a lăsat vioara acolo. Poate că cel care a pus-o în casă nici nu a observat semnul de pe vioară, poate că şi-a dat seama din fotografii, aşa cum aţi făcut şi dumneavoastră.

– Insinuaţi că detectivul Brad Nelson ar fi implicat în vreun fel? a întrebat Dupree.

– N-am cum să ştiu asta, a răspuns Tucker pe un ton uşor iritat. Am încercat să intru iarăşi în legătură cu el pentru a-i mai pune nişte întrebări şi mi s-a spus că este cu grupul de voluntari care s-a mutat la New Orleans pentru a da o mână de ajutor după trecerea uraganului.

– La dracu'! a exclamat Amaia. Johnson şi Dupree au privit-o, conştienţi de importanţa acelei informaţii. Ascuns la vedere. Agentă Tucker, Brad Nelson are copii?

– Doi băieţi şi o fată, de doisprezece, şaptesprezece şi optsprezece ani. Şi mai e ceva... Nelson şi soţia lui au adrese diferite. Încă nu au divorţat în mod oficial, dar locuiesc separat de când s-au mutat aici. Întâi a venit ea aici, în urmă cu opt luni, cu câteva zile înainte de asasinarea membrilor

familiei Andrews, iar trei luni mai târziu a venit şi el, când a reuşit să obţină transferul pentru reîntregirea familiei.

– Faptul că soţia lui l-a abandonat s-ar putea să-l fi făcut să acţioneze din nou, a sugerat Dupree.

– Aşa cred, a spus Tucker. Faptul că a venit după ea până aici demonstrează că este un bărbat destul de familist încât să nu lase ca familia să se destrame; şi mai este şi genul care nu acceptă că uneori lucrurile nu ies bine. Are un loc de muncă lipsit de responsabilităţi prea mari şi niciodată nu a ieşit prea tare în evidenţă; deţine o maşină de familie, Ford Crown Victoria, din 2001. În fotografia pe care o am în faţă poartă un costum şi o cravată obişnuite, care pot fi cumpărate din orice magazin mai mare. Se potriveşte cu profilul.

– Asta nu arată altceva decât că este un individ conservator, ca milioane de americani. Cât despre reîntregirea familiei, de ce nu ar fi făcut-o? Aţi spus că nu au început demersurile pentru divorţ, a obiectat Johnson.

– În plus, a continuat Tucker, strecurând în voce o uşoară urmă de ironie, a însoţit pentru prima dată echipa de salvare la doar cincisprezece zile după tragedia familiei Andrews din Galveston. Este vorba despre un ONG numit Rescue Me, se deplasează în zonele din ţară unde au loc catastrofe şi este format din pompieri, poliţişti şi personal calificat din întreaga ţară. Peste o jumătate de oră voi vorbi la telefon cu directoarea ONG-ului pentru a afla unde şi când a mai fost Nelson cu ei.

– Pare un om bun, a remarcat Johnson.

– Agentă Tucker, a intervenit Amaia. Am o fotografie la calitate bună cu Lenx şi am acces la un program care identifică asemănările dintre feţe, chiar dacă au suferit operaţii estetice. Am nevoie de o fotografie cu detectivul Nelson.

– V-o trimit pe e-mail, deşi nu ştiu cât de mult o să vă ajute, a răspuns Tucker.

– De fapt, mi-ar prinde bine fotografii cu toată familia. Şi numele lor.

– Emerson se va ocupa de asta imediat, i-a zis Tucker.

Fixându-l cu privirea pe Johnson, Dupree a intervenit în discuţie:

– Trebuie să stabilim urgent şi indubitabil dacă Nelson s-a aflat în vreunul dintre locurile în care au fost ucise alte familii. O echipă de intervenţie rapidă în caz de catastrofe, formată din voluntari, îi oferă o justificare perfectă pentru a se mişca prin toată ţara, dar, chiar şi aşa, nu putem trata indiciile decât ca fiind circumstanţiale. Încă avem mult de lucru, dar s-ar putea ca tocmai ăsta să fie motivul grabei cu care căpitanul Reed ne-a trimis din Galveston fotografiile făcute în cazul familiei Andrews. Cred că e momentul să discutăm cu el. Agentă Tucker,

agent Emerson, aţi făcut o treabă excelentă. Vă sun imediat ce avem noutăţi şi vreau să faceţi la fel.

Johnson a ridicat mâna dreapta, semn clar că voia să adauge ceva.

– Agentă Tucker, nu aţi spus nimic despre partea religioasă. Martin Lenx era un om profund religios. Ne-am pus cu toţii de acord că viziunea lui despre păcat, atât de personală, a jucat un rol important în justificarea uciderii familiei lui. Merge Brad Nelson la biserică?

Tucker a tăcut câteva secunde, apoi a răspuns:

– Încă mai facem cercetări despre asta, nu am avut timp... Dar din câte ştim până acum, reiese că nu e credincios.

După încheierea convorbirii, Amaia a fost convinsă că agentul Johnson surâdea pe sub mustaţa groasă.

Agenta specială Stella Tucker a subliniat cu pixul numele tuturor localităţilor pe care directoarea de la Rescue Me i le-a dictat la telefon. În acelaşi timp verifica cererile de învoire, adresate de Nelson la noul său loc de muncă din Miami, pentru a primi permisiunea de a se deplasa cu echipa de intervenţie, cereri pe care Tucker tocmai le obţinuse de la poliţie.

– Booksville, Oklahoma. Într-o mică localitate aproape de Alvord, Texas. Tampa, Florida. New Orleans, Louisiana, repeta ea pe măsură ce le sublinia pe listă. Sunteţi absolut sigură că detectivul Nelson a fost în toate aceste locuri?

– În fiecare săptămână, pe baza listei primite din partea voluntarilor, facem un tabel cu cei disponibili. Când apare o avertizare, sunăm la cei care se presupune că sunt disponibili şi în apropiere de zona în care are loc catastrofa, deşi uneori am trimis oameni chiar şi dintr-o parte într-alta a ţării. Vorbim de poliţişti, pompieri, infirmieri şi medici. Tabelele noastre nu corespund întotdeauna realităţii, ştiţi cum e, mereu apare câte ceva, lucrează două schimburi unul după altul, au cazuri mai dificile sau pot fi prinşi chiar cu o urgenţă locală. Nu uitaţi că e vorba de voluntari, care de multe ori îşi plătesc singuri deplasările, aşa că nu avem cum să-i obligăm să meargă, ca pe nişte şcolari. După ce îi anunţăm, ei iau legătura cu şeful grupului, el fiind cel care ne cere mai mulţi oameni, în cazul în care unii dintre cei convocaţi nu pot merge. În cazul în speţă, şeful de echipă este Meigs. El este şi colaboratorul nostru cel mai vechi, pompier din Boston, un om extraordinar. În acest moment se află cu echipa lui la New Orleans.

– Da, cei de la secţia de poliţie unde lucrează detectivul Nelson mi-au spus că a plecat acolo, dar ar trebui să vorbim cu el, deşi nu e nimic foarte important, a minţit Tucker. Dacă dă o mână de ajutor sub

ameninţarea uraganului, nu vreau să-l deranjez, de aceea voiam să ştiu dacă într-adevăr se află la New Orleans.

– Nu pot şti sigur până nu vorbesc cu şeful de echipă, deocamdată pot să vă confirm că a răspuns pozitiv la alerta noastră, dar ce s-a întâmplat mai apoi... Vă pot da numărul lui Meigs, însă vreau să vă spun de pe acum că ultima dată când am luat legătura cu el şi echipa lui se aflau în Kenner, remiza principală de pompieri a aeroportului Louis Armstrong, şi se pregăteau să încerce să ajungă la spitalul Charity.

Şi-a notat numărul, în timp ce-i mulţumea directoarei, a închis şi l-a sunat pe Meigs.

„Numărul de telefon apelat este indisponibil sau se află într-o zonă fără semnal."

– În mă-sa de uragan! a şoptit.

*

A încercuit Cape May, New Jersey şi Kelleen, Texas. Pentru acele cazuri din februarie şi martie nu aveau nici o dovadă că Nelson ar fi fost prezent acolo. Pe atunci încă era angajatul poliţiei din Galveston şi, fireşte, se afla acolo în decembrie, când au fost comise crimele din cazul Andrews. Dupree spusese că avea să-l sune pe căpitan; dacă ar mai fi sunat şi ea la sediul central de poliţie din Galveston, exista riscul ca cineva să-i transmită asta şefului de secţie, iar acesta, lui Dupree. Tucker era sigură că pentru poliţia din Galveston ar fi fost ceva destul de bătător la ochi ca FBI-ul să intre în contact cu ei de două ori în aceeaşi zi, iar în plus, o astfel de acţiune era de-a dreptul riscantă, dacă până la urmă se va dovedi că greşise.

Ştia ce credeau ceilalţi despre ea, dar nu-i păsa. Învăţase de mult timp, din greşeli, că singura greşeală de neiertat pe care ajunsese să o comită fusese să nu-şi urmeze propria judecată. Era inteligentă, iar asta o ajuta pe două planuri: primul, pentru a şti că agenţii FBI-ul nu aveau nici o disponibilitate de a sprijini avansarea unei femei, cu atât mai puţin dacă aceasta era afroamericană; al doilea, că dacă exista ceva care putea să-i facă să-şi schimbe părerea, atunci acel ceva se numea „rezultate".

Agenta Tucker a mai format încă o dată numărul lui Meigs, apoi a renunţat, închizând imediat ce a intrat mesajul robotului. Timp de câteva secunde, a rămas cu privirea pe telefon, ca şi cum ar fi fost un obiect necunoscut. Atitudinea ei putea fi luată drept prostie sau neputinţă de către cineva care nu o cunoştea.

Emerson o observa atent, aşteptând, cu mâinile oprite în aer, deasupra tastaturii. În lunile de când lucra împreună cu ea, învăţase să-i interpreteze momentele de inactivitate, pentru că femeia aceea energică şi dominatoare se oprea numai pentru a se gândi. Încremenea pentru

câteva secunde, abia dacă clipea, în timp ce privirea îi rătăcea prin încăpere oprindu-se la întâmplare, pe un obiect sau altul. După care se mobiliza din nou. Şi când făcea asta, avea deja luată o decizie.

Şi-a ridicat privirea într-un târziu. Emerson a profitat pentru a-i spune:

– Agentă Tucker, am fotografiile cu familia Nelson cerute de subinspectoarea Salazar. Cele mai multe sunt luate din albume şcolare şi documente oficiale. Nu au calitatea dorită, dar...

Tucker s-a apropiat de masă şi Emerson şi-a mutat scaunul mai în spate ca să-i facă loc în faţa monitorului. Ea a luat mouse-ul şi a început să deruleze imaginile, una câte una. Emerson le studiase deja în detaliu.

– Doamna Nelson a fost frumoasă, poate prea atrăgătoare pentru profilul lui Lenx, iar băieţii seamănă cu ea. Fata era diferită, părea uşor bosumflată, poate că nu-i plăcea să i se facă poze, sau poate că era doar o adolescentă supărată pe lume, sau altceva.

Agenta Tucker a lăsat mouse-ul, s-a întors şi s-a sprijinit de birou, în faţa lui Emerson.

Îi aştepta cuvintele aşa cum o pisică aşteaptă farfurioara cu lapte.

– Am vorbit cu directoarea echipei de salvare, am obţinut lista cu învoirile lui Nelson, mi-au dat-o cei de la poliţia din Miami, începând cu aprilie, şi am comparat-o cu solicitările venite din partea echipei de salvare pentru a participa la mai multe acţiuni. Învoirile de la serviciu şi solicitările echipei de intervenţie coincid întru totul, începând din aprilie, în Brooksville, până acum trei zile, în Tampa. Se afla în Galveston când au avut loc crimele împotriva familiei Andrews, iar astăzi se află, aproape sigur, la New Orleans. De fiecare dată, plecările lui au coincis cu un uragan, o furtună sau o tornadă.

– E omul nostru, a spus Emerson.

– Aşa cred şi eu. Încerc să dau de Meigs, şeful echipei de salvare din care face parte şi Nelson; şi încă nu avem confirmarea faptului că s-ar fi aflat la Cape May, New Jersey şi Kelleen, Texas, în lunile februarie şi martie.

Emerson a înghiţit momeala.

– Pe atunci, Nelson încă mai lucra în Galveston. Aş putea să sun la departamentul de resurse umane de la poliţie şi să întreb, a propus el uitându-se la ceas. E duminică, sper să fie cineva...

Ea nu a spus nimic. Nimeni nu va putea dovedi că îi ordonase lui Emerson să sune într-un loc unde Dupree ar fi sunat oricum. S-a dus la biroul ei, făcându-i loc lui Emerson să formeze numărul.

Când a închis, Emerson zâmbea.

– S-a învoit atât în februarie, cât şi în martie, pentru a însoţi echipa de salvare.

Agenta Tucker şi-a pus coatele pe masă, şi-a dus o palmă la bărbie, s-a uitat spre Emerson, dar privirea i-a trecut prin el şi şi-a luat unele dintre acele minute de gândire.

– Credeţi că doamna Nelson e genul care se culcă devreme?

Emerson nu a răspuns, pentru că lucrând cu Tucker mai învăţase un lucru: nu pusese întrebarea pentru a se consulta cu el. S-a ridicat în picioare şi şi-a luat jacheta; a mai întârziat doar o clipă văzând e-mailul cu fotografiile arhivate, gata de a fi trimise.

Tucker era deja la uşă, însă s-a întors spre el şi a răspuns, de parcă Emerson ar fi pus întrebarea cu voce tare.

– Fiecare lucru la vremea lui. Să mergem.

*

Amaia a intrat pe computer şi imaginea presupusei scriituri a întâmpinat-o pe tot monitorul:

Imediat a început să se întrebe dacă putea fi vorba de un N, urmat de un E şi dacă acea linie nedusă până la capăt ar fi un L.

– Pare scris de un copil, a spus cineva în spatele ei. S-a întors şi l-a văzut pe detectivul Bull. Ţinea câte o cafea în fiecare mână. Am luat o pauză şi m-am gândit că s-ar putea să vă pice bine, a spus, întinzându-i o cafea.

Amaia i-a mulţumit printr-un zâmbet.

– Aţi spus că pare scrisul unui copil..., a reînnodat ea firul discuţiei, făcându-i semn detectivului să ia loc.

Detectivul s-a aşezat zâmbitor, mulţumit că putea fi de folos.

– Am un băiat de şase ani şi o fată de zece ani şi scrisul acesta seamănă cu al lor, scriu întotdeauna cu litere mici.

Amaia s-a uitat cu alţi ochi la scriitură, poate chiar era vorba de scrisul unui copil.

– Deşi s-ar putea la fel de bine să fie vorba despre scrisul unui adult care scrie mult de mână...

Amaia s-a întors spre el cu un interes crescut.

– Cum vine asta? a întrebat.

– Addison a scris foarte frumos încă de la început. Dar Liam, cel mic, să spunem că nu le prea are cu asta. Cred că scrisul face parte din personalitatea fiecăruia, iar micuţul meu are multă. Însă profesoara lui Liam nu gândeşte ca mine, aşa că îi corectează mereu temele.

Amaia a încuviinţat, încurajându-l să continue.

– Săptămâna trecută, profesoara fiului meu ne-a scris o notă în josul unei compuneri. Îi mai văzusem scrisul şi am mai văzut şi scrisul altor profesori, însă pentru că mă tot călcase pe coadă m-am uitat mai atent şi am observat că nici ea nu trasa tocmai corect s-urile şi nici a-urile, în plus, făcea invers curbura de la m-uri şi n-uri; ceea ce fac şi eu. Doar că la un adult este văzut ca o trăsătură distinctivă, pe când un copil o încasează pentru asta. Nota suna cam aşa: „Liam trebuie să scrie mai frumos, mi-e greu să înţeleg ce scrie". Am adăugat şi eu o notă, sub cea a profesoarei, cu cel mai frumos scris de care sunt în stare: „Scuzaţi-mă, doamnă profesoară, nu vă înţeleg scrisul".

Amaia a râs din toată inima.

– Cum a reacţionat?

– A, foarte bine, cu mult umor, iar când Liam a venit acasă de la şcoală, avea o altă notă scrisă din partea profesoarei: „*Touché*, însă Liam trebuie să scrie mai frumos".

Continuând să zâmbească, Amaia s-a concentrat din nou asupra imaginii.

– Cum l-aţi cunoscut pe agentul Dupree? a întrebat brusc, întorcându-se spre detectiv pentru a-i observa reacţia.

Pentru câteva secunde, pe faţa detectivului s-a citit descumpănirea, însă şi-a recăpătat repede stăpânirea de sine.

– Aţi fost de faţă ieri-dimineaţă când am fost prezentaţi unul celuilalt, a spus.

Ea a zâmbit, şi-a înclinat capul într-o parte şi a plescăit din limbă, manifestându-şi astfel dezamăgirea.

Pe monitor apăruse semnalul pâlpâitor al primirii unui e-mail; erau fotografiile arhivate trimise de Tucker. Amaia l-a privit pe Bull, care s-a ridicat imediat.

– Vă las să lucraţi.

– Nu mi-aţi răspuns, i-a aruncat ea, mimând supărarea, în timp ce-l urmărea cum se îndepărtează.

Imediat ce a deschis fotografia pe ecranul monitorului, a înţeles de ce spusese agenta Tucker că s-ar putea să nu-i folosească prea mult.

Brad Nelson se potrivea cu Martin Lenx la înălţime, înfăţişare şi vârstă, la culoarea părului şi a ochilor. Dar toată faţa lui era plină de cicatrice. A mărit imaginea pentru a vedea mai bine urmele, conştientă că nu va putea folosi programul de identificare facială. Răni provocate de foc. Marginile cicatricelor erau groase şi strălucitoare şi se întindeau de la frunte până la bărbie, mai accentuate pe nas şi pe pometele stâng. Părea să i se fi făcut mai multe transplanturi de piele. Fără îndoială, suturile au

încetinit creşterea părului. Urmele erau bine conturate, clare şi nu aveau culoarea roz, specifică cicatricelor recente. Probabil că le avea de mulţi ani. Fotografia fusese extrasă dintr-una de grup. Brad Nelson purta ochelari cu ramă subţire, aproape invizibilă pe faţa lui zâmbitoare. Doar o parte din muşchiul zigomatic mai funcţiona, iar ridurile din jurul ochilor o împiedicau să-şi dea seama dacă zâmbetul lui era autentic. Avea şi pe obraji cicatrice adânci, până la muşchi. Contractarea ţesutului în zona gurii trăgea pielea înspre dreapta feţei, făcând să pară că rânjeşte uşor. Întreaga lui atitudine era atât mândră, cât şi lipsită de griji, ca a oricărui voluntar care se simte bine în echipă.

A deschis şi celelalte fotografii primite de la Tucker şi Emerson. Nu reuşiseră să facă rost de o fotografie cu întreaga familie Nelson. Cele cu băieţii păreau luate din albumele şcolare, iar cea a soţiei probabil era o copie după fotografia din permisul de conducere. Chiar şi aşa, se vedea că era o femeie frumoasă, cu păr negru şi ochi mari. Era machiată şi avea părul uşor ondulat. Zâmbea şi se uita direct la aparatul de fotografiat. Dacă pozase aşa pentru o fotografie oficială, înseamnă că aceea trebuia să fie înfăţişarea ei obişnuită. Se numea Sarah. Era exact opusul soţiei lui Martin Lenx. Cei doi băieţi îi semănau. Dylan şi Jackson. Foarte frumoşi, păr negru, ochi mari. Cel mai mare zâmbea, cel mic avea o expresie foarte serioasă. Fata nu semăna cu ei. O chema Isabella. Părul ei era castaniu spre roşcat şi uşor ondulat, precum al tatălui ei. Amaia s-a întrebat dacă moştenise trăsăturile lui sau ale altcuiva din familie. A copiat fotografia fetei şi a deschis din nou poza cu familia Lenx, chiar dacă ştia că programul nu putea să stabilească dacă există asemănări cu membri ai familiei din generaţia următoare. Băieţii lui Lenx aveau părul castaniu, ca al mamei lor, iar fata îl avea roşcat şi creţ, ca al unei prinţese irlandeze. Le-a comparat pe cele două fete. Părul Isabellei nu era atât de creţ, iar culoarea lui nu atingea nici pe departe culoarea roşcată din părul fiicei lui Martin Lenx. În rest, ca orice adolescente din generaţii diferite, aveau atât multe lucruri în comun, cât şi multe diferite. Amaia şi-a dat seama că bătea pasul pe loc.

A revenit la fotografia cu Brad Nelson şi a pus-o lângă a lui Martin Lenx, întrebându-se dacă omul acela fusese în stare să se automutileze pentru a scăpa de acuzaţia de a-şi fi ucis familia. Şi-a spus că da, Lenx avea o părere extrem de bună despre el, una care trecea mult dincolo de aspectul fizic. Perfecţiunea lui ţinea de moralitate şi numai prin ea o putea atinge. Un lucru atât de banal precum aspectul fizic nu putea reprezenta un obstacol, o piedică pentru a-şi păstra perfecţiunea imaculată.

*

Era zece seara când o voce veselă, de femeie, a răspuns din Galveston la telefon.

– Casa familiei Reed.

Se auzea muzică şi hărmălaie.

– Bună seara, doamnă. Îmi cer scuze că vă sun la ora asta, sunt agentul Dupree, de la FBI, aş vrea să vorbesc cu căpitanul Reed.

– Îl chem acum, a răspuns ea fără chef, poate chiar uşor deranjată.

După câteva secunde, în care s-a mai auzit doar muzică şi zarva oamenilor, un bărbat a răspuns la telefon.

– E ziua de naştere a soţiei mele şi suntem în mijlocul petrecerii, dar nu vă faceţi griji, înţeleg că este foarte important. Zgomotul de fond s-a redus, ca şi cum Reed ar fi închis o uşă. Când a vorbit din nou, a făcut-o pe un ton intrigat. După-amiază a sunat cineva de la biroul dumneavoastră pentru a verifica învoirile de care a beneficiat detectivul Nelson în perioada în care a lucrat la noi, dar nu-mi dau seama ce are asta de-a face...

Dupree l-a privit întrebător pe Johnson.

Agentul, făcând un gest pe jumătate de uimire, pe jumătate de iritare, a mimat cu buzele cuvintele: „Tucker cea de neoprit".

Dupree a închis ochii pentru o secundă şi a dat aerul afară pe nas.

– Domnule căpitan, alături de mine sunt subinspectoarea Salazar şi agentul Johnson. Vrem să discutăm despre detectivul Nelson şi cazul familiei Andrews.

S-a auzit un oftat, iar când a vorbit din nou, în vocea căpitanului se simţea mâhnirea.

– Întrebaţi-mă. Ce vreţi să ştiţi?

Dupree a trecut direct la subiect.

– De când îl cunoaşteţi pe Brad Nelson?

– De doisprezece ani.

– Cum vi se pare ca poliţist?

– E un poliţist bun, dar am o părere şi mai bună despre el ca om. E bun şi generos, un om pe care munca în poliţie nu l-a făcut să-şi piardă omenia. Încă mai e în stare să sufere pentru o victimă.

– Ştiţi ce a păţit la faţă?

– Da, s-a întâmplat cu mult timp în urmă, şi poate că de acolo i se şi trage sensibilitatea lui faţă de cei care suferă... Proprietarul vechiului bloc în care locuia în Boston a dat foc edificiului pentru a încasa asigurarea. Incendiul a provocat moartea a zece persoane. Lui Nelson nu-i place să vorbească despre asta. L-a salvat un pompier. După ce a ieşit din spital şi s-a pus din nou pe picioare, a încercat să intre în echipa de pompieri. Din cauza rănilor suferite, nu a reuşit să treacă probele de

condiţie fizică, însă, până la urmă, a reuşit să intre în poliţie. A cunoscut-o pe viitoare soţie, a făcut copii şi a ajuns la secţia mea. Nu pot să vă spun mai multe, pentru că, aşa cum v-am zis deja, nu-i place să vorbească despre incidentul acela.

– Aveţi vreun motiv să credeţi că investigaţia în cazul familiei Andrews nu s-a desfăşurat aşa cum ar fi trebuit?

– Nu, nu cred asta, cred că s-a făcut tot ceea ce se putea face. Numai că şi noi, poliţiştii, suntem tot nişte oameni, iar un om nu este mereu la capacitatea lui maximă.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Se tot vorbeşte despre cât de mult poate fi afectată viaţa personală a unui poliţist de stresul cauzat de tot ceea ce i se întâmplă la serviciu, dar să nu uităm că vorbim despre oameni, iar asta înseamnă că suntem afectaţi pe două planuri. Când un poliţist are probleme acasă... asta poate să-i influenţeze randamentul la serviciu. Nu vreau să spun că aşa s-a întâmplat în cazul lui Nelson, însă adevărul este că pe durata investigaţiei el nu trecea prin cele mai bune momente.

– Vă referiţi la faptul că Nelson şi soţia lui tocmai se despărţeau?

Răspunsul căpitanului Reed a venit sub forma unor trosnete ininteligibile.

– Domnule căpitan Reed, vă sunăm din New Orleans, mă tem că uraganul începe deja să interfereze cu liniile telefonice, nu am auzit ultimul dumneavoastră răspuns. Fiţi amabil şi mai spuneţi o dată.

– Am zis că nu cred că în cazul lor se poate aplica termenul de „despărţire". Ce ştiţi despre asta?

– Ştim că soţia, împreună cu copiii, s-au mutat în Florida şi că Nelson i-a urmat după trei luni, chiar dacă nu locuiesc împreună.

– Uite, eu îl apreciez pe Nelson, nu suntem noi cine ştie ce prieteni intimi, dar mereu ne-am înţeles bine; am luat prânzuri în familie, am făcut câte un grătar, chestii de genul ăsta. Nu mi-a spus niciodată că ar avea probleme în căsnicie, nici măcar nu a insinuat aşa ceva. După ce au plecat, soţia mea mi-a spus că Sarah se plângea că era foarte exigent cu copiii. Poate prea sever în privinţa programului lor, prietenilor, notelor de la şcoală, ştiţi ce vreau să spun... În orice caz, nu e atât de neobişnuit, mulţi poliţişti se poartă aşa cu copiii lor, bănuiesc că din dorinţa de a-i proteja de ceea ce noi ştim foarte bine, de ceea ce vedem zilnic, numai că se pare că Nelson îşi mai pierdea controlul.

– Îi bătea?

– N-am auzit niciodată să fi făcut aşa ceva...

– Atunci?

– S-a întâmplat cu două săptămâni înainte de cazul Andrews: vecinii lui Nelson au reclamat că se auzeau ţipete şi zgomote puternice din interiorul casei lui. O patrulă de poliţie s-a dus să verifice. Băieţii nu erau acasă. Sarah le dăduse voie să iasă în oraş şi să doarmă la prieteni. Asta a fost cauza din care au început să se certe tot mai tare. Poliţiştii au intrat în casă şi au găsit-o pe Sarah încuiată în dormitor. Nu o lovise, dar distrusese toate lucrurile din casă, mobila era făcută aşchii. Cu toate acestea, ea nu a fost de acord să-l denunţe sau să depună plângere. Poliţiştii m-au sunat şi l-au adus la secţie, şi-a petrecut noaptea acolo. În ziua următoare, după ce se calmase, l-am însoţit pe drumul spre casă. Când am intrat în casă, nu mi-a venit să-mi cred ochilor: parcă ar fi trecut un taifun pe acolo, şi se pare că nu distrugea mobilierul pentru prima dată, chiar dacă nu mersese niciodată atât de departe. Sarah îşi luase copiii şi plecase. S-a întors în Florida, acolo unde locuiau părinţii ei, şi-a găsit un loc de muncă – e agent imobiliar – şi i-a zis lui Nelson că nu are de gând să se mai întoarcă. În aceeaşi zi, Nelson a cerut să fie transferat, ca să se poată reuni cu familia. Am încercat să-l conving să o lase în pace, dar mi-a spus că ţinea la ea şi că el avea să se schimbe. Apoi a venit furtuna şi au avut loc crimele din cazul familiei Andrews, după care nefericitul ăla de băiat o ţinea una şi bună că vioara nu e a lor, că nu avuseseră aşa ceva în casă..., că ancheta nu se desfăşurase cum trebuie.

– Credeţi că Nelson ar putea avea vreo vină?

– Ce? Ce spuneţi acolo? Bineînţeles că nu, a răspuns el cu adevărat indignat. Nelson nu se putea concentra, se gândea numai la transferul său în Florida. A luat avionul într-acolo de fiecare dată când a avut o zi liberă. După ce a plecat Sarah, singurul lui obiectiv era să i se alăture ei. Şi-a schimbat comportamentul, făcea altfel de lucruri, bănuiesc că în ideea de a se schimba, aşa cum îmi spusese că avea de gând, îşi dorea să facă totul mai bine, mai ales pentru Sarah.

– Unul dintre acele lucruri a fost să se alăture unei echipe de intervenţie, în caz de catastrofe, o echipă formată din voluntari?

– Da, cât timp a mai stat aici a plecat cu echipa de mai multe ori.

– Aţi putea fi mai exact? Aţi putea să ne spuneţi de câte ori şi în ce zile a plecat?

– Mă rog, am dat deja toate aceste date persoanei care a sunat după-amiază...

Johnson i-a aruncat lui Dupree o privire plină de asprime, de parcă şi-ar fi amintit brusc cât de supărat era pe Tucker.

– Nu am acele date la îndemână, a continuat căpitanul, iar la ora asta nu mai e nimeni la departamentul administrativ. Aş putea să vi le trimit mâine-dimineaţă, dar, din câte-mi amintesc, cred că a plecat de două ori:

o dată, în februarie, s-a deplasat într-un alt stat, dar nu mai ştiu în care, şi a doua oară, la jumătatea lunii martie, cu câteva zile înainte de a se transfera în Florida. Îmi amintesc de plecarea asta pentru că nu a ieşit din Texas, au dat o mână de ajutor în apropiere de Killeen, o zonă care tocmai fusese lovită de o serie de tornade.

– Domnule căpitan Reed, sunt subinspectoarea Salazar. Îl ştiţi pe detectivul Nelson de doisprezece ani. Este un om religios?

Era o întrebare simplă, totuşi a întârziat foarte mult până să răspundă. Atât de mult încât Amaia s-a întrebat dacă linia mai funcţiona.

– Aţi auzit ce v-am întrebat, domnule căpitan?

– Am auzit foarte bine... Doar că, mă rog, dacă m-aţi fi întrebat aşa ceva în urmă cu un an, aş fi râs în hohote. Nelson e un om bun, sincer, generos, are multe calităţi, însă înjură ca un diavol. E un om bun, dar nu de felul celor care merg la biserică.

– Şi ce s-a schimbat?

– În urmă cu câteva luni, după plecarea lui Sarah, l-am văzut pe Nelson pe una dintre străzile din centrul oraşului. Am coborât geamul maşinii ca să-l întreb ce caută acolo, atât de departe de casa lui, şi atunci l-am văzut intrând într-o biserică. Am rămas perplex, n-am mai zis nimic, am ridicat geamul şi am plecat.

– Sunteţi sigur? Vă amintiţi biserica în care a intrat?

– Da, una din centru. Biserica Ángeles Custodios.

– Aţi vorbit cu el despre asta?

– Nu, nu am vorbit... Era evident că voia ca nimeni să nu ştie. Înainte de a intra în biserică, s-a uitat în stânga şi în dreapta străzii, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu-l vede nimeni cunoscut. Dacă el îşi dorea să păstreze secretul asupra credinţei lui, atunci nu era treaba mea să fac aşa ceva public, nu credeţi? Mă gândesc că pentru un om ca Nelson, mersul la biserică putea fi văzut ca o slăbiciune...

Amaia l-a privit pe Dupree şi a dat din cap negativ. Indiferent dacă din prietenie sau din spirit de breaslă, nu aveau să obţină nimic în plus de la Reed.

– Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule căpitan. Ne-aţi fost de mare ajutor, a spus Dupree şi a închis telefonul.

– Credeţi că a fost sincer în totalitate? a întrebat Johnson.

Exact în acel moment, uşa de la sală s-a deschis şi agentul Bull i-a făcut lui Dupree semn să iasă pe hol. Dupree a ridicat un deget, indicându-i să aştepte puţin, în timp ce răspundea:

– Cred că a fost sincer cu noi, nu ştiu dacă şi cu el însuşi. Dumneata ce crezi?

– A spus că era foarte sever cu copiii, la fel ca Lenx, doi băieţi şi o fată, la fel ca Lenx. Plus faza cu biserica, unde mergea fără să ştie nimeni. A fi religios pe ascuns este ceva ce s-ar potrivi...

Amaia îşi verificase computerul.

– Da, şi mie mi-a atras atenţia, a spus ea, de aceea l-am întrebat dacă-şi aminteşte despre ce biserică era vorba. Ángeles Custodios, o biserică catolică. E limpede că Lenx înţelegea religia într-un mod cât se poate de personal, dar chiar şi aşa îmi vine greu să cred că un protestant atât de strict poate trece la altă credinţă, ca să nu mai spunem că nu cred că ar fi renunţat să-şi educe copiii în credinţa lui. Adevărul este că aici îmi scapă ceva.

– Ce credeţi despre povestea cu incendiul? a vrut să ştie Dupree.

– Îl văd pe Lenx în stare să-l provoace, a răspuns Amaia. Trebuie să recunoaştem că un incendiu care-ţi devastează casa şi te desfigurează este un alibi perfect pentru un nou început, pentru acte de identitate noi, pentru un nou chip... Cred că Lenx era atât de sigur pe el încât chiar nu-i păsa de aspectul său exterior.

– Nu cred să fi fost multe incendii în Boston în ziua în care a dispărut Lenx, şi în care au murit zece persoane. Degetele lui Johnson au început să alerge pe tastatură. Am găsit. Incendiu într-un bloc vechi. Zece morţi, trei răniţi, dintre care doi cu răni uşoare şi unul cu răni grave; un bărbat ale cărui iniţiale corespund celor lui Brad Nelson, a ieşit din clădire pe propriile-i picioare, dar a leşinat imediat ce a ajuns afară. Pompierii au apucat să-l ia de acolo înainte ca blocul să se prăbuşească. Corpurile unora dintre victime au fost găsite doar parţial şi nu s-a reuşit identificarea tuturor, se pare că în bloc locuiau şi câţiva fără acte. Nu vreau să spun că s-a întâmplat aşa, dar mi se pare destul de simplu să furi identitatea cuiva dispărut într-un incendiu. A putut să se furişeze în clădire când incendiul deja nu mai putea fi oprit, să se aleagă cu arsurile şi să iasă exact la timp pentru a putea fi salvat de pompieri. Sună aproape incredibil, dar, aşa cum a spus Salazar, un om ca Lenx ar fi în stare de aşa ceva şi de mult mai mult.

Detectivul Bull a apărut din nou în cadrul uşii şi l-a privit nerăbdător pe Dupree. Nici unul dintre ei doi nu a spus nimic. Agentul a ridicat o mână, cerându-i să mai aştepte.

– Continuă, Johnson.

Johnson şi-a pus vârful limbii pe buza de sus, sub mustaţa deasă, şi timp de câteva secunde s-a uitat la expresia lui Bull, care rămăsese în cadrul uşii. Într-un târziu şi-a luat ochii de la Bull şi a continuat.

– Toate astea m-au făcut să mă gândesc la ceva ce a spus Joseph Andrews. Din întrevederea cu Nelson, i-a rămas în minte faptul că acesta

îi dăduse de înţeles că poate ar fi fost mai bine să fi murit împreună cu familia. Joseph nu a vorbit despre nimic clar în legătură cu asta, mai degrabă a simţit că Nelson a vrut să-i transmită aşa ceva, şi îmi mai amintesc că inclusiv Nelson a zis ceva de genul, atunci când am vorbit cu el.

– Nu sunt de acord, a spus Amaia. A fost mai degrabă constatarea unui fapt: băiatul era deprimat şi ar fi sfârşit rău dacă o ţinea tot aşa.

– Apoi mai e şi faza că s-a decis să se facă voluntar pentru intervenţii de urgenţă în caz de catastrofe exact în urmă cu opt luni, a continuat Johnson, când au început asasinatele şi când familia lui a început să se destrame, ca şi cum povestea s-ar fi repetat. O plecare într-un alt stat, care poate să fi fost chiar New Jersey, confirmarea faptului că a fost la Killeen, acolo unde a fost ucisă familia Mason. Încă nu avem datele pe care Tucker ar fi trebuit să ni le trimită deja, lista cu învoirile începând de când s-a mutat, însă deocamdată totul se potriveşte. Cei din echipele de salvare au o valijoară şi o insignă; formaţia lui profesională îl ajută să se orienteze acolo unde au loc catastrofe, iar un poliţist, mă rog, cineva dintr-o echipă de salvare, mereu va fi bine-venit, a spus Johnson fixând-o pe Amaia cu privirea. Chiar dacă presupusul salvator are o faţă plină de cicatrice, ca Nelson.

– Cred că dacă ştii cum să te foloseşti de un asemenea chip, poate fi în avantajul tău, a spus ea. În momentele în care asupra unei familii s-a abătut nenorocirea, este vulnerabilă, cu casa distrusă, exact atunci apare brusc cineva care poartă pe chip urmele unei nenorociri similare. Dacă ştie cum să se comporte, poate chiar să stârnească sentimente de compasiune şi să profite de avantajul că nu li se pare un tip sănătos tun, un necunoscut, cineva care nu a suferit la rândul său... Exact genul de încredere de care ai nevoie pentru a dezarma o familie. Dar chiar şi aşa, nu trebuie să ne pripim. Încă nu ştim dacă a fost la New Jersey şi, chiar presupunând că a fost, ar putea fi vorba de o întâmplare, o întâmplare cam suspectă, e drept, aşa cum e şi faptul că acum se află la New Orleans. Trebuie să localizăm urgent echipa, dar cu discreţie maximă, fără ca Nelson să-şi dea seama că suntem pe urmele lui. Trebuie să aflăm când şi cum au ajuns şi unde vor sta pe durata uraganului, bănuiesc că într-un loc foarte asemănător cu acesta.

– Domnule agent Dupree, a insistat Bull din prag.

– Continuaţi, a spus Dupree ridicându-se în picioare şi ieşind împreună cu Bull.

Amaia i-a urmărit cu privirea pe cei doi bărbaţi. Se opriseră foarte aproape unul de celălalt, îşi vorbeau fără să se privească, fiecare se uita peste umărul celuilalt, într-o atitudine de mare încredere şi de multă

intimitate. Bull îi spunea ceva lui Dupree, care dădea din cap cu gravitate. La un moment dat, Dupree s-a uitat spre ea şi privirile li s-au intersectat. Nici unul dintre ei nu şi-a ferit privirea, doar că Dupree i-a făcut un semn lui Bull şi amândoi au dispărut din raza privirii ei.

Charbou a intrat cu un pachet de sendvişuri. Dacă se intersectase pe hol cu colegul său, în timp ce acesta vorbea cu Dupree, nu a lăsat să se vadă că asta l-ar fi mirat.

Johnson s-a frecat la ochi şi a pus un semn între paginile dosarului pe care-l citea. Pe copertă era scris îngroşat cu un marker: „Familia Miller". A luat un sendviş şi, imitându-l pe Charbou, s-a aşezat pe un pat de campanie.

– Ar trebui să încercaţi să vă odihniţi puţin, e aproape trei dimineaţa şi ne aşteaptă o zi grea, i-a spus Amaiei, care continua să privească spre hol.

– Cred că ar trebui să încercăm să localizăm echipa de intervenţie în caz de catastrofe din care face parte Nelson, a răspuns ea cu oboseala citindu-i-se pe chip.

– Am impresia că tocmai asta fac agenţii Tucker şi Emerson, a răspuns Johnson cu maliţiozitate. Ne vor suna când vor şti ceva.

– Dar dumneavoastră aţi găsit ceva? a întrebat, arătând spre teancul de dosare cu numele familiilor scrise pe copertă.

El a dat negativ din cap şi şi-a strâns buzele înainte de a răspunde.

– Nimic important, erau familii obişnuite, cu probleme obişnuite: soţii Miller au depus cererea de divorţ cu un an înainte de asasinate. Dar au ajuns să suspende procesul de divorţ pentru că începuseră să meargă la şedinţe de consiliere familială. Familia Mason avea probleme economice, tocmai li se pusese a doua ipotecă pe fermă. Se pare că aveau greutăţi în a-i plăti fiului cel mare studiile, iar mezinul avusese ceva conflicte la şcoală, comportament inadecvat, încăierări... Despre familia Andrews ştim ce ne-a spus Joseph. Cei din familia Allen au avut şi ei parte de complicaţii: în urmă cu un an, soţia a fost operată la sân, a făcut chimioterapie, părea că tratamentul dăduse roade, numai că toate astea au afectat randamentul şcolar al copiilor şi comportamentul lor. Cei doi băieţi au împrumutat un tractor de la un vecin şi au ieşit cu el pe câmp. S-au răsturnat şi unul dintre băieţi şi-a prins un picior sub tractor. A trebuit operat, dar şi-a revenit complet. Am mai primit şi informaţiile pe care au reuşit să le adune despre familia din Tampa, cam aceleaşi lucruri: o familie obişnuită, amenzi pentru parcare neregulamentară, un litigiu cu primăria pentru construcţia unui debarcader, plus cei trei copii adolescenţi. Fata a fost reţinută o singură dată pentru că a încercat să

fure un ruj dintr-un supermarket şi cam atât. Ah, ba nu, aşa cum ne-a spus băiatul, bunica lui nu locuia cu familia Andrews în Galveston, dar asta nu înseamnă că era uşor de prevăzut că se afla la ea acasă şi că urma să se mute cu familia peste câteva zile. Şi dacă vă foloseşte la ceva, nici în familia Nelson nu există bunici: părinţii lui au murit când el avea douăzeci de ani; şi nu are nici fraţi sau alte rude. Ceea ce îi vine de minune dacă el este Martin Lenx şi a luat această identitate. Mama soţiei lui Nelson, Sarah Nelson, pe numele de fată Sarah Rosenblant, a murit pe când fetiţa ei era mică. Pe fată şi pe fraţii ei i-a crescut tatăl lor, în Florida. Apropo, Stephen Rosenblant este senator republican de Florida.

Bill Charbou a scos un şuierat lung, urmat de un zâmbet larg.

Johnson a schiţat un zâmbet pe sub mustaţă, însă a continuat ca şi cum nu l-ar fi auzit pe Charbou.

– Vreau să fac un tabel cu „presupusele delicte“ şi cu datele când au fost comise şi să le compar cu datele de la familii, în încercarea de a stabili dacă există vreo legătură între „păcatele“ acestor oameni şi motivul pentru care îi condamnă compozitorul.

Tot timpul cât a vorbit, Johnson a ţinut sendvişul în mână, iar după ce a tăcut a muşcat din el, dând astfel de înţeles că nu mai are nimic de adăugat.

Charbou i-a dus ideea mai departe.

– Credeţi că lucruri de felul acesta, divorţ, un litigiu cu primăria, nişte copii care fac un accident cu tractorul vecinului sau o fată care fură un ruj dintr-un supermarket pot fi motivele pentru care compozitorul îi condamnă la moarte? Eu îmi fac veacul pe străzi, ştiu cum se comportă peştii, traficanţii, târfele şi drogaţii; ştiu la ce să mă aştept de la ei şi, într-un fel, mai ştiu şi cum gândesc. Nu ştiu nimic despre comportamentul unui psihopat, dar dacă îşi justifică actele aşa, prin această regulă de trei simplă, atunci nouă din zece familii din ţara asta ar fi condamnate la moarte.

Amaia l-a privit lung, gânditoare.

– Bănuiesc că aveţi dreptate în privinţa faptului că nu par delicte grave şi nici condamnabile, a spus ea. Cazuri similare cu cel al familiei Lenx apar în toate manualele de psihologie şi toţi specialiştii sunt de acord că motivele prezentate de Martin nu sunt altceva decât o scuză grosolană pentru a-şi justifica nevoia de a pune capăt unei vieţi în care eşuase, care nu-i mai plăcea, nu mai era aşa cum şi-o imaginase el, pentru ca astfel să aibă un argument ca să o arunce la gunoi, întrucât aşa încheie lucrurile psihopaţii.

– De asta credem că Lenx a început o viaţă nouă, a fost de acord Johnson, una care poate că o vreme a corespuns idealului său, dar care în

ultimul timp a început să dea rateuri.

Amaia a oftat.

– Cert este că motivele unui psihopat pentru comiterea unei crime nu trebuie să fie logice sau serioase, ci pur şi simplu să-l deranjeze pe el cu ceva. Gândiţi-vă că un om ca Lenx este singurul actor principal şi regizor al propriei opere: când unul dintre figuranţi nu-i place, îl elimină şi-l înlocuieşte cu un altul, fără să-şi bată capul mai mult decât ar face-o un mare regizor atunci când elimină un actor de mâna a treia, care nu reuşeşte nicicum să spună singura lui replică.

Charbou o privea cu ochii cât cepele.

– Sunteţi super deşteaptă, Salazar, şi asta mă pune pe jar, scuze, uitaţi că am spus asta, a zis el şi şi-a ridicat mâinile ca pentru a o opri. Sunt cu adevărat impresionat de mintea dumneavoastră. Aveţi o minte sexy.

Descumpănită la început de comentariul său, l-a privit în timp ce se întreba dacă era cazul să se enerveze sau nu. Spusele lui Johnson au ajutat-o să se hotărască.

– Dar eu, domnule detectiv Charbou? Mintea mea nu vă pune pe jar? Jumătate din spusele lui Salazar mi se datorează.

Charbou şi-a ridicat iarăşi mâinile şi a zâmbit, dând din cap că nu. Amaia a zâmbit şi ea, chiar dacă a încercat să-şi ascundă zâmbetul.

Afară, vântul continua să bată cu putere. De fiecare dată când cineva deschidea uşa de acces la scări, vântul se strecura prin crăpăturile cercevelelor părăginite şi urla ca o creatură vie, ca un animal furios. Inconştient, s-au uitat cu toţii spre uşă, la geamul ei care, în spatele paravanului de hârtie, s-a curbat vizibil.

– Odihniţi-vă puţin, Salazar, a spus Johnson, luând încă un sendviş din pachet şi întinzându-i unul şi ei. Mâncaţi ceva şi încercaţi să dormiţi puţin.

– La ce zgomot e, nu aş putea dormi nici dacă aş vrea.

– Aţi fi surprinsă de condiţiile în care ajungem să dormim, chiar ieri vi s-a întâmplat, în maşină, a spus Johnson zâmbind.

Charbou a fost de acord.

– Chiar aşa, am fost martor, iar dacă nu puteţi dormi, încercaţi măcar să vă odihniţi puţin.

Ea a acceptat, râzând. A scos sendvişul din ambalajul de plastic şi s-a aşezat pe pat, cu spatele sprijinit de perete.

– Vreţi să sting lumina? a întrebat Charbou.

Înainte să apuce să-i răspundă, toată clădirea s-a scufundat brusc în beznă şi în linişte; au amuţit până şi telefoanele de la serviciul de urgenţă. Afară, uraganul a mugit cu putere, iar un tunet asurzitor a făcut ferestrele să vibreze.

– După câte văd, la New Orleans nu se umblă cu jumătăţi de măsură, a glumit Johnson. Când zic că sting lumina, chiar o sting.

Amaia se apropiase de geam şi un fulger i-a luminat profilul.

– E o pană de curent generală, a spus privind în afară, s-a oprit curentul în toată zona, cel puţin în partea pe care o văd eu de aici.

– Toată lumea să stea liniştită, pornim imediat generatorul de curent! a strigat cineva pe hol.

*

Amaiei Salazar nu-i plăcea întunericul, îi era greu să spună dacă se simţise vreodată liniştită pe întuneric. Dacă se întâmplase, nu-şi mai amintea când. De când se ştia, lăsa o lumină aprinsă, cât mai slabă, ca să n-o împiedice să doarmă, dar suficient de puternică încât, atunci când se trezea, să poată recunoaşte locul în care se afla, ca să ştie că se află la adăpost, că nimeni nu va veni ca să se aplece asupra patului ei şi să o ameninţe că-i mănâncă sufletul. Uneori, fusese destul de complicat, mai ales când dormise în altă parte, într-o cameră de hotel sau în casa unor prieteni. Dar ajunsese o adevărată specialistă şi mereu găsea tehnici de a îmblânzi lumina, printre care să mute veioza în dulap, să lase întredeschisă uşa de la baie sau să nu închidă jaluzelele de la ferestre pentru ca lumina din stradă să pătrundă în cameră, ori să-şi facă din cărţi, din mici piese de mobilier, din fulare şi eşarfe, sau din geamantanul de călătorie un zid între ea şi o veioză cu o lumină prea puternică, aşezată strategic pe jos, pentru ca lumina să ajungă la un grad de intensitate care îi permitea să doarmă dar şi să vadă în jur. De foarte puţine ori dormea împreună cu cineva şi acelora le servea o poveste care nu era autentică, însă mai sinceră de atât nu putea fi. Coşmaruri, coşmaruri provocate de ceea ce vedea în timpul serviciului. Dar nimeni nu a luat-o niciodată la întrebări. Se întreba ce-ar fi spus dacă le-ar fi mărturisit că nu putea stinge lumina de tot pentru că se temea că va veni o stafie ca să o mănânce.

Nu-i plăcea întunericul. Şi cu atât mai puţin întunericul însoţit de linişte, când e linişte se aude totul. Poate de aceea a întrebat:

– Domnule agent Johnson, ce aveţi cu Tucker?

– Chir aşa, i-a ţinut isonul detectivul Charbou, vizibil amuzat, ce aveţi cu Tucker? Mai înainte, în timpul convorbirii telefonice, aţi taxat-o de câteva ori. Iar când aţi vorbit cu căpitanul din Galveston, aţi numit-o...

– Implacabila Tucker, a completat Johnson.

Întunericul era alungat numai de strălucirea stinsă a indicatoarelor de ieşire de pe hol. Amaia nu-l vedea pe Johnson, poate de aceea a fost surprinsă când acesta a spus:

– N-o suport.

Mărturisirea lui a fost atât de sinceră, de lipsită de justificări şi de orice artificiu, încât Amaia şi Charbou au izbucnit în râs.

– Staţi puţin, l-a rugat Charbou, după ce a reuşit să se oprească din râs. Nu o suportaţi aşa cum nu suporţi pe cineva din cauza parfumului pe care-l foloseşte, ori din cauza vocii, ori pentru cum soarbe din cafea? Sau o urâţi cu adevărat?

Johnson a întârziat câteva secunde înainte de a răspunde.

– Vreau să cred că nu urăsc efectiv pe nimeni, mă rog, pe pedofili, da, pe ucigaşii în serie şi pe duşmanii Statelor Unite. Se simţea din voce că zâmbea spunând toate astea. Agenta Tucker nu-mi pică bine pentru că nu e loială.

Amaia a stat o clipă pe gânduri.

– Loialitatea mi se pare un concept abstract, cel puţin aşa cum puneţi dumneavoastră problema acum. Înţeleg să le fii devotat oamenilor care ţin la tine, familiei, prietenilor de o viaţă..., dar, chiar dacă este pentru prima dată când lucrez într-o echipă – sigur că am făcut practica muncii în echipă în timpul studiilor şi apoi chiar am lucrat în echipă, aşa că înţeleg importanţa unui comportament corespunzător şi a unei atitudinii ferme –, dar niciodată nu am simţit, şi nici nu mi s-a cerut, un asemenea grad de dăruire.

Johnson nu a fost de acord.

– Spuneţi că nu ştiţi prea multe despre subiectul ăsta, şi totuşi, în orele de când lucraţi cu noi, v-aţi dovedit mai loială decât a făcut Tucker în toată viaţa ei. Ca să nu mai zic că a sunat la Galveston, ştiind că Dupree spusese că va vorbi el cu căpitanul, a spus Johnson şi a pufnit. Implacabila Tucker. Credeţi-mă că dacă cei de la Centrul Naţional pentru Uragane ar şti de existenţa lui Tucker, ar fi dat uraganului numele ei. Implacabilă şi la fel de distructivă. Genul acesta de lipsă de loialitate prejudiciază investigaţia; faptul că a trecut peste echipă şi s-a grăbit să sune pentru a-şi aroga unele merite ar fi putut cauza o atitudine extrem de reticentă din partea căpitanului Reed, sau chiar să-l facă să se închidă cu totul în sine. Dar cu asta ori fără asta, adevărul este că nu o suport! Nu aţi observat cum s-a comportat în timpul convorbirii? A spus că atitudinea lui Nelson i s-a părut suspectă, dar de ce nu ne-a spus mai devreme, pentru ca întreaga echipă să o apuce în direcţia asta? Doar ştiu foarte bine că e inteligentă şi că întotdeauna gândeşte înainte de a acţiona. Există un motiv pentru care face toate astea: Tucker e o carieristă şi vă garantez că o să trimită un raport personal, din care va reieşi limpede fiecare contribuţie a ei la înaintarea investigaţiei. Nu este loială nici lui Dupree, nici echipei.

Amaia a aprobat dând din cap, gânditoare.

– Dar Emerson?

A auzit cum Johnson a pufnit şi a fost sigură că, în acelaşi timp, dădea negativ din cap.

– Emerson este servil; nu străluceşte prin nimic, dar ştie cum să lucreze într-o echipă. Mai ştie şi că nu e atât de inteligent precum Tucker şi că dacă nu ar sta în umbra ei, nu ar avansa niciodată, aşa că rămâne mereu la dispoziţia ei. Emerson este slugarnic şi nu e cine ştie ce isteţ, dar este loial.

Amaia părea să se gândească la ce auzise.

– Dumneavoastră îl cunoaşteţi foarte bine pe Dupree. El ce zice, de ce o ţine în echipă?

– Dupree e interesat doar de investigarea cazului în curs, iar pentru asta, agenta Tucker e foarte bună. Altceva nu-l interesează, a spus şi a făcut o scurtă pauză. Tucker trăieşte pe spinarea lui, dar lui pare să nu-i pese.

– Staţi, a spus Charbou râzând, ăsta e un adevărat complot.

Amaia a spus lucrurilor pe nume:

– Credeţi că Tucker vrea să-i ia locul lui Dupree?

Johnson a râs mânzeşte.

– Una e să vrea şi alta e să poată. Tucker e o investigatoare excelentă, dar Dupree e un ac, un ac în carul cu fân. Un agent ca Dupree apare o dată la cincisprezece–douăzeci de ani. Pur şi simplu e de alt nivel. Tucker mi se pare neloială şi chiar aşa este. E neloial să-ţi urmăreşti propriile interese folosindu-te de o investigaţie în desfăşurare. Să nu mă înţelegeţi greşit, Salazar, eu nu sunt un ac, dar nici un slugarnic nu sunt. N-aş aplauda niciodată pe un intrigant, numai cu scopul de a avea o umbră în dosul căreia să mă ascund.

Amaia, recunoscând vorbele pe care Dupree i le spusese pe palier, a dat din cap că a înţeles.

– Şi ce credeţi că pune acum la cale şeful nostru? a îndrăznit ea să întrebe, poate pentru că era la adăpostul întunericului de care se temea atât de tare. Bănuiesc că aţi văzut cum a şuşotit cu detectivul Bull.

– Subinspectoare Salazar, trebuie să înţelegeţi un lucru despre Dupree: el e preocupat mereu de ceva în plus, e cu un pas în faţa noastră, ba chiar cu o zi înaintea noastră. Cred că de asta pare mereu îngrijorat, de parcă ar fi Atlas cu bolta cerească pe umeri.

– Am observat şi eu că zâmbeşte cam rar..., a spus Charbou.

– Mă rog, el oricum e un tip serios, însă adevărul este că de când am ajuns la New Orleans pare mult mai circumspect decât de obicei.

Amaia i s-a adresat prin beznă lui Charbou.

– Dar dumneata, Bill? Ştii ce învârte colegul dumitale? Poate că nu e altceva decât o impresie de-a mea, greşită, dar, chiar dacă la comisariat au făcut cunoştinţă de parcă nu s-ar mai fi văzut niciodată, aş spune că se cunosc dinainte.

– O, doamna subinspectoare! Aţi pus degetul pe rană, a zis Charbou râzând. Şi eu ştiu ce înseamnă loialitatea.

– Credeam că loialitatea şi sinceritatea merg mână în mână. Nu vă deranjează când colegul dumneavoastră vă ascunde anumite lucruri? a insistat ea.

– Doamnă subinspectoare, suntem Bill şi Bull, nu Tom şi Jerry. Loialitate nu înseamnă să spui totul, înseamnă să spui tot ceea ce trebuie spus.

Amaia a zâmbit la cuvintele lui Charbou într-un mod în care nu şi-ar fi permis dacă nu ar fi fost întuneric.

29. NANA. *MAUDIT*

Stadionul Superdome din New Orleans
Luni, 29 august 2005, ora 3.00

Chiar dacă nu-şi luase somniferul şi fusese gata să jure că fără el nu va putea dormi, Nana aţipise. S-a trezit înconjurată de murmurul a zece mii de oameni, respirând sau şoptind toţi deodată, şi de şuieratul vântului, care, ca un vaier continuu, se extindea pe deasupra stadionului. Şi-a ridicat privirea. Muzica amplificată prin boxe, care se auzise toată seara, acum încetase, iar reflectoarele aruncau o lumină mult mai scăzută. Copiii, care în primele ore alergaseră pe pistă, obosiseră în sfârşit. Dormeau duşi, în braţele părinţilor sau ghemuiţi pe jos, ca nişte pisoi. Nana a simţit o împunsătură în vintre, trebuia să meargă să facă pipi. Fusese la baie înainte de a ieşi din casă, dar mai apoi nu se mai mişcase de la loc, de teamă să nu-i ocupe cineva scaunul. Se aşezaseră pe primele două locuri de pe rând, chiar lângă culoar. Bobby pusese scaunul cu rotile al Selethei lipit de scaunul său, astfel încât să poată trece oamenii care au continuat să vină duium, până la ora când intrase în vigoare starea de alertă. Dar chiar şi după aceea, din când în când, câte o maşină de poliţie oprea la intrarea pe stadion şi din ea coborau cerşetori şi vagabonzi, aduşi la adăpost cu forţa. La opt seara s-au împărţit sendvişuri şi sticle cu apă, iar la zece şi jumătate, o gogoaşă cu zahăr şi o cutie de suc. Bobby luase de acasă, într-un rucsac, sendvişuri şi sticle cu apă, însă alesese să le consume mai întâi pe cele primite din partea primăriei.

– Nana, nu ştiu cât timp avem de stat aici, nici la ce oră vom ajunge mâine acasă, aşa că e mai bine să mâncăm acum ce ne dă primăria şi să lăsăm sendvişurile noastre pe mai târziu, pentru orice eventualitate.

Era cald, băuse toată sticluţa de apă şi mai bine de jumătate din suc, iar acum vezica ei nu mai făcea faţă. Sprijinindu-se în baston, Nana s-a ridicat în picioare cu grijă. Stătuse multe ore aşezată şi se aştepta ca şoldul să-i joace feste, dar spre surpriza ei durerea a venit de la genunchi. Seletha dormea cu capul căzut în piept; în ciuda şuieratului constant al vântului şi a rumorii celor care nu dormeau, Nana a auzit-o cât de greu respira. Bobby se lungise, coborându-şi fundul până la marginea scaunului, gluga hanoracului îi acoperea jumătate de faţă şi moţăia strângând rucsacul la piept. Nana a încercat să treacă peste picioarele lui fără să-l trezească, dar s-a dezechilibrat uşor, iar Bobby a deschis ochii.

– Unde mergi, Nana? N-ar trebui să pleci de aici.

Un bărbat de pe rândul din spate o urmărea cu privirea. Avea trei copii înghesuiţi pe două scaune şi al patrulea îi adormise în braţe. Nana a simţit că obrajii îi iau foc. O dureau rinichii, dar chiar şi aşa, s-a aplecat şi i-a şoptit lui Bobby:

– Trebuie să merg la baie, dragule.

Bobby s-a îndreptat de spate, îngrijorat, în timp ce se uita când la mama lui adormită, când la intrarea luminată care dădea spre culoarele din interior, acolo unde erau toaletele.

– Of, Doamne, Nana! Ce să fac?! Nu pot să o las singură pe Seletha, iar dacă venim cu tine, o să ne pierdem locurile astea, nu ne putem aşeza altundeva decât lângă culoar, la capătul rândului, că altfel trebuie să o iau pe mama din scaunul cu rotile, ceea ce ar fi imposibil.

– Bineînţeles că nu, stai liniştit, dragule, pot să merg singură.

– Sigur?

Nana a zâmbit şi s-a aplecat din nou spre el.

– Mă întreb cum ai rezolvat problema cu Seletha?

Bobby a zâmbit.

– I-am pus două scutece, a zis privind-o cu îngrijorare pe maică-sa. Sper să fie suficiente.

– Poate că la un moment dat o să-ţi cer şi eu unul, a spus Nana zâmbind, apoi s-a îndreptat spre hol.

Nu era ziua ei norocoasă: la capătul holului de acces, un indicator anunţa că baia cea mai apropiată era la cincizeci de metri. Nu erau mulţi oameni pe hol, majoritatea alesese comoditatea precară a unui scaun din tribune. În contrast cu căldura înăbuşitoare din interiorul stadionului, curentul provocat de diverse uşi deschise aducea un aer umed, şuierător, dar, chiar şi aşa, insuficient pentru a îndepărta mirosul înţepător de urină şi de alte lucruri, aşa cum a simţit când a trecut de coada de la toaleta bărbaţilor. I-a mulţumit lui Dumnezeu când a ajuns la baia femeilor şi a văzut că nu aştepta nimeni. Exact când a vrut să intre, o femeie a ţâşnit pe uşă, mai să dea peste ea.

– Nu intraţi, doamnă, i-a spus, apoi a luat-o la fugă de-a lungul coridorului.

A privit o secundă în urma femeii. Era convinsă că avea să găsească baia în ultimul hal, trecuseră ani buni de când intratul în toaleta pentru femei nu mai prezenta vreo garanţie că ar fi fost mult mai curată decât cea a bărbaţilor. A încercat să-şi imagineze cele mai groaznice lucruri. Vomă, diaree, o drogată băgându-şi acul în venă... Dacă o ţinea tot aşa, vezica avea să-i explodeze, era o urgenţă şi văzuse multe lucruri cumplite la viaţa ei. A împins uşa şi a intrat.

Nu mirosea urât, sau, cel puţin, nu foarte urât, iar lângă chiuvete erau câteva pete ciudate. Şi nu se vedea nimeni. Dar exact atunci a auzit un gâfâit, o voce gâtuită, poate un scâncet reprimat, cineva scremea, se opintea, se sufoca. A trecut de zona chiuvetelor, atentă să nu-şi pună bastonul în vreuna dintre bălţile suspecte şi a ajuns la zona cabinelor de veceu care se înşirau în stânga şi în dreapta. În capăt, la ultima cabină, doi tineri stăteau în faţa unei uşi deschise. Din cabină se iţeau două picioare lungi, de femeie, cu sandale fără toc, cu barete subţiri, roşii. Pentru o clipă, Nana s-a gândit că femeia aceea tocmai năştea, că ce auzise venea de la o femeie aflată în durerile facerii. Până când l-a văzut pe bărbatul care s-a ridicat dintre picioarele femeii şi şi-a tras pantalonii, în timp ce celălalt care aştepta la rând şi i-a coborât.

Au trecut-o toate năduşelile, respiraţia i s-a accelerat şi ochii i s-au umplut de lacrimi de furie.

– Ce faceţi cu ea?! a ţipat din toate puterile.

Cei trei bărbaţi s-au întors spre ea, mai întâi surprinşi, dar apoi, aproape imediat, amuzaţi.

– Dispari de aici, hoaşcă bătrână, i-a zis unul râzând. Sau vrei şi tu? a întrebat-o ţinându-se de organele genitale.

Nana tremura din cap până-n picioare. Fără să stea pe gânduri, a înaintat spre ei, simţind cum bastonul îi fugea dintre degetele tremurătoare, dar a continuat să meargă clătinându-se şi mânată de o furie şi o ură cum mai simţise numai într-o altă noapte de uragan.

Unul dintre bărbaţi a venit spre ea, întreaga lui atitudine era cât se poate de batjocoritoare, şi a deschis braţele ca şi cum ar fi fost gata să o cuprindă. Nana şi-a strâns degetele pumn şi a încercat, din toate puterile ei, să-l lovească pe bărbat în piept. Nu a apucat să-l atingă. El i-a parat lovitura, a prins-o de braţe şi a întors-o din drum, obligând-o să se întoarcă în zona chiuvetelor, strângând-o de încheieturile mâinilor, dar fără să facă vreun efort aparent, de parcă ar fi valsat. Nana plângea de ciudă. Lacrimile îi ardeau obrajii de parcă ar fi fost veninul vinovăţiei şi neputinţei ei, în timp ce încerca, din răsputeri, să i se opună bărbatului care se distra împingând-o, aproape cu grijă, ca şi cum ar fi fost atent să nu-i facă rău, ceea ce o făcea să se simtă şi mai umilită. După ce a dus-o până la uşa de la intrare, i-a spus, ca şi cum şi-ar fi confirmat gesturile:

– Dispari, cotoroanţo, n-am chef să-ţi trag una, îmi aduci aminte de bunica.

Nana era epuizată, braţele îi ardeau de la cât încercase să i se opună acelui sălbatic, picioarele îi tremurau de frică, mâinile o dureau prinse în strânsoarea pumnilor lui de bestie, în vreme ce în capătul băii, gemetele femeii, pe care nu apucase să o vadă la faţă, se înteţiseră. Acum,

tânguirile celor două femei se amestecau, înfrățite. Nana nu mai putea; a gemut când bărbatul i-a dat drumul mâinilor, care i-au căzut inerte pe lângă corp, ca două animale moarte. Și-a urât trupul bătrân, trupul ei greoi și inutil, plin acum doar cu furie și ură. Și-a ridicat privirea spre individul care continua să o privească relaxat, aproape cu compasiune, și atunci întreaga ură și furie i-a urcat până în gură și a erupt cu o mânie infernală.

– Blestemat să fii! Te blestem pe tine și pe canaliile astea, în numele bunicii tale, în numele mamei tale, în numele tuturor femeilor care zac în mormintele familiei tale! a țipat ea arătând amenințător cu degetul spre bărbat. Blestemat să fii toată viața, să nu mai știi ce-i aia lumină, sperma ta să putrezească în tine, să nu mai ai odihnă niciodată!

Chipul bărbatului s-a întunecat pe măsură ce Nana vorbea. Zâmbetul i-a dispărut de pe față, a strâns din buze și a clătinat din cap în sens negativ.

– Ce tot zici, vrăjitoarea dracului? a bălmăjit el descumpănit.

Nu mai avea nimic din atitudinea batjocoritoare și nici nu mai părea stăpân pe situație, așa cum fusese în urmă cu un minut.

– Te blestem, a continuat Nana, pe un ton și mai disprețuitor, punând în cuvinte toată furia și toată durerea ei, urându-l tot mai mult pe bărbatul din fața ei, pe măsură ce acesta devenea tot mai laș.

– Taci odată! aproape că a rugat-o el.

A inspirat adânc, și-a întins gâtul și l-a privit în ochi.

– *Maudit!* a continuat ea, spunând exact ceea ce gândea.

Era speriat, respirația i se accelerase, gâfâia cuprins de neliniște, iar adrenalina făcea ca ochii să-i iasă din cap. A ridicat un pumn uriaș și l-a îndreptat spre fața ei.

În momentul acela s-a luat curentul electric.

Nana a auzit pumnul venind spre ea cu viteză, aerul vâjâind, apoi izbitura, exact lângă urechea ei, atunci când pumnul a lovit în ușa din spate. Picioarele au lăsat-o și a căzut pe jos. În patru labe, a prins cu degetele, pe care aproape că nu și le mai simțea, marginea ușii batante. A împins-o și a mers de-a bușilea până când și-a dat seama, după aerul umed și călduț, că se afla pe hol. Acolo se vedeau câteva luminițe verzi, săgeți micuțe indicând ieșirile. S-a târât până la perete și, ajutându-se de el, a reușit să se ridice în picioare. A început să meargă sprijinindu-se de perete, în timp ce se întreba cum de încă mai auzea plânsul gâtuit al acelei femei, până când și-a dat seama că plânsetul era al ei. S-a oprit ca să-și tragă suflarea și să se mai liniștească puțin. Curenții de aer din hol erau tot mai puternici, ca și cum nu s-ar fi aflat la intrarea pe un stadion, ci într-un tunel de vânt. A simțit ceva umed între picioare. Nu era nevoie

să verifice, dar totuşi şi-a dus mâna la coapse şi, cuprinsă de ruşine, a simţit umezeala. Exact atunci lumina a revenit, iar Nana a început să ţipe.

30. NU ÎN NOAPTEA ASTA

New Orleans, Louisiana
Luni, 29 august 2005, ora 5.00 dimineața

Amaia a ciulit urechile pentru a auzi cât mai bine respirația ritmică a lui Johnson și Charbou. Dormeau pe o parte în paturile lor de campanie, în ciuda zgomotelor infernale ale furtunii și ale telefoanelor care sunau încontinuu din centrul de urgențe, aflat în camera alăturată. A bănuit că Dupree și Bull continuau să se afle în cine știe ce parte a remizei pompierilor. S-a uitat la ceas și a văzut că era aproape cinci dimineața. Zorii aveau să vină în curând, chiar dacă prin ferestrele acoperite cu hârtie de împachetat nu se zărea nici cea mai slabă urmă de lumină. La insistențele lui Johnson, acceptase să se întindă puțin în patul ei, dar fără să-și fi dat jos nici măcar adidașii.

De unde stătea, reușea să vadă, întinse pe masă, fotografiile selectate aseară cu scenele crimelor. Dezordinea, distrugerea și haosul domneau în fiecare dintre ele; se putea percepe vântul, exteriorul invadând interiorul, forța distructivă a naturii, și natura umană, mult mai devastatoare. Nu avea îndoieli, de aceea se întreba fără încetare ce era ceea ce îi tot umbla prin minte. Răspunsul se afla la locul crimelor, în acea reprezentare a unei dorințe pe care un bărbat o recrea din nou și din nou. Ca un soi de terapie prin care își arunca nefericirea asupra celorlalți? Sau ca o repetiție la marea lui operă? Și dacă era așa, ce mai aștepta pentru a-și distruge noua familie? De câte repetiții mai avea nevoie?

Dacă închidea ochii, revedea fotografia cu Lenx zâmbind solitar în fața fotografului, apoi pe cea cu Brad Nelson, aflat într-un grup mai mare, la o petrecere de polițiști, și ajungea la pletele roșcate ale fiicelor lor. Soția lui Lenx, cu aerul ei umil și înțelegător; cea a lui Nelson, plină de încredere, zâmbitoare până și în poza din permisul de conducere. Căpitanul Reed spusese că era agent imobiliar. Erau atât de diferite! S-a întrebat dacă aceasta era „corecția“ pe care un psihopat ar face-o în noua lui viață. O femeie frumoasă și independentă nu i se prea potrivea lui Lenx, deși era adevărat că Reed spusese că nu era prima dată când Nelson își pierdea controlul, chiar dacă nu mai fusese niciodată atât de violent, poate în încercarea de a o aduce pe soția lui pe drumul cel bun. Sarah Nelson zâmbea încrezătoare în fața aparatului de fotografiat, însă știa că asta nu înseamnă mai nimic. Să fi avut parte Sarah de un comportament urât din partea lui? Da, cel puțin violent. De la lovirea și distrugerea obiectelor

mai era un singur pas până la lovirea oamenilor. În plus, mai era şi faza cu Nelson intrând pe furiş în biserică. Amaia şi-a zis că ar fi fost interesant să existe fotografii cu casa lui Nelson înainte şi după izbucnirea violentă din noaptea aceea. Soţia lui şi-a luat copiii şi s-a dus la o mie două sute de mile distanţă. Ce face, în această situaţie, un om ca Lenx? Să rezolve problema din nou, ca prima dată? Să se ducă după ei, asta e clar. Însă dacă acum era poliţist, aşadar un om al legii, nu putea pur şi simplu să alerge după soţia şi copiii lui şi să termine cu ei.

Cineva a deschis uşa din capătul holului şi zeci de telefoane sunând au venit peste ea ca un val asurzitor, după care s-au domolit brusc, odată cu închiderea uşii. S-a gândit că apelurile telefonice de urgenţă se înmulţiseră foarte mult în ultima oră. S-a mai uitat o dată la ceas, chiar dacă tocmai se uitase, apoi s-a întors spre ferestre. Trebuia să se concentreze, dar, chiar dacă încercase să pună în ordine informaţiile din timpul zilei, începea să simtă că mintea îi dădea rateuri, gândurile i se repetau, aşa cum se întâmplă când eşti în pragul somnului, chiar dacă făcea tot ce putea ca să-l alunge. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să doarmă, niciodată lucrurile nu funcţionaseră aşa pentru ea. Dormitul nu însemna pentru ea o decizie conştientă, sau o acţiune căreia să i se abandoneze din proprie voinţă. Somnul îi venea ca un furt, o sechestrare a propriei conştiinţe, căreia nu i se preda niciodată fără să se opună; mereu fusese aşa, pentru că somnul ei era ca somnul unui condamnat care ştie că în orice clipă călăul său se poate apleca asupra lui, pentru a-i spune că ceasul morţii lui a sosit.

Şi...

E foarte obosită, dar ştie că nu va putea adormi, aşa că se forţează să-şi ţină ochii deschişi, îşi scoate picioarele de sub pătură şi simte pe pielea dezgolită răcoarea podelelor de lemn date cu ceară. Îşi priveşte picioarele de fetiţă, albe şi mici, în timp ce păşeşte pe podeaua întunecată, oprindu-se doar atunci când ajunge între paturile surorilor ei. Ros are ochii închişi şi pare adormită, părul ei lung şi negru, precum al Florei, e strâns într-o coadă care zace pe pernă ca o mascotă fidelă. Flora citeşte la lumina unei lămpi de bronz cu baza în formă de nimfă; brusc, îşi ia ochii de la carte, ca şi cum ar fi presimţit prezenţa surorii ei mai mici.

– Iar ai venit? Acum ce mai e?

Amaia trage aer în piept şi oftează îngrozită înainte de a răspunde.

– Mi-e frică, Flora, lasă-mă să dorm cu tine.

– Ţi-am mai spus că nu se poate şi ar fi bine să te întorci cât mai repede la tine în pat, înainte să vină *ama*.

Ros deschide ochii şi se îndreaptă de spate, ajutându-se de coate, apoi, chiar dacă a auzit, întreabă şi ea, pentru că aşa e felul ei de a fi.

– Amaia, ce e? De ce nu dormi?

O priveşte cu condescendenţă.

– Ros, mi-e foarte frică, lasă-mă să dorm cu tine.

Simte că îşi pierde vocea, e pe punctul de a izbucni în plâns şi încearcă din toate puterile, pe care nu prea le mai are, să nu o facă. Când plânge, Flora râde de ea.

– Amaia, nu ai de ce să-ţi fie frică. Ros i se adresează mereu ca unei fetiţe, vorbindu-i rar şi îndulcindu-şi vocea. Flora doarme lângă uşă, apoi mai sunt şi eu, noi te apărăm de orice monstru, stafie sau vampir.

– Eu nu, noaptea nu apăr pe nimeni, eu dorm şi gata, o contrazice, răutăcioasă, Flora. Ceea ce ar trebui să faceţi şi voi, aşa că am să sting lumina.

„Nu, nu, nu, nu stinge lumina nu stinge lumina nu stinge lumina nu stinge lumina."

Amaia e epuizată, simte că totul e pierdut. În ciuda căldurii din cameră, începe să tremure, de oboseală i se închid pleoapele. Încercarea de a-şi ţine ochii deschişi îi aduce primele lacrimi în ochi. Apoi totul e mult mai simplu, un şuvoi de spaimă, rugăminţi şi nelinişte îi brăzdează faţa.

– Te rog, scânceşte ea şi plânsul face ca vorbele să-i sune a *te hog*.

Ros, emoţionată de plânsul Amaiei, îşi lasă capul într-o parte, dă păturile la o parte şi îi face loc în pat.

– Hai, vino aici.

Amaia se cuibăreşte lângă sora ei, împreună formează un ghemotoc. O aude pe Ros, ca de la mare depărtare:

– Dar va trebui să te întorci în patul tău, înainte ca *ama* să vină să ne trezească, fiindcă dacă te găseşte aici o să se supere. Mă auzi, Amaia?

Însă Amaia nu o mai aude. Doarme adânc, la adăpost.

Până când aude clopotele. Ding, dang.

Deschide ochii sperând să nu perceapă altceva decât liniştea care să-i confirme că dangătul puternic fusese în vis, însă îl aude din nou cât se poate de limpede. Ding, dang. Se sprijină de tăblia patului şi se uită la surorile ei, mirată că zgomotul nu le-a trezit. Ciuleşte urechile şi îşi dă seama că, în afară de dangătul clopotelor, în fundal mai pluteşte un trosnet furios, ca de vânt sau de incendiu. Ceva îi atrage atenţia, îşi întoarce privirea spre uşă şi apucă să vadă unduirea capotului de mătase alb perlat al mamei sale, care tocmai se îndreaptă spre hol. Se dă jos din pat şi tălpile ei simt cum duşumeaua şi-a pierdut orice urmă de căldură: casa e îngheţată. Merge la uşă şi vede lumina de chihlimbar care bate din

salon până la jumătatea holului. O vede pe maică-sa din spate. Capotul flutură în urma ei ca o trenă. Ding, dang. Amaia își spune din nou, tot mai convinsă, că visează, că e imposibil ca dangătul să nu-i fi trezit pe toţi cei din casă, pe toţi cei din Elizondo.

Dangătul clopotelor este asurzitor. Amaia își pune mâinile pe urechi ca să mai atenueze zgomotul, urmat acum de vuietul lugubru a unui gâjâit, care umple golul dintre bătăile de clopot, ca o prevestire rea. Privește în jur și vede niște urme însângerate care ies din fiecare încăpere și se adună în salon. Încercând să evite cărările de sânge, se apropie tremurând de frig și de spaimă. O familie întreagă, mai întâi adulţii, apoi copiii, așezaţi în ordine de la cel mai mare la cel mai mic, iar mezinul nu e mai în vârstă decât ea. Ding, dang, muzica se revarsă asurzitoare din sala de muzică, amintind de ziua judecăţii de apoi, ca o batjocură la adresa întrunirii de vrăjitoare și demoni care asistă la înmormântarea ei. Amaia dârdâie de frig și nu-și poate lua privirea de la mâinile morţilor zăcând moi de-a lungul corpurilor aliniate, cu capetele îndreptate spre râul care, Amaia știe foarte bine, e nordul. Glonţul de calibru mic a lăsat pe frunţile lor câte un cerculeţ întunecat, înspăimântător pentru că pare insondabil, iar mezinului, care e cel mai apropiat de ea, i-a ridicat părul în creștetul capului, ca și cum s-ar fi trezit cu un vârtej în păr. Sângele a curs din craniul spart, i-a inundat părul, acoperindu-l cu o masă vâscoasă și întunecată, ca melasa. Încetul cu încetul, sângele se adună și bălteşte la picioarele ei, făcând-o să se simtă tot mai neconsolată și să-și dorească, deși știe că nu trebuie să facă așa ceva, să atingă cu degetele rana aceea. Deschide ochii și o vede pe Rosario aplecată asupra ei. O privește batjocoritoare.

– Crezi că nu contează? Că nu contează o noapte sau alta? Ia o expresie de dispreţ total. Că toate astea nu contează? Își dă braţele în lături, făcând un gest larg care cuprinde salonul, cadavrele, muzica lui Berlioz. Se apleacă tot mai mult asupra ei, până când respiraţia caldă îi încâlcește părul de pe frunte. Crezi că sunt nebună? Nu, *ama* n-o să te mănânce în noaptea asta. Culcă-te, curviștină mică.

*

A revenit ca din ape îngheţate, cu fruntea umedă, cu frigul din vis încă lipit de pielea ei, tremurând de teamă și de certitudine. Respirând agitat, a privit în jur, sperând să nu fi strigat, știind că nu apucase să adoarmă profund, că trecuseră numai câteva secunde de când închisese ochii. „Morţii vă dau târcoale patului, Salazar?", i-a răsunat în minte vocea lui Dupree. „E o simplă halucinaţie hipnagogică, dă-o-ncolo. Stres, oboseală, prea multă preocupare și o prostie de halucinaţie între veghe și somn."

– Morţii sunt doar morţi și gata, a șoptit ca pentru a se convinge.

Imediat şi-a dat seama că vorbise cu voce tare şi s-a întors repede ca să vadă dacă colegii ei continuau să doarmă.

S-a ridicat năucită şi, pe furiş, s-a îndreptat spre ieşire, către lumina slabă de pe palier. Zăpăcită, şi-a spus că ar trebui să meargă acolo, că poate lumina aceea albastră, şuieratul acela vor alunga rămăşiţele visului. „Crezi că sunt nebună?“ Pentru o clipă, vântul s-a intensificat, vâjâitul lui a sunat brusc ca un geamăt uman, care părea să vină în acelaşi timp de afară şi din clădire. Amaia şi-a dus mâna la piept, copleşită de o emoţie întunecată şi a urmat impulsul de a merge spre lumină. A ştiut cu certitudine că totul conta, că o noapte nu era ca alta, că nimic nu era întâmplător şi că, atunci când maică-sa venea la patul ei, îi transmitea, de fapt, că nu o s-o mai lase să doarmă nici o noapte, că nu o să-i cruţe viaţa, îi confirma sentinţa, ca Martin Lenx.

Deşi aparatele de aer condiţionat huruiau, dând astfel semne că mergeau la maximum, sala era un cuptor. În strălucirea albăstrie dată de o duzină de ecrane care atârnau de tavan, se vedeau imagini în direct, transmise de camerele de supraveghere a traficului, cu străzi pustii măturate de ploaie şi de vânt, unele de-a dreptul de nerecunoscut, de-a lungul cărora zburau din când în când, purtate de furia uraganului, crengi, panouri publicitare, ambalaje de plastic, scânduri smulse de la ferestre, jgheaburi de pe acoperişuri. Pe cele mai multe dintre ecrane, imaginea nu însemna altceva decât o succesiune de pete cenuşii, neclare şi scuturate de vânt. Plus omniprezenta fotografie din satelit cu Katrina înaintând implacabil spre New Orleans.

Imposibilităţii de a deschide geamurile i se adăuga căldura trupească emanată de cei treizeci de operatori, care nu se mişcau de la locul lor din faţa computerului, plus a încă zece, care treceau pe rând pe la fiecare dintre operatori. La un birou din mijlocul sălii munceau şeful de echipă şi ajutorul său, o femeie pe care o cunoscuse în seara trecută, când le-au comunicat genurile de apeluri despre care trebuia să-i anunţe. Femeia a văzut-o pe Amaia, i-a făcut semn să se apropie şi i-a turnat dintr-un termos un pahar de cafea rece. Fără să se ridice de pe scaun, a mai târât unul pentru Amaia. Şi-a scos casca din urechea stângă.

– Aşază-te, aici e nebunie, a spus, arătând cu mâna spre unul dintre ecrane.

O succesiune de rafale cenuşii în mijlocul beznei.

– Katrina a ajuns în Louisiana, a pătruns prin Buras, în vestul deltei fluviului Mississippi. Imaginile astea sunt transmise de o cameră de pe autostrada interstatală. Asta e tot ce mai avem, liniile de comunicaţie au

căzut, iar Centrul Naţional pentru Uragane vorbeşte despre inundaţii cu ape înalte de opt metri şi jumătate cauzate de ciclon.

Amaia a privit-o impresionată.

– Opt metri şi jumătate, asta este...

– Asta este şi gata, a conchis femeia, ca şi cum ar fi pronunţat o sentinţă.

Amaia şi-a dat brusc seama că femeia era îngrozitor de speriată.

– Nu putem verifica datele care ne parvin, multe dintre informaţii sunt zvonuri primite de la cei care sună la urgenţe. Mijloacele de comunicaţie cu partea de coastă nu funcţionează, însă se spune că Gulfport şi Biloxi sunt sub ape. A tras adânc aer în piept. Am prieteni care locuiesc acolo.

A avut impresia că în ochii femeii apăruse sclipirea lacrimilor.

– Care e situaţia în oraş? a întrebat, mai mult pentru a schimba subiectul.

– În unele zone lumina electrică nu a mai revenit, după pana generală de la ora trei, a spus femeia, arătând spre ecrane, acolo unde se vedeau doar nuanţe de cenuşiu. Din fericire, telefoanele fixe încă funcţionează. Primim o mulţime de telefoane de la oameni care dau vina pe primărie pentru pana de curent. Îţi vine să crezi aşa ceva, când suntem în plină furtună? Cei mai mulţi dintre ei sunt doar supăraţi pe situaţie, însă cu adevărat îngrijorător este că atunci când curentul electric va reveni, s-ar putea ca unele dintre pompele de evacuare a apelor de pe străzi să se fi blocat, să nu mai funcţioneze. Centrul Naţional pentru Uragane estimează că ciclonul va împinge apele lacului Pontchartrain către coastă; am aflat că apele deja se revarsă şi că au ajuns la casele cele mai apropiate de lac. De fapt, a ajuns la porţile staţiei de pompieri.

Amaia a privit-o suspicioasă.

– Dar lacul nu e chiar aşa o problemă; datorită formei lui, apele se revarsă mai domol, s-a mai întâmplat de câteva ori, însă dacă vântul împinge în contracurent apele fluviului Mississippi, cum s-a întâmplat în timpul uraganului Betsy, se pot produce valuri mai mari decât înălţimea digului. Cred că ştiţi că oraşul e la doi metri sub nivelul mării. Dacă pompele nu se pornesc şi continuă să plouă, străzile vor fi inundate. Daja şi centrul acesta a început să fie inundat. Deocamdată, apa e doar de câteva palme. Însă pe strada 90, apele curg ca un râu furios.

Imediat ce a încheiat fraza, curentul electric s-a oprit din nou, lăsând negre toate ecranele ce atârnau de tavan şi terminalele tuturor operatorilor. Cu toţii au pufnit frustraţi.

– Răbdare, într-un minut se porneşte generatorul, a strigat coordonatorul-şef al echipei, încercând să se facă auzit în mijlocul

rumorii crescânde. O să folosim numai jumătate din echipamente, până revine curentul.

Dupree a apărut în uşa sălii şi i-a făcut semn Amaiei să-l urmeze imediat. Amaia a ieşit şi l-a văzut pe Johnson aşteptând în capul scării, împreună cu poliţiştii din New Orleans; imediat ce au văzut-o, au început să coboare treptele.

– Agenta Tucker l-a localizat pe Nelson; e împreună cu echipa la centrul de urgenţe de la spitalul Charity. Linia telefonică e sufocată, noroc că şeful pompierilor are conexiune directă prin radio cu directorul de la urgenţe. A fost localizat şi Meigs, şeful echipei din care face parte Nelson. Vorbim cu el peste două minute.

– Dar cum rămâne cu interzicerea comunicării prin radio? a întrebat Bull, referindu-se la interdicţia de a divulga informaţii prin intermediul mijloacelor de comunicaţie mai puţin sigure, în ideea că asasinul le-ar putea intercepta.

– Nu vom vorbi pe frecvenţa oficială, folosim una alternativă. Dacă ascultă, e puţin probabil să reuşească să treacă atât de repede prin toate frecvenţele. Şi, oricum, nu avem altă modalitate.

Pompierii ocupau parterul şi primul etaj din clădire. La etaj se aflau bucătăria, sala de mese şi o cameră de odihnă pentru cei de gardă. La parter erau garajul, atelierul şi hala cu materiale. Dacă urcai cinci trepte, ajungeai la un soi de mezanin, unde se afla o zonă de recepţie, despărţită de stradă de un perete de sticlă. Acolo se aflau o mică tejghea, care nu părea să fi fost folosită vreodată pentru altceva în afară de a lăsa pe ea ceştile de cafea, trei canapele mari aşezate în jurul unui televizor vechi şi, după un paravan, staţia radio.

Prin peretele de sticlă se putea vedea că apa atinsese o înălţime de vreo şaizeci de centimetri, acoperind aproape în întregime cea de-a cincea treaptă. Câţiva bărbaţi priveau în stradă şi discutau cu înflăcărare. Nu se arătau deloc îngrijoraţi de şuvoaiele din stradă şi păreau să fie încântaţi atunci când valurile stârnite de ciclon izbeau zidurile caselor. Dusă de valuri, o ţestoasă de mărimea unei palme de adult s-a lovit cu carapacea de peretele de sticlă. Bărbaţii au chiuit înveseliţi. Observase şi la meteorologul din Kenner: surescitare, la limita bucuriei, adică exact ceea ce pompierii încercau să-şi reprime, compensând glumele şi râsetele prin luarea bruscă a unei atitudini pline de îngrijorare bine strunită. Au stat vreo cinci minute ca să se uite la unul dintre pompieri, care, în echipamentul personal de protecţie, a coborât cele cinci trepte şi, cu apa ajungându-i până la şolduri, a luat ţestoasa pe o lopată şi a pus-o la

adăpost pe treapta cea mai de sus, stârnind chiote de entuziasm printre colegii săi.

– E o ţestoasă carnivoră, a spus unul dintre bărbaţi întorcându-se spre ea. După trecerea furtunii, în plus faţă de toate distrugerile, va trebui să mai înfruntăm şi ţestoase muşcătoare, furnici de foc, şerpi de apă, nutrii şi tot noroiul ăsta adus de ape, care, nu numai că pute îngrozitor, dar mai e şi plin de bacterii care-ţi pot provoca tot soiul de infecţii, a spus arătând spre dârele negre lăsate de ape pe peretele de sticlă.

Şeful pompierilor le-a făcut semn că legătura lor fusese stabilită. A condus grupul până la o mică gheretă de sticlă unde se afla staţia radio; operatorul radio i-a salutat, a arătat spre un microfon de pe masă, prevăzut cu un buton roşu şi le-a dat instrucţiunile de bază:

– E foarte simplu, ţineţi butonul apăsat ca să vorbiţi şi îi daţi drumul ca să ascultaţi. Nu uitaţi să spuneţi *terminat* după ce aţi încheiat de transmis un mesaj pentru ca ei să ştie că vă pot răspunde.

S-a aplecat spre microfon şi a apăsat butonul.

Dupree şi-a pus telefonul lângă difuzor pentru ca Tucker şi Emerson să poată auzi convorbirea.

– Atenţie, Charity, aici sediul central al pompierilor din Lake Marina Tower. Vă fac legătura cu agentul FBI. Terminat.

– Aici şeful de echipă Meigs, de la centrul de urgenţe al spitalului Charity. Terminat.

Dupree i-a făcut semn lui Johnson să se aşeze în faţa staţiei radio, pe locul lăsat liber de operator.

– Domnule Meigs, sunt agentul special Ambrose Johnson de la FBI. Investigăm un caz şi avem nevoie să ne confirmaţi că unul dintre membrii echipei dumneavoastră a luat parte la câteva dintre intervenţiile din ultimele luni. E vorba despre Brad Nelson. Terminat.

– Ar fi o plăcere să vă pot ajuta, ce vreţi să ştiţi? Terminat.

– Nelson a făcut parte din echipa care s-a deplasat la Cape May, New Jersey, în luna februarie a acestui an? Terminat.

– Da, atunci a venit cu noi pentru prima dată, deşi, până la urmă, aproape că nu am mai avut pentru ce să intervenim. Au fost distrugeri doar în zona de coastă, totul era deja sub control când am ajuns noi. Terminat.

– În 15 martie, în Killeen, Texas? Terminat.

– Da, Nelson a fost cu noi. Terminat.

– Dar în Brooksville, Oklahoma, în 26 aprilie? Terminat.

– Da..., nu, nu sunt sigur. A venit cu noi, dar nu s-a întors cu noi. S-a întâmplat ceva, a apărut o urgenţă şi a trebuit să se întoarcă acasă mai devreme. Colegul lui ştie mai bine toate detaliile. Încerc să ţin echipa

unită, dar suntem la cheremul autorităţilor, aşa că uneori trebuie să ne separăm. Dar chiar şi aşa, acţionăm mereu câte doi, dar eu nu am fost cu Nelson când a trebuit să plece. Terminat.

– Cine e colegul său? E acum acolo, cu dumneavoastră? Am putea vorbi cu el? Terminat.

– Îl cheamă Phil Lorenzo şi e cu echipa, dar în acest moment este mobilizat. Furtuna a smuls acoperişul de la Superdome şi plouă peste oamenii adăpostiţi în interiorul stadionului. Am fost anunţaţi în urmă cu vreo douăzeci de minute şi suntem echipa de salvare cea mai apropiată de stadion; mă pregăteam să plec şi eu într-acolo când mi s-a spus că vreţi să vorbiţi cu mine. Dacă e urgent, o să-i spun lui Phil să ajungă la staţia radio cât mai repede posibil, deşi mă îndoiesc că asta ar putea avea loc în următoarele câteva ore. Tocmai am primit confirmarea din partea centrului meteorologic din Kenner că ochiul uraganului se află la o sută cinci mile de Biloxi. Deocamdată, impactul apelor de-a lungul coastei e mai puternic decât fusese prevăzut. Terminat.

– Înţelegem că e vorba despre o situaţie de o gravitate maximă, nu i-am răpi din timp dacă nu ar fi vorba despre ceva foarte important. Vă suntem recunoscători că o să ne puneţi în legătură cu Phil Lorenzo, imediat ce va fi posibil. Mai am doar câteva întrebări. Nelson a făcut parte din echipa dumneavoastră, la începutul acestei luni, când aţi mers la Alvord, Texas? Terminat.

– Da, a fost cu noi, dar nu de la început, nu a fost disponibil imediat, ni s-a alăturat după câteva ore. Terminat.

– Câte, mai exact? Terminat.

– Din câte ţin minte, noi am ajuns la amiază, iar el a venit seara. Terminat.

– A fost cu echipa în Tampa, Florida, în urmă cu trei zile? Terminat.

– Da. A călătorit singur, pentru că locuia cel mai aproape, a mers la Tampa cu maşina, apoi s-a alăturat echipei. Terminat.

– Dacă e aşa, îmi imaginez că nu a venit nici la New Orleans cu echipa. Terminat.

– Nu, Nelson nu e cu noi, nu a putut lipsi de la muncă, ne-a anunţat în ultima clipă că nu va putea veni. Terminat.

Johnson s-a întors şi a privit mirat către Dupree şi Amaia.

– S-a învoit pentru a merge la Miami, a şoptit Dupree.

Johnson a revenit la microfon şi a apăsat butonul roşu.

– Comandante Meigs, vorbim despre ceva de maximă importanţă. Sunteţi sigur că Brad Nelson nu a călătorit împreună cu echipa la New Orleans? Există posibilitatea să vi se alăture mai târziu? Ştim că s-a învoit de la secţia unde lucrează. Terminat.

– Sunt absolut sigur, nu e nimic neobişnuit, se întâmplă frecvent, ţineţi cont că oamenii ăştia sunt poliţişti, pompieri, paramedici, au mereu urgenţe la locul de muncă şi atunci nu mai vin cu noi, sunt nevoiţi să renunţe în ultima clipă. Terminat.

Johnson şi-a luat la revedere de la comandantul Meigs şi s-a întors spre colegii săi.

– Unde o fi Nelson?

A răspuns Charbou:

– Vă spun eu unde e, este aici, în New Orleans. Aţi auzit ce a zis comandantul Meigs, a fost peste tot, în fiecare loc al crimelor. Faptul că în unele locuri a ajuns mai târziu, iar din altele a plecat mai devreme, nu-l exonerează de vină, dimpotrivă, demonstrează că a avut timp şi spaţiu pentru a comite crimele, fără să trebuiască să dea echipei vreo explicaţie.

– Sunt de acord, a spus Tucker prin telefon. Călătoreşte singur pentru a avea avantajul liberului-arbitru şi are acoperire atât pentru comisariat, cât şi pentru echipă. Este poliţist, are o legitimaţie de membru al unei echipe de salvare, aşa că e simplu să treacă neobservat în mijlocul dezastrului, iar dacă cineva îl recunoaşte, poate poza în erou, spunând că a văzut dimensiunile catastrofei şi s-a hotărât în ultima clipă să se alăture echipei.

Dupree a clătinat din cap, gânditor.

– Johnson, dumneata ce crezi?

– Cred că ne grăbim, mai întâi ar trebui să verificăm dacă nu cumva chiar a avut o urgenţă la serviciu şi asta l-a împiedicat să vină. Încă mai sunt câteva lucruri care nu se potrivesc. Dar dacă ne gândim că e o nouă ocazie, atunci sunt de acord că ar putea fi...

– Da, a fost de acord Dupree. Iniţial, situaţia lui mi-a stârnit şi mie destule îndoieli. E drept că prezenţa în echipă îi permite să se afle în zonele calamitate, dar asta îl şi constrânge; în primul rând, i-ar fi fost greu să se fofileze suficient timp pentru a comite crimele... Dar în lumina noilor informaţii, pare că e mai simplu decât credeam să spună că a fost ocupat în altă zonă, sau că a fost nevoie de el în altă parte. Dacă echipa se află în subordinea autorităţilor locale şi se împarte în mai multe grupuri, mă îndoiesc că cineva ştie exact ce face altcineva, în afară de colegul său, şi nici el întotdeauna, pentru că Meigs e sigur că au fost momente în care cei doi s-au despărţit. Ca să dăm un exemplu, credeţi că lui Phil Lorenzo, aflat acum pe drum între spitalul Charity şi Superdome, i-ar fi greu să se piardă de echipă, să zicem timp de... Cât credeţi că i-ar lua să plece de la bază până în locul unde ar comite crimele şi apoi să se întoarcă?

Vocea lui Tucker a răsunat metalică, s-a întrerupt două secunde, apoi a revenit.

– Asasinatele în sine îi iau între douăzeci de minute şi o jumătate de oră, cel mult o oră; ştim de la martor că se mişcă repede. Ajunge, rezolvă problema şi pleacă, în privinţa asta se potriveşte cu profilul şi natura oricărui ucigaş plătit; pregăteşte totul dinainte, însă divertismentul pare să nu-l intereseze, şi oricum ar fi contrar dorinţei sale de purificare a victimelor şi de a le face să pară că au murit din cauza calamităţii. Cu totul altceva este timpul necesar pentru a se deplasa. Trebuie să fie destul de complicat în mijlocul haosului şi să nu uităm că el a trebuit, de fiecare dată, să ajungă primul la familii, înaintea oricăror alte forţe de salvare, în ciuda tuturor impedimentelor, cum ar fi linii de comunicaţie căzute, drumuri distruse şi impracticabile... Fără îndoială că lucrurile se pot complica destul de mult şi încă tot nu ştim cum îşi alege familiile.

Dupree nu şi-a luat ochii de la Amaia cât timp au vorbit ceilalţi. Ea stătea deoparte, tăcută, sprijinită, aproape susţinută de peretele despărţitor. În ultimele ore, ceva se schimbase la ea. Şi nu era vorba doar despre oboseală. Chipul ei era întunecat de haloul cenuşiu specific celui care are discernământ; care descifrează ceva ce le scapă celorlalţi. Cât timp colegii ei au vorbit, ea a rămas nemişcată, cu privirea în podea, ca şi cum şi-ar fi păstrat forţele pentru un gând care o epuiza pe dinăuntru.

– Salazar, a îndemnat-o Dupree.

Ea a făcut un pas înainte şi, în ciuda expresiei îngrijorate, vocea i-a răsunat limpede şi fermă.

– Suntem de acord că Martin Lenx şi compozitorul sunt, probabil, una şi aceeaşi persoană.

Toţi au fost de acord.

– Dar am mari îndoieli că personalităţile lor s-ar regăsi la Nelson. Da, ştiu că se potriveşte, a spus pentru a preîntâmpina primele proteste, dar mai ştiu şi că toate indiciile care-l vizează sunt circumstanţiale. De la Lenx avem scena crimelor, fotografiile, scrisoarea lăsată poliţiei. De la compozitor avem scenele crimelor şi nimic altceva, ele sunt singurele piste autentice pe care ne putem baza pentru a-l prinde pe asasin. Analiza scenei crimelor ne permite să deducem cum se comportă şi ce face când omoară, aceasta fiind fundaţia pe care trebuie să ne clădim investigaţia. Şase scene ale crimelor repartizate prin toată ţara, plus încă una, în urmă cu optsprezece ani când Martin Lenx şi-a ucis familia. Fireşte că trebuie să ţinem cont de furia elementelor naturii, a uraganului, şi de distrugerile provocate de furtuni, dar dacă reuşim să privim dincolo de toate astea, vedem că fiecare dintre scenele crimelor este la fel de curată şi de ordonată ca prima scenă din sala de muzică din casa aceea îndepărtată.

– Aspectul ăsta a fost deja discutat şi acceptat, unde vreţi să ajungeţi? a intervenit Tucker uşor supărată.

Fără să ţină cont de tonul imperios al agentei, Amaia a continuat:

– Vreau să ajung la faptul că Nelson, cuprins de furie, în timpul unei certe cu soţia lui pe motivul orei de întoarcere acasă a copiilor, a făcut praf şi pulbere salonul casei; căpitanul din Galveston a zis: „Arăta de parcă ar fi trecut un uragan".

– Ca toate scenele crimelor, a remarcat Charbou.

Ea a dat negativ din cap.

– Nu, asta este ceea ce ne zăpăceşte. Nelson a distrus tot mobilierul din salon dintr-o simplă ceartă cu soţia lui şi nu a fost prima dată când s-a întâmplat aşa ceva. Nelson se enervează uşor, e un animal incapabil de a se controla atunci când îl cuprinde furia. E o atitudine pe care a mai arătat-o şi în alte dăţi, atât de multe încât soţia lui şi-a pierdut răbdarea, şi-a făcut bagajele şi a plecat. Martin Lenx a suportat ani întregi de dezamăgiri, ani de ghinion, în care nimic nu i-a ieşit aşa cum îşi dorea el, iar pe lângă asta a mai apărut şi problema copiilor neascultători, soţia mult prea îngăduitoare, postul pe care şi-l dorea şi nu l-a primit... În plus, după cum reiese din anchetă, ştim că avea datorii, casa ipotecată, în fine, lumea lui se prăbuşea. În toate lunile premergătoare asasinatelor, nu a dat cel mai mic semn, nici în faţa familiei, nici a colegilor de muncă, nici a enoriaşilor de la biserica pe care o frecventa, că ar fi avut cea mai mică problemă. Toţi cei care-l cunoşteau şi au fost interogaţi atunci, au subliniat că era un om stăpân pe sine, educat, care se comporta ireproşabil. Martin Lenx a rămas calm şi trebuie să ţinem cont de asta. Au trecut multe ore de la prima crimă, asasinarea mamei lui, până la ultima, asasinarea fiului cel mare care se întorcea de la şcoală. În tot acest timp, el a rămas calm, în casă, înconjurat de cadavrele membrilor familiei sale, a avut timp suficient pentru a gândi, pentru a arunca totul în aer, pentru a o lua razna, dar a rămas stăpân pe situaţie. Apoi a mers la bucătărie, acolo unde pregătise hârtie şi stilou, şi a scris fără grabă o scrisoare de trei pagini, adresată parohului bisericii pe care o frecventa. Fără greşeli de ortografie, fără rânduri scrise strâmb. Grafologii afirmă că era de un calm desăvârşit atunci când a scris scrisoarea. A lăsat-o acolo, pe masă. Restul poveştii e ştiut de toţi. Nimic, nici cel mai mic gest al lui Martin Lenx nu a fost negândit, făcut la nervi sau mânat de furie. Nimic din ce a comis nu a fost instinctiv sau precipitat. Şi în fiecare dintre asasinatele din ultimele opt luni, modelul s-a repetat cu exactitate milimetrică.

„Crezi că sunt nebună?", i-a răsunat în minte vocea mamei sale.

Amaia a închis ochii pentru o secundă, încercând să-şi alunge din minte umbra mamei aplecându-se deasupra ei.

– Nu, o noapte nu e la fel ca alta, a spus şi apoi a regretat imediat.

Dar era prea târziu, Dupree îşi lăsase capul uşor într-o parte şi o cerceta atent cu privirea. Îşi dăduse seama că vorbise despre ea însăşi.

– Ce vreţi să spuneţi, Salazar? Lenx şi-a ucis familia în timpul dimineţii.

– Vreau să spun că nu toate zilele sunt la fel, nici toate momentele; ordinea, momentul contează. Fiecare dintre crimele comise împotriva a şase familii, calchiate milimetric după cele comise împotriva propriei familii, nu sunt fapte *per se*, nu sunt entităţi de sine stătătoare, sunt doar repetiţii ale adevăratei crime. Cu fiecare crimă comisă, îşi confirmă sentinţa despre adevăratul obiectiv, adică familia lui actuală.

– De ce nu i-a omorât deja? a întrebat Dupree calm, ca şi cum ar fi cunoscut deja răspunsul.

Amaia a simţit din nou prezenţa mamei, aplecată asupra ei noapte de noapte.

A deschis ochii şi a spus:

– Pentru că o noapte nu e la fel cu alta, aştepta un semn, făcea parte din ritual.

– Aştepta, făcea? a întrebat Tucker pe un ton nedumerit.

– Vreau să spun „aşteaptă“, „face“, s-a corectat Amaia, venindu-şi în fire şi, frustrată, şi-a închis din nou ochii pentru o secundă. Această spadă a lui Damocles atârnând asupra victimelor lui îl face să se simtă puternic, iar capacitatea lui de a aştepta momentul oportun ne spune multe despre starea lui psihică, iar această stare nu e deloc a unui om frământat de gânduri şi nebun de furie, nu e a cuiva care-şi pierde stăpânirea de sine. Nu există nici un indiciu care să ne ducă cu gândul la frenezia de care a fost posedat Brad Nelson în noaptea în care a făcut praf salonul casei lui, sau în fiecare dintre certurile cu soţia, când s-a arătat incapabil de a-şi stăpâni nervii şi a sfârşit prin a sparge obiectele din jurul său.

– Vreţi să spuneţi că distrugerile apărute mereu în scena crimelor nu au nimic de-a face cu o reprezentare a mâniei? Credeam că asta se poate înţelege din citatele din Biblie alese de Lenx, a spus Tucker la telefon.

Vocea ei, gâtuită de interferenţele tot mai puternice de pe linie, a sunat răutăcioasă, ca a unei vrăjitoare bătrâne.

– O distrugere pe care compozitorul o lasă în seama Domnului, a răspuns Amaia, a naturii, o judecată pe care nu el o face, dar căreia i se supune. Şi aici avem din nou un aspect diferit. Johnson şi cu mine credem că e greu ca un om precum Lenx, cu convingerile sale morale şi religioase, să renunţe la călăuza morală în noua lui viaţă.

– Nu uitaţi că superiorul său din Galveston l-a văzând intrând, aproape pe furiş, într-o biserică. S-ar putea să se fi hotărât ca în noua lui viaţă să

nu-şi facă publică credinţa, a remarcat Dupree.

Amaia a negat.

– Am mari îndoieli şi în privinţa asta, cred că e puţin probabil ca un luteran convins, aşa cum este el, să îmbrăţişeze nitam-nisam catolicismul. După cum reiese din scrisoarea de după comiterea crimelor, apărarea credinţei, mai presus de faptele drepte, e justificarea acţiunilor sale. Conceptul este fundamental în luteranism, contrar preceptului catolic al faptelor drepte unde intră inclusiv acceptarea credinţei greşite. Martin nu era dispus să-i ierte pe păcătoşi, aceştia greşeau în faţa Domnului, iar el era ciocanul său.

A întins un deget spre Johnson şi acesta a luat cuvântul.

– Mai este şi faza cu bunica, am stabilit că a existat o bunică în toate cazurile, sau când nu a existat una, a căutat o figură care să reprezinte substitutul bunicii, ceea ce e important pentru el. Părinţii lui Nelson au murit în urmă cu mulţi ani, iar mama soţiei lui a murit când aceasta era foarte mică şi, în cazul ei, nu a fost înlocuită cu o bunică substitut; copiii lor sunt deja mari, nu au servitoare, guvernantă sau mai ştiu eu pe cine care să locuiască cu ei.

Emerson a intervenit pentru prima dată.

– Da, am în faţă concluziile subinspectoarei Salazar şi există posibilitatea ca de data aceasta să nu fi repetat toate modelele vieţii lui anterioare. Dacă, aşa cum susţine Salazar, aceasta a fost un soi de versiune corectată, atunci ar fi putut elimina câteva aspecte. Inclusiv trecerea la o altă religie ar putea fi o decizie deplin conştientă pentru a evita întâlnirea cu cineva dintre enoriaşii fostei lui biserici.

Amaia a pufăit înainte de a răspunde:

– Bineînţeles, nu cred deloc că el ar vrea ca „greşelile“ din viaţa lui anterioară să se repete, însă credinţa era valoarea lui fundamentală, iar figura bunicii are o asemenea importanţă covârşitoare încât a repetat-o la fiecare dintre asasinate, până într-acolo încât, în cazul familiei Allen, a găsit un substitut pentru bunică, o femeie în vârstă pe care a urmărit-o pe câmp pentru a o lăsa moartă sub acoperiş. Cred că a încercat să nu mai facă greşelile din trecut, dar mai cred şi că abia aşteaptă să le comită din nou pentru simplul motiv că urmăreşte un ideal imposibil. Familiile au multe aspecte comune în ceea ce priveşte viaţa de zi cu zi şi acelaşi gen de conflict apare în diferitele etape ale creşterii copiilor.

– Dacă nu, a intervenit Johnson, întrebaţi pe oricine practică terapia de familie şi psihologia infantilă şi juvenilă. Cât timp copiii sunt mici, e destul de probabil să ai mai mult control asupra lor, însă odată adolescenţi, se întâmplă frecvent să aibă nevoie de cât mai multă independenţă. De acolo, aşa cum s-a întâmplat şi în trecut, vor începe

problemele. În plus, dacă mergem pe ideea că actuala lui soţie nu este de acord cu nişte norme atât de rigide, atunci posibilitatea ca el să aibă din nou acelaşi comportament este imensă. E clar că opera lui nu-l va mai mulţumi, că n-o să-i mai placă şi va decide, ca data trecută, să arunce totul la gunoi şi, eventual, să o ia de la capăt.

Vocea lui Tucker s-a auzit cu întreruperi înainte de a nu se mai auzi deloc.

Dupree a luat telefonul şi a format încă o dată numărul.

– Îmi pare rău, agentă Tucker, a spus când ea a răspuns, mă tem că putem rămâne în orice moment fără putinţa de a comunica telefonic. Oricum, internetul încă funcţionează; dacă nu ne mai putem auzi la telefon, vom continua pe e-mail. Continuaţi cu ce voiaţi să spuneţi.

– Da. Subinspectoare Salazar, nu sunt de acord cu ipoteza voastră, eu cred că este Nelson; fiecare argument pe care îl aduceţi împotriva lui, mie mi se pare că demonstrează că este el. Emerson e de aceeaşi părere. Johnson, ce spuneţi?

– Sunt de partea lui Salazar, ceva parcă nu se potriveşte, deşi există destule aspecte care coincid şi-l fac suspect, aşa că, bineînţeles, ar trebui să aflăm dacă nu e acasă, zăcând în pat, beat şi plângând...

– Ce fel de pizza preferaţi? a întrebat Tucker.

– Dublă, cu anşoa şi măsline, a răspuns Johnson.

Poliţiştii din New Orleans s-au uitat când la telefonul aflat chiar lângă microfon, când la Johnson, care-i privea amuzat.

– E o metodă destul de des folosită, atunci când vrem să aflăm dacă cineva este acasă; un agent îmbrăcat în curier îi livrează o pizza, a spus zâmbind. Oricine îi deschide băiatului cu pizza, chiar dacă nu a comandat.

Ecranul telefonului mobil s-a făcut negru. Apelul se întrerupsese. Dupree a format din nou numărul lui Tucker, dar de data aceasta a fost imposibil să mai restabilească legătura.

31. NANA. SOMN DE VECI

Stadionul Superdome, New Orleans
Luni, 29 august 2005, ora 8.45

Nana a luat o pastilă şi a înghiţit-o fără apă, numai cu saliva şi cu toată agitaţia ce i se adunase în piept, dându-i ghes să plângă şi să aibă în gură un gust metalic, ca şi cum ar fi înghiţit sânge. S-a sprijinit de perete încercând să se mai elibereze puţin de greutatea ce-i apăsa şoldul drept. Durerea violentă îi străbătea corpul de la călcâi până la mijloc, provocându-i cârcei ce ameninţau să o pună la pământ în orice moment. A închis ochii şi s-a gândit la efectul calmant al pastilei, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că deja începuse să acţioneze.

Se aflau de trei ore în coridorul din Superdome. Pe la şase dimineaţa fuseseră nevoiţi să se mute acolo, după ce o puternică rafală de vânt a smuls acoperişul stadionului, lăsându-i în bătaia ploii. Uzi leoarcă şi îngroziţi, s-au refugiat mai întâi în tunelul de acces, dar încetul cu încetul, împinşi de lumea care venea din tribune, au ajuns pe coridorul interior. Bobby a sprijinit de perete scaunul cu rotile în care stătea maică-sa şi a ajutat-o pe Nana să se aşeze lângă ea, pe jos, pe perna adusă de acasă, cu spatele sprijinit de perete. A stat aşa, nemişcată, cu capul sprijinit de roata scaunului Selethei, uitându-se epuizată la oamenii care mişunau dintr-o parte într-alta căutând un loc gol la perete unde să îşi pună jos lucrurile. Era cald, avea părul ud de la ploaie, dar pata de urină de pe fustă se uscase, lăsând un cerc albicios. Nana şi-a frecat dezgustată fusta, până când şi-a dat seama că Bobby o privea grijuliu.

– Nu-i nimic, Nana, nu are nici o importanţă şi aproape că nu se mai vede deja.

În loc de răspuns, ea a închis ochii. După ce reuşise să iasă din baia unde o femeie era violată, ţipase din răsputeri reuşind să atragă atenţia unor tineri grupaţi în apropiere de scări, pierduţi printre alte grupuri gălăgioase; când le-a explicat despre ce era vorba, atitudinea lor s-a schimbat brusc şi s-au uitat temători spre uşa băii. Doi dintre ei s-au oferit să meargă până la următoarea poartă de acces, acolo unde, după spusele unei fete, se afla un echipaj de poliţie. Până să se întoarcă, după o veşnicie, Nana i-a văzut pe cei trei bărbaţi ieşind şi pierzându-se în mulţimea din hol, apoi a ieşit şi femeia. A privit într-o parte şi într-alta, şi-a netezit hainele cu o mână, iar cu cealaltă şi-a aranjat părul.

Când tinerii au revenit însoţiţi de doi poliţişti, femeia nu se mai vedea.

– Trei bărbaţi au violat o fată, dar acum au plecat toţi.

Poliţiştii au făcut schimb de priviri, au intrat să cerceteze baia şi s-au întors în mai puţin de două minute.

– Nu mai e nimeni acolo, a spus unul dintre poliţişti, ţinând în mână bastonul ei.

– V-am spus că au plecat deja, a spus ea. Erau trei, n-am putut face nimic.

Unul dintre poliţişti a observat pata de pe fusta ei.

– Doamnă, sunteţi împreună cu cineva? Ar fi mai bine să vă întoarceţi la locul dumneavoastră şi, vă rog, nu mai mergeţi singură la baie, nu e un loc sigur.

Două fete au însoţit-o până la locul ei. Fetele au plecat, Bobby a spus că-i pare rău, iar Seletha a continuat să doarmă. Nimic altceva. Nimeni nu a făcut nimic. Nu se putea face nimic. A stat acolo nemişcată, gândindu-se la toată mizeria aceea, până când o rafală de vânt a smuls acoperişul stadionului, lăsând ploaia să se abată peste ei şi obligându-i să se întoarcă în coridorul interior.

S-a uitat neputincioasă la balta maronie ce continua să se extindă la picioarele ei. Afară, mareea de furtună şi creşterea apelor făcuseră ca la un moment dat canalizarea să dea pe dinafară. În ultima jumătate de oră, veceurile şi chiuvetele din Superdome începuseră să vomite ca nişte gheizere pestilenţiale. Era atât de supărată încât nici măcar nu şi-a dat seama când perna de sub ea începuse să se îmbibe de mizerie. Bobby a ajutat-o să se ridice în picioare, scuzându-se încontinuu, de parcă el ar fi fost de vină că veceurile dăduseră pe dinafară. A luat de jos perna Nanei, i-a scos faţa pătată şi apoi i-a dat înapoi perna, care avea o mică pată gălbuie la unul dintre colţuri.

Bobby a întins mâna şi şi-a pus palma pe fruntea umedă a mamei lui.

– Cred că are febră.

– E foarte cald aici, a spus Nana, deşi era convinsă că Bobby nu se înşela, dar încerca şi ea să facă tot ce putea pentru a trece mai uşor peste întreaga situaţie.

– Mamă! Trezeşte-te! Mamă, mamă...

Bobby s-a aplecat cu urechea la buzele ei ca să-i audă respiraţia. I-a deschis pleoapele ca să-i vadă pupilele, care s-au dovedit a fi inegale şi lipsite de reacţie la lumină. A strâns-o de mână, continuând să o strige.

– Mamă, trezeşte-te, mamă, te rog trezeşte-te, repeta el tot mai neliniştit.

I-a apucat un deget şi a apăsat cuticula până când i-a apărut o picătură de sânge. Ochii Selethei nu au reacţionat deloc.

– Nana, cred că mama a intrat în comă.

32. ANŞOA ŞI MĂSLINE

Miami, Florida

Prin geamurile fumurii ale furgonetei, agenta Tucker vedea câţiva nori cumulus uriaşi, întinşi pe cerul albastru din Miami. Uşa casei lui Nelson era pe jumătate ascunsă de intrarea de la casa vecină. Era un duplex destul de nou şi nu arăta rău, chiar dacă era vizibilă diferenţa dintre casa alăturată, mult mai bine întreţinută şi împodobită cu ghivece de flori, şi casa lui, care nu avea nici măcar perdele la ferestre. Se aflau acolo de aproape o oră, iar cele douăzeci de grade din exterior se transformau într-o temperatură greu de suportat în maşina cu motorul oprit. Tucker încercase să se concentreze la dosarul primit de la Amaia, care conţinea informaţiile pe care le aveau până acum. O picătură de sudoare i-a alunecat pe frunte dându-i senzaţia că o insectă i se mişca pe piele. A oftat resemnat şi şi-a lăsat privirea să alerge prin interiorul furgonetei. Căldura emanată de trupuri, plus mirosul de transpiraţie al celor trei însoţitori, începeau să fie insuportabile. Folosiseră un dispozitiv de ascultare de la distanţă, iar unul dintre agenţi, dându-se drept un operator de telefonie, sunase la telefonul fix al lui Nelson până când intrase robotul. Dar asta nu era concludent. Se putea foarte bine să fi văzut numărul apelantului şi să se fi hotărât să nu răspundă. Apoi l-au sunat pe mobil din partea companiei de telefonie: „Numărul la care aţi sunat nu este disponibil sau nu are semnal".

A răsuflat uşurată când a văzut scuterul cu portbagajul pentru transportat pizza, condus de falsul curier cu vestă roşie şi şapcă colorată. A rulat foile de pe care citise şi le-a făcut un semn tehnicienilor să mai verifice încă o dată comunicarea prin staţia radio, pentru a fi siguri că agentul de afară îi auzea bine, apoi au început. Tânărul agent a parcat scuterul lângă trotuar, a străbătut aleea cu pietriş şi apoi zona verde din faţa intrării în casă.

– Dă-i drumul, i-a ordonat Tucker prin staţie.

Agentul a apăsat butonul soneriei o singură dată. Nimic. Încă o dată. Nimic.

– Mai sună, i-a cerut Tucker.

Nimic.

Tucker a aşteptat câteva secunde, scrutând din furgonetă intrarea în casă.

– Mai sună o dată şi dacă tot nimic, încercăm să pătrundem cu camera pe sub uşă.

Agentul a mai sunat de câteva ori. Atunci s-a deschis uşa celeilalte case din duplex. Un bărbat de vreo şaptezeci de ani, îmbrăcat într-o pijama cu nasturii descheiaţi la piept, s-a sprijinit de balustrada scării şi a privit către curier.

– Băiete, mi-e tare greu să cred că vecinul meu a comandat pizza aia, a spus cu maliţiozitate.

– Intră în vorbă cu el, i-a indicat Tucker.

Ştia din experienţă că vecinii pot fi o sursă de informaţii sigure.

– Păi, domnule, a spus curierul prefăcându-se că citeşte dintr-un carneţel, am o comandă de pizza mare, cu cantitate dublă de anşoa, măsline şi capere, pentru domnul Brad Nelson, strada Tiboly, numărul 556 B. Sper că n-am greşit adresa.

Toţi cei din furgonetă au chicotit şi au făcut gesturi de exasperare.

Bărbatul în pijama şi-a dus mâna la bărbie, de parcă ar fi vrut să verifice dacă se bărbierise bine.

– Aici e, da, Brad Nelson e vecinul meu, dar mă tem că cineva v-a jucat o farsă. L-am văzut pe vecinul meu punându-şi bagajele în maşină şi mi-a spus că pleacă în călătorie.

Curierul a oftat resemnat.

– Da, se poate, sunt nişte copii care ne-au mai tras clapa de câteva ori, ar fi trebuit să ne dăm seama, oamenii nu prea mănâncă anşoa la micul dejun, a spus curierul, apoi s-a întors ca şi cum ar fi vrut să plece, dar s-a oprit. Nu ştiţi cumva când se întoarce domnul Nelson? E un client fidel şi, dacă tot am adus pizza asta până aici, aş putea să i-o las la uşă, dacă revine repede...

– Nici vorbă. Mi-a zis că o să fie plecat două sau trei zile, poate chiar mai mult.

Curierul a luat un aer oficial, i-a mulţumit vecinului şi s-a îndreptat spre stradă.

– Auzi, băiete, mă gândesc că mi-ai putea-o lăsa mie, dacă tot ai adus-o până aici, aşa cum ai zis, că nici eu nu cred să fie mulţi clienţi cărora să le placă anşoa la micul dejun.

Cei din furgonetă au izbucnit în râs. Tucker, temându-se să nu se audă până pe partea cealaltă a străzii, a reuşit cu greu să-i oprească din râs.

Tucker a ieşit din furgonetă şi s-a îndreptat spre maşină, în timp ce-şi dezlipea de spatele transpirat bluza subţire şi se lovea ritmic peste şold cu raportul de la Salazar făcut sul. „La naiba, bărbaţii ăştia n-au auzit de deodorant?" Simţea nevoia urgentă de a face un duş ca să scape de duhoarea aceea, dar înainte de asta trebuia să facă ceva mult mai

important. A deschis portiera, a intrat în maşină şi s-a aşezat pe scaunul din dreapta, lăsându-l pe Emerson să conducă.

– Bun, a zis Emerson, acum avem confirmarea că Nelson nu e în oraş şi că, foarte probabil, e în drum spre New Orleans, dacă nu cumva se află deja acolo. Îl sunaţi pe Dupree?

– Liniile telefonice nu mai funcţionează de azi-dimineaţă, iar sediul FBI din New Orleans a fost închis, nu mai e nimeni acolo. E greu să luăm legătura acum cu echipa şi după ce va părăsi centrul de urgenţe va fi imposibil.

Emerson a stat pe gânduri câteva secunde. Pentru o clipă, Tucker a crezut că analiza ceea ce tocmai îi spusese, aşa că a fost surprinsă când l-a auzit spunând:

– Subinspectoarea Salazar se înşală. Nelson este compozitorul.

Tucker s-a rotit pe scaunul ei ca să-l vadă mai bine.

– A, da? Şi unde anume se înşală?

Emerson a privit-o o secundă pe agenta Tucker, care i-a făcut semn să fie atent la drum. A răspuns şovăitor:

– Mă rog, se înşală... analiza ei e greşită, a spus arătând spre hârtiile din mâna lui Tucker. Ea crede că Martin Lenx este compozitorul, dar nu este de acord că acesta ar fi putut lua o nouă identitate, să fie Nelson.

– Deci analiza ei vi se pare greşită?

El a privit-o din nou, încurcat. Încerca să o linguşească, să-i spună că e de partea ei, dar ea...

– În fine, vreau să spun că noi avem dreptate, iar ea, nu.

– Analiza ei mi s-a părut strălucită, de o mare clarviziune. Cred că avem noroc că face parte din echipa noastră. Aţi face bine, agent Emerson, să învăţaţi de la ea; dacă aveţi de gând să progresaţi, să jucaţi un rol important în FBI, învăţaţi-vă să nu vă mai îndoiţi de ceea ce spune o femeie numai pentru că este femeie. Data următoare, gândiţi-vă mai bine.

Emerson a pufnit agitat. Părea un copil pe punctul de a plânge.

– Nu înţeleg, nici dumneavoastră nu sunteţi de acord cu ea.

– Diferenţa este că eu o respect. Puteţi să mă periaţi cât vreţi, dar dacă credeţi că mă aliez pentru a critica o femeie care e de o mie de ori mai deşteaptă decât dumneavoastră, atunci vă înşelaţi amarnic.

Emerson a expirat aerul pe nas şi a ales să tacă, incapabil de a găsi cuvintele potrivite.

Tucker a zâmbit din nou. Şi-a scos telefonul, a căutat un contact şi a apelat numărul.

– Nu fiţi trist, agent Emerson. Poate că Dupree e în New Orleans, poate că Nelson e şi el în New Orleans, ba chiar s-ar putea ca Salazar să aibă

dreptate, a spus ridicând raportul până în dreptul ochilor lui, însă crede-mă că noi ne aflăm la locul potrivit şi în momentul potrivit.

33. MONEDE DE ARGINT

Washington, D.C.
Luni, 30 august 2005

Directorul Wilson s-a uitat pe fereastră la traficul scăzut de pe strada Pennsylvania, ceva normal pentru o zi de luni din august. Cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor sport şi cu soarele colorându-i şi mai mult faţa rotofeie, avea o atitudine relaxată şi nepăsătoare, în contrast cu expresia severă a gurii şi cu fruntea încruntată deasupra ochelarilor săi cu rame subţiri.

– Sunt singurul căruia asta i se pare o mare măgărie? a întrebat Michael Verdon din spatele biroului său.

Wilson s-a întors spre el şi l-a privit cu un amestec de mâhnire şi resemnare. A oftat înainte de a răspunde:

– De la măgari, măgării...

– Şi e limpede că agenta Tucker e o măgăriţă...

– Da, a fost de acord Wilson, dar este o măgăriţă care are dreptate şi am trăit destul de mult încât să ştiu că uneori e mai bine să-i dai o medalie cuiva ca Tucker, decât să laşi să cadă capul unui prieten.

Verdon a negat scârbit, a ridicat căştile telefonului şi a cerut să înceapă convorbirea pe care o solicitase. A pus telefonul pe difuzor pentru ca şi Wilson să poată auzi conversaţia şi şi-a imaginat surpriza lui Dupree la primirea unui apel telefonic din biroul directorului departamentului de criminalistică din Washington, prin intermediul telefonului fix al comandantului pompierilor.

– Michael?

Vocea lui Dupree era limpede, însă Verdon îl cunoştea bine şi a simţit în ea o urmă de suspiciune.

– Aloisius, Jim Wilson e aici, cu mine. Îţi spunem bună dimineaţa de la Washington. Îmi imaginez că în Louisiana nu e chiar atât de bună. Imaginile de la ştiri sunt înspăimântătoare. Se vorbeşte despre o mulţime de clădiri rase de pe faţa pământului şi de sute de morţi şi dispăruţi. Credem că lucrurile se vor complica în următoarele ore, îngreunând mult o operaţiune gen năvod.

Dupree a ascultat cu atenţie şi a gândit un răspuns prudent; nimic din ce îi spusese Verdon nu i se părea atât de important încât Jim Wilson să-şi întrerupă concediul.

– Michael, Jim, ce se întâmplă?

Verdon l-a privit pe Wilson şi a oftat, ridicând ambele mâini. Dupree nu era tâmpit, ştia prea bine că nu-l sunaseră ca să-i spună buletinul meteo.

– Dupree, circumstanţele meteorologice speciale, faptul că în prezent echipa ta e împărţită în două şi acţionează în două locuri diferite, plus dimensiunile catastrofei din New Orleans ne-au făcut să luăm câteva decizii.

Dupree a rămas tăcut. Numai pârâiturile liniei telefonice i-au făcut să fie siguri că legătura nu fusese întreruptă.

– Credem că trebuie să-ţi dăm câteva explicaţii, a continuat Verdon respectuos. Am urmărit cu mare atenţie cum a avansat investigaţia, agenta Tucker ne-a informat...

– Am auzit bine? Agenta Tucker v-a informat pe voi? a intervenit Dupree.

– Aloisius, te rog, nu mai fi atât de defensiv şi ascultă-ne, suntem prietenii tăi, a intervenit Wilson ridicând vocea.

– După cum îţi spuneam, a continuat răbdător Verdon, agenta Tucker ne-a informat că aţi aflat despre prezenţa unui poliţist din Miami, Brad Nelson, în toate locurile unde au fost asasinate familii întregi şi că sub-inspectoarea Salazar a descoperit similitudini importante între crimele compozitorului şi un caz de asasinare a unei familii petrecut în urmă cu optsprezece ani.

– Văd că agenta Tucker a uitat să menţioneze că, de fapt, chiar dacă Nelson a fost cu echipa de salvare în unele locuri ale crimelor, s-a întors mai repede din Brooksville şi, în mod oficial, nu se află în New Orleans. Şi bineînţeles că a mai uitat să spună că, deşi Salazar e de părere că compozitorul poate fi un individ pe nume Martin Lenx, care, cu optsprezece ani în urmă, şi-a ucis familia, nu crede că Nelson se potriveşte cu profilul acestuia.

– Înţelesesem că e suspectul vostru...

– Îmi spui mie sau agentei Tucker?

– Aloisius, pentru Dumnezeu! a spus Wilson pe un ton rugător.

– Nelson este suspectul nostru, dar toate indiciile sunt circumstanţiale; urmează să-l interogăm pe colegul său din echipa de salvare şi să avem confirmările pe care i le-am cerut lui Tucker la şase dimineaţa. Încă nu am primit raportul, dar văd că voi l-aţi primit.

– Tucker zice că, deşi a încercat, i-a fost imposibil să ia legătura cu tine.

– Altceva? a întrebat Dupree pe un ton dur, din care răzbătea nerăbdarea.

Wilson l-a privit pe Verdon şi a dat afirmativ din cap, era evident că Dupree simţise că situaţia era complicată, aşa că nu mai avea nici un rost să tot amâne.

– Agenta Tucker a vorbit cu soţia lui Nelson, a spus Verdon dintr-o suflare, supărat.

– Cum?

Nu era o simplă întrebare, nu ţinea de atitudinea pe care o adoptase în timpul convorbirii, întreba cum de îndrăznise.

Verdon l-a înţeles.

– După ce adunase toate acele informaţii, i s-a părut că era ceva ce i se cuvenea.

– De ce nu a cerut voie? a întrebat Dupree.

– Ascultă-mă, Dupree, ştiu că eşti supărat, dar comunicaţiile sunt aproape imposibile; telefoanele mobile nu mai funcţionează în New Orleans, ne-a luat mai bine de o oră ca să vorbim cu tine la telefonul fix, şi asta când ştii bine că avem acces la toate mijloacele posibile.

– De la ce oră aveţi confirmarea că Nelson nu se află în New Orleans? a vrut să ştie Dupree, fără să-i răspundă lui Verdon.

– Puţin după şapte dimineaţa.

– Şi de ce nu ne-a informat imediat? Acum e aproape unsprezece. Liniile telefonice au picat odată cu căderea curentului electric, dar am dat ordine clare să transmitem prin e-mail orice apare nou în decursul anchetei.

– Nu era cu mult mai mult decât ceea ce ştiaţi deja şi a crezut că cel mai bun lucru în desfăşurarea investigaţiei era să vorbească cu soţia.

– La ce oră?

– Dupree...

– La ce oră a vorbit cu soţia lui Nelson? De la Miami la Tampa faci patru ore cu maşina.

– Nu avem nici o informaţie în privinţa asta, a minţit Wilson, ştiind prea bine că Dupree se prinsese.

Verdon a intervenit împăciuitor.

– Chiar tu ai zis că au existat probleme de comunicaţie din cauza furtunii şi a căderii curentului electric.

– Sunt la centrul de urgenţe 911, au generator de electricitate şi sunt treizeci de operatori care primesc telefoane; îmi vine greu să cred că nu a reuşit să ia legătura cu mine. După cum se vede, acum, când aţi vrut cu adevărat să-mi transmiteţi ceva, aţi găsit calea de-a o face, a spus sarcastic.

– Aloisius..., l-a rugat Verdon, pe un ton conciliator.

– Aloisius, a continuat Wilson, important este că soţia lui Nelson a confirmat anumite aspecte, destul de importante, cu privire la comportamentul lui. Alaltăieri, şi-a făcut apariţia la ea acasă. A zis că părea neobişnuit de senin, ciudat şi misterios, departe de omul frământat din ultimul timp. A spus asta, fiecare cuvânt îi aparţine: „Tot ce s-a întâmplat este din vina mea, ştiu că am făcut totul greşit, dar am să îndrept lucrurile. Acum trebuie să plec, am ceva de făcut care nu suferă amânare, însă, când am să revin, voi fi pregătit să-mi îndrept toate greşelile".

– A spus „să-*mi* îndrept" sau doar „să îndrept"? a vrut să ştie Dupree.

– La mine apare doar „să îndrept".

– Ar putea fi pur şi simplu promisiunea unui om care încearcă să se îndrepte, dar la fel de bine ar putea şi să anunţe că momentul aşteptat se apropie, a explicat Dupree. Dacă a spus doar „să îndrept greşelile", înseamnă că nu şi le asumă, chiar dacă vrea să le îndrepte. Salazar crede că omul nostru amână asasinarea familiei pentru că aşteaptă un moment anume, un soi de semn despre care încă nu ştim nimic, continuăm să ne batem capul cu asta.

Dupree a tăcut câteva momente pentru a-şi pune ordine în gânduri. Când a vorbit, tonul său era din nou plin de indignare.

– Vă daţi seama de importanţa a ceea ce îmi spuneţi? Sunt informaţii vitale pentru investigaţie, iar agenta Tucker le-a trecut sub tăcere cu bună ştiinţă. A acţionat anapoda. S-ar putea să fi pus în pericol întreaga anchetă. Dacă se dovedeşte că Nelson este omul nostru, iar ea a vorbit cu soţia lui, iar soţia lui îi spune asta lui Nelson, atunci s-ar putea să intre la idei.

– De asta te-am sunat, Dupree, a spus Verdon. Am autorizat o operaţiune de salvare a familiei Nelson şi am pus-o pe Tucker la conducerea unei echipe din Miami.

Dupree a rămas tăcut.

– Aloisius, a spus Wilson pe un ton împăciuitor. Trebuie să înţelegi.

– Chiar sunteţi atât de orbi încât nu vă daţi seama ce face Tucker?

Oftatul adânc al lui Verdon s-a auzit prin telefon.

– Aloisius, ştii că te apreciez cu adevărat, dar de data aceasta nu poţi pune întreaga responsabilitate pe umerii noştri. Te-ai reîntors în oraşul tău natal. În lumina a ceea ce s-a întâmplat ultima dată când ai fost acolo, e firesc să ne punem nişte întrebări... Nu vreau să te jignesc întrebându-te dacă are vreo legătură cu Samedi... Sper din tot sufletul că nu.

– Iar eu n-am să-ţi răspund pentru că nu e cazul, a răspuns Dupree cu duritate.

– Un agent cu experienţa ta ar fi trebuit să ştie că există particularităţi ale investigaţiei pe care ar fi trebuit să ni le comunici.

– Nu ştiu la ce te referi.

– Există ceva ce ai uitat să-mi spui şi acel ceva apare în raportul trimis de Salazar lui Tucker: numele de fată al lui Sarah Nelson a fost Sarah Rosenblant şi este fiica senatorului Rosenblant.

– Nu-mi vine să cred! a exclamat Dupree uluit. Chiar vreţi să spuneţi că tot circul ăsta se face pentru că socrul lui Nelson este senator?!

– Pentru Dumnezeu, Dupree! Ce te miră? a ţipat Wilson. Ştii prea bine cum merg lucrurile astea!

Verdon a intervenit, vorbind din nou calm, dar la fel de ferm.

– Cred că nu-ţi dai seama cât de gravă este situaţia. Centrul de informaţii de la baza navală Lakefront ne-a confirmat că sediul FBI din New Orleans este distrus în totalitate, furtuna i-a smuls acoperişul şi ferestrele s-au făcut ţăndări, pur şi simplu. Întreg personalul a fost mutat, inclusiv agenţii de pază. Armata face tot ce poate ca să-i salveze de acolo pe agenţi şi pe familiile lor şi să-i evacueze din zonă. După trecerea furtunii, când veţi ieşi în stradă, veţi fi singuri. Dacă Operaţiunea Năvodul eşuează şi se dovedeşte că omul nostru chiar este asasinul, iar senatorul află că fiică-sa şi nepoţii lui au fost puşi în pericol pentru că nu am activat protocolul de securitate, o să cadă multe capete şi nu are rost să-ţi mai spun că ale noastre abia de se mai ţin.

Înainte de a închide, Verdon a mai precizat:

– Mai este ceva. Chiar dacă tu consideri că intervenţia noastră e o ingerinţă în conducerea echipei tale, asta nu înseamnă că nu avem încredere în tine. Nu am prea multe informaţii despre subinspectoarea Salazar, dar te las pe tine să hotărăşti cum să te foloseşti de ea şi cum poate influenţa mersul anchetei. Sunt circumstanţe extraordinare pentru care trebuie luate măsuri extraordinare. Dacă vrei să treci sub tăcere informaţia asta, o să o ascundem şi noi cât de mult putem. Nu cred să fie cine ştie ce mare problemă.

34. INSOMNIE

Centrul de urgențe 911, New Orleans
Luni, 29 august 2005, între orele 10.00 și 12.00

Amaia s-a aplecat spre fereastră, încercând să vadă ceva prin fanta pe care cineva o făcuse în hârtia de împachetat care proteja geamurile. Sticla i-a oglindit chipul. Apărându-și ochii cu palmele căuș a reușit să vadă în exterior. Orașul era cenușiu: chiar dacă se făcuse dimineață de ore bune, cerul continua să fie la fel de întunecat precum un lac adânc. I s-a părut că vede un incendiu în depărtare, probabil explodase o conductă de gaz. Prin fața ochilor i s-au perindat plutind mai multe plafoane de mașini ce ieșeau din apă ca niște țestoase moarte.

După convorbirea cu comandantul echipei de salvare, încercase să-și reia munca și recitise declarațiile martorilor, care o făceau să ajungă din nou la cea a lui Joseph Andrews, a căpitanului Reed din Galveston, a echipei criminalistice care luase probele din casă, la cea a lui Nelson despre ceea ce văzuse acolo. Ea și Johnson scotociseră prin toate arhivele criminalistice din ultimii optsprezece ani, din toată țara, dar după asasinarea familiei Lenx nu mai găsiseră nici un caz care să întrunească particularitățile aceluia, până la cazul din Galveston. Totul începea acolo. Uciderea familiei Andrews reprezenta geneza personală a acelui creator de morți.

Da, dar în ce mod, cum, care era semnul pe care entitatea aceea îl aștepta pentru a dezlănțui Armagedonul său?

Zgomotul provenind din sala de urgențe i-a alungat concentrarea. Johnson și polițiștii din New Orleans erau deja la ușă. A închis laptopul și i-a urmat.

Liniile telefonice erau sufocate. Imediat ce operatorii terminau o convorbire, telefoanele începeau să sune din nou. Amaia s-a așezat lângă operatoarea cu care vorbise mai devreme, iar aceasta a salutat-o, în timp ce răspundea la un alt apel. Tonul nu i se schimbase, îi rămăsese la fel de calm. Amaia și-a spus că de fapt vorbea și mai liniștită, numai chipul îi trăda tensiunea. În timp ce asculta apelurile de ajutor, își strângea buzele atât de tare încât uneori îi deveneau invizibile, de parcă ar fi vrut să-și înghită propria gură.

Coordonatorul operatorilor a dat drumul la difuzor ca să poată auzi unele apeluri.

Plânset.

„Vă rog, ajutaţi-mă, casa mea s-a deplasat, sunt cu doi copii mici şi îmi intră apa în casă."

– Doamnă, nu putem face nimic, nu avem pe cine să trimitem, poliţiştii nu au voie să iasă până nu trece furtuna.

Sau o voce incredibil de calmă.

„Bună, suntem pe plajă, am fost nişte tâmpiţi, cred că o să murim aici."

– Doamnă, faceţi tot ce puteţi ca să vă adăpostiţi, deocamdată nu vă putem trimite pe nimeni în ajutor.

Voci disperate.

„Vă rog, ajutaţi-ne, suntem în podul casei, dar nu avem ieşire prin acoperiş, apa e deja la uşa podului, vă rog, scoateţi-ne de aici."

– Domnule, toţi agenţii s-au retras de pe străzi ca să se pună la adăpost. Dacă vreţi, daţi-mi numele dumneavoastră şi adresa.

„Numele noastre? Ca să ştiţi pe cine o să găsiţi morţi?"

Voci lipsite de speranţă.

„O să mor, mă numesc Ethel Burel, sunt în districtul 9."

– Nu o să muriţi, doamnă, încercaţi să vă adăpostiţi, o să trimitem pe cineva la dumneavoastră imediat ce furtuna se mai domoleşte.

– Aşa sunt toate apelurile.

Directorul i-a pus o mână pe umăr, îndemnând-o să continue. Femeia şi-a pus din nou căştile şi a răspuns la un nou apel.

– Oamenii ne cer ajutorul şi noi nu putem face altceva decât să le notăm numele şi adresa şi să-i punem pe o listă lungă de aşteptare.

– Care e situaţia în acest moment? a întrebat Johnson.

Bărbatul s-a enervat brusc, l-a privit şi a ridicat o mână spre ecranele care atârnau de tavan. Toţi şi-au îndreptat privirile într-acolo, mai puţin Johnson, care s-a uitat la faţa crispată a coordonatorului.

– Într-un cuvânt: haos. Oraşul a rămas fără curent. Ne-au anunţat că au căzut mai mulţi stâlpi de înaltă tensiune, telefoanele mobile nu mai funcţionează, probabil că vântul a smuls antenele telefonice. Plouă în interiorul stadionului Superdome, oamenii s-au înghesuit pe coridoare şi canalizarea e înfundată, veceurile au dat pe dinafară, inundând totul. Au avut loc agresiuni, violuri şi bătăi, atât la Superdome, cât şi la centrul de conferinţe. Se vorbeşte despre persoane care au fost omorâte cu arme albe. Există case în flăcări, bănuim că incendiile sunt provocate de scurgerile de gaz apărute în urma deplasării caselor. Din mai multe zone, am primit informaţii despre vârtejuri şi tornade mai mici, de parcă nu am fi avut destule. Am fost anunţaţi că există cadavre plutind pe străzi. Case întregi duse de ape. Dar dacă m-aţi întrebat doar pentru a afla ceva

despre „împuşcăturile la foc automat“ ale dumneavoastră, deocamdată nu ştim nimic de aşa ceva.

Johnson l-a privit surprins. A făcut câţiva paşi până a ajuns în faţa coordonatorului, iar acum erau despărţiţi numai de pupitrul de comandă. I-a citit numele pe plăcuţa de pe masă. Bernard Antée.

– Ascultaţi-mă bine, domnule Ante.

– Antée, l-a corectat acesta, fără să se sinchisească să-l privească.

– Uitaţi-vă la mine, domnule Antée, i-a cerut Johnson.

Coordonatorul l-a privit iritat, cu bărbia ridicată.

– Spuneţi, i-a zis enervat.

Păstrându-şi calmul, Johnson s-a mai apropiat puţin şi s-a aplecat în faţă, obligându-l pe coordonator să facă acelaşi lucru; apoi i-a şoptit la ureche:

– Suntem aici pentru a vă ajuta. Căutăm un ucigaş, un monstru care se va ridica dintre ruinele acestui oraş pentru a-i ucide în propria lor casă pe toţi membrii unei nefericite familii, după ce au avut norocul de a supravieţui catastrofei. Şi da, vor fi împuşcături la foc automat, una după alta, o să le zboare creierii, unul câte unul, inclusiv copiilor, timp în care ceilalţi vor fi obligaţi să vadă toate astea. Ştiu că situaţia nu vă amuză, dar n-aveţi dreptul să credeţi că pe mine da. Nu sunt împuşcăturile mele; vor fi, dacă nu reuşim să intervenim, împotriva unei familii care nu are altă vină decât că a supravieţuit dezastrului, fără să ştie că asasinul atât aştepta pentru a o executa.

Când Antée a ridicat capul, faţa lui era răvăşită. L-a privit pe Johnson şi a încuviinţat, fără să mai scoată vreun cuvânt.

35. CURĂȚENIE

New Orleans, Louisiana

Martin alesese hotelul acela pentru că toaletele nu aveau ferestre. Fiecare toaletă fusese construită ca o cameră separată între dormitor şi peretele holului interior, iar singura lor legătură cu exteriorul era o mică aerisire, pe care a astupat-o cu prosoape ca să nu mai audă vuietul ca de tubă al vântului ce făcea să vibreze conducta de fier. Era aproape douăsprezece ziua când s-a hotărât să deschidă uşa refugiului său. Uşa de sticlă a balconului cu vedere la stradă dispăruse, iar odată cu ea, toate obiectele din cameră, inclusiv patul. Mai rămăsese numai tăblia prinsă în perete şi o aplică de citit. Tavanul fals era distrus, o parte din structura de susţinere încă mai atârna printre cablurile de curent galbene. Vântul încă bătea cu putere, dar nu mai putea fi considerat un uragan. Făcând slalom printre grămezile de moloz, s-a dus în faţa găurii din faţadă, acolo unde înainte fusese fereastra. Balconul încă mai avea balustradă, dar obiectele căzute peste ea o strâmbaseră în mai multe locuri. Martin s-a hotărât să nu rişte. A privit oraşul sprijinindu-se de canatul ferestrei. Cerul, deşi încă întunecat la est, dădea semne că se va însenina treptat. Ploua mult mai uşor şi nivelul apelor începuse să scadă.

De ceva vreme, auzise prin staţia pe care o avea la el că elicopterele pazei de coastă de la baza Sikorsky se pregăteau de zbor. Trebuia să se grăbească. S-a întors în baie, a aprins lanterna şi a îndreptat-o spre oglindă pentru a-şi verifica ţinuta. Şi-a dat jos tricoul de bumbac pe care-l purtase până atunci. A deschis, din instinct, robinetul chiuvetei, care a horcăit mai întâi, apoi a scos un şuierat. Încă din zori, la robinet mai curgea doar un amestec maroniu de apă şi pământ, iar de ore bune nu mai curgea nici măcar lichidul acela. Ca să se spele, a folosit apa dintr-una dintre sticlele pe care le avea în valijoară; s-a spălat pe dinţi, pe faţă şi şi-a umezit părul tuns scurt la ceafă, ca al puşcaşilor marini. A scos din geantă o cămaşă curată, călcată impecabil, a îmbrăcat-o şi şi-a băgat-o în pantaloni, înainte de a-şi strânge cureaua. Şi-a verificat ţinuta, netezindu-şi hainele până când s-a declarat mulţumit. Înainte de a-şi lua valijoara, şi-a prins la piept, în partea stângă, ecusonul de identificare, asigurându-se că insigna se vedea foarte bine.

A zâmbit când a trecut prin dreptul a ceea ce fusese recepţia hotelului. Apa îi ajungea până la genunchi, dar putea să meargă fără probleme. În holul de la recepţie nu mai rămăsese nimic, pur şi simplu. Ca şi cum un aspirator imens ar fi tras tot ce fusese acolo.

Nu tu uşi, nici ferestre, nici zone de acces, nici lumină electrică. Tavanului îi lipseau toate plăcile de ghips, iar fâşiile argintii de bandă izolatoare atârnau ca nişte betele de Crăciun, trosnind ca iasca în bătaia vântului.

A ieşit din hotel şi a mers cu atenţie până în mijlocul străzii pustii, acolo unde firmele, panourile publicitare şi bucăţile de faţadă pe jumătate desprinse, atârnând deasupra trotuarelor, nu mai reprezentau un pericol. Ploaia încetase. A înaintat anevoios pe strada Esplanade. Mai mulţi copaci din apropiere de Cabrini, inclusiv arborele uriaş de la cafeneaua Degas, nu rezistaseră furtunii. Zăceau prăbuşiţi la pământ, ca nişte războinici învinşi. Aerul purta un amestec de izuri, de la cel de ozon până la o mixtură umedă de mucegai, ciment proaspăt, lemn putred şi noroi negru. Mici roiuri de ţânţari începeau să apară la suprafaţa apei, iar Martin ştia că atunci când avea să răsară soarele, duhoarea de mlaştină avea să fie insuportabilă. A scos din buzunar harta oraşului, pe care o împăturise în aşa fel încât să poată vedea dintr-o singură privire întreg itinerariul, subliniat cu atenţie, pe care-l avea de parcurs.

La depărtare, a văzut câţiva oameni uitându-se pe ferestre, ieşind în stradă şi privind în jur, ca nişte astronauţi ce tocmai aterizaseră pe o planetă necunoscută, ostilă şi cu atmosferă total diferită. Se mişcau lent, privind lung la distrugerile din jur, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că într-adevăr calamitatea trecuse. Se priveau unii pe alţii şi ridicau din umeri, ca şi cum ar fi suferit de o mahmureală colectivă, gesturi de dezolare pe care Martin le cunoştea foarte bine. Nu a ţinut cont de câteva chemări în ajutor ale unor oameni care începeau să iasă din starea de şoc.

– Hei, prietene, poţi să ne dai o mână de ajutor?

Şi-a lăsat capul în piept, prefăcându-se că nu a auzit.

A mers printre grămezi de moloz, saltele, piese de mobilier, ziduri surpate, copaci prăbuşiţi. De două ori a trebuit să devieze cu două străzi de la traseu din cauza firelor de curent electric care zăceau în apă, căci chiar dacă ştirile care-i parveneau prin staţie spuneau că încă nu era curent electric în cea mai mare parte a oraşului, când a trecut pe lângă câteva cabluri căzute, a auzit zumzetul descărcării electrice şi la cele întinse pe pământ a văzut cum scoteau scântei. I-a luat mai mult de o oră până să ajungă la destinaţie.

Clădirea se înălţa pe o fundaţie solidă, de ciment, ceea ce, probabil, îi făcuse pe proprietari să rămână în casă pe durata uraganului. Accesul în casă se făcea pe nişte scări laterale, care comunicau între ele printr-o mică terasă. A urcat opt trepte şi s-a aşezat ca să-şi golească cizmele de apă, uitându-se scârbit la pantalonii mânjiţi cu zoaie negre până aproape

la talie. Uluit, a privit în lungul străzii. Pe suprafaţa domoală a apei apăruse o porţiune înspumată, purtată de curenţii subacvatici. Nu avea sens, dar într-adevăr nivelul apei creştea, deşi logic ar fi fost ca acolo să fi scăzut deja. Şi-a scos batista şi a încercat, fără succes, să şteargă zoaiele îmbibate în pantalonii care i se lipeau de piele, ca şi cum ar fi avut o textură cleioasă. Pe lângă faptul că-l incomoda, toată mizeria aceea îl scârbea. Era un bărbat dichisit; poate că munca lui era direct legată de distrugere, dar Martin ştia că în acele momente de haos total, de derivă incontrolabilă, când totul în jur era murdar şi dezgustător, înfăţişarea lui spilcuită însemna o grijă atentă faţă de victime, o judecată limpede, solicitudine şi atenţie, şi toate acestea făceau să le dispară isteria iniţială, pentru ca apoi să se predea fără cea mai mică bănuială.

A apăsat butonul soneriei, care i-a confirmat că nu era curent electric. Butonul a revenit, cu un uşor scârţâit, în poziţia iniţială. Nimic altceva. Martin şi-a calmat respiraţia, ca un actor care se pregăteşte să intre în scenă. A bătut în uşă şi bătăile au răsunat înăuntrul casei. Imediat au început şi şoaptele, vocile gâtuite, spaima adunată în gâtlej, o notă de speranţă şi de teamă. A auzit îndemnurile la calm, cineva a ţistuit, cerând să se facă linişte. Martin aproape că l-a văzut ducându-şi două degete la buze. Când i s-a deschis, uşa s-a înţepenit puţin în podea, iar prin deschizătură a apărut ţeava unei arme. Folosindu-se de una dintre tehnicile scoase din manualul comis-voiajorului perfect, cel care în anii ’50 străbătea toată ţara aprovizionându-le pe doamne cu aspiratoare şi seturi de oale, a făcut un pas în spate, exact în momentul în care uşa s-a deschis. Fără să facă nici o mişcare în plus, a observat cum bărbatul îl scruta neîncrezător. A zâmbit exact cât trebuia şi şi-a dus arătătorul la ecusonul prins de cămaşa murdară, făcându-l pe bărbat să-şi îndrepte atenţia într-acolo, apoi a întrebat:

– Familia Sabine?

A aşteptat cele trei secunde cerute de manual, după care a auzit exclamaţiile de uşurare.

– Oh, Dumnezeule! Mulţumesc Ţie, Doamne! Cât de repede aţi venit!

Martin nu s-a mişcat din loc tot timpul cât bărbatul s-a chinuit cu uşa înţepenită în podea, în încercarea de a o deschide suficient pentru a-i face loc să intre şi totodată să observe că o parte din acoperiş şi din peretele din spate fuseseră luate de furtună, lăsând ploaia să intre în casă. Duşumeaua îmbibată de apă începea să se umfle, podelele se unduiau din loc în loc, conferind încăperii o aură de miraj.

– Sunteţi bine cu toţii? a întrebat Martin, cu adevărat interesat.

– Slavă Domnului, suntem bine cu toţii, câteva vânătăi şi răni uşoare. Cred că Jana are încheietura ruptă, a spus arătând spre o adolescentă

care stătea pe jos, strângând o pătură în jurul ei de parcă i-ar fi fost frig. Dar casa, casa este distrusă, a spus bărbatul, în timp ce îndepărta cu vârful piciorului obiecte căzute, frunze şi crengi venite de afară, aşchiile şi cioburile rămase de pe urma a ceea ce fuseseră bunurile lor.

S-a uitat la Martin, iar acesta, în faţa atitudinii lui întrebătoare, a rămas nemişcat pe scara exterioară, aruncând doar o scurtă privire spre revolverul pe care gazda îl uitase în mână.

– Of, fireşte, scuze, a spus căutând din privire o suprafaţă pe care să lase arma.

A observat o măsuţă plină de moloz, pe care l-a îndepărtat dintr-un singur gest al mâinii şi a lăsat revolverul acolo. Martin a intrat în casă plin de seriozitate, încrezător, şi i-a privit, unul câte unul, pe toţi membrii familiei, care, ca şi cum ar fi ascultat de o chemare divină, se adunaseră cu toţii acolo. Cu vârful cizmelor a îndepărtat resturile, suficient de mult încât să-şi poată lăsa jos valijoara. S-a aplecat ca să o lase şi din aceeaşi mişcare a pus mâna pe arma lăsată de bărbat.

– Acesta este revolverul Smith&Wesson, cumpărat în anul 2000; nu mai aveţi nici o altă armă în casă, corect?

– Nu, a răspuns bărbatul, şi în vocea lui s-a strecurat, poate, o uşoară notă de nelinişte.

Martin a zâmbit.

36. DEPENDENȚĂ

Centrul de urgențe Marina Tower
New Orleans

Dupree a urcat din două în două treptele care duceau de la biroul șefului pompierilor până la centrul de urgențe 911.

În mintea lui răsunau cuvintele lui Michael Verdon, care s-a oferit, ca și cum ar fi fost un privilegiu, să ascundă informația. Neatent până într-acolo încât nu-și dăduse seama că pentru Dupree ascunderea faptelor față de cineva nu însemna altceva decât că accepta trădarea pe care i-o vindeau drept eficacitate. A mers în sala de ședințe pe care o foloseau drept centru de comandă; era pustie, cu siguranță că avea să-și găsească colegii la centrul de urgențe.

Amaia stătea lângă coordonator și ajutorul său, avea căștile în urechi și asculta cu atenție, în timp ce citea pe monitor clasificarea apelurilor de urgență.

Dupree a intrat în sală și a trebuit să meargă până unde se afla ea și să bată cu degetul în monitor pentru a-i atrage atenția.

– Salazar, vino cu mine, i-a spus și a luat-o înapoi spre ieșire.

Dupree a intrat în sala de ședințe, s-a dus la ferestre și a început să smulgă hârtia de pe ele, rupând-o în fâșii lungi, până aproape de tavan. Amaia a intrat după el, a închis ușa și câteva secunde nu a făcut altceva decât să observe cum șeful ei dezvelea ferestrele. S-a întors spre ea, extrem de serios, aproape nervos, s-ar fi putut spune.

– Salazar, cred că ar fi bine să iei loc.

Ea a rămas nemișcată, cu ochii la el. Poate pentru a o încuraja, Dupree s-a dus la masă, a luat două scaune, s-a așezat pe unul și i-a făcut semn să se așeze și ea pe celălalt. Amaia s-a oprit în fața lui.

– Tocmai am fost în sala de urgențe; cred că nu mai e nevoie să vă spun că uraganul a provocat daune mult mai mari decât se prevăzuse inițial. Cea mai mare parte a orașului a rămas fără curent electric și fără apă, și chiar dacă orașul nu este devastat în totalitate, pentru că centrul uraganului a trecut prin estul orașului, știm că în zonele de coastă valurile ating șase metri. Elicopterele pazei de coastă și-au reluat zborurile, iar orașul văzut de sus oferă o imagine dezolantă, iar dezolant nu este un adjectiv pe care ei să-l folosească cu ușurință. French Quarter a rămas întreg, dar alte cartiere au fost devastate. West End este inundat și primele informații vorbesc despre cabluri de curent căzute și persoane refugiate pe poduri. Operațiunea Năvodul se va complica destul de mult

faţă de ceea ce gândiserăm noi. Am nevoie ca întreaga echipă să dea un randament de 100%... A făcut o pauză în care şi-a lăsat privirea în pământ pentru o secundă. Salazar, mi-au transmis de la Washington că a sunat mătuşa dumneavoastră din Navarra. Îmi pare rău că trebuie să-ţi dau vestea asta: tatăl tău a murit ieri-dimineaţă.

Amaia a inspirat adânc, avea nevoie de tot aerul din încăpere, de tot aerul din lume. Dupree a plecat din faţa ei, s-a dus din nou la fereastră şi a tras de ivăre până s-au deschis. Geamul, un dreptunghi îngust şi înalt până aproape la tavan, s-a deschis luând cu sine resturi de bandă izolatoare care au scrâşnit când au fost smulse de la locul lor.

A intrat un aer umed şi sărat, ca şi cum marea s-ar fi aflat la uşă, iar curentul de aer a învârtejit fotografiile de pe masă, aruncându-le pe podea, cu faţa în jos. Amaia a rămas cu privirea la ele, ca şi cum încă ar mai fi simţit ce orori reprezentau toate acele imagini.

Câteva secunde, Dupree s-a uitat la ea fascinat, apoi a străbătut încăperea până la uşă.

– O să aştept, împreună cu restul echipei, în sala de urgenţe. Dacă totul decurge conform aşteptărilor noastre, apelul trebuie să fie făcut în curând. Dacă vă hotărâţi să nu mai veniţi cu noi, am să încerc să vă găsesc un mijloc de transport până la baza Lakefront. Din ultimele informaţii am înţeles că puşcaşii marini au împrumutat avioanele lor pentru evacuarea personalului FBI rămas în oraş. Când ajungi pe un aeroport deschis, noi îţi oferim un bilet de zbor ca să te poţi întoarce acasă.

Amaia l-a simţit pe Dupree când a trecut pe lângă ea, a simţit că s-a oprit o clipă şi a întins mâna spre ea, aproape să o atingă, dar s-a oprit în ultima clipă. L-a auzit ieşind din sală şi închizând uşa după el. S-a aplecat şi a luat una dintre fotografii, cea care se oprise chiar la picioarele ei. A contemplat-o câteva secunde, a împăturit-o în două, apoi încă o dată în două şi a pus-o în buzunar.

37. TATĂL NOSTRU

Elizondo

Amaia a inspirat mirosul puternic de unt topit. Îi plăcea mai mult decât cel de zahăr ars, care la cea mai mică neatenţie ardea ca focul şi mirosul se îmbiba în haine şi în păr, de unde nu mai dispărea; sau decât cel de făină, fals domol, cu izul său primar şi de prospeţime, dar la fel de asfixiant ca aerul dintr-un mormânt. L-a privit pe tatăl ei care frământa foitajul şi a simţit cum inima îi bate mai repede. Din radioul veşnic pornit în timp ce munceau răsuna un vals de Strauss. El i-a zâmbit când a văzut-o, iar fetiţa a încercat să-i întoarcă zâmbetul, dar nu a reuşit. L-a privit cu ochii ei mari şi trişti, întrebându-se cum să-l abordeze. Cum să-i spui cuiva pe care îl iubeşti ceva ce ştii că-l va face să sufere? În timp ce-şi căuta cuvintele, s-a uitat la spatele lui: părul tuns scurt la ceafă, braţele frământând aluatul cu muşchii contractaţi. Ca şi cum s-ar fi privit de sus, a văzut o fetiţă de nouă ani, oprită în spatele lui, căutând nişte cuvinte pe care o copilă nu ar fi trebuit să le ştie. Îl iubea atât de mult, atât de mult... A auzit muzica, accelerarea bruscă a valsului, imperial, elegant şi atât de nepotrivit pentru a vorbi despre frică. Şi-a muşcat buzele, un gest visceral de reţinere, şi a ştiut că nu-i va spune, pentru că dacă avea să o facă, atunci el nu ar mai zâmbi, ar opri radioul şi undele valsului ar dispărea, locul său fiind luat de trosnetele din cuptoare şi de zgomotul picăturilor de apă lovindu-se de cazanul din oţel, căzând din robinetul care nu se închidea bine. Hotărârea luată i-a provocat o durere adâncă în piept, care a făcut-o să-şi închidă ochii ca să nu-l mai vadă. Printre gene i s-a scurs o lacrimă ce a coborât tăcută şi grea de-a lungul feţei, exact în momentul în care tatăl ei s-a întors zâmbitor spre ea.

– Îmi oferiţi acest dans, prinţesă?

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip în timp ce îngenunchea în faţa ei şi atingea, nevenindu-i să creadă, urma strălucitoare lăsată de lacrimă pe chipul fetiţei lui.

– Ce e, draga mea?

Amaia a continuat să-şi strângă buzele, în timp ce-l privea frământată de gânduri intrate pe făgaşul fatalităţii. Şi-a trecut braţele în jurul gâtului său şi i s-a cuibărit la piept, pentru a nu fi nevoită să-l vadă.

Juan a îmbrăţişat-o tulburat.

– Amaia? a spus îngrijorat.

A ridicat-o şi a aşezat-o pe o masă de inox, ca să ajungă la înălţimea lui. S-a smuls din braţele ei ca să oprească radioul, după care i-a luat mâinile

şi i le-a sărutat, în timp ce-i spunea:

– Ce-i cu tine, draga mea? Spune-mi.

Valsul nu se mai auzea. A ascultat trosnetele din cuptoare, picuratul constant al acelui robinet în cazanul adânc. Senzaţia a fost atât de intensă încât aproape a ameţit-o, odată cu conştiinţa inevitabilului.

Buzele i s-au deschis, lăsând să exprime oroarea.

– *Aita*, a apucat să spună în timp ce plânsul îi gâtuia vocea. Mă sperie, mă face să-mi fie foarte frică. Noaptea, în timp ce tu dormi, vine la patul meu. Disperarea luase acum locul fricii, pe măsură ce îşi deschidea ochii tot mai mult. Vrea să mă mănânce, *aita*! Vrea să mă mănânce şi, dacă nu faci ceva, într-una dintre nopţi o să mă mănânce...

Juan şi-a ferit privirea de ochii imploratori ai fiicei lui şi şi-a fixat-o într-un punct în gol. În mintea lui aude din nou foşnetul aşternutului. Uşorul scârţâit al lemnului sub greutatea mică a soţiei lui, care străbate încăperea pe întuneric. Juan, întins pe partea dreaptă, se ridică şi se întoarce spre uşă, deschide ochii în beznă, de parcă asta l-ar face să audă mai bine. Dormitorul fetiţelor este vizavi de al lor. Rosario nu are de parcurs mai mult de doi metri de la o uşă la alta. Îi aude mişcările, iar uneori chiar şi vorbele şoptite pe care nu reuşeşte (nu vrea) să le înţeleagă. Niciodată nu stă mai mult de un minut, un minut în care el rămâne cu toate simţurile treze, ţinându-şi respiraţia în timp ce se roagă ca acel minut să nu se prelungească. Îşi dă seama când ea revine. Se întoarce pe o parte şi se preface că doarme. Ea se întinde lângă el, iar el, chiar şi fără să o atingă, simte că trupul ei emană frigul din casă şi îi aude inima bătându-i nebuneşte. Gata, a trecut, nu se va mai ridica în noaptea asta. Dar el nu adoarme până când nu e sigur că ea a adormit.

Juan a dat drumul mâinilor fiicei lui, numai pentru o clipă. Cât să pornească radioul. Un pian melancolic înlocuise valsul.

– Foarte mulţi copii au coşmaruri, e normal la vârsta ta, ai multă imaginaţie şi citeşti foarte mult, iar asta face ca imaginaţia să o ia razna. Nu-ţi face griji, sunt doar nişte vise. Nu au cum să-ţi facă rău.

Ea a spus, suspicioasă:

– Dar, *aita*...

– Ai visat, Amaia. Visele nu sunt reale, chiar dacă par, sunt doar nişte coşmaruri, există numai în imaginaţia ta.

A pus-o jos de pe masă. Fetiţa plângea acum în hohote, cu suspine adânci şi cu ochii închişi. Juan a fost sigur că îi ţinea aşa pentru a nu fi nevoită să-l vadă. El şi-a fixat din nou privirea pe punctul acela de pe perete, şi de data aceasta a făcut-o de ruşine. Regretând amarnic, fără a fi în stare să se uite în ochii ei, s-a aplecat şi a sărutat-o pe cap, spunându-i:

– Dar dacă vreodată coşmarul ajunge să te sperie îngrozitor, strigă-mă.

S-a întors la masa de lucru.

Amaia a continuat să plângă mult timp, ţinându-şi mereu ochii închişi. Când şi i-a deschis, tatăl ei se reapucase de muncă, iar notele unui nou vals pluteau în aer amestecate cu dulcea mireasmă a prăjiturilor. Frământa foitajul cu spatele la ea, deşi s-ar fi putut spune că jumătate din puterile lui, din impetuozitate, îi dispăruse. Amaia şi-a luat ghiozdanul şi s-a îndreptat spre uşă, târându-şi picioarele, dându-i timp să o oprească, să o cheme din nou lângă el. Dar chemarea nu a venit. S-a întors pentru a-l mai privi o dată din uşă, ca un condamnat la moarte care aşteaptă graţierea din partea guvernatorului, iar în acea clipă, uşa laboratorului de patiserie şi sala de şedinţe de la remiza pompierilor din Marina Tower, aflată de cealaltă parte a lumii, au fost unul şi acelaşi loc. Fetiţa care nu se putea opri din plâns şi femeia care nu putea plânge s-au întors în acelaşi timp pentru a se uita la tatăl lor.

– *Agur, aita*, a spus ea.

– *Agur, maitia*, i-a răspuns el din capătul laboratorului.

New Orleans

Amaia a intrat în sala pentru urgenţe 911 exact în momentul în care Charbou şi-a ridicat mâna pentru a cere atenţia tuturor.

– Împuşcături una după alta pe strada Maine, în Jefferson; în casa unei familii, din câte se pare. Femeia care a sunat a vorbit despre cinci sau şase împuşcături la intervale destul de scurte.

– Avem mai multe familii înregistrate în zonă, a spus Johnson, întinzând o hartă şi punând degetul pe casă.

– Mai există o problemă, a intervenit Bull. Deocamdată nu ştim din ce cauză, dar de o jumătate de oră toate apelurile fac referire la faptul că apele cresc, inclusiv în locurile neinundate, ori unde apele începuseră să scadă, dar acum urcă cu rapiditate. Unii spun că s-a rupt digul de pe strada 17, e o ştire neconfirmată, însă cineva care a făcut unul dintre ultimele apeluri a spus că apele au ajuns până la brâu pe strada Poydras.

– Asta e, a spus Amaia, parohia din Jefferson era deja inundată, sper că nu aveaţi de gând să vă întoarceţi acasă cu pantalonii uscaţi, nu-i aşa? Ce mai aşteptăm?

Dupree a privit-o, măsurându-i forţele. S-a îndreptat spre uşă, în timp ce ordona să fie verificate echipamentul, proviziile, bateriile, lanternele... şi, în plus, verifica planul. Când a trecut pe lângă ea, şi-a înclinat uşor capul, un gest care dovedea mai mult respect decât toate cuvintele pe care ar fi putut să i le spună.

– Vreţi să încerc să transmit în Navarra vreun mesaj de răspuns?

– Nu. Mătuşa mea ştie deja. Dar...

– Ce?

– Aţi putea să-i transmiteţi un mesaj inspectoarei Gertha Schneider? E o poliţistă germană, a făcut parte din grupul Europol. Spuneţi-i că firea de muntean se ţine tare. O să înţeleagă.

PARTEA A DOUA

„Ceea ce omida numește sfârșit, oamenii numesc fluture.“

Lao Zi

Luni, 29 august 2005, după-amiază, uraganul Katrina s-a îndreptat spre interiorul Statelor Unite, pierzând din forţă. A devastat zona de coastă, dar, până la urmă, a trecut la est de New Orleans şi astfel a fost evitată distrugerea totală a oraşului.

Aceasta este povestea a ceea ce s-a întâmplat după.

38. DUPĂ URAGAN

New Orleans, Louisiana
Luni, 29 august 2005

Plecarea de la remiza pompierilor a avut asupra lor impactul unei aterizări pe o altă planetă. Brusc, au rămas în urmă toate apelurile disperate primite la urgenţe, imaginile neclare transmise de camerele video instalate pe străzi, buletinele meteo, informaţiile trimise de echipajele de poliţie, veştile primite de la cei direct afectaţi de uragan. Adevărul este că nimic nu i-ar fi putut pregăti mai bine pentru ceea ce era afară, decât relatările oamenilor care trăiseră pe viu momente de groază şi de disperare.

Aşezat într-o parte a bărcii, Dupree îi observa pe rând pe membrii echipei sale. Fusese sigur, încă înainte de plecarea de la bază, că atenţia lui avea să se concentreze pe Amaia. Era conştient de riscul pe care şi-l asumase luând cu ei o agentă într-o asemenea stare sufletească. Nu încăpea nici o îndoială că atunci când Wilson şi Verdon i-au permis să utilizeze informaţia cât mai favorabil pentru desfăşurarea investigaţiei, se refereau la îndepărtarea ei din echipă, nu la goana pe urmele unui asasin, într-un teritoriu plin de pericole, cu o agentă în doliu. Însă ceva îi spunea că Amaia funcţiona foarte bine aşa. Atunci, în preajma acelei case fără acoperiş, când el a vrut să o trimită la Quantico, ea l-a întrebat: „De ce eu?“ Se dezvinovăţise invocând importanţa de a vedea indivizii ca pe nişte instrumente necesare investigaţiei, pe investigatori ca făcând parte dintr-un angrenaj, ceva pur şi simplu necesar pentru a-şi îndeplini misiunea. O minţise. Amaia era un copoi. Una dintre acele fiinţe dotate de la natură cu capacitatea de a discerne urmele bune de cele false. Un privilegiu îndoielnic, cu siguranţă, asimilat după o vizită în infernul personal. Era temperamentală şi încrezută, ca orice alt poliţist care ajunge faimos înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani; dar în acelaşi timp, mai era şi atât de calculată, nu se lăsa copleşită de durere, încât Dupree se vedea obligat să se întrebe dacă nu cumva era vorba despre un mecanism de apărare comun tuturor oamenilor, sau dacă avea cu adevărat un har despre care nu avea habar de unde-i vine. A doua variantă ar transforma-o într-un om excepţional. O fiinţă rară, care, dacă totul se derula după aşteptări, avea să fie pusă curând la încercare.

Totuşi, cu adevărat îngrijorat era pentru poliţiştii din New Orleans.

Amaia şi Johnson abia dacă au schimbat câteva cuvinte pe toată durata drumului. Erau afectaţi, fără îndoială, dar mai ales înţelegători faţă de

reacţiile lui Bull şi Charbou, ca şi cum ar fi înţeles că stupefacţia lor era nimic în comparaţie cu ceea ce trebuia să simtă ei văzându-şi oraşul distrus. După primele minute de la plecare, poliţiştii din New Orleans încetaseră să mai scoată exclamaţii. După ce au ajuns pe autostrada interstatală 10, au schimbat maşina de teren cu o barcă cu motor. Prăpădul era atât de mare încât s-au cufundat repede într-un mutism ce prezenta toate simptomele stării de şoc: cuvinte îngăimate, neduse până la capăt, ochii rotiţi neîncetat în toate părţile, paloarea, gesturile reţinute.

Clădirea de la numărul 428, de pe strada Maine, era singura cu etaj. Cu siguranţă nu arătase mult mai bine nici înainte de uragan. Din fericire, camerele de locuit se aflau la etaj, ca şi cum constructorul ar fi gândit întreg parterul pentru magazine, numai că, în ultima clipă, a renunţat şi a turnat peste tot ziduri de beton. La camerele de la etaj se ajungea cu ajutorul unei pasarele exterioare, care le lega între ele şi pe care dădeau uşile camerelor. După ce au trecut de intersecţia străzii 90 cu Maine, au oprit ambarcaţiunea pentru ca zgomotul motorului să nu atragă atenţia; se bazau pe faptul că barca prinsese destulă viteză încât să-i ducă din inerţie până la destinaţie. Însă barca a fost imediat împinsă de curenţi în direcţia nord. S-au privit surprinşi şi au început să vâslească pentru a se apropia de clădire. Apa ajunsese la acoperişul celor mai multe case de pe stradă şi le acoperise cu totul pe cele mai scunde, la care se mai vedea numai vârful acoperişului. Curenţii veneau dinspre River Road; apa râului, plină de nămol, pusese stăpânire pe drumul care-i purta numele, provocând mici vârtejuri acolo unde strada se întâlnea cu apele ieşite din matcă. Era imposibil să nu te gândeşti la câte familii din zonă se luptau cu nămolul acela maroniu, care încă mai păstra izul său mineral, dar care urma să duhnească tot mai tare, pe măsură ce căldura avea să crească.

Însă atunci când au oprit motorul, şi-au dat seama, întâi de toate, de liniştea din jur, sau, mai degrabă, de un soi de nouă ordine a sunetelor, de felul în care undele se propagau pe suprafaţa apei, de dispariţia reperelor vizuale, dar şi auditive. Cât a durat drumul, îşi ridicaseră din când în când capetele, alarmaţi de trecerea elicopterelor pazei de coastă, care survolau oraşul în toate direcţiile. Şi nimic altceva. Dacă ciuleai urechile, puteai auzi o rumoare îndepărtată, aşa cum poţi auzi de pe un deal din apropierea unui oraş mare. O rumoare care anunţa că există viaţă în depărtări, dar, totuşi, o rumoare atât de slabă, încât un foşnet, un clipocit al apei sau motorul bărcii o acopereau cu totul, de parcă ar fi fost doar un ecou, un miraj sau o amintire a ceea ce lumea fusese cândva.

Au amarat barca de balustrada scării, care se înclinase periculos spre exterior, iar baza îi era în întregime acoperită de apă, de parcă ar fi fost

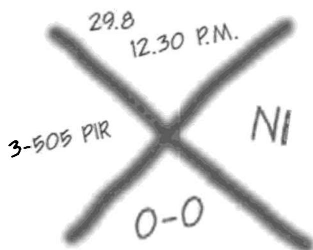
un debarcader. Amaia a calculat că cel puţin zece trepte erau sub apă.

Protejaţi de vestele antiglonţ, i-au urmat pe Bill şi Bull, cei care, mânaţi de un val neaşteptat de energie şi uitând de orice precauţie, s-au repezit sus pe scară, făcând semne spre stânga pasarelei, acolo unde lipseau câteva bucăţi din balustradă şi unde trebuia să ajungă. Au trecut prin dreptul a două uşi marcate cu spray portocaliu, aşa cum aveau şi ei în rucsac, reprezentând două mari X-uri, conform sistemului de marcaj de salvare şi căutare urbană, stabilit de Agenţia Federală de Gestionare a Urgenţelor (FEMA).

Bill şi Bull au ajuns în dreptul apartamentului şi, imediat după ce s-au postat de o parte şi de cealaltă a uşii de la intrare, s-au întors întrebători spre Dupree. Pe uşă apărea acelaşi X portocaliu. Casa fusese verificată. Cele patru unghiuri ale X-ului indicau, în partea de sus, ziua în care grupul efectuase misiunea de salvare şi ora la care plecaseră de la faţa locului; în dreapta, starea clădirii; în partea de jos, numărul de vii sau morţi din interiorul casei, iar în partea stângă, codul numeric de identificare al grupului care realizase misiunea de salvare.

– Nu a fost nimeni în casă. Structura este şubrezită, recomandă să nu se intre, a şoptit Bull.

Charbou a arătat cu pistolul spre data şi ora trecute în partea de sus a X-ului. 29.08 – 12.30 p.m., apoi a arătat spre ceasul său. Înţelegând imediat ce voia să-i comunice Charbou, Dupree s-a uitat la ceasul său.

Era aproape imposibil să nu se fi intersectat cu echipa de salvare, sau ca echipa să nu se afle încă pe aceeaşi stradă, verificând alte case. A mers înapoi de-a lungul coridorului, uitându-se la X-urile de pe uşile pe lângă

care trecuseră; informaţiile erau inexacte, însă Johnson a lămurit problema şoptind:

– 3-505 PIR face referire la paraşutiştii din divizia 62 de aeropurtate. Sunt convins că vor veni, dar n-au avut cum să ajungă deja.

Dupree şi-a reluat locul lângă Bull şi i-a făcut semn lui Charbou să verifice uşa următoare. Charbou s-a întors spre ei şi le-a transmis din buze că uşa era curată, făcând în acelaşi timp un gest elocvent cu mâna.

Dupree a înţeles. Compozitorul îşi acoperise foarte bine urmele, asigurându-se că nimeni nu o să-i stea în cale, numai că de data aceasta mersese puţin prea departe.

Dupree le-a cerut să înainteze, apoi le-a făcut semn că asasinul încă ar putea fi înăuntru.

Charbou a bătut în uşă.

– Poliţia din New Orleans, deschideţi! a strigat, lipindu-se de perete.

Au ciulit urechile. Nimic.

A fost rândul lui Bull să strige:

– Poliţia din New Orleans, plecaţi de lângă uşă, o să intrăm!

Dar nu au făcut aşa. Charbou a tras în broasca uşii, apoi s-a lipit din nou de perete, în timp ce zarul de metal a sărit de la locul său şi s-a învârtit pe unul dintre şuruburi, împrăştiind aşchii din lemnul uşii. Aerul s-a umplut de miros de praf de puşcă şi de pin ars, în timp ce ecoul împuşcăturii se îndepărta pe deasupra apelor. Uşa s-a deschis încet, cam de o palmă, până a rămas înţepenită în podea.

Bull a strigat din nou:

– Poliţia, plecaţi de lângă uşă, o să tragem.

Dar nici de data aceasta nu au făcut cum au zis. Bull a izbit cu umărul în uşa care s-a mai deschis puţin, dar nu de tot. S-a lăsat pe vine, acoperindu-şi partenerul, ceea ce i-a permis lui Bill să salte peste el şi să se lase în genunchi, cu pistolul aţintit spre oricine s-ar fi aflat înăuntru.

Mirosul înţepător de praf de puşcă şi cel de pin ars au fost înlocuite imediat cu cel de moarte recentă. Izul metalic al sângelui vărsat, răsuflarea suspendată deasupra gurii morţilor, picăturile de transpiraţie sărate şi lacrimile uscate pe piele, lăsând specificele cercuri albe, urina şi fecalele groazei în faţa unei morţi violente.

Celor doi poliţişti din New Orleans nu le-a luat mai mult de câteva secunde pentru a constata că nu mai era nimeni în micuţa locuinţă. Atunci au intrat.

Peretele din spate al salonului se prăbuşise aproape în întregime, aşa că din uşa de la intrare se putea vedea terenul de pe strada din spatele clădirii, cu panoul publicitar la firma Suministros Jefferson dărâmat şi

mototolit între stâlpii care-l susţinuseră. Din apă, se iţea imaginea galben cu negru a celui mai mare utilaj, prăbuşit şi distrus.

Mobilierul camerei era înghesuit într-un colţ. Poate că fusese adunat chiar de către familie, în încercarea de a acoperi gaura din peretele din spate, însă Dupree a marşat pe ideea că fusese mâna compozitorului; apartamentul era foarte mic şi piesele de mobilier i-ar fi îngreunat punerea în scenă, avea nevoie de spaţiu suficient pentru a-şi întinde victimele pe jos. Membrii familiei erau poziţionaţi paralel cu uşa de la intrare, capetele lor erau îndreptate spre lacul Pontchartrain, iar picioarele spre Mississippi, chiar dacă acum apele lacului şi râului ajunseseră peste tot.

Amaia a rămas nemişcată şi pentru o secundă a fost din nou fetiţa desculţă, cu tălpile reci pe marmura unui salon de dans. Şi-a coborât privirea spre cizme, ca să fie sigură că nu stă într-o baltă de sânge negru şi în mintea ei a răsunat cu limpezime dangătul clopotelor. Camera era atât de mică încât din doi paşi a ajuns la cadavrul cel mai apropiat de uşă. Un băieţel, scund, plăpând. Era sigură că ar fi trebuit să aibă unsprezece sau doisprezece ani, conform preferinţelor compozitorului, dar abia împlinise zece. Purta un tricou negru şi auriu cu New Orleans Saints şi plânsese mult, faţa încă îi era umedă de lacrimi şi de muci, iar ochii, care nu i se închiseseră de tot, aveau pleoapele atât de roşii încât păreau pictate.

„Un copil nu cu mult mai mare decât mine.“ A închis ochii pentru o secundă, i-a strâns cu putere, încercând să-şi şteargă din minte gândul acela absurd. Însă după ce i-a deschis şi şi-a lăsat din nou privirea asupra cadavrului, a observat că sângele scurs din creştetul capului spart de împuşcătură formase o mică baltă care ajungea până la picioarele ei. S-a lăsat pe vine lângă corp şi l-a cercetat cu atenţie timp de câteva secunde. S-a convins că nu mai avea în el nici urmă de viaţă, conştientă, într-un mod primitiv, aproape animalic, că asista la ceea ce credincioşii numesc desprinderea sufletului de trup.

Mirosul era atât de puternic, încât până şi Johnson s-a simţit obligat să verifice pulsul fiecărui corp. S-a apropiat apoi de ea şi, contrariat, a dat negativ din cap.

– Trebuie să fi trecut pe lângă el; cadavrele nu prezintă nici un semn de rigor mortis, dimpotrivă, încă sunt calde.

În timp ce Bill şi Bull cercetau restul clădirii, Dupree a aşteptat până când Johnson a făcut un set de fotografii, înainte de a trece la îndepărtarea obiectelor de pe cadavre, cele mai multe fiind luate dintr-o debara, inclusiv o veselă veche. Au luat probe de sânge, chiar dacă ştiau că nu au cum să le trimită la laborator până nu se linişteau lucrurile. Cu

toate astea, au etichetat şi au cules probe cum scrie la carte. Johnson a văzut vioara atârnând deasupra lor. În ciuda eforturilor compozitorului de a o face pierdută printre dărâmături, strălucea cu un luciu ca de sicriu, care i s-a părut sinistru lui Dupree, producându-i o stare nervoasă pe care a reuşit cu greu să şi-o stăpânească, strâmbându-şi gura, gestul acela atât de caracteristic pentru el. De afară ajungeau până la ei vocile lui Bull şi Charbou, cei doi băteau la uşi şi le strigau proprietarilor să deschidă. În toată nebunia creată de asasin, vocile lor au adus contactul necesar cu realitatea.

Fără îndoială, locuinţa aceea era cea mai sărăcăcioasă dintre toate prin care trecuse compozitorul. Şi-a amintit că Bill şi Bull, în dimineaţa trecută, la secţia de poliţie din Districtul 8, prevăzuseră ce fel de familii vor rămâne acasă pe durata uraganului. Mica sufragerie, în care intrai direct de afară, ocupa toată lăţimea locuinţei şi de acolo aveai acces la dormitorul părinţilor şi la bucătărie. Nu era curent electric şi toate geamurile erau astupate cu scânduri prinse de canat pe interior. O altă uşă dădea spre un hol îngust ce asigura accesul la o baie minusculă şi la alte două dormitoare, la fel de neîncăpătoare, unul pentru băieţi şi celălalt pentru fată şi bunică. Unul dintre pereţi era plin de postere cu trupe de muzică, un altul era decorat cu o etajeră pe care erau aşezate o carte de rugăciuni şi o cruce cu baza de lemn. Amaia a trecut prin toate acele mici încăperi, ocupate aproape în întregime de mobilierul care le făcea să pară şi mai minuscule. A cercetat fiecare încăpere la lumina lanternei. În condiţiile date, erau destul de aranjate. În bucătărie, o masă mare lipită de perete avea două scaune la un capăt şi altele băgate sub ea şi în jurul ei. Amaia şi-a zis că atunci când mâncau o mutau în mijlocul bucătăriei. Chiuveta era goală, se vedeau doar nişte stropi de noroi, rezultaţi din deschiderea robinetului. A verificat frigiderul care încă mai păstra o temperatură scăzută. Era destul de multă mâncare, frumos aranjată şi împachetată. Uşa de la baie atârna, smulsă din balamale, iar partea de sus a canatului se prăbuşise sub presiunea vântului. Cada era plină cu apă destul de curată, familia fusese prevăzătoare, mai umpluse şi o găletuşă de plastic, precum cele cu care se joacă copiii pe plajă. Două recipiente, unul cu gel, celălalt cu şampon, pentru toţi membrii familiei, rămăseseră la locul lor pe un colţ al căzii. Însă fereastra şubredă de deasupra nu rezistase furtunii, atârna înăuntru şi desprinderea ei făcuse să cadă în apa din vană rumeguş şi praf negru lăsat de cari. A ridicat capacul veceului şi a simţit mirosul de urină. A lăsat capacul la loc şi raza lanternei a căzut pe un obiect care părea de sticlă la o primă privire, aflat în spatele veceului. S-a aplecat şi şi-a dat seama că era vorba, de fapt, despre ambalajul unui pansament hidrofil. Când a ieşit din baie, ceva a

reţinut-o în zona pulpei. Un cui ieşea cinci centimetri din canatul distrus al uşii. S-a aplecat pentru a vedea cât de rău se rănise, însă spre surprinderea ei şi-a dat seama că îşi zgâriase numai pantalonii de camuflaj. A îndreptat din nou raza lanternei spre cui şi atunci a înţeles de ce se aşteptase să aibă o zgârietură. Pe cui erau pete de sânge. Şi nu doar pe cui; s-a uitat mai atentă la podeaua întunecată şi a avut impresia că pe alocuri lucea întunecat. A revenit în sufragerie, acolo unde Johnson şi Dupree continuau să stea aplecaţi deasupra cadavrelor.

– E rănit vreunul dintre membrii familiei? Cel mai probabil la picior, deasupra gleznei sau pe gambă. Trebuie să fie o zgârietură adâncă, cu sângerare abundentă şi care a trebuit să fie pansată.

Au îndepărtat câteva obiecte şi au ridicat manşetele pantalonilor. La femei nu a fost cazul, purtau rochii de vară.

Au privit-o dând din cap că nu, iar ea le-a explicat:

– Furtuna a smuls fereastra şi uşa de la baie. Vântul a fost atât de puternic încât a scos canatul de la locul lui şi un cui a ieşit în afară cel puţin cinci centimetri. Cineva s-a zgâriat în el, cineva care apoi s-a pansat şi a avut grijă să şteargă petele de sânge de pe jos, le-a spus, conducându-i în micul hol care oferea acces la dormitoare şi baie.

Johnson a frecat sângele uscat cu un beţişor pe care l-a pus bine imediat, în timp ce o privea cu însufleţire pe Amaia.

– Vă daţi seama cât de importantă este asta?

Amaia s-a gândit o clipă, nu era atât de sigură precum Johnson.

– Nu ştiu...

– Cum adică? Este ADN-ul ucigaşului.

– Da, a admis ea. Probabil, dar mă întreb de ce a început brusc să facă tot soiul de chestii ciudate.

– Chestii ciudate... cum ar fi? a vrut să ştie Johnson.

– Că l-a interesat mai mult punerea în scenă, atenţia acordată cadavrelor, decât să şteargă orice urmă a trecerii sale pe aici, ceea ce e contrar cazurilor anterioare. Mobilierul din salon e înghesuit într-un colţ pentru a face loc cadavrelor. A făcut X-ul de la FEMA pe uşă şi e pentru prima dată când face aşa ceva, deşi şi celelalte locuri ale crimelor au făcut parte din zone devastate de catastrofe.

– Trebuie să admitem că nici una nu a fost atât de mare ca aceasta, în plus e vorba de un loc mult mai urban, a remarcat Dupree. Primul unde există vecini atât de apropiaţi şi primul într-o locuinţă cu asemenea caracteristici, toate celelalte case erau unifamiliale. E foarte probabil că a vrut să aibă cât mai multă intimitate în timpul cât a comis crimele.

– Da, Bull şi Charbou au avut dreptate când au zis despre ce fel de cartier va alege şi probabil asta l-a obligat la mici schimbări de plan..., a

spus Johnson.

Amaia s-a arătat de acord cu el şi a făcut semn cu raza lanternei.

– Cred că s-a dus la baie după ce i-a omorât. Sunt urme de urină pe veceu şi rezervorul e gol. Familia a umplut cada cu apă, plus o găletuşă... Dar el nu avea de unde să ştie asta, cred că urina nu e de la vreunul dintre membrii familiei, casa e sărăcăcioasă, e drept, dar se vede că e curată şi ordonată, chiar şi în mijlocul acestui haos. Cred că s-a zgâriat când a ieşit din baie; a şters sângele, e adevărat, dar poate că se grăbea şi s-a mulţumit să şteargă cu ceva la repezeală, însă la fel de bine s-ar putea să nu-i fi păsat cine ştie cât de mult, dar, fireşte, nici nu voia să lase picături de sânge peste tot, căci pe un hol învăluit în beznă, într-o casă fără curent electric, în mijlocul catastrofei, este greu de crezut că cineva ar observa că podeaua nu străluceşte la intrarea în baie.

– V-a trecut cumva prin minte ideea că ar vrea să fie prins? Dacă e aşa, uitaţi de ea, nu cred în posibilitatea asta. Nu doar că nu vrea să-l prindem, ci ne-a scăpat printre degete, a spus Johnson.

Amaia a avut impresia că Dupree zâmbea uşor. El era cel mai însufleţit apărător al teoriei că compozitorul nu voia să fie prins, din contră, voia ca nici măcar să nu se ştie de existenţa lui. Amaia era de acord, dar în acelaşi timp era conştientă şi de influenţa a tot ce se petrecea în jurul lor şi de efectele asupra lor, inclusiv asupra compozitorului. A explicat:

– Nu, nu o să se lase prins, numai că uraganul ăsta, oraşul ăsta... Aţi văzut ce feţe au făcut Bill şi Bull, în timp ce veneam încoace; ăsta e Armagedonul. Şi dacă nişte oameni normali nu reuşesc să treacă peste toată această nenorocire, atunci imaginaţi-vă ce se întâmplă cu cineva care exact asta căuta. Atunci când am zis că nu-i prea pasă că lasă urme, mă gândeam la faptul că el crede că a venit timpul să îşi desăvârşească opera. Cu siguranţă pentru el nu este doar un semn, ci un soi de conferinţă directă cu însuşi Dumnezeu. Nu va rămâne piatră peste piatră... Dacă în ultimele zile a început să se grăbească, de acum încolo nu se mai poate opri: New Orleans este o revelaţie pentru el. Cred că deja nu-i prea pasă ce se va mai întâmpla cu el după toate astea...

Johnson s-a concentrat din nou asupra petei de pe podea.

– Chiar dacă a curăţat cea mai mare parte, tot a rămas foarte mult sânge. Având o asemenea rană, orice om normal ar căuta un medic. Credeţi că am putea să anunţăm spitalele?

– S-a tratat singur. Dacă nu are atinsă vreo arteră, atunci pansamentul e suficient. În plus, aţi văzut cum arată străzile. E atât nămol încât nici nu vezi pe unde calci, rănile la picioare vor fi la ordinea zilei în următoarele ore.

– Va rămâne în oraş, a spus Johnson.

– Sunt sigură că simte că are mult de lucru.

– Şi eu cred la fel, a spus Dupree. Singura chestiune de care putem fi siguri este că şi el va avea parte de tot atâtea dificultăţi ca şi noi. Să sperăm că el va avea parte de câteva în plus. În aceste condiţii, Operaţiunea Năvodul este imposibilă: tocmai am vorbit prin staţie cu şeful poliţiei, sunt cu totul depăşiţi de situaţie; toate filtrele de poliţie de la ieşirile din oraş au fost anulate, e nevoie de toţi poliţiştii aici, în oraş. Linia 911 e sufocată de apeluri de la oameni izolaţi pe acoperişuri, pe balcoane, murind de cald în podurile fără ferestre ale caselor. Telefoanele mobile nu funcţionează, nu există curent electric şi nici apă, temperatura se apropie de treizeci de grade şi canalizarea oraşului e înfundată, aşa că a merge prin apă e similar cu a merge prin scursori. Nu există nici un magazin de alimente deschis. Mai funcţionează doar câteva telefoane fixe, iar apa continuă să crească. Au început să apară zvonuri cum că digurile încep să cedeze. Acesta este lucrul de care se tem cel mai mult: dacă digurile cedează, va fi o reacţie în lanţ, iar New Orleans va fi acoperit de ape. Toate autorităţile aflate acum în oraş se dau de ceasul morţii pentru a intra în legătură cu Washingtonul sau cu statele vecine, ca să le trimită ajutoare. Dupree şi-a dus mâna la baza nasului şi a apăsat uşor, încercând să alunge durerea uşoară de cap. A zâmbit amar. Adevărul este că am sunat prin staţie la sediul poliţiei din Districtul 8 ca să văd dacă există posibilitatea ca leşurile să fie luate de aici şi duse la morgă. Dar după ce am ascultat tot ce mi-a spus şeful poliţiei, n-am mai îndrăznit să-i zic de cadavre. Sigilăm uşa şi punem o bandă de delimitare. Nu putem face mai mult. Şi deocamdată avem o viziune trunchiată asupra daunelor provocate de furtună, dar chiar şi aşa, după cele văzute pe drumul până aici, ne putem da seama că în următoarele ore lucrurile nu vor face altceva decât să se înrăutăţească. Sunt de aceeaşi părere cu voi, compozitorul va rămâne în oraş.

Amaia a auzit apropiindu-se zgomotul unui motor şi a mers la uşa de la intrare, exact în momentul în care Bill şi Bull se întorceau după ce inspectaseră clădirea.

– A venit o barcă cu o echipă de salvare, una adevărată. Poliţia statală. Am vorbit cu ei. Vecina care a auzit împuşcăturile şi a alertat poliţia este o bătrână care locuieşte în apartamentul de alături. Are un telefon fix vechi. Singura linie de telefonie care a rezistat. Nu mai e nimeni altcineva în toată clădirea; ne-a luat destul de mult timp până să o convingem să ne deschidă uşa, iar după ce a deschis-o, ne-a mărturisit că stătuse ascunsă sub pat, şi ţineţi cont că umblă în două cârje. Ne-a spus cam ce a spus şi când a sunat la urgenţe: a auzit cinci sau şase împuşcături, una după alta, la un interval de patru–cinci secunde între

ele şi, ceea ce este şi mai rău, a auzit ţipetele. A spus că oricine o fi fost cel care a tras a încercat clanţa de la uşa de intrare în casa ei şi a stat câteva secunde în faţa uşii, probabil în timp ce făcea desenul de pe uşă pentru a ne induce în eroare. Dar de văzut nu a văzut nimic. Nu a îndrăznit să se mişte, iar asta i-a salvat viaţa. Dacă vreţi să vorbiţi cu ea, trebuie să o faceţi acum, deoarece poliţiştii vor să o ia cu ei.

În timp ce Johnson ştergea desenul de pe uşă şi făcea altul nou, cu semnul portocaliu al FEMA şi cu informaţiile corecte, Dupree s-a apropiat de bătrânica pe care doi poliţişti o scoteau pe o targă. Era palidă şi tulburată. S-a aplecat spre ea pentru a-i pune aceleaşi întrebări pe care i le puseseră Bull şi Charbou. Bătrânica i-a zâmbit şi atunci Dupree a simţit că nu mai voia să o chinuie cu întrebările. Femeia a întins braţul şi l-a apucat de mână.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze! Voi sunteţi cei buni. Am tras o spaimă cumplită, diavolul a fost aici, dar voi sunteţi bunii samariteni. Bunii samariteni! a repetat, în timp ce poliţiştii coborau cu ea pe scări.

Dupree a rămas cu privirea în urma lor, până când barca s-a oprit la următoarea clădire şi poliţiştii au început să-şi strige mesajele; s-a gândit din nou la cât de straniu se propaga sunetul pe deasupra apelor. Bull i-a întrerupt şirul gândurilor, arătându-i staţia pe care o purta în mână.

– Mai multe împuşcături, una după alta, în Districtul 9, adresă neprecizată, aproape de strada North Gálvez.

– Dacă mergem prin cartier, între Clairborne şi autostrada Interstatală 10, putem ajunge foarte repede în North Gálvez; dacă reuşim să evităm zona cu Superdome, poate avem noroc.

Charbou l-a privit ca şi cum nu şi-ar fi crezut urechilor.

– Ba bine că nu, hai să dăm o fugă şi până în Simón Bolívar, cu o barcă cu motor plină de albicioşi, ca să fim siguri că ne ciuruiesc fundul.

Dupree a vrut să spună ceva, însă Bull i-a luat-o înainte:

– Ne-am înţeles că partea de siguranţă ne revine nouă, asta a fost condiţia; traversăm Mid-City, apoi, dacă e tranzitabilă, strada Saint Berbard, care dă în North Gálvez. Dacă nu se poate, încercăm să coborâm pe strada Florida, sau pe o altă variantă pe care o credem sigură.

Johnson şi Dupree s-au întors spre Amaia, care a conchis:

– Avem mult de muncă.

39. OCEANETTA

New Orleans, Louisiana

Cerul era în continuare acoperit de nori. Vântul care bătuse toată dimineaţa se oprise, aşa că acum norii întunecaţi din înaltul cerului se deplasau lent. În depărtare, mijeau pete de senin. Se făcea tot mai cald.

Districtul 9 se afla în partea cea mai estică a oraşului. Era cuprins între Mississippi şi lac; la sud-vest se învecina cu zona Saint Bernard, la un capăt, şi cu canalul, la celălalt capăt. Era cel mai mare dintre cele şaptesprezece cartiere din New Orleans şi acum avea un aspect cu totul dezolant. Pe strada North Gálvez, apa ajungea până la nivelul pieptului. Au văzut plafoanele câtorva maşini care pluteau duse de ape şi au fost nevoiţi, pe mai multe străzi, să evite cabluri căzute şi copaci care pluteau în derivă, smulşi din rădăcină. Chiar dacă nu aveau adresa exactă, odată ajunşi în zonă s-au ghidat după zgomotul împuşcăturilor. Păreau focuri de puşcă; după sunet, se trăgea undeva în exterior, iar trăgătorul lăsa un interval de două minute între împuşcături.

Au văzut destul de mulţi tineri care-i urmăreau cu privirea de pe pasarelele de sus ale apartamentelor şi de pe acoperişul caselor. Pe durata întregului traseu, văzuseră oameni care, imediat ce observau barca lor, începeau să facă semne de la balcoane şi fluturau fanioane improvizate din haine. Dupree a observat cum furia şi neputinţa erau tot mai evidente pe chipurile poliţiştilor, pe măsură ce înaintau în zonă. Transmiteau mai departe către autorităţi: „Oameni pe acoperişuri“ sau „Oamenii cer ajutor“. De câteva ori, Charbou s-a folosit de portavoce pentru a le striga că echipele de salvare sunt pe drum, dar mai apoi a renunţat, pentru că nu mai putea să-i mintă; nu ştia nimic despre echipele de salvare, nu avea cum să ştie.

După ce au ajuns în Ninth Ward, strigătele de ajutor au încetat brusc. Acolo, cei doi poliţişti şi agenţii, cu sigla FBI imprimată pe vestele lor antiglonţ, aveau parte numai de priviri neîncrezătoare şi de înjurături strigate în urma lor.

La intrarea pe strada Clovet, au dat peste o barcă cu trei băieţi negri, care împărţeau lucruri celor izolaţi în case. Unul dintre băieţi era în apa care-i înnegrea cămaşa roşie, făcând-o să pară de sânge. Mergea de la barcă până la ferestrele caselor, chinuindu-se să păstreze bunurile uscate. Când i-au văzut, cel din apă le-a zâmbit, ceilalţi i-au privit cu neîncredere.

– Hei, nu facem nimic rău.

– Ce le vinzi oamenilor? a întrebat Bill Charbou.

– Vând? Nu le vând nimic, frate, le dau gratis. Budweiser şi ţigări, sunt un Robin Hood al ghetoului, frate. Un Robin Hood al ghetoului, a repetat mergând spre o casă din care doi bărbaţi îi strigau încurajări. Crucea Roşie nu are nimic pentru voi, fraţilor, dar eu am.

– Eşti foarte generos, a spus Charbou.

Băiatul a zâmbit. Părea fericit într-un fel şi, evident, mândru de el.

– Dacă stăm după ajutoarele voastre..., a spus unul dintre băieţii din barcă.

– Bă, tâmpitule, sunt mai negru decât tine, a spus Charbou, păstrându-şi totuşi calmul.

Băiatul a încuviinţat într-o doară şi, pe un ton batjocoritor, s-a prefăcut că-i dă dreptate.

– Bine, mă, fratele meu copoi.

Bull a preluat frâiele discuţiei.

– Ascultaţi, am fost anunţaţi că cineva trage focuri de armă, am auzit nişte împuşcături de la depărtare, dar nu ştim exact unde este. Aţi văzut ceva?

– Măi să fie! Chiar aşa. Apa urcă încontinuu în cartier şi pe voi vă doare-n cur; dar dacă un bătrân ţicnit trage două focuri de pe acoperiş, vă prezentaţi aici cât ai zice peşte, ba încă şi cu FBI-ul după voi.

– Ascultă, şmecheraş, poate nimeri pe cineva din greşeală, pe Robin Hood, de exemplu, a spus, arătând spre băiatul cu cămaşa roşie. Şi atunci, ce? La cine o să apelaţi?

– Ai zis că e pe un acoperiş? a intervenit Bull.

– E Jim Leger, a spus cel de-al treilea băiat, care rămăsese tăcut până atunci.

– De ce nu-ţi ţii gura? l-a repezit celălalt.

– Nu-mi place de el, e dus cu pluta, imediat te ameninţă cu puşca dacă treci prin faţa casei lui. Locuieşte în apropiere, acolo, zise arătând spre un loc imprecis de pe strada principală.

Charbou i-a mulţumit printr-un gest şi, înainte de a porni spre intersecţie, s-a întors spre băieţi şi a întrebat:

– A rămas multă lume în case?

Acelaşi băiat i-a răspuns din nou:

– Nu ştim, aici nu e chiar atât de rău, dar se zice că partea de jos a Districtului 9 a dispărut cu totul, că uraganul a luat casele pe sus; cei mai mulţi dintre cei care locuiesc acolo sunt bătrâni, aşa că sper să se fi adăpostit la Superdome.

Când a auzit de Superdome, lui Dupree i s-a strâns inima.

– Nimeni nu şi-a imaginat că s-ar putea întâmpla aşa ceva, s-a lamentat Charbou.

– Cum să nu? a spus celălalt băiat. Normal că ne-am imaginat, pentru că ştim că albii au deschis ecluzele.

Bull nu s-a putut abţine.

– Ce prostii debitezi?

– Ceea ce auzi: nemernicii din partea de nord sunt mai uscaţi ca iasca, în schimb tot centrul este inundat; albii au deschis ecluzele ca să-şi salveze casele cu preţul vieţilor noastre. Asta spun toţi oamenii de aici.

– Nu e adevărat, a intervenit Dupree. Apa creşte peste tot în oraş, inclusiv în partea de nord; încă nu se ştie de ce continuă să urce.

– Nu se ştie? Uite că eu ştiu, a repetat cu obstinaţie băiatul. Face parte din istoria acestui oraş, imediat ce apele cresc, aruncă digurile în aer pentru a salva nenorocitul de French Quarter.

Charbou a clătinat din cap şi şi-a luat la revedere de la ei.

– Aveţi grijă.

– Voi chiar că trebuie să aveţi grijă, i-a răspuns băiatul pe un ton care putea fi foarte bine ameninţător şi, în acelaşi timp, bine intenţionat.

Charbou a continuat să nege dând din cap şi a privit-o, cu buzele strânse, pe Amaia. Ea i-a zâmbit, admirându-i răbdarea. Bull a îndreptat barca spre o stradă laterală care i-a scos din nou în North Gálvez.

Charbou s-a ridicat în picioare şi, sprijinindu-se de Bull, a încercat să vadă cât mai departe. Brusc, a început să râdă şi să facă semne spre un acoperiş pe care stătea liniştită o negresă, la adăpostul unei umbrele de soare cu dungi galbene şi albe.

– Oceanetta! a strigat, cu mâinile făcute pâlnie în jurul gurii. *Where are you*?

Ea a salutat dând din mâni.

– *Awrite!* i-a răspuns, ridicând o sticlă de Budweiser. Robin Hood al ghetoului a trecut pe aici.

– Oceanetta Charbou e mătuşa lui Bill, v-am vorbit de ea. Oricât am încercat, n-am reuşit să o convingem să părăsească oraşul, le-a explicat Bull.

Amaia l-a privit confuză şi a ridicat din umeri.

– „Unde eşti?"

– E imposibil de explicat, este o formă de salut din New Orleans. Ştiu că nu are sens, s-a dezvinovăţit el zâmbind.

Oceanetta Charbou nu fusese măritată niciodată şi locuia în aceeaşi casă în care se născuseră ea şi cei patru fraţii ai ei. Era sora mai mică a tatălui lui Bill şi să tot fi avut în jur de cincizeci şi cinci de ani, poate mai

mult. Zveltă, emanând hotărâre şi fermitate, avea o înfăţişare la fel de atractivă ca nepotul ei. A aruncat de pe acoperiş două pungi cu sticluţe cu apă şi batoane de ciocolată cu cereale. Apoi s-a lăsat să alunece, ca pe un tobogan, până la marginea acoperişului, de unde poliţiştii au luat-o în braţe. Odată aflată în barcă, s-a prezentat pe rând tuturor, zâmbind. Era atât de calmă, încât lăsa impresia că ar mai fi putut îndura, cu acelaşi stoicism, încă un uragan.

Charbou a privit spre umbreluţa de soare lăsată pe acoperiş.

– Nu ştiam că mansarda ta are fereastră.

– Nici nu a avut, până acum. Ai auzit vreodată de recomandarea lui Vic Schiro?

– Fireşte, sunt din Nola[3], a zis Charbou.

– Eu nu, a spus Amaia.

– A fost primar în New Orleans, când ne-a lovit uraganul Betsy, în 1965... Să tot fi trecut ceva ani de când a murit, i-a explicat Dupree. Mulţi locuitori au murit înecaţi în mansarde fără ferestre în acoperiş. Recomandarea lui Vic Schiro a fost ca toţi locuitorii din New Orleans să ţină la îndemână un topor în mansardă, a adăugat, aplecându-se pentru a apuca palmele Oceanettei, pe care erau vizibile bătăturile cauzate de coada securii.

– Ai făcut o gaură în acoperiş cu toporul? a întrebat Johnson, uluit.

Oceanetta nu i-a răspuns. Toată atenţia ei s-a concentrat asupra lui Dupree.

– Dumneavoastră trebuie să fiţi din New Orleans şi cred că Betsy v-a prins aici. Aţi spus „ne-a lovit“. Cred că eraţi mic pe atunci, a presupus ea, privindu-i chipul aşa cum numai unele femei pot să privească, ghicindu-ţi vârsta, cărei familii aparţii şi cine-ţi sunt părinţii. Ce nume de familie aveţi?

Amaia se uita amuzată la femeie. Isteaţă şi directă, îi amintea puţin de mătuşa ei, Engrasi.

Charbou a făcut prezentările.

– Dupree, a rostit ea gânditoare. Nu vă fie cu supărare, dar sunteţi cam alb pentru a fi de origine haitiană. Aici sunt mulţi negri de origine haitiană, le ştiu numele.

Dupree a zâmbit.

– Nu am de ce să mă supăr, familia mea are ascendenţă creolă; numele e de origine franceză.

– Poate că da, poate că nu, mulţi sclavi şi-au schimbat numele după ce au fost eliberaţi, iar Dupree aduce mult cu haitianul Dipré. Oricum, numele dumneavoastră îmi sună cunoscut, o să-mi aduc eu aminte de ce; am o memorie formidabilă.

Dar ceea ce ar fi putut fi o glumă a avut un efect neaşteptat de puternic asupra lui Dupree. Atât Amaia, cât şi Oceanetta şi-au dat seama că şeful ei şi-a ferit ochii de privirea femeii. Oceanetta şi-a îndreptat atenţia spre nepotul ei, prefăcându-se supărată.

– Bănuiesc că n-ai venit pentru mine... Ce cauţi aici?

– Ah, unul dintre vecinii tăi trage cu puşca, nu vrem să omoare pe cineva. Un băiat ne-a zis că e vorba despre Jim Leger.

– Oh, Doamne, ţicnitul ăla! Am auzit împuşcăturile. O puşcă semiautomată, nu are altă armă în casă, o ţine într-o panoplie. Probabil că uraganul l-a dat peste cap.

Amaia a privit-o surprinsă.

– E prieten cu dumneavoastră?

– Nu chiar, e clientul meu, toate asigurările şi le face la mine; conduc aici filiala unei firme de asigurări de nivel naţional.

– Ştiţi unde locuieşte?

– Da, ţinem strada asta până la capăt, apoi facem dreapta.

Charbou a privit-o neîncrezător.

Nu a fost nevoie să urmeze indicaţiile, pentru că detunătura unui nou foc de armă i-a condus la el. După ce au intrat pe strada lui, au oprit motorul bărcii, la o distanţă sigură. Jim Leger se sprijinea de o ferestruică rotundă de la etajul de sus. Înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să acţioneze, Oceanetta a strigat cu mâinile pâlnie la gură:

– Hei, Jim, sunt Oceanetta Charbou, ce naiba faci?

– Bună, Oceanetta, a răspuns el politicos, mă bucur să văd că eşti bine! Îmi apăr casa, n-am să permit niciodată ca nenorociţii ăştia să-mi fure munca de o viaţă.

Oceanetta şi-a dat ochii peste cap.

– Ce să-ţi fure, Jim? Tu te-ai uitat în jur? Am pierdut totul, Jim, tot ceea ce faci este să sperii oamenii. Uite, a venit poliţia după tine, chiar dacă, te asigur, în momentele astea au lucruri mult mai bune de făcut; nu mai face pe prostul şi dă-te jos de acolo, înainte să răneşti pe cineva.

Au aşteptat ceva timp până când Jim a ieşit prin fereastra de la etaj. Părul alb încadra o faţă ridată de trecerea anilor, chiar dacă sub cămaşa cu bretele muşchii păreau încă fermi. Amaia i-a dat în jur de şaizeci şi cinci de ani. Părea preocupat de faptul că împuşcăturile lui au făcut ca poliţia să se deplaseze până la el.

O versiune mai puţin prietenoasă a lui Jason Bull i s-a adresat bărbatului.

– Domnule Leger, am fost anunţaţi că se aud împuşcături care-i sperie pe puţinii locuitori care au mai rămas aici. Aţi tras cu arma, domnule?

– Mă rog, a şovăit bărbatul, da, dar numai în aer, ca să nu se apropie, să ştie că sunt aici.

– Foarte bine, domnule. Dar gata, nu mai trageţi. Până acum, nu aţi rănit pe nimeni, dar aţi fi putut să o faceţi. Nu mai trageţi, m-aţi înţeles?

Omul a dat din cap că da şi a privit-o pe Oceanetta.

– De data aceasta aveţi noroc, domnişoara Charbou v-a luat apărarea, aşa că nu o să vă denunţăm. Dar dacă aflu că trageţi din nou, dacă mă faceţi să mai vin o dată până aici, vă reţin şi vă deschid proces. Aţi înţeles, domnule?

– Mulţumesc, Oceanetta, a spus bărbatul, dând lent din cap în semn că înţelesese.

Ea şi-a privit rugătoare nepotul.

– Nu-l putem lăsa aici, ştiu că aveţi de lucru, nu cred eu că FBI vine până aici pentru că un bătrân nebun trage cu arma de pe acoperiş... Lăsaţi-ne într-un loc uscat, unde să putem să călcăm.

La rândul lui, Charbou l-a privit întrebător pe Dupree, care a fost de acord.

– Auziţi, puneţi-vă într-o pungă actele, medicamentele şi câteva chestii indispensabile. O să vă ducem, împreună cu domnişoara Charbou, până într-un loc neinundat.

Leger a luat o expresie tristă şi i s-a adresat doar femeii, ca şi cum numai ei i-ar fi datorat explicaţii.

– Eu rămân aici, Oceanetta, nu-mi pot lăsa casa de izbelişte.

Ea a tăcut o clipă, apoi a dat din mână, lăsând să se înţeleagă că nu e nimic de făcut şi l-a întrebat:

– Te descurci?

– Apa o să scadă în curând, nu e primul meu uragan. Am apă şi mâncare şi casa mea are fundaţie trainică, ştii bine.

Oceanetta s-a întors spre nepotul ei.

– Haideţi să mergem, îl cunosc prea bine, nici armata nu ar fi capabilă să-l scoată de acolo.

În acele momente Oceanetta nu avea de unde să ştie, dar chiar armata l-a scos pe Jim Leger din casa lui, două săptămâni mai târziu. Buimac, deshidratat, înfometat, dar încă strângând arma în mâini.

În primele ore ale dimineţii, cerul păruse să se afle încă sub influenţa furtunii, ca şi cum aceasta ar fi putut izbucni din nou. Dar acum, soarele îi conferea cerului mai multă realitate, dându-le certitudinea că uraganul trecuse, dispăruse; în urma lui rămăsese oroarea strălucitoare în bătaia soarelui evidenţei, fixată în realitate.

Un suspin gâtuit a trezit-o pe Amaia din gândurile ei. S-a întors spre capătul bărcii. Oceanetta Charbou plângea cu ochii măriţi de groază,

surpriză şi furie. Îşi ţinea mâinile la piept şi privea dezolată în jur.

– Trebuia să ne asculţi, mătuşă, trebuia să pleci... Eşti o îndărătnică, a certat-o, dar lipsit de convingere, nepotul ei.

– Am rămas ca să-i ajut pe oameni. Cine şi-ar fi închipuit că dezastrul va fi atât de mare?

– Consolează-te, în următoarele săptămâni vei avea mult de muncă şi mulţi vor fi cei pe care să-i ajuţi.

– Cei mai mulţi dintre oamenii ăştia nu au asigurare, iar dacă au avut cândva, au încetat de mult timp să-şi mai plătească primele. Oamenii ăştia sunt săraci, sunt în şomaj sau supravieţuiesc din pensia bunicilor. Jim e o excepţie; mă întreb cum vor reuşi să-şi reconstruiască locuinţele.

– Bănuiesc că şi firma ta de asigurări va avea mult de suferit, când va începe să plătească daunele...

– Nu, bineînţeles că nu, a spus ştergându-şi lacrimile şi redevenind femeia stăpână pe sine. Pe ce lume trăieşti? Firmele de asigurări nu falimentează niciodată. După o catastrofă, mai întâi se aşteaptă certificarea daunelor, dacă zona este clasificată drept una lovită de catastrofă şi câţi bani alocă guvernul pentru toată tragedia. În plus, majoritatea firmelor de asigurare fac parte din American Insurance Association, care a creat depozitul de rezervă, la care contribuie toţi asociaţii, cu un anumit procent din fiecare poliţă de asigurare, tocmai pentru a putea face faţă unor situaţii ca asta.

Amaia a privit-o cu interes.

– Oceanetta, ai spus mai devreme ceva ce mă interesează, poate mă poţi ajuta...

– Desigur.

– Ştiai că Jim Leger are o armă, că e vorba de o puşcă şi că o ţine într-o panoplie...

– Sunt agenta lui de asigurări, are mai multe poliţe la firma noastră: de viaţă, de locuinţă, de înmormântare...

Au izbucnit în râs cu toţii.

– Nu râdeţi, e poliţa mea cea mai bine vândută. Oamenii ţin tot mai mult să-şi plătească ei înmormântarea şi să stabilească totul în detaliu, ce muzică, ce flori... Când vine vorba despre cât costă o poliţă de asigurare a locuinţei, ţinând cont de factorii de risc, contează cât de bine este protejată casa: detectoare de fum, alarme antifurt, zăbrele la ferestre, uşi blindate, numărul de intrări în locuinţă. A deţine o armă contează în ambele sensuri, dar asigurarea o ia în calcul numai dacă arma este păstrată într-o panoplie. Firma mea nu le oferă asigurări celor care nu o ţin în panoplie.

Amaia a aruncat o scurtă privire spre Dupree, apoi a adăugat:

– Agenţii sunt obligaţi să-i întrebe?

– Nu doar să-i întrebe, ci să facă un raport şi fotografii care să confirme declaraţia asiguratului.

– Aşadar, ştiţi tot ce este într-o casă...

– Dacă îi închei eu asigurarea, da.

– Ştiţi câte persoane locuiesc în casă şi ce vârstă au?

– Bineînţeles. Dacă îşi fac asigurare, sunt obligată să ştiu.

– Sau dacă au fost bolnavi, dacă au avut probleme cu legea? Ca să dau un exemplu, probleme create de copii la şcoală, sau vecinilor, ori încălcarea şi furtul unui bun privat, cum ar fi un vehicul sau un tractor, chestii de genul acesta.

– Cele mai multe asigurări de locuinţe conţin şi o parte de responsabilitate civilă. În ziua de astăzi, mulţi oameni au aşa ceva, dar nu atât din cauza copiilor, cât a animalelor de companie; de fapt, de cele mai multe ori din cauza animalelor.

Amaia l-a privit plină de speranţe pe Dupree, care însă a negat, uşor iritat:

– Am verificat deja firmele de asigurări. Nu au coincis în nici unul dintre cazuri. Am luat în calcul şi posibilitatea că un agent a trecut la o altă companie, că de-a lungul anilor a lucrat la mai multe, dar nu am găsit nimic. Toate erau persoane care nu se cunoşteau între ele, agenţi locali, de cele mai multe ori, ca Oceanetta şi companii diferite. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era că toţi aveau proprietăţile asigurate, dar asta nu e ciudat dacă ne gândim că locuiau în zone cu grad mare de risc, iar unii dintre ei chiar fuseseră afectaţi anterior de furtuni sau tornade, cum e cazul familiei Jones.

Amaia s-a uitat lung la Oceanetta, de parcă ar fi încercat să găsească printre trăsăturile ei, care trădau inteligenţă, indiciul căutat.

Femeia o privea gânditoare.

– Fireşte că...

– Ce? a îndemnat-o Amaia să spună mai departe.

– Dacă aceste persoane despre care vorbiţi au mai fost afectate de o tornadă, să spunem, atunci e sigur că datele lor se află în baza de date de la American Insurance Association.

– Aşadar, vrei să spui că asigurările vor acoperi cheltuielile de reconstrucţie a acestei zone, a presupus Jason Bull.

– Până la urmă, cei mai norocoşi vor fi, probabil, exact nefericiţii pe care băncile îi obligă să achite, pe lângă ipotecă, una dintre asigurările alea absurde, care acoperă până şi daunele provocate de lava unui vulcan, deşi cel mai apropiat vulcan se află în celălalt capăt al ţării. Dar chiar şi aşa, tot mai scot ei un as din mânecă ca să nu plătească.

– Dar în cazul acesta, lucrurile sunt clare, a spus Johnson uitându-se împrejur.

– Nu chiar, a spus ea, privindu-l cu gravitate. De unde vine toată apa asta? E limpede că a adus-o uraganul? De ce continuă să crească, dacă de la unsprezece dimineaţa nu mai plouă?

Johnson, care comunicase prin staţie toată dimineaţa, i-a răspuns:

– În momentul de faţă, paza de coastă verifică, pe cale aeriană, starea digurilor, însă prioritatea rămâne salvarea celor aflaţi în situaţii de urgenţă: persoane vulnerabile, bolnavi, bătrâni şi copii. Vor mai trece câteva ore până să avem un raport veridic despre ceea ce s-a întâmplat; deocamdată, nu avem altceva decât supoziţii bazate pe mărturii, cele mai multe provenind de la persoane cuprinse de spaimă.

– Sper să fie aşa, a răspuns sceptică Oceanetta. Asigurările nu acoperă daunele provocate de cedarea canalelor construite de oameni.

– Asta nu se poate; dacă se întâmplă să cedeze un canal, e evident că a fost din cauza uraganului, a spus Johnson.

– Evident pentru dumneavoastră, evident pentru mine, dar nu chiar atât de evident pentru ei. În 1965, când ne-a lovit uraganul Betsy, digurile au cedat din cauza materialelor proaste cu care fuseseră construite. Ploaia din timpul nopţii a făcut ca apele să crească cu şaizeci de centimetri, şi acest nivel s-a păstrat ore în şir, până când, brusc, în cincisprezece minute, nivelul a mai crescut cu treizeci de centimetri şi, cincisprezece minute mai târziu, cu încă treizeci de centimetri, şi tot aşa, până a ajuns la înălţimea asta, la jumătatea primului etaj. De la unsprezece dimineaţa, am stat pe acoperiş şi am văzut cum treceau duse de ape proprietăţile vecinilor mei, cu o forţă şi o viteză care se pot explica numai prin existenţa unui curent de apă dinspre est spre vest, sau, ceea ce înseamnă acelaşi lucru, dinspre zona învecinată cu canalul spre exteriorul cartierului. Dacă digul canalului comercial a cedat, o să ne dea exact ce ne-au dat şi atunci: cuvinte frumoase. Nimic altceva.

– Sper că nu vrei să spui, ca băieţii ăia, că albii au deschis ecluzele ca să salveze French Quarter.

– Albii responsabili de toată mizeria asta nu au fost nevoiţi să meargă în plină furtună să dinamiteze digurile sau să deschidă ecluzele; au pregătit totul dinainte, ca pe o bombă cu ceas. După uraganul Betsy, au construit digurile cu materiale de mâna a doua. Materiale de mâna a doua pentru americani de mâna a doua.

Johnson a strâns din buze, în felul acela al lui, făcându-le să dispară sub mustaţa sa deasă. Nu-i plăcea deloc ce auzea, nici nu credea. Aşa ştia el să-şi manifeste dezacordul. Îşi iubea ţara, era o ţară mare. Ceea ce insinua Oceanetta era de-a dreptul repugnant. Era obişnuit cu plângerile

deţinuţilor; de la traficanţi, violatori, ucigaşi, până la cei acuzaţi de evaziune fiscală, toţi aveau ceva de reproşat sistemului, guvernului, instituţiilor statului, poliţiei. Se obişnuise să-i audă aşa cum te obişnuieşti să auzi ploaia, conştient că era vorba despre un subterfugiu psihologic din partea unor laşi care nu reuşeau prin forţe proprii să facă ceva în viaţă. Însă Oceanetta îi plăcea, îi cădea bine. O femeie bună, implicată în problemele cartierului ei, inteligentă şi experimentată; nu se potrivea profilului de plângăcioasă, de infantilism care însoţea de obicei genul acela de paranoia conspiraţionistă.

– Aşadar, Oceanetta, a intervenit Amaia din nou, atrăgându-i atenţia, această instituţie are acces la exact aceleaşi informaţii ca firmele de asigurări...

– Se ocupă de asigurări, dar mai ales de reasigurări, creează depozite de rezervă şi chiar dacă fiecare stat are propriile norme legale pentru firmele de asigurări, ea este cea care stabileşte criteriile valabile în toată ţara. Raza ei de acţiune e împărţită în patru zone geografice: nord-est, sud-est, vestul mijlociu şi vest.

Amaia a inspirat adânc, privindu-i pe Dupree şi Johnson.

– Deci, ca să-mi fie clar, atunci când cineva îşi face o asigurare aici, în New Orleans, casa, datele personale, ale lui şi ale celor care mai locuiesc acolo, ale câinelui, toate aceste date, rapoarte, fotografii, pe lângă sediul central al firmei de asigurare, ajung...

– Ajung şi la American Insurance Association, a afirmat, sigură pe ea, Oceanetta.

– De la toate firmele de asigurări din ţară?

– Da.

Amaia a expirat tot aerul din plămâni, a privit în jurul ei şi, în ciuda peisajului dezolant care o înconjura, pe chipul ei a apărut un zâmbet micuţ, care era mult mai mare în interiorul ei, după cum o trăda străluci-rea ochilor.

Apelativ familiar pentru New Orleans, format din iniţialele oraşului, NO, şi abrevierea pentru statul Louisiana, LA (n.red.)

40. PISICĂ ALBĂ

New Orleans, Louisiana
Luni, 29 august 2005, ora 19.00

La şapte seara, căldura acumulată de-a lungul zilei şi evaporarea apei făceau ca aerul să fie irespirabil. Ştirile demne de încredere parveneau de pe frecvenţa pazei de coastă şi chiar dacă nici una dintre informaţii nu era oficială, cu toţii erau de acord că paza de coastă, mai mult decât poliţia din New Orleans, poliţia statală sau însăşi FEMA, părea a fi cea care gestiona situaţia cel mai bine. În urmă cu ceva mai mult de o oră, confirmaseră că digurile canalelor de pe strada 17, de pe strada London şi al Canalului Industrial Navigabil cedaseră. La prima oră, zvonurile care spuneau că mareea, ajungând la râu, depăşise înălţimea digului de pe strada 17, vărsându-se de cealaltă parte şi astfel producând un colaps total, a fost dezminţit de pompieri. Prima ruptură s-a produs în partea inferioară, în vestul extrem al oraşului New Orleans, spre interior, dinspre podul Old Hammond Highway. Mai mulţi şefi de echipaje de pompieri susţineau că văzuseră cum zidul de susţinere s-a prăbuşit înainte ca apa să ajungă la înălţimea lui maximă. S-a format o spărtură în dig de peste o sută de metri, iar apa a pus imediat stăpânire pe zonă, ca şi cum ar fi curs pe acolo dintotdeauna.

Pe Canalul Industrial lucrurile stăteau şi mai rău. Cei care-l vedeau din aer vorbeau despre cinci rânduri întregi de case luate de ape.

Canalul de pe strada London a cedat şi el în două locuri. În partea superioară, chiar în spatele bulevardului Robert E. Lee şi în partea inferioară, aproape de podul de pe strada Mirabeau.

În timpul nopţii şi al dimineţii au fost raportate spărturi în diguri în cel puţin cincisprezece locuri, iar avertizările şi zvonurile au continuat pe parcursul întregii zile. Unele dintre străzile pe care circulaseră în miezul zilei, acum erau complet inundate, iar nivelul apei continua să crească.

În jur de şase şi jumătate seara au reuşit să o treacă pe Oceanetta într-o barcă a poliţiei statale din Louisiana, cu care s-au întâlnit la jumătatea drumului şi care ducea la spitalul Charity câţiva răniţi. Imediat ce s-a văzut în cealaltă barcă, Oceanetta a început să împartă din punga ei sticluţe cu apă şi batoane de ciocolată. Nepotul ei a urmărit-o clătinând din cap, mândru de ea, dar şi îngrijorat în acelaşi timp, ştiind foarte bine că nu-i va mai rămâne nimic în pungă până să ajungă la spital. Pe când bărcile se îndreptau în direcţii diferite, Oceanetta s-a întors şi, în timp ce le făcea semn cu mâna, şi-a amintit de ce îi suna cunoscut numele de

familie Dupree. Înspăimântată de-a dreptul, a căscat larg gura şi ochii şi şi-a strigat nepotul cât de tare a putut, iar acesta, în ciuda zgomotului motorului, a părut că a auzit-o. Bill Charbou s-a întors ca să se uite încă o dată la ea şi i-a trimis bezele. Oceanetta a strâns pumnul ridicat în aer, de parcă ar fi prins din zbor toată dragostea nepotului ei, apoi, copleşită, şi l-a dus la inimă; sperând să se facă înţeleasă, a mimat din buze un cuvânt. Chiar dacă bărcile se îndepărtau în viteză una de cealaltă, a avut impresia că pe chipul iubit al nepotului ei apăruse o sclipire de alertă. S-a rugat să fi fost aşa.

Au continuat să fie pregătiţi pentru orice atenţionare privind focuri de armă sporadice. Au fost destul de multe, în marea lor majoritate veneau din partea celor izolaţi pe acoperişuri şi care încercau astfel să ceară ajutor. Dupree a decis că era cazul să caute un loc unde să se odihnească în toate acele ore de aşteptare care urmau. Să tot dea ture cu barca, în bătaia soarelui şi la întâmplare nu însemna altceva decât să consume un combustibil care brusc devenise extrem de preţios şi să piardă tot mai mult din moralul de care aveau atâta nevoie pentru orele care urmau să vină. Navigând în voia sorţii, aşteptând în bătaia soarelui, nu făceau altceva decât să-şi risipească forţele de care aveau nevoie pe viitor şi, mai ales, îşi pierdeau treptat din convingere. Imaginile cu casele distruse, cu maşinile plutind duse de ape, cu oamenii urcaţi pe acoperişuri, cerând ajutor, îi făceau să-şi piardă busola, motivul pentru care se aflau acolo. Amaia, ca şi cum ar fi încărcat baterie după baterie, acumula frustrare după frustrare. Tot la câteva minute verifica dacă are semnal la telefonul mobil, dar degeaba. Mânaţi de ideea că poate vor avea semnal în alte zone, s-au îndreptat mai întâi spre nord, apoi spre est, pentru ca, până la urmă, să se întoarcă de unde porniseră, fără să fi reuşit să aibă parte de semnalul atât de preţios. Staţiile radio continuau să funcţioneze, aveau baterii de rezervă pentru câteva zile, dar undele scurte folosite de poliţie şi de echipajele de urgenţă băteau la prea mică distanţă, iar faptul că navigau printre clădiri îngreuna şi mai mult comunicarea şi, în plus, uneori apelurile pompierilor, jandarmeriei, poliţiei, pazei de coastă şi cele maritime făceau imposibilă orice comunicare ce ieşea din sfera celor de urgenţă. Johnson avea la el un laptop cu un acumulator de rezervă. După ce Amaia a renunţat să mai încerce să-i contacteze telefonic sau prin staţie pe cei de la American Insurance Association, l-a rugat pe Johnson să verifice dacă serviciile de e-mail funcţionau.

– Teoretic, ar trebui să funcţioneze, internetul e prin satelit; dar, fireşte, dacă amplificatoarele de semnal de pe pământ sunt stricate, s-ar putea ca e-mailurile să nu plece. Internetul merge foarte prost, dar sunt

zone în care pare să funcţioneze mai bine. Scrieţi-l şi trimiteţi-l, el va fi trimis când intrăm într-o zonă cu internet bun. Însă nu vă pot garanta că vom avea şi norocul de a primi răspunsul.

Amaia a tastat un mesaj pentru şeful de la resurse umane al asociaţiei. I l-a arătat lui Dupree ca să-l citească, înainte de a-l trimite. Cerea informaţii despre accesul inspectorilor de asigurări la datele despre un asigurat, apoi despre munca specifică a inspectorilor şi dacă inspectorii se deplasau în zonele lovite de catastrofe naturale. O interesau cei care aveau vârsta cuprinsă între cincizeci şi şaizeci de ani şi aveau trei copii. După ce a scris mesajul, s-a uitat din nou în jur, dezolată. Însă ceea ce l-a făcut pe Dupree să ia o decizie a fost starea de nervozitate a lui Charbou. De când mătuşa lui trecuse în barca poliţiei, privea în depărtare şi răspundea monosilabic la comentariile celorlalţi. Au trecut cu barca pe lângă cadavrul unei pisici albe. Cineva îi împodobise gâtul cu o cureluşă albastră. După toate cele văzute în ziua aceea, ruina atotstăpânitoare, distrugerea, membrii familiei Sabine morţi în salonul lor, cu picioarele îndreptate spre Mississippi, vederea acelei pisici albe a pus capac răbdării sale. A pufnit puternic şi li s-a adresat tuturor.

– N-o să-l prindem, e imposibil, a conchis. Ne-a luat ore întregi ca să ajungem din Jefferson până aici, o distanţă pe care în mod normal o parcurgi în cincisprezece minute. Compozitorul se poate afla acum în Lakeview sau în Kenner. În cât timp o să ajungem până acolo? Jumătate dintre străzile pe care se putea circula azi-dimineaţă, acum sunt sub ape, asta fără să mai punem la socoteală copacii prăbuşiţi, cablurile de curent, maşinile purtate de valuri sau molozul de sub ape.

Dupree a vorbit fără să ridice tonul, doar s-a aplecat puţin, obligându-i pe ceilalţi să facă la fel, pentru ca vorbele sale să nu fie acoperite de zgomotul motorului bărcii.

– Probabil compozitorul are aceleaşi probleme ca noi. Ar trebui să aibă la îndemână o barcă, ceea ce mi se pare puţin probabil. Când a ajuns în Jefferson, încă se mai putea merge prin apă şi sunt aproape sigur că aşa a şi făcut. Circumstanţele s-au schimbat pentru toţi. Cred că-şi va alege victimele dintre cele aflate cât mai aproape de o zonă din care să poată fugi repede, nu poate risca să se trezească pe cap cu o echipă de salvare, în timp ce ucide. Ce credeţi? a întrebat, întorcându-se spre Johnson, care întinsese o hartă în mijlocul ambarcaţiunii.

– Sunt de acord că situaţia ne-a depăşit şi că l-a depăşit şi pe el. Dacă a avut un plan, va trebui să-l regândească, oricât de greu i-ar veni, pentru că asta presupune o mare problemă; nu contează în ce parte a oraşului locuiesc nefericiţii care au supravieţuit uraganului, important este ca ei să corespundă modelului său. Şi oricât de multe familii din Kenner ar

corespunde modelului său, nu va merge până acolo. În acest moment, oraşul este un bufet suedez. Instinctul de autoapărare îţi dictează să stai cât mai aproape de locul în care ţi se poate acorda ajutor; oricât de mult şi-ar dori să ucidă, trebuie, totuşi, să se supună aceloraşi condiţii ca şi noi. Şi să nu uităm că e rănit. A plimbat degetul pe hartă, arătând diverse zone. Cred că se va opri în French Quarter, în Frenchemen, la limită cu Tremé, aproape de strada Canal, Magazine sau de piaţa Jackson. Se va folosi de aceste locuri ca punct de plecare şi de întoarcere. Are nevoie de un loc bun în care să rămână, iar dacă nu-l are deja, trebuie să şi-l caute, cum facem şi noi.

– Nu ştiu, a zis Charbou. Ăsta e un haos total, nu există curent electric, nici apă, în curând nu o să mai găsim nici carburant. După lăsarea nopţii, vom fi ca în epoca de piatră. Cred că ar trebui să salvăm oameni, în loc să aşteptăm cu braţele-n sân să fim înştiinţaţi de noi împuşcături.

Dupree se temuse de asta toată ziua; observase privirile furioase ale poliţistului când treceau prin dreptul caselor, când vedeau bunurile locuitorilor duse de apa murdară. Observase cum a strâns din maxilare la vederea câtorva femei cu bebeluşii lor în braţe, cocoţate pe podul de pe şoseaua interstatală şi strigând după cineva care să le salveze de acolo. Îl observase cum fierbea de furie, mai tensionat ca niciodată, oftând deznădăjduit, mai ales după ce Oceanetta fusese luată de barca poliţiei.

Bull a fost cel care i-a răspuns colegului său.

– Ştiai foarte bine ce misiune avem, este important ceea ce facem. Sunt alţi oameni care se ocupă cu salvarea, în curând vor primi ajutor.

Charbou s-a întors spre Bull şi a spus, ridicând vocea:

– Ah, da? Şi unde sunt? Eu nu aud altceva decât oameni ţipând, strigând după ajutor, un ajutor care nu mai vine, în timp ce noi suntem chiar aici. Nu de asta m-am făcut eu poliţist.

Ultimele lui cuvinte au răsunat cu greutatea unei sentinţe.

Amaia stătea în faţa lui şi rămăsese tăcută. S-a aplecat uşor în faţă, a întins o mână şi l-a atins pe Charbou. Pielea lui perlată de transpiraţie strălucea fermă şi întunecată, în contrast cu paloarea ei.

A lăsat impresia că simpla atingere umană l-a dezarmat pe loc. Palmele strânse pumn s-au deschis pentru a primi mângâierea, maxilarele încleştate i s-au relaxat. Dupree a fost convins că avea să spună ceva, însă vocea i-a fost acoperită de briză; a tras câteva guri de aer şi a rămas tăcut, cu ochii larg deschişi.

Amaia i-a vorbit pe un ton ferm.

– Nu poţi să treci prin toate astea, nu poţi supravieţui unui uragan numai pentru ca un asasin să-ţi ia dreptul de a trăi, un drept câştigat prin faptul că ai luptat şi ai rezistat. Cei care au supravieţuit astăzi sunt copiii

furtunii. Dacă ea nu i-a ucis, atunci nimeni şi nimic nu are dreptul să o facă. Nu putem să-i permitem compozitorului să facă din lupta pentru supravieţuire a acestor familii parcul său tematic despre Armagedon.

Dupree a încuviinţat, ştiind că Amaia ieşise câştigătoare şi sigur că nu prin ceea ce-i spusese. Era un fapt neîndoielnic, studiat în cele mai diverse perimetre de supravieţuire umană, de la câmpurile de luptă până la taberele de refugiaţi, de la infirmeriile militare până la incubatoarele cu nou-născuţi din spitale; când motivele nu mai sunt îndeajuns, când misiunile nu mai au sens, când oboseala pune stăpânire pe trupuri şi pe suflete, când a continua sau nu încetează să mai fie o alegere, atunci nu există forţă mai copleşitoare decât puterea atingerii umane.

Conform orei oficiale, soarele apunea peste oraş la 19.24. Însă, în ultima jumătate de oră, lumina s-a deplasat rapid spre vest, colorând cerul în roz şi indigo, oferindu-le un apus atât de minunat şi de nepotrivit încât nu aveau să-l mai uite vreodată. Prevestirea lui Charbou căpăta tot mai multă formă: oraşul muzicii se întorcea la epoca de piatră, pe măsură ce lumina se stingea la orizont. Trebuiau să găsească urgent un loc unde să-şi petreacă noaptea. Majoritatea indicatoarelor cu numele străzilor dispăruseră şi chiar dacă planul iniţial fusese să ajungă pe strada Florida, până la urmă au ales o stradă care putea fi la fel de bine Dorgenois sau Rocheblave. Bull conducea barca şi a apăsat claxonul. Sunetul s-a pierdut în noapte în timp ce se apropiau de o casă cu etaj, cu parterul inundat. Părea o casă rezistentă şi se puteau strecura cu uşurinţă prin ferestrele de la etaj. Totuşi, pentru mai multă siguranţă, au dat ocol casei, luminând-o din lateral cu lanternele în căutarea unui semn de viaţă. Bull tocmai întorcea barca, când a venit avertizarea lui Johnson:

– Acolo, am văzut ceva. Cred că e cineva.

Bull a îndreptat barca şi a condus-o spre locul arătat de Johnson, în timp ce toţi ceilalţi îşi ţineau lanternele îndreptate într-acolo.

Uşa din spate de la parter era întredeschisă, nu mult, dar suficient încât să se vadă o mână ţinând strâns tăblia.

– O văd! E o persoană prinsă acolo!

După ce au apropiat barca de zidul clădirii, Johnson şi Charbou au apucat uşa de partea care ieşea din apă şi au tras cu putere. Nici nu s-a clintit, era înţepenită, cu siguranţă, în ceva, cel mai probabil în nămolul, pietrele şi crengile aduse de ape. Dupree li s-a alăturat. Şi-au unit forţele şi uşa s-a deschis puţin, apoi încă puţin, până când orice o fi fost ceea ce o ţinuse înţepenită a cedat şi uşa s-a deschis de tot. Mâna ce strângea tăblia s-a desprins, apoi barca a dat înapoi şi cadavrul a ieşit plutind din casă,

iar apa l-a dus printre zidul clădirii şi barcă, spre strada din spatele casei. Era un bărbat în vârstă. Amaia şi-a dat seama după părul alb de pe cap şi din barbă; pielea albicioasă şi zbârcită de apă nu te ajuta prea mult să-i ghiceşti vârsta. Probabil murise în noaptea precedentă, în timpul celor mai grele ore ale furtunii; bacteriile din apă şi căldura mare din timpul zilei făcuseră restul. Mai întâi au apărut picioarele străvezii ca gelatina. Era desculţ, însă avea pe el nişte blugi albaştri şi un tricou alb, care se adunase la piept, lăsând la vedere o burtă albă, care începea să capete nuanţe albăstrii pe alocuri, din cauza putrefacţiei. Pe tricou scria cu litere roşii: „Cel mai bun tată din lume".

Amaia a ţipat, apoi a scos un geamăt de durere. Toţi s-au întors spre ea alarmaţi. Îşi acoperise gura cu palmele, ca şi cum ar fi vrut să reţină înăuntrul ei toată durerea nerostită, tot întunericul. Cu faţa crispată, cu ochii plini de groază, privea deznădăjduită cum curenţii slabi târau corpul afară din curte. Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să reacţioneze sau măcar să aibă timp să gândească, Amaia a sărit în apă. A căzut în picioare, pe ceva moale, cu siguranţă pământul din grădină, înmuiat de apă şi, în timp ce colegii ei îi strigau să se întoarcă, a înaintat cu ochii împăienjeniţi de lacrimi şi de apa murdară şi a traversat curtea spre strada din spatele casei, în timp ce se felicita în gând pentru faptul că purta acea vestă antiglonţ care plutea, în loc de vesta ei. Bull a manevrat barca încercând să o urmeze pe Amaia, dar nu a putut trece de vârfurile gardului care despărţeau cele două grădini învecinate. A dat înapoi câţiva metri şi a ieşit prin lateral, în aceeaşi stradă ca Amaia. Charbou era gata să sară în apă, însă Dupree l-a oprit.

– Stai.

– Dar..., a spus el confuz.

– Stai.

Amaia ajunsese lângă corp, îi prinsese o mână, poate aceeaşi cu care bărbatul se agăţase de uşă până la moarte. Fusese un bărbat înalt, puternic. Chiar şi aşa, lipsit de viaţă şi dus de apă, era greu de stăpânit, nu reuşea să-l ducă înapoi acasă. A privit cu disperare în jur.

– Amaia, nu mai poţi face nimic, e mort! a strigat Charbou din barcă.

Dar ea nu-l auzea. Cu ochii inundaţi de lacrimi, a citit din nou mesajul de pe tricoul bărbatului. „Să fi fost omul acesta cel mai bun tată din lume?" s-a întrebat. Vocea ei de la doisprezece ani i-a răspuns din depărtări: „E suficient să fi fost pentru cineva".

I-a desfăcut catarama curelei, a tras de ea până când a scos-o din blugi, apoi a petrecut-o din nou, dar numai prin cele două găici din faţă şi a început să tragă de curea, târând după ea cadavrul până la un semn de circulaţie, de care l-a legat cu cureaua. Dacă omul acela fusese un tată

bun, atunci exista un fiu care să-i plângă la mormânt. Era drept să-i ofere această şansă şi să nu-l lase dus de ape. A rămas în picioare lângă cadavru, nemişcată. A încercat să spună o rugăciune. „Tatăl nostru Tatăl nostru Tatăl nostru Tatăl nostru Tatăl nostru Tatăl nostru." A renunţat în momentul în care şi-a dat seama că nu se putea opri din citit mesajul de pe tricou.

– Ce naiba faci acolo? a întrebat-o Charbou.

Dupree a vrut să-i răspundă, însă Johnson i-a luat-o înainte.

– Îşi îngroapă tatăl.

Bull şi Charbou şi-au întors privirile spre el.

– Tatăl lui Salazar a murit ieri-dimineaţă. Au anunţat-o că ar trebui să meargă să-l vadă, dacă voia să-l mai prindă în viaţă, exact când am plecat spre New Orleans, iar în dimineaţa aceasta a primit confirmarea morţii lui.

– Nu-mi vine să cred! De ce nu aţi trimis-o acasă? Nu vedeţi în ce hal e?

– Ea a decis să rămână aici. Şi nimeni nu are dreptul să o judece, cu toţii luăm decizii pe care mai apoi, de-a lungul timpului, ne vine greu să le acceptăm; cu câteva minute în urmă, dumneata păreai cel învins. După părerea mea, ea se descurcă foarte bine, dar asta nu înseamnă că la un moment dat nu poate să apară un mesaj pe un tricou sau o pisică înecată care să te facă să vrei să laşi totul baltă.

Charbou a acceptat reproşul şi a încuviinţat, fără să-şi ia privirea de la Amaia.

– Şi nu credeţi că ar trebui să mă duc după ea?

– Ba da, a fost de acord Dupree, dar mai las-o un minut.

Au ales o casă destul de mare, la două străzi spre vest. După ce au strigat pentru a fi siguri că era pustie, au forţat o fereastră de la etaj şi au intrat, ceea ce i-a făcut să aibă senzaţia ciudată de a merge din nou în picioare, ceva ce nu mai făcuseră în ultimele ore. Pe scările care duceau la parter, apa ajungea până la partea de sus a canatului uşii. Casa avea trei dormitoare în stare bună şi o baie, unde apa dăduse pe dinafară din veceu şi formase o baltă urât mirositoare. Johnson a închis uşa, Bill şi Bull au cercetat toate ungherele şi mica mansardă, fără ferestre, plină de unelte. Era foarte cald, aerul din interiorul casei era umed şi mirosea a igrasie; cu toate acestea, erau mulţumiţi că se puteau întinde, puteau să-şi dea jos vestele, să se mai răcorească puţin. Nu s-au aşezat pe paturi. A fost o înţelegere tacită. Dacă părea legal să te refugiezi în casa cuiva, altfel stăteau lucrurile cu paturile care încă păstrau urmele proprietarilor lor. Folosindu-se de perne şi pernuţe, s-au întins cu toţii pe jos, cu spatele sprijinit de perete, în camera prin care intraseră, singura

cu ferestrele deschise. Afară era o beznă absolută. Întuneric total, nici urmă de stele. Acum, după ce elicopterele își suspendaseră zborul, singurele zgomote veneau de la lemnul umflat de apa murdară și de la respirația celor cinci persoane aflate în camera aceea luată cu împrumut. După micul dejun de la sediul pompierilor nu mai mâncaseră nimic, în afară de câteva batoane de ciocolată. Și-au împărțit proviziile destinate acelei nopți și chiar au reușit să zâmbească, în timp ce mâncau, simțindu-se din nou plini de viață.

Johnson a vorbit cu Amaia:

– Toată ziua mi-am bătut capul de ce îmi suna atât de cunoscut locul dumneavoastră de naștere. Cândva, am făcut parte dintr-o unitate specializată în secte, înainte de a trece la criminalistică. S-a vorbit, de mai multe ori, despre acea regiunea din zona de frontieră din Pirinei, între Spania și Franța, ca un loc de referință pentru vrăjitorie. Zugarramurdi și alte locuri unde s-au celebrat întâlniri de vrăjitoare trebuie să fie destul de aproape de satul dumneavoastră... Elizondo?

Ea a încuviințat fără nici un chef.

– Da, e aproape.

– De fapt, nu în Elizondo a încercat un inchizitor al Bisericii Catolice să stabilească dacă acolo era sau nu lăcașul diavolului? a întrebat Johnson, tot mai entuziasmat.

Amaia nu a răspuns.

Johnson o privea extaziat.

– Da, a fost în Elizondo, a zis, confirmându-și singur spusele, iar inchizitorul Sfintei Inchiziții se numea ca dumneavoastră, Salazar. Salazar y Frías, a adăugat, făcându-i pe toți să se întoarcă spre Amaia și să o privească cu interes.

– Tribunalele Inchiziției erau echivalente cu cele din Salem, care judecau vrăjitoare, nu? a întrebat Charbou. Aveți vreo legătură cu acel Salazar? A fost strămoșul dumneavoastră?

Amaia a răspuns cu seriozitate.

– Mă îndoiesc. Numele meu de familie vine de la o vale și un râu aflate în apropiere de locul unde m-am născut.

– Dar ați căutat? a insistat Johnson, trecându-și degetele nervoase peste mustață. Cred că ar fi foarte interesant... Cunosc un specialist în heraldică, îi spui numele de familie și el e în stare să-ți găsească strămoși cu secole în urmă.

După ce a tot stat cu ochii pe Amaia, Dupree a intervenit:

– Johnson, aș zice că Salazar nu e prea încântată de subiect.

– Cum e posibil? s-a mirat Bull. Dacă ar fi fost vorba despre mine, mi-ar fi plăcut să aflu cât mai multe.

Johnson nu se lăsa.

– Dacă familia voastră a locuit mereu în zonă, e foarte posibil ca la un moment dat strămoşii dumneavoastră să fi fost implicaţi, fie ca martori, fie ca acuzaţi, în nenumăratele procese de vrăjitorie deschise acolo de Inchiziţie. Îmi amintesc că atunci când inchizitorul Salazar a cercetat prezenţa diavolului în zonă, a strâns mii de declaraţii de denunţare sau de autodenunţare. Asta trebuie să fi însemnat cam toată populaţia din regiune.

– Câţi locuitori are acum satul dumneavoastră? a întrebat Charbou.

– În jur de trei mii, a răspuns ea.

– E limpede, a exclamat Johnson, toţi locuitorii acuzaţi sau acuzându-şi vecinii.

– Da, a răspuns ea mâhnită.

– Pare să vă deranjeze, de ce? a întrebat-o Dupree.

Amaia nu a răspuns. Johnson a continuat:

– Domnişoară subinspectoare, vorbim despre ceva ce s-a întâmplat cu secole în urmă, dacă s-ar fi petrecut în Statele Unite, satul acela ar avea acum şase hoteluri bântuite, trei trasee pe urmele vrăjitoarelor şi o duzină de magazine cu suvenire. Amintiţi-vă de patroana hotelului Dauphine.

– Ce spuneţi se poate datora unuia dintre următoarele două motive, a răspuns Amaia. Sau nu credeţi o iotă din ceea ce spuneţi, sau vă raportaţi mult mai firesc la aspectele magice din lumea dumneavoastră.

– Dar în Baztán nu vă raportaţi la fel de firesc? a vrut să ştie Dupree.

– Ce e Baztán? a întrebat Bull.

Amaia a oftat.

– Baztán e valea în care se află satul meu. Cred că lumea ar fi mai bună fără toate şarlataniile astea. Poate părea interesant ca joc al imaginaţiei, însă genul acesta de gândire, învechit şi superstiţios, nu aduce altceva decât suferinţă, stigmatizare şi excludere socială.

Bull a privit-o fermecat.

– Vreţi să spuneţi că în Baztán încă se mai crede în vrăjitoare?

A răspuns Johnson:

– Întrebarea este alta: mai există vrăjitoare în ziua de azi în Baztán?

Mâncarea i-a făcut să simtă intensa epuizare fizică şi emoţională adunată de-a lungul acelei zile. Bull s-a oferit să stea de gardă primul, lângă staţia de emisie-recepţie. Ceilalţi au adunat câte perne au găsit şi fiecare şi-a căutat un colţişor pentru a dormi.

Amaia, rămasă singură în toată încăperea, s-a întins lângă fereastră. Puţinul aer care venea prin fereastră îi făcea bine, dar, neliniştită, şi-a întors privirea în cameră. Ura întunericul. A agăţat lanterna de geam în

aşa fel încât raza ei să bată pe podea, fără ca lumina să o deranjeze, însă să fie destul de puternică încât să alunge făpturile întunericului. *Gaueko.* A privit din nou pe fereastră şi şi-a dat seama că nu se mai gândise la ele de când era o copilă. *Gaueko*, spiritele nopţii. Întunecatele. Bântuie în căutarea unui loc întunecat din sufletul tău în care să poată trăi. Şi-a amintit de bătrâna care, asemenea unei fetiţe, se strecurase sub pat, ascunzându-se de *gaueko*. „A venit diavolul“, zisese. S-a gândit la compozitor şi a fost sigură că şi el scruta bezna, undeva, în oraş. Cu deosebirea că el se înfrăţise deja cu noaptea: întunericul era în el, purta spiritele *gaueko* în lăuntrul său, pentru că era unul dintre ele. A clătinat din cap, năucită de forţa amintirii şi de lumina pe care aceasta o arunca asupra personalităţii compozitorului.

– *Gaueko*, a şoptit în întuneric.

Cuvântul vechi şi ameninţător, rostit în limba bască, atât de departe de Baztán, a adus după el multe alte cuvinte, unele întunecate şi perfide, altele dragi şi tămăduitoare ca o îmbrăţişare.

Şirul gândurilor i-a fost întrerupt de vocea lui Dupree, care se întorsese în cameră.

– Vă simţiţi mai bine?

Ea a oftat ruşinată.

– Îmi pare rău, a fost o imprudenţă, nu mi-am dat seama.

– Nu vă faceţi griji, numai că apa aia e plină de bacterii. Mizeriei din canalizările înfundate i se adaugă noroiul din lacurile de acumulare, adică un amalgam de plante moarte, microorganisme în descompunere şi tot soiul de larve. Dacă aveţi vreo rană, trebuie să o curăţaţi bine, altfel se va infecta cu siguranţă.

– Nu mă refeream la apă, a spus ea, încercând să zâmbească, în ciuda tristeţii de pe chip.

Dupree a făcut semn că a înţeles, nici el nu voia să discute despre apă, dar Amaia îi bloca mereu accesul la ea. Era una dintre cele mai complicate persoane pe care le cunoscuse în viaţa lui. A încercat să fie cât mai direct.

– Părinţii mei au murit în timpul uraganului Betsy. Tata era medic; mama, asistentă. S-au dus să asiste la o naştere şi furtuna i-a prins în Gran Isle. I-au găsit după o săptămână, în maşină, morţi.

– Îmi pare rău, a spus Amaia scrutându-l cu privirea pe Dupree. Înseamnă că uraganul vă răscoleşte nişte amintiri cumplite.

– Eram foarte mic, aproape toate amintirile mele cu ei sunt pe baza fotografiilor. M-a crescut Nana, verişoara tatălui meu.

– Aveţi fraţi?

Dupree şi-a ferit privirea.

– Am o soră. Dar dumneavoastră? a întrebat el, mult prea repede, un detaliu care nu i-a scăpat Amaiei şi a înţeles că Dupree prefera să nu mai vorbească despre familia lui.

– Am două surori, mai mari decât mine. Dar nu prea ţinem legătura. Pe mine m-a crescut o mătuşă.

Dupree s-a uitat lung la ea, abţinându-se cu greu să nu-i pună alte întrebări. Două surori cu care nu ţine legătura, ajunsă la doisprezece ani la şcoală în Statele Unite, plus un tată la înmormântarea căruia nu s-a dus.

– Am văzut că v-aţi rugat pentru bărbatul acela. Aţi făcut foarte bine.

Ea l-a cercetat cu privirea cinci, şase, zece secunde. De parcă nu ar fi înţeles ce a spus, sau, dimpotrivă, ar analiza în profunzime consecinţele spuselor lui. Apoi şi-a lăsat privirea în jos şi timp de încă zece secunde a privit fix la raza lanternei. Aşa că atunci când a vorbit din nou, vocea ei aproape că i-a surprins pe amândoi.

– Când eram mică, spuneam „Tatăl nostru“. Ştiţi rugăciunea?

– Da, sunt catolic. Nu practicant, dar sunt catolic.

Ea a continuat să vorbească, iar Dupree şi-a dat seama că nu-l auzise, întrebarea ei nu aştepta un răspuns, făcea parte dintr-un discurs sau dintr-un raţionament. Dupree s-a uitat atent la atitudinea ei. Cu spatele sprijinit de perete, cu genunchii uşor ridicaţi, privea în jos, concentrată la cerculeţul de lumină strălucitoare pe care raza lanternei îl proiecta pe podea. Vorbea rar, cu o voce extrem de joasă şi mai ascuţită decât de obicei.

– Mă rugam noapte de noapte, în toate nopţile. Repetam fiecare strofă, dar mai ales prima: „Tatăl nostru, Tatăl nostru...“ Dar nu mă rugam la Dumnezeu, ci la tata. El dormea în camera alăturată, dar nu mi-a auzit niciodată rugăciunile.

A făcut o pauză. A zâmbit uşor.

– Nu mi-am dat seama niciodată, în toţi anii ăştia, însă astăzi am ştiut, brusc, atunci când m-am rugat pentru sufletul acelui om.

Dupree o privea fascinat. Sute de întrebări îi veneau în minte, iar el se străduia să le alunge, în timp ce instinctul său analitic îi spunea să ia notiţe; de ce se temea, dacă tatăl ei era în camera de alături? Se ruga de tatăl ei? Îşi alesese cuvintele cu multă atenţie şi fiecare gest, fiecare sunet au făcut ca mărturisirea ei să aibă profunzimea unei revelaţii şi cu fiecare cuvânt care-l izbea, era tot mai conştient că nu se înşelase deloc în privinţa ei şi că, totodată, femeia aceea era o enigmă în sine.

– Îl chemam pe tatăl meu, eram ca oraşul acesta ţipând după ajutor de pe acoperişuri, a spus. Dupree şi-a dat seama că Amaia reacţiona la propriile mărturisiri ca şi cum adevărul i s-ar fi revelat şi ei pe măsură ce

vorbea. Crezi că faci parte dintr-o familie şi te rogi cu convingerea că tatăl tău te aude, dar a trebuit să mor pentru a mă auzi; am aşteptat şi am tot aşteptat, până când a trebuit să mă scoată dintr-un mormânt.

A ridicat ochii spre Dupree, iar el a implorat-o din priviri să nu se oprească, să nu devină dintr-odată conştientă, văzându-l, de cât de multe îi destăinuia.

– Ani în şir am crezut că din iubire m-a scos din acel loc în care zăceam, dar de fapt l-a împins ceea ce-l împinsese şi până atunci: ruşinea. Ruşinea l-a făcut să nu-mi dea atenţie şi tot ruşinea l-a făcut să mă scoată de acolo, numai de ochii lumii. Numai pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost şi mai rău. Eu sunt ca oraşul acesta, iar atunci când el m-a salvat, de fapt pe sine s-a salvat de la ruşine.

Dupree o privea pe Amaia. Alunecase în somn pe nesimţite. Vorbea, iar după o secundă s-a ghemuit lângă perete, sub fereastră şi a adormit pe loc. Atât de repede, încât Dupree s-a întrebat în ce măsură era trează atunci când vorbea, sau dacă nu cumva era vorba despre un episod de somnambulism, provocat de stres şi oboseală. Lumina lanternei reflectată din podea îi desena pe chip nişte umbre sinistre, întruchipare, era convins, a întunericului care-i bântuia visele. Acul din carul cu fân, o fiinţă capabilă să raţioneze cu cea mai mare logică din lume şi, în acelaşi timp, la fel de sensibilă la domeniul invizibilului precum prinţişorul din poveste. Analiza lumea din două direcţii care îşi disputau mereu întâietatea în interiorul ei. Dupree şi-a vârât mâna sub tricou, până la cicatricea de pe piept şi a numărat fiecare margine aspră a rănii. Cinci. Fusese sincer: nu-şi amintea de noaptea aceea ca de noaptea morţii părinţilor săi, ci ca de noaptea lui Samedi. Noaptea care a învăluit oraşul în haos. S-a uitat la tânăra adormită, temându-se şi dorindu-şi, totodată, să vină momentul în care avea să o ducă la limită. Când Baronul Samedi avea să revină pentru a-şi reclama împărăţia de anarhie şi moarte peste oraş.

41. INIMĂ SĂLBATICĂ

Elizondo

Lui Ignacio Aldecoa nu-i plăcea satul Elizondo. Soţia lui, Joxepi, spunea că, de fapt, de cât umblase prin păduri, el ajunsese să fie la fel de hirsut ca oile şi câinii lui. Le spunea prietenelor ei că pentru Ignacio o plimbare prin Elizondo era similar cu a da ture într-o roată de bâlci, iar când ajungea acasă, era la fel de ameţit şi de dezorientat, de parcă tocmai ar fi coborât dintr-una. Lui Ignacio nu-i păsa, ştia că soţia lui îl iubeşte, că îi respecta singurătatea şi tăcerile şi că îşi vedea fericită de creşterea copiilor, în casa aceea de pe deal, despre care toate surorile lui i-au spus că e imposibil ca o femeie să accepte să se mute acolo.

Dar pentru liniştea lor, Ignacio ştia că trebuie, măcar o dată pe săptămână, să meargă împreună cu soţia la Elizondo. Să bea o cafea, să ia o gustare într-o patiserie, să facă mici cumpărături, să se uite la vitrine... Se opriseră de ceva vreme pe strada Santiago, în faţa bisericii. Soţia lui povestea cu Engrasi, o prietenă din copilărie. Fără să fie atent la conversaţia celor două femei, Ignacio dădea din cap din când în când, în timp ce urmărea cum se juca nepoata lui Engrasi. Era o fetiţă slabă şi înaltă, să tot fi avut zece–doisprezece ani. Sărea într-un şotron imaginar, folosindu-se de liniile de demarcaţie dintre pavelele de pe trotuarul udat de ploaia căzută după-amiază. Din când în când, îşi înălţa capul, se uita la mătuşa ei, apoi îşi vedea mai departe de jocul ei tăcut şi solitar. Lui Ignacio îi plăcea Amaia. Nu-i prea plăceau copiii, în afară de ai lui. I se păreau zgomotoşi, neastâmpăraţi şi pretenţioşi. Însă fetiţa aceea era altfel. I-a spus odată lui Joxepi, iar ea a comentat: „A suferit mult, biata de ea. Mama ei e dusă cu capul şi chiar dacă mai are două fete, pe asta o respinge, în mod inexplicabil, de când s-a născut“.

Ignacio ştia despre ce era vorba, crescuse într-o casă la munte. În creierul munţilor, printre animale, se mai întâmpla ca o mamă să-şi respingă copilul, aparent fără motiv, îl lăsa să moară de foame, de frig sau de inimă rea. Şi făcea toate astea, cruzimea ei fiind cu atât mai mare cu cât pe ceilalţi copii şi-i iubea nespus. El mai ştia şi că a reuşi să creşti un asemenea copil respins de mamă presupunea o muncă titanică, uneori încununată de succes, dar în cele mai multe cazuri totul se sfârşea cu moartea micuţului, care, simţindu-se respins, părea să-şi asume faptul că destinul său era să moară.

Ignacio mai ştia că-i plăcea Amaia pentru că semăna oarecum cu el. Liniştită şi tăcută, saluta cu timiditate, apoi se retrăgea ca să se joace în

tăcere, orbitând în jurul mătuşii ei. Nici fetiţei nu-i plăcea Elizondo. Se mişca printre maşini ca o sălbăticiune, oprindu-se pentru a ciuli urechile, dându-i impresia lui Ignacio că inima ei bătea din tresărire în tresărire.

Fetiţa sărea în căsuţele unui şotron imaginar. Respiraţia ei forma mici norişori de abur, care însoţeau tăcutele şi calculatele ei salturi. Pe asfaltul ud s-au reflectat luminile galbene ale unei maşini ce se deplasa cu viteză mică. Ignacio şi-a ridicat ochii spre cer. Se înserase şi aproape că nu băgase de seamă din cauza lămpilor stradale aprinse de destul de mult timp. S-a uitat la ceas şi văzând cât era ora, şi-a dat seama din nou ce influenţă dezastruoasă avea iluminatul public din Elizondo asupra percepţiei lui temporale. A privit-o din nou pe fetiţă, scăldată acum în lumina portocalie a reflectoarelor de la biserică, şi imediat a simţit un semnal de alarmă. La început nu a ştiut exact de unde venea, însă pentru că nu degeaba ieşea zilnic la păşune cu oile, care pentru animalele de pradă erau ceea ce sunt aperitivele gratis pentru cei care se strecoară neinvitaţi, îşi dezvoltase un instinct de apărare şi protecţie în care avea încredere întotdeauna. Fără să le spună nimic femeilor, a făcut un pas în spate şi s-a întors, pentru a o putea vedea mai bine pe fetiţă. În următoarele cinci minute nu s-a întâmplat nimic important. Ceea ce era de aşteptat la o asemenea oră; tot mai puţini oameni pe stradă, tot mai multe maşini ale celor care se întorceau acasă pe autostradă, senzaţia că odată cu dispariţia luminii naturale scădea şi temperatura. Fetiţa săltând în şotronul ei invizibil.

Engrasi şi Joxepi continuau să discute cu însufleţire. La un moment dat, Ignacio a auzit-o pe soţia lui cerându-i părerea despre ceva: „Nu-i aşa, Ignacio?“ El a dat mecanic din cap în semn că da, fără să-şi ia ochii de la fetiţă. O maşină s-a oprit lângă trotuar. Picăturile de apă de pe capotă păreau mici băşicuţe provocate de nenumărate arsuri. Lumina portocalie a lămpilor stradale dădea maşinii un luciu de chihlimbar. Recunoscuse dintr-o privire maşina cu număr franţuzesc, care mai trecuse o dată, lent, cu câteva minute în urmă. În aceeaşi noapte, în timp ce se foia în pat fără să poată dormi, a ajuns să fie aproape sigur că atunci nu a văzut maşina a doua oară, ci a treia, că fusese surprins de viteza mică cu care circula acea maşină cu geamuri fumurii.

Amaia şi-a întrerupt jocul. Instinctul ei de sălbăticiune a făcut-o să se retragă un pas şi să-şi vâre mâinile în buzunarele hainei. „Fetiţă deşteaptă“, şi-a zis Ignacio, concentrându-şi atenţia asupra maşinii. Apropierea frontierei îi oferise de-a lungul vieţii atât lucruri bune, cât şi rele. În general, relaţiile lui cu vecinii de peste graniţă erau excelente. Cei care, la fel ca el, se născuseră la câţiva metri de hotar ştiau cât de abstracte erau conceptele despre frontiere. Timp de secole, bărbaţii şi

femeile din cele două părţi convieţuiseră, împărtăşiseră prietenie, iubiri, limbă, contrabandă, comerţ ilicit, schimb de oi şi de cai, încălcând mereu normele vamale impuse de frontierele oficiale. Însă una erau francezii şi alta turiştii francezi. Diferenţa la cursul valutar dintre franc şi peseta îi făcea să treacă graniţa pentru a face plinul la maşină, ca să cumpere ţigări, alcool, mâncare sau pur şi simplu ca să se distreze, aşa că prin sat începuseră să apară tot mai mulţi turişti francezi, uneori atât de ameţiţi încât nu mai ştiau drumul către casă.

„Nişte francezi rătăciţi căutând drumul spre graniţă", i-a spus logica. „Stai să vedem...", i-a spus instinctul. Logica îi spunea că geamul de pe partea şoferului va coborî împiedicat, pe măsură ce un om din maşină avea să acţioneze manivela, pentru ca apoi să apară chipul unui turist francez buimac, jinduind după drumul spre graniţă. Dar nu s-a întâmplat deloc aşa, s-a deschis portiera din spate. Ignacio a făcut un pas spre stradă, ajungând în spatele soţiei lui. O mână albă, de femeie, a apărut la capătul unei mâneci vaporoase şi i-a făcut semn fetiţei să se apropie. Gestul ei era seducător şi fermecător, ca al unei balerine într-o coregrafie clasică. Mâna aceea fină şi albă a unduit în aer ca un şarpe. Amaia s-a îndreptat spre maşină, în timp ce Ignacio a rupt-o la fugă spre ea. Engrasi şi Joxepi şi-au întrerupt discuţia, surprinse de reacţia neaşteptată a lui Ignacio, care se afla între ele şi fetiţă, împiedicându-le să vadă bine maşina. Mai târziu, rememorând întreaga scenă, lui Ignacio avea să i se pară că întreaga scenă s-a derulat foarte repede şi foarte lent, cu repeziciune şi extrem de încet, ca în vis. Aşa a strigat-o pe fetiţă şi tot ca în vis vocea lui nu a scos altceva în afară de un soi de suspin, ca şi cum cineva şi-ar fi dat ultima suflare.

Însă fetiţa cu inimă de sălbăticiune învăţase să fie mereu cu urechile ciulite. Amaia a întors capul şi privirea ei a dat peste chipul îngrijorat al păstorului. A încremenit. Gâfâia împietrită de prezenţa ameninţării şi de gesturile incantatorii care o chemau în maşină. Ignacio era tot mai aproape de trotuarul imens, sau cel puţin aşa i s-a părut atunci. Trebuia să se grăbească pentru că între el şi fetiţă era aceeaşi distanţă ca între fetiţă şi maşină. Amaia continua să stea nemişcată, hipnotizată de mâna albă de vrăjitoare care o chema la ea. Ignacio a auzit în spatele său strigătele alarmate ale lui Engrasi şi Joxepi, care acum vedeau bine maşina. Mai avea puţin şi ajungea. A întins o mână şi a atins părul Amaiei, lung până la gluga paltonului. Aproape în acelaşi timp, un picior încălţat cu o gheată cu toc şi acoperit de un pantalon închis la culoare a apărut din partea din spate a maşinii şi a atins bordura. Femeia cu mâna albă îşi pusese gluga hainei, lăsând la vedere mai multe şuviţe de păr negru, lucind întunecat, încadrând locul unde trebuia să-i fie faţa. În

mintea lui Ignacio, culoarea şi textura acelui păr, pe care nu apucase să-l atingă, aveau să i se întipărească în minte pentru totdeauna, şi pentru el părul acela avea să rămână mereu drept păr de lup. Mâna albă a şerpuit din nou prin aer, apoi a prins-o pe Amaia de braţ şi a tras-o spre maşină. Ignacio nu a stat pe gânduri. A înconjurat cu braţele talia fetiţei şi a smucit-o spre el. Amaia a simţit cum picioarele i s-au ridicat în aer şi s-a trezit plutind deasupra trotuarului. Mâna albă care o strângea de braţ a coborât pe materialul paltonului scoţând un scârţâit insuportabil, iar unghiile au continuat să apese chiar şi atunci când au ajuns la palma fetiţei, lăsându-i o urmă roşiatică, în timp ce Ignacio, după încă o smucitură, a reuşit să o smulgă pe fetiţă din ghearele femeii.

Apoi totul s-a petrecut foarte repede. Femeia a dispărut în interiorul maşinii. Portiera s-a închis. Maşina a accelerat şi s-a pierdut în zare. Engrasi şi Joxepi au ajuns lângă ei. Ignacio a tras adânc aer în piept. Cum o ţinea strâns în braţe, simţea bătăile înnebunite ale micuţei inimi de sălbăticiune. A lăsat-o jos, dar nu i-a dat drumul din îmbrăţişare. A făcut un pas în spate numai atunci când Engrasi şi Joxepi s-au repezit asupra ei. Nu mai conteneau cu mulţumiri şi laude aduse Domnului şi cu îmbrăţişări date fetiţei, în timp ce îi puneau întrebări. Engrasi a scos un ţipăt. Fetiţa sângera. Ignacio s-a aplecat şi a apucat mâna fetiţei. Urmele de pe haină erau vizibile, ca şi cum în loc de unghii ar fi zgâriat-o cu colţii unei furculiţe. Pe dosul palmei, dârele sângerii pe care le văzuse deja erau marcate de fâşii de piele smulsă, lăsând la vedere carnea ei rozalie şi însângerată.

– Nu-i nimic, a şoptit Amaia, uitându-se pe rând la fiecare, nu mă doare aproape deloc.

Însă Ignacio era greu de înşelat, a simţit în vocea ei o urmă de panică pe care Amaia încerca să o ascundă pentru a-i linişti. A simţit că i se rupe inima de milă pentru fetiţa aceea. „Nu mă doare aproape deloc“, s-a gândit, în timp ce răsufla, deşi se simţea tare departe de a fi uşurat. Ar fi trebuit să fie, până la urmă, soţia lui şi mătuşa fetiţei repetau încontinuu că o salvase şi poate că ar fi fost de acord cu ele, dacă nu ar fi apucat să vadă ochii acelei femei. Nu exista în ei nici cea mai mică urmă de ură, resentiment sau nebunie. Când a privit-o, hotărât să nu o scape din braţe pe fetiţă, femeia a zâmbit, amuzată, arătându-şi dinţii mici, stricaţi şi ascuţiţi, ca ai unui copil căruia încă nu i s-au schimbat dinţii, sau ca ai unui şobolan. A ţintuit-o cu privirea până când femeia a închis portiera, iar ceea ce l-a fascinat a fost că nu a văzut la ea nici un semn de supărare sau de înfrângere. Femeia aceea era un lup şi avea să revină.

42. BAZAGRÁ

New Orleans, Louisiana
Marți, 30 august 2005, ora 05.00

Johnson a atins-o uşor pe umăr.

– Salazar, treziţi-vă. Avem o alertă de împuşcături. Foarte aproape de aici.

Şi-a pus vesta antiglonţ în timp ce a aruncat o privire prin cameră pentru a se asigura că nu uitaseră nimic.

– Cât e ceasul? Încă nu s-a făcut dimineaţă..., a spus confuză, uitându-se la întunericul de afară, încercând să alunge ultimele urme de somn şi să se trezească pe deplin.

– Puţin trecut de cinci.

– Împuşcături repetate?

– Alarma a fost destul de vagă, împuşcături la domiciliul unei familii în apropiere de cimitirul Saint Louis..., poate pe strada Bienville, dar cel care a sunat nu e sigur, a zis Bull.

– Asta nu ne ajută prea mult. Bienville se întinde între cimitirul unu şi cimitirul doi, şi amândouă se numesc Saint Louis, s-a lamentat Charbou.

– Au spus ceva şi despre persoane sechestrate, a precizat Johnson.

Amaia a sărit în barcă, s-a aşezat în partea din spate, lângă Bull, care pornise deja motorul şi scotea barca din curtea casei.

– Asta înseamnă că încă e cu ei, acolo? Că i-a sechestrat? a întrebat Amaia.

– Nu se ştie, a recunoscut Bull. Alarma nu a venit de la urgenţe, ci de la o ambarcaţiune a Crucii Roşii care a trecut prin zonă, de aceea nici nu ne-au putut da adresa exactă, mulţi dintre voluntari nu sunt din oraş, iar cele mai multe indicatoare de străzi au dispărut.

Amaia s-a ţinut strâns de frânghia care înconjura barca. Fundul plat al bărcii pneumatice prezenta un mare avantaj, mai ales când alunecau cu viteză pe suprafaţa acelei ape care putea fi plină de crengi, moloz sau chiar şi de maşini scufundate. Acesta era motivul principal pentru care echipele de salvare foloseau bărci pneumatice. Dar chiar şi aşa, exista mereu riscul ca timona sau elicea să se înţepenească în vreun obiect scufundat. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva la viteza cu care înaintau, ar fi zburat cu toţii din barcă.

Au ales să meargă la cimitirul numărul unu. Dacă cel care dăduse alarma nu era din oraş, probabil că nu ştia că mai exista încă un cimitir Saint Louis, în caz contrar, ar fi precizat.

După ce au intrat pe strada Bienville, reducând viteza şi făcând ca zgomotul motorului să fie dintr-odată mai blând, s-au auzit brusc ţipetele înspăimântătoare care i-au condus până la o casă fără etaj.

Apa urcase până peste jumătatea zidului casei, iar prin fereastra deschisă pe una dintre părţile acoperişului în două ape ieşea, pe lângă ţipete, o licărire slabă, galbenă şi pâlpâitoare, care putea fi dată de lumina unor lumânări. Au amarat barca, s-au ridicat cu toţii în picioare pe puntea călăfătuită şi, la ordinul lui Bull, cei doi poliţişti au pătruns în micuţa încăpere, apoi le-au făcut semn şi celorlalţi să intre. Mansarda, chiar dacă avea acea uşă, nu era altceva decât spaţiul dintre tavan şi acoperiş. Grinzile de susţinere, din lemn, nelăcuite şi nici vopsite, porneau din podea. Pe margini zăceau grămezi de vată minerală galbenă, care ar fi trebuit să acopere întreaga suprafaţă a podului pentru a-şi îndeplini funcţia ei izolatoare. Foarte aproape de fereastră, un negru în vârstă, scund şi plin de riduri, gâfâia asudat, ţintuit la pământ de o durere intensă, cu mâna dreaptă lipită de piept. Amaia s-a gândit că fusese împuşcat, o idee susţinută şi de prezenţa unei bătrâne, care ţintea cu o puşcă spre scara abruptă, în timp ce profera blesteme amarnice pentru cineva aflat acolo, jos, în întuneric. Un copil, căruia Amaia i-a dat patru sau cinci ani, se ghemuise, făcându-se una cu partea de jos a acoperişului, printre asfixiantele bucăţi de vată minerală izolatoare. Plângea zgomotos şi neconsolat.

Imediat după ce a intrat în mansardă, Amaia a simţit cum pielea i se acoperea cu o peliculă de transpiraţie. Probabil că erau vreo patruzeci şi cinci de grade acolo, în pod. Mirosea a mucegai, a urină şi transpiraţie, şi a încă ceva înţepător şi asfixiant, un miros pe care l-a atribuit bucăţilor de vată izolatoare galbene. Singura lumină era dată de un căpeţel de lumânare aşezat într-un felinar vechi. Bătrâna îl ţinea la picioarele ei, luminând scara, ceea ce făcea ca de fiecare dată când se mişca, umbra să i se proiecteze în toată mansarda, lăsându-i pe întuneric.

Charbou a mers în spatele femeii, a imobilizat-o şi i-a luat puşca, mişcându-se cu blândeţe, liniştitor, dar şi ferm în acelaşi timp. Femeia a lăsat arma fără să se opună, dar şi-a intensificat avertizările faţă de cel aflat la baza scării, făcându-l pe Charbou, alarmat, să îndrepte arma într-acolo.

Căldura, duhoarea, ţipetele, plânsetele şi suspinele se sufocau, asemenea lor, în micuţa încăpere. Vata minerală deşirată era insuficientă pentru a opri căldura, dar părea să joace un rol acustic important, producând senzaţia că toate sunetele se îngrămădeau în mijlocul încăperii. Razele de la lanternele poliţiştilor au dansat nebuneşte prin mansardă, în căutare de agresori ascunşi. Amaia gâfâia cu gura deschisă,

încercând să scape de senzaţia de ameţeală, să-şi păstreze calmul şi să nu-i pese de ţipetele victimelor şi de strigătele lui Bull şi Charbou care îndemnau la calm.

Johnson s-a lăsat pe vine lângă bărbatul în vârstă. Avea hainele îmbibate de transpiraţie, atât de ude de parcă cineva ar fi aruncat o găleată de apă peste el. Fără să stea pe gânduri, dintr-un singur gest, Johnson i-a sfâşiat cămaşa ca să vadă despre ce rană era vorba: nu sângera deloc, deşi se vedea urma unei lovituri pe pieptul împânzit de punctuleţe roşii, dintre care unele începuseră să se învineţească în jurul hematomului.

– Cred că este vorba despre un infarct, a spus, nu foarte sigur pe el.

Bătrâna, acum dezarmată, se oprise în spatele lui Charbou şi, agăţată de talia acestuia, continua să profereze blesteme în direcţia scării învăluite în beznă; dădea impresia că încă nu se hotărâse ce să facă cu Charbou, dacă să-l ţină strâns de talie sau să-l arunce pe scări în jos. Bull, aflat lângă ei, încerca să o convingă să-i dea drumul colegului său, în timp ce încerca să-i pună şi întrebări despre ce se întâmplase. Dar se chinuia degeaba. Femeia continua să urle cuvinte de neînţeles, însoţindu-şi ţipetele isterice cu un soi de dans improvizat, lovind podeaua cu picioarele, într-un soi de du-te-vino, executând mici salturi şi continuând să strige în tot acest timp şi să arate cu mâna spre scară.

Dupree a mers până la uşa care dădea acum spre un cer atât de întunecat, încât părea că zorii erau posibili numai pe altă planetă. A îndreptat arma spre exterior, raza lanternei prinsă de ţeavă a decupat întunericul şi a tras. Detunătura s-a risipit în micuţa încăpere, producând senzaţia sonoră a unui curent de aer, care i-a asurzit pe loc pe toţi cei prezenţi, obligându-i să se întoarcă spre el. S-a asigurat că toţi erau atenţi la el, dar nu a spus nimic; oricum, Amaia se îndoia că l-ar fi putut auzi, urechile le ţiuiau ca de la presiunea atmosferică. Dupree, ducându-şi un deget la buze, le-a făcut semn să tacă; a trecut peste bărbatul întins pe jos şi s-a dus până la locul unde stătea ascuns copilul. S-a lăsat pe vine, a atins uşor cu capul în acoperiş şi, atent să nu-i bage raza lanternei în ochi, i-a vorbit fără să ridice vocea prea mult:

– Suntem poliţişti, am venit să vă ajutăm, sunteţi în siguranţă. Ascultă-mă şi nu mai plânge. Mai este cineva aici?

Băiatul, care amuţise brusc, a făcut semn spre scară.

– Bun, am înţeles că este cineva acolo, jos, dar aici, sus, se mai ascunde cineva?

Puştiul a dat din cap că nu, arătând din nou spre scară.

– Te-a lovit? l-a întrebat Dupree, arătând spre pieptul puştiului.

– Doar pe bunicul.

– Bine, rămâi aici, i-a cerut Dupree mergând aplecat până a putut din nou să se îndrepte de spate.

Şi-a pus arma în toc şi a mers la bătrână. Nu i-a vorbit. A luat-o pe după umeri şi a îndepărtat-o de Charbou, apoi a obligat-o să se întoarcă cu faţa spre el.

– Câţi sunt?

– Le-a luat pe fete, a răspuns ea printre lacrimi.

– Cine le-a luat pe fete? a întrebat Dupree, fără să ridice deloc vocea.

Stratagema lui a dat roade. Femeia a răspuns îngrozită, dar fără să mai ţipe.

– Samedi, Samedi le-a luat.

Charbou a intervenit mirat.

– Samedi?

– Baronul Samedi, *le criminel*, Samedi, a spus femeia, ridicând din nou vocea. Samedi mi-a luat fetiţele.

Dupree şi Bull au făcut un schimb de priviri. Amaia l-a privit întrebătoare pe Johnson: se săturase, asista de două zile la baletul acela de priviri complice şi cuvinte cu subînţeles. Ce naiba însemnau toate acelea? Era evident că locul unde se aflau nu era scena pregătită de compozitor şi era la fel de evident că atât Dupree, cât şi Bull se aşteptaseră în ultimele două zile ca aşa ceva să se întâmple.

– Sunt jos? Au fugit pe acolo? a întrebat-o Dupree pe bătrână.

– Nu, au plecat şi mi-au luat fetiţele, dar soţul meu..., a spus bătrâna făcând un semn spre bărbatul întins pe jos. A tras într-unul din diavoli, iar ei nu l-au mai luat cu ei, aşa că a fugit şi s-a ascuns acolo, jos. Ştiu că e acolo, îl aud; oricum, nu va putea merge prea departe cu rana pe care i-a provocat-o Henry al meu. Nu-i poţi ucide, dar soţul meu l-a scos pe unul din luptă, a adăugat, întorcându-se orgolioasă spre bărbat. De aceea, a fost cât pe ce să-l omoare.

– Câţi ani au fetele?

– Opt şi zece, Ania şi Bella, sunt nepoatele mele, surorile lui Jacob, a spus arătând spre locul întunecat unde se ascundea puştiul. Samedi răpeşte doar fete. Vrea sângele virginelor. Vrea să le mănânce inima.

Bull, după obişnuitul schimb de priviri cu Dupree, a încuviinţat şi a arătat spre scară.

Charbou a clătinat din cap într-o parte şi într-alta la auzul tâmpeniilor pe care le debita bătrâna, stupefiat că Dupree şi colegul său păreau să o creadă.

– Dar ce naiba...?

– Tăceţi! a ordonat ferm Dupree, concentrându-şi atenţia din nou asupra bătrânei.

Amaia, în timp ce se poziţiona în faţa femeii, l-a privit pe Dupree, surprinsă de reacţia lui.

– Doamnă, câţi sunt acolo, jos?

– Unul singur, Henry l-a împuşcat în picior, l-au abandonat... E acolo, jos, îl aud, a repetat tremurând ca varga şi arătând spre scară.

– Gândiţi-vă bine, mai există vreo ieşire jos?

– Nu, am acoperit uşile şi ferestrele cu scânduri şi ne-am adăpostit aici. Casa e foarte veche, ieşirea asta prin acoperiş a fost gândită tocmai pentru inundaţii.

Dupree şi-a scos arma, a lipit lanterna de ea şi le-a îndreptat pe amândouă spre scară. Apa ajungea până la palierul scării, acolo unde aceasta cotea şi se pierdea în întuneric. Dâra de sânge confirma spusele femeii şi, după cantitatea pierdută, rănitul avea să rămână în curând fără sânge. Acum îl auzea şi Dupree. Era un pleoscăit, ca atunci când îţi umpli palmele cu apă pentru a te spăla pe faţă, sau ca unul provocat de un om slab care merge de-a lungul unui mal acoperit de apă. Mişcările lui vălureau apa murdară ce acoperea următoarea treaptă. Dupree s-a întors spre femeie, a arătat către capătul mansardei şi i-a şoptit:

– Vreau să mergi lângă soţul şi nepotul dumitale şi să stai acolo liniştită şi tăcută. M-ai înţeles?

Femeia a încuviinţat fără să scoată un cuvânt şi a mers, incredibil de tăcută şi de cuminte, să se aşeze lângă soţul ei, care respira cu mare greutate.

Dupree le-a făcut semn Amaiei şi lui Johnson să meargă lângă Charbou, care continua să clatine nedumerit din cap, în timp ce-i arunca priviri pline de reproş colegului său. Se vedea limpede că era supărat. S-a aşezat pe scară acolo unde i-a indicat Johnson, fără să obiecteze atunci când Dupree şi Bull au început să coboare.

Păşeau încercând să evite dâra de sânge. Mirosul metalic al sângelui era amestecat cu cel de apă murdară stătută şi cu un alt miros, mai teluric, ca de mucegai şi putreziciune. Înainte de a ajunge la palierul de unde scara cotea, s-au lipit amândoi de perete.

– Poliţia!...

S-a auzit un pleoscăit şi undele provocate de mişcare au dus apa pe dâra de sânge de pe treapta următoare.

Charbou a arătat spre cotitura scării, dându-i de înţeles lui Dupree că suspectul se afla imediat după. Nici nu putea fi altfel. Apa din sufrageria de jos depăşea înălţimea unui om, aşa că nu avea unde să se afle decât pe unul dintre palierele scării.

– Ştim că eşti acolo şi că eşti rănit! Aruncă armele în apă, ridică mâinile şi pune-le pe cap, astfel încât să fie la vedere! a strigat Bull.

S-a auzit din nou pleoscăitul picioarelor mişcându-se în apă.

– Suntem înarmaţi, nu există altă ieşire şi ştim că eşti rănit; nu mai complica lucrurile, căci dacă nu avem de ales, o să tragem, l-a avertizat Bull pe un ton ce nu lăsa loc de îndoială.

Bull s-a apropiat de cotitura scării şi s-a retras imediat.

„E chiar acolo", a spus el mimând din buze, fără sunet. „Apa îi ajunge până la genunchi." A făcut un gest spre genunchii săi. A strâns pumnul, a întins un deget în faţă, apoi a ridicat degetul mare, indicându-le că nu văzuse nici o armă la suspect.

Dupree s-a întors spre ceilalţi şi le-a făcut semne să fie atenţi. A observat că Amaia venise după el.

Acoperit de Dupree, Bull a trecut de cotitura scării, ţinându-şi arma îndreptată spre suspect. Imediat ce a intrat în raza lanternei, suspectul a început să se mişte în cerc, ca un animal prins în cuşcă, pleoscăind în spaţiul palierului, nu mai mare de un metru pătrat. Îşi ţinea capul în piept şi o claie de păr slinos îi ascundea faţa. Se bălăngănea dintr-o parte într-alta, ca şi cum s-ar fi putut prăbuşi la fiecare pas. Bull i-a luminat picioarele cu lanterna. Apa se înroşise în jurul suspectului şi de fiecare dată când făcea paşii aceia siniştri, o parte dintr-un obiect alb se iţea din balta sângerie, pentru ca apoi, odată cu pasul următor, trupul să i se bălăngăne de parcă urma să cadă în genunchi. Şi-a zis că măsoară vreo douăzeci de centimetri, nu apucase să vadă bine, dar putea fi vorba despre mânerul unui cuţit sau o mică macetă. Nu avea alte arme, cel puţin nu în mâinile aflate la vedere, pentru că se sprijinea cu una de perete, cu cealaltă de balustrada de lemn a scării. Bull a ridicat lanterna, încercând să vadă faţa suspectului, ascunsă în continuare de capul lăsat în piept şi de păr, un păr prin care pe alocuri se vedea pielea capului, din cauza şuviţelor soioase, ca ale unei oi suferind de pecingine. Şi-a dat brusc seama că nu scosese nici un sunet. Nu spusese nimic, dar nici nu se văita, chiar dacă pierdea sânge, iar rana aceea, din cauza căreia abia se mai ţinea pe picioare, trebuia să fie extrem de dureroasă. Profitând de următorul pas în cercul nesfârşit pe care suspectul se încăpăţâna să-l traseze, Bull a pus din nou raza lanternei la picioarele lui. La următoarea rotire, suspectul a ridicat piciorul şi Bull a reuşit să i-l vadă bine. Detectivul s-a împiedicat şi a căzut pe trepte. Alarmat, cu arma îndreptată spre suspect, Dupree s-a repezit la Bull şi l-a ajutat cu mâna liberă să se ridice, apoi au început amândoi să coboare. S-au oprit cu două trepte mai sus de suspect. Dupree îi striga să se culce la pământ, în timp ce Bull bombănea ceva, iar Amaia, aflată în spatele lor, ţinea lanterna îndreptată spre suspect, reuşind să lumineze mai bine întreaga zonă, ceea ce i-a ajutat să-şi dea seama de statura sfrijită a suspectului, chiar dacă acesta purta o tunică lungă până

la genunchi. Stătea aplecat de spate, iar gâtul părea strâns între omoplaţi într-un mod cu totul nenatural. Umerii înguşti şi pieptul uşor umflat, au făcut-o pe Amaia să fie sigură.

– E o femeie, a spus în spatele lor.

Fără să pară conştientă în vreun fel de prezenţa lor, fiinţa aceea distrusă a continuat să se rotească, aproape în jurul ei înseşi, păstrându-şi echilibrul cu ajutorul mâinilor lungi şi osoase, cu unghii mari şi puternice ca nişte oscioare negre, cu care strângea balustrada, zgâriind stratul de lac. La următoarea rotire, Amaia a văzut limpede ce-l speriase pe Bull. Când femeia a făcut următorul pas în apa însângerată, au observat că partea albă pe care o confundaseră cu mânerul unui cuţit era, de fapt, tibia ei ruptă, ascuţită, ivindu-se prin piele. La fiecare pas, târa după ea masa aceea informă a piciorului şi de fiecare dată când călca cu piciorul rănit, tibia spartă mai străpungea o porţiune de carne şi de piele.

– Dumnezeule! a strigat Amaia îngrozită, fără să-şi poată lua privirea de la rană, în timp ce se întreba cum se mai ţinea femeia aceea pe picioare fără să urle de durere.

– Dar prindeţi-o odată, futu-i! i-a îndemnat Charbou din spatele lor.

Dupree a coborât două trepte, a prins-o de umăr şi a rotit-o uşor, făcând-o să cadă cu corpul prins între balustradă şi următoarele trepte. Bull şi Amaia şi-au îndreptat armele spre femeie, iar Dupree a pus raza lanternei pe capul ei. Învingându-şi repulsia, a întins o mână înmănuşată spre faţa femeii, care s-a dat instinctiv înapoi, ca şi cum ar fi crezut că Dupree avea să o lovească.

– Nu vreau să-ţi fac nici un rău, vreau doar să-ţi văd faţa, a spus Dupree.

Amaia a simţit că vocea lui era încărcată de o emoţie nouă, pe care nu o mai simţise până atunci la el.

Femeia a scos un gâjâit.

– Sunt...

– A spus ceva, vrea să spună ceva, le-a atras atenţia Amaia.

Au tăcut cu toţii în încercarea de a auzi vocea aceea slabă.

A urmat un alt gâjâit ininteligibil. Apoi o şoaptă gâtuită:

– ... nnnnt moartă.

Amaia l-a privit pe Dupree peste umărul lui Bull şi peste capul femeii.

– Cred că a zis... că e moartă.

Dupree a apucat-o de şuviţele de păr, aspre ca iuta, şi le-a adunat la ceafă, mai să i le smulgă. Faţa femeii era plumburie, ca şi cum i-ar fi fost dată cu cenuşă. Pielea îi era atât de întinsă pe oase încât te ducea cu gândul la un pergament pe punctul de a se rupe şi chipul îi era atât de

descărnat, încât molarii i se puteau ghici prin obraz. Avea buzele uscate şi crăpate, acoperite cu o crustă ca de herpes, ochii măriţi de adrenalină şi de pielea subţire a pleoapelor ei fără gene. Însă cel mai rău arăta privirea ei care, în ciuda fricii, era de fapt goală, lipsită de speranţă, ca a unui peşte mort.

Dupree s-a lăsat într-un genunchi în faţa femeii şi a privit-o în ochi.

– Suuuunnnt moaaaaartă, a repetat femeia.

Dupree i-a pus lanterna în ochi şi a constatat că abia reacţionau.

Ridicând tonul, a întrebat-o:

– Cum te cheamă? Spune-mi numele tău.

Femeia a făcut atunci o mişcare neaşteptată, de parcă tocmai s-ar fi trezit sau şi-ar fi dat seama de realitate. Şi-a înălţat capul ca şi cum ar fi tras o sperietură. Şi-a scos, printre buzele uscate şi vineţii, limba albă, încărcată de pete ca smântâna. Dinţii, de culoarea plutei, abia se mai ţineau în gingiile ciopârţite.

Mişcând uşor din buze, un sunet cavernos, înecat în flegmă, i-a ieşit din gâtlej.

– Méeedora.

Dupree a inspirat mirosul de mormânt care ieşea din gura femeii şi s-a dat înapoi îngrozit.

– Imposibil, nu se poate aşa ceva, a spus Bull cu o voce gâfâită, îndepărtând claia de păr ce acoperea ceafa şi gâtul femeii. Pielea uscată era întunecată din cauza sarcomului maroniu, dar chiar şi aşa tatuajul era vizibil. Numele ei tatuat pe piele cu frumoase litere alambicate. Este Médora Lirette. Doamne-Dumnezeule! a îngăimat Bull.

Femeia şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a pus degetele pe pieptul lui Dupree, care se uita uluit la ea.

– Médora, Médora Lirette, a repetat el.

Femeia i-a răspuns ca din adâncul mormântului, cu o voce abia audibilă.

– Bazagrá... Sunt moartă, şi tu la fel.

Dupree s-a făcut palid, a gâfâit ca şi cum nu ar fi avut aer sau de parcă s-ar fi simţit brusc foarte ostenit. Arma, şi odată cu ea şi lanterna, i-a alunecat din mână. Şi-a dus mâna dreaptă la piept, şi-a aşezat palma peste ghearele osoase ale femeii. Era sigur că urma să facă un atac de cord, a dat să spună asta, dar deja nu mai putea vorbi. Faţa i s-a acoperit de transpiraţie şi a început să tremure, apoi s-a prăbuşit, ca fulgerat, pe spate.

43. ÎNTOARCERE

Florida

Brad Nelson şi-a vârât degetele pe sub ochelari şi şi-a frecat cu putere ochii obosiţi. Conducea fără oprire de ore în şir, fără să ţină cont de semnalele senzorului de oboseală al maşinii, care-l avertizase deja de cel puţin trei ori să oprească pentru a se odihni. Nu putea să facă aşa ceva; în plus, nici nu simţea nevoia, se simţea minunat, doar ochii trădau efortul de a conduce pe timp de noapte.

Fusese un drum lung până să ajungă acolo, şi când spunea asta nu se gândea la drumul făcut în acea noapte, ci la felul în care totul se precipitase cu opt luni în urmă, noaptea din Galveston şi tot calvarul care i-a urmat, până să se simtă din nou pregătit. Galveston fusese o greşeală. Viaţa lui acolo, munca, influenţa acelui loc asupra copiilor săi, asupra relaţiei cu soţia... Atunci lumea lui s-a prăbuşit după o greşeală comisă chiar de el şi de atunci plătea consecinţele. Fusese un drum greu, o întoarcere la începuturi, trecând prin durerosul proces de acceptare a greşelilor pe care le comisese şi de a îndrepta tot ce era rău. Îşi pierduse atenţia, fusese slab, uitase de obligaţia de a ţine frâiele propriei vieţi. Acum avea un preţ de plătit.

După ce a mai parcurs două sute de mile, un sunet cristalin, ca de clopoţel, l-a atenţionat să oprească pentru a se odihni. Brad Nelson s-a uitat la ceas. În mai puţin de o oră ajungea la casa soţiei lui, acolo unde poate că-i va găsi, pe ea şi pe copii, încă dormind, sau pregătindu-se pentru a merge la muncă şi la şcoală. Trebuia să ajungă înainte ca ei să plece de acasă. Odată ce luase decizia, nu era sigur că putea să mai aştepte până s-ar fi întors ei. Trebuia să profite de energia uriaşă care-l stăpânea. A oprit semnalul sonor din bordul maşinii şi a accelerat; nu se putea opri acum, pentru că una era să-ţi imaginezi lucrurile la cinci sute de mile depărtare de casă şi alta era să duci totul la bun sfârşit. Un zâmbet strâmb i-a apărut pe faţa plină de cicatrice. Îl aştepta o misiune dificilă, dar ştia că acea misiune conţinea şi motive de bucurie. Nu degeaba se pregătise în toate acele opt luni de zile.

44. HAOS

Spitalul Charity, New Orleans
Marţi, 30 august 2005, ora 6.37

Secţia de urgenţe a spitalului Charity era inundată. Răniţii erau primiţi la etaj, acolo unde îndepărtaseră un perete de sticlă. Îşi anunţaseră sosirea prin staţia radio şi personalul medical s-a înghesuit lângă golul din faţada spitalului, în timp ce medicul-şef de la urgenţe punea cu voce tare un prim diagnostic şi dădea indicaţii.

– Bărbat, patruzeci şi patru de ani, tahicardie, durere şi apăsare în piept, respiră cu dificultate, transpiraţie rece, ameţeli, şi-a pierdut cunoştinţa timp de şase minute, apoi şi-a revenit. Pare un infarct. Este poliţist, se afla în timpul serviciului, într-o misiune de eliberare a unor ostatici. Sala unu.

O duzină de mâini au sprijinit corpul neputincios al lui Dupree şi l-au aşezat pe o targă mobilă, în timp ce agentul, alb ca varul, strângea din dinţi de durere. Johnson a coborât din barcă şi l-a urmat pe Dupree, iar o altă echipă medicală era pregătită să-l primească pe bătrân.

– Bărbat, optzeci de ani, simptome similare, chiar dacă el nu a leşinat. Sala trei.

Femeia şi copilul l-au urmat pe bătrân.

– Ne-aţi spus prin staţie că aduceţi şi o femeie rănită, a spus medicul-şef consultându-şi fişele.

Bull a arătat spre mormanul de la capătul bărcii şi doi infirmieri au urcat la bord ca să-l ajute.

– De ce aţi învelit-o aşa? E foarte cald, se poate sufoca.

În ultimele două zile, echipajul medical de la urgenţe văzuse aproape de toate: oameni înecaţi, deshidrataţi, asfixiaţi de căldură, împuşcaţi, tăiaţi, trupuri strivite şi fracturi de toate categoriile. Dar, fără îndoială, nu se aşteptau să vadă ceea ce au văzut după ce infirmierul a dat la o parte pătura de pe femeie. Un miros de mucegai a învăluit barca.

– Ce dracu'..., a spus el, apoi s-a dat înapoi un pas, gata să cadă pe spate.

– E un nenorocit de cadavru, a zis impresionat celălalt infirmier.

– Nu, nu e un cadavru, e vie, le-a spus Bull, fără să aibă puterea de a-i privi în ochi. Sau aproape.

– Sau aproape, a repetat Charbou nervos.

Şeful secţiei de urgenţă a preluat comanda.

– Scoateţi-o de acolo, le-a cerut. Femeie, vârstă nedeterminată, fractură deschisă la tibie şi peroneu, simptome de deshidratare şi inaniţie extremă. Vă reamintesc că ni s-a spus că erau în misiune de salvare a unor ostatici. Vreau să vă veniţi în fire şi să o trataţi ca pe o victimă. Haideţi, am văzut lucruri şi mai rele.

– Mai rău decât ăsta, nu, a şoptit o infirmieră.

Amaia a privit de-a lungul holului. Johnson continua să aştepte lângă uşa sălii unde i se acordau îngrijiri lui Dupree. Charbou era ocupat cu barca. Încerca să-i convingă pe şoferi să-l lase să o amareze în garajul ambulanţelor, pentru că dacă barca nu era pusă la loc sigur, exista riscul de a fi furată. Bull dispăruse din momentul în care ajunseseră la spital şi numai Dumnezeu ştie câtă poftă avea să vorbească cu el!

S-a uitat în jur. Sălile de aşteptare fuseseră transformate în săli de prim-ajutor, paturile, tărgile mobile şi scaunele cu rotile erau îngrămădite în mijlocul încăperii şi de-a lungul pereţilor holului. Vaietele răniţilor şi gâfâitul bolnavilor se înălţau formând norişori de vapori calzi aproape vizibili, ca o ceaţă subţire şi pestilenţială. Aerul condiţionat nu funcţiona şi chiar dacă deschiseseră toate ferestrele, spărgând sticla celor fixe, căldura şi duhoarea erau ameţitoare.

Aşezat pe jos, în faţa recepţiei, l-a văzut pe puştiul pe care-l luaseră cu ei. Era singur. Ţinea în mâini doi roboţi de jucărie, dar nu se juca deloc cu ei. Se uita fix la un punct de pe peretele din faţa lui. Şi-a zis că putea să-l vadă pe Johnson şi din locul unde se afla copilul, în caz că apărea vreo urgenţă. Făcuse rost de două sticluţe cu apă. S-a aşezat lângă puşti şi i-a întins o sticlă.

– Te cheamă Jacob, nu-i aşa?

Băiatul a dat din cap că da.

Tocmai se întreba ce să-i mai spună pentru a-l face să vorbească, însă puştiul i-a uşurat munca, întrebând el:

– Dar pe tine?

– Mă cheamă Amaia, a spus şi i-a întins mâna.

– Ce nume ciudat!

Ea a zâmbit.

– Da, cred că da, nu e un nume de pe aici, e din altă parte.

– Ce înseamnă?

– Ce înseamnă? a repetat ea, confuză.

– Jacob e un nume biblic. Bella înseamnă frumoasă în italiană şi Ania era regina Lunii.

Amaia şi-a spus că pentru un copil, a fi regină sau a fi zeiţă însemna acelaşi lucru.

– Bella şi Ania sunt surorile tale? Fetiţele pe care le-au luat?

El a confirmat.

– Unde sunt părinţii tăi?

– Lucrează în Baton Rouge, a spus puştiul, întristându-se uşor. O să vină în curând, aşa a zis bunica, a adăugat, fără prea multă convingere.

– Înseamnă „sfârşitul".

Jacob a privit-o descumpănit.

– Amaia înseamnă sfârşitul, finalul. Alţii spun că vine de la prima mamă, mama tuturor. Începutul sau sfârşitul.

Puştiul a zâmbit.

– E tare ciudat.

– Da, bănuiesc că este.

Copilul i-a arătat cele două figurine. Erau două animale mutante, nu le-a putut identifica. Unul era galben aproape în întregime, aducea cu un iepure dolofan, celălalt semăna cu un mic dragon portocaliu, doar că nu arunca flăcări pe gură, ci prin coadă.

– Pe care-l alegi?

– Dragonul, a spus Amaia, fără să stea pe gânduri.

– E Charizard, un Pokemon de foc, zburător. Pikachu e mai tare.

A înţeles că Pikachu era celălalt şi a observat că puştiul era bucuros de alegerea ei.

– Da, rămân la Charizard.

Jacob i l-a dat.

– E al tău.

Amaia a rămas surprinsă, crezuse că Jacob îi propusese să se joace, dar de fapt o lăsase să aleagă pe care-l voia drept cadou.

– Mulţumesc foarte mult, Jacob, dar nu pot accepta, a spus ţinând dragonul în mână. L-a întors şi a văzut că Jacob scrisese ceva dedesubt. I-a arătat copilului. E numele tău?

– Da.

– Te semnezi pe toate jucăriile?

– Da.

– De ce?

– Pentru că şi Ania colecţionează Pokemoni şi zice mereu că ai mei sunt ai ei.

Fără să-şi ia privirea de la Jacob, Amaia şi-a descheiat vesta antiglonţ şi a căutat prin buzunare. A scos o coală împăturită, a desfăcut-o şi i-a arătat copilului fotografia pe care în ziua trecută o luase de pe duşumeaua din sala de şedinţe. Era detaliul în care se vedea perfect o parte din vioară şi zgârietura misterioasă.

– Ce crezi despre asta?

Jacob a luat fotografia şi a studiat-o, înclinând-o uşor.
– Cred că vioara asta este a unui copil pe nume Mic.
– Mic? Crezi că asta scrie acolo?
Jacob a încuviinţat.
– Da, asta. Mic. E a lui Mic, a afirmat cu deplină siguranţă.
Amaia a privit fotografia, surprinsă de cât de clar i se părea acum scrisul acela. Exact ca atunci când cineva îţi arată unde să pui o piesă imposibilă într-un puzzle. S-a uitat din nou la copil.
– Câţi ani crezi că are Mic?
Jacob s-a gândit.
– Cred că e în clasa a patra sau a cincea.
– De ce crezi asta? l-a întrebat fascinată, aproape numai din plăcerea de a-i auzi explicaţia.
– Pentru că scrie legat, copiii mici scriu literele separat.
– Da, tu eşti mare deja, a spus Amaia zâmbind.
A întors dragonul şi a constatat că într-adevăr copilul scrisese literele legat.
– Jacob, m-ai ajutat foarte mult. Mi-era greu să-l accept pe Charizard, dar acum cred că o să-mi rămână mie, sunt sigură că o să-mi poarte noroc. A împăturit fotografia, a pus-o în buzunar împreună cu Charizard şi s-a uitat din nou la Jacob, care nu-şi mai lua ochii de la ea. Partea proastă este că n-am nimic să-ţi dau la schimb...
Copilul şi-a lăsat privirea în jos, iar Amaia şi-a dat seama că se uita la pistolul ei prins la centură.
– Vrei pistolul meu? l-a întrebat surprinsă.
Jacob a dat din cap că da.
– Ştii că e un pistol adevărat, i-a spus pe un ton grav.
– Da.
– Atunci ştii şi că nu pot să ţi-l dau, pentru că un copil nu are voie să umble cu pistolul.
El a încuviinţat trist.
– De ce-l vrei?
– Pentru că mi-e frică, a răspuns şi a început să tremure, uitându-se pe furiş.
Amaia i-a urmărit privirea, dar nu a văzut nimic ciudat acolo.
S-a întors, întrebându-se dacă să facă gestul sau nu, dar până la urmă l-a luat pe după umeri pe Jacob şi l-a tras spre ea ca pe un coleg.
– Ascultă-mă, când eram de vârsta ta şi mie mi-era frică. Dar va trebui să mai creşti şi să te faci poliţist ca să poţi să umbli cu pistolul.
– Te-ai făcut poliţistă pentru că ţi-a fost frică atunci când erai mică?

– Da, cred că da. De fapt, sunt sigură, a spus, dându-şi seama că, într-un fel, chiar aşa stăteau lucrurile.

– Şi acum nu-ţi mai este frică?

– Îmi mai este frică, dar am şi ăsta, a spus făcând semn spre armă. Şi asta, a adăugat zâmbind şi arătând spre insignă. Toate astea mă ajută să-i urmăresc pe cei care îi sperie pe alţii.

Jacob nu părea foarte convins.

– Şi când îi prinzi, îi omori?

Amaia s-a gândit mult înainte de a răspunde; în alte împrejurări, ar fi spus că nu, arma nu era pentru a ucide, era pentru apărare şi ar folosi-o numai pentru a evita ca oamenii răi să facă şi mai mult rău. L-a privit pe copilul speriat din faţa ei şi a înţeles că nu era cazul să-i vândă un clişeu, care mai era şi o minciună gogonată. Nu putea să-i facă asta după tot ce i se întâmplase.

– Da, îi fac praf.

Jacob a zâmbit scurt, apoi şi-a lăsat din nou capul în jos, aruncând priviri furişe într-o parte.

– Dar unii nu pot fi omorâţi, ca zombiul de jos. Bunicul a tras în el şi nici măcar nu l-a durut, a continuat să meargă, ca un robot uşor stricat. Ce faci dacă e deja mort sau e o fantomă? a întrebat pe un ton plin de groază.

– I-ai văzut bine pe oamenii care au intrat în casa ta?

– Erau doi bărbaţi cu măşti pe faţă, mai era unul ca ea şi fantoma, care era şeful lor.

– Şeful era o fantomă? De ce crezi că era o fantomă?

– Pentru că nu vorbea, le spunea cu mintea ce au de făcut... Plus că faţa lui...

– Cum era?

Jacob şi-a lăsat capul în piept şi a rămas nemişcat câteva secunde, în timp ce, avea să-şi dea ea seama mai târziu, îşi făcea curaj. S-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna, invitând-o să-l urmeze. Fără să ştie prea bine de ce, a luat mâna copilului şi l-a urmat. Au făcut câţiva paşi, până la tejgheaua infirmeriei, şi atunci ea a înţeles privirile lui furişe şi motivul pentru care îi era frică. Copilul a ridicat mâna şi, fără să privească într-acolo, i-a arătat o planşă cu corpul uman în ecorşeu.

– Era aşa.

45. ÎNGER PĂZITOR

Elizondo

Ignacio nu avea ceas deşteptător, niciodată nu avusese nevoie de aşa ceva. A aprins veioza şi a luat de pe noptieră ceasul moştenit de la tatăl său. Era cinci dimineaţa. A ştiut că atunci când avea să coboare, va mai găsi jar în şemineul din sufragerie. Toată noaptea nu pusese geană peste geană, oricât se chinuise nu reuşise să-şi alunge din minte întunecimea acelei priviri. În capul său se derula încontinuu aceeaşi succesiune de imagini: mâna albă şerpuind prin aer, vaporoasele mâneci de dantelă, părul mat şi negru de lup, plus zâmbetul acela.

Era obişnuit să ia micul dejun în fiecare dimineaţă, aşa că, deşi nu-i era foame, a mâncat tot, iar când a ieşit din casă a constatat, surprins numai pe jumătate, că era pentru prima dată când soţia lui încuiase uşa de la intrare. Cea mai apropiată casă se afla la trei kilometri, aşa că de regulă uşa de la intrare nu se încuia niciodată. S-a uitat câteva clipe la zăvor, întrebându-se cât de mult apucase să vadă soţia lui din femeia din maşină. Destul, fără îndoială, pentru a o face să încuie o uşă pe care nu o mai încuiase niciodată. A ieşit încuind uşa după el şi s-a îndreptat spre staul, fluierându-şi câinii, Argi şi Ipar, o pereche de border collie, nelipsiţii lui tovarăşi de muncă.

La amiază, când s-a întors acasă, a găsit-o pe Joxepi vorbind la telefon cu Engrasi. Nu a fost nevoie să întrebe nimic, a înţeles despre ce era vorba din ceea ce spunea. În după-amiaza trecută, fuseseră împreună la sediul Jandarmeriei ca să depună o reclamaţie. De dimineaţă, locotenentul i-a sunat ca să le spună că poliţia franceză verificase şi nu exista în ţară nici o maşină cu numărul acela. Poate că l-au notat greşit sau au confundat o literă cu o cifră. Ignacio a negat din cap în timp ce pregătea la chiuvetă mâncarea câinilor. Nu era deloc surprins că numărul era fals, sau că locotenentul nu şi-a dat deloc interesul să verifice. Nu le-a scăpat gestul batjocoritor pe care-l făcuse spre sergent, crezând că ei nu sunt atenţi. Posibilitatea unei răpiri i se părea la fel de îndepărtată ca aterizarea unor extratereştri, ba chiar şi-a permis să emită trei sau patru ipoteze despre stadiul de beţie la care puteau ajunge turiştii într-o după-amiază de vineri şi la tendinţa copiilor de a-şi imagina lucruri şi de a exagera. Nu mai conta, oricum Ignacio luase o hotărâre.

Din clasă, Amaia l-a văzut pe Ignacio în curtea şcolii. Ştia că mătuşa ei va veni după ea, dar tot s-a bucurat să-l vadă. Plin de seriozitate, stătea nemişcat în ploicica de care ceilalţi se adăposteau. Purta un impermeabil bleumarin şi un basc negru, îmbibat şi perlat de picăturile de ploaie care-l făceau să strălucească precum argintul. Lângă el, atent, Ipar. Când a sunat clopoţelul, Amaia a aşteptat, aşa cum făcea de obicei, să iasă mai întâi hoarda de colegi gălăgioşi. Unii s-au apropiat de Ignacio, ba chiar au încercat să pună mâna pe Ipar.

– Muşcă, i-a avertizat plin de gravitate pe cei mai îndrăzneţi.

Amaia a zâmbit văzându-i cum îşi retrăgeau mâna, acoperind-o cu cealaltă, de parcă într-adevăr Ipar avea să-i mănânce. Când Amaia a ajuns în dreptul lor, Ignacio s-a aplecat spre ea ca să-i vorbească.

– Ce-ţi mai face mâna? a întrebat-o arătând spre bandajul care i-o acoperea.

– Ah, mătuşa a avut grijă, a spus fetiţa ca şi cum ar fi fost ceva lipsit de importanţă.

Ignacio i-a făcut un semn câinelui, iar acesta s-a ridicat şi a început să o amuşine pe fetiţă, dându-i ocol de mai multe ori. Apoi s-a aşezat în poziţia dinainte, lângă stăpânul său.

Fetiţa şi-a întins mâna şi a lăsat câinele să-i amuşine bandajul.

– Amaia, ăsta este Ipar. E un border collie, cel mai bun câine ciobănesc din câţi există. A ajuns la a patra generaţie în familia mea, aşa că Ipar este stră-strănepotul primului Ipar. Mirosul şi auzul lui sunt extraordinare, este mereu atent, nu-i scapă nimic şi e foarte curajos. De azi înainte, Ipar va avea grijă de tine. E câinele tău.

Amaia a zâmbind cu toată faţa, dar apoi zâmbetul i s-a şters treptat de pe chip.

– Mătuşa...?

– Mătuşa ta e de acord. O să vin cu voi câteva zile pe drumul de la şcoală acasă şi de acasă la şcoală. Tu poţi să te joci cu el, dar pe copii să nu-i laşi. Ipar nu trebuie să aibă prieteni, Amaia, câinii de felul ăsta au doar un stăpân, iar tu vei fi stăpâna lui. Să nu te desparţi de el, pentru că atât timp cât el va fi lângă tine nu ţi se va întâmpla nimic rău. Ipar e în stare să se lupte cu un lup şi o va face ca să te apere.

Amaia l-a măsurat din ochi pe Ipar, api s-a uitat din nou la Ignacio, iar el a înţeles la ce se gândea fetiţa. Ea nu văzuse niciodată un lup, pentru ea era doar un animal care apărea în documentare, la fel de străin ca un tigru bengalez sau un leu african. Avea nevoie de altfel de asigurări. Aşa că i-a spus ceea ce trebuia să-i spună:

– Dacă se întoarce vrăjitoarea, o s-o omoare.

– Cu adevărat? a întrebat ea pe un ton care aştepta confirmarea.

– O s-o facă praf, pe cuvântul meu.

Fetiţa a zâmbit. Înţelesese că era ceva serios. Şi-a pus mâna bandajată pe capul câinelui şi i-a zis:

– Hai, Ipar.

46. FĂRĂ PIELE

Spitalul Charity, New Orleans
Marți, 30 august 2005, dimineața

Amaia a observat că Johnson îi făcea semne de lângă ușa sălii unu, în timp ce se despărțea de un bărbat cu care stătuse de vorbă. Ținându-l în continuare pe Jacob de mână, s-a îndreptat spre Johnson.

– Se știe ceva?

Johnson s-a întors spre ușă și a făcut un gest de exasperare.

– Deocamdată nimic. Tot intră și ies oameni, dar nimeni nu zice nimic. V-am chemat pentru că vreau să vă spun câteva chestii.

Amaia s-a uitat atentă la fața lui Johnson. Era palid, în ciuda căldurii din spital. După paloarea lui ai fi zis că tocmai ieșise din iarnă. Chiar și mustața, elementul cel mai caracteristic al feței sale, de obicei stufoasă și sfidătoare, părea mai mică și mai ștearsă. Era îngrijorat pentru Dupree; ei i se părea firesc să fie așa, era limpede că se apreciau reciproc și că, dincolo de faptul că dezaproba purtarea secretoasă dintre Dupree și Bull, Johnson punea mai presus de orice devotamentul pentru șeful său.

Poate pentru a scăpa de privirea scrutătoare a Amaiei, Johnson a privit-o direct în ochi.

– L-ai văzut pe bărbatul cu care am vorbit? E Lorenzo.

Ea l-a privit descumpănită.

– Phil Lorenzo, de la Rescue Me. Îți amintești că echipa de salvare și-a stabilit baza aici, la spital? Au vorbit cu noi de aici ieri-dimineață.

– A, colegul lui Brad Nelson, și-a amintit ea brusc. Ce a zis?

– Mi-a spus multe, dar nu știu dacă ne ajută cu ceva, multe și ambigue. Pe de o parte, zice că e adevărat că Nelson a lipsit cel puțin o dată, iar cu o altă ocazie a ajuns mai târziu. De fapt, chiar l-a acoperit o dată, a zis că Nelson se afla la alt post, când de fapt el plecase. Șeful echipei nu a aflat niciodată.

Amaia l-a privit întrebătoare. Toate se potriveau perfect.

– Însă mai zice și că Nelson avea probleme cu soția, că avea multe de rezolvat în familie. E un tip care înțelege astfel de lucruri, pentru că în urmă cu zece ani a fost pe punctul de a divorța. Bea mult pe atunci. În fine, s-a văzut pe sine în Nelson, așa că s-a hotărât să-l acopere, pentru că și el la rândul lui trecuse prin momente dificile și atunci îi fusese rușine să spună care erau problemele sale reale. Mergea la Alcoolicii Anonimi, pe ascuns, și pentru asta trebuia mereu să-și găsească scuze, să mintă. Mi-a mărturisit că în vremea aceea ajunsese un mincinos profesionist,

însă mai ştie şi că e vorba doar de o etapă pe care o depăşeşti odată ce eşti pregătit pentru asta. „Ajungi să fii mândru de lucrurile de care ţi-a fost ruşine“, mi-a zis. Mi-a arătat până şi o medalie albastru cu auriu primită la împlinirea a zece ani de când nu a mai băut alcool.

– Deci crede că Nelson are probleme cu alcoolul?

– Fiind atât de înţelegător, se pare că i-a fost groază să-l întrebe direct, a spus Johnson resemnat.

– Bun, aşadar avem un tip care-l acoperă pentru că se pune în pielea lui şi crede că e alcoolic. E adevărat că nu aruncă nici o lumină nouă asupra a ceea ce ştim deja, în afară de faptul că avem confirmarea că Brad Nelson avea mari probleme în familie, că ştia că trebuia să le rezolve şi că pentru asta a fost nevoit să lipsească de mai multe ori de la datorie. Exact când se aflau în locurile cu familii asasinate, lipsea fără ca nimeni să afle, în afară de bunul său coleg.

– Totuşi, dumneavoastră nu credeţi că el este compozitorul...

– Accesele de furie le văd potrivite pentru cineva care are probleme cu alcoolul. Întâlnirile Alcoolicilor Anonimi au loc deseori în spaţii parohiale. Amintiţi-vă că Reed l-a văzut pe Brad Nelson intrând pe furiş într-o biserică, în ciuda faptului că nimeni n-ar fi zis că e credincios.

– Bun. V-am spus că am mai multe veşti, a spus bătând uşor darabana pe husa laptopului pe care-l ţinea lipit de şold. În continuare telefoanele mobile nu funcţionează, dar sistemul informatic al spitalului pare să meargă. O asistentă mi-a confirmat că intranetul funcţionează, aşadar şi serviciile de e-mail, chiar dacă foarte lent. Am reuşit să mă conectez cu parola ei şi am văzut că am primit mai multe e-mailuri. Se mişcă greu, mi-a luat vreo douăzeci de minute ca să le pot citi. Unul e pentru dumneavoastră, a spus scoţând laptopul şi arătându-i ecranul.

– De la Virgil Landis, directorul de la American Insurance Association.

Amaia a citit mesajul în timp ce Johnson ţinea laptopul pe antebraţ şi rezuma cu voce tare conţinutul mesajului.

– Vă explică cum funcţionează această asociaţie, care sunt atribuţiile inspectorilor. Confirmă că ei au acces la toate datele celor care au poliţe de asigurare. Se deplasează în zonele lovite de catastrofe pentru a constata daunele şi a aproba plata asigurării, care se face din fondul comun destinat situaţiilor de acest fel. Adevărul este că directorul pare cooperant, nu ne-a băgat beţe-n roate, ceea ce e extrem de rar. Singura informaţie pe care a omis-o este cea despre inspectorii mai în vârstă, cu trei copii. Scrie că nu poate să trimită asemenea informaţii într-un mesaj la care ar putea avea acces oricine.

Johnson a ridicat din umeri, lăsând să se înţeleagă din gestul său că directorul are dreptate.

Amaia şi-a ridicat privirea de la laptop.

– Mă rog, nu am avansat cine ştie ce; s-ar putea să mă fi înşelat asupra vârstei copiilor. Vârsta victimelor m-a făcut să mă gândesc că totul avea să se repete până în cel mai mic detaliu, dar suspectul pur şi simplu nu a avut timpul necesar. Dacă în urmă cu optsprezece ani, a zis Amaia aruncând o privire spre Jacob, a făcut ce a făcut şi a dispărut, atunci chiar dacă şi-ar fi refăcut viaţa foarte repede, copiii săi nu au cum să fie altfel decât foarte mici. Jacob m-a ajutat să-mi dau seama de asta. S-ar putea să aibă un băiat în clasa a patra sau a cincea, pe nume Mic, Michael sau Michel, iar vioara să fie a lui. S-ar putea ca şi un alt frate de-al lui să cânte şi cred că acesta este motivul pentru care s-a întors după ea la Galveston.

– Şi-a dat seama că fiul său marcase vioara şi s-a gândit că asta ar putea să-l trădeze, a spus Johnson.

Amaia, gânditoare, şi-a lăsat capul uşor într-o parte.

– Mai e ceva de care-mi dau seama acum. Lăsând vioara la locul asasinatelor, nu doar transformă orice încăpere într-o sală de muzică; în cazul în care copiii săi cântă la vioară, atunci transformă gestul într-o transmutaţie perfectă. Astfel, se confirmă faptul că toate aceste crime sunt repetiţii pentru asasinarea propriei familii.

Johnson s-a gândit câteva clipe, apoi a fost de acord.

– Cred că este un raţionament extraordinar. Dupree va fi încântat.

Amaia a expirat tot aerul din plămâni şi a pufnit obosită.

– Nu ştiu, totul este atât de confuz; nu-mi dau seama dacă într-adevăr judec cu limpezime sau dacă nu cumva creierul meu încearcă să completeze golurile cu nişte ipoteze absurde.

– Cred că Landis ne poate ajuta în continuare, a spus în mesaj că nu i se pare canalul de comunicare potrivit pentru a trimite asemenea informaţii, însă nu a zis nimic de genul că ar fi nevoie de un mandat judecătoresc şi chiar v-a lăsat numărul de telefon personal. Cred că are chef de vorbă, a spus Johnson.

– Mda, numai că telefoanele mobile continuă să nu funcţioneze.

Johnson s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

– Asistenta care mi-a zis de intranet mi-a mai spus şi că linia de telefon fix a spitalului funcţionează. Liniile de la informaţii şi de la urgenţe sunt suprasaturate, dacă ridici receptorul nu ai ton, însă ea mi-a zis că dacă introduci un cod, poţi vorbi în exterior. La etajul patru sunt birourile administraţiei şi au telefon fix, unele dintre ele sunt închise. Codul este zero, zero, unu, diez. Ştiţi să folosiţi un şperaclu? a întrebat-o dându-i pe furiş două tije de metal scurte şi subţiri.

La rândul ei, Amaia i-a dat mâna lui Jacob.

– Asistenta asta e o adevărată mină de aur, sau poate că dumneavoastră i-aţi picat cu tronc...

– Încă nu mi-am pierdut tot farmecul, a zis Johnson, zâmbind uşor.

Până şi mustaţa îi arăta acum mai puţin pleoştită.

S-a gândit la cât era ceasul abia după ce formase numărul. Privind pe fereastră, a constatat că la un moment dat, în timp ce stătea pe hol cu Jacob, veniseră zorii. Nu putea vedea afară, pentru că ferestrele din acel birou erau acoperite cu acel plastic alb oribil, care imita efectul acidului. S-a uitat la ceas. Era 7.40. Ţinând cont de diferenţa de fus orar dintre New Orleans şi Washington, probabil că domnul Landis se trezise deja. Dacă nu, îşi asuma riscul. Până la urmă, când cineva îţi dă numărul telefonului personal, se aşteaptă să îl suni.

Landis se trezise deja, lua micul dejun când a sunat telefonul. Amaia nu a încercat să se scuze; poate că în alte împrejurări i-ar fi propus să revină ceva mai târziu, dar nu putea risca: probabilitatea de a mai găsi vreun telefon disponibil era extrem de mică. Landis a lăsat impresia că nu-i păsa că l-a sunat la ora aia.

– Sper că v-am fost de ajutor, adevărul este că nimeni nu prea ştie ce rol au inspectorii de asigurări.

– Domnule Landis, mulţumesc că aţi fost atât de amabil şi mi-aţi dat numărul dumneavoastră personal. Înţeleg că informaţiile pe care vi le-am cerut sunt destul de delicate. Deocamdată, ne interesează doar în general, nimic special, informaţii generale la care are acces oricine de la resurse umane, aşa că ne-ar fi de mare ajutor, pentru că ne aflăm în mijlocul unei investigaţii extrem de importante, despre care nu vă pot spune mai multe, mă rog..., a spus Amaia şi a chicotit uşor, adevărul este că nu ar trebui să vă spun asta, dar bănuim că unul dintre inspectorii dumneavoastră ar putea fi implicat într-o chestiune extrem de gravă.

Johnson avusese dreptate. Landis murea de plăcere.

– Principiul meu a fost dintotdeauna să ajut poliţia cu tot ce pot, cu atât mai mult cu cât acum e vorba de FBI, aşa că sunt bucuros să vă fiu de ajutor.

– Sunteţi foarte amabil, domnule Landis. Fireşte că mă bazez pe discreţia dumneavoastră, pentru că voi fi obligată să vă destăinui tot mai multe aspecte ale investigaţiei, pe măsură ce colaborarea noastră se va intensifica şi, mai ales, fiind vorba de o chestiune atât de *delicată*, a spus Amaia, subliniind ultimul cuvânt, pe care l-a lansat exact aşa cum lansezi momeala la pescuit.

– Bineînţeles.

– Spuneţi-mi, vă rog, toţi inspectorii se deplasează în zonele unde au loc catastrofe?

– Da, v-am explicat în e-mail; trebuie să meargă la faţa locului pentru a autoriza plata daunelor din fondul creat în acest scop.

– Se deplasează în toată ţara?

– Departamentul de inspecţie e împărţit în patru secţiuni, care împart ţara, mai mult sau mai puţin, în patru mari zone. În mod normal, inspectorii se deplasează în zona lor, dar se poate întâmpla să fie chemaţi şi în afara zonei lor, atunci când e vorba despre calamităţi uriaşe. După cum bănuiesc că ştiţi, în astfel de momente e primordial să acţionezi imediat, aşa că uneori inspectorii se deplasează în afara zonei lor obişnuite.

– În mesajul dumneavoastră, spuneaţi că nu merg niciodată înainte de catastrofă, chiar dacă este vorba despre una anunţată din timp, cum este acum cazul uraganului Katrina.

– Nici nu ne trece prin cap să-i facem pe inspectorii noştri să-şi rişte viaţa. Ar fi o tâmpenie absolută şi, în plus, ar trebui să le mărim asigurarea de viaţă, a adăugat râzând.

Amaia şi-a zis că era o glumă de asigurători. A râs fals.

– E destul că trebuie să meargă în zonele acelea, după catastrofe. Vă asigur că munca lor nu e deloc lipsită de riscuri, a precizat Landis.

– Un inspector are acces la informaţiile private incluse într-o poliţă de asigurare, informaţii care se fac pe proprie răspundere, corect?

– Da, falsul în declaraţii poate duce la pierderea dreptului de a încasa asigurarea. Asiguraţii sunt informaţi de clauza asta, atunci când le încheiem asigurarea, i-a explicat Landis.

– Am înţeles. Şi au nevoie de o autorizaţie specială pentru a avea acces la astfel de informaţii?

– Funcţia lor de inspectori le dă dreptul să aibă acces la toate informaţiile unei poliţe de asigurare încheiată de oricare dintre asociaţii noştri.

Amaia a făcut o pauză în care şi l-a imaginat pe Landis întinzându-se şi torcând de plăcere ca o pisică.

– Bărbatul pe care-l căutăm s-ar putea să aibă între cincizeci şi şaizeci de ani, a spus Amaia.

Landis a scos un mormăit, un fel de „îmmmmm“, care i-a precizat Amaiei şi mai bine imaginea pisicească pe care şi-o făcuse despre el.

– Aici avem o problemă. Dacă e inspector, probabil că se încadrează la vârstele de care vorbiţi: firma noastră pune preţ pe implicare, dar şi pe experienţă. Funcţia de inspector se obţine acumulând experienţă. Sunt şi unii mai tineri, dar cei mai mulţi sunt în categoriile astea de vârstă.

– Dacă aş încerca să fiu mai exactă, aş spune că are în jur de cincizeci şi cinci de ani. Trebuie să fie căsătorit şi să aibă trei copii, foarte probabil doi băieţi şi o fată şi, mă rog, nu ştiu dacă aveţi astfel de date, pe unul dintre băieţi ar trebui să-l cheme Michael şi să aibă în jur de zece ani.

– Firma noastră de asigurări asigură tocmai firmele de asigurări, aşa că avem toate datele, angajaţii noştri sunt obligaţi să se asigure la noi. În plus, în urmă cu cinci sau şase ani, s-a creat o bază de date cu zilele de naştere ale angajaţilor şi ale copiilor lor, pentru a-i putea felicita de ziua lor.

– Aveţi sediu doar la Washington?

– Nu, bineînţeles că avem mai multe sedii. De fapt, la Washington sunt doar birourile administraţiei. Personalul nostru e împărţit în două mari centre, unul la New York, celălalt la Austin, Texas.

Nu s-a putut abţine să nu calculeze. New Yorkul era mai aproape de Cape May, New Jersey. Galveston, Killeen şi Alvord se aflau în Texas. Brooksville era foarte aproape, în Oklahoma. Nu i-ar fi fost greu să se deplaseze de acolo până în Florida sau New Orleans... Deşi toţi inspectorii avea acces la aceleaşi informaţii, n-ar fi avut nimic altceva de făcut decât să ia un avion până la o destinaţie unde să fie în siguranţă, dar aproape de locul unde urma să se abată un uragan. Fără prea multă tragere de inimă, Amaia a mai riscat o ultimă rugăminte:

– Domnule Landis, am să vă trimit o listă cu locurile unde în ultimele şase luni au avut loc catastrofe, inclusiv New Orleans, unde tragedia e în plină desfăşurare. Chiar nu ştiu când voi putea să vă sun din nou, dar am să încerc prin toate mijloacele. Ar fi de mare ajutor în desfăşurarea investigaţiei noastre dacă am şti care dintre inspectori au fost în acele locuri şi când. De asemenea, dacă vreunul dintre ei a cerut voie să plece în concediu exact în datele când au avut loc catastrofele, sau dacă se află de două zile în concediu.

– Îhî, a răspuns Landis, luând probabil notiţe.

Brusc, a fost inspirată.

– Aţi putea să comparaţi locul de naştere a inspectorilor cu lista respectivă?

– Da.

– Cât timp credeţi că o să vă ia până să aveţi toate aceste date?

Landis a tăcut câteva secunde, în timp ce Amaia se ruga să fie într-un timp cât mai scurt.

– Unele date le pot avea chiar astăzi, dar cele mai multe va trebui să le caut la departamentul de resurse umane ale firmelor noastre... Hai să zicem mâine, la prânz.

Florida. 30 august 2005, ora 7.40
În apropierea locuinței familiei Nelson

Agenta Stella Tucker şi-a dat seama că piciorul îi amorţise. S-a întins cât a putut, adică nu prea mult, până când a atins cu capul plafonul furgonetei, ceea ce a obligat-o să se aplece înainte, dacă voia să-şi întindă picioarele de tot. Şi-a întors capul spre cei cinci bărbaţi din echipă, exact la timp pentru a vedea cum toţi, în afară de Emerson, care stătea lângă ea, pe bancheta din spate la geam, şi-au întors capul prefăcându-se că nu se uitaseră la fundul ei. Şi-a dat ochii peste cap şi a început să-şi maseze gambele, încercând să reactiveze circulaţia sângelui în zonă. Nu se mai putea plânge; ştiind că ea va fi din nou în furgonetă pentru a supraveghea casa lui Brad Nelson, i-a făcut pe toţi, măcar atât, să se dea cu deodorant; unii cu loţiune după bărbierit şi apă de colonie, iar cei mai atenţi, chiar au făcut şi duş.

A auzit în căşti vocea clară a şefului echipei SWAT, de la arme şi tactici speciale.

– Tocmai s-a mişcat. Stă tot cu mâinile pe volan, dar a ridicat capul.

– Aşteptaţi, a răspuns ea. Nu uitaţi că în afară de cazul că face ceva ciudat, aşteptăm să intre în casă. Dacă-l capturăm acum, chiar dacă este înarmat, procurorul o să dea cu noi de pământ, nu uitaţi că e poliţist. Aşteptăm să intre în casă.

Repetase de o sută de ori, dar înţelegea şi nervozitatea celor din SWAT; şi ea era îngrijorată şi iritată. Picioarele o dureau de la atâta stat pe vine pentru a vedea maşina prin geamul din spate al camionetei; ar mai fi putut să stea în picioare, aplecată în faţă, dar ştia că de data aceasta ar fi fost ea însăşi reţinută pentru împuşcarea unuia dintre troglodiţii care aproape că grohăiau de fiecare dată când ea îşi schimba poziţia, încercând să-şi mai dezmorţească picioarele.

Brad Nelson stătea de o oră şi şapte minute în maşină, în faţa casei soţiei lui.

Când ajunsese, parcase hotărât în faţa casei şi oprise motorul imediat. În acel moment, a fost sigură că Brad va ieşi din maşină şi se va duce direct în casă. Chiar deschisese portiera, făcând ca luminiţa din interiorul maşinii să se aprindă. Însă a închis-o la loc şi a rămas acolo, uitându-se fix la casă, aproape nemişcat. În ultima jumătate de oră, alternase momentele de încremenire cu perioade în care stătuse cu mâinile încrucişate pe volan şi cu capul sprijinit de ele, de parcă ar fi moţăit. În urmă cu zece minute îşi ridicase privirea ca şi cum ceva i-ar fi atras atenţia, însă apoi şi-a aşezat din nou mâinile pe volan, de data aceasta cu degetele încrucişate, şi şi-a sprijinit capul pe ele.

– Omul meu de pe acoperiş spune că pare că s-ar ruga, îi spusese şeful echipei SWAT.

Informaţia i se păruse semnificativă. Iniţiativa compozitorului de a se ruga înainte de a-şi măcelări familia se potrivea cu profilul făcut plecând de la crimele lui şi de la comportamentul lui Martin Lenx.

– Şi-a separat mâinile şi şi-a lăsat capul pe spate.

A privit pe furiş prin gemuleţul camionetei. Vedea perfect faţada casei în stil spaniol, cu o terasă mare pe acoperiş şi un palmier în faţa intrării, care obtura puţin vederea spre curtea din spatele casei. În schimb, reuşea să vadă doar din lateral maşina şi nu în întregime, ci doar partea din spate, ceea ce o împiedica să-l vadă pe Nelson.

– Fiţi pe fază. Dacă a terminat de rugat, ar putea fi semn că se simte pregătit să acţioneze.

S-a întâmplat exact cum presimţise.

– Atenţie, se mişcă, i-a alertat şeful echipei SWAT. Strânge volanul cu ambele mâini, stă cu spatele drept şi se uită spre casă. S-a aplecat să ia ceva din torpedou. Atenţie, armă. Repet, are o armă.

– Fiţi pe fază, le-a cerut Tucker din nou. Aşteptaţi până intră în casă.

A observat cum portiera maşinii s-a deschis cu atâta violenţă încât a reculat, lovindu-l pe Nelson, care a rămas impasibil. Ţinea arma cu ambele mâini. Ferm. Fără să-i pese că portiera maşinii rămăsese deschisă, a alergat aplecat spre zidul lateral al casei. Tucker a rămas mută de uimire; ar fi jurat că nu avea să procedeze aşa. Timp de mai bine de o oră stătuse în maşină în faţa casei, nehotărât şi lipsit de îndrăzneală, ca şi cum i-ar fi lipsit curajul. Tucker fusese sigură că Nelson va sfârşi prin a porni maşina şi a pleca de acolo. Vocea şefului echipei SWAT i-a răsunat în căşti.

– Atenţie, s-a dus prin spate. E înarmat şi se îndreaptă spre uşa din spate.

Jinduind după aer curat, neviciat cu loţiune masculină, nu s-a mai putut stăpâni şi a întredeschis uşor uşa din spatele camionetei. Strada cufundată în liniştea orei matinale a ajutat-o să audă loviturile înainte de vocea şefului SWAT.

– Atenţie, dărâmă uşa din spate, dă cu picioarele în ea.

– Aşteptaţi să intre, a apucat ea să le mai ceară încă o dată.

Apoi a auzit mai multe împuşcături, pe moment ar fi jurat că patru, deşi după reconstituire s-a dovedit că fuseseră cinci: patru ale lui Nelson şi una a agentului SWAT, strecurat în sufrageria casei şi care se văzuse silit să tragă.

Spitalul Charity, New Orleans

Întorcându-se la secţia urgenţe, Amaia a văzut că Bull i se alăturase lui Johnson în faţa uşii de la sala de operaţii şi că micuţul Jacob dispăruse. Charbou, plin de nervi, se apropia pe hol.

– Unde este copilul? a întrebat ea.

– Staţi liniştită, e cu bunica lui, i-a răspuns Johnson. Situaţia bătrânului e stabilă, l-au mutat la etajul trei.

– Ceva noutăţi? a întrebat Amaia făcând un semn spre uşa sălii de operaţii.

Charbou a spus enervat la culme, ţintuindu-şi cu privirea colegul.

– Nu, nu ştie nici dracu', dar ştiţi de ce? Am să vă spun eu, pentru că ăştia doi, şeful dumneavoastră şi colegul meu, ne-au tras pe sfoară făcându-ne să credem că urmărim un asasin în serie.

– Nu-i aşa. Îl urmărim pe compozitor, a răspuns calm, cu voce joasă, Jason Bull.

– Salazar a observat încă de la început toate şuşotelile, privirile, discuţiile între patru ochi. Poţi să râzi cât vrei, colega. Eu n-am văzut, deşi ea mi-a atras atenţia, sau dacă am văzut, nu am vrut să cred, pentru că niciodată nu mi-aş fi putut imagina aşa ceva.

Bull continua să stea cu capul plecat, înghiţind reproşurile. A răspuns cu voce extrem de joasă:

– N-ai înţelege.

Charbou l-a privit indignat.

– N-aş înţelege? Acum mă mai faci şi tâmpit. Dacă e ceva ce nu înţeleg, atunci este de ce nu mi-ai spus. Şi poţi începe prin a ne explica ce naiba e chestia aia pe care am adus-o cu barca, acoperită ca o nenorocită de pasăre adormită.

– Tu ce crezi că este? a întrebat calm Bull, uitându-se în ochii lui Charbou.

Colegul său nu s-a lăsat intimidat. A făcut un pas înainte, s-a proţăpit în faţa lui Bull şi a răspuns:

– Mi se pare că e ceva ce nu are nume, iar dacă are, nu vreau să-l folosesc.

Bull a încuviinţat.

– Exact asta este.

Charbou i-a susţinut privirea timp de două secunde şi a râs fals.

– Vrei să-mi spui că e un nenorocit de zombi?

– Vreau să spun doar că unele lucruri sunt exact ce par a fi. Ştii bine, explicaţia cea mai simplă..., i-a răspuns fără să-şi iasă din fire.

– Ce e Samedi? a întrebat Amaia, pe un ton plin de seriozitate.

Bull a strâns din buze înainte de a răspunde.

– Nu pot răspunde la întrebarea asta. Face parte din investigaţia pe care o fac împreună cu agentul Dupree. Nu pot răspunde fără acordul lui.

Johnson a intervenit:

– Acordul lui? Agentul Dupree a suferit un infarct, sau n-aţi văzut? Viaţa lui atârnă de un fir. Sunt agentul cu gradul cel mai mare, imediat după al lui, aşa că eu comand aici. Vă ordon să ne informaţi.

– Nu-mi puteţi da ordine, nu sunt agent FBI. Colaborarea mea cu agentul Dupree e de natură...

Charbou l-a prins de gât şi l-a izbit de perete. Bull nici măcar nu a încercat să se apere.

– Am fost la nunta ta, sunt naşul mezinului tău şi tu-mi vii mie cu chestii dintr-astea.

Johnson şi Amaia l-au ţinut pe Charbou, dar fără prea multă convingere.

– Bine, a acceptat Bull, închizând ochii.

Charbou i-a dat drumul şi a făcut doi paşi în spate.

– Se numeşte Médora, Médora Lirette. A fost răpită în urmă cu zece ani, când avea şaisprezece, în timpul uraganului Casilda.

Johnson a dat afirmativ din cap.

– Continuaţi.

– Pe atunci, eu eram la departamentul de crime şi delicte împotriva persoanelor. Médora este sora mai mică a lui Jerome Jay Lirette, un cunoscut traficant din Terrebonne, în zona mlaştinilor, la o oră de aici. Jerome începuse de foarte tânăr să vândă droguri, însă era tare isteţ. Nu a fost dependent niciodată şi şi-a dezvoltat afacerea până a ajuns să fie un traficant de nivel mediu, cu o grămadă de oameni muncind pentru el. În numai câţiva ani a ajuns să se bucure de prestigiu, dacă aşa ceva este posibil în lumea lui. Avea grijă de maică-sa şi de bunică-sa şi se arăta extraordinar de protector cu sora lui mai mică. În noaptea în care uraganul Casilda a lovit zona mlaştinilor, nişte indivizi descrişi la fel cu cei care le-au răpit pe surorile lui Jacob au năvălit în casă şi au luat-o pe frumoasa Médora şi pe cele două prietene care-şi petreceau noaptea la ea. Toate trei erau minore.

– Médora este victima unei răpiri din urmă cu zece ani? Sunteţi sigur?

– Are numele tatuat pe ceafă, un cadou de ziua de naştere din partea fratelui ei. E tot ce se mai poate recunoaşte la ea. A fost o răpire, nu o sechestrare. Cei care au luat-o nu au cerut nimic la schimb, pentru că nu aveau de gând să o elibereze. Deşi traficanţii îşi rezolvă problemele ei între ei, atunci când Médora a dispărut, Lirette a depus o reclamaţie, dar nu în Terrebonne, unde locuia. A venit la New Orleans, s-a prezentat la sediul poliţiei însoţit de trei avocaţi, şi-au spus numele şi au cerut să

discute cu şeful secţiei şi cu procurorul. Mai întâi l-au trimis la mine. Jerome era răvăşit. Se vedea că nu dormise de mult timp şi că încurcătura, oricare ar fi fost ea, îl depăşea cu totul. La început nu a scos nici un cuvânt. Era atât de epuizat încât părea că o să leşine în orice moment. Apoi a declarat că sora lui fusese răpită, acesta este cuvântul pe care l-a folosit, nu sechestrată sau reţinută. A spus răpită. A mai declarat că ştia cine o răpise şi că era dispus să dezvăluie numele unor traficanţi de droguri din oraş, în schimbul imunităţii faţă de astfel de delicte şi al colaborării poliţiei din New Orleans şi FBI pentru rezolvarea răpirii surorii lui. Cred că vă puteţi imagina ce feţe am făcut cu toţii. Lirette nu a mai scos nici un cuvânt, dar avocaţii lui au precizat cererile sale. Au spus că domnul Lirette era conştient de gravitatea cazului, dar şi de importanţa dezvăluirilor pe care urma să le facă şi care ar duce la descoperirea multor date despre afacerea sa: asociaţi, distribuitori, canalele de primire a mărfii, personalul portuar şi vamal implicat. Ştiam că cele mai multe droguri ajungeau la destinaţie pe canale şi mlaştini, dar şansa de a descoperi reţeaua portuară era o ofertă greu de refuzat. Aveau totul scris şi erau gata să ne dea toate documentele, dacă ajungeam la o înţelegere. S-au închis în birou cu şeful, iar procurorul a avut la dispoziţie cincisprezece secunde pentru a răsfoi o declaraţie de douăzeci de pagini. După numai zece secunde procurorul a fost de acord. S-au semnat declaraţiile, ne-au dat toate documentele pe care le aveau, iar cei de la narcotice au trecut imediat la treabă. Jerome ne-a spus că în urmă cu o lună începuse să discute un posibil parteneriat cu o organizaţie despre care nu ştia altceva sigur decât că provenea din Baton Rouge. Jerome nu de prost ajunsese până unde ajunsese. Întrebările celor din organizaţie l-au făcut să creadă că interesul lor nu era de a-şi asigura afacerea, ci de a pune mâna pe infrastructura reţelelor sale. Aşa că a rupt orice relaţie cu ei. După două nopţi, în timp ce uraganul Casilda se abătea asupra zonei, câţiva indivizi au năvălit în casa lui, speriindu-le de moarte pe maică-sa şi pe bunică-sa şi răpindu-le pe sora lui şi pe cele două prietene ale ei. A spus că le luase Samedi.

– Exact asta a spus şi bunica lui Jacob, a zis Amaia. Copilul a vorbit despre doi indivizi cu cagule, înarmaţi, plus un al treilea având acelaşi aspect ca Médora, iar după ce mi-a descris detaliat cum a avut loc atacul, l-a identificat pe şeful celor care i-au luat surorile arătându-mi o planşă anatomică în care corpul este reprezentat cu muşchi, dar fără piele.

– Pentru Dumnezeu! a protestat Charbou. E influenţat de ce a spus bunică-sa, ca să nu mai spun că ţi se face părul măciucă numai văzând-o pe Médora. Vorbim despre un copil de patru ani.

– Cinci, l-a corectat Amaia. E un puşti foarte inteligent şi este unul dintre martorii cei mai de încredere şi mai chibzuiţi cu care am stat vreodată de vorbă.

– Bine, dacă ne apucăm acum să dăm credibilitate spuselor unui copil de patru ani, atunci treaba e clară.

– Cinci, cinci ani; şi nu înţeleg de ce nu l-aş crede. Nu înţeleg de ce ne îndoim de spusele copiilor. Nu ştiu de ce Jacob trebuie să aibă parte de mai puţină credibilitate decât Jerome Lirette, cel pentru care s-a deschis un caz, a spus Amaia iritată.

Johnson a privit-o ca şi cum ar fi avut un déjà-vu; avusese de mai multe ori impresia că subinspectoarea vorbea despre ea însăşi.

– Toată lumea din Louisiana ştie cine este Samedi, a spus Charbou. Samedi este baronul Samedi, unul dintre vrăjitorii voodoo. Spiritul morţii. Un spirit malefic, căruia i se atribuie cele mai cumplite nelegiuiri şi a cărui reprezentare cu siguranţă aţi văzut-o de un milion de ori în timpul carnavalului sau de Halloween. Un schelet cu găvanele goale, cu un joben pe cap şi cu un trabuc în gură. Uneori mai apare reprezentat şi cu smoching sau frac... Sunt sigur că toţi copiii ştiu despre cine e vorba. E un personaj din folclorul nostru, aşa cum în Irlanda sunt spiriduşii verzi. A făcut o pauză şi l-a privit pe Bull. Apoi mai este şi legenda lui Samedi, organizaţia secretă, Casa Neagră, sau Biserica Neagră, cum îi spun unii. Bănuiesc că orice poliţist din Louisiana a auzit cel puţin o dată că toate cazurile nerezolvate i se pun în cârcă lui Samedi. Neputinţa de a clarifica unele cazuri de dispariţie a condus la bănuiala că ar exista o reţea de pedofilie, de prostituţie juvenilă sau cu fete foarte tinere. Dar eu cred că Samedi nu există, a conchis Charbou. Basme pentru poliţişti: o presupusă organizaţie criminală secretă, foarte puternică şi căreia i se pot imputa crime nerezolvate. O stafie. Nici o investigaţie oficială nu a reuşit să aducă vreo dovadă despre existenţa sa.

Bull, acum mult mai cooperant, a precizat:

– Eu mereu am acceptat că s-ar putea să existe un sâmbure de adevăr în toate aceste poveşti. Se ştie că multe reţele criminale operează din umbră ani de zile, fără ca existenţa lor să ajungă să fie dovedită, poate tocmai din cauza investigaţiilor. Poate că Samedi avea legătură cu aşa ceva, dar restul din ce se spunea despre el e o legendă, fără îndoială. Până atunci, pentru mine era doar o organizaţie fictivă, imaginară. Până când a apărut Jerome Lirette. Jerome ne-a spus că, în urmă cu două nopţi, nişte indivizi au dat buzna în casa lui, noaptea, târziu, imediat după trecerea uraganului. Exact ca în cazul de astăzi. În acel moment, în casă se aflau maică-sa, bunică-sa, sora lui, Médora şi două prietene de-ale ei, plus Jerome, împreună cu doi dintre locţiitorii lui. Nu aveau curent electric şi

nici telefoanele nu funcţionau, însă casa rezistase în faţa uraganului. Au auzit o bufnitură puternică şi s-au gândit că o rafală din coada uraganului a distrus uşa. Primul lucru pe care l-au făcut cei care au dat buzna în casă a fost să-i împuşte în cap pe cei doi locţiitori. Apoi, însuşi baronul Samedi a intrat în casă, însoţit de alte trei persoane. Jerome a spus „cu înfăţişare neobişnuită“, dar a refuzat să ne ofere o descriere. Printre ţipetele de groază ale mamei şi bunicii, cei care-l însoţeau pe Samedi le-au înconjurat pe fete şi le-au scos afară din casă, în timp ce baronul, sau bărbatul îmbrăcat precum baronul Samedi, stătea în picioare în mijlocul încăperii, încântat de haosul din jurul său, ca şi cum s-ar fi amuzat nespus. Maică-sa şi bunică-sa au încercat să se opună, dar au fost lovite fără milă. Bunică-sa s-a prăbuşit pe jos, moartă, maică-sa s-a ales cu o claviculă şi o mână rupte. Ne-a mărturisit, printre lacrimi, că el nu a făcut nimic, că a fost pur şi simplu şocat de ceea ce vedea şi că fusese paralizat de spaimă. Brusc, în timp ce indivizii plecau pe unde veniseră, a auzit ţipetele surorii lui. Médora, îngrozită, îi cerea să-i sară în ajutor, dar el a fost incapabil să o ajute. A spus că ţipetele surorii sale i se întipăriseră în suflet. I-am făcut testul poligraf, deşi ştiam că nu avea rost: era evident că el credea că spune adevărul. Se simţea umilit şi tulburat şi era evident că tot ceea ce povestea îi provoca o ruşine cumplită şi se simţea dezonorat, ca să nu mai spun că nici un traficant de talia lui nu ar face o asemenea farsă prin care să-i pună procurorului pe tavă jumătate din afacerile sale. Am verificat spusele lui. Cazul fusese clasat drept o răfuială între traficanţi de droguri. Jerome îi spusese şerifului că nişte indivizi intraseră noaptea târziu în casa lui, îi uciseseră pe prietenii săi şi pe bunică-sa şi o răniseră grav pe maică-sa. Nu pomenise nimic despre dispariţia Médorei, nici a celorlalte două fete. Când şeriful l-a întrebat despre sora sa, Jerome i-a zis că se afla la o rudă, în Saint Bernard. La morga din Saint Gabriel, în Terrebonne, se aflau cele două cadavre ale locţiitorilor lui Jerome. Şeriful autorizase o firmă de pompe funebre să ridice cadavrul Ameliei Lirette, bunica lui Jerome. Faza este că rănile cadavrelor coincideau cu povestea lui Jerome şi celelalte două fete lipseau de acasă. Ne-am dus la spital, iar declaraţia mamei lui Jerome a fost şi mai ciudată, pentru că ea chiar ne-a spus cum arătau însoţitorii bărbatului îmbrăcat ca Samedi: doi indivizi cu cagule şi trei persoane *nevii*, chiar aşa a zis. Aşa că, tratând cu multă suspiciune declaraţia lui Jerome, am început o investigaţie pentru răpirea Médorei Lirette şi a celor două fete, despre care eram convinşi că fuseseră victime colaterale. La început, am tratat cazul ca pe unul de sechestrare, bănuind că afacerile lui Jerome aveau legătură cu dispariţia surorii sale. Mai ales pentru că inşii ăia din Baton Rouge, care se dovediseră extrem de

doritori să facă afaceri, dispăruseră de pe fața pământului. Ancheta ne-a condus spre posibilitatea existenței unei organizații criminale care, folosindu-se de persoanele sechestrate, din familiile traficanților, înghițea traficanții de nivel mediu și mare și rețelele lor de distribuție. E o practică extinsă în Mexic, Brazilia și Columbia în rândul cartelurilor de droguri. Au început să ajungă la urechile noastre zvonuri despre Biserica Neagră, Casa Neagră, Samedi... Dar organizația era o stafie, pur și simplu nu exista, chiar dacă în toate țările din lume și în toate polițiile posibile circulă o legendă pe seama căreia se pun cazurile inexplicabile, cum se dovedea a fi și al nostru. O fundătură. Până când un agent FBI ne-a făcut să abordăm cazul din alt punct de vedere, adică nu l-am mai tratat ca și cum nu ar avea foarte mult de-a face cu Jerome, ci cu Médora. Ați avut dreptate, a recunoscut Bull privind-o pe Amaia, eu și Dupree ne cunoaștem de mult timp.

– De zece ani, a spus ea.

El a încuviințat.

– Dupree și Carlino au fost agenții FBI trimiși să ajute la rezolvarea cazului Médorei Lirette.

Johnson a clătinat din cap.

– Nu-l știu pe agentul Carlino.

– Pentru că agentul Frank Carlino și Jerome Lirette au murit în urmă cu zece ani, în timp ce investigația era în plină desfășurare, iar agentul Dupree a fost cât pe ce să-și piardă și el viața.

47. *PETIT BON ANGE*. ÎNGERAŞUL BUN

Spitalul Charity, New Orleans

Uşa s-a deschis şi doi medici s-au oprit în faţa lor.

– Îmi vine să cred că dumneavoastră veniţi de la circul ciudăţeniilor, a spus unul dintre medici.

Amaia nu a înţeles gluma, dacă o fi fost o glumă. I-a adresat glumeţului o privire asasină.

– Nu vă supăraţi, dar ne-aţi adus trei bolnavi şi niciodată până acum n-am mai avut parte de atâtea ciudăţenii deodată.

– Cum se simte agentul Dupree? a întrebat Johnson, înainte ca Amaia să apuce să spună ceva.

– Am veşti şi bune, şi rele. Se pare că prietenul dumneavoastră a suferit un infarct miocardic acut, există toate simptomele infarctului, doare ca un infarct, însă vestea bună este că nu e, de fapt, un infarct. Prietenul dumneavoastră are ceea ce se numeşte sindromul inimii frânte sau cardiomiopatia Takotsubo. Prezintă simptome similare unui infarct, cum ar fi dureri în piept şi dificultăţi de respiraţie. Se crede că este cauzat de creşterea numărului de hormoni ai stresului, cum este adrenalina... Arterele nu se blochează, însă muşchiul cardiac este afectat şi slăbeşte până într-acolo încât ventriculul stâng capătă o formă conică, de aici şi numele sindromului, *takotsubo* fiind un soi de amforă pântecoasă şi cu gâtul strâmt care se foloseşte în Japonia pe post de capcană pentru prinderea caracatiţelor. Forma conică face ca animalul, odată intrat în capcană, să nu mai poată ieşi. Inima prietenului dumneavoastră este comprimată pe jumătate, literalmente.

Johnson a privit-o copleşit pe Amaia.

– Pe jumătate..., a şoptit.

Celălalt medic a intervenit:

– Când am examinat zona, am observat că are cicatrici de la o rană mai veche, formată din cinci puncte, cum ar fi cinci împunsături, însă la nivel intern ecografia nu a revelat nimic. Poate ştiţi ce i s-a întâmplat.

Amaia s-a uitat la Johnson, dar acesta a făcut un gest negativ.

– Nu ştiu, tot ce ştiu este că în ultimele zile s-a plâns că îl doare o cicatrice veche.

– Aşa este, a spus Amaia, amintindu-şi de scena cu predicatorul din faţa barului de striptease de pe strada Bourbon.

S-a uitat cu atenţie la Bull, care s-a lăsat uşor pe spate, aproape imperceptibil, şi şi-a aplecat capul în jos.

– Ne-a atras atenţia, a continuat medicul, asemănarea dintre rana prietenului dumneavoastră şi cea a bătrânului pe care l-aţi adus. Cinci puncte de apăsare intensă, fisuri, ca extremităţile unei stele-de-mare. Au tras în el cu un pistol Taser cu electroşocuri?

Au negat cu toţii.

– Aţi încercat să-l reanimaţi pe bătrân?

– Nu, mai întâi am crezut că a fost împuşcat, însă apoi am văzut semnele de pe piept şi nu ne-am atins de el, a spus Johnson.

Medicul şi-a privit colegul şi a făcut un gest de uimire.

– Mă aşteptam să-mi confirmaţi încercarea de reanimare, asta ar fi putut justifica povestea lui. Bătrânul spune că au vrut să-i smulgă inima. Presiunea asupra pieptului în timpul unui atac este copleşitoare şi ar fi putut avea o asemenea senzaţie cât timp aţi fi încercat să-l ajutaţi... Astfel de leziuni le-am mai văzut numai la cei care au fost împuşcaţi şi purtau vestă antiglonţ. Oricum, nu cred să existe vreo legătură cu ceea ce i s-a întâmplat domnului Dupree.

– Trebuie să-l operaţi? a întrebat Johnson.

– Nu, inima îşi revine singură la forma originală, cu ajutorul unui tratament cu pastile, după câteva zile, săptămâni sau chiar ceva mai mult. Însă apare o dificultate în plus din cauza uraganului. Îl monitorizăm, i-am administrat aspirină şi diuretice, dar are nevoie de betablocante şi de inhibitori pentru enzima de conversie a angiotensinei. La farmacia spitalului nu mai există medicamentele de care are nevoie. În împrejurări normale, le-am fi putut cere de la oricare alt spital din oraş. Am trimite după ele o ambulanţă şi le-am avea în mai puţin de douăzeci de minute. Însă dincolo de dificultatea de a trimite acum o ambulanţă, credem că farmaciile spitalelor au aceeaşi problemă ca farmacia noastră.

– Şi ce o să faceţi?

– Puţinul care ne-a rămas de făcut: îl ţinem sub observaţie, în stare de repaus, îi dăm calmante pentru dureri şi cam atât, până când lucrurile vor reintra în normal acolo, afară. Pentru inima lui, să bată presupune un efort uriaş, plus o durere pe măsură, însă poate că în privinţa asta ne puteţi ajuta. A făcut o pauză şi i-a privit pe rând. Spun asta pentru că, după ce l-am informat pe prietenul dumneavoastră despre starea în care se află şi despre circumstanţele actuale, domnul Dupree şi-a exprimat dorinţa de a părăsi spitalul şi a solicitat externarea voluntară.

– Ar putea fi periculos pentru el? a întrebat Johnson.

– Foarte periculos, chiar dacă recuperarea se face fără probleme. Dacă nu urmează un tratament şi face efort, starea lui s-ar putea complica prin ruperea ventriculului stâng. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, atunci am vorbi despre moarte subită.

– Înseamnă că nu-l putem lăsa să iasă din spital, a spus Bull.

Medicul a ridicat din umeri.

– Dacă ar fi fost într-o altă zi, în alte condiţii, aş fi insistat până l-aş fi convins, dar vedeţi ce e aici, a spus aruncând o privire în jur. Am nevoie de fiecare pat, de fiecare targă mobilă. O cardiomiopatie Takotsubo este foarte interesantă pentru un medic, dar nu acum, când funcţionăm la limită. Am fost siliţi să oprim aerul condiţionat pentru ca generatorul să poată susţine în funcţiune aparatele vitale şi stăm foarte prost cu motorina. Începe să se pună problema evacuării spitalului. N-am să ţin aici pe nimeni care vrea să plece din proprie voinţă. Încercaţi să-l convingeţi.

– Îl putem vedea?

– Acum i se administrează medicaţia, veţi putea după un timp, dar mai întâi avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Neurologii şi psihiatrii care se ocupă de femeia pe care aţi adus-o vor să vă pună câteva întrebări. Sunt uluiţi pur şi simplu de acest caz. Circul ciudăţeniilor, a spus, privind-o împăciuitor pe Amaia.

Ea nu a râs la gluma lui.

– Eu rămân aici, a spus Johnson făcând un gest spre uşa din spatele său, dacă cumva...

– Merg eu, a spus Bull hotărât, urmându-i pe medici.

– Şi eu, a zis Amaia pe un ton care nu lăsa loc de comentarii.

– Şi eu, a adăugat Charbou, aruncându-le o privire plină de hotărâre.

– De unde aţi mai scos-o şi pe femeia asta? a întrebat unul dintre doctori, imediat ce i-a văzut.

Amaia i-a studiat chipul: exprima un interes profund, dar, pe lângă asta, a mai văzut şi acea frenezie, uşor bolnăvicioasă, în faţa a ceva extraordinar, pe care o observase la mai multe persoane în ultimele zile; în faţa inevitabilităţii uraganului, a dezastrului copleşitor sau a freneziei de a vâna a unui atacator precum compozitorul, dar şi dinaintea actelor sale pline de sălbăticie. Începuse să fie cam sătulă de acel paroxism în faţa a ceea ce medicul numise „circul ciudăţeniilor". Iar din privirile psihiatrilor reieşea că se aşteptau din partea lor la noi chestii nemaipomenite sau că îi credeau responsabili pentru cele deja existente. Iritată, a aruncat o privire afară printr-un geam spart. Etajul patru era ferit de mirosul pestilenţial din exterior, dar nu şi de căldura intensă, pentru că acolo, în afara ferestrelor distruse de furtună, toate celelalte erau închise şi la fel şi uşile de acces. Poate, şi-a zis Amaia, pentru siguranţa pacienţilor internaţi la secţia de psihiatrie.

S-a lăsat o tăcere de puteai s-o atingi cu mâna, iar pe feţele colegilor ei a apărut aceeaşi dezaprobare, ceea ce l-a făcut pe medic să lase privirea în jos, în timp ce părea să caute un început mai bun, aşa că a reînnodat discuţia prezentându-se:

– Sunt doctorul Stone, şeful secţiei de neurologie; doctorul Matteu este şeful secţiei de psihiatrie, a spus întinzând mâna şi arătând spre colegul său.

– Cum se simte pacienta? a întrebat Bull.

Înainte de a răspunde, medicii au făcut un scurt schimb de priviri.

– E... bine, date fiind condiţiile. Are o fractură deschisă extrem de urâtă. Avem multe probleme pentru că secţia de chirurgie se află la parter, care, după cum ştiţi, este inundat. Când nivelul apei a început să crească, au fost mutate cât mai multe materiale la etajele unu şi doi, dar cu toate acestea nu avem nici condiţiile, nici instrumentarul necesar pentru a face operaţii. Se fac operaţii numai în cazul în care pacientul este între viaţă şi moarte. Doctorii au făcut din nou schimb de priviri. În fine, dumneavoastră aţi adus-o. Ni s-a spus de la urgenţe că a fost vorba de o sechestrare sau aşa ceva; bănuim că ea a fost cea sechestrată...

Amaia şi Charbou s-au uitat unul la celălalt, Bull a lăsat ochii în jos. Medicul a continuat:

– Desigur că aţi observat că, în ciuda gravităţii fracturii, nu se plângea, de fapt nu scotea nici un sunet. Asta ne-a făcut să ne gândim că putea fi în stare de şoc, unele persoane au această reacţie când îşi dau seama de gravitatea leziunilor lor. Însă s-a dovedit că pacienta are analgezie totală. Nu dă semne fizice, nici neuronale, că ar simţi durere. Credem că este vorba despre o analgezie congenitală, uneori poate fi ereditară, aşa că ne-ar prinde bine să ştim cum o cheamă, ca să-i căutăm rudele în registrele noastre. E o boală rară, una la un milion, caracterizată prin incapacitatea de a simţi durere, chiar şi când vine vorba despre rănile cele mai grave.

Bull a dat din cap că a înţeles, în timp ce Amaia şi Charbou stăteau cu ochii în pământ, fără să pară impresionaţi.

Medicii s-au privit iarăşi unul pe celălalt.

– I-au pus la loc oasele fracturate şi piciorul i-a fost imobilizat cu atelă. I-am administrat nişte antibiotice şi rana i-a fost bandajată, nu se poate face mai mult până când nu vom putea apela la chirurgie. Dar în nici un caz nu este aceasta partea cea mai interesantă la pacienta de aici, a spus arătând spre un geam din spatele său.

Cuvintele lui au făcut ca întregul grup să meargă la geamul care despărţea sala în care se aflau de o încăpere cu pereţii capitonaţi cu plută; lumina care pătrundea prin geam nu era destulă pentru a ilumina toată

încăperea. În mijlocul ei se afla o targă mobilă, însă femeia stătea în picioare într-un colţ, cu capul înclinat în faţă şi cu faţa pe jumătate ascunsă de claia ei de păr slinos şi încâlcit. Amaia a observat că tunica de iută îi fusese înlocuită cu un halat de spital albastru, cu floricele albe, ceea ce o făcea să arate încă şi mai straniu.

– Am făcut totul pentru a o convinge să se aşeze, chiar ne-am gândit şi la varianta de a o lega cu curele. Aşa am şi făcut cât timp i s-au acordat îngrijiri la picior, dar apoi ne-am hotărât să o dezlegăm; n-am apelat la stupefiante, pentru că asta ar fi complicat enorm comunicarea cu ea. De când am dezlegat-o, stă cuminte acolo, în colţ. E într-o stare semihipnotică, foarte asemănătoare cu somnambulismul, însă răspunde la întrebările de bază.

Celălalt medic a preluat cuvântul.

– Ne-am gândit că poate ne puteţi ajuta dumneavoastră, contează orice-mi puteţi spune despre ea: unde aţi găsit-o, în ce condiţii, cum aţi găsit-o. Ni s-a spus că a fost vorba de o sechestrare... Poate ne-aţi putea spune cât timp credeţi că a fost sechestrată sau dacă a urmat vreodată vreun tratament.

Bull a înghiţit în gol.

– Mă rog, nu a fost chiar aşa...

– A spus că o cheamă Médora, dar nu ştie sau nu-şi aminteşte numele de familie. Cazul acestei femei este extraordinar. Practic meseria de psihiatru de douăzeci de ani şi chiar dacă mi-am dat doctoratul cu o lucrare despre sindromul Cotard, am întâlnit asemenea cazuri numai în literatura de specialitate.

– Vreţi să spuneţi că e o boală? a întrebat Charbou, brusc interesat.

– Dar ce credeaţi că este? a răspuns zâmbind. Nu-mi spuneţi, aţi crezut că e un zombi.

– Ea spune..., a încercat Charbou să-i explice.

– Da, ştiu ce spune, că e moartă, şi mai ştiu şi că asta poate fi covârşitor; să ştiţi că şi eu sunt din Louisiana. Dar vorbim exact despre sindromul Cotard, cunoscut drept delir de negare sau iluzie nihilistă: persoanele care suferă de acest sindrom cred că sunt moarte. V-a mai spus şi altceva?

– Scuze, ce contează dacă sunteţi sau nu din Louisiana? a întrebat Amaia.

– Înseamnă că nu-mi scapă fundalul popular al poveştii. V-am spus că mi-am dat doctorul cu o lucrare despre sindromul Cotard; am intitulat-o „Delirul negării şi morţii vii“.

– Credeţi că zombi pot fi explicaţi prin sindromul Cotard? a întrebat Charbou, uitându-se chiorâş la Bull.

– Primul caz documentat a fost diagnosticat în 1880 de către doctorul francez Cotard. Pacientul a fost tot o femeie, care susţinea că e moartă, credea că inima i se oprise şi că organele îi intraseră în putrefacţie. În alte cazuri, pur şi simplu spun că nu există şi se cred spirite rătăcitoare ca sufletele osândite. În cazurile cele mai grave, pacienţii experimentează halucinaţii olfactive, în care simt mirosul de descompunere şi pot ajunge să vadă viermi devorându-le trupul. În multe cazuri ajung să fie atât de convinşi de moartea lor, încât nu mai mănâncă şi mor de inaniţie.

– Deci este o boală psihică, a spus Amaia.

– Da, sau neurologică, ambele variante sunt documentate. O boală extrem de crudă şi de înspăimântătoare, atât pentru cel care suferă de ea, cât şi pentru cel care o vede.

– Care să fi fost cauzele? Sau este tot ereditară? a întrebat Amaia.

– Nu, e o boală rară; cât despre cauze, mă aşteptam ca dumneavoastră să mă ajutaţi în privinţa asta. Dacă am şti unde şi cum a trăit... şi antecedentele familiale s-ar putea să ne ajute să stabilim dacă mai există cazuri de boli mintale în familia ei, poate afecţiuni ereditare sau aspecte de alt gen.

– Cum ar fi? a insistat Amaia.

– Toxice. Se ştie că în unele cazuri documentate, delirul a putut fi provocat prin inhalare de substanţe toxice.

– Provocat sau indus? a întrebat Bull. Poate fi provocat?

– Vă referiţi la zombificarea indusă? a întrebat amuzat neurologul.

– Şi eu sunt din Louisiana, a răspuns Bull.

– Deocamdată nu i-am putut lua probe de sânge, pentru că a pierdut foarte mult; oricum spitalul a rămas fără sânge pentru transfuzii, iar laboratorul nu mai funcţionează nici pentru cele mai simple analize. Poate că i-au fost administrate droguri, dar, chiar şi aşa, zombificarea indusă nu este suficient de bine documentată pentru a putea afirma aşa ceva.

– Dar nici nu poate fi negată, nu-i aşa?

Medicul psihiatru a intervenit:

– Există multă informaţie despre aşa ceva, dar, din păcate, fără temei ştiinţific. Vătămările neurologice nu sunt singura explicaţie şi cred că nu trebuie exclusă nici influenţa unor substanţe toxice, când vorbim despre comportamente anormale, dar totuşi nu până într-acolo cum e în cazul de faţă. Din punct de vedere medical, trebuie să excludem această posibilitate. Deşi...

– Ce?

– Ochii ei prezintă grave leziuni abrazive, aş spune că e aproape oarbă, dar, fireşte, trebuie să o consulte un oftalmolog. Şi mai există urme a

ceea ce par a fi vechi arsuri provocate de substanţe chimice. Aş îndrăzni să spun că la un moment dat a fost dependentă de droguri, sau, dacă nu, atunci a fost supusă unui tratament îndelungat. Are urme de injecţii şi de vaccinuri, cicatrici de la un ulcer de piele şi răni cronice din cauza imobilităţii.

Bull a înghiţit în gol înainte de a vorbi.

– Aţi spus că aţi reuşit să comunicaţi cu ea. Ce v-a spus?

Psihiatrul l-a privit lung.

– În împrejurări obişnuite, nu v-aş fi arătat, dar dumneavoastră sunteţi poliţişti, şi eu cred că femeia aceasta a fost victima unui delict. Cred că ar trebui să vedeţi asta.

Medicul a acţionat manual un mecanism care a ridicat jaluzelele ce nu lăsau lumina să pătrundă în camera capitonată cu plută, apoi a pus raza unei lanterne pe pacientă. Floricelele albe ale halatului său au scânteiat în lumina puternică. Femeia nu a reacţionat. Medicul s-a dus la ferestruica tăiată în peretele de sticlă care despărţea camerele şi a culisat tăbliţa care o acoperea. A spus pe un ton explicativ:

– Am constatat că reacţionează mai bine la voce decât la prezenţa umană. Ăsta este un soi de interfon, asemănător celui care se foloseşte la supravegherea bebeluşilor şi, din fericire, funcţionează cu baterii, a spus înainte de a apăsa butonul. Médora.

Ecoul vocii în micuţa încăpere închisă a reverberat în geamul care-i despărţea de ea. Persoana din colţul camerei nu a dat vreun semn că ar fi auzit ceva. A rămas nemişcată.

– Médora.

Nimic. Medicul a închis tăbliţa culisantă şi le-a explicat:

– Negarea identităţii e un simptom comun într-un astfel de delir. Există dovezi despre vătămări ale zonei din creier care se ocupă cu recunoaşterea facială. În afara leziunilor fizice, viziunea ei poate fi alterată, iar asta o împiedică să recunoască feţe, ba chiar şi să le identifice ca fiind omeneşti, a spus neurologul înainte de a deschide din nou ferestruica. Cum te simţi?

Mai întâi s-a auzit gâlgâitul ca de aer aspirat, acel gâjâit de flegmă şi ţevăraie. Amaia a simţit cum părul i s-a electrizat pe ceafă.

Printre şuviţele de păr, i se vedeau buzele uscate şi pline de bube. Aerul i-a ieşit printre buze fără ca ea să fi făcut vreo mişcare vizibilă.

– Suuuunt moaaaaartă.

Vocea putea să aparţină la fel de bine unui bărbat sau unei femei, dar fără îndoială foarte în vârstă.

– Ştii unde te afli?

– Suuuunt moaaaartă, a şoptit.

– Ştii ce ţi s-a întâmplat?

– Moartă.

Vocea ieşind din interiorul ei printre buzele aparent nemişcate crea o senzaţie bolnăvicioasă şi neliniştitoare.

– Unde ai fost până acum?

Corpul pacientei s-a balansat uşor când şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. A lăsat senzaţia că se va prăbuşi, dar a continuat să rămână în picioare.

– ... mormââââânt.

– Întrebaţi-o dacă-şi aminteşte unde era înainte să moară, a sugerat Bull.

– Unde ai fost înainte de a sta în mormânt? a întrebat psihiatrul.

Tăcere. Apoi, brusc, un uşor scâncet, ca şi cum ar fi urmat să plângă.

– Am murit.

– Şi apoi ce s-a întâmplat?

– Mormântuuuuul.

– Şi după?

– Sa-me-di, a spus gâfâit, ca şi cum s-ar fi înecat.

– Ce? Aţi înţeles ceva? i-a întrebat medicul, întorcându-se spre ei.

Bull s-a dus lângă el.

– Îmi daţi voie?

Bărbatul l-a privit şovăitor. Bull i s-a adresat neurologului aflat în cealaltă parte a încăperii.

A fost de acord.

Vocea groasă a lui Bull a răsunat de ambele părţi ale geamului despărţitor.

– Médora Lirette, a spus el.

Femeia s-a mişcat aproape imperceptibil, însă Amaia a crezut că o văzuse lăsându-şi uşor capul într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să fie atentă.

– Médora Lirette. Ce ţi-a făcut Samedi?

– Samediiiii... m-a omorât... şi m-a scooooos din mormââââânt.

Bull a oftat.

– Cine e Samedi?

Brusc, femeia a venit în fugă din colţul unde stătea şi s-a izbit zgomotos de geam. Pielea uscată a feţei sale a rămas strivită şi buzele ei acoperite de bube au lăsat o urmă întunecată în locul unde pielea fină crăpase. Toţi s-au dat înapoi din instinct. Amaia s-a gândit la halucinaţiile olfactive. Era de parcă ar fi respirat pământul de pe o tarla cu cartofi. Îl putea simţi.

– Nu ne poate vedea, i-a liniştit neurologul.

Ca şi cum ar fi vrut să dezmintă spusele medicului, ochii morţi ai pacientei au străbătut încăperea, întârziind asupra fiecăruia dintre cei prezenţi acolo. Apoi i-a închis şi a rămas nemişcată. Fără să-şi mişte buzele, a scos un mârâit venit din măruntaiele ei. A început să tremure.

– Îl ţine pe *mon petit bon ange*, s-a auzit brusc o voce limpede, de copil.

– Cine este? a repetat Bull.

Femeia a rămas nemişcată, însă şi-a deschis ochii şi a măsurat cu privirea geamul care o despărţea de Bull. Apoi, fără ca pe faţa ei să apară cea mai mică urmă de mişcare, a scos un sunet asemănător unui ţipăt înăbuşit. Din nou vocea aceea tinerească, aproape de fetiţă. Amaia era gata să jure că mai exista o femeie, prizonieră în măruntaiele acelei fiinţe.

– Le Grand...

48. NANA. PROMISIUNI

Stadionul Superdome, New Orleans

După ce şi-au dat seama că Seletha intrase în comă, au început o căutare disperată, într-o parte şi într-alta, prin coridoarele interioare ale stadionului, încercând să ajungă în locul unde se presupunea că se află Crucea Roşie. Mulţimea de oameni din coridoare, înghesuită acolo de ploaia care acum cădea în interiorul stadionului, greutatea de a înainta printre grupuri cu scaunul cu rotile al Selethei şi mersul greoi al Nanei, care se sprijinea în baston, transformaseră drumul lor într-un periplu agonizant. Bobby se oprea de fiecare dată după câţiva paşi pentru a îndrepta capul mamei lui, care, după câteva momente, îi cădea iar în piept, în timp ce scotea un gâjâit de sufocare gutural.

Au dat peste o infirmerie improvizată unde li s-a confirmat că Seletha se afla în comă. Nu aveau la îndemână decât nişte medicamente antitermice şi ser fiziologic, dar măcar i-au oferit Selethei o targă mobilă, ceea ce a ajutat-o să respire mai uşor, pentru că stătea întinsă. Trebuia să reziste până la încetarea furtunii şi abia apoi să o ducă la spitalul Charity, cel mai apropiat spital din zonă. Până atunci, nu aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Consternat, Bobby s-a uitat mai întâi la maică-sa, apoi la Nana şi la medic.

– Dar trebuie să se poată face ceva...

Medicul a ridicat din umeri, a privit spre tavan şi apoi s-a pierdut în furtuna care continua să smulgă bucăţi din acoperişul stadionului Superdome.

Aşezaţi pe jos, sprijiniţi de targa mobilă pe care agoniza Seletha, în acel mic dispensar, care până în ziua trecută fusese o magazie de unelte, şi-au petrecut noaptea şi dimineaţa următoare.

La amiază, la ora unu, medicul a venit la ei.

– O să o scoatem pe mama ta de aici. O să o ducem la Charity cu o plută.

Bobby i-a întins o mână Nanei pentru a o ajuta să se ridice în picioare.

– E voie doar un singur însoţitor pentru fiecare bolnav, a spus medicul.

– Nu se poate aşa ceva, uitaţi-vă la ea, a spus arătând spre Nana. Şi ea este bolnavă, au operat-o de puţin timp şi aproape că nu poate să meargă. Nu o pot lăsa singură aici.

Doctorul a fost neînduplecat.

– Există peste o sută de persoane care trebuie mutate, iar în barcă se pot aşeza doar douăzeci şi cinci. Aveţi prioritate pentru că mama

dumneavoastră e în stare gravă, dar mai sunt şi alţi oameni foarte bolnavi, în timp ce ea, a spus arătând spre Nana, se poate descurca singură.

Bobby a dat să protesteze.

– Îmi pare rău, a spus medicul pe un ton categoric. Sau mergeţi acum cu mama dumneavoastră, sau aşteptaţi să găsiţi loc într-o barcă cu motor. Nu vă pot spune când va apărea aşa ceva.

Bobby nu a răspuns. A expirat puternic pe nas, neputincios şi supărat.

Nana l-a prins de mână.

– Bobby, dragul meu, trebuie să o duci la spital pe mama ta. Eu mă descurc.

– Deci? a întrebat medicul nerăbdător.

Bobby şi-a dat jos rucsacul şi l-a pus lângă Nana.

– Ţine-l în poală sau o să-ţi fure totul. Nu da nimănui apă, abia dacă îţi ajunge ţie, iar la robinet curge nămol, nu altceva.

A privit în jur cu disperare.

– Nana, vreau să rămâi aici, lângă infirmerie, să nu te mişti de aici. M-ai auzit? Am să mă întorc după tine imediat după ce o internez pe mama în spital. Vin după tine, îţi promit. Dar să nu te mişti de aici, altfel nu mai am cum să te găsesc.

Nana a încuviinţat copleşită.

– Promite-mi, i-a cerut Bobby, în timp ce infirmierii împingeau targa mobilă pe care se afla maică-sa. Promite-mi, Nana! Spune-mi că n-o să te mişti de aici.

– Îţi promit, a spus ea uitându-se dezolată în jur.

49. CIRCUL CIUDĂŢENIILOR

Spitalul Charity, New Orleans

Johnson îi aştepta, le-a făcut semn din pragul uşii. Au intrat la Dupree. În salon erau cinci tărgi mobile, toate ocupate. Dupree se afla în capătul salonului, lângă o fereastră căreia cineva, poate Katrina, îi spărsese sticla. Paloarea extremă a feţei lui îl făcea să pară îngheţat, senzaţie la care contribuiau şi buzele vineţii, dar era dezminţită de pelicula de transpiraţie ce-i acoperea pielea. Stătea în capul oaselor şi se chinuia, fără succes, să-şi pună pe el un tricou.

– Ce vrei să faci? l-a repezit Johnson, luându-i tricoul din mâini.

Epuizat, Dupree s-a lăsat să cadă pe spate. Cu toţii au privit, inevitabil, spre vechea lui cicatrice de pe piept.

– Trebuie să ies de aici, a spus cu voce abia audibilă.

Amaia a mers până lângă pat. În ciuda aspectului său, hotărârea lui Dupree era evidentă.

– Mai vorbim despre asta, acum cred că ne datoraţi o explicaţie.

Dupree a închis ochii pentru câteva secunde.

– Nu e atât de simplu...

– Mi se pare firesc să nu fie, mereu ar trebui să fie greu să minţim. Nu ştiu ce părere au ceilalţi, n-aveţi decât să discutaţi cu fiecare în parte, dar mie trebuia să-mi spuneţi că am venit pentru Samedi. Asta nu înseamnă că m-aş fi implicat mai puţin, dar măcar nu aş fi pierdut timpul crezând că-l urmărim pe compozitor.

– Nu v-am minţit, prioritatea e compozitorul.

– Nu, varianta oficială e compozitorul, a precizat Amaia, scuza pentru a fi aici. Nu-mi place să fiu manipulată. Trebuia să spuneţi.

Bull a intervenit:

– Cred că v-aţi dat seama deja că era greu de explicat. Ştim prea bine că urmărim o umbră. Investigaţia s-a oprit în urmă cu zece ani, dar cazul nu a fost niciodată clasat, deci nu e un caz redeschis pentru că nu a fost închis niciodată. După moartea agentului Carlino şi a lui Jerome Lirette am primit ordin să renunţăm. Însă eram convinşi că lucrurile se vor repeta. Am rămas în alertă, convinşi că exista posibilitatea să apară din nou odată cu uraganul, aşa cum s-a întâmplat când a luat-o pe Médora Lirette.

Charbou a plescăit din limbă nemulţumit.

– Ştiu că e dureros, am cunoscut poliţişti care şi-au pierdut colegul în timpul serviciului şi nu se mai poate trece peste aşa ceva. Dar mi se pare

o imprudenţă uriaşă să pui în pericol întreaga operaţiune pentru o răzbunare personală.

Dupree l-a ţintuit cu privirea.

– Operaţiunea nu s-a aflat nici o clipă în pericol, suntem foarte aproape de a-l prinde pe compozitor.

– Sunt de acord cu Charbou, a intervenit Amaia. Tot timpul am crezut că suntem aici pentru a-l prinde pe compozitor, dar, cu tot respectul, aţi făcut altceva. Dacă nu e aşa, atunci cum vă explicaţi că Tucker a ajuns să fie numită şefa operaţiunii din Florida? Ea înaintează, noi batem pasul pe loc.

Johnson şi-a lăsat privirea în jos şi şi-a acoperit mustaţa stufoasă cu palma. Toată lumea ştia că n-o înghiţea pe Tucker, dar, în acelaşi timp, era evident că avea îndoieli asupra modului în care decurgea investigaţia.

Dupree i-a aruncat o privire plină de oboseală.

– Tucker habar nu are de nimic, am luat-o în echipă pentru că cred că e capabilă să-l prindă pe compozitor, dar şi să-l înţeleagă pe Samedi.

A închis ochii şi a rămas atât de tăcut şi de nemişcat încât le-a amintit de Médora Lirette.

– E o problemă cu femeia asta, Médora Lirette. Sunteţi siguri că este ea? Au trecut zece ani...

– Ea este, a afirmat Bull, iar Dupree a încuviinţat. Fără nici cea mai mică îndoială.

Amaia a căutat cea mai bună modalitate de a spune ce gândea.

– Am văzut-o, pare...

– Alienată, a spus Dupree cu voce înceată.

– Când spuneţi alienată, înseamnă captivă, dominată?...

Dupree a făcut semn că da.

– Asta le fac.

– Cui?

– Celor pe care îi iau.

– Am vorbit cu doctorii, ei susţin că femeia asta suferă de o boală psihică.

– E adevărat, a fost de acord Dupree.

– Dar dumneavoastră credeţi că i-a provocat-o cineva, a spus Amaia. La începuturile psihiatriei se credea că oamenii care suferă de tulburări mintale au fost înstrăinaţi de propria lor natură.

– Da, cred că este şi cazul ei, a spus Dupree cu un firicel de voce.

– Cum puteţi fi atât de sigur? a întrebat Amaia, fără să-i pese de oboseala crescândă a lui Dupree.

– Pentru că nu e pentru prima dată când vedem aşa ceva, a afirmat el, vorbind şi despre Bull.

– Medicii vorbesc despre două surse ale bolii: una psihică şi cealaltă neuronală, a insistat Amaia.

– Da, cauzată de o infirmitate mintală sau, într-o oarecare măsură, de substanţe toxice, a explicat el.

– Da, au vorbit şi medicii despre aşa ceva. Însă vorbim despre acelaşi lucru? a întrebat ea.

– Nu ştiu, dumneavoastră despre ce vorbiţi? a întrebat Dupree tot mai lipsit de puteri.

– Vorbesc despre ceea ce am văzut acolo, sus: lipsa voinţei proprii, diminuarea semnelor vitale, convingerea că este moartă, anularea conştiinţei de sine...

– La dracu', asta este zombificare toată ziua! a spus Charbou copleşit.

– O puteţi numi aşa, a fost de acord Dupree, care arăta din ce în ce mai rău.

Amaia s-a apropiat şi mai mult de pat şi s-a aplecat asupra lui. Atunci a observat că strângea în mână un săculeţ care i s-a părut a fi din piele de capră. Dupree l-a ascuns sub cearşaf.

– Nu, eu n-am să-i zic aşa, pentru că nu e obligatoriu să te naşti pe malurile râului Mississippi ca să fi auzit de supunere prin pierderea voinţei proprii şi nu mă refer la mai ştiu eu ce ciudăţenie de virus care zboară de colo colo şi învie morţii, ci de un aspect mult mai cumplit şi mai real: dominarea prin intermediul drogurilor, GHB, scopolamină, flakka, inclusiv cu datură, iarba diavolului. În ultimii ani, poliţiştii europeni au făcut eforturi pentru a dezarticula reţele de prostituţie care le ţineau prizoniere pe femei şi le menţineau într-un stadiu de semiconştienţă, în care voinţa lor era total anulată. Unele femei erau conştiente de situaţia lor, îşi dădeau seama că sunt captive, însă spuneau că se simţeau mereu pe jumătate adormite, ca în vis, sau mai degrabă ca într-un coşmar din care nu se mai puteau trezi. Cele mai multe dintre ele s-au mirat când au aflat că trecuseră ani întregi de când erau în situaţia aceea, ani despre care nici nu ştiau când şi cum trecuseră. În urmă cu câteva luni am prins un colecţionar de femei, le ţinea prizoniere şi le supunea cu ajutorul unui medicament numit Rohypnol. Supunerea era absolută, ceea ce-l făcea pe individ să-şi poată imagina că prizonierele lui stăteau cu el din proprie voinţă. Scopolamina este cunoscută ca drogul violului, dar există dovezi că a fost utilizat şi pentru estorcare de bani, parole, identităţi...

– Nu vreau să vă contrazic, a spus Jason Bull, dar cred că trebuie să te fi născut lângă Mississippi ca să admiţi că în cazul supunerii Médorei Lirette este foarte probabil să se fi folosit *poudre de mort*. Pulbere de mort, tetrodotoxină, dacă preferaţi numele ştiinţific. De aceea, femeile

din reţelele de prostituţie îşi recuperează voinţa imediat ce nu li se mai administrează droguri. Cu Médora Lirette nu se va întâmpla aşa, pentru că e conştientă de ceea ce-i lipseşte.

– Adică ceea ce a spus că i-a furat Samedi? a întrebat Charbou.

– *Le petit bon ange.* Îngeraşul bun dinlăuntrul ei. Sufletul ei.

– Mă rog, am impresia că ne îndepărtăm cam mult de subiect, a spus Charbou, căruia încă nu-i trecuse supărarea. Eu nu sunt un super agent FBI, a zis privindu-l cu maliţiozitate pe colegul său, dar după umila mea părere, pare cam cusut cu aţă albă să presupunem pe baza unui singur caz că acesta este un modus operandi, bazându-ne numai pe faptul că Médora a dispărut în timpul unei furtuni şi, cu atât mai mult, să aşteptăm ca după zece ani să se întâmple la fel.

Dupree s-a ridicat în capul oaselor, iar efortul dureros i-a umplut de transpiraţie faţa.

– Ar trebui să-l lăsăm să se odihnească, a sugerat Johnson.

Dupree a ridicat o mână, cerând o pauză.

Bull s-a apropiat de pat şi a oftat.

– Spuneţi-le, vă rog, i-a zis lui Dupree.

Dupree a rămas cu privirea în gol şi a început să povestească.

– În 1965, uraganul Betsy a lovit Louisiana. Stăvilarele au cedat, apele au inundat oraşul, oamenii au murit înecaţi în podurile caselor, de aceea ţin minte că primarul Vic îi sfătuise să ţină un topor în mansardă. Aveam patru ani; în noaptea când s-a întâmplat totul, Nana, verişoara tatălui meu, avea în grijă, pe lângă fiica ei, şapte copii: patru fetiţe din vecini, verişoara mea, sora mea şi pe mine. Furtuna i-a prins pe drum pe părinţii mei, în Grand Isle. Părinţii acelor fetiţe, ca şi ai mei, munceau în Baton Rouge sau pe coastă, iar Nana făcuse din casa ei o adevărată grădiniţă de cartier. N-am închis un ochi toată noaptea, am stat în podul casei, acel pod avea o fereastră. Dimineaţa devreme, un grup de necunoscuţi au năvălit în casă, ne-au bătut pe mine şi pe Nana şi au luat fetiţele. Presa a scris despre întâmplare câteva luni de zile. Au fost numite „Cele şase din Tremé“. Iniţial, au considerat cazul ca pe unul de sechestrare, dar nu exista nici o dovadă, nici o pistă. După doi ani, l-au clasat şi cazul a îngroşat lunga listă cu dispăruţi în timpul uraganului Betsy.

Cu toţii s-au privit între ei, ţinându-şi respiraţia, fără să ştie ce să spună. Dupree a continuat:

– Eu am fost acolo. Eram foarte mic, dar ştiu că nu le-a luat uraganul: am văzut cine le-a luat.

Johnson a adăugat la spusele lui Dupree:

– Samedi...

Dupree nu a răspuns.

– Câţi ani credeţi că ar avea acum indivizii care au intrat în casă? a întrebat Johnson.

– Ştim ce vreţi să spuneţi, a intervenit Bull. Au trecut patruzeci de ani. Treizeci între cazul familiei lui Dupree şi cazul Médorei Lirette. V-am spus că ni se ordonase să arhivăm cazul, însă am continuat să stăm în alertă. Şi bănuim că Samedi a mai atacat şi în alte nopţi. Pe 20 septembrie 1996, la un an după dispariţia Médorei Lirette, Andrea López, de cincisprezece ani, a dispărut dintr-un camping de rulote de lângă Gretna. Maică-sa, dependentă de crack, a declarat că a luat-o moartea. Pe 11 ianuarie 1999, un bărbat a fost reţinut în comitatul Akadia, sub acuzaţia că ar fi fost implicat în dispariţia celor două fete ale lui, una de paisprezece ani, cealaltă, de şaisprezece. Individul era un nemernic, se pare că le pusese la dispoziţia prietenilor săi în schimbul unor sume de bani. Însă a insistat că un diavol însoţit de bărbaţi înarmaţi a intrat în casă şi i-a luat fetele, în mijlocul nopţii, în timpul unei furtuni. Mama Samanthei Oliver, din Estherhood, a reclamat dispariţia acesteia în timpul unei furtuni puternice. La început, s-a crezut că este vorba despre o fugă de acasă, deşi o vecină bătrână, care locuia vizavi, a spus că au fost morţii, în frunte cu însuşi baronul Samedi.

– Dacă într-adevăr există un ins care fură fete, de ce ar face-o deghizat într-o fantoşă? a întrebat Charbou.

– Pentru a induce în eroare, a spus Johnson. Am lucrat doi ani la departamentul de investigare a sectelor şi crimelor ritualice. Uitându-mă în urmă, îmi dau seama că experienţa mea de atunci a contat mult atunci când agentul Dupree m-a ales să fac parte din această echipă, a spus gânditor. În acei ani am învăţat că în optzeci la sută din cazurile de crimă în care apar aspecte mistice, magice sau satanice, nu este vorba decât de încercarea de a induce în eroare. Şi le reuşeşte aproape întotdeauna, pentru că presa e înnebunită după astfel de chestii; poliţiştii nu vor altceva decât să le arhiveze şi să treacă mai departe, iar martorii nu sunt credibili. Numai două din zece cazuri sunt într-adevăr crime ritualice.

Bull a făcut semn că e de acord.

– Nu-l vedem pe Samedi ca pe un individ, ci mai degrabă ca pe o organizaţie sectară, cu un lider, un *bokor* care-şi ia această identitate pentru a-i înspăimânta şi influenţa pe ceilalţi. Nu ar fi pentru prima dată. Se ştie că în Haiti, preşedintele ţării, François Duvalier, apărea uneori în balconul palatului prezidenţial deghizat în baronul Samedi, sau se plimba în jurul palatului pentru a induce în rândul populaţiei ideea înspăimântătoare că preşedintele era însuşi Samedi, ori că era protejatul său. În orice caz, trebuie să admitem că un martor, oricât ar fi el de încredere, nu mai poate fi luat în serios când afirmă că nişte indivizi cu

cagule, morţi vii, şi baronul morţilor sunt responsabili pentru dispariţia unor fete. Cazurile sunt atât de absurde, de iraţionale, încât poliţia nici măcar nu le ia în seamă. Dacă nu am fi dat atenţie dispariţiilor de fete foarte tinere, pe timp de furtună, e greu de crezut că ne-ar fi preocupat asemenea cazuri.

– Profilul victimologic al lui Scott Sherrington, a spus Amaia, făcându-l pe Dupree să încuviinţeze cu satisfacţie. Deci vorbiţi despre posibilitatea de a exista un răpitor, sau un beneficiar, ceea ce ar complica şi mai mult lucrurile.

– Un beneficiar? a întrebat Charbou.

– Un individ, sau poate o organizaţie, a răspuns Amaia privindu-l lung pe Dupree, care acţionează la comandă pentru a oferi victime psihopaţilor, pedofililor sau colecţionarilor de femei, cu toţii dispuşi să plătească pentru ele sume fabuloase. Îşi aleg victimele din rândul celor cu un grad ridicat de risc, fete foarte tinere care ar fi putut foarte bine să fugă de acasă. Numai că acum Médora Lirette s-a întors şi ne-a spus unde se află baronul Samedi.

– De asta trebuie să mă scoateţi de aici, a bălmăjit Dupree.

– Unde vreţi să mergeţi? a protestat Johnson. Din câte ştiu, vi s-a spus cât de gravă este leziunea pe care o aveţi şi cât de periculos este să vă mişcaţi.

– Mi-au mai spus şi că nu au medicamente; tot ce mi-au sugerat este să stau aici, întins în pat. Nu pot ei trata ce mă doare pe mine. Trebuie să mă scoateţi de aici.

Johnson l-a privit disperat, l-a apucat de mână şi i-a strâns-o.

– Şi unde să mergem? Pentru Dumnezeu! Situaţia s-a înrăutăţit mult de ieri până acum: apa a continuat să urce pe timpul nopţii, optzeci la sută din oraş este inundat. Spitalele nu mai au medicamente. Vin în ajutor jandarmii din toate statele vecine, dar tot nu e suficient. Oamenii iau cu asalt magazinele ca să facă rost de haine uscate, apă şi mâncare pentru copii. Circulă zvonul că există câţiva ţicniţi care trag asupra acelor oameni. Pe scurt, acolo, afară, domneşte anarhia. Oraşul e un adevărat haos şi dumneavoastră îmi cereţi să vă scot de aici; dar unde să vă duc?

Dupree i-a făcut semn să se apropie.

– Dacă rămân aici, mor. Am nevoie de un *traiteur*. Duceţi-mă la mlaştini.

Johnson s-a îndreptat de spate şi l-a privit consternat, apoi s-a întors spre ceilalţi şi a întrebat:

– Ce înseamnă asta?

– Un *traiteur* este un tămăduitor acadian[4], un vraci, un vrăjitor, a explicat Bull.

Johnson s-a întors uluit spre Dupree.

– Să fiu al..., a bombănit el.

Dupree a dat din cap.

– Mergem, a şoptit el. Şi o luăm cu noi pe Médora. Înainte ca Johnson să apuce să protesteze, a adăugat: E o probă şi, dincolo de asta, nici ceea ce are ea nu poate fi tratat aici.

– Mergem ca să-l prindem, nu-i aşa? a întrebat Amaia privindu-l pe Dupree.

El nu a răspuns.

– De asta o luăm pe Médora, pentru că dumneavoastră bănuiţi unde sunt fetiţele şi vă bazaţi pe faptul că ea o să ne conducă la locul cu pricina.

Dupree a tras aer în piept şi apoi a spus, privind-o pe Amaia şi făcând mari eforturi pentru a vorbi:

– În urmă cu zece ani, o nebunie ne-a făcut să ajungem la un camping din zona mlaştinilor şi acolo am găsit o urmă clară, o micuţă agrafă de păr, pe care mama Médorei a recunoscut-o imediat. Apoi, urmele ne-au dus până la o proprietate imensă. O veche plantaţie, care fusese abandonată ani în şir. Când am ajuns acolo, am văzut că acum era împrejmuită cu gard, avea curent electric şi peste tot erau camere de supraveghere. Nu am putut cere permis de percheziţie pentru că exact în ziua aceea a dispărut Jerome Lirette, iar agentul Carlino a apărut...

Dupree a privit în altă parte, fără să încheie fraza. Bull a continuat în locul lui Dupree.

– În tot acest timp, am continuat să urmărim pista şi acum ştim că proprietatea aparţine unei corporaţii cu sediul în Olanda. În registre, proprietatea apare redenumită, cu numele de Janssen Huis, dar la origini se numea Le Grand Bayou Plantation, chiar dacă acadienii au numit-o mereu doar „Le Grand".

– Ceea ce a zis Médora când ai întrebat-o unde este Samedi, a spus Charbou sictirit.

– Credeţi că există posibilitatea ca după zece ani fetele să se afle tot acolo? a întrebat Amaia.

– De ce nu? După cum am zis, proprietatea nu a fost percheziţionată şi suspiciunea nu apare în nici unul dintre rapoartele din epocă. Nimeni nu a spus vreodată că ar stârni bănuieli, i-a răspuns Bull.

Charbou l-a privit în ochi.

– Eu şi Bull ne-am afla în afara jurisdicţiei noastre.

– Sechestrarea de persoane este un delict federal, iar voi faceţi parte din echipa mea ca ghizi în zonă, şi cu asta basta.

– Vă ducem la un *traiteur*, căutăm proprietatea şi dacă nu găsim nimic, ne întoarcem la Nola valvârtej, a zis Charbou, punând condiţii.

– Nu credeam c-o să te conving, a recunoscut Bull.

– Îmi place ideea de a putea să-mi bag nasul dincolo de jurisdicţia mea.

S-au întors cu toţii spre Amaia.

– Salazar, ce părere aveţi?

– Cum rămâne cu compozitorul? Am înaintat mult în ultimele ore. Cred că am reuşit să stabilim profilul în privinţa vârstei copiilor. Nelson continuă să nu se potrivească cu totul profilului; am vorbit cu colegul său din echipa de salvare şi într-adevăr l-a acoperit de câteva ori, dar în acelaşi timp pare să aibă un comportament dezordonat, instinctiv şi confuz, ceea ce-l face să nu se potrivească deloc cu Martin Lenx sau cu compozitorul. Capătă tot mai multă greutate ipoteza că ar putea fi vorba despre un inspector de asigurări în caz de calamităţi. Am vorbit cu un şef de la American Insurance Association şi peste câteva ore voi avea o listă destul de exactă cu numele celor care merită verificaţi.

– Peste câteva ore?

– Da, poate că mâine, la amiază. Important este să găsesc o reţea prin care să vorbesc cu el.

– Vă rog să-mi acordaţi orele rămase până atunci, a spus Dupree.

– Ce?

– Aveţi dreptate. V-am luat în echipă pentru a-l prinde pe compozitor; Samedi ne-a ieşit în cale, pur şi simplu, dar nu avem cum să nu mergem pe urmele lui, având capacitatea de a o face şi având cunoştinţă de delictele sale. Nu o să vă abandonez aici şi nici nu o să vă oblig să veniţi cu noi, dacă nu vreţi. Decizia vă aparţine în totalitate. Dacă nu vreţi să veniţi, atunci nu mergem nici noi. Dar vă rog să-mi acordaţi aceste ore, până mâine-dimineaţă.

– Mai am încă multe întrebări la care să răspundeţi, a precizat ea.

– O să vă răspund la toate, a asigurat-o Dupree.

– Le voi pune pe toate, a adăugat ea, chiar şi pe cele mai complicate. Şi vreau tot adevărul, dacă am cea mai mică bănuială că-mi ascundeţi ceva, nu merg nicăieri.

– De acord.

– Şi vreau să ne întoarcem la Nola ca să continuăm, cât mai repede posibil, urmărirea compozitorului.

Johnson s-a schimbat la faţă. Le-a arătat ecranul laptopului şi un e-mail pe care tocmai îl primise.

– Veşti proaste.

Dupree şi Amaia şi-au întors privirea spre el.

– Tucker l-a reţinut pe Nelson în Orlando. Era aşteptat în casa soţiei lui, agenţii noştri o ocupaseră. S-a întors din călătorie, a parcat în faţa casei şi a rămas în maşină, făcându-şi curaj timp de o oră. Apoi, ca şi cum ar fi înnebunit brusc, a ţâşnit spre casă cu pistolul în mână, a dărâmat cu picioarele uşa din spatele casei şi a năvălit înăuntru trăgând focuri de armă. Un agent SWAT, aflat în sufragerie, a fost rănit, însă a reuşit să riposteze, împuşcându-l în piept pe Nelson, care acum e la spital, în stare gravă. Se află în comă indusă.

Dezamăgită, Amaia l-a privit pe Dupree.

– Deci Tucker habar nu are de nimic, nu?

Acadienii sunt un grup etnic din Louisiana, Statele Unite. (n.tr.)

50. MARIE-FRANCE

Elizondo

Inspectoarea Marie-France Renaud şi-a privit colegul şi a pufnit, stăpânindu-se cu greu să nu-l tragă afară din maşină. Ludovic era un băiat bun, tânăr, frumuşel, un geniu al computerelor; de fapt, se aflau acolo datorită lui, sau, mai exact, obsesiei lui informatice. Ludovic reprezenta unul dintre acele cazuri în care studiile universitare sunt pe primul plan faţă de orice alt aspect al vieţii, iar sfârşitul facultăţii înseamnă apariţia unui specialist de înaltă clasă, dar care încă are caş la gură când vine vorba despre alte aspecte ale vieţii. Tocmai îşi luase permisul de conducere şi cerea cheile maşinii aşa cum un labrador îşi cere dreptul la plimbare. Pentru inspectoarea Renaud, care era mai aproape de şaizeci de ani decât de cincizeci, abilităţile informatice o făceau să-şi scoată pălăria în faţa oricui şi, într-un fel, se simţea măgulită că putea să umble toată ziua, de colo până colo, împreună cu tânărul ei coleg subinspector, cu care se mândrea în faţa colegilor ei, chiar dacă în particular o enerva. Fără îndoială, cel mai enervant era modul său de a „desconduce" şi, chiar dacă Marie-France îşi promitea de fiecare dată că nu o să-l mai lase – n-avea decât să practice în timpul lui liber –, mereu sfârşea prin a-l lăsa să conducă. Ea condusese de la Biarritz până aproape de graniţă, iar când a ajuns la liniştitele şosele din Ţara Bascilor, partea franceză, frumuseţea bucolică a locurilor o făcuse să reducă viteza şi, totodată, rezistenţa ei la a-l lăsa să conducă. Veniseră până acolo foarte încet, dar suportabil, numai că acum trecuseră cinci minute de când el încerca să parcheze maşina într-o piaţă paralelă cu râul Baztán, în Elizondo. Deşi făcuse eforturi să se concentreze la frumuseţea satului, în care ceaţa primăvăratică făcea loc soarelui de la jumătatea dimineţii, a pufnit, pierzându-şi răbdarea când a auzit pentru a doua oară că spatele maşinii se lovea de ceva.

– Te rog! a spus ieşind din maşină, fără ca Ludovic să aibă timp să o oprească.

Şi-a verificat însemnările din agendă şi numerele caselor. Casa era foarte frumoasă. Exact aşa cum i-ar fi plăcut şi ei să aibă una. Intrarea în curte se făcea pe sub o arcadă, apoi urma un spaţiu cu două bănci construite din aceeaşi piatră ca faţada, iar ferestrele de la etaj erau împodobite cu jardiniere de care atârnau petunii proaspete, de un roz viu. Uşa întunecată era din două piese, iar de o parte şi de cealaltă atârnau vechile inele destinate a lega caii de ele.

– Vorbesc eu, a spus ea înainte de a bate la uşă.

De fapt, nu era altceva decât un soi de joc între ei: fireşte că era imposibil să-l faci să tacă pe insul acela plin de sine, însă ei îi plăcea să se amuze făcând pe şefa, ca să vadă cât o suportă.

– Cum vreţi, şefa, dar nu uitaţi că vorbesc şi scriu corect în spaniolă, italiană şi portugheză.

– Dar nu ştii să conduci, a şoptit ea, cu maliţiozitate, în timp ce bătea în uşă. În plus, doamna vorbeşte franceza.

Le-a deschis o femeie de vârstă medie, slabă şi elegantă. Purta pantaloni, o bluză pe gât şi avea părul prins în coc. Marie-France a zâmbit; exact aşa şi-o imaginase după voce, când o sunase în după-amiaza trecută. Şi-a amintit întreaga discuţie.

– Engrasi Salazar?

– Da, eu sunt, a răspuns.

– Sunt inspectoarea Marie-France Renaud, de la poliţia naţională franceză. Am fi bucuroşi să putem vorbi cu dumneavoastră despre o reclamaţie cu privire la o presupusă încercare de sechestrare, în care a fost implicată o maşină cu număr francez.

– Cu drag. Aţi găsit maşina?

Marie-France a continuat fără să-i răspundă la întrebare.

– Din reclamaţie rezultă că au existat încă doi martori, pe lângă dumneavoastră.

– Da, în acel moment mai erau cu noi nişte prieteni.

– Credeţi că ar fi posibil să stăm de vorbă şi cu ei, să zicem mâine, pe la unsprezece dimineaţa? Am putea să ne întâlnim cu toţii la dumneavoastră acasă? La acea oră fetiţa va fi la şcoală, corect?

Au căzut de acord să se întâlnească.

Femeia s-a dat într-o parte pentru a le face loc să intre, însă imediat a apărut un border collie care şi-a arătat colţii.

– Staţi liniştiţi, e Ipar, îşi face datoria, se linişteşte imediat.

Într-adevăr, după câteva secunde, câinele s-a dat la o parte. Înăuntrul casei era cald şi mirosea a lemn. Marie-France a observat, nu fără oarecare invidie, cele două fotolii cu urechi, aşezate în faţa şemineului, în care ardea un foc sănătos. Lângă masă, stăteau în picioare două persoane. Şi-a spus că erau cam de vârsta lui Engrasi. Femeia, Joxepi, scundă, energică, cu părul scurt. Bărbatul, Ignacio, înalt, ciolănos şi puternic, cu o atitudine rezervată şi bănuitoare.

– Aţi găsit maşina? De asta aţi venit? a întrebat nerăbdătoare Joxepi.

Inspectoarea a făcut un gest imprecis, ceva între o afirmaţie şi o ridicare din umeri. Părul lins, cu cărare într-o parte, i s-a unduit pe

umeri.

– Mai întâi, eu şi subinspectorul Bélanger am vrea să auzim din nou versiunea dumneavoastră asupra faptelor. Dacă nu mă înşel, cel care a văzut cel mai bine aţi fost dumneavoastră, domnule Aldecoa, a spus uitându-se la Ignacio.

– M-am tot gândit, a spus el, cu o atitudine care i-a confirmat inspectoarei Renaud prima impresie despre el. M-am tot gândit şi m-am tot gândit şi sunt sigur că maşina a trecut de două ori în sus şi în jos, pe strada Santiago, înainte de a se opri. Îmi amintesc că m-am gândit că o fi vorba despre un turist francez rătăcit, în căutarea graniţei.

– Ce s-a întâmplat după ce maşina s-a oprit?

– Direcţia era spre Franţa. Mă aşteptam să coboare geamul pe partea dreaptă şi să întrebe dacă mergeau în direcţia bună. Dar s-a deschis portiera din spate. Fără să se dea jos, i s-au adresat fetiţei, care se juca pe trotuar. Nu am auzit deloc vocile lor, dar, chiar dacă portiera maşinii îmi bloca în parte vederea, am apucat să văd mâneca unei bluze albe şi vaporoase, ca de dantelă şi o mână de femeie. Îi făcea semne fetiţei să se apropie. Amaia e o fetiţă prudentă, dar a cedat insistenţelor şi a început să se apropie de maşină. Atunci am strigat-o ca să-i atrag atenţia şi fetiţa a încremenit. De atunci încolo, totul s-a petrecut foarte repede, eu am luat-o la fugă spre fetiţă, iar femeia a apucat să scoată un picior din maşină şi să o prindă pe Amaia de braţ. Când am ajuns lângă fetiţă, a trebuit să o smulg efectiv din ghearele femeii. Uitaţi, a spus cerându-le să privească spre jacheta pusă de Engrasi pe masă şi pe care încă se mai vedeau urmele lăsate de unghiile femeii în materialul hainei. Încă se mai văd zgârieturile de pe mânecă. Apoi femeia a intrat din nou în maşină şi au plecat valvârtej.

– Aţi apucat să o vedeţi bine? a întrebat inspectoarea.

– Da, deşi aş fi preferat să nu, a spus în timp ce în minte îi revenea rânjetul de lup al acelei femei. Am descris-o în declaraţia de la poliţie.

– Da, o avem şi noi şi tocmai asta ne-a atras atenţia..., a zis Bélanger, părând gata să se lanseze într-unul dintre discursurile sale interminabile, însă soţia lui Ignacio l-a întrerupt exasperată.

– Dar aţi găsit maşina sau nu?

Subinspectorul a pufnit supărat.

– Numărul pe care ni l-aţi dat este al unei maşini care a fost furată în Bordeaux, cu două zile înainte, ceea ce coincide cu alte cazuri. Imediat ne-a atras atenţia, pentru că mereu apar numere cu o cifră schimbată, bănuim că fac asta tocmai pentru a nu atrage atenţia. Maşinile furate trec imediat pe lista celor de la antiterorism, dar ceea ce ne-a uimit cu adevărat a fost maniera în care s-a încercat răpirea.

Engrasi şi-a dus mâinile la gură, copleşită.

– Deci e sigur că au încercat să o răpească şi nu a fost vorba despre altceva?

Renaud a încuviinţat.

– Suntem siguri pentru că spusele domnului Aldecoa coincid cuvânt cu cuvânt cu alte patru cazuri de răpire de fetiţe minore, petrecute în ultimii cinci ani, toate prepubere, mai mult sau mai puţin de vârsta Amaiei.

– Cum e posibil? Patru fetiţe şi noi n-am auzit nimic..., s-a mirat Ignacio.

Subinspectorul Bélanger le-a arătat patru fotografii cu fetiţe blonde, cu părul lung, care semănau foarte mult între ele şi chiar s-ar fi putut spune că aduceau uşor şi cu Amaia. Nu fuseseră alese la întâmplare.

– Trei dintre fetiţe au dispărut în regiuni diferite din Franţa, iar a patra, în Belgia.

– Şi ce s-a întâmplat? Sper că au fost găsite, a spus Engrasi plină de nelinişte.

Inspectoarea Renaud şi-a muşcat buzele înainte de a răspunde, făcând ca în jurul gurii să-i apară ridurile care o trădau ca fumătoare înrăită.

– Din nefericire, nu.

– Dar cine este? Cine le ia? Cine e femeia aceea? a întrebat Engrasi.

– Credem că nu acţionează singură, e evident că mai există cel puţin o persoană, şoferul. Dar bănuim că face parte dintr-un grup organizat.

Soţia lui Aldecoa i-a măsurat din cap până în picioare.

– Dar de ce ar vrea un grup nişte fetiţe? Nu ştiu, te poţi gândi la o femeie care mereu şi-a dorit să fie mamă şi nu a putut, aşa că o apucă, ştiţi, cu capul..., a încercat să explice Joxepi.

Ludovic a simţit că sosise momentul să iasă în evidenţă.

– Credem că ar putea fi vorba despre un grup organizat, dar nu ştim exact în ce scop, poate fi vorba de prostituţie, de secte...

– Secte? a întrebat Ignacio surprins.

– Aşa s-ar zice, după vârsta fetiţelor şi după zvonurile care ne-au ajuns la urechi despre apariţia de astfel de grupuri în diverse zone ale Franţei. Deocamdată membrii lor par cuminţi, dar în unele cazuri grupurile au fost asociate cu practici care ţin de vrăjitorie, sacrificii de animale...

– Satanişti? a întrebat Ignacio.

– Hmmmm, a spus Ludovic, mai degrabă practici vrăjitoreşti ancestrale, puteri supranaturale indefinite, mă rog, în vremurile noastre se poate merge de la extratereştri până la diavol.

Engrasi l-a privit interesată.

– Şi credeţi că această sectă s-a stabilit în zona noastră?

– Încă nu ştim dacă este o sectă, s-a grăbit să clarifice inspectoarea Renaud, aruncându-i o privire plină de reproş colegului ei mai tânăr.

– Dar ar putea fi, a continuat acesta ca şi cum nu ar fi înţeles nimic din privirea inspectoarei. Încă din vremurile de demult, toată această zonă de ambele părţi ale Pirineilor a fost considerată magică. Zugarramurdi, vrăjitoria, procesele Inchiziţiei.

– Şi ce urmează să faceţi? Jandarmeria de aici nici nu ne-a băgat în seamă, a spus Engrasi.

– O să vă ţinem la curent, fireşte. Vă rugăm, personal, să aveţi grijă maximă de fetiţă. În fiecare dintre cazuri fetiţele au fost răpite de pe trotuar. Nu credem că o să mai revină.

Ignacio a clătinat din cap, exprimându-şi dezacordul. Cei doi poliţişti habar nu aveau ce văzuse el sub gluga care acoperea faţa lupului. Engrasi l-a privit tulburată şi, poate pentru a-şi oferi puţină linişte, a întrebat:

– De ce sunteţi atât de siguri că nu vor reveni? Nu au revenit în nici unul dintre cazurile de răpire nereuşită?

– Nu a fost nici un caz de răpire nereuşită. Nici una dintre fetiţe nu a reuşit să scape. Ştim asta de la martorii care le-au văzut urcând în maşină şi dispărând fără urmă.

51. *KREWE*. ECHIPAJ

Periferia New Orleans
Marți, 30 august 2005, la amiază

Soarele strălucea cu putere încălzind apa care se evapora, făcând atmosfera umedă şi apăsătoare şi provocând scânteieri la suprafaţa valurilor mâloase, care acum acopereau, într-o măsură mai mare sau mai mică, toate străzile. Lângă Bull, care manevra barca cu motor, l-au aşezat pe Dupree la pupă, partea care se zguduie cel mai puţin, ca să nu fie expus la mişcări bruşte. Nu apucaseră să se îndepărteze de fereastra spitalului pe unde se îmbarcaseră că el era deja palid şi transpirat din cauza efortului. A înghiţit, cu o gură de apă, două calmante date de Johnson şi a închis ochii. Amaia şi Johnson s-au aşezat într-o parte, iar Charbou, în faţă. Médora, învelită în întregime într-un cearşaf, ocupa prora. Duhoarea pe care o emana se simţea şi de acolo, imediat ce barca prindea viteză, dar măcar nu era chiar lângă ei. Chiar şi aşa, prezenţa ei era destul de neliniştitoare, mai ales pentru cearşaful care o acoperea şi părea mai degrabă un giulgiu, creând senzaţia că au la bord un cadavru.

– Poate că ar trebui să o dezvelim puţin, e foarte cald, a spus Johnson.

– Nici vorbă, a spus ferm Charbou. E mai bine aşa.

– Mai bine pentru cine? a întrebat Bull.

– Mai bine pentru mine, a spus necruţător Charbou. Mai bine pentru toţi. Vă jur că dacă mai trebuie să o şi văd, o să-mi explodeze capul!

Nimeni nu a mai comentat.

Amaia se simţea mult prea descumpănită pentru a discuta în contradictoriu. Încă se mai gândea la veştile primite din Florida. Prinderea lui Nelson, mişcarea de şah-mat făcută de Tucker şi strategia aplicată de Dupree pentru a-i convinge că ideea de a merge la mlaştini era una bună. Bull era de partea lui, iar în privinţa lui Johnson jucase pe cartea loialităţii, ştiind că-l va urma orbeşte, chiar şi în iad. Dar cu adevărat incredibil era faptul că după ce Dupree îşi expusese argumentele, ea şi Charbou căzuseră de acord cu el.

Bineînţeles că asta se întâmplase înainte de a şti că Tucker rezolvase cazul. Acum, confuzia din lumea exterioară şi cea din mintea ei erau aproape la fel, chiar dacă după puţin timp dimensiunea dezastrului din jur i-a alungat nedumeririle, iar lumina şi frumuseţea acelei zile i s-au părut extrem de nepotrivite în comparaţie cu haosul, făcând ca mintea ei să se blocheze din când în când dinaintea absurdului copleşitor. Străbătând străzile inundate, văzând exodul miilor de oameni care se

îndreptau spre centru, duhoarea, căldura, scâncetele copiilor sfâşiind liniştea unui oraş distrus, care de trei zile se tânguia din mormântul său de ape fără ca nimeni să-l bage în seamă. „Aşa eram şi eu, ca oraşul acesta“, şi-a zis Amaia în gând.

Încercând să iasă din New Orleans pierduseră cel puţin două ore, pentru că Bill şi Bull nu reuşeau să se pună de acord asupra itinerarului; până la urmă, au ales una dintre rutele cele mai riscante: să traverseze Mississippi spre Westbank, vizavi de Gretna, apoi să urce pe canalul paralel cu strada Destrehan, după care să continue pe canalul care-i ducea din nou la Mississippi, până la aeroportul puşcaşilor marini din Callender Field. Luptând încontinuu cu senzaţia că mergeau înapoi în loc să avanseze, pierduseră mai bine de două ore cu o călătorie care ar fi trebuit să dureze cel mult o oră, iar partea proastă era că peste alte două ore avea să se însereze. Johnson obţinuse ajutorul puşcaşilor marini şi aveau promisiunea că la debarcader îi va aştepta o maşină de teren, cu o remorcă pentru barca cu motor. Odată intraţi în apele liniştite ale canalului, după ce părăsiseră râul Mississippi, Dupree a deschis ochii şi şi-a ridicat capul. I-a privit pe rând pe toţi membrii echipajului său postapocaliptic şi a zâmbit.

– Ăsta da *krewe*, a spus.

– Cred şi eu, domnule căpitan, i-a răspuns Bill Charbou.

Bull, convins că Amaia nu înţelesese gluma, i-a explicat:

– *Krewe* este echipajul unui car de carnaval, iar căpitanul e nebunul care-l conduce.

Amaia l-a privit lung pe Dupree.

El s-a uitat la ea cu interes, nu uitase că-i datora nişte explicaţii.

– Ce vreţi să ştiţi? a întrebat Dupree.

Johnson a intervenit:

– Cred că acum ar trebui să vă odihniţi, nu e bine să faceţi eforturi.

Dupree a dat din mână ca şi cum nu ar fi avut chiar atâta importanţă.

– Mă simt bine, a spus, deşi paloarea şi transpiraţia de pe faţa lui spuneau exact contrariul.

– Sunt multe lucruri pe care vreau să le aflu. Ce este Bazagrá? l-a întrebat Amaia, pândindu-i reacţiile. Cred că asta a spus Médora înainte de..., în fine, de atacul dumneavoastră.

Dupree a închis ochii în timp ce dădea afirmativ din cap. Era, fără îndoială, un subiect delicat pentru el, dar Johnson a reacţionat mult mai violent, ţintuind-o cu privirea de parcă ea ar fi vorbit de funie în casa spânzuratului.

Nu s-a lăsat intimidată. L-a privit pe Dupree până când acesta a răspuns.

– Unii zic că e un cuvânt fără sens, cu scopul de a crea confuzie în mintea celui care-l aude.

– Dar alţii?

– Că e un blestem. O invocaţie către un demon. Bazagrá, Bazagré, Bazagreá, derivate din Belzebut, Baalzebut sau Baal, vechiul zeu din Canaan şi Fenicia, care a reuşit să se strecoare în religia evreilor prin Cartea Judecătorilor.

Amaia a continuat ca şi cum ar fi fost vorba de un interogatoriu şi de parcă n-ar fi ţinut cont că Dupree tocmai îi spusese că fusese blestemat.

– Ce sunt semnele de pe pieptul dumneavoastră, identice cu cele ale bunicului lui Jacob?

– Mi le-a făcut cel care le-a luat pe sora şi pe verişoara mea, când am încercat să mă opun, atunci, în noaptea cu uraganul Betsy. Nana are aceleaşi semne pe piept.

Singurul zgomot care se auzea era cel scos de motor şi Amaia şi-a dat seama că era singura care se uita ţintă la Dupree; ceilalţi stăteau cu privirea la orizont, acolo unde cele două maluri se întreţeseau cu apele râului, evitau să se uite la valurile pe care pluteau bunuri, animale înecate şi haine impermeabile, despre care preferau să nu ştie dacă încă mai erau îmbrăcate de proprietarii lor.

– Bine, a spus ea. Dar mai e ceva ce ţin să-mi explicaţi, pentru că trebuie neapărat să înţeleg. Pot să înţeleg stoparea unei anchete asupra morţii unui traficant de droguri; de multe ori cei care comit crima nu sunt cei care o comandă. Ceea ce nu pot nicicum să înţeleg este faptul că FBI a oprit o investigaţie despre moartea unui agent de-al lor.

Dupree s-a ridicat puţin, sprijinindu-se în antebraţul drept. Semnele durerii i-au apărut pe faţă.

– Nu are foarte mare legătură cu faptul că a murit, ci mai ales cu modul în care a murit, a răspuns el gâfâind.

– M-am gândit la varianta asta, a mărturisit ea. Şi tot ce mi-a venit în minte este că în momentul morţii făcea ceva ilegal, iar FBI, închizând cazul, a evitat un scandal imens, probabil.

Bull nu s-a mai putut stăpâni şi a intervenit.

– Nimic mai paralel cu realitatea. Agentul Carlino a murit la datorie, iar Jerome Lirette a murit şi el, într-un fel, făcându-şi datoria de frate.

Dupree a ridicat o mână pentru a-l opri pe Bull, care se simţea tot mai indignat.

– Când m-am alăturat echipei de investigatori, am observat imediat similitudinile dintre mărturiile lui Jerome şi ale mamei sale şi propria mea experienţă cu dispariţia surorii şi a verişoarei mele şi a celorlalte fete. Jerome era disperat de încăpăţânarea poliţiştilor de a vedea

dispariţia Médorei ca pe o sechestrare pusă la cale de alţi traficanţi de droguri pentru a pune presiune pe el. Cu toate acestea, deşi ştiam cu cine ne confruntăm şi în ce direcţie trebuia să investigăm, în zilele următoare nu am reuşit să aflăm nimic despre locul în care s-ar fi putut afla Médora, până când nu i-am găsit agrafa de păr, în campingul acela de lângă lac.

Dupree a făcut o pauză, timp în care a respirat rar. Bull i-a dus ideea mai departe.

– „Mlaştina are ochi“ nu se referă doar la animalele sălbatice care o populează. Mulţi acadieni locuiesc în campinguri, în locuinţe lacustre sau chiar în bărcile lor. Şi totuşi, nimeni nu ştia nimic, iar asta ne-a pus pe gânduri. Oamenii mlaştinilor au un al şaselea simţ, depun mereu reclamaţii la biroul şerifului în care sunt denunţaţi străini, vânători sau hoţi de toate clasele. Dar se mai plâng şi de prezenţe care scapă oricăror explicaţii raţionale.

– Cum adică? a întrebat Charbou.

– Tu ştii că înainte să ajung la omucideri am făcut parte din echipa de poliţie a şerifului din Terrebonne. Oamenii de acolo sunt superstiţioşi, iar cei din mlaştini, cu atât mai mult. Viaţa în mlaştini îţi conferă o altă viziune asupra lumii şi nu e nici prima şi nici ultima dată când în biroul şerifului cineva declară că l-a văzut pe *rougarou* sau chiar că i-ar fi văzut la treabă pe *lutins*. De asta spun că ne-a mirat foarte tare faptul că nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic.

– *Rougarou*? *Lutins*? a întrebat Johnson.

– *Rougarou* sau *loup-garou* este monstrul mlaştinilor, echivalentul omului-lup. *Lutins* e ceva mai greu de explicat: se zice că ar fi un soi de spirite mai nesăbuite, ca spiriduşii, apoi mai sunt şi *fifolets*, luminile mlaştinilor, probabil un soi de foc rătăcitor, dar, conform tradiţiei acadiene, sunt spirite malefice, fantasme ale morţilor duşi pe ape spre *bayous*.

– Şi poliţia din Terrebonne ţine cont de asemenea reclamaţii? a întrebat Johnson mirat. Din experienţa mea de pe vremea când anchetam secte ştiu că autorităţile sunt destul de sceptice în această privinţă.

– Vă asigur că dacă aţi trăi acolo o vreme nu vi s-ar mai părea atât de ridicol. Mlaştinile sunt vii. Dacă lucrezi ca poliţist în proximitatea unui grup etnic cum ar fi romii, nativii americani sau acadienii, eşti obligat să le înveţi şi să le înţelegi obiceiurile, altfel n-ai nici o şansă. În plus, nu mai este un secret pentru nimeni faptul că în sudul Louisianei se practică voodoo.

– Voodoo ca vrăjitorie? a întrebat sceptică Amaia.

Bull a privit-o uşor stingherit. I-a răspuns pe un ton foarte serios:

– Voodoo ca religie majoritară în ţări precum Togo sau Benin şi religie oficială în Haiti, în versiunea caraibiană, dezvoltată pe baza credinţelor sclavilor aduşi din Africa şi a fuziunii cu creştinismul şi variante ale lui, cum ar fi: santería, candomblé, umbanda. Şi, da, a spus privindu-l pe Johnson, se ţine cont de apeluri şi reclamaţii despre orice activitate suspectă, pentru că atunci când o credinţă e adânc înrădăcinată cultural trebuie să accepţi că tot ce se întâmplă în zonă are legătură cu acea credinţă. Ceremonii în care au loc sacrificii de animale, întâlniri nocturne, jefuiri de morminte, furturi de oase mortuare...

– Bine, a zis Johnson, ridicând, copleşit, o mână.

– Jerome a călcat strâmb, a continuat Dupree. Sora lui dispăruse de mai bine de o săptămână, iar noi băteam pasul pe loc. Nimeni nu văzuse nimic sau, şi mai grav, dacă cineva văzuse ceva, aşa cum bănuiam noi, avea să tacă mâlc. Aşa că, Jerome, fără să ne informeze, a oferit o recompensă de douăzeci de mii de dolari pentru orice informaţie despre Samedi. În mlaştini lucrurile nu merg ca în restul lumii: nu a dat un anunţ la ziarul local, nici nu a apelat la postul de radio din circumscripţie. Douăzeci de mii de dolari înseamnă o mică avere, aşa că tot ce a trebuit să facă a fost să dea de ştire că va plăti suma aceea şi vestea s-a dus din gură în gură. Trecuseră mai multe ore de când încercam să dăm de el, dar fără nici un rezultat. În jurul prânzului, ne-am dus la el acasă. Maică-sa a deschis uşa ţinând în mâini o puşcă, era foarte agitată şi speriată, dar era explicabil după tot ce trăise în ultimele zile. Ne-a spus că fiul ei nu era acasă; că deşi ştia că în acea zi va fi externată, nu venise după ea la spital, ceea ce însemna, fără îndoială, că păţise ceva rău. Am fost de acord cu ea: oricine îl cunoştea cât de cât pe Jerome Lirette, ştia că îşi adora familia. Şi că nu şi-ar abandona niciodată mama, cu atât mai mult cu cât tocmai îşi pierduse bunica şi sora. L-am sunat pe şerif ca să organizeze o echipă de căutare care să meargă în zona mlaştinilor, însă imediat ne-a sunat un anonim care ne-a spus unde putem găsi trupul lui Jerome. Nişte coordonate şi o indicaţie despre un *bayou* din mlaştină pe care ar fi putut să ni le dea numai un acadian din zonă. N-am apucat să închidem bine telefonul că a sunat mama lui Jerome, înnebunită de grijă, şi ne-a spus ceva despre un mesaj lăsat de fiul său pentru noi. Ne-am gândit că era vorba despre o glumă proastă, sau despre un şmecher care, atras de posibilitatea de a câştiga cele douăzeci de mii de dolari, o sunase pe maică-sa dându-i informaţii false. Dar, chiar şi aşa, am decis să ne împărţim pe echipe. Eu, împreună cu şeriful, cu detectivul Bull şi câţiva poliţişti ne-am deplasat la locul unde, conform apelului anonim, trebuia să găsim trupul lui Lirette. Carlino a mers acasă la mama lui Jerome, ca să stea de vorbă cu ea.

– A fost o capcană, a presupus Charbou.

– Nu, nu a fost, şi asta e partea cea mai aberantă a cazului, Jerome chiar ne lăsase un mesaj acasă la maică-sa. Am găsit corpul lui Lirette acolo unde ni se spusese. Decapitat. L-au ţintuit de un copac într-o zonă lugubră, înconjurată de vegetaţie plutitoare. Era despuiat şi, cum atârna acolo, de copac, dădea senzaţia că merge fără cap peste plaurul verde şi înceţoşat întins ca un covor la picioarele sale.

– Şi Carlino..., a spus Johnson.

Dupree a oftat, dând afară tot aerul din plămâni.

– Când am ajuns, agentul Carlino zăcea la pământ pe veranda lui Lirette, însângerat, cu o gaură în piept. Încă trăia. La doi metri de el, aşezat cu grijă pe ultima treaptă, se afla capul lui Jerome. M-am aplecat spre colegul meu care încerca din răsputeri să-mi spună ceva. Sângele care-i curgea din gură făcea ca vorbele lui să fie de neînţeles. Am încercat să-l conving să nu mai vorbească, dar el voia cu disperare să-mi spună ceva. Mi-am lipit urechea de gura lui şi atunci am auzit: „Lirette e viu". M-am gândit că voia să afle ce se întâmplase cu Jerome, deşi mi se părea cam ciudat, ţinând cont de faptul că, din locul în care se afla, Carlino putea să vadă forte bine capul tânărului. Mi-am zis că şocul împuşcăturii îl făcea să delireze, aşa că i-am zis: „Îmi pare rău, prietene, nu a reuşit. Lirette a murit". Carlino a negat tuşind sânge. „Nu, nu, e viu", a spus întinzând o mână spre capul de pe ultima treaptă. Tăietura era zimţată, strâmbă, ca şi cum capul ar fi fost smuls, nu tăiat, senzaţie amplificată de tendoanele, nervii şi fâşiile de piele care atârnau la baza gâtului. Arăta exact cum te aştepţi să arate un cap separat de trunchi. Alb albăstrui, cenuşiu pe alocuri. Din gura întredeschisă ieşea limba albă şi umflată. Avea ochii închişi şi dispăruse orice asemănare cu semeţul Lirette. Dar chiar şi aşa, era el, fără îndoială. Atunci Lirette a deschis ochii şi m-a privit. Şi-a retras limba în gură şi a întredeschis buzele, ca şi cum ar fi vrut să vorbească. Dupree a făcut o pauză, atent la reacţia Amaiei, care nu părea deloc bulversată de ce auzea şi l-a îndemnat să continue. M-am uitat la el cu gura căscată, înnebunit de acea imagine şi de ţipetele mamei lui care răzbăteau din casă. Palma colegului meu a căzut peste a mea, obligându-mă să-i dau atenţie din nou. M-am aplecat iarăşi asupra lui Carlino ca să înţeleg ce bâiguia. „Mi-a smuls inima. Mi-a luat-o Samedi." Temător, m-am uitat la gaura din pieptul lui. M-am gândit că trebuie să fi fost împuşcat de la mică distanţă, cu o puşcă. Probabil atunci mi-am dat seama că nu existau urme de arsură de la împuşcătură, deşi ar fi trebuit să fie, ţinând cont de rana pe care o avea. Dar era doar o gaură adâncă, cu margini neregulate, care se adânceau de fiecare dată când respira. Mi-am folosit cămaşa pentru a-i acoperi rana, în timp ce el îmi cerea din nou să

îl ascult. „Dacă vrei să-l prinzi, o să-ţi smulgă inima şi ţie“, mi-a zis. Carlino a murit când a ajuns la spital, dar a fost conştient pe tot parcursul drumului. L-am dus mai întâi la Houma, apoi cu elicopterul la Baton Rouge. Am fost lângă el tot timpul drumului, adică vreo douăzeci de minute. A deschis ochii de câteva ori şi avea privirea cuiva cu un pas în groapă. I-am vorbit încontinuu şi l-am ţinut de mână. Şi-a pierdut cunoştinţa chiar înainte de aterizare. Imediat ce l-au conectat la aparate, medicul şi-a dat seama că era mort: nu avea puls, nici tensiune arterială, nimic. Însă Carlino era un agent tânăr, avea numai treizeci şi patru de ani, aşa că medicul nu a renunţat. A folosit defibrilatorul cardiac, dar fără rezultat şi atunci s-a hotărât să-i pună electrozii direct pe muşchiul cardiac. I-au deschis pieptul şi au constatat uluiţi că agentul Carlino nu avea inimă. Raportul medical consemnează că inima îi fusese smulsă prin gaura pe care o avea sub coaste.

– Aşa ceva este imposibil, a spus Charbou.

Bull a explicat:

– Studiile antropologice despre sacrificiile din cultura clasică mayaşă, în America Centrală, descriu un ceremonial care constă în scoaterea inimii unui om viu printr-o gaură făcută cu mâinile sub coaste, ceremonie intitulată „extragerea inimii pulsânde“.

– Cred că Charbou nu a vrut să spună că nu crede că ar exista un asemenea gen de crimă, sacrificiu sau ceremonial, cum vreţi să-i spuneţi, ci că i se pare imposibil ca omul să mai trăiască după, cu atât mai puţin un timp atât de îndelungat, a sărit Johnson în ajutorul lui Charbou.

– Asta nu e tot, a spus Dupree mâhnit şi cu o jumătate de voce din care răzbătea oboseala. Trupul agentului a continuat să aibă semne de viaţă şi activitate cerebrală încă patruzeci şi opt de ore. Iar patru zile mai târziu, legistul a trebuit să oprească autopsia pentru că unele organe încă dădeau semne de viaţă, aşa cum făcuse şi capul despărţit de trup al lui Jerome Lirette. Amândoi au fost incineraţi. Am prezentat un raport, alături de cel al şerifului din Terrebonne şi de cel înaintat de secţia omucideri a poliţiei din New Orleans, prin persoana detectivului Jason Bull. Mama lui Lirette a făcut şi ea o declaraţie. Drept urmare, a fost închisă mult timp într-un spital de psihiatrie. Am văzut-o zilele trecute într-un balcon de pe strada Bourbon, dar n-am recunoscut-o pe loc. Mi-a spus ceva din care nu prea reiese că s-ar simţi mult mai bine..., a spus privindu-l pe Bull. La patru ore după ce predasem raportul, am fost chemat în biroul superiorilor mei, care mi-au cerut să elimin din raport orice aspect care scăpa logicii criminalistice. Ceea ce am şi făcut.

Amaia s-a uitat în zare. Ştia şi ea destul de multe despre versiuni în care se elimina ceea ce nu era logic.

52. *TRAITEUR*. TĂMĂDUITOR

Mlaştinile

Mlaştina a înghiţit lumina imediat ce au pătruns pe teritoriul ei. Chiar dacă nu mai fusese niciodată într-o mlaştină, senzaţia că arborii furau lumina cerului ca să o trimită spre rădăcini era identică cu senzaţia pe care Amaia o trăise de mii de ori în pădurile din Baztán. Povestea lui Dupree o transportase înapoi în timp, până într-o noapte şi într-o pădure pe care credea că le uitase. Şi-a amintit de frumuseţea şi de teama simţite atunci şi un fior i-a străbătut şira spinării.

Lăsaseră maşina la marginea unui sat pustiu, undeva pe lângă Houma, şi acum se aflau din nou în barca cu motor. Médora, nemişcată la proră, părând steagul prevestitor de moarte al unui vapor de piraţi, călătorise acolo chiar şi în timpul drumului făcut cu maşina, pentru că Charbou se jurase că mai bine stă pe capotă decât să se înghesuie alături de ea, în maşină. Dupree avea din nou febră. În ciuda caniculei din timpul zilei, i-a simţit pielea arzând atunci când l-au ajutat să-şi reia locul în barcă. Aţipea din când în când, uneori îşi înălţa capul ca să-i dea indicaţii lui Bull cu privire la direcţia ce trebuia urmată, deşi nu-i puteau fi de mare ajutor pe acel teritoriu din care dispăruseră aproape toate punctele de reper. Au văzut mai multe case lacustre, păreau abandonate, unele erau pe jumătate scufundate, lăsate într-o rână, iar apa pătrundea în interiorul lor prin spărturile provocate de uragan. Au observat cel puţin trei bărci care navigau la distanţă şi în două rânduri au dat peste locuitori care-şi mutau bunurile în bărci burduşite cu lucruri şi care i-au asigurat că merg în direcţia bună, dar Johnson şi Charbou au făcut un schimb de priviri din care reieşea clar că nu credeau o iotă. Mai era o oră până la apus şi soarele continua să strălucească puternic, dar când au pătruns în zonele mai umbroase ale mlaştinii cu toţii au început să se teamă că noaptea avea să-i prindă pe drum. Amaia a simţit din nou un fior care a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva avea şi ea febră.

Bill Charbou tocmai le propusese să se întoarcă în zona populată, când au văzut campingul.

Era cel mai ciudat loc pe care Amaia îl văzuse vreodată. Erau trei case destul de mari, construite pe ostroave plutitoare ancorate sau amarate cu lanţuri de copaci uriaşi. Acum, acoperişurile lor atingeau coroana copacilor în umbra cărora se adăposteau când apele erau la nivelul normal. Cel puţin o duzină de ambarcaţiuni pescăreşti erau amarate la cheiul improvizat, iar ghirlandele cu beculeţe care se întindeau de la

proră la pupă erau primele pe care le vedeau în ultimele zile. Zgomotul unui generator s-a amestecat cu murmurul oamenilor care-i salutau făcându-le cu mâna. Amaia a fost convinsă că a auzit până şi ritmurile unei muzici vesele, întreţesută cu voci de copii şi adulţi. S-a simţit bucuroasă, fericită de-a dreptul, exact ca o fetiţă rătăcită care găseşte o căsuţă luminată în mijlocul pădurii.

– *Howsyamammaaneem?* li s-a strigat de pe verandele caselor plutitoare.

Bill şi Bull, zâmbitori, au ridicat deodată degetul mare.

– *Howsyamammaaneem?* au repetat ei provocând o adevărată hărmălaie de bun venit.

– Mama şi ei? a întrebat Amaia neînţelegând, molipsindu-se de la zâmbetul lor.

– Da, da, domnişoară subinspectoare, Louisiana se declară stat matriarhal.

Au amarat barca de balustrada verandei uneia dintre case şi o mulţime de mâini s-au întins spre ei ca să-i ajute să debarce.

Amaia a reconstituit şirul gândurilor care o făcuse să şi-l imagineze pe tămăduitor ca pe un soi de şaman exotic şi strident, ca animatorul principal al unui carnaval din sud. Împodobit cu pene, în haine ţipătoare, cu o jachetă strâmtă, tivită cu scoici, paiete şi mărgeanuri, plus o mască, între africană şi caraibiană, pentru a se înfrunta de la egal la egal cu spiritele.

Tămăduitorul era un bărbat cu piele aurie, slab şi uşor adus de spate, de parcă ar fi petrecut mult timp aplecat uşor în faţă sau ca şi cum s-ar fi temut să nu fie prea înalt dacă s-ar fi îndreptat de spate. Purta pantaloni largi, suflecaţi până deasupra gleznelor groase şi osoase şi o pereche de şlapi din plastic în care abia-i încăpeau picioarele mari. Mai avea pe el un tricou cu New Orleans Pelicans, destul de uzat şi decolorat. Părul cam lung făcea să-i iasă în evidenţă multele şuviţe cărunte. A urcat în barcă, fără să dea voie nimănui să-i mişte pe pacienţi. A dezvelit-o pe Médora şi a studiat-o fără să dea vreun semn de teamă sau repulsie. Cel mult de milă. În privinţa lui Dupree, nu a stat deloc pe gânduri. A aruncat o privire şi le-a făcut semn unor bărbaţi să-l ia din barcă. Şase pescari l-au cărat în casă pe Dupree, în timp ce Johnson se ţinea după tămăduitor pentru a-i spune ce spuseseră medicii şi că Dupree insistase să fie adus acolo. Brusc, tămăduitorul s-a întors spre Johnson, luându-l prin surprindere şi s-a oprit în faţa lui.

– Mulţumesc, i-a spus.

Tonul fusese atât de sincer încât Johnson nu a mai putut adăuga nimic, a înclinat doar uşor din cap, ca şi cum i-ar fi recunoscut superioritatea. În

încăperea care ocupa tot parterul, erau cel puţin douăzeci şi cinci de oameni. Bărbaţi şi femei, pescuitori de creveţi şi locuitori ai mlaştinii, dar prezenţa lor nu părea să-l incomodeze pe tămăduitor. Acesta se comporta ca şi cum ar fi fost singur cu pacientul: nu privea pe nimeni, nu vorbea cu nimeni, nu a întrebat nimic, nici nu a cerut nimic, se afla acolo numai şi numai pentru Dupree.

Vocea tămăduitorului era suavă, masculină şi dulce, totodată. Amaia s-a gândit că i-ar plăcea să-l audă râzând. Bărbatul s-a aplecat şi a luat dintre degetele chircite ale lui Dupree săculeţul din piele de capră pe care Amaia îl văzuse la spital. Tămăduitorul l-a examinat atent şi l-a pus pe grijă pe pernă, lângă agent.

–Ştiţi ce e ăla? a întrebat-o Amaia pe o femeie din apropierea ei.

– E un *gris-gris*, a venit imediat răspunsul femeii.

Amaia a privit-o surprinsă, în parte din cauza răspunsului, în parte pentru că nici nu se aşteptase să-i răspundă.

– E o amuletă voodoo. Cineva care ţine mult la el a făcut-o pentru că ştia că se află în pericol; dacă nu ar fi avut-o, ar fi fost mort deja.

Amaia a simţit o uşoară ameţeală şi a fost convinsă că are febră. Febra sau atmosfera supranaturală a locului, adăugate orelor de stat în soare, o făceau să ameţească. A simţit o arsură în burtă şi s-a întrebat ce ar putea fi, dând la o parte varianta menstruaţiei. A simţit o nouă împunsătură şi durerea s-a extins până la interiorul coapsei. Îşi simţea şalele slăbite. Dar nu a dat pentru multă atenţie, s-a silit să fie atentă la individul acela ciudat.

Tămăduitorul s-a dus la căpătâiul priciului pe care zăcea întins Dupree. A îngenuncheat pe podea, şi-a pus palmele pe pieptul agentului, a lăsat uşor capul în jos şi a început să susure rugăciuni, sau descântece, sau vrăji. Amaia nu ar fi ştiut să spună de ce, dar şi-a dat seama că bărbatul acela nu făcea paradă de puterile sale, era un războinic blând, un prinţ înţelept.

S-a mişcat în jurul priciului, la picioare, din nou la cap şi de fiecare dată a reluat sau iniţiat ritualul cu puteri şi încredere reînnoite, punându-şi palmele pe Dupree ca şi cum ar fi depozitat acolo un tezaur, o ofrandă sau o pătură care să-l apere de suferinţă. S-a ridicat în picioare şi i-a privit pe cei prezenţi.

Dupree zăcea cu ochii închişi şi cu mâinile lungite de-a lungul corpului. Nu mai transpira, părea că doarme liniştit.

– Acum e rândul lui, eu l-am tămăduit, de acum trebuie să se tămăduiască el.

– Doarme? a zis Bull, pe un ton jumătate interogativ, jumătate afirmativ.

– Nu, a răspuns tămăduitorul şi, fără să dea alte explicaţii, le-a făcut semn pescuitorilor să o aducă pe Médora.

Când au înlăturat cearşaful care o acoperea pe Médora, nici unul dintre cei prezenţi nu a dat dovadă de milostenia tămăduitorului. Mirosul de mormânt s-a întins treptat, făcându-i pe cei mai mulţi să-şi astupe gura şi nasul cu palmele, sau cu gulerul ridicat al cămăşilor, în timp ce scoteau exclamaţii de oroare şi de teamă. Unii au început să-şi facă cruce, alţii să sărute amulete sau iconiţe cu sfinţi – fiecare, după credinţa lui.

Médora, în picioare în mijlocul încăperii, nu a părut să fie conştientă şi de altceva în afara luminii. Când tămăduitorul a dezvelit-o, Médora şi-a lăsat capul în jos, încercând să-şi ferească privirea de lumina slabă din cameră, dată de cele câteva becuri care atârnau de tavan şi pâlpâiau, ca şi cum ar fi fost gata să se stingă la fiecare poticneală a generatorului. Claia de păr i-a acoperit faţa cu pielea uscată şi întinsă.

– Cine te-a adus în halul acesta? a întrebat-o bărbatul cu blândeţe în glas.

Femeia nu a răspuns, a scos doar un sâsâit uşor, ca un firicel de apă.

Tămăduitorul a ridicat mâinile şi şi le-a pus pe umerii scheletici, ale căror oase înţepau nepotrivitul halat cu floricele.

Când a simţit mâinile bărbatului, Médora a tresărit şi a făcut doi paşi în spate, îngrozindu-i pe cei aflaţi în imediata ei apropiere. Tămăduitorul a mers lângă ea şi s-a oprit dinaintea ei, apoi, fără să o mai atingă, mişcându-şi doar buzele, şi-a început incantaţiile.

Femeia a început să se clatine înainte şi înapoi, ca şi cum un val mic i-ar fi străbătut corpul pornind de la tălpi, ajungând tot mai sus, la genunchi, la şolduri, la umeri şi la gât, în timp ce ea continua să sâsâie.

– Sssssss, ssssss, sssss.

Amaia a privit-o vrăjită, niciodată nu şi-ar fi putut imagina că un corp atât de maltratat, uscat şi anchilozat ar putea să se legene aşa.

– Ssssss, ssss, ssss.

Exista ceva hipnotic în sunetul acela pe care-l scotea, un sunet conţinând note atât atractive, cât şi avertizoare, ca un semnal de pericol.

Se legăna înainte şi înapoi, foarte lent.

– Sssssss, sssssss, ssssss.

Ca un bâzâit sau un sâsâit.

Braţele i se bălăngăneau de-a lungul trupului ca nişte crengi uscate, moarte, la fel şi capul, care i se clătina ca o limbă de clopot, cu faţa acoperită de părul slinos.

– Sssss, ssss, ssss, sâsâia Médora.

– E şarpele, a spus femeia cu care Amaia vorbise puţin mai devreme.

Da, exact asta era; cum de nu-şi dăduse seama? Sâsâia şi se mişca precum o reptilă, şi nu una oarecare, ci ca un şarpe. Brusc, avertismentul pe care-l simţise a pus stăpânire pe ea, făcând-o să intre în alertă şi să vadă că lumina casei din mijlocul pădurii era, de fapt, un portal spre infern. A simţit atât de puternic, încât i-a venit să dea fuga la tămăduitor şi să-l atenţioneze. Femeia de lângă ea a reţinut-o, prinzând-o de încheietură cu o mână puternică, de pescuitoare.

Tămăduitorul a făcut un pas spre Médora şi, continuând să spună incantaţiile, a prins-o brusc în braţe, ca pe o fetiţă, iar Médora şi-a lăsat capul pe pieptul lui. Nu a forţat-o, nu a strâns-o. A îmbrăţişat-o cu un gest intim şi filial, de protecţie sinceră, de iubire adevărată. Médora s-a prăbuşit în braţele lui, ca şi cum ar fi lăsat-o toate puterile. Braţele i-au căzut de-a lungul corpului, genunchii i s-au îndoit, picioarele i-au cedat, iar capul i-a căzut pe spate şi toţi au putut vedea pe faţa ei urmele nemiloase ale morţii.

Tămăduitorul a ţinut-o să nu cadă şi a întins-o pe jos, cerând să fie acoperită cu o pătură.

Johnson, Amaia şi cei doi detectivi din New Orleans s-au apropiat de tămăduitor.

– Prietenul vostru se va face bine, a spus făcând un gest spre Dupree, care zăcea nemişcat. Pe ea nu o pot tămădui.

Amaia l-a privit stupefiată. Ce văzuse până la urmă?

Ca şi cum tămăduitorul i-ar fi auzit întrebarea, i-a adresat ei explicaţiile.

– Cardiomiopatia Takotsubo se mai numeşte şi sindromul inimii frânte şi exact asta are prietenul vostru. Avea inima strânsă de teamă şi de nesiguranţă, trădată. Cât despre femeia asta, nu o pot vindeca pentru că locul răului ei nu este în ea.

Bull şi Johnson dădeau din cap de parcă ar fi înţeles ceva.

– Nu înţeleg, a spus Charbou.

– Nu poate tămădui ce nu are, a spus Amaia. *Son petit bon ange*, sufletul ei, despre care a spus că i l-a furat Samedi.

– Dar chiar se poate aşa ceva? l-a întrebat Charbou pe tămăduitor.

Amaia şi-a dat seama că, într-un fel, şi detectivul recunoştea autoritatea tămăduitorului. Până atunci, atitudinea lui Charbou fusese cât se poate de sceptică, însă acum îşi dădea seama că ar putea exista şi alte răspunsuri.

Tămăduitorul a răspuns:

– Ea crede că se poate, iar asta e suficient. Poate că nu i l-a furat, dar sigur i-l ţine captiv. Între timp, ea este sclava lui, iar locul ocupat de *le*

bon ange este acum o tobă, o cutie de rezonanţă pentru alţi vizitatori. Ca o casă părăsită, în care poate intra oricine.

– Dar am văzut că i-aţi făcut ce i-aţi făcut, a spus privind-o pe femeia adormită pe jos, şi daţi-mi voie să spun că parcă acum arată chiar mai bine, a adăugat Charbou făcându-i pe toţi să zâmbească.

– E o tămăduire temporară. Lupul va reveni...

Amaia l-a privit alarmată de cuvintele lui. Şi-a dat seama că bărbatul simţise interesul ei crescând.

Tămăduitorul a privit-o intrigat.

– Medicii au spus că suferă de sindromul Cotard, a spus Amaia.

– Sunt de acord, a zis tămăduitorul.

– Deci şi dumneavoastră credeţi că e aşa din cauza unei boli mintale? a întrebat Charbou, dornic să îşi alunge neliniştile. Întotdeauna..., în fine, înţelegeţi ce vreau să spun, sunt din New Orleans, am auzit mereu de voodoo, de zombie, de blesteme şi păpuşi înţepate pentru a provoca durere şi boli, dar întotdeauna am crezut că astea sunt şmecherii cinematografice... Nu m-am gândit că... şi, fireşte, n-am crezut niciodată.

– Exact despre asta este vorba, de a crede sau de a nu crede. Cel care i-a făcut asta este un *bokor*, un vrăjitor rău, cineva care se foloseşte de spirite pentru a face rău şi a domina. Toată impostura din jurul voodoo-lui conţine şi o parte adevărată, da, e religia spiritelor. Chiar asta înseamnă voodoo: spiritul care vorbeşte. Şi când vorbeşti cu spiritele, poţi alege să vorbeşti cu cele bune sau cu cele rele. Médora suferă de o boală mintală care o face să se comporte şi să simtă ca şi cum ar fi moartă, nu-mi pot închipui o suferinţă mai mare, dar ceea ce trebuie ea să-şi vindece e sufletul, nu creierul. Médora e bolnavă pentru că e o credincioasă. Ritualul de zombificare are loc atunci când *bokor* reuşeşte să-şi convingă victima că e moartă, că i-a furat sufletul şi că a revenit la viaţă numai datorită lui, aşadar îi aparţine cu totul.

– Dupree a spus că o veţi ajuta pe Médora, a insistat Amaia.

– Pot să vă ajut pe dumneavoastră, dacă vreţi, a spus arătând spre burta ei, însă noi, tămăduitorii, avem nişte limite, aşa că nu v-ar face rău un antibiotic. Cereţi-i lui Annabel, a spus făcând semn spre femeia cu care Amaia vorbise mai devreme. Apa de aici e plină de bacterii şi femeile din mlaştini suferă frecvent de cistită.

Amaia a simţit cum sfârşeala din şalele ei se extindea de-a lungul coloanei vertebrale şi înţepăturile tot mai intense se uniseră acum nevoii urgente de a urina, semn clar că avea o infecţie a vezicii. A strâns din dinţi ca să facă faţă uşoarei ameţeli.

– Dacă dumneavoastră nu o ajutaţi, nici ea nu ne va putea ajuta pe noi. Avem nevoie de ea, trebuie să reuşim să comunicăm cumva cu ea, vieţile

a două fetiţe depind de ceea ce ne poate spune.

– Nu cred că va spune mai mult decât a spus deja.

– Dar nu a spus nimic, a intervenit Charbou.

Tămăduitorul a zâmbit.

– Poate că nu în limba dumneavoastră, dar vă asigur că cine a fost acolo, a spus arătând spre corpul Médorei, a vorbit.

53. STELLA TUCKER

Florida

Agenta Stella Tucker s-a privit în oglindă în timp ce-şi săpunea mâinile. Cu părul scurt o nimerise. Îl putea avea mereu aranjat ca pentru revistă. Pielea arăta hidratată, chiar dacă încordarea şi efortul din ultimele ore îşi puseseră amprenta sub forma unor cearcăne întunecate. A încercat un zâmbet şi chipul i s-a luminat imediat. Hainele îi erau în regulă, deşi, dacă ar fi avut de ales, şi-ar fi schimbat cămaşa. Uscându-şi mâinile cu un prosop de hârtie, şi-a zis că asta era şi gata, nu mai avea timp să se întoarcă la hotel şi nu putea să-l facă să aştepte pe un senator. Apelul telefonic primit de la Quantico, din partea şefului Wilson, o făcuse să piardă un timp preţios, dar a fost plăcut să audă cum o felicita şi îi recunoştea munca, deşi era conştientă că Wilson şi Verdon o considerau o viperă. Nu-i păsa. Dupree dispăruse în New Orleans, echipa lui era înfrântă, aşa că Stella Tucker nu avea să mai lucreze la ordinele lui. După conducerea cu succes a propriei echipe, nimeni nu ar mai îndrăzni să-i bage beţe-n roate. Câteva semnale sonore stridente au anunţat-o că primise SMS-ul pe care-l aştepta de la Emerson. Senatorul ajunsese de la Washington. Tocmai intra în clădire. Secretarul său sunase cu o oră înainte. Senatorul se grăbea şi îi ceruse să se întâlnească în sala VIP a spitalului unde era internat Brad Nelson. În privinţa asta, lucrurile nu puteau merge mai bine. Cu douăzeci de minute mai devreme, medicii o informaseră că Nelson avea să-şi recapete cunoştinţa; chiar dacă era încă în stare de şoc şi intubat şi, deci, nu putea fi interogat, medicii se arătau optimişti în privinţa recuperării lui. În mod miraculos, împuşcăturile agentului SWAT nu îi atinseseră nici o zonă vitală. Doctorul spusese ceva despre o vertebră distrusă, ceea ce însemna, probabil, că Nelson nu va mai putea merge sau că se va deplasa cu multă greutate, dar Tucker ştia că moartea lui i-ar fi răpit din meritele acţiunii sale extraordinare; să mergi pe coridoarele justiţiei cu un asasin în serie avea să fie o reclamă fantastică. Şi-a întins mâna dreaptă spre chipul său din oglindă şi a exersat o înclinare din cap respectuoasă, dar nu servilă. Profesionistă. Nici nepăsătoare, nici impresionată. Tucker era agenta care condusese operaţiunea ce salvase familia unui senator al Statelor Unite, însă fusese vorba şi de munca ei, de obligaţia ei. Trebuia să găsească tonul potrivit între profesionalismul rece şi modestia eroului care să nu o împiedice să accepte binemeritata recunoştinţă din partea senatorului.

54. A FERMENTA

Elizondo

Era un gest care-l liniştea şi se obişnuise cu el atât de mult încât îl făcea până şi în somn, în mod aproape inconştient, şi care-i alunga neliniştile şi îl ajuta să doarmă. Juan a simţit golul de lângă el, a întins braţul spre locul din care căldura dispărea treptat. A deschis ochii. Rosario plecase.

Ea nu era în casă, a ştiut imediat ce s-a trezit. Cu toate acestea, a străbătut una câte una toate camerele, desculţ, simţind cum frigul îl cuprindea începând de la picioare. A revenit în dormitor şi s-a aşezat pe marginea patului, uitându-se la locul gol unde ar fi trebuit să se afle soţia lui. S-a aplecat spre noptiera lui, a deschis sertarul şi a căutat sub stratul de perechi de ciorapi. De pe fundul sertarului a luat un plic mare, galben şi l-a pus lângă el, pe pat. Şi-a trecut degetele tremurătoare peste literele cu care cineva scrisese cu cerneală albastră numele fiicei lui. A oftat copleşit.

De când Amaia locuia cu mătuşa Engrasi, Rosario nu mai mergea peste noapte în camera fetiţelor. Nici nu mai ieşise din casă în timpul nopţii de doisprezece ani, atunci când fusese însărcinată ultima dată.

Ani de nesomn, de veghe a somnului ei. Şi-a amintit de prima dată când s-a trezit şi a observat că ea nu era lângă el. Spaima iniţială când şi-a dat seama că nu mai revenea după ce trecuse un timp rezonabil pentru cineva care a mers la baie, posibilitatea să fi ameţit, un leşin, ameninţarea continuă la orice sarcină a unui avort spontan. Îndoielile care-l cuprindeau după ce o căuta mai întâi prin toată casa, cu sufletul sfâşiat, apoi, după ce-şi punea o haină peste pijama, o căuta şi la laborator, dar degeaba. Apoi urma aşteptarea în sufragerie, când îngrijorat, când suspicios, cu privirea pe telefon, chinuindu-se să aştepte încă cincisprezece minute înainte de a suna la poliţie. Iar când auzea cheia răsucindu-se în uşă, de fiecare dată ceda impulsului de a se întoarce repede în pat, să se prefacă mai întâi că doarme, apoi că se trezeşte când ea se culca lângă el şi trupul ei aducea în aşternuturi frigul străzii.

– Unde-ai fost? Eşti bine? îndrăznea să o întrebe cu voce tremurătoare.

Ea răspundea cu seninătate:

– Stai liniştit, sunt bine, nu aveam somn şi m-am dus să beau un pahar cu lapte.

După asta, Juan nu mai reuşea să adoarmă. Rosario se trezea cel puţin o dată la zece zile, ieşea din casă în plină noapte. Se întorcea înainte de

venirea zorilor, îngheţată, dar senină şi se băga în pat, prefăcându-se că fusese tot timpul acolo.

De mii de ori s-a gândit să stea de vorbă cu ea, de mii de ori s-a întrebat cum ar fi mai bine să înceapă discuţia. În fiecare noapte când ea pleca de acasă, el o aştepta stând pe întuneric în sufragerie şi îşi imagina discuţia dintre ei când el avea să o surprindă întorcându-se acasă pe furiş, înaintea zorilor. Atunci nu ar mai fi avut de ales, s-ar fi văzut obligată să-i explice, să-i spună de unde venea, cu cine fusese, de ce plecase de lângă el în miezul nopţii, singură şi însărcinată. Până când auzea cheia învârtindu-se în uşă. Şi-o închipuia pe Rosario ţinând strâns mănunchiul de chei pentru ca clinchetul lor să nu răsune în casa învăluită în linişte. Uşorul foşnet al izolatorului de uşă, pus de-a lungul întregului canat, ca să nu intre aerul rece de afară. Felul în care ţinea clanţa ca să nu scoată nici un zgomot când uşa se închidea. Paşii uşori, evitând fiecare treaptă care scârţâia. Tocmai acea grijă a ei, acea nevoie de a se furişa, grija de a nu fi descoperită îl făcea să se întoarcă în pat cu câteva clipe înainte ca ea să intre. S-a convins singur că tăcerea ei ţinea de pudoare, că grija ei de a nu fi descoperită însemna că regretă şi că-i e ruşine. Prima noapte a creat un precedent, pentru că după ce ea a revenit şi s-a întins în pat, el a aşteptat până când respiraţia i s-a liniştit şi trupul i s-a făcut tot mai cald, iar când a fost sigur că ea adormise, s-a ridicat într-un cot şi s-a uitat la ea şi atunci nu a simţit altceva decât bucuria că era lângă el, că se întorsese. Chiar dacă în fiecare noapte în care ieşise din casă, până în ziua când a născut, şi-a propus să o aştepte plin de reproşuri, acuze, bănuieli şi întrebări, acea primă noapte, deşi el încă nu ştia, fusese decisivă pentru a nu-i spune nimic, niciodată.

Şi ce să-i fi spus? Ce să-i fi reproşat el, dacă atunci când o vedea dormind alături de el încă se mai întreba ce făcea o femeie ca ea lângă un nenorocit ca el, dacă încă nu-i venea să creadă că-l alesese pe el, că încă mai erau împreună? Engrasi spunea că e un struţ, că-şi ascundea capul în nisip pentru a nu vedea problemele. Dar Juan se simţea ca un răţoi, un răţoi îndrăgostit de o lebădă, care înţelegea că destinul îi oferise ciudatul noroc al unei iubiri de neatins pentru alţii, privilegiul de a fi alături de o femeie extraordinară. Lângă ea se simţea invincibil, dar nu uita niciodată că în fond nu era altceva decât un răţoi mic şi mototol lângă o lebădă maiestuoasă, un bărbat simplu, lipsit de cultură şi de maniere, lângă o regină. Cum să o ia el la rost, cum să o oblige?

A doua oară când ea a ieşit, a fost atât de îngrijorat încât în zilele următoare abia s-a putut gândi la altceva. Unde mergea soţia lui, cu paltonul peste cămaşa de noapte şi cu pantofii în mână? Unde putea merge o femeie însărcinată, în miezul nopţii, într-un sat unde totul se

închidea după ora nouă? Suspiciunile l-au înnebunit. Nu mai putea dormi nopţile, ziua era iritat, tot ce mânca se prefăcea în cauciuc atunci când înghiţea şi în fiere atunci când vomita. După a treia noapte în care Rosario a ieşit din casă, Juan s-a hotărât să meargă la doctor.

Când a fost însărcinată cu Flora şi cu Rosaura, totul a mers bine, însă acum l-a speriat ceea ce i-a spus doctorul Hidalgo:

– Sarcina asta e mai deosebită, aşa că lucrurile pot fi extrem de dificile pentru ea.

– Îi este pusă în pericol sănătatea?

– Nu, l-a liniştit doctorul, stă bine cu sănătatea, doar că se gândeşte prea mult la dietă; în plus, merge foarte mult pe jos, nu a prea luat în greutate, ceea ce ar putea fi dăunător unei sarcini ca a ei. Pentru că e un caz aparte, îi fac de două ori mai multe controale, ultimele analize au ieşit perfect, însă o sarcină ca a ei, cu destule particularităţi, înseamnă o adevărată provocare nu doar pentru corpul femeii, ci şi pentru sufletul şi mintea ei. Dar nu-ţi face griji, Rosario e o mamă bună şi o să facă faţă situaţiei.

Într-o noapte, după ce ea se întorsese şi corpul începea să i se încălzească sub aşternuturi, el a îndrăznit să şoptească în beznă:

– Sunt soţul tău şi te iubesc. Indiferent unde mergi, aş putea veni cu tine.

Rosario nu a răspuns imediat. A întârziat cu răspunsul atât de mult încât a crezut că adormise sau că se simţea atât de ruşinată încât nu avea puterea de a-i răspunde. Apoi, brusc, cu voce limpede şi fermă, ea a spus:

– Niciodată.

Nu a mai reuşit să adoarmă, a stat cu ochii în tavan şi s-a tot gândit la cuvântul acela, la ce însemna el şi la ameninţarea implicită pe care o conţinea. Rosario a ieşit noaptea, aproape în fiecare săptămână din ultimele trei luni de sarcină. Juan nu a mai întrebat-o nimic. Apoi a născut şi lumea s-a prăbuşit, iar el s-a considerat singurul vinovat, pentru că, odată cu Amaia, s-a mai născut o fetiţă identică cu ea, dar pe care Rosario a făcut-o să doarmă pentru totdeauna. Deşi s-a forţat să creadă că acea nenorocire fusese un accident sau, cum a zis doctorul Hidalgo, o criză de depresie postpartum, care avea să dispară treptat, ca un vis urât, totuşi se întâmplase ca de multe ori în lunile posterioare naşterii Amaiei să-şi găsească soţia lângă pătuţul fetiţei. S-a îndemnat să creadă că era vorba despre instinctul de protecţie, cel care-i face pe atâţia părinţi să se ridice noaptea din pat ca să verifice dacă copilul lor respiră. Dar pe chipul ei, în privirea ei era ceva ce nu avea nimic de-a face cu grija, cu protecţia, ci cu nesomnul şi cu anxietatea în faţa misiunii care o aştepta. O privea dezolat şi, chiar dacă ştia că nu avea să ajute la nimic, îi

şoptea cuvinte încurajatoare, asigurând-o că fetiţa va fi bine şi că nu o să i se întâmple nimic rău. Îşi trecea un braţ în jurul umerilor ei şi o convingea să se întoarcă în pat, dar numai până în noaptea următoare.

Până la urmă s-a conformat, spunându-şi noapte de noapte că ea nu avea să meargă mai departe. Stând în capul oaselor în pat, aştepta de fiecare dată când ea se ridica şi mergea la Amaia ca să-i şoptească vorbe întunecate, se îndemna să creadă că fetiţa dormea şi nu auzea nimic, până în momentul în care toate acele ameninţări au prins viaţă în bezna cumplită a acelei nopţi în care a trebuit să-şi scoată fiica din casă pentru totdeauna.

Juan era genul de om conştient de limitele sale. Un om simplu, cu gânduri clare şi ordonate, care ţineau de munca lui, de întreţinerea familiei, de responsabilitate şi de împlinirea datoriei, şi aşa fusese de mic. Însă existau lucruri care-l depăşeau, cu care nu se descurca. Pe Juan îl depăşeau cuvintele, îi venea greu să numească totul şi nu înţelegea de ce fiecare obiect trebuia să poarte un nume. Pentru că el era dintre cei care cred că lucrurile există numai atunci când le numeşti, că existau nenorociri care nu se vor petrece în viaţa şi în casa lui dacă nu le va numi. I-a reproşat violent lui Engrasi că-i spusese că obiectivul lui Rosario fusese să o omoare pe Amaia din ziua în care o născuse. A negat dând automat din cap, pentru a alunga acel gând insuportabil de îngrozitor. A oftat adânc, temător şi mâhnit, a luat plicul galben care zăcea lângă el pe pat şi l-a deschis, dând la vedere marginea de plastic, neagră, a unei radiografii. A scos filmul din plic şi s-a uitat la imagine. Pe micuţul craniu al fetiţei se vedeau două îngrozitoare contuzii albe ce indicau locul impactului, înconjurate de pete cenuşii până acolo unde cursese sângele. A închis ochii, a început să plângă, a aruncat radiografia pe pat şi s-a ridicat hotărât în picioare.

*

Aşa cum făcuse şi cu doisprezece ani în urmă, s-a rugat ca ea să fie pe undeva, prin casă, să nu se fi întors încă în pat pentru că alunecase pe scări, sau pentru că se simţea ameţită ori indispusă. Chinuit de gândul că prefera ca ea să-şi fi rupt vreun os, să fie rănită sau invalidă, prăbuşită în laborator, orice, numai să nu fi început din nou să iasă. A verificat iarăşi fiecare ungher al casei, ştiind prea bine că nu avea să o găsească. A luat cheile de la laborator şi şi-a pus un palton peste pijama. A ieşit în ceaţa întunecată a satului căzut în somn, deranjat doar de vuietul râului. A mers la laborator; a văzut de afară că era învăluit în beznă, dar chiar şi aşa tot a deschis uşa şi a cercetat interiorul. Nu era acolo. Disperat, şi-a sprijinit o clipă capul de canatul uşii, ştiind că nu putea face mai mult.

S-a oprit din plâns, tulburat de limpezimea unui gând. Asta trebuia să facă. Era hotărât; dar chiar şi aşa, atunci când a venit momentul să vorbească, vocea i-a sunat joasă şi spartă de îngrijorare.

– Rosario, a şoptit tremurând, Rosario o s-o omoare pe fetiţa noastră.

Şi-a dus palmele la gură, surprins de duritatea cuvintelor, gândindu-se că încă le-ar mai putea reţine pentru a nu da viaţă acelei orori. Copleşit de inevitabilul situaţiei, braţele i-au căzut de-a lungul corpului şi a scos un geamăt furios şi cumplit, care nici măcar nu i s-a părut omenesc. Şi-a dat seama că mereu avusese dreptate, că mereu se gândise la acea atrocitate şi că refuzase să accepte să vorbească despre ea, ştiind că, odată ce o va numi, va deveni, în sfârşit, conştient de întreaga ei cruzime cumplită. A plecat de la laborator fără să-i mai pese că nu încuiase uşa şi a alergat pe pavajul ud de la ceaţa ce venea dinspre râu, până la casa surorii lui.

55. ENGRASI

Elizondo

Ipar şi-a ridicat urechile şi a privit-o pe Engrasi cu o expresie care ei i s-a părut a fi pe jumătate de nelinişte, pe jumătate de resemnare. Se urcase din nou în pat, chiar dacă Engrasi îi pregătise un culcuş pe jos, chiar lângă patul Amaiei. Fetiţa îmbrăţişase câinele cu o mână pierdută în părul abundent de pe gâtul lui. Engrasi ştia prea bine că Amaia îl chema în pat imediat ce ea se întorcea cu spatele. Zâmbind îngăduitoare, şi-a dus un deget la buze ca să-i arate să nu facă nici un zgomot. Ipar a suspinat şi s-a întins din nou, ca şi cum ar fi înţeles-o. Engrasi s-a sprijinit de canatul uşii şi s-a uitat fermecată la fetiţa adormită. Era învăluită în lumina slabă a unei lămpi de veghe, pe care o lăsa aprinsă ca să poată dormi, sau, mai degrabă, ca atunci când se trezea speriată în mijlocul nopţii, conştientă de prezenţa cuiva lângă patul ei, să poată recunoaşte imediat locul în care se afla şi să se liniştească. Părul de aur al Amaiei, răsfirat pe pernă, capta razele de lumină între bucle. Avea un păr frumos, până mai jos de umeri, şi Engrasi era hotărâtă să nu o tundă până când fetiţa nu avea să i-o ceară. Cosiţele acelea blonde şi dese, diferite de cele din familia ei sau de propriul păr, s-a gândit ducându-şi o mână la cap. Precum cel al mamei sale, Juanita, bunica Amaiei. Părul acela care o diferenţia de surorile ei şi pe care Rosario i-l împletise, pentru ca mai apoi să i-l taie cu foarfeca, atât de neregulat încât îi dăduse un aspect umilitor şi neîngrijit, gest ce ar fi trebuit să-i atragă atenţia încă de pe atunci. Engrasi se gândea adeseori la toate acelea, la zilele premergătoare nopţii în care fetiţa era cât pe ce să fie ucisă de propria mamă. Modul în care violenţa se strânsese în jurul ei, hainele cu care o obliga să se îmbrace, mâncarea pe care o obliga să o mănânce, felul în care i-a pocit părul, ca şi cum ar fi distrus un semn distinctiv, un drapel. Engrasi a clătinat negativ din cap, gândindu-se de câte ori tăcerea noastră ne face părtaşi la oroare, atunci când ştim de ea, dar nu mişcăm un deget.

– *Gabon*, Ipar, a spus închizând uşa camerei, sigură, cel puţin, că Amaia se simţea la adăpost.

Engrasi fusese neliniştită toată ziua. După vizita poliţiştilor francezi, Joxepi o avertizase:

– Engrasi, să nu o laşi singură nici o clipă. Du-te peste tot cu fetiţa. Nu o lăsa să meargă la uşa de la intrare fără Ipar, pentru că dacă într-adevăr sunt atât de periculoşi cum a spus inspectoarea franceză...

Ignacio, tăcut ca de obicei, a clătinat din cap în semn că nu era de acord.

– Engrasi, Ipar e gata să moară pentru a o apăra pe Amaia, însă dorinţa care-i stăpâneşte pe oamenii aceia nu se va împiedica de un câine.

Engrasi a încuviinţat, copleşită. Avea dreptate.

– De o vreme încoace, mă tot gândesc să o trimit pe Amaia să studieze altundeva. Adevărul este că ea însăşi mi-a propus. E foarte isteaţă şi îi întrece cu mult pe ceilalţi elevi. Cu câteva luni în urmă, un profesor i-a vorbit despre un internat din Pamplona. Ţine de o şcoală foarte bună, se predă în engleză şi ar sta acolo toată săptămâna. Există elevi care merg acasă numai în vacanţă. Dacă va fi cazul, pot să mă duc să o văd la fiecare sfârşit de săptămână.

– Dacă ar fi copilul meu, nici nu aş mai sta pe gânduri, mai ales după ce ni s-a spus.

S-a tot gândit, zile în şir, şi nu neapărat pentru faza cu maşina franceză, ci pentru că nu-i mai ieşea din minte ceea ce-i spusese Rosario ultima dată.

„Dacă e ceva ce-am învăţat din ziua în care s-a născut fetiţa asta, atunci este faptul că fiecare avem un destin, Engrasi, aşa că ea şi-l va împlini, aşa cum mi-l voi împlini şi eu."

A coborât scara şi a ajuns în salon. A mai aruncat câteva lemne în foc şi s-a dus la bufet. Folosind cheia pe care o purta la gât, a deschis un sertar, a scos un săculeţ din mătase neagră şi l-a dus pe masă. S-a aşezat şi a desfăcut nodul care lega strâns setul de cărţi. Un pachet de cărţi de Tarot din Marsilia la care s-a uitat cu destulă suspiciune, ca la un medicament obligatoriu şi amar, conştientă de gravitatea gestului pe care urma să-l facă.

A amestecat cărţile lent, fără să-şi ia ochii de la ele. A pus cărţile pe masă, le-a tăiat în două şi le-a amestecat din nou. Engrasi nu alegea niciodată cărţile din pachetul de joc. Erau nişte cărţi vechi, îndelung folosite şi le cunoştea atât de bine încât, chiar întinse cu cu faţa în jos pe masă, era capabilă să-şi dea seama ce cărţi sunt după urmele de pe spatele lor şi după îndoiturile de la colţuri. Când îşi dădea ei în cărţi, folosea metoda ţigănească, în care interpretarea cărţilor se face folosindu-le pe cele zece din partea superioară a setului. Le-a întins, aşezându-le în formă de cruce celtică. A întors-o pe prima, cea care, în cazul de faţă, o reprezenta pe Amaia. Era cartea cunoscută sub numele de „cartea stelelor". O sacagiţă, frumoasă, goală, varsă apa înţelepciunii sale într-un râu care se pierde la orizont, sub un cer senin şi înstelat. Engrasi a zâmbit. Era fetiţa ei. Cartea care reprezenta cel mai bine tinereţea, frumuseţea, strălucirea sufletului. Limpezimea unei minţi echilibrate

care-i va permite să discearnă adevărul şi să vadă clar ceea ce altora le este ascuns. Era vorba despre un viitor strălucit, de noroc, de zâmbete, de un cer care va fi îndurător cu ea. A luat următoarea carte, a întors-o, chiar dacă ştia ce carte era, înainte de a vedea găvanele morţii tăind capetele soldaţilor pe un câmp de luptă. A refuzat să o plaseze la locul ei, în cruce peste cea a stelelor, ca şi cum, de fapt, ar fi acoperit-o cu ea pe fetiţa care dormea la etaj. A ţinut cartea în aer fără să o atingă de cealaltă. Parca, cea mai temută carte din set, nu simboliza întotdeauna moartea. De multe ori, ca în cazul de faţă, însemna ceva ce nu poate fi evitat, vorbea despre precipitare, despre un destin imposibil de evitat. Despre un pericol mare şi despre posibilitatea de a-l evita urgent.

Observa neliniştită găvanele scheletului, de parcă din întunecimea lor ar fi putut extrage vreun răspuns, când a auzit bătăi puternice în uşă. Tresărind, a scăpat cartea din mână, care a căzut peste cealaltă, acoperind cerul înstelat şi o mare parte din părul lung al frumoasei sacagiţe. Bătăile s-au auzit din nou. Nerăbdătoare. Engrasi s-a ridicat în picioare, a lăsat setul de cărţi pe masă şi a mişcat cartea cu moartea, îndepărtând-o de fetiţa stelelor. S-a oprit în dosul uşii, neliniştită.

– Cine e?

– Engrasi, sunt eu, Juan. Deschide, te rog.

Engrasi a deschis uşa şi s-a trezit în faţa fratelui ei, care avea chipul răvăşit şi acoperit de lacrimi.

– Engrasi, unde-i fetiţa? a întrebat-o speriat.

– Amaia e bine, e sus, doarme. Ştii ce oră este? l-a întrebat ea, încercând să dea sens la toată tărăşenia.

– Trebuie să o văd, o s-o omoare, a spus el, îndepărtând-o pe sora lui din cale, dând buzna în casă şi repezindu-se să urce scara.

Engrasi a alergat după el, încercând să-l oprească.

– Juan, nu... Nu deschide...

L-a ajuns exact în momentul în care învârtea mânerul ca să deschidă uşa. Botul ascuţit al lui Ipar a apărut prin deschizătură, dar dinţii lui nu au apucat să prindă mâna lui Juan, însă i-au umplut-o de bale.

Juan s-a întors spre sora lui, palid şi speriat, în timp ce încerca să îngaime:

– Ce...?

– E Ipar, i-a răspuns Engrasi cu multă seriozitate. E paznicul Amaiei. Hai mai bine să mergem jos. Trebuie să vorbim.

A rămas nemişcat câteva secunde, uitându-se hipnotizat la uşa în spatele căreia dormea fetiţa lui, simţind prezenţa tăcută, dar la pândă, a câinelui.

– O să semnez toate hârtiile necesare pentru ca Amaia să meargă la şcoala aia. Trebuie să o ducem din sat imediat.

Engrasi nu mai văzuse niciodată atâta hotărâre la fratele ei.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Rosario a început iar să iasă noaptea, aşa cum făcea înainte ca Amaia să se nască. A început iar, Engrasi. Dacă nu facem ceva, o s-o omoare, a spus izbucnind în plâns. Rosario o să-mi omoare fetiţa.

56. INFECȚIE

Mlaștinile
Marți, 30 august 2005, seara

Febra nu era mare, dar frisoanele îi scuturau tot trupul. Amaia a crezut că moare de durere simțind intensa arsură din vintre, atunci când s-a dus să urineze. Transpirată și amețită, a cedat și a urmat sfatul tămăduitorului, în timp ce-și blestema ghinionul. Din fericire, Annabel avea o bună rezervă de antibiotice în doză unică pentru infecția urinară.

– E extrem de eficient, peste douăzeci și patru de ore toate astea o să ți se pară un vis urât. Știu din experiență. Apele astea și bacteriile din ele..., a spus în timp ce dilua conținutul unui pliculeț într-un pahar cu apă.

I l-a întins Amaiei, care l-a băut pe nerăsuflate, ascultând sfatul femeii de a mai și mânca.

Pescuitorii improvizaseră câteva mese așezând scânduri pe capre de lemn, pe frigidere, pe lăzi frigorifice și pe tot soiul de alte piese de mobilier. Împrejur, o duzină de scaune pliabile, toate diferite. Și chiar dacă-i jurase lui Annabel că din cauza febrei și a durerii nu se va putea atinge de mâncare, mirosul apetisant de friptură, care venea dinspre aragazul portabil, i-a făcut imediat poftă de mâncare.

– Ce miroase atât de bine?

Annabel a zâmbit. Era o femeie masivă și puternică, cu câteva kilograme în plus, avea părul până la umeri și, ca să nu-i vină în față, îl purta cu cărare pe mijloc și prins în coadă. O pieptănătură infantilă pentru ditamai femeia, care n-avea nici un fel de complexe când venea vorba să poarte o fustă scurtă, albastru deschis, peste niște colanți.

– Soțul și copiii gătesc *jambalaya* cu creveți și jambon.

– N-am mâncat niciodată așa ceva, dar miroase minunat, a mărturisit Amaia.

S-a apropiat de cratița în care se prăjeau niște legume tocate, ușor înroșite. Johnson voia să afle rețeta de la bărbatul care amesteca lent cu o paletă de lemn.

Annabel a împărțit doze de bere celor prezenți. Amaia, care ar fi băut una și cu ochii, a refuzat totuși, pentru ca antibioticul să-și facă efectul, conștientă de moleșeala care-i cuprinsese picioarele și spatele.

– Când eram mică, mama făcea asta în zilele de sărbătoare, a spus Annabel, referindu-se la mâncare. Poate părea deplasat să vorbim despre sărbătoare, dar chiar avem motive de bucurie. Deși mulți dintre noi ne-am pierdut casele, am reușit totuși să salvăm bărcile, adică singura

noastră sursă de a ne câştiga traiul. Familiile noastre sunt bine, copiii la adăpost, aşa că, ştiţi, *laissez les bons temps rouler.*

– Da, aşa este, aveţi dreptate, fără îndoială, important este ca toată lumea să fie bine. Aţi reuşit să comunicaţi cu toate celelalte familii?

– Da, cele mai multe familii sunt de pescuitori şi bărcile se bazează pe o staţie radio puternică, e destul de important. Acesta este modul nostru obişnuit de a comunica între noi, pentru că aici, în mlaştini, telefoanele mobile nu au semnal prea bun, dar ne descurcăm cu staţia radio. Astăzi am reuşit să vorbesc până şi cu un văr de-al meu din Maine şi l-am liniştit, că era tare îngrijorat.

Amaia a privit-o cu multă atenţie.

– Cum se poate aşa ceva? O staţie poate transmite la numai câteva mile.

– Evident, fireşte că nu prin radio, sau, mai bine zis, nu doar prin radio, i-a explicat Annabel. Mai întâi vorbim prin staţie cu o ambarcaţiune care se află într-o zonă cu semnal mai bun, de exemplu la verişoara mea, în Cocodrie, îi dăm numărul de telefon la care vrem să sunăm, ea îl formează, pune telefonul lângă staţie şi aşa putem vorbi cu persoana de la celălalt capăt al liniei. E o şmecherie la care apelează multă lume de pe aici, credeţi-mă. Singura parte proastă este că apelurile pot fi ascultate de toate staţiile aflate pe frecvenţă; te poate asculta oricine din zona asta.

Johnson şi Amaia au făcut un schimb de priviri.

– Aţi auzit? i-a întrebat pe Johnson şi pe Charbou, uimită de găselniţa de a comunica.

Johnson i s-a adresat lui Clive, soţul Annabelei.

– Puteţi să-mi arătaţi cum se face? Nici nu vă imaginaţi cât este de important pentru noi să reuşim să comunicăm în momentele astea.

– M-am înţeles cu verişoara mea să ne auzim la unsprezece noaptea. O să încercăm atunci. *Jambalaya* e gata. Trebuie mâncată imediat ce o iei de pe foc, ca să nu mai zic că gaşca asta pare cam lihnită, a spus făcând un semn în spatele ei.

Johnson s-a întors şi a văzut că în jurul mesei improvizate aşteptau pescuitorii şi copiii lor, toţi cu boluri şi linguri în mâini.

*

După ce a terminat de mâncat, Amaia i-a luat locul lui Bull lângă patul lui Dupree, iar Johnson şi Charbou au mers cu Clive şi Annabel la barca lor.

– Nu s-a trezit, dar nu a mai făcut febră şi arată mult mai bine, a spus Bull.

Amaia s-a aşezat pe jos, lângă prici şi a privit pe fereastră la întunericul care se lăsase peste mlaştini, bezna aceea în care locuitorii din *bayou* spuneau că văd pe acei *fifolets* plutind ca duhurile la suprafaţa

întunecată a apei, sau pe micii *lutins*, spiridușii care profitau de somnul oamenilor, cailor şi câinilor pentru a le tăia părul. A ascultat cu atenţie sunetele nopţii. Pe fundal, se auzeau zgomotele comesenilor din casa alăturată şi a fost din nou uimită de capacitatea oamenilor de a-şi relua viaţa de la zero. Dar a mai auzit şi scârţâitul funiilor întinse cu care erau amarate casele între ele. I s-a părut că aude un murmur, apoi şi-a dat seama că era vorba despre şopotitul cuiva care se ruga. Abia atunci a observat că Médora nu se mai afla în încăpere. S-a apropiat de fereastră şi l-a văzut pe tămăduitor, aşezat pe veranda din spatele casei, lângă mormanul care era Médora, murmurând incantaţii cu palmele aşezate peste ale ei.

– Ce e un *gaueko*?

Vocea lui Dupree a făcut-o să tresară în întuneric.

– Oh, ce m-aţi speriat! Vă simţiţi mai bine?

– Da, mult mai bine, i-a răspuns Dupree. Poate că încă nu era sută la sută recuperat, dar vocea lui îşi recăpătase timbrul şi forţa obişnuite. Ce este un *gaueko*? a repetat. V-am auzit spunând asta ieri-noapte, în timp ce vă uitaţi pe fereastră la bezna din New Orleans.

Amaia şi-a reluat locul dinainte, lângă el, în semiîntuneric. A scos un oftat care însemna că cedase.

– *Gaueko*, cei ai nopţii, a spus. În locul meu de baştină, abundă legendele despre creaturi magice de toate soiurile, însă există două mari clase: cele ale luminii şi cele ale întunericului. Din *gaueko* fac parte toate fiinţele întunericului, cele care bântuie prin păduri, pe străzi, făpturi făcute din întuneric, din moarte, din singurătate şi care caută un ungher întunecat prin care să se strecoare în corpul omului. Legenda spune că pot umbla peste tot, dar numai până în zori, pentru că imediat ce apare lumina noii zile, trebuie să se ascundă în grote sau sub pietre. Legenda este atât de răspândită, încât multe dintre casele din zona mea sunt împodobite cu ciulini, *eguzki-lore*, adică florile-Soare. Conform legendei, zeiţa Mari le-a dăruit oamenilor această floare pentru a-şi proteja casele de *gaueko*. Pentru că imită aspectul soarelui, spiritele nopţii nu intră în casele care au aceste flori. Mătuşa mea a avut mereu o floare la uşa casei, pentru orice eventualitate.

– Ştiu la ce vă referiţi, i-a răspuns el din beznă. În credinţa voodoo există un demon, numit Kalfou, care se aşază pe pieptul victimei, în timp ce aceasta doarme, şi o imobilizează, lăsând-o să fie conştientă de coşmarul pe care-l trăieşte, dar fără să-i permită să se elibereze. Când eram mic, mătuşa mea, Nana, mă obliga să dorm cu ferestrele închise, chiar dacă erau patruzeci de grade afară.

– Reţinusem că aţi spus că sunteţi catolic..., a zis Amaia.

– Mama a fost catolică. După moartea părinţilor mei, m-a crescut Nana. Ea a insistat să continui să fiu educat în spiritul creştinismului şi chiar mă însoţea uneori la slujba de duminică. Însă ea practică voodoo. Poate vi se pare ciudat.

– Nu, nici vorbă. Mătuşa Engrasi îşi dă în cărţi de Tarot, chiar dacă a absolvit facultatea de psihologie la Sorbona, în Paris. Aşa că...

– Dar dumneata?

– Eu nu cred în chestiile astea. Respect orice credinţă, un investigator bun trebuie să o facă, dar nimic mai mult.

– Bănuiesc că nu a fost mereu aşa, a presupus Dupree.

– După cum aţi spus dumneavoastră, locul de baştină are asupra noastră o influenţă de neegalat, iar când vii dintr-un loc ca Baztán ţii cont de legendele astea la fel de firesc precum cei de aici, din mlaştini. Ieri, în timp ce contemplam New Orleansul învăluit în întuneric, mi-am amintit de legenda asta şi m-am gândit că, într-un fel, oricât ar veni zorii, făpturile nopţii puseseră stăpânire pe oraş. Ce s-a întâmplat mai apoi nu a făcut decât să-mi confirme intuiţia. New Orleans se află sub vraja perpetuă a nopţii lui Samedi, exact ca în poveştile în care un vrăjitor rău pune stăpânire pe un oraş întreg şi pe toţi locuitorii săi.

– E o legendă frumoasă şi interesantă. Dar atunci, lângă acoperişul prăbuşit al casei familiei Allen, când v-am întrebat despre aceste legende, dumneavoastră mi-aţi spus că habar nu aveţi de ele, că nu le ştiţi, că nu vă amintiţi...

– E adevărat, în parte. Aparţin de un loc şi de un timp care nu mai are nimic de-a face cu viaţa mea, care nu mai contează pentru mine. Doar că, în ultimele zile, odată cu crimele compozitorului, cu reapariţia lui Samedi, legendele acelea mi-au revenit în minte cu forţe proaspete, ca şi cum s-ar fi stabilit nişte conexiuni, chiar dacă ştiu că aşa ceva e imposibil, între aceste legende, între amintirile din copilăria mea şi ceea ce se întâmplă aici. Sunt, fără îndoială, într-o pasă proastă care mă scoate din fire.

Dupree a tăcut câteva secunde înainte de a răspunde.

– Cel mai bun lucru la toate legendele astea este că, pe lângă anunţarea pericolului, întotdeauna există şi modalitatea de a te proteja de rău sau de a lupta împotriva lui. Mereu există o floare solară pentru a lupta împotriva acelor *gaueko*, care, în ciuda puterii lor, nu sunt invulnerabili.

Amaia a tăcut, în lume nu exista *eguzki-lore* capabil să oprească acel rău.

– Sunt doar nişte poveşti..., a răspuns ea, într-un târziu.

– Într-o zi, când Johnson ne-a vorbit despre locul dumneavoastră de baştină, i-am cerut să-mi spună mai multe. Mi-a zis ceva despre o zeiţă a fecundităţii văzută drept figură centrală a naturii, despre un stăpân al pădurii, despre o specie de sirene care trăiesc în apele râurilor şi au picioare de raţă.

Amaia a oftat.

– Da, dar sigur nu v-a spus că zeiţa aceea feminină mai este considerată şi regina vrăjitoarelor, că bietele femei care i-au adus ofrande pentru a rămâne însărcinate sau pentru o recoltă îmbelşugată au fost acuzate, umplute de ruşine şi torturate pentru credinţele lor. Cel mai mic şi mai incredibil semn, cum ar fi priceperea la plante medicinale, moşitul vecinelor însărcinate, hotărârea de a nu te mărita şi de a trăi singură, sau vorbitul cu animalele era suficient pentru a fi considerată vrăjitoare.

L-a auzit pe Dupree plescăind în întuneric.

– Dar asta nu s-a întâmplat numai în Pirinei; în toată Europa, în toată lumea, inclusiv în lumea nouă am avut raţia noastră de isterie vrăjitorească: să nu uităm de Salem şi de procesele lui. Dar dumneavoastră ce v-au făcut? Pentru că nici nu mai vreţi să auziţi măcar de locul acela.

Amaia a rămas tăcută în beznă, uitându-se spre locul unde stătea Dupree, de parcă l-ar fi putut vedea.

– Nu mă aflu aici din întâmplare, nu-i aşa?

– Credeţi în întâmplare? a întrebat Dupree în loc de răspuns.

Ea nu i-a răspuns.

Atunci el i-a adresat o nouă întrebare:

– Credeţi că oamenii, chiar dacă îi separă un ocean şi mii de kilometri, sunt chiar atât de diferiţi unii faţă de alţii?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Vreau să spun că dorinţele, temerile şi ambiţiile oamenilor din toată lumea sunt aceleaşi. Istoria umanităţii este istoria spaimelor omului. Şi atunci clar că apar mituri identice pentru a defini aceste spaime, pentru a le numi sau pentru a încerca să le controleze. Cred în nebunii. Cred în modul natural prin care mintea noastră stabileşte instinctiv conexiuni, poate nu foarte logice, însă cu siguranţă practice pentru a supravieţui. Cred în acest gen de investigaţie care are mai mult de a face cu a simţi visceral, decât cu nişte baze de date reale. Dumneata ai numit-o „variabile latente“. Variabilele care nu se observă direct, ci care sunt induse de alte variabile, care într-adevăr se văd. Exact aşa cum pentru dumneata variabilele latente indică faptul că acest criminal, compozitorul, a mai comis crime şi înainte, şi că acele crime erau nişte repetiţii, variabile care ne-au condus la Martin Lenx. Exact aşa cum

pentru Scott Sherrington au indicat faptul că în zonă exista un atacator, chiar dacă toate datele reale vorbeau numai despre nişte tinere fugite dintr-o zonă moartă. Exact aşa cum tot ce se întâmplă aici face să vă apară în minte variabile latente legate de conceptele pe care le utilizaţi, poate sub alt aspect, dar care nu vă lasă să nu vă gândiţi că există o legătură.

– Nu mi-a fost de mare folos în privinţa compozitorului.

El a oftat în întuneric.

– Nu vă bateţi capul cu asta. Mai bine încercaţi să dormiţi. Mâine-dimineaţă, la prima oră, plecăm spre Le Grand, sau ce o mai fi rămas din locul acela; iar dacă vreodată a fost nevoie de capacitatea de a observa variabile ascunse, atunci ziua de mâine va fi un exemplu.

Descurajarea a răzbătut din vocea ei:

– Eram atât de convinsă..., încât acum, când mă văd obligată să recunosc această orbire, această rătăcire, mă simt nesigură, mă face să mă întreb dacă nu cumva greşisem încă de la început. Poate că nu sunt instrumentul de care aveţi nevoie.

Charbou a intrat, precedat de raza lanternei lui.

– Salazar, Johnson vă roagă să veniţi, e important.

L-a urmat pe Bill pe lângă mlaştina care mărginea casele, iar apoi, sărind din barcă în barcă, a ajuns la Clive şi Annabel. Lumina cabinei de comandă a făcut-o să mijească ochii.

– Salazar, i s-a adresat Johnson imediat ce a văzut-o, verişoara lui Annabel a reuşit, din golf, să sune la Nola, am intrat în legătură cu secţia de urgenţe, tocmai vorbim cu coordonatorul Bernard Antée, bănuiesc că vi-l amintiţi, cel de la centrul Marina Tower.

Amaia a făcut semn că da.

Johnson a apăsat butonul microfonului şi a vorbit:

– Bernard, lângă mine se află subinspectoarea Salazar. Sunteţi atât de amabil încât să repetaţi ce ne-aţi spus?

Vocea metalică şi uşor spartă din pricina distanţei s-a auzit în difuzoarele din cabină.

– Bună, domnişoară subinspectoare, mă bucur să aud că sunteţi bine. În urmă cu numai două ore, o echipă de la Garda Naţională din Texas a dat peste o casă din apropiere de piaţa Jackson, în care au găsit o familie formată din şase membri, toţi morţi prin împuşcare. Imediat ce i-au găsit, ne-au sunat ca să anunţe poliţia, iar când am auzit despre ce e vorba, m-am gândit imediat la voi.

Amaia a căscat gura şi a tras aer cu disperare, copleşită. S-a întors spre Johnson, care încuviinţa expectativ dând din cap, în timp ce Charbou o privea uluit.

Agitată, şi-a umezit buzele în timp ce încerca să-şi pună ordine în gândurile şi întrebările care-i dădeau buzna în minte.

– Domnule comandant Antée, cred că este vital să putem sta de vorbă cu echipa care i-a găsit.

– Mă tem că va fi imposibil. Dacă vor intra din nou în legătură cu noi, o să fac tot ce pot pentru a vă pune în contact, însă merg din casă în casă pentru a-i salva pe oameni. Mai multe corpuri ale armatei au ajuns astăzi în oraş şi se ştie deja că mâine-dimineaţă, la prima oră, va începe evacuarea totală şi obligatorie a oraşului. Vor pleca autobuze şi camioane înspre toate statele învecinate, iar după ce fiecare casă va fi verificată, toate echipele de salvare au primit ordin de a facilita evacuarea. Însă aşa cum v-am spus, văzând cât de mare este coincidenţa cu datele pe care ni le-aţi dat, am încercat să aflu cât mai multe. Sper să vă fiu de ajutor.

Amaia a pufnit. Tot e mai bine decât nimic. A apăsat butonul microfonului şi a zis:

– Ce aţi aflat?

– Două femei, o fată, un bărbat şi doi băieţi adolescenţi. Una dintre femei era în vârstă. Toţi împuşcaţi în cap. Toate corpurile aliniate cu capul în aceeaşi direcţie, dar nu mi-au spus în care... Lângă bărbatul adult au găsit un revolver.

– Au spus cumva că locuinţa se poate să fi fost verificată înainte?

– Da, chiar da, însă le-a atras atenţia că marcajul era cel al echipei lor, deşi erau siguri că nimeni din divizia lor nu trecuse mai devreme pe acolo.

– La fel ca în Jefferson, a şoptit Johnson.

Amaia şi-a muşcat buzele înainte de a întreba. Chiar dacă ştia că era destul de puţin probabil ca vreunul din echipă să fi observat aşa ceva, totuşi simţea nevoia să întrebe:

– Domnule comandant, vă amintiţi dacă au pomenit ceva despre o vioară aflată la locul crimelor?

– Nu, nu au zis nimic despre aşa ceva.

– Acum urmează întrebarea cea mai importantă, domnule comandant. V-au spus de cât timp erau morţi?

– În privinţa asta pot să vă ajut, a spus el, însufleţit de ideea că se putea face util. În echipă se află şi un medic. Când au sunat, au spus că erau morţi de cel mult două–trei ore.

Amaia i-a privit pe Johnson şi pe Charbou, copleşită de ceea ce auzise. A ridicat microfonul şi a apăsat din nou butonul.

– Domnule comandant Antée, ştiţi ce măsuri s-au luat la scena crimei?

– Locuinţa a fost sigilată ca loc al crimelor. N-are rost să vă mai spun că nu s-au prelevat nici un fel de probe criminalistice, nici cadavrele nu au

fost mutate, însă locul e sigilat, asta fiind tot ce se poate face deocamdată.

– Mulţumesc, domnule comandant. Ne-aţi fost de foarte mare ajutor.

Înainte de a închide cu totul, i-a mulţumit verişoarei Paula, din Cocodrie, apoi s-a întors spre uşa cabinei şi l-a văzut pe Dupree, care auzise toată convorbirea.

I s-a adresat direct lui:

– Trebuie să ne întoarcem, trebuie să văd familia aia...

El a privit-o cântărind cererea ei.

– Pescuitorii fac ultimele pregătiri, înainte de venirea zorilor plecăm la Le Grand, ca să le căutăm pe surorile lui Jacob. Dacă există vreo posibilitate de a le mai găsi, acum e momentul, căci pe măsură ce vor trece orele, va fi tot mai greu. Nu am ajuns la timp pentru a o salva pe Médora, dar ştim că le ţin o vreme, înainte de a le face să dispară pentru totdeauna. Nu pot pleca acum, ştiind că şi ele pot sfârşi ca Médora Lirette. O să le căutăm. Apoi, indiferent de rezultat, ne întoarcem la New Orleans.

– Dar..., a încercat ea să protesteze.

Înţelegea ce voia Dupree, însă răsturnarea de situaţie demonstra că acum compozitorul se afla la New Orleans, că ea avea dreptate. Se simţea ca un copoi care a amuşinat o urmă şi nu-l mai interesează nimic altceva decât prada pe care o caută.

Dupree ştia asta, aşa că i-a zis:

– El nu o să plece nicăieri, deocamdată. Dacă e isteţ, şi este, va ieşi din oraş amestecat printre refugiaţi, atunci când armata va începe evacuarea totală. Aţi auzit ce a spus Antée, evacuarea va începe cu bolnavii şi cu răniţii. Compozitorul va reuşi să urce într-un autobuz abia peste câteva zile. Am nevoie de dumneavoastră aici, a spus întorcându-se spre uşă şi ieşind pe puntea de comandă.

– Domnule agent Dupree, l-a reţinut ea.

– Da?

– Aţi avut dreptate. Tucker habar nu are de nimic.

El a zâmbit în întuneric.

57. BRICIUL LUI OCCAM

Florida

Tucker aştepta deja de ceva vreme. Începea să se simtă agitată şi de cel puţin două ori s-a întrebat dacă e mai bine să aştepte în încăpere, aşezată pe canapeaua tare, din imitaţie de piele, sau în picioare, la uşă. A mers până la masa pe care cineva pusese apă, cafea şi biscuiţi dulci şi săraţi. S-a hotărât să se întoarcă la locul ei pentru a nu părea nesigură în ochii lui Emerson, cel care nu se mişcase de la locul său de când venise şi se prefăcea că răsfoieşte o revistă, dar de fapt îi studia fiecare mişcare. Dumnezeu îi era martor că îl suporta tot mai greu pe individul ăla. Tocmai se aşezase şi ea când un bărbat, probabil secretarul, a deschis uşa şi apoi a făcut doi paşi în spate, ca să intre Rosenblant. Senatorul republican de Florida, Stephen Rosenblant, era un bărbat impresionant. Înalt şi cu ceva kilograme în plus, avea pielea feţei aspră şi bronzată, aşa cum au toţi cei cărora le place viaţa în aer liber şi stau prea mult la soare. În schimb, era îmbrăcat elegant, cu un costum maroniu, croit impecabil, ce-i scotea şi mai mult în evidenţă pielea bronzată în exces. Părul des, scurt şi pieptănat pe spate îi era dat cu gel, ceva ce Tucker nu mai văzuse de ani buni la un bărbat. A recunoscut mirosul cleios al briantinei.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, a spus intrând valvârtej. A durat mai mult decât crezusem iniţial. Doctorii mi-au dat voie să-l văd pe ginerele meu.

Tucker i-a zâmbit în timp ce-i strângea mâna şi se gândea să-l certe mai târziu pe Emerson pentru că permisese aşa ceva. Ar fi trebuit ca ei să vorbească primii cu deţinutul, imediat ce ar fi fost deconectat de la aparate. Pe de altă parte, s-a gândit şi la gardianul care-l păzea pe Nelson şi şi-a dat seama că nimeni nu ar fi îndrăznit să se opună dorinţei unui senator de Florida.

Mai târziu, derulând în minte conversaţia, avea să se certe singură pentru că nu-i atrăsese atenţia faptul că senatorul spusese „ginerele meu".

Senatorul a luat loc pe canapea, fără să-i facă semn şi ei să se aşeze. Bărbatul care-l însoţea i-a întins un dosar cu coperte maro şi senatorul l-a luat cu mâinile lui mari.

– Deci dumneata eşti agenta Stella Tucker, de la FBI, cea care a condus operaţiunea de salvare a fiicei mele şi a nepoţilor mei şi l-aţi băgat în spital pe ginerele meu.

Ea a încuviinţat cu fermitate, ţinându-şi mâinile la spate, conştientă de supărarea lui Emerson că nu fusese pomenit deloc.

– Spuneţi-mi, agentă Stella Tucker, credeţi că sunt tâmpit?

Tucker l-a privit descumpănită, simţind cum zâmbetul pe care-l exersase îi îngheaţă pe buze, iar Emerson era brusc numai ochi şi urechi, fără să mai pară atât de supărat.

– Bineînţeles că nu, domnule, a reuşit ea să îngaime.

– Am întrebat doar, altfel cum aţi fi putut crede că nu am făcut cercetări ca să văd cine e Brad Nelson, după ce fiica mea s-a îndrăgostit de el? Un om fără chip, fără identitate, scăpat ca prin minune dintr-un incendiu şi fiica unui senator. Normal că am făcut investigaţii; şi ştiţi ce am aflat? Nu numai că era curat, dar era şi un om bun, care trecuse peste nenorociri de care puţini oameni au parte în viaţă. Încă de atunci am avut o relaţie excelentă cu el. Nu vă imaginaţi că nu ştiu că este un bărbat dur, un sălbatic, dacă vreţi. Dar şi eu sunt aşa şi respect genul acesta de oameni, cu condiţia să fie capabili de a se controla şi de a-şi canaliza forţele pentru a face ceva bun. Şi ani în şir, exact aşa a făcut. Apoi s-a întâmplat ceva..., poate că din pricina slujbei sale, sau că pur şi simplu a sfârşit prin a-şi da arama pe faţă... Ginerele meu a greşit faţă de fiică-mea, iar ea este la fel de curajoasă ca mine. L-a făcut să plătească scump, ceea ce mi se pare corect. Însă îl apreciez pe Nelson, aşa cum şi el mă apreciază pe mine. Când a văzut că viaţa lui se duce de râpă, a venit la mine ca la un tată şi mi-a cerut ajutorul. Şi ştiu că de atunci tot încearcă să-şi repare greşeala. De opt luni de zile stă departe de familie, urmează şedinţe de terapie pentru controlul reacţiilor de furie. A stat în deşert cu şamani, psihologi şi psihiatri, care l-au supus la tot soiul de terapii pentru a-l învăţa să-şi controleze furia aia nestăpânită. De fiecare dată când a fost în diverse locuri din ţară, iar dumneavoastră aţi crezut că făcea asta pentru a asasina familii întregi, a spus arătând cu mâna spre dosar, el făcea, de fapt, terapie cu grupurile de sprijin care se reunesc din când în când şi se retrag în scop terapeutic în deşertul din Texas. Ştiu pentru că eu plătesc pentru terapie, de aceea sunt la curent şi cu progresele făcute de Brad în tot acest timp.

Tucker rămăsese cu gura deschisă; a închis-o imediat ce şi-a dat seama, apoi şi-a umezit buzele, încercând să gândească rapid.

– Domnule senator, sunteţi un om foarte generos şi e de apreciat că sunteţi atât de bun la inimă, dar trebuie să ţineţi cont de faptul că Brad Nelson a dat buzna înarmat în casa fiicei şi a nepoţilor dumneavoastră. A dărâmat uşa, domnule. Am urmat cursuri de tragere cu arma. Arma ţinută în faţă, cu ambele mâini, cu piedica trasă, a spus, însoţindu-şi cuvintele de gesturi ilustratoare. Vă asigur că ginerele dumneavoastră

avea de gând să-şi împuşte familia, a şi tras asupra unui poliţist aflat în casă. Nimeni cu intenţii bune nu intră aşa în casă.

Poate că reacţia lui Rosenblant a fost cea care a jignit-o cel mai tare pe Tucker. Senatorul s-a uitat la secretarul său cu o expresie de parcă ar fi vrut să-i spună că nu-şi poate imagina atâta prostie. Apoi s-a întors spre ea, a aruncat pe masă dosarul cu coperte de carton şi i-a vorbit ca unui copil căruia trebuie să-i explici poanta unui banc.

– A văzut că unul dintre oamenii dumneavoastră, îmbrăcat în negru, pândea de pe acoperiş. S-a gândit că e vorba despre hoţi sau asasini care voiau să-i atace familia. Nu e nici un secret faptul că duşmanii libertăţii îi urăsc pe senatorii din ţara asta. Toată lumea ştie că familia mea locuieşte aici. Brad Nelson este un poliţist extraordinar şi are dreptul de a purta armă. A intrat înarmat *în casa lui*, îşi apăra *familia lui*, a spus senatorul ridicându-se în picioare şi părăsind încăperea.

Agenta Tucker a simţit cum îi cade cerul în cap. O ameţeală puternică i-a întunecat mintea. A făcut doi paşi în spate şi s-a prăbuşit în fotoliul de piele sintetică, dar chiar şi aşa a mai apucat să audă şi vă vadă câteva lucruri: secretarul senatorului s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

– Pregătiţi-vă de o plângere.

Iar Emerson a ieşit în urma lor, spunând:

– Încă de la început m-am opus acelei operaţiuni...

58. CHINUL AŞTEPTĂRII

Spitalul Charity, New Orleans

Martin şi-a trecut limba peste buzele uscate şi a simţit că-i apăruse un herpes la colţul gurii. Reuşea, în sfârşit, să gândească limpede. S-a întrebat câte ore o fi avut febră înainte de a-şi reveni. Căldura şi umezeala din New Orleans semănau de multe ori cu senzaţia de sfârşeală şi cu starea febrilă. Era simplu să pună slăbiciunea fizică şi ameţeala pe seama drumului făcut prin apă, iar satisfacţiei bruşte stârnite de trimiterea unei întregi familii direct la ceruri, pentru totdeauna, îi urma o senzaţie de disconfort, de misiune neîndeplinită până la capăt şi ştia că va fi mulţumit cu adevărat numai atunci când avea să-şi salveze adevărata lui familie. A presupus că de asta se şi simţea atât de rău, pentru că timpul se scurgea, pentru că în sinea lui ştia că toate acele familii ucise nu reprezentau altceva decât repetiţii generale, însă nu erau familia lui. Făcea munca altora în vreme ce casa şi familia lui se duceau de râpă.

Mai întâi venise febra, dar îşi dăduse seama abia după ce-l luase cu frig. Se afla în plină misiune, ocupat cu familia aceea de pe strada Chartres, colţ cu Jackson. Un fior i-a zguduit tot trupul, atât de violent încât l-a surprins. A început să tremure. Ridicându-şi manşeta pantalonilor, a descoperit motivul. Pansamentul era îmbibat şi lipicios. O supuraţie gălbuie curgea printre faşe, ca şi cum acolo creştea o legiune de microbi. Carnea din jurul rănii era tare şi caldă, cu o îngrijorătoare nuanţă violacee şi atât de inflamată încât faşa se încrustase în carne ca un siliciu murdar. Nu-şi amintea prea bine cum ajunsese la spitalul Charity, pentru că descoperirea motivului pentru care se simţea rău l-a făcut să se simtă şi mai ameţit, şi mai slăbit. Îşi amintea că mersese printre oameni adunaţi în Piaţa Jackson, pe fâşia îngustă ce rămăsese uscată, apoi a apărut o barcă a Crucii Roşii şi a urmat senzaţia că visează atunci când l-au băgat în spital pe fereastră.

Stătea de ore întregi pe jos, cu spatele sprijinit de perete. La început acceptase scaunul pe care i-l cedase tânărul ce-şi însoţea mama muribundă care zăcea pe o targă mobilă, între scaunele de pe coridor. Însă după două minute s-a simţit atât de toropit şi de ameţit, încât s-a văzut nevoit să se întindă pe jos, sprijinit de perete şi protejat de targa mobilă a bătrânei, cu care împărţea suportul pentru perfuzii. Martin a deschis ochii şi s-a uitat la punga cu ser fiziologic, plină ceva mai mult de jumătate. Îi făcuseră vaccinul antitetanos, îi dăduseră antibiotice, iar

acum se afla la a doua perfuzie. Şi-a dus la frunte mâna liberă. Părea să nu mai aibă febră. Se simţea mult mai bine, dar încă era slăbit, avea nevoie de odihnă pentru a-şi recupera forţele. A atins cu degetele pielea care ieşea prin pansament. Încă era fierbinte, dar, chiar dacă continua să fie roşie, nu mai era atât de inflamată.

A privit în jur. Tânărul care-i cedase locul plângea cu capul în mâini. Maică-sa tocmai murise, iar Martin şi-a spus că probabil fusese grav bolnavă şi zăcuse mulţi ani la pat: mâna care atârna moale de pe pat era numai piele şi os. Medicul îi spunea tânărului că trebuie să o ia imediat pe maică-sa. Aveau nevoie de targa mobilă pentru alţi pacienţi. Au pus suportul de perfuzii în spatele unui scaun şi au luat-o pe bătrână. L-a privit pe tânăr cum mergea în urma ei şi a bănuit că n-o să-l lase să intre acolo unde o duceau. Martin şi-a zis că tânărul acela era un fiu bun, s-a întrebat dacă şi ea o fi fost o mamă bună şi, brusc, s-a trezit gândindu-se la mama lui şi la cum o trimisese la ceruri. A spus o rugăciune scurtă pentru sufletul ei.

59. NANA. ABANDONUL *SFINȚILOR*

Stadionul Superdome, New Orleans

Nana s-a trezit din nou. Nu știa dacă trecuseră câteva minute sau câteva ore. Se simțea prea obosită și amețită pentru a deschide fermoarul și a căuta în poșeta din rucsac cesulețul aurit, ascuns acolo la insistențele lui Bobby. De fiecare dată când se trezea, o peliculă de transpirație îi lucea pe piele, deshidratând-o și mai mult. Nu-i păsa, simțea cămașa lipită de spate și broboanele de sudoare prelingându-i-se pe piept și pe burtă, sub plasticul rucsacului pe care-l ținea strâns lipit de corp. A blestemat nevoia de a urina, o nevoie care o chinuia de ceasuri întregi și simțea că nu va mai putea rezista mult. A privit în jur și chiar dacă părea imposibil, ar fi jurat că erau mai mulți oameni. A tras o gură de aer viciat și murdar, cu miros de urină și transpirație și impregnat de răsuflarea a mii de oameni. O supăra sfârșeala care o învăluia și i-a trecut prin minte să mănânce jumătatea de baton cu cereale și ciocolată pe care o păstrase în rucsac. Greața i-a intensificat nevoia de a urina. Îi promisese lui Bobby că-l așteaptă acolo, dar trecuse deja o zi și o noapte și se făcuse dimineață din nou, fără ca el să apară. Dacă nu ieșea cât mai repede de acolo, avea să facă pe ea, ceea ce ar fi fost groaznic. În ciuda duhorii din jur, încă mai simțea izul de amoniac al urinei uscate pe fustă, ceea ce o făcea să transpire din nou. Și-a luat bastonul, a pus o mână pe umărul bărbatului de lângă ea și l-a întrebat:

– Mă ajutați să mă ridic? Vă rog.

Mai întâi s-a gândit, biată naivă, să ajungă la baia cea mai apropiată. Nu i-ar fi păsat în ce condiții ar fi găsit-o. Chiar de-ar fi trebuit să facă pe jos, ar fi putut, cu condiția să fie un loc ferit de priviri. S-a gândit la cum circumstanțele ne obligă să facem ceea ce, în urmă cu douăzeci și patru de ore, am fi jurat că nu am face niciodată. Nana era o femeie crescută după vechile uzanțe, una care încă mai roșea când se dezbrăca în fața medicului. Să se lase pe vine și să-și facă nevoile în public era ceva de neimaginat pentru ea. I-a luat mai bine de jumătate de oră până să ajungă să vadă ușa băii și încă de la depărtare a văzut pe jos o băltoacă pestilențială, ce se extindea continuu sub miile de pași. De câteva ori a simțit cum vârful de cauciuc al bastonului i-a alunecat pe suprafața murdară, dar, neavând de ales, a continuat să înainteze, dusă de mulțime, spre ieșire. La poarta stadionului, grupurile care intrau se ciocneau de grupurile care ieșeau, făcând ca mulțimea să se blocheze pentru câteva momente, până când unii începeau să înainteze într-o direcție sau alta.

Nana a simţit aerul pe faţă. Era cald, umed şi duhnea. Dar l-a preferat aerului închis şi viciat din interiorul stadionului. Era tot mai aproape de poartă. Exact atunci, cineva a împins-o într-o parte şi în alta. Bastonul cu vârf de cauciuc i-a alunecat şi Nana a căzut în faţă, în genunchi, reuşind să amortizeze căzătura cu palmele, care au izbit solul cu atâta putere încât s-a auzit. Durerea din rotule a urcat până la şold, făcând-o să-i vină să urle de durere. Însă, cuprinsă de panică, văzându-se prăbuşită pe jos, Nana nu a ţinut cont de durere. Se simţea o piticanie. Depăşită cu totul. S-a gândit că acela-i va fi sfârşitul, că va muri în mijlocul mulţimii. Gambele ei au suportat câteva lovituri, înainte ca o femeie, care apoi s-a pierdut în mulţime, să o prindă de subsuori şi să o salte, destul de dureros, în picioare, înainte ca oamenii să o strivească. Nana a continuat să meargă, azvârlită dintr-o parte într-alta. Îşi pierduse bastonul. Durerea din picioare devenise insuportabilă, iar împunsăturile din şold erau un adevărat chin, dar a continuat să înainteze, târâtă de acea maree umană, până când stadionul a vomitat-o pe esplanada principală. Şi-a dat seama că nu mai erau chiar atât de mulţi oameni în jur. Ajunsese afară.

Soarele ardea cu putere pe cer. Nana mergea atât de împiedicat încât, la fiecare pas, se clătina, gata să cadă în orice clipă. A ajuns până la balustrada care înconjura accesul la stadion şi şi-a îndreptat privirile spre oraşul ei. A simţit cum i se rupe inima. Ore în şir auzise poveştile celor care veneau din oraş, dar nici în cel mai negru coşmar nu şi-ar fi putut imagina un spectacol mai dantesc. Bătrâni asemenea ei, cu ochii pustii, aşteptau grupaţi de-a lungul balustradei. Femei mergând spre stadion şi târând după ele copii care nu se mai opreau din plâns, persoane întinse pe pământ, pe jumătate dezbrăcate, murdare. Stadionul era înconjurat de apă, mirosul era pestilenţial şi muştele se hrăneau cu balele apărute la colţul gurii bătrânilor lăsaţi în voia sorţii. Nana a înţeles că era pierdută în centrul oraşului său. Umbla greu fără baston, iar înăuntru nu se mai putea întoarce. Ştia foarte bine, şi mai ştia şi că de acum Bobby nu mai avea cum să o găsească. Era singură. A privit în jur şi a observat că întreg spaţiul verde din jurul stadionului se transformase într-o uriaşă latrină. Oamenii se lăsau pe vine, îşi făceau nevoile ca animalele, unii lângă alţii. Îngrozită, înnebunită de durere şi conştientă că nu mai putea rezista mult, a călcat pe ceea ce fusese cândva gazon. Pantofii i s-au înfundat în pământul îmbibat cu fecale şi urină. S-a apropiat de perete, încercând să nu calce în mizerie şi, plângând, şi-a ridicat fusta, s-a aplecat puţin şi a urinat, în timp ce camioanele armatei năvăleau în zona de acces pe stadion, iar soldaţii săreau pe rând din ele.

60. MANGROVĂ NEAGRĂ

Mlaştinile
Miercuri, 31 august 2005

Au părăsit campamentul înainte de venirea zorilor şi navigau prin mlaştini de mai mult de o oră. Era frig, ceea ce părea imposibil după căldura din ziua anterioară şi după noaptea cu peste douăzeci şi şase de grade. Umiditatea din aer se lipea de piele ca o peliculă de transpiraţie rece. Pe măsură ce soarele era tot mai puternic, ceaţa care acoperea mlaştinile începuse să se ridice. Chipul palid şi răvăşit al lui Dupree trăda multă suferinţă, dar, ca o compensaţie, acţiunile sale erau mânate de o voinţă şi o forţă ce păreau să izvorască din acelaşi loc ca durerea. Îi dădea indicaţii la ureche lui Bull, care manevra barca ajutat de doi pescari. Amaia, Johnson şi Charbou stăteau la capătul bărcii, înveliţi în pelerinele de plastic primite de la pescuitori. În faţă, arătarea neagră care era Médora zăcea la proră, supravegheată de tămăduitor, care insistase să îi însoţească. Au navigat de-a lungul malurilor care încetul cu încetul prindeau iar formă, după ce fuseseră distruse de furtună şi acoperite de apele care crescuseră în urmă cu două zile. Şirurile de cabane ridicate pe maluri erau, în cel mai bun caz, distruse, lăsate într-o rână, de parcă o mână atotputernică le-ar fi strâmbat sau împins în faţă, înclinate ca nişte curteni în faţa Maiestăţii Sale, *bayou*. Se vedeau copaci plutind în derivă, iar alţii, pe jumătate smulşi din rădăcini, tăiau calea apelor în mijlocul vegetaţiei. Pe canalele cu apă mâloasă, au observat catargele mai multor bărci de pescari ce fuseseră înghiţite de apă, ducând cu ele în adâncuri singurul mod de a-şi câştiga viaţa al proprietarilor lor.

Încă de la prima oră a dimineţii, soarele a început să încălzească, iar stalagmitele de ceaţă au fost înlocuite, aproape imediat, de nori de ţânţari bâzâitori ce se roteau deasupra apei. Au pătruns într-un *bayou*, atât de des încât era întunecat, în ciuda luminii zilei însorite. Coroanele înalte, până la care apele nu vor ajunge niciodată, mărgineau traseul, închipuind un soi de tunel vegetal. Pescarii le-au atras atenţia asupra moviliţelor rugoase din care ieşeau ochii bulbucaţi cu care caimanii îi observau din apă. Clive şi-a îndreptat ţeava puştii spre coroanele arborilor.

– Fiţi atenţi în sus: şerpii se refugiază în copaci atunci când apele cresc, iar apoi se aruncă adeseori asupra victimelor.

Ascultători, au privit în sus, conştienţi că puţina lor experienţă în mlaştini îi făcea să facă cu greu diferenţa între un şarpe şi o creangă, sau

una dintre lianele întunecate care atârnau peste tot. Curenţii din *bayou* s-au simţit tot mai puţin, pe măsură ce au pătruns într-o zonă cu apă mai puţin adâncă. Bull a oprit motorul şi a ridicat elicea. În faţa lor se întindea un hăţiş de copaci, nu foarte înalţi, dar suficient de deşi încât să întunece şi mai mult spaţiul dintre ei. Rădăcinile aeriene ieşeau din apă formând o încâlcitură noduroasă, de parcă ar fi fost oase, asemănătoare cu o mangrovă, doar că în întregime neagră. Amaia a observat o mişcare în desişul întunecat şi şi-a îndreptat arma într-acolo. Un mistreţ şi şase pui s-au apropiat, curioşi, de mal. Unul dintre pescari a ridicat arma, dar Dupree s-a uitat la el dezaprobator.

– Nici să nu vă gândiţi, ultimul lucru pe care-l vrem este să atragem atenţia asupra noastră.

Bărbatul a plescăit din limbă nemulţumit.

– Dacă există ceva care-l caracterizează pe un bun acadian, atunci este faptul că poate mânca orice, cu atât mai mult cu cât, vedeţi şi dumneavoastră, mâncarea va fi puţină în următoarea perioadă. Un mistreţ înseamnă pentru familia mea mâncare pentru câteva săptămâni, ceea ce nu e puţin, s-a plâns bărbatul.

– Poate la întoarcere, a zis Dupree împăciuitor.

La proră, făptura întunecată a morţii s-a mişcat uşor. Tunica i-a alunecat de-a lungul spatelui, lăsând la vedere figura scheletică. Atelele de la picior şi faşa cu care tămăduitorul i le fixase şi mai bine, plus pansamentul legat de cei de la spital au atras puţina lumină din mlaştini, făcând ca pansamentele să strălucească de parcă ar fi avut lumină proprie. Médora s-a aplecat în faţă şi şi-a întins mâinile osoase peste proră. Dupree a ridicat o mână, cerându-le tuturor să aştepte, deşi gestul a fost redundant. Toţi îşi ţineau deja răsuflarea, uimiţi de anomalia pe care o presupunea simpla ei existenţă. Ascultau copleşiţi zgomotul pe care-l scotea de fiecare dată când se mişca, un soi de şuierat al apei ţâşnind dintr-o ţeavă spartă, urmat apoi de un gâlgâit îngreunat de flegmă. Médora şi-a trecut piciorul fracturat peste bordul masiv al ambarcaţiunii şi s-a lăsat să cadă în apă, provocând un clipocit zgomotos. Dupree şi-a lăsat mâna în jos şi le-a făcut semn să o urmeze. Poate că picioarele dure şi subţiri ale mistreţilor erau potrivite acelui teren, însă cele ale oamenilor se împiedicau continuu de crengile ieşite din apă. Alunecau pe suprafaţa rotundă şi noduroasă, iar hăurile dintre rădăcinile încâlcite erau atât de mari încât piciorul se scufunda până la şold. Médora mergea în faţă, urmată de tămăduitor. În ciuda faptului că nu-şi putea îndoi piciorul fracturat, ceea ce o făcea să se clatine periculos la fiecare pas, înainta totuşi mai repede decât toţi ceilalţi. Amaia l-a privit pe Dupree şi s-a gândit la ce-i spusese acesta în noaptea trecută; era

evident că trebuia să pună la bătaie toate variabilele posibile, s-a gândit ea, întrucât a o urma pe Médora prin acel hăţiş semăna mai degrabă cu urmărirea unui zombi printr-un osuar nesfârşit, care ameninţa să-i înghită în orice moment.

Mirosea intens a lemn putred, a mucegai şi a apă stătută, colcăind de vietăţi. Încerca să nu se gândească la şerpi, la caimanii ce puteau pândi ascunşi în mangrova neagră. Chiar dacă îşi pusese mănuşile, a evitat să atingă scoarţa copacilor pe care mişunau furnici de foc şi omizi veninoase. Îşi dădea seama foarte bine că locurile acelea semănau mai degrabă cu infernul şi că probabilitatea de a supravieţui era foarte mică pentru cineva care nu se născuse în mlaştini. Era atât de atentă unde călca şi să nu o piardă din vedere pe Médora, încât pierduse cu totul orice noţiune de direcţie, timp şi distanţă. De fiecare dată când îşi înălţa capul, vedea în faţă o porţiune identică cu aceea pe care tocmai o străbătuse. A privit în urmă de mai multe ori, îngrijorată pentru Dupree, care rămăsese puţin în spate, cu unul dintre pescari. De fiecare dată, Dupree i-a făcut semn să-şi vadă de drum. Amaia începuse să se întrebe dacă fusese o idee bună să se lase călăuziţi de o femeie aproape oarbă şi dacă vor reuşi să mai iasă vreodată de acolo. Ca şi cum destinul ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, lumina puternică a soarelui dimineţii a strălucit peste o pajişte ce s-a deschis brusc în faţa lor. Médora s-a oprit la marginea hăţişului, ca şi cum ar fi căutat un reper. S-au oprit cu toţii şi s-au uitat la ea, în timp ce-şi trăgeau sufletul. Amaia a inspirat aerul proaspăt şi curat, care i-a amintit de o altă pajişte, din alte timpuri. Şi-a alungat amintirile şi şi-a concentrat atenţia la femeia care a ieşit cu greutate din hăţişul noduros pentru a se înfunda până la genunchi în pajiştea aceea falsă, care se întindea pe o distanţă de cel puţin două mile.

Printre firele verde smarald ce acopereau pajiştea, răsăreau flori roşii, mirositoare, care mai întâi li s-au părut un soi de specie rară de orhidee stelată, până când şi-au dat seama că erau crini-de-baltă, floarea emblemă a oraşului New Orleans.

Cu toţii înaintau greoi, chiar şi Médora. Dupree mergea acum alături de tămăduitor şi îşi vorbeau cu o voce atât de joasă încât era imposibil să auzi ce-şi spuneau. Apa era călduţă şi respingătoare la contactul cu pielea, ca o substanţă seroasă şi organică. Atunci a auzit primul tunet. Puternic, limpede, foarte aproape.

„Vine."

Amaia s-a uitat la cer. Ceaţa se ridicase puţin, vizibilitatea la nivelului solului era maximă, însă o pătură deasă de nori joşi şi deşiraţi plutea la mică înălţime. Cum îi ziceau ei unui astfel de cer? Mirosul dulceag şi atrăgător al florilor se împrăştia şi se înălţa în jurul lor ca un chenar, iar

încărcătura de ozon a furtunii ce se apropia părea să îl facă şi mai ameţitor. Pe măsură ce înaintau, terenul cobora uşor spre o zonă unde apa prin care trebuiau să înainteze nu mai era atât de adâncă. Pâcla deasă împiedica privirea şi făcea ca soarele din spatele ei să-i confere o strălucire stranie, dureroasă pentru ochi. Un alt tunet a sfâşiat aerul, răsunând una, două, trei secunde.

„Vine Doamna."

Cum îi ziceau? „Din ceaţă închegată", s-a gândit şi imediat a şi spus:

– Din ceaţă închegată.

A auzit voci răstite în urma ei şi s-a întors. Dupree a făcut repede câţiva paşi şi s-a postat în faţa Médorei, obligând-o să se oprească. Femeia a înţepenit surprinsă. Nu l-a privit pe Dupree, însă s-a uitat într-o parte şi într-alta, lent, ca şi cum ar fi fost numai pe jumătate conştientă de locul în care se afla. Confuză, aflată în imposibilitatea de a mai înainta, s-a îmbrăţişat singură şi a început să se legene înainte şi înapoi.

Acum auzea limpede. Bull discuta cu pescarii. A aruncat o privire spre Dupree, iar el a îndemnat-o să meargă să vadă despre ce era vorba.

Pescarii se opriseră ceva mai în spate.

– Nu mai mergem şi gata, a spus hotărât cel mai în vârstă dintre ei.

– Dar de ce? Nu înţeleg ce v-a apucat acum, s-a plâns Bull.

– Nu mergem mai departe pentru că e periculos, le-a explicat pescarul.

Johnson, care se apropiase de ei şi-i măsura cu privirea, a zis:

– Nu mă luaţi cu aşa ceva. Sunteţi nişte bărbaţi duri, acadieni adevăraţi, crescuţi în mlaştini, pescari. Ştiaţi că vrem să dăm de Le Grand. Ce s-a întâmplat?

Clive a privit cu jind în urmă la drumul parcurs, timp în care celălalt a răspuns:

– Tunetele...

– Tunetele? Vă temeţi de furtună? a întrebat Johnson, nevenindu-i să creadă.

Cel mai vârstnic a părut jignit.

– Nu înţelegeţi, e vorba despre tunete, tunetele astea nu sunt obişnuite. Uitaţi-vă la cer.

Cu toţii au privit spre cer, mijind ochii din cauza luminii puternice.

– Vedeţi vreun nor negru? Vedeţi vreun nor din care să se reverse ploaia? a întrebat pescarul uitându-se la tămăduitor.

– Furtuna e încă departe, a intervenit Bull, fără să-i lase timp să răspundă.

– Nu, e chiar deasupra noastră. N-aţi auzit tunetele? Ultimul a cutremurat pământul, a insistat pescarul.

– Bine, e deasupra noastră, a acceptat Bull. Şi ce?

– E de rău augur, a răspuns Clive pe un ton grav. Toată lumea ştie asta, a adăugat, privindu-l în faţă pe tămăduitor.

Bull i-a privit şocat.

– Tunetele sunt de rău augur?

– Aceste tunete, a spus omul ridicând puşca spre cer. Cerul e senin, nu există nici un nor de ploaie, nici cel mai mic semn. Dacă tună când cerul e aşa, atunci e de rău.

– Când apar asemenea semne, e mai bine să te opreşti, a spus celălalt pescar.

– De ce? a întrebat Bull, pe un ton uşor ironic. Ce se poate întâmpla?

Pescarii au făcut un schimb de priviri înainte de a răspunde.

– Se spune că dacă umbli prin mlaştini şi auzi un tunet pe vreme senină, trebuie să te întorci. Spiritele mlaştinilor ţin sfat; dacă le deranjezi aventurându-te pe teritoriul lor, te vor cufunda într-un somn de cel puţin o sută de ani.

– Rip van Winkle, a spus Dupree, făcându-i pe toţi să se uite spre el. Povestirea scrisă de Washington Irving.

– Vedeţi? a spus Johnson. E o poveste, atât.

– Însă e la fel de adevărat, a continuat Dupree, că Irving a scris povestirea după ce s-a documentat asupra vechilor credinţe şi legende din munţi. Aceeaşi teamă primind nume diferite, în zone diferite, a spus privind-o pe Amaia, însă ea îşi pierduse privirea în zare, ca şi cum ar fi ascultat ceva din depărtare, fără să fie atentă la discuţia celor prezenţi.

Îşi amintea alte tunete.

– Tunetele sunt semnul clar că nu trebuie să mergem mai departe, a conchis pescarul. Credeam că ştiţi unde mergeţi, dar, când colo, ne călăuzeşte un zombie...

– E o femeie bolnavă, a intervenit tămăduitorul, victima unei răpiri, captivă zece ani şi cel mai rău este că e captivă în continuare. Nu a ales ea să fie aşa. Puţin respect, vă rog.

Pescarii şi-au lăsat privirile în jos, dar nu s-au mişcat de la locurile lor.

Tămăduitorul s-a întors şi a mers până lângă Médora.

Dupree i-a măsurat cu privirea pe pescari, a plescăit nemulţumit şi li s-a adresat ca şi cum şi-ar fi pierdut răbdarea:

– Nu contează, plecaţi, dacă asta vreţi, aşteptaţi-ne la barcă. Nu mai putem pierde timpul, viaţa unor fetiţe depinde de cât de repede ne mişcăm.

– Nici vorbă, a intervenit Charbou, care nu scosese un cuvânt până atunci. Dacă-i lăsăm pe ăştia doi mototoli speriaţi să se ducă la barcă, în clipa când va tuna din nou vor fugi mâncând pământul şi ne lasă cu buzele umflate.

Dupree i-a privit întrebător pe cei doi pescari, dar amândoi şi-au ferit privirea.

– Îmi pare rău, prieteni, dar trebuie să continuaţi, nu mai puteţi da înapoi, a spus Bull, punând capăt discuţiei.

– Suntem arestaţi sau ce? a întrebat Clive.

– Nu, a răspuns Charbou. Dar dacă insistaţi să rămâneţi aici, vă leg cu cătuşele de copacii ăştia plini de furnici de foc şi atunci nu aveţi decât să aşteptaţi până ne întoarcem.

Au început să înainteze, cu chiu, cu vai.

Pajiştea se sfârşea brusc, mărginită de arbuşti stufoşi, care formau o barieră naturală, de două ori mai înaltă decât un stat de om. Încă un tunet a răsunat deasupra lor, exact în momentul când au ajuns la gardul viu. Pescarii s-au uitat îngroziţi unul la celălalt. Médora s-a strecurat printre ghimpii care i-au zgâriat pielea, iar toţi ceilalţi au urmat-o. După câţiva paşi, s-au trezit în faţa unui gard de sârmă care împrejmuia ceea ce părea să fie o proprietate imensă.

– Aveţi în faţă fosta plantaţie Le Grand Bayou, a murmurat Dupree.

Mereu în urma Médorei, au dat ocol proprietăţii. Bull i-a făcut semn lui Dupree, atrăgându-i atenţia asupra locurilor unde se aflau camere de supraveghere, dar după ce le-a văzut mai de aproape şi-a dat seama că mai toate păreau nefuncţionale din cauza furtunii. Erau acoperite de licheni şi de buruieni, iar unele zăceau într-o poziţie total nefirească pentru rolul lor de a supraveghea. Gardul era spart în mai multe locuri, poarta principală atârna scoasă din balamale, cele două bucăţi ale ei erau susţinute cu un lanţ gros, de care era prins un lacăt ce părea destul de nou. Oriunde te-ai fi uitat în jur, existau semne că întreaga zonă fusese sub ape până în urmă cu câteva ore. Médora a trecut de poartă şi s-a strecurat printre arbuştii care flancau intrarea principală. A găsit o spărtură în gardul de sârmă, suficient de mare încât să poţi trece târâş prin ea. Firava Médora s-a întins în noroi şi, târându-şi piciorul fracturat, a trecut de cealaltă parte. Pe teritoriul proprietăţii, apa ajungea până la genunchi, însă toate semnele indicau că nivelul apei fusese mult mai mare; chiar dacă scăzuse în ultimele ore, apa băltea încă pe terenul care forma o depresiune naturală, iar Amaia a fost sigură că terenul acela, în alte vremuri, fusese folosit pentru plantaţii specifice solului umed. Se putea spune că *bayou* îşi ceruse drepturile asupra terenului care-i purta numele, iar Amaia şi-a imaginat că el fusese probabil stăpânul primitiv al locului, până să vină omul să-l domesticească. Suprafaţa apei era nemişcată, întunecată şi ameninţătoare, ca o uriaşă oglindă neagră. În depărtare, se vedeau cel puţin cinci acareturi care înconjurau clădirea principală. Prima construcţie era fără etaj, dreptunghiulară, semănând

cu grajdurile vechi şi era burduşită cu canistre metalice şi de plastic, de diferite mărimi şi culori. Nu era nimeni acolo.

Pe măsură ce înaintau, senzaţia că proprietatea fusese abandonată în grabă căpăta tot mai multă forţă. Nu se mai vedea nici o altă maşină, în afară de un Jeep cu capota ridicată. După ce s-au apropiat, au observat că motorul era acoperit cu noroi. Dar chiar şi aşa, au dat ocol, cu mare atenţie, acareturilor, mergând de-a lungul gardului, acolo unde arbuştii înalţi îi apărau de eventualele priviri ale cuiva din casă. Bill şi Bull au luat-o într-acolo, târându-l după ei pe unul dintre pescari, iar Johnson şi Amaia l-au dus cu ei spre grajduri pe al doilea pescar. Ceilalţi din grup i-au aşteptat până s-au întors. Nu găsiseră nici o urmă de prezenţă umană. La capătul proprietăţii era o gheretă, probabil pentru paznici. Médora a luat-o într-acolo, urmată de Amaia, tămăduitor şi Dupree. Drumul era un chin. La fiecare pas, cizmele li se afundau în nămolul de sub apă. Amaia încerca să scape de senzaţia că cineva, sau ceva, o trăgea în adâncuri, o forţă de aspiraţie imensă care îşi cerea drepturile, o ofrandă cuvenită mlaştinii. A încercat să se calmeze, în timp ce un alt tunet a făcut ca aerul să vibreze în jur, ca de la undele unei explozii.

„Vine Doamna“, i-a răsunat corul grecesc în cap.

Au ajuns la o clădire ciudată care, văzută din apropiere, părea să fi fost abandonată de mult timp. Pe pereţii clădirii, lipsiţi de ferestre, se putea vedea că apele ajunseseră până aproape de acoperiş.

Un alt tunet a străbătut aerul şi a început să plouă cu picături mari ce se revărsau din cerul care continua să fie la fel de strălucitor şi ceţos ca până atunci. Ploaia era călduţă şi în mai puţin de treizeci de secunde i-a udat pe toţi până la piele.

„Vine.“

61. FATALITATE

Elizondo

Când Amaia Salazar avea doisprezece ani, s-a pierdut în pădure timp de şaisprezece ore. Au găsit-o în zorii zilei, la treizeci de kilometri, în direcţia nord, de poteca de la care se abătuse. De câte ori era întrebată, răspundea că nu-şi mai amintea mare lucru. Dar era capabilă să vorbească detaliat despre fiecare dintre emoţiile şi senzaţiile, sentimentele şi temerile pe care le simţise cât timp a stat în pădure. Mai întâi panica, atunci când şi-a dat seama că se rătăcise. Apelul la bunul-simţ care-i spunea că avea să regăsească poteca. Apoi a trebuit să admită că se pierduse, exact ca personajul principal dintr-una dintre poveştile întunecate ale fraţilor Grimm. Îşi amintea cu claritate de tunet, sfâşierea cerului cenuşiu, învăluit în ceaţă lăptoasă, pe care nu se vedea nici urmă de norii negri, aducători de ploaie, pe care orice amator de drumeţii ştia să-i identifice şi să se teamă de ei. Îşi amintea copacul, furtuna, acea prezenţă, casa şi bărbatul.

Era o dimineaţă răcoroasă, de sfârşit de iarnă. Ar fi putut fi una ca oricare alta, dar nu a fost aşa. Pe coastele dealurilor împădurite, ceaţa deasă curgea ca apa înspumată dintr-o cadă. Maşinile parcate una după alta la marginea şoselei, la locul de întâlnire, nu departe de poligonul de tragere. Bucuria drumeţilor, ca şi cum de la ultima lor întâlnire nu s-ar fi scurs doar o săptămână, ci mult mai mult timp. Primii kilometri străbătuţi în tăcere, sunetul bocancilor pe pământul tare al potecii. Încă se mai vedeau urmele bălţilor de la ultima ploaie şi, pe alocuri, erau acoperite cu aurul stins al frunzelor, care cădeau pe neaşteptate, ca nişte confetti, asupra drumeţilor.

Umblatul pe dealuri avea ceva de liturghie, mereu la fel şi totuşi mereu altfel, ceea ce o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost pe pilot automat, să viseze şi să se odihnească mai bine decât oriunde. În dimineţile umede şi reci din copilărie, de hainele ei de lână se prindeau picături de ploaie şi atârnau acolo, ca şi cum hainele i-ar fi fost împodobite cu perle strălucitoare. În prima oră, drumeţii abia dacă schimbau câteva vorbe. Erau concentraţi la fiecare pas, să găsească ritmul potrivit, să respire pe nas aerul rece din Baztán, care se transforma în abur când îl expirau prin fular. Ceea ce îi oferea ocazia de a merge şi atât. În faţă, auzind paşii celor din urma ei, sau rămânând în spate, lăsându-i să se îndepărteze suficient de mult încât să aibă senzaţia că e singură. Mereu la fel şi niciodată acelaşi, nu şi-ar fi imaginat vreodată că îi va plăcea atât de mult şi nici că

într-o zi, care era astăzi, va trebui să-şi ia rămas-bun de la el. Pădurea o legăna, o adormea la sânul ei alungându-i temerile, neliniştea constantă, ruşinea şi, mai ales, gândul de care nu reuşea să scape nici ziua, nici noaptea şi care o lăsa în pace numai acolo, se retrăgea în împărăţia lui întunecată, făcând-o să se simtă liberă, stăpână, patroană trufaşă şi servitoare umilă a frumuseţii pădurii.

Ar fi putut fi o dimineaţă ca oricare alta, însă a fost ultima. Urma să plece şi îi părea rău numai după pădure şi după Ipar. Mătuşa ei avea să o viziteze, dar la pădurea ei nu avea să se mai întoarcă mult timp şi să-l ia cu ea pe Ipar era imposibil. De fiecare dată când se gândea la asta, ochii i se umpleau de lacrimi. Se oprea, îngenunchea şi îmbrăţişa câinele, cufundându-şi năsucul în blana deasă de pe gâtul lui. Iar el, ca şi cum ar fi presimţit că trebuiau să se despartă, se lăsa îmbrăţişat precum cel mai bun prieten şi îi lingea lacrimile de pe faţă. A făcut multe fotografii cu Ipar: lăsându-se îmbrăţişat, alături de ea, mergând în faţă pentru a explora poteca pe unde urmau să treacă, privind-o fascinat, ca un ţicnit, cu limba scoasă de-un cot şi cu ochii plini zâmbet; sau, cum îi plăcea cel mai mult: împietrit, foarte liniştit, ascultând cu atenţie sunetele ce răzbăteau din partea întunecată a pădurii şi îl făceau să mârâie, avertizând pe oricine să nu se apropie. Amaia a lăsat grupul să se depărteze de ea, pentru a-şi închipui mai uşor că nu era nimeni pe potecă. După câţiva paşi, o strălucire albă i-a atras atenţia. O primulă atât de pală încât părea că moare de frig, poate prima din acel an, s-a gândit fetiţa, simţindu-se privilegiată, ca şi cum pădurea ar fi vrut să-i facă un cadou special în ziua despărţirii. Ipar, atras de curiozitatea ei, a amuşinat floarea, făcând-o pe fetiţă să râdă, dar numai până când a observat că Ipar rupsese floarea cu botul lui.

– Bestie ce eşti!

A îngenuncheat, l-a dat la o parte pe Ipar şi a încercat să îndrepte floarea în veşteda ei coroană de frunze. Dar a fost degeaba, floricica fragilă era desprinsă cu totul de tulpină. A ţinut-o între degete, uitându-se la Ipar cu un amestec de supărare şi indulgenţă, până când a văzut copacul. Rotund şi maiestos, trunchiul său strălucea de umezeala dimineţii ca o rochie de mătase pe şoldurile unei doamne impunătoare.

Amaia şi-a ridicat privirea pentru a verifica dacă încă mai vedea grupul din locul în care se afla. A părăsit poteca şi s-a văzut nevoită să ocolească o grămadă de crengi de fag căzute şi un zid de ferigi, care păzeau, ca nişte santinele, accesul la cărarea spre copacul maiestuos. Era magnific într-un fel primitiv, natural, străvechi. Amaia l-a privit copleşită de măreţia lui, de strălucirea frunzelor ca de jad, ce păreau scăldate de rouă, asemenea trunchiului. A contemplat fermecată cum umbra şi liniştea de

sub crengile lui creau o zonă protectoare unde aerul era nemişcat, dulce şi prăfos. Rădăcinile ieşeau din pământ, mari şi unduitoare ca formele unei femei, se prelungeau la picioarele fetiţei într-o ţesătură rezistentă şi armonioasă ce înconjura copacul ca o mandală impecabil desenată. Mânată de un impuls, s-a aplecat şi a pus între rădăcini floarea pe care încă o mai ţinea în palmă. A rămas acolo, aşteptând ca autoritatea protectoare a femeii-copac să o legene timp de... Nu va şti niciodată cât timp a stat acolo, uitându-se vrăjită la copac. Însă îşi amintea că un tunet a făcut-o să-şi dea seama că se întâmpla ceva ciudat. Ochii o dureau de la lumina strălucitoare ce răzbătea printre frunze şi a auzit mârâiturile câinelui ei ca de la mare depărtare. Încercând să se desprindă din contemplarea fermecătoarei Doamne, şi-a lăsat capul în jos şi atunci a simţit cum ameţeala punea stăpânire pe ea. S-a aşezat pe jos şi, cu genunchii ridicaţi, s-a uitat fix la sol, printre picioare, până când a simţit că ameţeala trecuse. Şi-a înălţat încet capul şi l-a văzut pe Ipar lătrând furios spre desiş. Făcea câţiva paşi în faţă, apoi se retrăgea până lângă ea, pentru ca apoi să se îndrepte din nou spre desiş, în semicerc, ca şi cum făpturile care-i pândeau din adâncul pădurii i-ar fi înconjurat. Amaia s-a dat înapoi câţiva paşi, până a ieşit de sub coroana copacului şi a privit spre cer. Ea şi mătuşa îl numeau „din ceaţă închegată". Un cer cenuşiu, cu nori la înălţime medie, care îmbibau aerul de umezeală şi te împiedicau să vezi soarele. A mijit ochii şi a auzit un nou tunet. A aruncat o privire în jur şi atunci şi-a dat seama cât de mult se îndepărtase de potecă. Chiar dacă ar fi fost gata să jure că intrase în pădure numai vreo zece–doisprezece metri, totuşi, din locul în care se afla nu reuşea să vadă poteca. L-a chemat pe Ipar lângă ea şi s-a îndreptat spre cărare, încercând să meargă pe unde venise, dar cărarea dispăruse. S-a întors la copacul-femeie şi a încercat să meargă cu spatele, în timp ce-şi ţinea privirea fixată asupra locului care o atrăsese. S-a îndepărtat până când abia se mai zărea, dar nu a reuşit să găsească poteca. Speriată, a revenit la copac.

– Unde e, Ipar? l-a întrebat pe câine.

Însă Ipar îşi concentra toată atenţia la înaintarea a ceea ce mişuna în adâncul pădurii. O privea scurt, ca să vadă unde este, apoi, lătrând furios, se mişca înainte şi înapoi.

Încă un tunet a răsunat ca o bombă, făcând să vibreze pământul de sub picioarele ei. Amaia şi-a înălţat privirea, dar nu a văzut altceva decât mantia aceea de pâclă din înalt care nu te lăsa să vezi cerul.

Colegii ei de drumeţie şi-au dat seama de absenţa ei la zece dimineaţa, când s-au oprit pentru gustare. Şefului de grup, Javier Atienza, i-a luat

vreo opt minute pentru a sta de vorbă cu cei cincizeci de oameni de care răspundea, dintre care cei mai mulţi erau părinţi cu copii şi făceau parte cu toţii din organizaţia Aranza, o comunitate de iubitori de drumeţii. Locuiau aproape toţi în Pamplona, oraşul din apropiere, chiar dacă, la fiecare sfârşit de săptămână, foloseau drept punct de plecare micuţa localitate Elizondo, de unde o porneau pe dealuri, conduşi de un alpinist care, după ce în tinereţea lui făcuse vreo trei–patru vârfuri de opt mii de metri, acum îşi dedica viaţa încercării de a creşte interesul tinerilor pentru drumeţii.

Atienza şi-a trecut mâna aspră peste faţa ridată şi a înjurat cu voce tare, frustrat de faptul că nu fusese mai atent. De obicei era atent, mai ales că Amaia era singura fetiţă care venea cu ei neînsoţită. Mătuşa ei, pe care o cunoştea de pe vremea când amândoi erau tineri, i-o dăduse în grijă, pentru că operaţiile recente la genunchi o împiedicau să mai urce. I-a mărturisit că se simţea vinovată pentru că o tot bătuse la cap pe fetiţă să iasă din casă şi tocmai acum, când se hotărâse, ea nu putea să o însoţească. Atienza a liniştit-o, i-a promis că va sta cu ochii pe ea, că fetiţa o să se simtă bine, avea să descopere locuri de o frumuseţe extraordinară şi să-şi facă prieteni. Javier şi-a zis că nimerise două din trei. Tăcută şi solitară, totuşi se vedea pe ea că se simţea bine, cu aparatul foto mereu la gât, fotografia fluturi, ciuperci, flori... Bucuria ei era evidentă, dar ezita să-şi facă prieteni. Evita compania celorlalţi şi mergea cu câţiva metri mai în faţă sau mai în spate. În timpul primelor drumeţii, unii s-au arătat curioşi în privinţa ei, câteva fetiţe au încercat să intre în vorbă cu ea, unii părinţi au invitat-o să stea cu ei când se opreau ca să mănânce. Dar Amaia căuta un copac mai retras, se sprijinea cu spatele de el, scotea din rucsac sendvişul pregătit de mătuşa ei şi-l mânca stând cu privirea pe coroanele copacilor. El îi dădea pace, ştia că există nenumărate modalităţi de a te apropia de pădure, iar unii, privilegiaţii, o făceau aşa, în tăcere, ca şi cum s-ar fi împărtăşit, ca şi cum ar fi auzit o voce care, în ciuda hăţişurilor, le şoptea nişte cuvinte numai de ei înţelese. Era convins că, odată cu trecerea anilor, Amaia avea să ajungă una dintre acele persoane, demne de toată admiraţia, care preferă să facă drumeţii singure şi în relaţia lor solitară cu pădurea îşi găsesc un soi de fericire indescriptibilă ce se reflectă pe chipurile lor când se întorc acasă, strălucind de lumină, de parcă ar fi avut parte de o minune.

Cineva şi-a amintit că ultima dată când o văzuse fusese în jur de nouă dimineaţa. Nu puteau fi siguri, pentru că Amaia obişnuia să rămână în urmă pentru a fotografia orice îi atrăgea atenţia din ambele laturi ale potecii. Ştiind asta prea bine, Atienza îşi tot întorcea capul după ea, până când o vedea venind în fugă, ţinând aparatul de fotografiat ca să nu se

lovească cu el şi alăturându-se din nou grupului. Era destul de sigur că o văzuse reintegrându-se grupului cel puţin o dată. Înainte de prânz, o echipă condusă de tatăl ei a pornit să o caute. I-au strigat numele pe păşuni şi în adâncul pădurii, au scotocit pâraiele şi cascadele, grotele şi scorburile copacilor, stânile şi cabanele, foişoarele vânătorilor, râpele... Singurele răspunsuri au venit din partea tunetelor răsunând din cerul acela ciudat de alb. Apoi s-a lăsat seara, iar Juan Salazar a fost cuprins de indignare când voluntarii s-au retras, oarecum mulţumiţi că aveau un motiv să o facă. O fetiţă e o fetiţă, dar aceea era o fetiţă ciudată, fiica familiei Salazar, cea care nu vorbea cu nimeni şi nu avea prieteni. În plus, tunetele căzând dintr-un cer fără nori erau de rău augur. Semn evident că stăpâna furtunilor se întorcea la Baztán.

Juan Salazar le-a mulţumit că îl ajutaseră să-şi caute fiica. Bărbaţii au murmurat câteva cuvinte de regret şi de îmbărbătare, apoi s-au întors la casele lor, ruşinaţi, fără îndoială. Salazar a continuat căutarea, împreună cu vreo şase vânători, câţiva ciobani, poliţiştii din Elizondo şi Javier Atienza, care, chinuit de vină şi palid ca un mort, refuzase să mai bea sau să mai mănânce până când aveau să o găsească pe fetiţă. La opt seara, întunericul era deplin. Atunci a izbucnit furtuna.

Ipar mai avusese parte de alte furtuni. Nu-l speria zgomotul tunetelor, nici lumina fulgerelor, însă îl îngrijora ce se ascundea în adâncul pădurii. Ploaia îngheţată cădea peste Amaia. Fetiţa s-a ghemuit tremurând sub gluga gecii îmbibate de ploaie. Apa curgea, ca printr-un jgheab, pe mâna învineţită de frig, înfundată în blana de pe gâtul lui Ipar. Nu se zărea nimic, în afara momentelor în care fulgerele brăzdau cerul, iluminând bezna. Atunci, ca şi cum ar fi căpătat puteri noi, Amaia îşi relua mersul pe cărarea întipărită în minte în acele străfulgerări de lumină. Ipar simţea că fetiţa era foarte obosită. Uneori, ca acum, se dădea bătută şi se aşeza pe jos ca să se odihnească şi atunci el se apropia, ca să-i ţină cald, simţind cum temperatura corpului îi scădea şi inima îi bătea mai rar. Amaia închidea ochii, îl îmbrăţişa, se sprijinea de gâtul lui şi aţipea, dar numai câteva secunde, după care se trezea speriată şi agitată. Ipar ştia că nu era bine să doarmă în ploaie, dar când se porneau din nou la drum, fetiţa alegea direcţia greşită, oricât de mult încercase el să o ghideze ca pe o oaie rătăcită, şi alegea de fiecare dată să se îndrepte spre nord, de parcă ar fi ascultat de făptura întunecată ce se ascundea în adâncul pădurii şi care, pe nesimţite, continua să-i ghideze Amaiei paşii. Ipar nu

prea avea ce să facă în afară de a rămâne alături de ea, ciulind urechile la mişcările din desişuri, mârâind şi lătrând din când în când, pentru a-l avertiza pe cel care le dădea târcoale că nu se poate apropia, cel puţin nu atât timp cât el, Ipar, era acolo.

62. LE GRAND BAYOU

Mlaştinile
Miercuri, 31 august 2005

Dând ocol proprietăţii, au găsit intrarea. Uşa era larg deschisă, dar, spre deosebire de celelalte acareturi, aceasta era sprijinită cu o creangă. Imediat ce au trecut pragul, Médora s-a ghemuit lângă perete, ca un şoricel. Ca şi cum ar fi fost hărţuită de amintiri, privea îngrozită pereţii decoraţi ai casei. Capetele împăiate de pume, mistreţi, caimani şi crocodili zăceau pe suporturile lor de la jumătatea peretelui până aproape de tavan, acolo unde se vedeau urmele lăsate de ape. Părul animalelor era mâncat de molii şi mat de la scurgerea timpului şi chiar dacă arşiţa din ultimele zile îl uscase, părea să stea lipit de capetele animalelor, plin de lut şi mizerie, făcându-le să pară răpciugoase şi bolnave într-un mod respingător. Existau două mese mari, înconjurate de bănci răsturnate. Numai tăbliile se iţeau din apă, dar şi ele erau acoperite de nămol. Linia apei era acum exact sub cele şase ferestre pătate cu noroi. În comparaţie cu lumina strălucitoare de afară, încăperea părea întunecată. Geamurile rezistaseră ca prin minune, chiar dacă erau atât de pline de noroi încât lumina abia trecea prin ele. La jumătatea încăperii se vedeau grinzile care susţineau tavanul; cealaltă jumătate era ocupată de o supantă la care ducea o scară cu două rampe. Uşa din capul scărilor era deschisă; de acolo le-a ajuns la urechi, în ciuda răpăitului ploii pe acoperiş, sunetul inconfundabil al unei melodii fluierate. Aproape imediat, fără ca ei să apuce să-şi revină din surpriză, în capul scărilor a apărut un bărbat. Era gol de la brâu în sus, mergea cu spatele şi tot aşa a început să coboare scara, târând ceva ce părea a fi o prelată care se lovea sec de fiecare treaptă. Cu armele îndreptate spre el, toţi aşteptau semnalul lui Dupree. Médora a început să urle, ţipătul ei a fost ca al unui animal prins în capcană, în timp ce se mişca spasmodic, de parcă ar fi vrut să scape sau ar fi fost în agonie. Omul de pe scări s-a oprit din fluierat, s-a întors spre ei şi a lăsat din mâini capetele prelatei, dezvelind astfel cadavrul unei tinere cu părul lung şi negru, împletit în codiţe, care a continuat să alunece pe scară din inerţie, cu capul bufnind la fiecare treaptă; părea că, într-un fel, îl urmărea pe sechestratorul ei. Acesta a încercat, în primul moment, să urce spre supantă, însă cadavrul alunecând pe trepte îi bara drumul. Jason Bull şi unul dintre pescari au tras, dar amândoi au greşit ţinta. Bărbatul se mişca extrem de rapid; şi-a scos arma prinsă la cureaua pantalonilor şi a tras de mai multe ori,

nimerind animalele moarte în urmă cu decenii şi făcând ca părul lor mat să zboare închipuind un arc de cerc, odată cu rumeguşul şi talaşul ce cădeau ca o ninsoare peste Médora. Bărbatul s-a repezit pe trepte în jos, dar înainte de a ajunge la rampa de jos a scării, pe podest, Charbou l-a interceptat aruncându-se asupra lui; balustrada s-a rupt şi amândoi au căzut la un metru de apă. Au început să se lupte corp la corp, printre ţipetele celorlalţi, care încercau să ţintească spre bărbat, cerându-i să se predea. S-au auzit mai multe împuşcături, amortizate de apa mâloasă, apoi bărbatul a rămas nemişcat peste Charbou, care l-a împins la o parte şi apoi s-a îndepărtat de zona în care sângele începea să coloreze apa întunecată.

Médora încetase să mai ţipe. S-au întors spre ea şi au observat că tămăduitorul îi acoperise capul cu jacheta lui. Părea că asta o liniştea. Stătea nemişcată, lipită de perete, susţinându-se cu greu pe picioarele osoase. Semăna cu o pasăre mare, râioasă şi jumulită, acoperită cu o glugă. Dar se calmase. Se clătina înainte şi înapoi, scoţând sâsâitul acela de ţeavă spartă. Pansamentul era murdar şi o pată maronie marca locul rănii deschise.

– O, Dumnezeule! a exclamat tămăduitorul.

A alergat spre ea şi a reuşit să o prindă exact în momentul în care picioarele au lăsat-o. Stând în genunchi în apă, tămăduitorul şi-a trecut un braţ în jurul umerilor scheletici ai Médorei, chinuindu-se să-i ţină capul deasupra nămolului. Cu cealaltă mână încerca să oprească hemoragia, care, ca o pată de cerneală roşie, se extindea pe ţesătura udă a acelei absurde cămăşi de noapte înflorate. Tămăduitorul dădea din cap neputincios în faţa unei asemenea nedreptăţi, privindu-i chipul devorat de moarte, un chip pe care chiar atunci, la sfârşit, o minunată, chiar dacă stinsă, lumină a început să strălucească în ochii muribunzi ai acelei copile căreia i se furase viaţa. Médora nu ţipa, nu striga, dar şi-a mişcat buzele ca şi cum ar fi încercat să spună ceva. Răpăitul ploii pe acoperiş l-a obligat pe tămăduitor să-şi apropie urechea de buzele ei ca să o audă. Trupul i-a alunecat din braţe, iar abdomenul Médorei s-a scufundat în apa murdară. Dupree şi Bull au îngenuncheat lângă tămăduitor, ajutându-l să susţină la suprafaţa apei capul şi bietele oase ale tinerei. Tămăduitorul i-a pus o mână pe frunte şi cealaltă pe piept, rostind încontinuu incantaţii. S-a aplecat din nou, aproape că şi-a lipit faţa de gura înspăimântătoare a fetei în încercarea de a auzi ce spunea. A continuat să se roage pentru ea, chiar şi după ce puţina lumină din ochii ei se stinsese pentru totdeauna.

Dupree i-a ajutat să o întindă pe una dintre mese, fără să-şi ia ochii de la scară. Corpul fetei se oprise aproape la începutul scărilor; unul dintre

picioare îi alunecase într-o parte făcând ca trupul să se răsucească şi să rămână înţepenit între cei doi stâlpi ai balustradei.

Bull a şoptit:

– Dacă ar mai fi cineva acolo, sus, cred că ar fi apărut deja.

– Cu condiţia să fie înarmat, a precizat Charbou.

S-au înţeles din priviri şi au urcat scara, unul după altul, trecând în viteză pe deasupra cadavrului fetei. Când au ajuns pe palierul de sus, s-au postat de o parte şi de cealaltă a uşii. Cu armele în faţă, s-au uitat pe rând în cameră, apoi au intrat. Bull a ieşit imediat.

– Liber. E un tânăr mort şi... Dupree, mai sunt câteva fetiţe aici, sus. Ar fi mai bine ca ei să nu urce, a spus făcând un gest care i-a cuprins pe pescari şi pe tămăduitor.

Erau cinci victime, toate fete. Amaia şi-a zis că aveau între doisprezece şi şaisprezece ani. Trecuseră ore de când apa începuse să scadă şi chiar dacă încă se mai vedeau urmele ei aproape de tavan, totul în jur se uscase. Totuşi, hainele şi părul lor păstrau acel aspect scorţos a ceva ce se usucă după ce a fost îmbibat cu apă, ca un cearşaf pus la uscat şi smuls de furtună de pe sfoară, un cearşaf care mai apoi se usucă şi pare ca de carton aruncat în praf, printre pietre. Căldura era asfixiantă; intrând în încăpere, au avut impresia că intră într-un cuptor. Umiditatea din mlaştini şi de la parter dispăruse cu totul, înlocuită de o dogoare ca de foc, uscată şi devoratoare. La intrare şi în mijloc, camera era destul de înaltă încât un om de statura lui Bull sau Charbou să poată sta drept; în rest, tavanul urma forma acoperişului, obligându-i să se aplece şi chiar să se lase pe vine. Risipite prin cameră, se vedeau vreo şase saltele rupte pe alocuri din care se iţea umplutura de paie, o masă mare căreia îi lipsea un picior şi o lampă cu petrol, aprinsă, ce atârna lângă uşă, prinsă într-un cârlig. Nu exista nici o fereastră şi nici o altă sursă de lumină. Şi-au îndreptat lanternele spre corpuri.

Jason Bull s-a apropiat de un perete şi s-a sprijinit de el.

– Vă simţiţi bine? i-a şoptit Amaia trecând pe lângă el.

Bull şi-a lăsat privirea în jos.

– Nu. Cum să mă simt bine? Cinci fetiţe.

Dupree l-a privit.

– Şase, cu cea de pe scară; o ducea undeva, probabil că începuseră să cureţe locul, a spus, arătând spre cadavrul tânărului ce zăcea lângă uşă. Alunecase de-a lungul peretelui, până ce rămăsese aşezat în fund şi era evident că murise de puţine ore. S-au certat din cine ştie ce motiv, probabil pe tema fetelor moarte. Cred că l-a omorât individul de afară.

Charbou a cercetat cu privirea fiecare cadavru.

– Există vreo modalitate de a afla dacă printre ele se află surorile lui Jacob? Le putem identifica după vreun semn distinctiv?

Johnson a scos un soi de mârâit din care se înţelegea că nu se simţea în apele lui.

– Sunt surorile şi fiicele cuiva. Ce mai contează? Sunt moarte de mai bine de patruzeci şi opt de ore. Nu pot şti exact de câte. Probabil că s-au asfixiat de căldură. Nu le-au lăsat nici mâncare, nici apă, a spus privind roată în jur. Temperatura a fost extrem de ridicată după trecerea furtunii, ceea ce a accelerat descompunerea cadavrelor, iar asta îngreunează stabilirea exactă a orei morţii.

– Din noaptea uraganului Katrina, a spus Dupree. S-a aplecat asupra cadavrului şi l-a privit pe Johnson. Daţi-vă la o parte.

Johnson a făcut un pas în spate şi Dupree a întors cadavrul cu faţa în sus. Avea în jur de treisprezece ani. Pielea întunecată; părul negru şi creţ îi ajungea până la umeri. Purta un tricou roz cu dungi roşii, lipit de sânii ce începuseră să se rotunjească. În ochii ei nu mai rămăsese nici măcar o umbră de viaţă; un văl albicios îi acoperise cu cruzime. Cu grijă, Dupree şi-a pus palmele una peste alta peste abdomenul fetei şi a apăsat ca şi cum i-ar fi făcut un masaj cardiac. Gura fetiţei s-a întredeschis şi s-a auzit un soi de suspin, iar printre buze i-a ieşit o peliculă de spumă alb cu roz.

Bull şi Charbou şi-au acoperit nasul şi gura încercând să scape de duhoare.

– S-au înecat aici, a spus Dupree.

Charbou şi-a lăsat o mână pe umărul lui Johnson. Tonul său a sunat surprinzător de dur în comparaţie cu gestul.

– N-am vrut să spun că victimele astea nu contează, dar, cum nu există o modalitate de a şti exact de când zac aici, m-am gândit că măcar în cazul surorilor lui Jacob ştim că au fost răpite de la Nola în noaptea uraganului Katrina. Din câte ştiu, am ajuns aici pe urmele lor şi mi-ar plăcea să am măcar o dovadă că ele sunt în continuare în viaţă.

Johnson s-a ridicat şi l-a privit plin de tristeţe.

– Aveţi dreptate. Jacob mi-a spus că Ania era pedepsită pentru că-şi vopsise părul în casa unei prietene, fără acordul părinţilor. Îşi făcuse nişte şuviţe blonde. Toate aceste fetiţe, inclusiv cea de pe scară, au părul negru.

– Mulţumesc, i-a spus Charbou.

Johnson a făcut un gest prin care aproape că-şi cerea scuze pentru ce urma să spună.

– Nu ştiu de câte fetiţe s-a debarasat deja omul care fluiera.

Amaia mersese în capătul încăperii, înaintase pe vine pentru a ajunge până în zona în care tavanul cobora de tot. A contemplat de acolo

întreaga scenă. Saltelele, îmbibate cu apă, nu se mişcaseră foarte mult de la locul lor de lângă perete, pe când trupurile fetelor erau îndreptate în toate direcţiile. Nu erau una lângă alta, aşa cum se presupune că ar fi stat dacă le-ar fi fost teamă, şi cu siguranţă că le fusese. A revenit în mijlocul camerei şi a atins cu mâna urma de pe perete a nivelului maxim la care ajunsese apa.

– S-au urcat pe masă, a spus Amaia, ridicând colţul mesei pentru a o menţine în poziţie dreaptă. Trebuie să se fi simţit îngrozite când apa a început să pătrundă în încăpere. Bezna le învăluia. Nu există nici un fel de combustibil pentru lampă, aşa că probabil a adus-o bărbatul care fluiera. Au stat aici, pe masă, simţind cum furtuna zgâlţâia casa, pe întuneric, simţind cum apa le ajunge la glezne, la şolduri, la piept. Îngrozite. Ţinute prizoniere de un om şi zguduite de furtună.

„Vine".

– Pentru o fetiţă, e greu de ştiut care dintre cei doi vrea să-ţi facă rău şi care vrea să te salveze.

63. PĂDUREA ŞI STĂPÂNUL EI

Elizondo

Ipar mergea alături de fetiţă. Ea tăcea de ceva vreme, ceea ce era ciudat, pentru că de obicei vorbea mereu cu el. Simţea că e obosită, epuizată după felul în care tremura şi după bătăile inimii care scăzuseră odată cu temperatura.

Ultima dată când se opriseră pentru a se odihni, Ipar se lipise de ea pentru a-i ţine cald, în timp ce fetiţa se sprijinise de el, fără a mai avea puterea de a-l îmbrăţişa. Rămăsese aşa mult timp, aţipind şi trezindu-se la fiecare tunet, dar numai pentru a cădea din nou în letargia aceea periculoasă. Ipar a lătrat până când ea s-a trezit şi apoi a împins-o cu botul pentru a o face să se ridice în picioare. Un evantai de raze a iluminat cerul arătându-le o potecă ce şerpuia alături de ei.

– Hai, Ipar, a şoptit Amaia cu un firicel de voce.

Au început să coboare costişa printre pâlcurile de arbuşti ce înconjurau pădurea. Ipar a întrezărit din nou prezenţa ascunsă care-i însoţise tot drumul. Mergea înaintea lor, se făcea una cu bezna ca să-i aştepte. Imediat ce au început să meargă, emisarul acela s-a pus şi el în mişcare.

Atunci Ipar a auzit un şuierat venind din adâncul pădurii de nepătruns. A ciulit urechile şi a ascultat din nou, pentru a fi sigur. Îi chema. Fetiţa se chinuia să înainteze, dar era epuizată şi Ipar o împingea cu botul, ghidând-o prin întuneric, spre adâncul pădurii.

Dacă până atunci crezuseră că era beznă, că nu vedeau nimic, frunzişul des le-a arătat că se înşelaseră. Cu fiecare pas, pădurea se făcea tot mai deasă, înghiţind până şi lumina fulgerelor care brăzdau cerul, însă, în acelaşi timp, copacii atât de apropiaţi unii de alţii încât ploaia abia străbătea prin frunziş le-au oferit şi un soi de veşmânt, ba chiar, împiedicând vântul să bată, le-au oferit senzaţia că în desiş era ceva mai cald. Deocamdată, emisarul se oprise la liziera pădurii, ca un neavenit la porţile palatului. Ipar a găsit câteva locuri ceva mai uscate şi mai primitoare, ca un covor de frunze şi muşchi. A călăuzit-o pe fetiţă într-acolo, iar ea, ca şi cum ar fi ajuns acasă, s-a prăbuşit pe patul pădurii. Ipar s-a aşezat lângă ea, în întuneric. Şi atunci a simţit cu limpezime. A fost surprins că nu-i simţise mirosul mai devreme, dar în aer pluteau atâtea mirosuri de pădure, de ciuperci, de fructe sălbatice, de pământ, de frunziş. Toate mirosurile pădurii se combinau armonios în mirosul acela. *Basajaun*. Cu siguranţă fusese acolo tot timpul, pentru că l-a intuit ca şi

cum şi l-ar fi amintit, o figură respectată şi îndepărtată, care se contopea cu timpul. Ipar era un câine ciobănesc, fiu de câini ciobăneşti, aşa că intuia oarecum că mai avusese de-a face cu el şi mai înainte. Nu avea cum să ştie dacă îl cunoscuse el însuşi sau, ca atâtea alte lucruri pe care le ştia şi le simţea, îi fusese transmis prin genele unei stirpe de câini ciobăneşti mândri.

*

Basajaun era cu ei în pădure şi era liniştit, spre deosebire de herald, care mirosea a foame şi a anxietate. Se mişca lent, într-un mod maiestuos care se datora şi mărimii sale, dar, mai ales, naturii sale. Răsuflarea lui era profundă şi cavernoasă, caldă, ca sufletul său. Ipar a ştiut asta într-un mod instinctiv, visceral. Era convins că-i mai auzise cândva fluierăturile ce conţineau mesajul implicit că putea sta liniştit, că stăpânul pădurii veghea asupra tuturor.

Ipar s-a liniştit pentru prima dată de când se îndepărtaseră de potecă, simţind cum pădurea îl îndemna să respire liniştit printre arborii săi, însă nu se putea încrede pe deplin: fetiţa se simţea rău. Amaia se culcase pe un vraf de frunze uscate, lângă un fag uriaş. Ipar, lipit de ea, încerca să-i ţină cald, dar, mai ales, să o facă să-i simtă prezenţa, pentru că simţea cum fetiţa se agita în somn, cuprinsă de o groază care nu o lăsa să se odihnească.

Fetiţa visa. Plângea în somn.

Ipar i-a amuşinat fruntea fierbinte, nu avea nevoie să o atingă pentru a percepe fierbinţeala bolnăvicioasă emanată de trupul ei, în vreme ce ea continua să fie cuprinsă de un coşmar în care încerca să-şi îndepărteze ceva de pe faţă.

– Sunt doar o fetiţă, a murmurat prin somn.

Amaia era numai pe jumătate adormită. Îşi dădea seama că visa, însă asta nu o consola deloc; când nu dormea, era pierdută şi cumva a intuit că avea să moară din nou şi nu voia, nu voia să moară, şi asta o întrista.

Nu voia să moară, dar furtuna o speria atât de tare...

„Doamna e aici“, au răsunat vocile din capul ei.

„Mi-e frică“, le-a răspuns.

„Doamna soseşte“, i-au răspuns nemiloase lamiile.

„Mă sperie“, a spus ea pe un ton rugător.

64. CÂND ÎŢI DAI SEAMA CINE

Mlaştinile
Miercuri, 31 august 2005

Treisprezece ani mai târziu, într-o încăpere dintr-o cabană de vânătoare, gândul fetiţei şi vocea femeii s-au contopit.

– Pentru o fetiţă e greu să-şi dea seama cine vrea să o salveze când lumea întreagă pare să îi fie potrivnică.

Bull o privea tăcut, fără să înţeleagă prea bine ce voia să zică. În schimb, Charbou se uita la ea cu un amestec de fascinaţie şi extaz născut din cea mai sinceră admiraţie şi dintr-o uluire totală. Johnson a dat să spună ceva, însă Dupree l-a oprit.

– Au stat pe masă, încercând să respire cu capul deasupra apei, până când piciorul mesei a cedat şi a plutit până în partea cea mai joasă a tavanului, a spus arătând într-acolo. Fetiţele au căzut în apă, unele peste altele, îngrozite. Au rezistat până când le-au lăsat puterile, apoi s-au înecat prinse între tavanul de lemn şi apa care inunda totul. Când apa a început să scadă, corpurile au coborât odată cu ea, vlăguite şi terminate.

Bull a intervenit, de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să rupă vraja de a o asculta.

– Bănuiesc că a fost un accident, nimeni nu se deranjează să sechestreze atâtea fetiţe pentru ca apoi să le lase să se înece. Le ascundeau aici numai pentru o vreme, probabil aşa au făcut cu Médora şi cu celelalte fete, urmând ca, după câteva zile, să le mute în siguranţă în alt loc. Toată proprietatea asta arată ca un depozit imens de produse chimice. Ceea ce nu este foarte ciudat, până la urmă compania care deţine proprietatea este una farmaceutică. Nu mai există nimic altceva pe întreaga proprietate, în afară de această cabană de vânătoare, care să indice faptul că ar mai fi sechestrat şi alte fetiţe sau persoane adulte.

– Dacă ne gândim la Médora, aproape că se poate spune că au avut noroc, a zis Charbou.

Amaia s-a uitat cu tristeţe la fetiţe.

– Până la urmă, furtuna nu voia altceva decât să le scape de ceva mult mai rău, însă Doamna nu-şi controlează forţa. Aşa e ea.

Johnson a ridicat o mână cerând să se facă linişte şi şi-a înclinat puţin capul pentru a asculta mai bine. Zgomotul unei bărci cu motor s-a strecurat printre scândurile pereţilor.

– La naiba! Se întoarce partenerul lui.

Încă de la început, fuseseră de acord că bărbatul care fluiera târând cadavrul pe scară trebuia să aibă undeva cel puţin un partener. Ajunseseră la concluzia că exista un singur partener; dacă ar fi fost doi sau mai mulţi, atunci unul ar fi rămas cu el pentru a-l ajuta să scoată cadavrele. Dar era obligatoriu să mai fie cineva, aveau nevoie de un mijloc de transport pentru a muta cadavrele de acolo. Zgomotul bărcii apropiindu-se de cabană i-a făcut să fie convinşi că nu se înşelaseră, cel puţin în parte.

S-au năpustit pe scară în jos, rugându-se în gând ca nu cumva pescarii, luaţi de val, să se fi hotărât să acţioneze pe cont propriu. Clive era în cabană, lângă tămăduitor, care o veghea pe Médora, însă celălalt pescar dispăruse.

– Unde e prietenul dumneavoastră? a întrebat Bull.

– Când ne-aţi spus că partenerul putea să se întoarcă oricând, colegul meu s-a hotărât să se ascundă printre arbuştii de afară ca să-l aştepte. Ca să nu ne ia prin surprindere, ca ăsta, a spus arătând spre cadavrul care plutea lângă primele trepte ale scării.

S-au uitat alarmaţi unii la alţii. Bull şi Charbou s-au repezit la uşa de la intrare, în timp ce Dupree, Johnson şi Amaia au alergat spre una dintre ferestrele laterale. Zgomotul unei împuşcături a străbătut ploaia, ca şi cum s-ar fi luat la întrecere cu tunetele acelui cer ciudat de strălucitor. Johnson deschisese deja fereastra şi a apucat să vadă cum glonţul l-a lovit pe unul dintre cei doi bărbaţi din barca cu motor, făcându-l să cadă în apă. Era evident că fuseseră luaţi prin surprindere.

– Mama mă-sii, a exclamat Johnson.

Celălalt bărbat din barcă a lăsat timona, a luat o puşcă şi a tras, fără să ţintească prea bine, spre uşa de la intrarea în cabană. Johnson s-a gândit că ori încă nu-şi dădea seama de unde venise glonţul, ori îi văzuse deja pe Bill şi pe Charbou. Individul a avut timp să mai ţintească o dată, înainte ca pescarul să-l împuşte în abdomen. Şi-a dus mâinile la burtă şi a căzut în faţă. A scăpat arma în apă şi a rămas întins pe puntea bărcii, care a continuat să avanseze încet, până când s-a lovit de peretele cabanei. Johnson şi Amaia s-au repezit la tribord, în timp ce Bull şi Charbou urcau la babord, strigându-i individului să ridice mâinile sus. Ceea ce nu a făcut, dar era de înţeles. Omul îşi concentra toate forţele în a striga ca din gură de şarpe, în timp ce încerca să-şi ţină maţele la locul lor. Johnson observase Winchester-ul 243 pe care-l avea Clive, însă colegul său mai în vârstă avea un 300, cu care într-adevăr putea să vâneze mistreţi, după cum demonstra gaura din burta insului din barcă. Ţipetele individului s-au amestecat cu cele ale pescarilor, care începuseră să se jeluiască deodată.

– Aduceţi-l înăuntru, a ordonat Dupree, apoi s-a întors înspre pescarul ascuns printre arbuşti şi i-a strigat: Iar dumneata ieşi de acolo şi lasă trasul cu puşca şi urlatul, că ai speriat toţi mistreţii din mlaştini!

Au tras barca de-a lungul zidului lateral al cabanei până la intrarea principală. Atunci şi-au dat seama că bărbatul încetase să se mai vaite.

L-au aşezat pe bărbatul din barcă pe cealaltă masă, aproape de cadavrul Médorei. Charbou a improvizat un pansament ocluziv din câteva cârpe unsuroase găsite în barcă. A făcut o treabă destul de bună, reuşind să ţină maţele omului la locul lor şi să oprească hemoragia, însă insul, în vârstă de vreo patruzeci de ani, îşi pierduse cunoştinţa.

Tămăduitorul i-a aruncat o privire scurtă şi a dat din cap în sens negativ.

– Pot să mă rog pentru sufletul lui, trupul nu mai are leac. Pierde sânge, va muri într-o oră, poate şi mai puţin; şi va muri în chinuri, a spus, întorcându-se spre rămăşiţele pământeşti ale Médorei.

– Tămăduitorule, i-a spus Dupree pe un ton rugător, apoi l-a apucat de braţ şi l-a condus la năsălia improvizată pentru Médora. A arătat spre individul de pe masă şi a continuat: S-ar putea ca omul acesta să fie singurul care poate să ne spună unde se află fetiţele, fetiţe răpite din casa lor, ca Médora, copile care vor sfârşi ca ea dacă nu reuşesc să-i opresc pe monştrii ăştia. I-am urmărit toată viaţa; când au răpit-o pe Médora a fost cât pe ce să-i prindem, am fost atât de aproape încât l-au omorât pe fratele ei şi pe colegul meu, care a trecut prin chinuri inimaginabile. În tot acest timp am văzut cum zeci de adolescente dispăreau de acasă şi nimeni nu se interesa de ele, de soarta lor, iar acum suntem şi mai aproape de a pune mâna pe ei. Sunt şase acolo, sus, nu ştiu câte or mai fi în alte locuri, însă ştiu că dacă noi nu facem ceva, nimeni nu va face.

– Cum e posibil? a zis, dar întrebarea nu era retorică; chiar voia să ştie.

Dupree l-a privit descumpănit. Amaia a fost cea care i-a răspuns.

– Veniţi cu mine.

– Ce?

– Veniţi sus cu mine, a spus ea arătând cu mâna spre camera de sus.

Dupree a oprit-o.

– Salazar, nu ştiu dacă e o idee bună...

– Merg, a spus tămăduitorul adresându-i-se lui Dupree. Cred că amica dumneavoastră vrea să-mi arate ceva mai mult decât nişte cadavre.

Tămăduitorul a urmat-o pe Amaia în sus pe scară, iar Dupree a urcat şi el.

Lampa continua să ardă. Se precipitaseră cu toţii când auziseră barca şi nimeni nu-şi mai bătuse capul să o stingă. Împrăştia o lumină roşiatică,

insuficientă, care colora blând camera asfixiantă, creând senzaţia stranie că intraseră într-o încăpere cu păpuşi adormite. Toate cadavrele zăceau pe o parte, cu capul căzut între braţele întinse în faţă, în afară de cadavrul pe care Dupree îl întorsese cu faţa în sus pentru a constata moartea prin înec. Părul le ascundea mare parte din faţă şi era lipsit de strălucire şi aspru, ca al animalelor expuse la parter.

Amaia a luminat cu lanterna fiecare corp, unul câte unul.

– Căutăm un diavol şi cel mai mare şiretlic al său este să ne facă să credem că ceea ce avem în faţa ochilor nu este ceea ce pare a fi. Genul acesta de prădător e capabil să-şi exercite munca lui macabră timp de ani în şir, cu mare discreţie, ascunzând urmele sale sau ale cadavrelor de victime, făcând într-aşa fel încât să pară că e vorba despre dispariţii, accidente, sinucideri sau că au fugit de acasă, alegându-şi victime cu un grad înalt de risc, persoane a căror dispariţie poate să treacă neobservată, sau să nu i se acorde importanţă, din cauza situaţiei lor de oameni ai nimănui, excluşi social. Negrese adolescente, frumoase, puternice şi sărace. Genul de fată care ar fi norocoasă dacă ar avea o familie care să se ocupe de ea, genul de fată de care nimeni nu se miră că fuge de acasă, fuge pentru că nu vrea să meargă la şcoală sau pentru că părinţii nu o lasă să iasă cu băieţi şi să se întoarcă târziu acasă. Adolescente care poate că nu s-au înţeles bine cu mama lor, ori s-au certat frecvent cu tatăl lor, aşa că, într-un fel, deja erau ca şi plecate. Fete neascultătoare, care-şi vopsesc părul fără să ceară voie şi sunt pedepsite zilnic, care se poartă urât şi insuportabil. Tot satul, tot cartierul ştie situaţia lor. Uneori merg singure pe stradă, se despart de grup pentru că le place să fie singure... Genul de fată care poate să dispară în timpul unui uragan, luată de ape, sau într-o pădure, când e furtună. Genul care îngroaşă numărul victimelor totale, privite cu milă, dar fără interes real şi fără ca autorităţile să sape puţin mai adânc pentru a vedea ce s-a întâmplat de fapt. De ce ar face-o? Oricum, acele fete ar fi sfârşit prin a fugi de acasă, prin a dispărea. Omul nostru răpeşte numai scursurile societăţii. Acest tip de monstru nu are de gând să se lase prins, este capabil să joace perfect toată viaţa rolul său de cetăţean onorabil, nu-şi doreşte faimă, ştie care-i este locul în lume. Este un diavol la vânat de suflete, pe care nu numai că le prinde, dar le mai şi închide într-o cabană, ca pe nişte trofee după o partidă de vânătoare, iar asta e numai începutul a ceea ce le aşteaptă... Vă imaginaţi câţi dispăruţi vor apărea pe listele oficiale, după ce se vor evalua daunele omeneşti produse de această catastrofă devastatoare pentru noi toţi? Zeci, sute? Dacă vă gândiţi puţin, veţi vedea că e scenariul perfect pentru a face pe cineva să dispară. Aşa

şi-a clădit imperiul şi aşa va continua să acţioneze, ca un vampir la adăpostul întunericului.

Amaia a făcut o pauză şi s-a uitat fix la Dupree. Repetase cuvânt cu cuvânt discursul său despre profilul victimologic şi asasinii oculţi ai lui Scott Sherrington. A adăugat, drept încheiere:

– Satisfacţia şi puterea lui provin, ca în cazul diavolului, din a ne face să credem că nu există.

Cât timp ascultase, tămăduitorul trecuse prin faţa fiecărei fetiţe, iar acum se apropiase de Amaia atât de mult încât ar fi putut să o atingă. S-a aplecat în faţă şi i-a luat una dintre mâini. Dupree se retrăsese până la pragul uşii; Amaia i-a observat înfăţişarea tăcută şi, din cine ştie ce motiv, a cuprins-o o ruşine cumplită. A făcut un pas înapoi, gata să cedeze impulsului de a-şi retrage mâna, de parcă presimţea că tămăduitorul avea acum acces la ceva extrem de intim, la ceva ce nu putea fi împărtăşit. Însă bărbatul îi strângea mâna cu putere, cu o putere surprinzătoare la cineva atât de slab. Strângând-o de mână, a făcut un pas spre ea, pentru a scurta din nou distanţa dintre ei şi, ca şi cum ar fi folosit o pătură mare şi grea, a acoperit cu palmele sale palma Amaiei. Adevărul a ţâşnit ca un şuvoi.

– Odată m-a salvat o furtună.

65. *IPAR*. NORD

Elizondo

Fetița ardea de la febră și dormea delirând sub un fag. Câinele ei, care-o iubea nespus, stătea lângă ea și îi lingea de pe față lacrimile, pe care ea părea să vrea să și le șteargă cu mâna.

Amaia a inspirat mirosul mineral și primar de făină. Praful fin i-a pătruns pe căile respiratorii, lipindu-se de nări și obligând-o, chiar dacă ceva îi spunea că nu era bine, să respire mai adânc. A deschis gura și făina în care zăcea îngropată i-a pătruns în gât, amestecându-se cu salivă și înecând-o cu o masă păstoasă care i-a produs spasme. „Nu vreau să mor, sunt doar o fetiță“, încerca să spună. Însă cu fiecare cuvânt nu reușea altceva decât să-i permită acelei mase păstoase să o înece și mai tare, cu o cruzime amplificată de faptul că o omorau tocmai rugămințile ei de a fi lăsată în viață. A auzit un tunet și apoi muzica lui Berlioz a însoțit-o în moarte, împreună cu dangătele lugubre ale clopotelor. Când era convinsă că-i sosise sfârșitul, a simțit cum două palme umede și calde îi îndepărtau făina de pe față. Atunci a reușit să deschidă ochii... Rosario i-a zâmbit.

– Se va întâmpla astăzi, curviștină mică. Mama te va mânca la noapte.

A urlat îngrozită și țipătul a alungat coșmarul, iar fetița s-a trezit învăluită în întunericul pădurii. Mult timp a crezut că e moartă, pentru că nu vedea nimic, nu auzea altceva în afară de țipetele ei afonice din cauza frigului și febrei, scoase de o voce care îi era străină.

Lătratul lui Ipar a adus-o înapoi, la realitate. Se rătăcise, era în pădure, avea să moară. Avea să fie mâncată.

Ținându-se de copac, s-a ridicat în picioare și, ca un orb, înainte de a face primul pas, și-a cufundat mâna în părul de pe gâtul lui Ipar.

– Haide, Ipar, i-a zis cu vocea aceea necunoscută.

Câinele a rămas pe loc. Nemișcat.

Amaia a îngenuncheat lângă el, l-a îmbrățișat rugându-l:

– Haide, Ipar, să mergem, te rog.

Și-a strecurat din nou degetele în părul lui lung și a făcut un pas în față. De data aceasta, Ipar nu a mai opus rezistență. A mers alături de stăpâna lui, dar și-a întors capul de mai multe ori, ca și cum ar fi încercat să-i spună stăpânului pădurii că nu putea face mai mult.

Amaia nu vedea nimic. La un moment dat, a închis ochii strâns pentru a verifica dacă avea să vadă ceva atunci când îi deschidea. Ipar o călăuzea. Avea grijă să nu se ciocnească de copacii pe lângă care treceau

şi a căror prezenţă o resimţea ca fiind prietenoasă, însă se împiedica mereu de rădăcini, de pietre şi de denivelările solului. A căzut în genunchi. Ipar i-a sărit în faţă, amortizând căzătura şi evitând ca fetiţa să cadă direct pe pământ, însă şocul căzăturii resimţit în muşchi şi senzaţia arzătoare din genunchi au făcut-o să plângă de durere şi de frică. I-a trebuit destul timp până să se ridice din nou în picioare, iar după ce a reuşit, fiecare pas era un chin, ca şi cum ar fi avut pietre încrustate în rotule. De câteva ori a avut senzaţia că aude râul, însă nu a putut fi sigură din cauza ploii zgomotoase care continua să cadă peste coroanele copacilor. Nu avea de ales, trebuia să continue.

Brusc, s-a simţit lipsită de orice adăpost, a simţit cum temperatura scădea cu câteva grade în jurul ei, a regretat prezenţa arborilor, ca şi cum ar fi renunţat la singurul culcuş pe care l-ar fi putut avea acolo. Însă şi-a dat seama că ieşise din pădure abia atunci când ploaia a izbit-o peste faţă. În timp ce trecea liziera, a avut impresia, timp de câteva secunde, că a auzit un fluierat. Ipar s-a oprit, de parcă ar fi auzit chemarea stăpânului său. Au aşteptat câteva secunde, apoi fetiţa şi-a zis că fusese doar şuieratul vântului printre frunzele copacilor. Un fulger a brăzdat cerul iluminând bezna. Orbită de lumină, a întrezărit în faţa ei o potecă ce urma coasta dealului. Şi încă ceva. Amaia a ţipat. Era cineva acolo. Ipar a început să latre nebuneşte şi s-a smuls dintre mâinile ei. S-a trezit singură, orbită de fulger şi cu imaginea, gravată pe retină, a acelei figuri întunecate pe care apucase să o vadă în timpul acelei secunde cât fulgerul luminase noaptea. Cineva se afla acolo, şi nu era bun, era sigură de asta, iar siguranţa ei se datora îndoielnicului privilegiu de a fi trăit toată viaţa condamnată la moarte. Tremurând de febră şi de frică, l-a strigat pe Ipar. Când nu-l avea lângă ea, frica ei creştea până la panică. Câinele făcuse câţiva paşi pe potecă şi a continuat să latre timp de câteva secunde, care i s-au părut eterne. A tăcut brusc şi imediat l-a simţit lângă ea. S-a lăsat pe vine lângă el. Oricine ar fi fost acolo, dispăruse.

– Nu mă lăsa, Ipar, nu mă lăsa, a spus plângând alinată, în timp ce-şi strecura din nou degetele înspăimântate în părul câinelui.

Înainte de a porni din nou la drum a încercat să-şi dea seama dacă mai era cineva acolo. Dar ploaia o împiedica să audă altceva în afară de ecoul bătăilor inimii sale, care-i răsunau în urechi ca nişte lovituri de bici. Ipar a mai mârâit de câteva ori, dar Ignacio o învăţase să facă diferenţa între mârâiturile de alertă şi cele de trufie, atunci când câinele era sigur că îndepărtase pericolul. Poteca se îngusta tot mai mult pe măsura ce înclinaţia dealului creştea, până când i-a fost imposibil să mai meargă dreaptă, fără să cadă în faţă. Bănuia prăpastia de lângă ea şi s-a felicitat pentru bocancii de munte, pentru că dacă ar fi avut alte încălţări, i-ar fi

fost imposibil să coboare pe acolo. S-a ghemuit lângă Ipar şi a înaintat ţinându-se cu o mână de gâtul câinelui, iar cu cealaltă gata să se prindă de orice ar fi apucat, un arbust, o piatră, fiind sigură că dacă ar fi căzut, nimeni şi nimic nu i-ar mai fi putut opri rostogolirea la vale. Pielea de pe genunchi se jupuise sub pantaloni şi formase o crustă subţire, care se rupea, dureros, de fiecare dată când îndoia picioarele. Au coborât aşa un timp, până când Amaia nu a mai putut, s-a oprit să se odihnească, şi-a înălţat privirea şi atunci a văzut lumina.

Era o casă. O casă în mijlocul pădurii. O casă luminată. În mintea cuprinsă de febră a fetiţei, asta însemna: oameni, un telefon de la care putea să o sune pe mătuşa ei, un şemineu. Era sigură că nici măcar nu clipise de când văzuse casa, temându-se ca nu cumva imaginea ei să dispară. Până şi Ipar s-a însufleţit presimţind prezenţa umană. Pe măsură ce coborau dealul şi se apropiau de casă, a observat că era plină de lumini; înconjurau întreaga proprietate, erau risipite prin grădină, luminau faţada, intrarea principală şi aleea de la intrare, pe care se vedeau parcate mai multe maşini. Imaginea aceea părea ireală după atâta ploaie, întuneric, frig, răni, febră şi suferinţă. A simţit o euforie fără margini, apoi, imediat, o senzaţie de ridicol: fusese atât de proastă încât să se rătăcească, iar cu câteva minute în urmă se împăcase cu gândul că avea să moară în pădure, când, de fapt, se aflase la mai puţin de un kilometru de casa aceea.

Amaia a păşit pe aleea de beton zgrunţuros şi s-a simţit de parcă ar fi călcat pe o plajă atunci când refluxul vrea să te ducă în larg. A făcut câţiva paşi poticniţi pe suprafaţa dură a aleii şi s-a forţat să-şi stăpânească plânsul ce-i strângea gâtlejul, ca un cocoloş pe care nu-l putea înghiţi.

Brusc, ploaia s-a oprit. Ca şi cum cineva din ceruri ar fi închis robinetul care umplea oceanele de pe pământ. Ploaia a stat şi a fost ca o prevestire. Ipar s-a oprit şi la fel a făcut şi Amaia. Au stat aşa câteva secunde, ascultând picăturile căzând printre frunze, susurul molcom al sutelor de pârâiaşe şi izvoare ce se formau în valea Baztán atunci când ploua. Apa prelingându-se prin crăpăturile betonului spre marginile aleii. Amaia a oftat şi i s-a părut ciudat să-şi audă răsuflarea, ca şi cum ar fi fost surdă în tot timpul cât stătuse în bătaia ploii. Un şuierat prelung a străbătut aerul, speriind-o. S-a întors, încercând să vadă cine fluierase. Se auzise atât de aproape, încât avusese senzaţia că se afla în spatele ei.

– Ce e, Ipar? a încercat să-l aţâţe pe câine.

Însă Ipar nu era agitat deloc. Luase postura aceea care-i plăcea atât de mult: atent, semeţ pe cele patru picioare, cu urechile ascuţite îndreptate spre locul în care privea vigilent. Oricine şi orice ar fi fost, pe Ipar nu-l speria.

Fetiţa şi-a şters picăturile de ploaie care-i perlau genele şi s-a îndreptat spre casă.

Erau mult mai multe maşini decât crezuse atunci când văzuse cabana de la depărtare. Se vedea că nu toţi erau de-ai casei, pentru că parcaseră care cum apucase, aşa cum faci când te duci la o petrecere. Maşinile mari şi strălucitoare, risipite de o parte şi de cealaltă a aleii, adunaseră pe capotă mii de picături, ca băşicuţele apărute în urma unei arsuri. Amaia s-a oprit lângă una, încercând să-şi dea seama de ce o neliniştea atât de mult. Brusc, a simţit că ameţeşte, lumea a început să se învârtă cu ea şi a trebuit să se sprijine de maşină ca să nu cadă. A atins perlele de apă, transformându-le într-un şuvoi micuţ care s-a prelins pe capotă spre pământ.

A tresărit auzind un alt şuierat puternic. Venise din spatele ei, era sigură. S-a întors atât de repede încât ameţeala a cuprins-o din nou, obligând-o să se ţină de Ipar şi de maşină. Nu era nimeni. Tremurând din cap până în picioare, s-a agăţat de câine cum a putut şi a luat-o la fugă spre uşa de la intrarea în casă.

Uşa de lemn masiv era lipsită de orice ornamente şi de inel de ciocănit. Era luminată de sus şi flancată de două ghivece mari din care se înălţau doi copăcei cu frunze roşii. La intrare ducea o potecă din dale de piatră, printre care se vedea iarba tăiată recent. Amaia a ajuns la uşă şi i-a dat drumul lui Ipar pentru a apăsa butonul soneriei. Brusc, a cuprins-o nehotărârea la gândul că nu ştia ce să spună. Ce se spune atunci când ajungi la o casă, după ce te-ai rătăcit în pădure?

Nu a fost nevoie să se gândească prea mult. În mod cu totul neaşteptat, uşa s-a deschis şi Amaia a făcut trei sau patru paşi înapoi, iar o rază de lumină aurie a desenat pe pământ un triunghi perfect.

Un bărbat tânăr o privea din prag. Purta pantaloni negri şi o cămaşă albă, cu mânecile suflecate. Lumina aurie din interior îi învăluia părul castaniu, tuns cu un breton prea lung, pe care l-a îndepărtat cu mâna stângă. Nu a părut deloc surprins să o vadă, de parcă toată acea petrecere s-ar fi dat în cinstea ei. A zâmbit cald şi senzual, în timp ce o îndemna din priviri să vorbească.

– M-am rătăcit, a reuşit ea să îngaime, simţindu-se tot mai neliniştită. Febra îi creştea constant şi se simţea tot mai ameţită. Dar ameţeala mai avea legătură şi cu tânărul acela. Trebuie să o sun pe mătuşa mea.

Zâmbetul tânărului s-a făcut şi mai blând.

– Cum te cheamă?

Mulţi ani mai târziu, Amaia avea să înveţe că aceea era modalitatea prin care un bărbat afla numele unei femei şi că întrebarea aceea,

împreună cu răspunsul la ea, însemnau mult mai mult decât o întrebare şi un răspuns.

– Amaia Salazar Iturzueta, a spus ea mecanic, ca un papagal, apoi s-a simţit ridicolă şi obrajii i s-au îmbujorat de ruşine.

– Amaia, a repetat el.

Amaia avea doisprezece ani. Îi plăceau băieţii. Îi plăcuse de vreo doi–trei, încă din fragedă copilărie până în prezent, dar nu ştia ce e aceea senzualitate, agitaţia de sub piele, accelerarea bruscă a bătăilor inimii pe care le-a simţit când el i-a rostit numele. A ridicat o mână şi şi-a atins, instinctiv, părul rece, aspru, încâlcit. S-a trezit întrebându-se cum i-or fi arătând hainele, dar nu şi-a putut lua ochii de la zâmbetul acela. Buzele lui erau cărnoase, dar pline de masculinitate. Dinţii albi, perfecţi, ochii căprui-deschis sau verzi. Dar ceea ce o vrăjea cel mai mult era atitudinea lui relaxată şi frivolă.

Atunci şi-a dat seama ce era. Nu se alarmase deloc. Se comporta ca şi cum ar fi fost firesc ca o fetiţă să bată la uşa lui în plină noapte, udă leoarcă, cuprinsă de febră, rănită şi plină de vânătăi. Iar ceea ce a spus el în continuare a convins-o definitiv că, într-un fel, o aştepta, că mereu o aşteptase.

– Nu mi te-am imaginat aşa, a spus, surprins şi încântat.

Amaia a ridicat din umeri, descumpănită, simţind cum o sfârşeală tot mai mare punea stăpânire pe ea. Nu înţelegea nimic. O cunoştea? Şi-o imaginase? Hăţişul gândurilor era amplificat de starea febrilă. Şi-a dat seama, brusc, că Ipar începuse să mârâie în felul acela gutural şi zgomotos, care însemna un avertisment clar.

Un fulger a strălucit în depărtare, luminând conturul dealului.

– Vrei să intri? a întrebat-o el, continuând să zâmbească.

Mârâiturile lui Ipar erau tot mai puternice. Amaia şi-a luat ochii de la tânăr pentru câteva clipe şi s-a uitat la câinele ei. Ipar nu se mişcase de lângă ea. Părul ud, atârnându-i de o parte şi de alta, îl făcea să pară un berbec, iar în zona gâtului îi era încâlcit de la cum se ţinuse ea de el. Îşi păstra echilibrul pe trei dintre picioare, unul dintre cele din faţă şi-l ţinea puţin ridicat. Îşi ţinea capul plecat şi nu-şi lua privirea de la intrarea în casă. Îşi ţinea între picioare coada lungă şi stufoasă, ca de vulpoi, iar părul de pe spate i se ridicase. Un mârâit feroce, chiar dacă ţinut în frâu, izvora continuu din el.

– Amaia, i-a spus tânărul pe nume.

I-a plăcut cum i-a pronunţat numele, ca şi cum nimeni până atunci nu ştiuse cum să i-l pronunţe. Ca şi cum, rostit de el, numele ei de fetiţă devenea cel al femeii care avea să fie cândva, al iubitei...

Şi-a ridicat privirea. L-a văzut din nou, plin de senzualitate şi de atenţie, cu zâmbetul său fermecător. Atunci a observat că mai era cineva lângă el. Lumina aurie care-l învăluia pe tânăr o împiedica pe Amaia să-i vadă pe cei care-l însoţeau.

„Normal că sunt mai mulţi, toate maşinile acelea... Probabil că dau o petrecere."

A vrut să facă un pas în faţă, însă Ipar i-a tăiat calea, mârâind tot mai des.

„Ce e cu tine, Ipar?" s-a întrebat în gând.

Una dintre fluierăturile acelea intense a străbătut iarăşi aerul. Un fulger a scăpărat în apropiere, cu zgomotul său de tablă şi cupru, apoi, imediat, a răsunat un tunet făcând să vibreze pământul, oasele lor, dinţii lor.

Amaia a făcut doi paşi în spate, exact când ploaia a început din nou să cadă.

– Amaia, a chemat-o din nou tânărul.

Continua să zâmbească, însă vocea îi suna acum altfel. Începea să-şi piardă răbdarea?

Fascinată de zâmbetul lui, a continuat să-l privească, în timp ce picăturile mari ale ploii tot mai dese îi deformau trăsăturile. Voia să meargă cu el. Se simţea rău, îi era frig. Îi plăcea vocea lui. Ploaia era rece ca gheaţa.

„Vine Doamna", s-a gândit.

Ipar îi blocase drumul cu totul şi nu o lăsa să facă nici un pas în faţă.

S-a auzit iarăşi un fluierat asurzitor.

Tânărul fermecător i s-a adresat din nou:

– Amaia. A afişat încă o dată zâmbetul acela. Vrei să intri?

Se pregătea să spună că da, da, voia să intre; ce altceva să facă? Ce se aştepta Ipar să facă? Ce ştia el, câine prost, de nevoile unei fetiţe?

A mai răsunat un tunet.

„Vine", s-a gândit.

Atunci, tânărul fermecător s-a dat la o parte şi una dintre persoanele din umbră a făcut un pas în faţă, ajungând în bătaia luminii aurii.

Amaia a deschis gura, uluită şi a început să tremure, dar nu de frig, ci de o groază infinită.

– Nuuu! a ţipat din tot sufletul. Nu, nu!

Striga la persoana care încuviinţa din prag, zâmbind.

– Nu! a urlat din nou, făcând un pas în spate şi apoi încă unul, şi încă unul.

Acum se adunaseră la intrare mai mulţi oameni, care o priveau cu condescendenţă, amuzaţi, răbdători, în timp ce ea urla şi se retrăgea tot

mai mult. Un tunet cumplit a zguduit pământul, iar cerul s-a umplut de zeci de fulgere. Acum fluierăturile păreau să se audă din toate părţile.

„Doamna e aici“, a înţeles ea brusc.

Oamenii care aşteptaseră înăuntru, la adăpost, au părut să-şi piardă brusc răbdarea şi au ieşit în ploaie, îndreptându-se spre Amaia.

Amaia nici nu mai putea să strige. Mută, îngrozită, a mai făcut un pas în spate, s-a împiedicat de una dintre dalele de piatră, s-a împleticit gata să cadă, exact în momentul în care o lumină orbitoare a cuprins aleea şi pe toţi cei prezenţi, în timp ce răsuna un tunet infernal. Amaia a închis ochii şi a simţit trăsnetul abătându-se asupra ei.

66. DULCEAȚA DIN DEBARA

Mlaștinile
Miercuri, 31 august 2005

Tămăduitorul, înainte de a-și pune palmele pe bărbatul inconștient, l-a privit pe Dupree.

– Eu nu mint, nu pot să fac asta, e pactul meu cu Dumnezeu, așa că, dacă nu se poate fără minciună, atunci va trebui să o faceți dumneavoastră.

– Nici o problemă, a acceptat agentul, însuflețindu-se brusc.

Tămăduitorul a închis ochii și a început să-și treacă palmele mai întâi peste capul bărbatului, apoi peste abdomen. A ridicat bandajul îmbibat, improvizat de Charbou, și și-a vârât mâna dreaptă în rană, mișcând-o lent, apoi a închis ochii și a început să murmure incantații. După ce i-a deschis, s-a uitat la Dupree și a dat din cap în semn că da.

Agentul s-a aplecat asupra rănitului, l-a prins de bărbie și l-a scuturat ușor.

– Trezește-te!

Individul a deschis ochii și l-a privit confuz, în timp ce-și ducea mâinile la abdomen.

– Stai liniștit, i-a cerut agentul, prinzându-l de mâini. Omul acesta este un tămăduitor din mlaștini, îți vrea binele. Cum te numești?

– Dominic, a șoptit rănitul.

Johnson și-a dat jos jacheta, a împăturit-o în trei și a pus-o sub capul rănitului.

Bărbatul a tras aer în piept, nedumerit.

– Nu mă doare, a spus uluit.

– Dar te va durea din nou, dacă îl superi pe tămăduitor.

– Nu, a spus bărbatul pe un ton rugător. Vă implor...

– Bine, Dominic. Mai este cineva aici, mai trebuie să vină cineva?

– Nu.

– Foarte bine. Unde sunt fetițele?

– Sunt moarte. Dar nu noi le-am omorât, a spus gâfâind, s-au înecat când a urcat nivelul apei... în timpul furtunii.

– Mai lipsesc niște fetițe, cele luate din Nola, în prima noapte după uragan, a precizat Dupree.

Individul a închis ochii strângându-i cu putere. Când i-a redeschis, lacrimi mari au început să-i curgă pe obraji.

– Nu trebuia să mă bag în aşa ceva, Len m-a convins. Mulţi bani... Când au ajuns aici, au găsit fetiţele moarte, Len s-a enervat foarte tare, li s-a cerut să cureţe locul... şi de-asta a apelat la mine. Ştiam ce învârtea Len şi l-am rugat de mai multe ori să mă bage şi pe mine în afacere. E vorba de mulţi bani, dar şi de tipi periculoşi...

– Te referi la Samedi?

Rănitul a încuviinţat.

– L-ai văzut vreodată? Ştii cine este? a întrebat Dupree, plin de speranţă.

Individul a negat, făcând o strâmbătură ce s-ar fi vrut un zâmbet.

– Habar nu aveţi, nu-i aşa? E Samedi, a spus ca şi cum ar fi vorbit despre un zeu.

– Unde sunt fetiţele din Nola?

Bărbatul a închis ochii şi a oftat, clătinând din cap.

– Nu pot să vă spun.

– Ai deja destule probleme. Fă-ţi un bine, ajută-ne şi noi o să te ajutăm la rândul nostru.

– Nu înţelegeţi, o să mă omoare.

– Dumneata nu înţelegi. Îţi spun cu toată sinceritatea. Ai o rană foarte urâtă, a zis arătând spre abdomen şi ridicându-i capul pentru ca individul să poată vedea rana. Suntem la mulţi kilometri de cel mai apropiat spital; dacă nu te ajutăm, vei muri în câteva ore, iar eu n-am să te duc de aici atât timp cât mai sper că fetiţele se află aici, într-un loc de pe proprietatea asta imensă. Am să scotocesc fiecare depozit, fiecare butoi, chiar dacă îmi va lua mai multe zile, dar vom pleca de aici numai după ce o să le găsesc, vii sau moarte.

Dominic şi-a strâns buzele, privindu-şi, ca hipnotizat, abdomenul.

Dupree l-a privit pe tămăduitor şi a făcut un semn afirmativ, iar tămăduitorul şi-a mişcat uşor o mână. Dominic a urlat de durere, iar pe faţă i-au apărut broboane strălucitoare de transpiraţie.

– Ajută-ne şi te scoatem de aici.

– Ceea ce ei le fac trădătorilor e de mii de ori mai rău decât moartea.

Dupree s-a făcut palid, şi-a dus instinctiv mâna la piept, simţind cum rana veche îi ardea sub haine. Inima a început să-i bată sacadat. A încercat să se liniştească.

– O să-ţi oferim protecţie.

– Protecţie? Ce protecţie? Len mi-a zis că Samedi are acoliţi în cadrul poliţiei.

Bull şi Dupree s-au privit îngrijoraţi. Nu se gândiseră niciodată la o astfel de posibilitate.

Dupree şi-a scos legitimaţia şi i-a arătat-o lui Dominic.

– Nu suntem poliţişti, suntem de la FBI. O să faci parte din programul de protecţie a martorilor. O viaţă nouă, o identitate nouă, departe de aici, în afara oricărui pericol.

Dominic rămăsese cu ochii la legitimaţie şi părea să evalueze propunerea. Dupree i-a făcut iar semn tămăduitorului, care abia a schiţat un gest, însă a fost suficient pentru ca Dominic să urle din nou de durere.

– Probabil că au fost aduse ieri, sau alaltăieri, cel mai devreme, iar fetiţele din camera de sus au murit încă din timpul furtunii. Unde sunt fetiţele din Nola?

Tămăduitorul şi-a mişcat mâinile şi alinarea s-a văzut imediat pe chipul lui Dominic.

– O să mă duceţi de aici şi o să-mi daţi o identitate nouă...

– Ai cuvântul meu.

Dominic a închis ochii.

– Sunt în casă.

– Am scotocit casa şi nu e nimeni acolo, i-a spus Johnson lui Dupree. Casa arată la fel ca pe vremea plantaţiilor.

– Debaraua din bucătărie are fund dublu, a şoptit Dominic.

Johnson şi Charbou, urmaţi de pescari, s-au îndreptat spre ieşire.

– Luaţi barca, le-a sugerat Bull.

Dupree îl privea atent pe Dominic: era un bărbat alb, cam de o vârstă cu el, şi se făcea tot mai palid, iar privirea pierdută exprima tot mai evident semnele celor care se află cu un picior în groapă.

– Samedi a venit aici? A văzut ce au păţit fetiţele?

– Nu, el nu vine aici.

– Cine e individul mort din camera de sus?

– Pitt, fratele lui Vince, el trebuia să aibă grijă de fetiţe. A spus că nu a avut timp să le salveze, însă Len s-a enervat cumplit şi i-a tras un glonţ.

– Şi ăsta? l-a întrebat Dupree, arătând spre cadavrul care plutea pe scară, cu faţa în jos.

– Este... a fost Vince, prieten cu mine.

– Cum a mai putut prietenul tău să fluiere nepăsător, după ce a văzut cum Len i-a împuşcat fratele?

– Nu se înţelegeau bine, a explicat Dominic.

– Deci individul de afară trebuie să fie Len...

Dominic, tot mai slăbit, a schiţat un gest afirmativ. Dupree s-a aplecat şi mai mult şi a văzut balta de sânge ce apăruse pe masă şi curgea pe marginile tăbliei cu puţin ieşite din apă.

– Len şi Vince le-au adus aici pe fetiţe, trebuia să aşteptăm momentul în care le-am fi putut muta în siguranţă. Acum drumurile sunt burduşite de poliţişti, de soldaţi, au apărut până şi puşcaşii marini...

– Cine hotărăşte cum se face mutarea? a întrebat Bull.

– Când e momentul propice, ei îl anunţă pe Len.

– Cum intră în contact cu el?

– Len are un telefon special, îl poartă mereu la el. Nu poate suna. Ei sună întotdeauna.

Amaia a ieşit din cabană mergând prin apă. Cadavrul lui Len, pe jumătate scufundat, plutea la câţiva metri de uşa de la intrare. I-a scotocit buzunarele până a găsit telefonul. L-a scos din buzunarul vestei lui şi s-a uitat dezolată la şuvoiul de apă murdară care curgea din el.

A revenit înăuntru, încercând fără succes să-l pornească.

– E mort, a spus.

Dupree a pufnit nemulţumit.

– Nu mai comunicau şi altfel? a întrebat Bull.

– Nu ştiu, a răspuns Dominic.

Din când în când, nu mai avea putere nici pentru a vorbi.

– Ai spus că Samedi nu a venit aici, dar ştii cumva dacă Len l-a anunţat despre ce s-a întâmplat cu fetiţele? l-a întrebat Dupree.

– Da, Len i-a spus că am pierdut marfa şi că l-a ucis pe Pitt pentru că din vina lui s-a întâmplat aşa ceva.

Tămăduitorul, care până atunci nu scosese o vorbă, a repetat mâhnit:

– Marfa...

S-a auzit motorul bărcii, iar Amaia s-a dus la fereastră.

– Le aduc pe fetiţe, a spus pe un ton triumfător.

Dupree se aşeză pe puţinul spaţiu rămas pe masă, la picioarele lui Dominic. Părea pe punctul de a leşina.

– La fix, a spus întristat tămăduitorul şi şi-a scos de sub bandaj mâinile pline de sânge. Domnul Dominic tocmai a murit.

A fost suficientă o privire dură din partea tămăduitorului pentru ca pescarii să nu mai protesteze împotriva deciziei lui Dupree de a lua cu ei înapoi cadavrul Médorei.

Amintirea celor şase fetiţe moarte, lăsate acolo, cântărea mult mai mult decât subţirelul corp al Médorei, pe care-l înveliseră în husa uneia dintre saltelele umplute cu paie din camera de sus.

Surorile lui Jacob nu scoseseră un cuvânt de când fuseseră salvate din grota săpată în spatele debaralei din casă. Nu răspunseseră când Johnson şi Dupree le întrebaseră dacă mai văzuseră vreo fetiţă, sau dacă-şi aminteau ceva din ce le spuseseră cei care le răpiseră. Ţinându-se de mână, se mulţumiseră să nege sau să încuviinţeze dând din cap. Cea mică avea în jur de opt–nouă ani; cea mare, vreo doisprezece. Erau foarte

frumoase: micuţa, ceva mai vioaie; cea mare, uşor melancolică. Erau extrem de speriate.

Odată aşezate în barcă, Amaia a observat că micuţele nu-şi puteau lua ochii de la corpul Médorei, învelit în husă. Amaia şi-a schimbat locul, aşezându-se între cadavru şi fetiţe.

– Ania este regina Lunii, iar în italiană, Bella înseamnă frumoasă, a spus spre mirarea fetiţelor.

Şi-a deschis vesta antiglonţ şi şi-a vârât o mână într-unul din buzunare, ridicându-şi puţin tricoul, conştientă că reuşise să capteze şi atenţia lui Charbou. A scos micuţul dragon portocaliu şi l-a arătat micuţelor.

– Jacob m-a trimis să vă salvez.

– Oh! au exclamat amândouă văzând jucăria.

Ania i l-a smuls din mâini şi l-a întors ca să vadă dacă se afla acolo numele fratelui ei.

Au început să râdă şi să plângă totodată, în timp ce s-au năpustit asupra ei, îmbrăţişând-o, mai să o dărâme, în timp ce Amaia făcea eforturi să nu se prăbuşească toate trei peste cadavrul Médorei. Cu toţii au privit-o uluiţi de reacţia fetiţelor.

– Unde e Jacob? Cum se simt bunicii noştri? au întrebat micuţele în cor.

– Toţi sunt bine.

– Dar bunicul?...

– L-am dus la spital şi o să se facă bine. Sunt cu toţii acolo, împreună, şi o să vă ducem la ei imediat ce va fi posibil, le-a liniştit Amaia. Jacob ne-a spus că părinţii voştri lucrează în Baton Rouge.

Fetiţele au dat din cap că da.

– Ştim numărul lor de telefon de la serviciu, a spus cea mai mare, Bella.

– Deocamdată e foarte greu să suni pe cineva, dar o să facem noi cumva.

Dupree nu-şi lua ochii de la Amaia, sugerându-i din privire să le pună întrebări cât mai repede.

Amaia s-a uitat la fetiţe.

– Vreau să ştiu dacă oamenii ăia v-au făcut rău, dacă v-au dat ceva pastile...

– Ne-au speriat, a răspuns Ania.

– Da, asta e normal. Cred că aţi fost foarte curajoase, pentru că oamenii ăia sperie pe multă lume. I-am văzut pe câţiva dintre ei, unul destul de bătrân, gras, altul blond, unul chel şi încă pe unul foarte înalt. Patru. Au mai fost şi alţii?

– Nu.

– Aţi mai văzut şi alte fetiţe?

Surorile lui Jacob au făcut un schimb de priviri. Ania era gata să încuviinţeze, când Bella a zis:

– Nu, nu mai era nimeni.

După ce au fost aduse de Johnson şi Charbou, le-a atras atenţia că părul lung al amândurora era curat şi strălucitor, de parcă s-ar fi pieptănat recent, cu câteva codiţe subţiri, care plecau din vârful capului şi coborau pe deasupra restului de păr neîmpletit.

– Voi v-aţi aranjat părul?

– Nu, au spus foarte încet, aplecându-se în faţă, de parcă ar fi vrut să nu le mai audă nimeni.

Amaia le-a imitat, în timp ce încerca să-şi dea seama cine le pieptănase aşa, pentru că nu-i venea să creadă că vreunul dintre acei bădărani ar fi depus atâta efort.

– *Lutins* ne-au împletit părul în timp ce dormeam, a spus Bella.

– Lor le place să împletească părul în codiţe, a zis Ania cu multă convingere.

Amaia a tras aer adânc în piept, încercând să găsească o modalitate de a aborda subiectul acela.

– *Lutins* au stat acolo, cu voi? I-aţi văzut?

Au negat.

– Noi suntem prea mari, ei pot fi văzuţi numai de copilaşi, dar i-am auzit cum râdeau şi ne-au împletit codiţele, a asigurat-o Ania, aranjându-şi părul.

– V-au spus ceva? a întrebat Amaia, prudentă.

– Ei nu vorbesc, doar râd şi se joacă. Nu ştii ce sunt *lutins*? a întrebat-o, de parcă ar fi fost ciudat să nu ştie.

– Ba da, ştiu ce sunt, unde m-am născut eu li se spune *mairu*, sufletele copiilor morţi nebotezaţi.

– Ai văzut vreunul când erai mică? a vrut să ştie Bella.

Lui Charbou, aşezat într-o parte a bărcii, nu-i scăpa nici un cuvânt din conversaţie.

– Nu ştiu sigur, a răspuns gânditoare Amaia. Când eram foarte mică, cel mai mult îmi plăcea să merg la bunica mea, Juanita, care avea o casă uriaşă, dar nu folosea decât parterul şi primul etaj. Îmi amintesc că uneori mai era acolo o altă fetiţă, de vârsta mea. Mă aştepta în capul scărilor care duceau la mansardă şi mergeam acolo să ne jucăm împreună. Mai târziu, am uitat de ea. Însă după ce m-am făcut mai mare, într-o zi mi-am amintit de ea şi i-am spus mătuşii mele despre fetiţa aceea care mă aştepta ca să ne jucăm în casa bunicii. Mi-a spus că acolo nu au fost niciodată alte fetiţe, în afară de mine şi surorile mele.

– Şi îţi vorbea?

– Nu-mi amintesc să fi vorbit, dar ştiu că râdea mult. Nu voia altceva decât să se joace, a spus, şi amintirea a făcut-o să zâmbească.

– Era un *lutin*, au concluzionat fetiţele.

Amaia i-a zâmbit lui Charbou, care, privind-o topit, a întins o mână şi i-a luat de pe faţă un firicel de iarbă. O scurtă atingere, doar o secundă, dar efectul ei asupra amândurora a fost atât de evident, încât fetiţele au chicotit răutăcioase.

– Aveai ceva...., a încercat el să se scuze, stingherit.

Amaia şi-a plecat capul şi fetiţele s-au repezit din nou la ea, şoptindu-i la ureche.

– Tânărul ăsta este iubitul tău?

– Nu, a răspuns Amaia, convinsă că şi el o auzea.

– Să ştii că vrea să fie iubitul tău, a asigurat-o cea mai mică, apoi s-a uitat la Charbou, zâmbind şi dând din cap cu convingere.

Râsetele fetelor au cuprins barca şi s-au risipit pe deasupra apelor agitate ale mlaştinilor.

Johnson l-a privit pe Dupree, care zâmbea ascultându-le, şi a făcut un gest de aprobare. Avusese rezervele lui faţă de comportamentul subinspectoarei cu tânărul Andrews, însă trebuia să admită că empatiza cu victimele într-un mod surprinzător şi ciudat. Frumoasa piele a bestiei. S-a gândit mult la asta şi la cum ea îl făcea să se gândească la aşa ceva.

67. CHARIZARD

Mlaştinile

Amaia a sărit din barcă imediat ce-au ajuns la camping. Ania a oprit-o şi i-a întins dragonul portocaliu.

– Jacob a vrut să fie al tău, ca să-ţi poarte noroc.

Nu a comentat. Strângându-l pe Charizard în palmă, le-a îmbrăţişat pe cele două fetiţe. La unu şi cincisprezece minute au aruncat ancora, iar bărbaţii care-i aşteptau la debarcader au amarat barca. Le-au lăsat pe fetiţe în grija tămăduitorului, cel care pe drumul de întoarcere nu scosese nici un cuvânt şi nu-şi luase ochii de la acel morman ţeapăn care era cadavrul Médorei. Amaia s-a îndepărtat de grup şi, sărind din barcă în barcă, a ajuns la cea a lui Annabel. Spera ca Landis să nu-şi fi pierdut interesul arătat în timpul primei lor convorbiri.

– Am înţeles că trebuia să vorbeşti cu el înainte de amiază, i-a spus Annabel, făcând-o pe Amaia să se simtă şi mai agitată. Paula aşteaptă de vreo două ore.

Amaia a luat microfonul de la Annabel.

– Dă-i drumul, Paula.

Landis a răspuns la primul apel, exact când Johnson a urcat în barcă, sprijinindu-l pe Dupree. Prinsese puţină culoare în obraji, însă părea foarte obosit şi aspectul său continua să fie al unui om bolnav.

– Agentă Salazar, am informaţiile pe care mi le-aţi cerut, a răsunat vocea lui Landis la boxele din cabină.

– Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule Landis.

– Nici nu se pune problema de mulţumiri, nu ai în fiecare zi ocazia de a investiga alături de o echipă de la FBI; adevărul este că m-am simţit foarte bine, agentă Salazar.

Amaia s-a pregătit să-şi ia notiţe, fără să-i precizeze lui Landis că se înşela asupra funcţiei ei. Până la urmă, era o agentă, chiar dacă pe termen limitat...

– După cum v-am spus ieri, toţi inspectorii de asigurări se duc în locurile unde s-au petrecut catastrofe, dar nu există nici unul care să fi fost în toate locurile de pe lista dumneavoastră, iar unii, numai în două. Dar asta e normal. De multe ori, cei din Texas verifică daunele făcute de tornade, aşa cum cei din New York se ocupă cu daunele provocate de fenomenele de pe coasta din est. Sunt familiarizaţi cu daunele pe care le provoacă aceste fenomene meteorologice.

– Ce puteţi să-mi spuneţi despre copii? a întrebat Amaia, direct la subiect.

– Nouă dintre inspectori au trei sau mai mulţi copii. Doi dintre aceştia au copii cu numele Michael, unul are douăzeci şi cinci de ani, iar celălalt a murit la doi ani, în accident de maşină. A fost o tragedie teribilă, un accident absurd...

– Dar despre vacanţe...? l-a întrerupt Amaia, grăbindu-l.

– În privinţa vacanţelor, în acest moment, trei dintre inspectorii noştri, două femei şi un bărbat, sunt în vacanţă. Nu există nici un inspector a cărui vacanţă să fi coincis cu mai mult de una sau două dintre datele pe care mi le-aţi spus ieri.

– Ce puteţi să-mi spuneţi despre inspectorul care se află astăzi în vacanţă?

– Mai că l-aş şterge de pe listă, şi-a dat cu părerea Landis, care într-adevăr părea să trăiască din plin faptul că fusese implicat într-o investigaţie. E vorba despre cel mai tânăr inspector de-al nostru, are treizeci şi doi de ani, proaspăt căsătorit, e în luna de miere în Hawai.

Amaia s-a văzut silită să-i dea dreptate lui Landis.

– Am verificat şi locurile de naştere, a continuat el entuziast. Nici unul dintre inspectorii noştri nu e din locurile afectate de catastrofe pe care dumneavoastră le-aţi menţionat.

Amaia a oftat. Mâzgălea fără sens pe foaia carneţelului.

Cum adică? Fusese convinsă că va găsi ceva în direcţia aceea, undeva făcuse o primă conexiune. „Ceea ce omida numeşte sfârşit, oamenii numesc fluture“, şi-a zis. „Unde, cum şi de ce s-a hotărât omida noastră să termine cu viaţa ei anterioară şi să se schimbe din nou?“

– E adevărat că unul dintre ei are a doua reşedinţă în Galveston.

Amaia i-a aruncat lui Dupree o privire plină de speranţă şi şi-a concentrat toată atenţia la Landis.

– Mai spuneţi-mi despre el.

– Îl cheamă Robert Davis, un om bun, de încredere, foarte serios. Lucrează de mulţi ani la noi. Nu suntem noi cei mai buni prieteni, dar obişnuim să stăm de vorbă... Numai la vârstă se potriveşte profilului căutat de dumneavoastră, în rest, la nimic. Nu ştiam că mai are o casă... Informaţia aceasta am aflat-o dintr-o plângere despre daune la casa lui, care, fireşte, e asigurată la firma noastră.

– Ce fel de daune?

– Vandalism. Dar plângerea nu a fost rezolvată, pentru asta trebuie să fie însoţită de o reclamaţie, ceea ce, din câte ştiu, Davis nu a depus.

– Deci Robert Davis nu se află în vacanţă acum, corect?

– Nu, v-am spus că nu se potriveşte. Este unul dintre cei mai buni inspectori de-ai noştri, aparţine de biroul central din Texas, în Austin, acolo unde şi locuieşte, şi nu pleacă niciodată în concediu, cel mult îşi ia câteva zile pentru probleme personale. Ultima dată şi-a luat câteva pentru a avea grijă de soţia lui, aşa că el nu a fost la nici o inspecţie a daunelor provocate de catastrofele de pe lista dumneavoastră.

– Soţia lui este bolnavă?

– Nu, doar că trebuie să aibă grijă. Are o sarcină cu risc crescut din cauza vârstei, înţelegeţi?

– Mai are copii?

– Da, şi nici aici nu se potriveşte cu profilul. Are doi, un băiat şi o fată, a spus lungind mult ultimul cuvânt pentru a căuta informaţiile. Thomas, de doisprezece ani, şi Michelle, de nouă.

– Aţi spus Michelle?

Amaia şi-a notat „Mic" sub mâzgălitura care începuse să prindă forma unei inimi. A ridicat foaia pentru ca Johnson şi Dupree să poată citi ce-şi notase.

– Oh, nu mi-am dat seama, a îngăimat Landis descumpănit. Ce prost sunt, căutam un băiat.

Amaia a zâmbit neîncrezătoare în faţa perspectivei care i se deschidea.

– Ştiţi cumva dacă fata cântă la vioară?

– Amândoi cântă. Copiii angajaţilor ne colindă de Crăciun, iar angajaţii noştri pun colindul pe Facebook şi o trimit de la sediu la sediu pentru a ne ura sărbători fericite.

Amaia a tras aer în piept, încercând să se liniştească.

– Ştiţi în ce lună e soţia lui?

– Hmmmm... nu, dar cred că trebuie să nască în curând, pentru că văd aici că el şi-a luat câteva zile libere motivând că soţia lui urmează să nască.

Pixul cu care scria i-a scăpat din mână şi a căzut pe puntea şalupei, printre aparate.

Landis şi-a cerut scuze.

– Îmi pare rău că nu am observat mai devreme, când m-aţi întrebat despre vacanţe, dar în cadrul firmei noastre, când cineva îşi ia zile libere pentru că urmează să i se nască un copil, acele zile nu sunt considerate de concediu, aşa că nu apar pe lista generală.

Amaia nu a răspuns. Nu putea. Mintea ei funcţiona cu o mie de kilometri pe oră, punea informaţiile cap la cap, o dată şi încă o dată. Pe punctul de a naşte, asta însemna o sarcină de vreo patruzeci de săptămâni. Dacă era o sarcină cu risc ridicat, exista posibilitatea să fi fost programată pentru o naştere prematură. Presupunând că şi-au dat seama

de sarcină în prima lună când femeii nu i-a venit ciclul, asta însemna în urmă cu opt luni, adică exact la data când au început crimele şi exact în locul unde Davis avea cea de-a doua casă. S-a întors spre Johnson şi Dupree copleşită de importanţa pe care le-ar fi putut avea toate acele informaţii.

Johnson a ridicat patru degete de la fiecare mână şi a silabisit:

– Opt-luni.

Amaia şi-a dus mâna la stomac. Avea acolo un gol care nu putea fi umplut cu nici un fel de mâncare. Ameţeala de pe marginea prăpastiei. Piesa din puzzle.

Mai trăise senzaţia aceea, dar, ca de fiecare dată, o lua pe nepregătite, într-un moment neaşteptat, când era pregătită să facă faţă la mult mai multe pentru a o găsi... Pac. O turnură norocoasă, o sumă de întâmplări. „Vei primi toate răspunsurile, dacă vei şti să pui toate întrebările“, îi repeta mătuşa ei. Şi, brusc, răspunsul era acolo. Ascuns la vedere.

Vestea noii sarcini, cercul se închide iarăşi, din nou trei copii, aceleaşi greşeli, aceleaşi păcate.

– Aţi spus că lucrează de mulţi ani în cadrul companiei. De câţi anume?

– O secundă, a spus Landis în timp ce verifica. Şaptesprezece ani şi jumătate.

Amaia a zâmbit cu gura până la urechi şi s-a uitat la colegii ei, care dădeau din cap, încuviinţând.

Pronosticul ei despre cum era noua viaţă a lui Lenx fusese cât se poate de exact.

Trecuseră optsprezece ani de când Martin Lenx îşi ucisese familia, într-o casă de la periferia din Madison. După şase luni a găsit un loc de muncă în Texas, la firma American Insurance Association: o slujbă nouă, un oraş nou, o familie nouă.

– O cunoaşteţi personal pe doamna Davis?

– Am văzut-o de câteva ori la petrecerile de Crăciun pe care firma le dă pentru familiile angajaţilor.

– Se poate spune că doamna Davis este o femeie atrăgătoare?

– Hmmmm, a îngăimat Landis.

Din cele două convorbiri, Amaia învăţase deja că acesta era modul lui Landis de a-şi începe răspunsul, atunci când i se punea o întrebare stingheritoare.

– Cred că este, în felul ei. E o femeie subţirică, arată bine pentru vârsta ei, nu are prea multe riduri...

– Trebuie să ştiu dacă este frumoasă, sau dacă a fost cândva...

– Nu, vă rog să mă înţelegeţi, nu vreau să zic că e o femeie urâtă, doar că... nu mi se pare atrăgătoare, poate şi din cauză că e destul de timidă.

„Nenorocitul“, s-a gândit Amaia, „a repetat tiparul pas cu pas.“

Şi-a dus din nou o mână tremurătoare la stomac pentru a-şi stăpâni ameţeala care ameninţa să o tragă în abis. Respiraţia i se accelerase şi, dacă nu reuşea să şi-o controleze, putea să intre în hiperventilaţie în orice clipă.

– Domnule Landis, aveţi acces la înştiinţarea despre daunele de la casa din Galveston, înştiinţare la care Davis a renunţat până la urmă?

– O clipă, a spus, apoi, în ciuda distanţei şi a comunicaţiei telefonice şi prin staţia radio, s-a auzit, timp de câteva secunde, cum tasta. Am găsit-o.

– Grădina a suferit daune?

– De unde ştiţi? Aici scrie: distrugere intenţionată a unei zone cu flori tropicale.

Deci cum îl descrisese Landis? „Un om bun, de încredere, foarte serios.“ Genul de vecin corect, dar înţelegător, care îşi retrage plângerea contra unui minor când îşi dă seama că e vorba doar despre un băiat care are probleme de adaptare la noua lui casă. Genul de vecin bun care-i oferă, dezinteresat, ajutor băiatului cel mare, după ce au avut loc crimele. „La naiba! A plătit din buzunarul său până şi pe cei de la firma de curăţenie. A insistat să fie alături de Joseph când acesta a intrat în casă.“ Îşi putea imagina groaza tânărului când a văzut vioara.

– Landis, acum urmează ceva foarte important. Davis şi-a luat câteva zile libere pentru probleme personale; coincide vreuna cu datele pe care vi le-am spus?

Landis a verificat datele vreo cinci secunde.

– Dumnezeule! Toate coincid!

*

Amaia a părăsit puntea, a urcat pe marginea şalupei şi, ţinându-se de balustradă, a încercat să recupereze căldura trupului pe care o pierduse din cauza tensiunii nervoase. Încă înainte de amiază, temperatura ajunsese la treizeci de grade, dar chiar şi aşa, un fior rece i-a străbătut şira spinării. Mâinile îi tremurau uşor, însă golul din stomac începea să se umple cu certitudini, pe măsură ce trecea în revistă, iarăşi şi iarăşi, toate informaţiile pe care le aveau.

Johnson a urmat-o, dar Dupree a rămas în cabină câteva secunde, pentru a mai arunca o privire la foaia pe care Amaia îşi luase notiţe. Scrisese câteva informaţii şi schiţase o inimă. Era interesant, pentru că atunci când cineva desenează o inimă, de obicei uneşte două arcuri de cerc într-un punct comun. Însă Amaia desenase o inimă cu ventriculele neregulate şi apexul rotunjit. Dupree a împăturit foaia şi a luat-o.

Johnson stătea lângă Amaia, aşa că Dupree s-a aşezat de cealaltă parte a ei. Soarele amiezii scânteia pe suprafaţa încreţită a apei, ce vălurea uşor

mişcată de *bayou* şi de refluxul mareei ciclonului care se întorcea în golf. Amaia s-a întrebat câte cadavre ducea apa către adâncimile golfului Mexic. Câţi dispăruţi vor fi consideraţi morţi când se vor publica listele oficiale? Zeci? Sute? Câţi dintre ei avuseseră parte de o soartă nefastă în timpul uraganului? Câţi dintre ei fuseseră asasinaţi sub alibiul oferit de furtună? Şi câţi vor fi victimele a ceva mult mai rău?

– Trebuie să ne întoarcem, a spus Amaia, fără să se adreseze nici unuia în particular.

– Domnule agent Johnson, căutaţi-i, vă rog, pe detectivii Bull şi Charbou, trebuie să ne reunim cu toţii.

În timp ce Johnson sărea din barcă în barcă, Dupree a privit-o lung pe Amaia. După ce încheiase convorbirea cu Landis, sunase scurt la un alt număr pe care tot acesta i-l pusese la dispoziţie. Era vorba despre ginecologul care o monitoriza pe doamna Davis, pe baza asigurării medicale oferite de firma la care muncea soţul ei.

Doctorul Steve Owen s-a dovedit inabordabil. I-a dat înainte cu secretul dintre medic şi pacient, ca şi cum de asta ar fi depins viaţa lui. Dar chiar şi din tăcerile şi răspunsurile lui evazive au reuşit să extragă câteva informaţii.

– Să nu credeţi că nu vreau să colaborez, am mai făcut-o şi în alte dăţi când mi s-a cerut ajutorul, dar nu-mi dau seama ce fel de investigaţie poate fi asta, în care mi se cere să dezvălui informaţii despre starea unui pacient. Dacă aţi putea să-mi spuneţi despre ce delict e vorba...

Amaia a zâmbit amar, în timp ce-şi zicea în gând: „Cum să nu, domnule doctor, bănuiesc că soţul pacientei dumneavoastră este un asasin în serie, că în urmă cu optsprezece ani şi-a ucis toată familia, pentru că membrii ei l-au dezamăgit, aşa că a decis să-i trimită direct în ceruri. De când a aflat că actuala lui soţie aşteaptă un al treilea copil, a început să omoare din nou, ca şi cum ar repeta o punere în scenă în vederea premierei, ucigând familii întregi, peste tot în ţară, şi cred că o să le tragă câte un glonţ în cap, în cazul în care copilul care urmează să se nască va fi băiat".

– Bine, haideţi să încercăm altfel, i-a propus Amaia, fără să se dea bătută. Dacă eu aş avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, câţi are doamna Davis, iar dumneavoastră aţi urmări situaţia sarcinii mele, bănuiesc că mi-aţi face tot soiul de controale prenatale pentru a asigura sănătatea mea şi a fătului, nu-i aşa?

– Aceasta ar fi procedura obişnuită.

– Amniocenteza se face în săptămâna a şaisprezecea, presupun că i-aţi făcut-o doamnei Davis.

– Presupuneţi bine.

– Şi mai presupun că rezultatele acelei proceduri au fost favorabile, din moment ce sarcina a fost păstrată.

– De data aceasta aţi exagerat cu presupunerile: unele perechi decid să păstreze sarcina, chiar dacă amniocenteza relevă faptul că fătul prezintă anomalii. Chestii care ţin de credinţe religioase sau alte lucruri de genul acesta.

– Domnule doctor Owen, cred că dumneavoastră, care sunteţi un om atât de integru şi aveţi atâta grijă de sănătatea pacienţilor, nu aţi fi supus-o pe doamna Davis unui control în care există riscul de a provoca un avort, dacă aţi fi fost convins că nu avea nici o intenţie de a renunţa la sarcină, nici în cel mai rău dintre cazuri.

Deşi răspunsul lui nu a dovedit asta, totuşi, din tonul pe care a vorbit, a reieşit că doctorul Owen se mai înmuiase puţin:

– Datoria mea este de a veghea asupra sănătăţii mamei şi a fătului, şi exact asta am făcut în acest caz, aşa cum am făcut cu toate pacientele mele.

– Au vrut să afle sexul copilului? a întrebat Amaia cu jumătate de gură.

Probabil că l-a luat pe nepregătite, pentru că i-a răspuns:

– Nu, doamna Davis nu a vrut să ştie, consideră că o asemenea surpriză trebuie lăsată pentru momentul naşterii. Nu cred că am spus mare lucru dezvăluindu-vă această informaţie, a adăugat doctorul în apărarea sa.

Şi totuşi, revelase mai mult decât credea el. Spusese că „trebuie lăsată“, nu că „a trebuit lăsată“, de unde se putea deduce că doamna Davis încă nu născuse.

Amaia a continuat ca şi cum nu ar fi auzit nimic.

– Dar sexul copilului se poate determina când se face amniocenteza, nu-i aşa?

– Aşa este.

– Domnul Davis a vrut să ştie?

– Nu pot să vă răspund, e o chestiune privată.

– Bine, haideţi să facem aşa: dumneavoastră nu-mi spuneţi, dar eu pot continua să presupun, corect? Eu cred că domnul Davis a fost foarte îngrijorat în privinţa sarcinii, încă de la începutul ei. E adevărat?

– La asta pot să vă răspund, pentru că nu e nimic neobişnuit. Soţia lui are deja o vârstă, mă înţelegeţi, la care e riscant să faci copii. E normal ca soţul să se teamă de posibilitatea unui avort spontan.

„Mai degrabă să şi-l dorească“, s-a gândit Amaia. „Voia Domnului îndepărtând de la el cupa aceea plină cu amar.“

– Cred că domnul Davis s-a prefăcut că nu-i pasă, atunci când soţia lui a refuzat să afle rezultatele, în afară de cele care revelau dezvoltarea

sănătoasă a fătului. Dar mai cred şi că el v-a întrebat mai târziu, între patru ochi, iar dumneavoastră i-aţi spus ce sex are copilul.

– Atât tatăl, cât şi mama sunt consideraţi părinţi cu drepturi egale în faţa legii, atât în ceea ce priveşte obligaţiile, cât şi drepturile asupra copilului lor, a spus prudent doctorul.

– Presupun că sexul unui copil nu ar trebui să aibă prea mare importanţă pentru un tată, care deja are un băiat şi o fată, însă iată că pentru el a avut. Aşa că presupun că nu a fost foarte fericit când a aflat că va mai avea un băiat. Sunt sigură că vi s-a părut ciudat, pentru că având deja un băiat şi o fată, normal ar fi fost să nu-i pese dacă următorul copil va fi băiat sau fată. Reacţia domnului Davis cred că vi s-a părut cu atât mai ciudată, cu cât venea din partea cuiva care se arătase atât de interesat de evoluţia sarcinii.

Doctorul Steve Owen a oftat destul de tare, încât să-l audă cu toţii.

– Dacă vă ajută cu ceva, pot să vă spun că aveţi multă intuiţie şi presupuneţi foarte bine. Nu mi-ar plăcea să fiu soţul dumneavoastră.

După ce a încheiat convorbirea, când se pregătea să-i întindă microfonul lui Annabel, o voce feminină s-a auzit la staţia radio.

– Doamna subinspectoare. Doamna subinspectoare Salazar, sunt Paula Thibodaux.

Amaia s-a uitat surprinsă la Annabel, care a încurajat-o să răspundă.

– Te ascult, Paula.

– Poate că o să vi se pară o tâmpenie, ştiţi că, vrând-nevrând, v-am ascultat...

– Desigur, Paula, îţi mulţumesc mult. Vrei să-mi spui ceva?

– Da, faza este că, auzindu-l pe doctorul ăla, mi-am amintit că nici soţia vărului nostru Tim nu a vrut să afle sexul copilului când a fost însărcinată cu nepoata noastră. Ne-a fost cam ruşine să ne ducem la spital fără un cadou potrivit, neştiind dacă era băiat sau fată. Am rezolvat problema sunând la florăria spitalului, acolo unde se află o listă cu băieţii şi fetele născute în ziua respectivă şi cu numărul salonului în care se află, tot ce trebuie să ştii este numele mamei. I-am dus hăinuţe, brăţări, jucării de pluş şi flori, toate roz... Cumnata noastră încă se mai întreabă cum am ştiut, a spus râzând. Dacă vreţi, pot încerca.

– Desigur, Paula, a spus Amaia zâmbind. E vorba despre Seton Family Hospital.

După câteva secunde de aşteptare, Amaia a auzit tonul apelului şi o voce care a răspuns.

– Bună ziua, aş vrea să trimit două buchete de trandafiri unei paciente care a născut astăzi şi nişte baloane, vă rog, dar nu ştiu nici salonul şi nici dacă e băiat sau fată.

– Cum se numeşte pacienta?

– Doamna Davis, Natalie Davis, ştiu că urma să nască astăzi.

– Da, înţeleg, draga mea, numai că v-aţi cam grăbit, prietena dumneavoastră este programată pentru poimâine. Dar, dacă vreţi, puteţi să plătiţi florile şi i le trimitem imediat ce naşte.

– Nu e nevoie, fiind vorba despre poimâine, am să trec pe la spital ca să le aleg personal. Aşa o să văd şi ce baloane aleg, plus o felicitare frumoasă, a răspuns Paula.

– Cum doriţi, noi vă aşteptăm pentru orice aveţi nevoie, a spus florăreasa sub formă de salut, iar Paula a încheiat convorbirea.

– Ce credeţi?

– Că ai fost genială, Paula.

68. S-A LĂSAT DEJA NOAPTEA ÎN BAZTÁN?

Mlaştinile

Dupree a privit-o din nou pe Amaia, care continua să se agaţe de balustrada şalupei, de parcă de acolo i-ar fi izvorât toate gândurile. S-a apropiat de ea, a întins mâinile şi a despăturit hârtia pe care ea desenase o inimă.

– Frumos desen.

– Am învăţat să o desenez aşa când aveam doisprezece ani. M-a învăţat un doctor.

– Inima mea e ceva mai comprimată în centru, exact ca acele capcane japoneze pentru caracatiţe.

– Takotsubo, a spus ea.

Dupree a zâmbit, privind-o în felul acela care la început o neliniştise pe Amaia. De data aceasta nu s-a mai întâmplat la fel.

– Spuneţi-mi, dacă ar fi să alegeţi un singur aspect, o singură trăsătură definitorie din acele vremuri, care ar fi?

A răspuns fără să stea pe gânduri.

– Noaptea... Dupree era sigur că pauza pe care a făcut-o Amaia a fost pentru ea însăşi, ca să proceseze răspunsul. Ziua era insuportabilă, însă când noaptea se lăsa în Baztán...

– Acum e noapte în Baztán, Salazar?

– Mereu e noapte...

Dupree a zâmbit trist, dar înţelegător.

– Vă este frică, Salazar.

Ea a deschis gura, a vrut să răspundă, dar n-a ştiut ce.

– De aceea lăsaţi o lumină aprinsă când mergeţi la culcare.

N-a răspuns.

– Vă este teamă, dar aşa, între beznă şi lumină, vă aşteptaţi inamicul. Vă este teamă, dar îl aşteptaţi, iar asta vă transformă în cineva extraordinar de curajos.

Amaia a lăsat ochii în jos, însă Dupree a prins-o uşor de bărbie, obligând-o să-l privească.

– Am ştiut de prima dată când v-am văzut. Eraţi o tânără studentă care participa la conferinţa aceea de la Loyola. V-am recunoscut când v-am revăzut la Quantico. Sunteţi o investigatoare înnăscută. Mai trebuie numai să vă ţineţi în frâu mândria asta, nu mult, doar puţin, pentru că trebuie să vă lăsaţi mânată de instinct, altfel nu veţi fi altceva decât o poliţistă ca oricare alta. Şi ascultaţi-vă inima. Astfel veţi ajunge una

dintre cele mai mari investigatoare pe care am avut norocul să le cunosc vreodată. Ascultaţi-vă inima, pentru că asta este ceea ce avem în comun Scott Sherrington, dumneata şi eu. Fiecăruia dintre noi trei ni s-a oprit inima, fiecare dintre noi am revenit la viaţă din nişte motive. Toţi trei am murit pentru a învăţa să ne întoarcem din infern. Avantajul nostru este nu doar că ştim drumul şi ieşirea, ci că am învăţat să-i distingem pe cei care merg pe drumul acela.

– Blestemat privilegiu, a murmurat ea.

– Vreau să vă rog ceva. Există cineva în Nola, se numeşte Nana..., e ca o mamă pentru mine. Locuieşte în Tremé, ştiu că întreg cartierul a fost devastat, dar mi-a spus că se va refugia la Superdome.

– Nu ştiu dacă s-a ţinut vreo evidenţă, dar am să întreb, a răspuns ea.

El a făcut semn că e de acord, conştient că-i cerea ceva imposibil, însă simţise nevoia să o facă.

– Iar acum daţi-mi voie să vă povestesc ceva, înainte de a ne întoarce. Mai târziu va trebui să spun o altă versiune, pentru ceilalţi. O să vă obişnuiţi cu asta, va trebui să faceţi aşa de multe ori de-a lungul carierei dumneavoastră. Va trebui să vă obişnuiţi să ascundeţi adevărul, dacă este nevoie, pentru că nu poţi face nimic împotriva prostiei şi ignoranţei şi nu toţi văd ceea ce vedeţi dumneavoastră. Minţiţi, dacă nu aveţi de ales, minţiţi pentru a vă salva pielea, pentru a lupta pentru justiţie şi adevăr, dar vreau să-mi promiteţi că mereu veţi fi conştientă că minţiţi, că veţi şti care este adevărul şi că niciodată nu vă veţi minţi pe dumneavoastră, nici pe mine, a zis Dupree. Am să vă povestesc ceva. Ceva ce ştiu că dumneavoastră veţi înţelege.

– Mai întâi, răspundeţi-mi la asta: suntem prieteni?

– Sunt gata să pariez pe viaţa mea, a spus, în timp ce i-a luat mâna şi i-a pus în palmă un pacheţel cenuşiu.

Amaia a zâmbit.

69. VRĂJITOARE

Elizondo

Când Amaia Salazar avea doisprezece ani, s-a pierdut în pădure şi a rătăcit acolo timp de şaisprezece ore. Un păstor, Julián Andía, a găsit-o în mijlocul unei păşuni şi ani în şir a povestit, oricui dorea să-l asculte, că trecea pe acolo când un trăsnet a aruncat-o la picioarele sale pe fetiţa lui Salazar. Au găsit-o în zorii zilei, la treizeci de kilometri în direcţia nord de poteca de la care se abătuse. Învăluită în ploaia deasă, cu hainele înnegrite de fum şi pârlite pe alocuri, ca ale unei vrăjitoare medievale scoase dintre flăcările rugului, contrastând cu pielea albă, curată şi rece, de parcă ar fi ieşit dintre gheţuri. Îşi pierduse o gheată, avea hainele zdrenţuite, dar uscate, în ciuda faptului că umblase prin ploaie ore în şir. Fetiţa aceea apăruse călărind un fulger, exact ca zeiţa Mari[5]. La început, Julián strigase, însă nu pentru a-i chema pe ceilalţi, ci de spaimă, pur şi simplu. Nu a îndrăznit să o atingă, pentru că auzise de la alţii că dacă atingi pe cineva lovit de trăsnet, electricitatea trece în tine şi te poate ucide. Cel mai bine era să zgâlţâi cu o bâtă corpul celui fulgerat, sau, în orice caz, cu ceva de lemn, pentru a-l descărca de electricitate, după care puteai să-l atingi. Însă poliţistul care a ajuns primul pe păşune, alarmat de ţipetele păstorului, i-a zis că astea erau prostii şi că electricitatea se descărcase prin picioarele fetiţei şi de asta îi lipsea o gheată, iar cealaltă era ferfeniţă. A îngenuncheat lângă ea, i-a luat pulsul şi a constatat că nu avea deloc. Trăsnetul oprise inima fetiţei. Poliţistul acela şi colegul său au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a o menţine în viaţă pe Amaia şi de a-l linişti pe tatăl ei, care imediat ce a văzut-o s-a aruncat asupra ei, strigând lucruri de neînţeles: „Nu erau vise“, „Aveai dreptate şi nu erau vise“, „Nu erau simple coşmaruri“.

Păstorul a crezut că fetiţa visase, un vis premonitoriu, că e lovită de un fulger şi că tatăl ei, fireşte, nu o băgase în seamă. Cine ar putea să-i reproşeze ceva? Dar asta nu însemna că nu rămânea la fel de misterios faptul că visele fetiţei se împliniseră, fără a mai ţine socoteală că fusese aruncată acolo de un fulger. El fusese martor. Când i-au scos hainele zdrenţuite, au observat că avea pe piept un desen foarte ciudat, un fulger roşu, ca şi cum vrăjitoarea furtunilor ar fi tatuat-o cu foc. Apoi se mai punea şi întrebarea cum de era atât de rece dacă o lovise trăsnetul, sau cum de avea hainele şi pielea uscate, deşi umblase prin ploaie o zi întreagă, în care ploaia nu se oprise nici o clipă, sau, şi mai ciudat, faza cu câinele ei, care avea să apară câteva ore mai târziu. Despre toate acestea,

Julián avea părerile sale, pe care nu le împărtăşea tuturor, însă unora, da, celor de încredere, cărora le spusese că mai demult vrăjitoarele urcau până la grota zeiţei Mari pentru a-i aduce ofrande şi a-i cere favoruri ca să aibă parte de ceea ce Dumnezeu le interzicea, de a lucra împotriva firii. Şi toată lumea ştia că grota aceea era complet uscată. Dar, dacă era să o spună pe aia dreaptă, Domnul să-l ierte!, prefera să fie ud până la piele decât să-i datoreze favoruri vrăjitoarei aceleia. Mereu i se păruse ciudată fetiţa aia a familiei Salazar, chiar dacă, se jura Julián că o spunea fără nici un fel de răutate, cu astfel de făpturi e preferabil să te înţelegi bine, nu rău. După cum spunea defuncta lui bunică, iar ea chiar ştia multe despre astea, nu trebuie să crezi că există şi nici nu trebuie să spui că nu există.

Amaia zăcea pe o targă mobilă. Avea trunchiul acoperit cu un cearşaf subţire, iar pielea, în afară de cea de pe genunchi şi de pe mâini, zgâriată şi plină de vânătăi, îi era la fel de palidă ca şi cum ar fi fost moartă şi tot sângele i-ar fi curs din corp. O asistentă stătea lângă ea, cu ochii pe monitor, în timp ce o altă asistentă îi verifica, tot la câteva minute, pupilele.

Engrasi şi Juan Salazar se ţineau strâns de mână şi-l ascultau pe medic, în timp ce o priveau pe Amaia prin panoul de sticlă de la secţia ATI.

– O să-i facem şi alte analize după ce îşi va recăpăta cunoştinţa, însă din informaţiile de până acum putem spune că nu există leziuni majore.

– De ce nu s-a trezit deja? a întrebat Engrasi.

– E un efort uriaş pentru organismul ei, iar dacă ne gândim că a mai şi stat atâtea ore în ploaia rece, singură, rătăcită, în beznă, e normal să fie epuizată. Oboseala o va ţine câteva zile. Când suntem expuşi unui pericol extrem, creierul îşi pune întreaga maşinărie în funcţiune şi unicul lui scop este supravieţuirea, deci de asta este complet extenuată.

– E adevărat că inima i s-a oprit? a întrebat Engrasi.

– Da, i s-a oprit pentru un timp, nu putem estima cât de lung. Trăsnetul descarcă o mare cantitate de curent electric într-o milisecundă, iar la zece la sută dintre persoanele lovite de un fulger se produce un şoc cardiorespirator. Noroc că poliţiştii aflaţi la faţa locului au ştiut cum să o resusciteze.

Engrasi şi-a acoperit gura cu palma. Cuvântul acela, *resusciteze*, o speria într-un mod cum nu mai simţise vreodată. Pentru că dacă au resuscitat-o, înseamnă că Amaia fusese moartă. Copila ei fusese moartă, nu conta dacă pentru câteva minute sau câteva secunde. Copila ei fusese moartă, iar ea, ştiind prea bine că era în pericol, nu se pricepuse să o protejeze. Ignacio şi Joxepi avuseseră dreptate, ar fi trebuit să o ducă de

acolo, să o ducă departe, cât mai departe, într-un loc unde valea aceea blestemată să nu o mai poată ajunge. Medicul continua să vorbească, aşa că i-a dat atenţie din nou.

– Este foarte tânără şi puternică şi să sperăm că nu va rămâne cu sechele, dar vreau să vă avertizez că uneori, după câteva zile, pot apărea convulsii, leşinuri şi, de cele mai multe ori, amnezie. Cei mai mulţi dintre cei loviţi de trăsnet nu-şi mai amintesc nimic din ceea ce s-a întâmplat înainte de accident.

– Dar ce e cu desenul ăla ciudat de pe piept? a întrebat Juan copleşit.

– Este o arsură. A avut mult noroc, pentru că nu mai are şi alte arsuri; aerul din jurul unui trăsnet se încălzeşte atât de tare încât apa se poate evapora, ceea ce explică hainele ferfeniţă şi faptul că era complet uscată atunci când au găsit-o. Deşi pare un tatuaj, este... cum să spun, o arsură ciudată, care s-a produs dinăuntru spre în afară, atunci când electricitatea a străbătut suprafaţa corpului fetiţei, obligând celulele roşii din capilare să iasă la suprafaţa pielii, producând astfel acest tatuaj ciudat, care se numeşte semnul Lichtenberg. O să-i dispară cu timpul.

– Putem intra? a întrebat Engrasi, privind geamul care o despărţea de Amaia.

– Da, dar numai câte unul, pe rând.

– Du-te tu, i-a spus ea lui Juan.

Când şi-a revenit în simţiri, l-a văzut pe tatăl ei lângă patul de spital. Chipul palid, părul lipit de frunte, udat de ploaie. Dunga roşie de pe pleoape de la atâta plâns. Când ea a deschis ochii, s-a aplecat protector asupra ei, cu faţa răvăşită de îngrijorare, dar şi cu o uşoară expresie de uşurare. Gestul lui i-a provocat un val de tandreţe şi a fost cât pe ce să se înece de emoţie.

– Am văzut un copac, tată, era special. Apoi n-am mai găsit drumul...

– Nu mai vorbi, draga mea. Odihneşte-te.

Ochii limpezi şi albaştri ai Amaiei străluceau de lacrimile reţinute cu greu.

– Era cineva în pădure. Ipar nu l-a lăsat să se apropie...

Juan a simţit un fior pe spate, în timp ce-şi imagina pericolele prin care trecuse fetiţa lui.

– Gata, a trecut, inimioara mea. Ai scăpat şi o să te faci bine.

– Mi-era foarte frig şi am văzut o casă...

– Ai ajuns la o casă? a întrebat Juan, surprins.

– Era acolo un bărbat... foarte frumos... Şi mai erau şi alţi oameni...

Pe Juan l-a luat cu frig, în timp ce presimţirea întunecată care-l însoţise toată ziua punea stăpânire pe inima lui. Nu-i plăcea deloc ce auzea.

– Erau... răi. Voiam să intru pentru că mi-era frig, dar Ipar nu m-a lăsat.

Fetiţa a făcut ochii mari, ca şi cum, brusc, şi-ar fi amintit ceva.

– Unde-i Ipar, tată?

Juan şi-a lăsat uşor capul într-o parte. Mama mă-sii! Ar fi vrut să nu vorbească despre asta cu fiica lui.

– Draga mea, Ipar a ţinut mult la tine, a fost un câine bun şi te-a păzit până la capăt.

Lacrimile reţinute până atunci i-au curs şuvoi pe obraji. Amaia a scos un „nu" gâtuit şi a izbucnit în plâns cu atâta durere şi suferinţă cum Juan nu mai văzuse vreodată. Fetiţa lui, care mereu plângea în tăcere, acum plângea şi suspina din toată inima, atât de zgomotos încât asistentele au venit în fugă, alarmate de apariţia bruscă pe monitor a unor vârfuri de unde electrice.

– Ce i-aţi făcut? l-a întrebat cu duritate una dintre ele, împingându-l la picioarele patului.

– Dumnezeule, nu i-am făcut nimic! a răspuns el jignit. Câinele ei... a murit, a încercat Juan să le explice.

– Nu puteaţi găsi un moment mai potrivit ca să-i spuneţi? Acum trebuie protejată, omule!

A spus „omule" ca pe o insultă. Însă ceea ce l-a durut cel mai tare a fost că femeia aceea îi amintea că el era tatăl, că trebuia să-şi protejeze fetiţa.

– Trebuie să plecaţi acum, a spus cealaltă asistentă, pe un ton ceva mai blând.

– Lăsaţi-mă să-mi iau măcar la revedere de la ea, le-a rugat el.

Asistenta a fost de acord şi Juan s-a mutat din nou la marginea patului, mai aproape de fetiţă.

Amaia plângea în continuare, însă acum fără zgomot, un şuvoi de lacrimi îi izvora din ochii strâns închişi şi acoperiţi cu mâna în care nu avea perfuzii.

– Draga mea..., trebuie să plec, i-a şoptit Juan.

Amaia a deschis ochii. Nu exista nici urmă de reproş în privirea ei. Şi-a ridicat mâna liberă, cerându-i tăcut o îmbrăţişare. Ea îl iubea, mereu îl iubise. Avea să-i spună...

– Tată, mama era acolo, cu bărbatul acela. Mă aşteptau, ca să mă...

Juan s-a îndreptat de spate, smulgându-se din îmbrăţişarea fiicei lui. Ochii larg deschişi, inima înnebunită de presimţiri întunecate, îndoliate. S-a aplecat din nou asupra fetiţei şi i-a şoptit la ureche:

– Amaia, să nu spui nimănui. Fă-o pentru mine, dacă ţii la mine. Nu spune nimic.

Toată iubirea pe care o simţea şi o simţise mereu pentru el i-a apăsat pieptul, aproape dureros. Cuvintele destinate a-i spune cât de mult îl iubea au murit înăuntrul ei şi au rămas ca o amintire dureroasă, lipite de corzile sale vocale. A încuviinţat, incapabilă să scoată vreun sunet, şi tăcerea ei s-a transformat în ultimul secret păstrat pentru tatăl ei şi în motivul pentru care a încetat să-l mai iubească.

Juan a simţit pe faţă atingerea uşoară a obrazului fetiţei lui, în timp ce dădea din cap că e de acord.

Când s-a ridicat în picioare, Amaia încetase să mai plângă.

L-a privit în ochi. Juan şi-a dat seama că tocmai vedea chipul serios şi plin de certitudine pe care Amaia urma să-l aibă la maturitate. Copleşit de ruşine, şi-a ferit ochii şi s-a îndreptat spre uşă.

– Adio, draga mea.

Amaia a răspuns după trei secunde. Şi Juan a înţeles că răspunsul ei era pentru totdeauna.

– Adio, tată.

Engrasi aştepta de cealaltă parte a peretelui de sticlă şi, chiar dacă nu auzise nici un cuvânt, văzuse toate gesturile făcute de fratele şi de nepoţica ei. Juan, cu capul plecat, s-a oprit lângă ea. Plângea. Fără să se uite la el, Engrasi l-a întrebat:

– A plâns pentru Ipar?

– Da.

– Sper că nu i-ai spus...

– Nu, normal că nu, a răspuns el iritat, şi nici tu să nu-i spui vreodată.

Engrasi s-a întors spre el furioasă. Juan şi-a lăsat din nou privirea în pământ.

– Ce om ar putea să-i spună unei fetiţe că cineva i-a despicat câinele şi l-a prins în cuie de un copac de la marginea pădurii?

Juan nu a răspuns. A izbucnit din nou în plâns. Engrasi şi-a mutat privirea de la el, scârbită.

– Am să o mut pe Amaia din Elizondo, cât mai repede.

– Da, a zis Juan.

– Nu ai înţeles. Imediat ce va fi externată. Amaia nu se mai întoarce în Elizondo.

Juan a încuviinţat.

– Du-o undeva departe, cred că Pamplona nu e destul de departe... Du-o, îţi dau bani..., dar să nu-mi spui niciodată unde e, pentru că sunt slab, Engrasi, şi dacă aş şti...

Divinitate feminină din mitologia Țării Bascilor (n.tr.)

70. VIOARA LUI MIC

Mlaştinile
Miercuri, 31 august 2005

Johnson a revenit însoţit de Bull şi Charbou. Dupree nu s-a lăsat rugat.

– E al nostru. Compozitorul este Martin Lenx, care în prezent trece drept Robert Davis. Este inspector pentru evaluarea daunelor în caz de catastrofă la firma American Insurance Association. S-a angajat acolo la şase luni după ce şi-a ucis prima familie, în Madison. Prin intermediul poliţelor de asigurare a avut acces la toate informaţiile despre familii, numărul de membri, câţi locuiesc în casă, ce vârstă au, ce arme deţin la domiciliu, ce accidente au avut, bolile de care suferă, probleme cu poliţia pentru tot felul de delicte minore. Cunoştea din surse directe şi judeca comportamentul familiilor şi, cazurile în speţă, le şi condamna. Locuieşte în Texas, cu noua lui familie, dar, în urmă cu opt luni, atunci când soţia i-a spus că e însărcinată cu al treilea copil, se afla în casa lui din Galveston, aflată lângă cea a familiei Andrews.

– Nemernicul de bun samaritean, a şoptit Charbou privind-o pe Amaia.

Dupree a continuat:

– Are un băiat şi o fată, pe care o cheamă Michelle şi cântă la vioară. A folosit vioara pentru a transforma salonul familiei Andrews într-o sală de muzică. Salazar a avut dreptate. Aceea a fost prima crimă sub noua identitate, un act impulsiv, iraţional, riscant. În momentul în care a aflat că va avea al treilea copil, a simţit că întreaga lume îi cade în cap, vedea cum se repetă din nou, pas cu pas, povestea lui anterioară, aşa că din punctul său de vedere a fost firesc să lichideze familia Andrews numai pentru că aveau un copil mai neascultător, care-şi supăra uneori părinţii şi care îi distrusese grădina.

– Ce tâmpit! a spus Charbou, nereuşind să se abţină de la comentarii.

– A plătit din banii lui curăţenia casei pentru a fi sigur că totul era în regulă. E uşor să ne imaginăm ce i-a trecut prin cap atunci când Joseph Andrews a spus că va chema poliţia. Dacă la asta mai adăugăm şi faptul că fiică-sa probabil i-a spus că nu-şi găseşte vioara pe care e scris numele ei...

– A intrat în casă şi a luat vioara, înainte de revenirea celor de la criminalistică, a spus Johnson.

– De ce nu a făcut asta mai devreme? A riscat foarte mult folosindu-se de vioara fiicei lui, a spus Bull.

– Asta a fost greşeala lui, s-a grăbit, şi-a pierdut minţile când a aflat că urma să mai aibă un copil şi că povestea vieţii lui trecute urma să se repete. Şi-a ucis vecinii, o greşeală de începător când vorbim de ucigaşi în serie, a cedat unui impuls irezistibil care-i duce la pierzanie pe mulţi de teapa lui. Aria lui Canter, v-a fost prezentată de Emerson, teoria ariei geografice în care acţionează ucigaşii în serie, vă amintiţi?

– Soţia lui urmează să nască peste două zile, în Texas. Eu şi Salazar credem că va pierde timpul prin Nola, înainte de a se întoarce acasă pentru a-şi ucide familia.

– Trebuie să ne întoarcem imediat, aici am terminat ce aveam de făcut, a spus Johnson.

Dupree şi-a mutat privirea pentru o secundă, apoi a continuat:

– Charbou, Salazar şi dumneata vă întoarceţi la New Orleans, îl căutaţi pe Martin Lenx şi îl urmăriţi până în Texas, până la el acasă, dacă este nevoie, important este să-l arestaţi. Eu cu detectivul Bull rămânem aici, mai avem chestiuni de rezolvat.

Amaia a observat că Bull stătuse tot timpul cu privirea în pământ. Era clar că se înţelesese cu Dupree.

Johnson i-a privit pe Amaia şi pe Bull, apoi a spus:

– Cu tot respectul, domnule agent Dupree, Salazar este un agent pe termen limitat, iar Charbou nici măcar nu este agent FBI. Nu vă supăraţi, a adăugat adresându-i-se lui Bill.

– Adevărul nu supără.

– Salazar e la fel de bună precum cel mai bun agent cu care aţi lucrat, iar Charbou, mă rog, a zis făcându-i poliţistului cu ochiul, e din Nola şi o să vă apere pielea în oraşul acela, pe care-l cunoaşte mai bine decât oricine.

Johnson a vrut să comenteze, însă Dupree nu i-a dat timp:

– Nu v-aş fi de mare ajutor. Nu mai departe de ieri, eram pe jumătate mort, iar drumul de astăzi până la Le Grand m-a slăbit din nou. Tare mă tem că tămăduitorul încă mai are de lucru cu mine. Bull rămâne ca să mă ajute în cazul Samedi, au avut loc sechestrări, au fost victime, împuşcături... În camera aia de sus sunt şase fetiţe moarte, plus cei trei tipi cu maţele afară. O să revenim în oraş cu surorile lui Jacob, dar numai atunci când vom putea parcurge drumul în siguranţă. Ar fi o imprudenţă să le ducem acum la New Orleans, dar nici nu o să le las aici, în nici un caz. Mai mult, tămăduitorul vrea să organizeze o ceremonie pentru Médora, un ritual ca pentru sfântul maslu. Un soi de slujbă ca să poată muri în pace şi sufletul ei să-şi găsească drumul la cer. Atât Bull, cât şi eu credem că trebuie să fim aici; până la urmă, noi i-am cunoscut familia şi

suntem, într-o măsură, responsabili pentru ceea ce i s-a întâmplat din cauză că nu am reuşit să o salvăm atunci.

– E groaznic ceea ce i s-a întâmplat, fără îndoială, a spus Charbou. Dar nu sunteţi vinovaţi voi şi nici nu se mai poate face nimic pentru ea.

– Nu e atât de simplu să mori, a spus Dupree, privindu-l în ochi pe Charbou. Cu atât mai puţin pentru cineva ca Médora, care aproape întreaga ei viaţă s-a crezut moartă. Frank Carlino şi Jerome Lirette au avut nevoie de multe ore până să moară, după ce li s-a făcut ce li s-a făcut, în ciuda faptului că unuia i-au smuls inima, iar pe celălalt l-au decapitat.

– Vreţi să spuneţi că unii mai rămân printre noi după ce au murit...

– Vreau să spun că unii nu pleacă atât de uşor, mai ales dacă sunt convinşi că cineva are o metodă de a-i aduce înapoi, sau de a nu-i lăsa să plece. A muri, precum a te naşte, nu este atât de simplu, poţi să mori singur, dar e mai bine să fii ajutat, dacă există cineva care să te aştepte de ambele margini ale drumului.

Dupree le-a aruncat o privire care nu lăsa loc de interpretări, apoi a continuat:

– Eu şi Bull rămânem aici. Pregătiţi-vă să plecaţi imediat. Întrebări?

71. ADEVĂRUL ŞI DREPTATEA

Mlaştinile

Bull şi Dupree au privit din mlaştini în urma bărcii care se îndepărta cu colegii lor. Înainte să pornească pe drumul de întoarcere, sunaseră în câteva locuri pentru a se asigura că o să-i aştepte cineva lângă Houma, cu un vehicul potrivit şi pentru a primi din nou autorizaţia de a se folosi de baza navală. Ca să intri în oraş părea să fie la fel de complicat cum fusese pentru a ieşi din el. După ce coada de spumă lăsată de barcă s-a risipit, Bull a scos din buzunar un telefon mobil şi i l-a dat lui Dupree.

– Am pus cartela în telefonul meu, *et voilà*, a zis în timp ce deschidea telefonul şi ecranul se umplea de simboluri pâlpâitoare.

– Bine, a spus Dupree, taciturn.

– Ştiu, dar ce facem acum? Dacă stăm aici şi aşteptăm, s-ar putea să aflăm de unde sună, numai că Samedi, fie el un individ sau o organizaţie, îl cunoştea pe Len. Se aşteaptă să audă vocea lui atunci când vor suna, pentru că de sunat, vor suna, cu siguranţă. Imediat ce vor bănui ceva ciudat, vor opri orice comunicaţie. Nu avem instrumentele necesare pentru localizarea telefonică şi, la cum merg lucrurile, mă îndoiesc să găsim în tot statul vreun sediu de poliţie care să ni le împrumute.

– Nu mi-am propus să încerc să aflu locaţia din care sună.

Bull a aşteptat răbdător.

– Când vor suna, Dominic o să le spună ce s-a întâmplat.

– Dar...

– Samedi nu-l cunoştea pe Dominic, nici Dominic pe Samedi, omul lor de legătură era Len. Acesta s-a enervat pentru că netotul de Pitt le-a lăsat pe fetiţe să se înece şi l-a împuşcat. Chiar el, Len, i-a spus lui Samedi că pierduseră marfa din vina lui Pitt şi că-l omorâse pentru asta. Presupun că a primit acordul de a-şi lua un nou coleg... Pe care nu l-au văzut niciodată. Şi întâmplarea face ca toţi cei care-l cunoşteau să fie morţi.

– Dominic.

– Mai apoi s-au întâmplat următoarele: Vince, fratele lui Pitt, s-a supărat pe Len pentru că i-a omorât fratele şi s-au luat la ceartă. Doi tipi iuţi la mânie, mereu cu degetul pe trăgaci, aşa că amândoi au sfârşit morţi. Iar acum eu, adică Dominic, sunt singurul supravieţuitor, aşa că am răspuns la telefon, ştiind că Len urma să fie sunat. Sunt un tip de încredere, eficient. Am curăţat locul singur şi datorită mie Le Grand arată din nou impecabil. Tot ce aştept acum este să îmi spuneţi ce am de făcut în continuare.

– N-o să vă creadă atât de uşor, numai pentru că le spuneţi.

– Nu, tocmai de aceea, mâine ne întoarcem la Le Grand. Facem nişte fotografii care să ateste toată povestea şi le trimitem lor, apoi facem cam tot ceea ce ar fi făcut Dominic, în eventualitatea că se gândesc totuşi să dea o raită pe acolo, sau că trimit pe cineva să verifice.

– Bine, a spus Bull, fără prea multă convingere, dar unde ne vor duce toate manevrele astea? Doar nu credeţi că o organizaţie criminală îşi dezvăluie hăţişurile primului nenorocit care răspunde la telefon.

– Bineînţeles că nu. În toţi aceşti ani, m-am gândit mult la Samedi şi ştiu că nu vom reuşi să înţelegem cum gândeşte dacă nu ne apropiem de măruntaiele organizaţiei. Şi nu vom avea acces la aşa ceva dacă nu facem parte, sau, mai bine zis, dacă ei nu cred că facem parte din hăţiş. Trebuie să-l facem pe Samedi să creadă că facem parte din Samedi. Aţi auzit ce a spus Dominic: au oameni în cadrul poliţiei. De altfel, aşa se şi explică faptul că au reuşit să acţioneze din umbră timp de atâţia ani. Au alimentat legenda aceea cu supranaturalul, cu voodoo şi Samedi, a zis Dupree şi a expirat pe nas tot aerul din plămâni. Trebuie lucraţi din interior, numai că nici dumneata şi nici eu nu vom primi niciodată permisiunea de a face aşa ceva.

– Dar nici ei nu vor veni să se întâlnească cu Dominic numai de dragul întâlnirii, a zis Bull.

– Nu uita de fetiţe. Samedi ştie că fetiţele din Nola sunt în viaţă, i-a spus Len. Îi vor cere lui Dominic să le ducă undeva, aşa cum era planificat.

– Dar dacă trimit pe cineva după ele?

– Există riscul, da.

– Să zicem că acceptă şi stabilesc un loc unde să predăm fetiţele. Dacă planul ar fi fost să întindem o capcană celui care vine să le ia, atunci foarte bine, numai că dumneavoastră vorbiţi despre infiltrare. Ce i-ar opri să vă tragă un glonţ în cap dacă apăreţi acolo fără fetiţe? De ce s-ar încrede în cineva care vine cu mâinile goale?

Dupree l-a privit în tăcere câteva secunde, apoi i-a răspuns:

– Ai dreptate, Bull, de-asta am să le dau fetiţele.

72. ZIUA A PATRA

New Orleans, Louisiana
Joi, 1 septembrie 2005

Întoarcerea în oraş a fost mai uşoară decât plecarea din el, însă mult mai întortocheată. Au ajuns prin Westbank, traversând Mississippi pe lângă Bywater; acum trebuiau să meargă pe jos spre est, dacă voiau să ajungă la Piaţa Jackson, numai că traseul, uneori pe viaducte, alteori cu apa până la gât, devenea tot mai complicat. La întoarcere, impresiile au fost ca atunci când te trezeşti dintr-un coşmar şi adormi la loc, dar numai pentru a-ţi da seama că e şi mai rău.

Diferenţa uriaşă între oraşul pe care Amaia îl lăsase şi cel pe care-l regăsise la întoarcerea din mlaştini era dată de deznădejde.

În prima zi după trecerea uraganului Katrina, oamenii fuseseră în stare de şoc. Uluirea din priviri, exclamaţiile de mirare în faţa distrugerilor, senzaţia de neputinţă în faţa forţei brute a naturii... În timpul acelei nopţi, nivelul apei a urcat, aşa că a urmat o nouă zi de coşmar, în care stupoarea în faţa a ceea ce se întâmpla a crescut într-un soi de buclă, în care încă mai era loc pentru extraordinar. Catastrofa era în plină desfăşurare, aşa cum era şi expectativa a ceea ce se putea întâmpla.

În ziua a treia nu s-a întâmplat nimic din ce nu se întâmplase deja. Apele atinseseră ceea ce părea că va fi nivelul maxim, chiar dacă, fireşte, oricând mai putea ceda un alt dig, dar asta nu ar fi schimbat prea mult lucrurile. Deja se întâmplase tot ce se putea întâmpla. Optzeci la sută din cele aproape cinci sute de mile pătrate de uscat din New Orleans zăceau acum sub ape. Nu exista curent electric, nici apă curentă; nu exista nici un magazin deschis şi nici aer condiţionat, într-un oraş în care temperaturile urcau în timpul zilei până la treizeci şi trei de grade şi nu scădeau peste noapte mai jos de douăzeci şi opt de grade. În cartiere întregi, nivelul cel mai înalt al apei ajungea până la etajul întâi, iar cel mai scăzut, până la genunchi.

Această zi, a treia, a fost a deznădejdii. Bătrâni şi copii leşinau în bătaia soarelui, pe pasarelele înalte ale autostrăzilor, după trei zile în care nu mâncaseră nimic şi nu băuseră nici o picătură de apă. Ajutoarele nu soseau, chiar dacă din puţinele veşti care circulau din gură în gură, şi care proveneau, din câte se zicea, de la cei puţini care aveau un aparat de radio cu baterii, reieşea că ajutoarele sunt pe drum. După ziua petrecută în mlaştini, oraşul li s-a părut foarte schimbat. În a patra zi a dispărut orice urmă de judecată limpede.

Deznădejdea iniţială se transformase într-un soi de deznădejde văicăreaţă, care încă nu accepta să se abandoneze pradă morţii, dar, într-un fel, aşa ceva era de aşteptat.

Amaia, Johnson şi Charbou mergeau pe un viaduct. Era cinci după-amiaza, însă soarele continua să ardă cu aceeaşi putere ca în miezul zilei, iar sub împărăţia lui de lumină şi bucurie, oraşul duhnea a fecale, a nămol şi a moarte. Ceea ce le venea greu să accepte era că la numai câteva mile distanţă, zborurile internaţionale continuau să aibă loc cu punctualitate, că prezentatorii de la ştirile de seară tocmai se machiau, că existau oameni care făceau duş şi alţii care făceau dragoste.

În depărtare se înălţau coloane de fum de la numeroasele incendii, care, conform palavragiilor de serviciu, fuseseră provocate intenţionat, însă, conform logicii, erau provocate de ruperea conductelor de gaz cauzată de mişcarea fundaţiei caselor distruse de uragan. În noua succesiune a sunetelor, foşnetul brizei calde care mătura suprafaţa apelor era întrerupt, din când în când, de răsunetul uneia sau mai multor împuşcături. Se vorbea despre oameni înarmaţi care-şi păzeau proprietăţile ca să nu fie prădaţi. Însă se mai spunea şi că, de fapt, era vorba despre grupuri de indivizi înarmaţi care patrulau prin oraş şi se considerau cu de la sine putere noua forţă de ordine şi care judecau şi executau extrem de sumar, împuşcând de cele mai multe ori oameni absolut nevinovaţi. Însă toate acestea erau zvonuri, nimeni şi nimic nu putea confirma că acele poveşti erau reale, sau erau rodul imaginaţiei ori al fricii.

Dar în acea a patra zi, nenumăraţii cetăţeni care înfruntaseră împreună nenorocirile din prima şi a doua zi s-au împărţit în ultimele ore, ca o celulă cancerigenă, în două jumătăţi ameninţătoare: cei care îşi pierduseră speranţa şi cei care, pe lângă faptul că şi ei îşi pierduseră speranţa, erau de-a dreptul furioşi.

Cei din prima jumătate se înghesuiau pe poduri, în grupuri tăcute, pradă unei încremeniri vegetative cu scopul de a-şi conserva energia. Când Amaia şi colegii ei au trecut prin dreptul grupurilor, abia dacă au catadicsit să se uite la ei. Întrebările şi rugăminţile de dimineaţă dispăruseră, nimeni nu se mai obosea să ceară apă, haine uscate sau medicamente de prim-ajutor. Nimeni nu mai avea nimic. Un bărbat care stătea cu urechea lipită de un aparat de radio cu bateriile pe sfârşite le-a spus:

– Mâine vine preşedintele, au zis la radio.

– Au mai zis şi ieri, şi alaltăieri, a comentat o femeie de lângă el.

– Tot repetă că ajutoarele sunt pe drum, a adăugat bărbatul, pe un ton din care reieşea că nu spunea altceva decât ce auzea la radio.

– Înseamnă că n-au nimerit drumul şi au trimis ajutoarele în Canada, pentru că au trecut patru zile de la uragan şi la noi nu a ajuns nimeni cu ajutoare.

Unii îşi înălţau capul când treceau prin dreptul lor, îi avertizau că nu aveau unde să meargă, că drumul acela era înfundat şi că, asemenea celor mai multe drumuri din New Orleans după trecerea Katrinei, nu ducea nicăieri.

Cei din a doua jumătate se caracterizau prin zarva pe care o făceau. Când au trecut prin dreptul lor, au ţipat, vărsându-şi năduful şi furia:

– Unde sunt ajutoarele? strigau văzându-le însemnele de poliţişti.

– Ne-aţi lăsat să murim aici, dar n-o să vă fie uşor, încă trăim! a ţipat o femeie, în uralele grupului.

– Frate, i-au zis lui Charbou. Unde mergi? Rămâi aici, cu noi. Uită-te în jur. Vezi vreo faţă albă?

– N-o să trimită nici un ajutor. Draga noastră ţară a găsit modalitatea de a ne extermina! a răcnit un bărbat.

Charbou a privit-o pe Amaia şi i-a zis:

– Au dreptate. Nişte terorişti aruncă în aer World Trade Center şi imediat toată ţara se mobilizează. Dar dacă un oraş întreg, plin cu negri, dispare sub ape, cui îi pasă? Vă puteţi imagina că după patru zile de la căderea turnurilor ajutoarele încă nu ar fi sosit?

Amaia a dat din cap că e de acord.

– De neimaginat.

Mai exista şi un alt grup, cu tot mai puţini reprezentanţi, dar asta nu înseamnă că nu era la fel de surprinzător. Un soi de drumeţi temerari. Printre ei puteau fi văzute femei cu bebeluşi în braţe. Bărbaţi slinoşi împingând cărucioare de cumpărături burduşite cu tot soiul de obiecte. Bătrâni la bustul gol mergând împleticit şi cărând pungi cu vechile lor fotografii de nuntă. Cu toţii mergeau târşâit şi se opreau numai pentru a-şi pune mâna streaşină la ochi ca să privească în zare, înainte de a-şi relua peregrinarea lor neobişnuită, fără destinaţie, ca damnaţii din infernul lui Dante, obligaţi să meargă zi după zi, fără să ajungă vreodată undeva.

Străbătuseră o porţiune de drum cu apa până la brâu, înainte de a ajunge la o zonă pietonală din care se putea trece pe pasarela de pe autostrada interstatală. S-au oprit câteva minute pentru a-şi goli ghetele de nămol şi pentru a-şi usca armele, înainte de a porni din nou la drum. Johnson şi Charbou mergeau, cu rândul, în faţă. Uneori, Charbou îi arăta lui Johnson o zonă sau o clădire şi îi explica de ce e importantă pentru oraş, sau de ce îi plăcea lui în mod deosebit. Amaia mergea la câţiva paşi

în urmă şi îi asculta pe cei doi bărbaţi. Charbou a făcut un semn spre sud. Johnson s-a întors ca să se uite, s-a împleticit într-o parte şi a căzut la pământ. Amaia s-a oprit confuză, întrebându-se dacă Johnson ameţise sau se împiedicase. După o jumătate de secundă, au auzit ecoul împuşcăturii. O îmbrâncitură a culcat-o la pământ, în timp ce o nouă împuşcătură brăzda aerul de deasupra capetelor lor.

– Trag în noi! a strigat Charbou, în timp ce se târa pe burtă pentru a ajunge la Johnson.

S-a lăsat pe vine lângă agent, l-a prins de subsuori şi l-a târât spre contrafortul pasarelei, unde se adăpostise Amaia.

– Cred că trag în noi din clădirea aceea, a spus ea, arătând undeva, peste capul lui Charbou. Nu te mişca până nu-ţi zic eu.

– Grăbeşte-te, a strigat el, în timp ce încerca să-l protejeze cu trupul său pe Johnson.

Stând într-un genunchi, Amaia a ridicat arma peste zidul de susţinere şi i-a strigat lui Charbou să se mişte, după care a tras în direcţia clădirii, golind un încărcător întreg, fără să ţintească în vreun punct anume, ci numai pentru a-şi acoperi colegii.

Charbou a căzut ca un sac lângă ea, cu Johnson sprijinit de el. Agentul era leoarcă de transpiraţie şi respira pe nas, cu buzele strânse, încercând să-şi revină după şocul împuşcăturii.

Amaia a cercetat rana: era la umărul stâng, chiar la marginea vestei antiglonţ. Braţul i se strâmbase într-un mod nefiresc, care a făcut-o să presupună că avea ceva oase şi tendoane vătămate. Şi-a deschis rucsacul, a golit conţinutul pe jos şi a luat un tricou din bumbac cu care i-a astupat rana, apoi i-a verificat spatele lui Johnson, căutând, fără succes, locul prin care ieşise glonţul.

– Nu e nimic grav, Johnson. Glonţul a rămas înăuntru, îl simt prin piele. Cred că v-a fracturat osul, dar nu sângeraţi foarte tare. O să scăpaţi din asta, prietene.

Agentul Johnson nu a răspuns, însă a privit în jur, la podul pustiu, cu cele două capete cufundate sub apă, conştient de situaţia lui.

Dându-şi seama la ce se gândea agentul, Amaia s-a enervat.

– Nici să nu vă gândiţi, Johnson. O să vă ducem de aici, mă auziţi?

Charbou s-a ridicat puţin, încercând să-şi dea seama de unde veneau împuşcăturile. S-a aşezat din nou la adăpost.

– Cred că au încetat. Cu siguranţă nu se aşteptau să le răspundem, a zis şi a scos din husă staţia radio, pentru a cere ajutor. Atenţie, cod trei. Sunt detectivul Bill Charbou, avem un ofiţer rănit, repet, cod trei. Suntem pe pasarela de la autostrada interstatală, deasupra de Elysian colţ cu strada Tonti.

Răspunsul a venit imediat.

– Aici centrala.

O altă intervenţie radio a întrerupt-o pe prima.

– Detectiv Charbou? Vocea a şovăit puţin, apoi a continuat: Ofiţerul rănit este detectivul Bull?

– Nu, este agentul Johnson de la FBI. L-au împuşcat în umăr.

Timp de câteva secunde nu s-a mai auzit nimic prin staţia radio, după care a venit şi răspunsul de la centrală:

– Vă trimitem ajutoare imediat.

Au ajuns în mai puţin de zece minute. O şalupă a poliţiei din New Orleans a amarat lângă pod, exact în locul prin care urcaseră şi ei. Părea că răspunsul rapid al poliţiei îl liniştise întrucâtva pe Johnson. Agentul se ridicase în picioare, se sprijinea de parapet şi, chiar dacă se vedea cât de mult suferă, îşi recăpătase culoarea în obraji. După ce i-au acordat primul ajutor, a insistat să stea de vorbă cu ei.

– Trebuie să mergeţi mai departe, a spus, uitând de formalităţi şi privind-o în ochi pe Amaia. Un agent FBI rănit în timpul serviciului are nişte avantaje. Au primit ordine să mă ducă la baza militară de lângă lac. După ce starea mea de sănătate va fi stabilă, mă vor evacua împreună cu alţi agenţi răniţi şi cu puţinele familii care au mai rămas. Nu are sens să pierdeţi timpul pentru a veni cu mine până în cealaltă parte a oraşului, nu acum, când sunteţi atât de aproape.

Amaia a făcut semn că este de acord. Nici ea nu îşi dorea să renunţe acum.

Paramedicii l-au luat în grija lor, i-au pansat rana şi i-au prins cu o faşă ortopedică, petrecută după gât, braţul care-i atârna într-un fel care-ţi dădea fiori. Imediat ce paramedicii l-au lăsat în pace, Johnson i-a făcut Amaiei semn să se apropie.

– Aşa e drept, a spus, încercând să zâmbească. Dumneata i-ai luat urma, e trofeul dumitale, ia-l. Dar ţine cont de faptul că vei fi singură. Dacă raportezi despre asta, nu le va păsa că dumneata o să-l găseşti, că-l vei urmări până-l vei prinde. Se pot întâmpla două lucruri: să binevoiască să te asculte, cerându-ţi detalii, probe şi proceduri, şi până vei ajunge în Texas, Lenx va fi dispărut deja; sau, nici măcar să nu te bage în seamă, sau să o facă mult prea târziu, după ce Lenx îşi va fi văzut de ale lui. În ambele cazuri, Lenx câştigă. Însă îţi pot garanta ceva: imediat ce presa va mirosi cum stau lucrurile, vei fi îndepărtată atât de repede încât vei crede că te-a lovit trăsnetul. FBI e plin de agenţi precum Tucker.

Ea a făcut semn că a înţeles.

– Şi încă ceva.

– Dupree, a spus ea. Nu se va întoarce, nu-i aşa?

– Nu, a recunoscut Johnson cu mâhnire. Dar ştie el ce face.

Când paramedicii au ridicat targa mobilă ca să-l urce în şalupă, Johnson i-a repetat:

– Nu uita. Raportează numai după ce ai încheiat toată treaba.

*

Charbou i-a convins pe poliţişti să-i ducă cu şalupa până la marginea Cartierului Francez. De acolo au ajuns într-o clipită la Piaţa Jackson, apoi pe strada Chartres. Au urcat la etaj ca să caute apartamentul cu pricina. După cum le spusese directorul Centrului de Urgenţe, nu fuseseră luate cine ştie ce măsuri, în afară de a întinde la locul crimei bine-cunoscuta bandă de delimitare, de a lipi două benzi de hârtie cu data şi ora, pe lângă uzualul X portocaliu care îi avertiza, pe cei suferinzi de anosmie, că în apartament se află şase cadavre. Charbou a tăiat cu un briceag benzile de hârtie, încercând să le distrugă cât mai puţin. A făcut un pas în spate, a privit-o pe Amaia, care a încuviinţat, a tras aer în piept, în timp ce trăgea de gulerul tricoului pentru a-şi acoperi nasul şi gura. Soarele apropiindu-se de apus colora cerul în trandafiriu şi indigo, însă lumina lui nu era suficientă în apartamentul cu toate obloanele închise. Amaia s-a întrebat dacă tot aşa erau şi când au găsit cadavrele, sau le-o fi închis medicul, ca măsură de precauţie, pentru a împiedica să intre căldura mare de afară şi insectele. În orice caz, efortul său a fost în van. Încă înainte de a le vedea, Amaia a auzit sinistrul bâzâit al muştelor pe deasupra cadavrelor. O muscă femelă poate să depună cinci sau şase loturi fiecare cuprinzând între şaptezeci şi cinci şi o sută de ouă. Durata de eclozare a ouălor este cuprinsă între două şi douăzeci şi patru de ore. La temperaturile acelea atât de ridicate, vor ajunge pupe în patru zile.

A luminat cu lanterna cadavrele, în timp ce lupta împotriva impulsului de a da din mâini, pentru a alunga muştele care i se aşezau pe braţe, cu piciorușele lor pline de... S-a uitat spre uşă cu jind, dorind să iasă de acolo şi a fost cât pe ce să cedeze nevoii de a fugi. Să nu mai respire moarte, să nu mai vadă moarte, să nu mai simtă moarte. Reuşind să se stăpânească, a rămas la picioarele cadavrelor, şi-a plecat capul şi s-a rugat pentru sufletele lor. Niciodată nu mai făcuse aşa ceva la locul unei crime. Şi-a dat seama că, într-un fel, ţinea de faptul că preluase comanda, că acum răspundea pentru ele într-un mod la care nici măcar nu se gândise vreodată. Acum, da, s-a rugat. Şi aşa avea să facă tot restul vieţii, de fiecare dată când se va afla la locul unei crime, în faţa cuiva căruia îi datora respect, pe care trebuia să-l asculte şi să şi-l apropie, să se înfrăţească cu victima, să-i fie slujitor.

După ce s-a rugat, a inspirat adânc prin ţesătura tricoului, după care s-a liniştit şi a lăsat duhoarea să-i inunde nările. Acum era ceva mai

suportabilă. Dar, chiar şi aşa, nu şi-a descoperit chipul cu totul. Nu se putea concentra dacă muştele îi atingeau faţa.

Capetele cadavrelor erau îndreptate spre nord, fără îndoială. Erau aşezate ordonat şi, ca la celelalte asasinate, ucigaşul le tăiase materialele cu care le legase şi le luase cu el. Dar fusese mult mai puţin atent. Sau poate că vreunul dintre membrii familiei îi opusese rezistenţă, chiar legat fiind, pentru că se vedeau clar urmele la încheieturile mâinilor şi la glezne la cel puţin două dintre cadavre. Pistolul zăcea pe duşumea, lângă mâna dreaptă a tatălui, primul dintre cei executaţi. Apoi bunica, soţia, cei doi adolescenţi şi un prepuber. Sprijinită de perete, în dreptul capului soţiei, o vioară. Amaia şi-a scos telefonul, încărcat în camping, şi a constatat că nu avea acoperire. Indicându-i lui Charbou cum să ţină lanterna, a făcut câteva fotografii.

Piaţa Jackson clocotea de oameni. Trecând pe lângă catedrală, au văzut uşa deschisă. Lumina împrăştiată de lumânările de la altar era singura din interior, dar destul de puternică pentru a scânteia pe obiectele aurite şi pentru a vedea de la intrare drapelele Castiliei, Spaniei, Angliei şi Franţei, fluturând în rândul din faţă, chiar şi înaintea celui al Statelor Unite, aducând astfel un omagiu, în strictă ordine cronologică, celor care îi civilizaseră.

– Vrei să intri? a întrebat-o Charbou, observând cu cât interes se uita în interior.

Ea s-a simţit, brusc, stingherită.

– Nu, de ce aş vrea?

– Nu ştiu, a îngăimat el. Am văzut că te-ai rugat în apartamentul acelei familii.

– Travis, a precizat ea.

– Ce?

– Familia Travis... Nu ştiu de ce m-am rugat, probabil că are legătură cu toate astea. Cred că e o modalitate de a mă împăca cu ei, de a-mi lua rămas-bun de la familia Travis, pentru ca începând de acum încolo să nu mai fie altceva decât cadavre. Urme, piste, indicii, pupe şi larve.

– Nu am vrut să râd de tine, mi se pare în regulă să te rogi pentru ei, şi nu o zic la mişto, eu chiar ar trebui să intru în biserică şi să aduc mulţumiri Domnului. Glonţul care l-a lovit astăzi pe Johnson era pentru mine.

Amaia s-a oprit brusc şi l-a privit surprinsă.

– Vrei să spui că exact atunci el s-a întors şi l-au nimerit pe el...

– Spun pentru că asta cred, aşa cum mai cred şi că aceia care trăgeau asupra noastră erau poliţişti.

Amaia a rămas cu gura căscată. L-a luat de braţ, l-a condus spre trepte şi s-au aşezat.

– Când am trecut pe lângă ei, băieţii ăia ne-au spus, îţi aminteşti? Au spus că sunt patrule de justiţiari care împuşcă negri.

– Crezi că au tras asupra ta pentru că eşti negru?

– Băieţii ăia nu minţeau. Am mai auzit asta şi ascultând pe alte frecvenţe, de unde scurte, şi e adevărat. Au mai avut loc împuşcături şi pe alte poduri sau pasarele. De fiecare dată, cei vizaţi au fost negri neînarmaţi.

– Mă rog, nu zic că nu ar fi aşa. În oraş domneşte anarhia, dar mergeai între mine şi Johnson, ar fi putut să împuşte din greşeală pe oricare dintre noi.

– S-a întâmplat ceva ciudat când am sunat prin staţie. Înainte de a răspunde centrala, a răspuns altcineva, cineva care ne cunoaşte destul de bine încât să se fi gândit că Bull fusese cel împuşcat.

– Vrei să spui că există posibilitatea ca mai ştiu eu cine să vrea să vă elimine?

– Nu ştiu, Bull mi-a spus că Dominic a vorbit despre poliţişti corupţi, vânduţi lui Samedi, şi nu era vorba despre poliţişti de rând, ci despre ofiţeri cu funcţii de răspundere.

Amaia şi-a ridicat privirea spre cer. Era puţin trecut de ora şapte seara, iar lumina scădea treptat.

– Suntem foarte aproape de hotel, iar Cartierul Francez a scăpat aproape neatins. Crezi că o fi deschis cel mai vechi bordel din oraş?

La 7.20, când au ajuns pe strada Dauphine, cerul era bleumarin. Obloanele verzi ale hotelului cu numele împrumutat de la stradă erau închise şi steagurile de pe faţadă dispăruseră.

Amaia s-a apropiat de uşa de la intrare şi a încercat să privească înăuntru printre fantele scândurilor. Uşa s-a deschis brusc şi în prag a apărut una dintre cele două surori care erau proprietare. Fără să scoată un cuvânt, s-a repezit la Amaia şi a îmbrăţişat-o cu putere.

– Oh, slavă Domnului! Mă bucur că sunteţi bine. Unde sunt ceilalţi? Mi-am făcut griji văzând că nu vă mai întoarceţi.

– Sunt bine, cât se poate în asemenea condiţii, a reuşit să spună Amaia, în timp ce proprietara îi dădea drumul, pentru a-l îmbrăţişa la fel de strâns pe Charbou.

– Intraţi, le-a spus într-un final, trebuie să închid, oamenii sunt disperaţi, sunt în stare să omoare numai pentru a intra aici, a adăugat trăgându-i înăuntru şi încuind uşa.

– A mai rămas cineva în hotel?

– Da, cei mai mulţi nu au unde să meargă, casele lor sunt pline cu apă. Altora le e frică să iasă de aici, circulă poveşti cumplite despre ce se întâmplă prin oraş. Plus că au mai apărut tot soiul de prieteni şi de cunoscuţi care nu au unde să se ducă. A trebuit să închiriez camerele colegilor tăi, dar pe a ta am păstrat-o, am fost sigură că o să te întorci, a spus zâmbind.

– Putem să rămânem aici peste noapte?

– Bineînţeles, sunteţi în continuare oaspetele meu.

– Doar pentru o noapte.

– Puteţi sta cât poftiţi. Nu prea mai este mâncare, dar eu şi surorile mele nu ne lăsăm, rezistăm până la capăt. Astăzi au zis la radio că autorităţile sunt îngrijorate de nivelul lacului Pontchartrain. Dacă s-ar revărsa, ar inunda şi centrul oraşului. În plus, le-ar lua luni în şir să dreneze apa şi să repare digurile. Se vorbeşte despre o ordonanţă dată de guvern pentru a muta toţi locuitorii din oraş. Cică vor veni soldaţi care vor umbla din casă în casă.

– Da. Am auzit şi noi aşa ceva.

– Dar vă spun ceva: o să aştept aici până când vor veni soldaţii, apoi încui totul şi gata, dar nu-mi abandonez hotelul nici cu un minut mai repede. Asta este munca noastră, casa noastră, n-am de gând să o las de izbelişte, pentru ca orice descreierat să-i dea foc, să distrugă tot ce avem.

Amaia şi Charbou au privit-o fără să spună nimic.

Proprietara a zâmbit din nou.

– Vai, ce proastă sunt! Eu tot dau din gură, iar voi cred că sunteţi rupţi de oboseală. Vă conduc, a spus luând o lumânare aprinsă de pe tejgheaua recepţiei. Singurul neajuns este că va trebui să dormiţi în aceeaşi cameră, nu mai am nici una liberă, a spus întorcându-se spre Amaia şi făcându-i cu ochiul.

I-a condus la etaj şi a deschis uşa camerei. A intrat prima şi a ridicat lumânarea pentru ca ei să vadă cât de cât. După ce dormiseră în campingul pescarilor, în casa abandonată a unui necunoscut sau sprijiniţi de pereţii spitalului Charity, după ce văzuseră atâtea case distruse şi mobilier inundat, după ce simţiseră mirosul de igrasie ce începea să se formeze, camera hotelului Dauphine părea scoasă dintr-un vis despre perfecţiune şi ordine. Patul mare şi alb, mobilierul crem, ca de vanilie, oglinzile, aşternutul curat. Nu i-a venit să creadă cât de repede se obişnuise mintea ei cu mizeria.

– Deja v-am spus că nu mai avem mâncare, aşa că micul dejun nu este inclus, tot ce pot să vă dau e o lumânare şi o cutie de chibrituri, în cazul că se stinge, deşi nu cred că asta v-ar deranja prea tare, a spus intrând în baie şi luminând-o.

Amaia a mers după ea şi a zâmbit, în timp ce proprietara le explica:
– Înainte de sosirea furtunii, sora mea, Grace, a avut ideea de a umple cu apă toate căzile. Folosiţi-o cu cap, e pentru tot ce aveţi nevoie: de spălat, de băut... E rece, dar măcar prosoapele sunt curate.

*

Să-şi dea jos hainele pe care le purtase de când începuse uraganul a fost ca şi cum şi-ar fi dat jos un strat de piele. A lăsat pe masă fotografia îndoită pe care o luase cu ea şi a zâmbit văzând micul dragon portocaliu primit în dar de la Jacob. S-a uitat în oglindă la corpul ei gol. Avea urme de la cum se bronzase pe braţe şi pe gât. Şi-a atins abdomenul, binecuvântând-o pe Annabel că-i dăduse nişte antibiotice atât de eficiente, care, pur şi simplu, spulberaseră infecţia. A pus în chiuvetă o jumătate de găleată de apă. A luat săpunul cu miros de liliac şi l-a dus la nas, bucurându-se de mirosul lui, pe care, în împrejurări normale, nici nu l-ar fi remarcat. S-a spălat îndelung, observând vânătăile şi zgârieturile de care nu fusese conştientă până în acel moment. Şi-a spălat şi părul, folosind încă o jumătate de găleată cu apă pentru a şi-l clăti. Senzaţia era atât de plăcută, încât nici măcar nu s-a şters, şi-a luat direct lenjerie intimă curată şi un tricou de bumbac. Trecuse ceva vreme de când nu se mai simţise atât de bine.
– Rândul tău, i-a spus lui Charbou, făcându-i loc.
El a intrat în baie şi a lăsat uşa întredeschisă, ca să iasă puţină lumină.
Întinsă în pat, cu fereastra larg deschisă, l-a auzit pe Charbou punând apă în chiuvetă. Şi l-a imaginat mirosind parfumul săpunului, aşa cum făcuse ea. De afară a intrat o adiere caldă, odată cu ecoul îndepărtat al unui saxofon. Asta a făcut-o să zâmbească. Cineva repeta un solo. S-a ridicat din pat, a mers la fereastră şi a ascultat, în timp ce se gândea: „Există două categorii de oameni care nu vor părăsi niciodată New Orleans: muzicienii şi stafiile".
S-a întors şi l-a văzut pe Charbou în oglindă. Cu trupul gol, ud şi înspumat cu săpunul de liliac. Era puternic şi frumos ca o statuie. Şi el o contempla în oglindă. Nemişcat, liniştit, plin de seriozitate. Dintr-o mişcare, Amaia şi-a scos tricoul peste cap. Fără să-şi ia ochii de la imaginea lui Charbou în oglindă, s-a îndreptat goală spre el.

Trecuse mult timp de când nu o mai visase, de când nu mai venise la ea în somn. I-a simţit prezenţa lângă pat, stătea şi se uita la ea. Atrasă, contrariată şi fascinată totodată de forţa micuţei Amaia, care-i întorcea spatele sfidător, ca şi cum prin gestul acesta i-ar fi spus „nu mă tem de tine". Deşi amândouă ştiau că se temea. S-a aplecat şi mai mult asupra fetiţei şi a deschis gura pentru ca ea să-i simtă respiraţia pe piele.

„De ce nu te-am mâncat în toate nopţile astea? Crezi că sunt nebună?“

S-a trezit speriată, în întuneric, ca şi cum ar fi simţit o mişcare. A deschis ochii în beznă şi a tras o înjurătură pentru că uitase să-şi lase lanterna aprinsă în baie. A pipăit pe noptieră până când a găsit-o, a aprins-o şi i-a lipit raza de pătură, ca să nu-l trezească pe Charbou.

El dormea adânc. L-a privit câteva secunde, până când a perceput din nou, la fereastră, mişcarea care o trezise. A stins lanterna şi s-a dat jos din pat. Draperiile grele de la fereastra vecinului lor erau date în lături. Prin ferestrele mari, de la duşumea până în tavan, larg deschise, a putut vedea, în lumina aurie din interior, o încăpere împodobită fastuos. Un bătrân în halat citea la lumina unui candelabru cu opt braţe. În spatele său, cotoarele aurite ale cărţilor scânteiau în lumina lumânărilor, împrăştiindu-şi strălucirea peste toată biblioteca ale cărei rafturi ajungeau până la tavan. Amaia l-a privit captivată de senzaţia de irealitate şi de frumuseţe pe care o transmitea.

– Salazar, a spus Charbou din întuneric. Întoarce-te în patul meu.

– Patul „tău“? a întrebat ea râzând.

– Eu sunt în pat şi tu, nu. E patul meu. Vino aici.

– Cu condiţia să nu-mi mai spui Salazar, mă simt de parcă aş vorbi cu un poliţist.

– Şi ce sunt?

– Un amant, i-a răspuns ea. Sau nu?

– Vino în patul meu şi vei vedea.

73. *GRIS-GRIS*. TALISMAN

New Orleans, Louisiana
Vineri, 2 septembrie 2005

Zorii au venit puţin după şase şi jumătate, oră la care temperatura deja ajunsese la douăzeci şi nouă de grade. În timp ce Amaia se îmbrăca, Charbou o privea întins în pat şi a observat că purta pandantivul din piele de capră pe care-l văzuse la Dupree.

– Înseamnă că ţine mult la tine dacă ţi-a dat talismanul care i-a salvat viaţa.

Amaia a strâns săculeţul între degete şi a simţit prin pielea subţire conţinutul lui grunjos.

– Ce crezi că e înăuntru? a întrebat în timp ce făcea să crănţăne ce era în săculeţ.

– Seminţe, boabe de cafea, tămâie, pământ de pe morminte, oase umane măcinate, a spus Charbou zâmbind, ştii tu, chestii tipice din Louisiana, lucruri pe care le pun cei care te iubesc. Depinde pentru ce e destinat.

– Destinat?

– Nu e totuna dacă intenţia este de a apăra sau de a face rău. Dar în privinţa ăstuia, cred că poţi fi liniştită, şi-a dovedit deja puterea de excelentă pavăză a funcţiilor cardiace.

– Dacă talismanul acesta a protejat inima lui Dupree, ce crezi că i s-ar fi întâmplat, dacă nu l-ar fi avut?

– Asta mă întreb şi eu, a răspuns el dând din umeri.

Amaia a strâns din buze, s-a mai uitat o dată la săculeţ şi l-a ascuns sub tricou.

– Nu cred în talismane.

– Şi atunci de ce-l porţi?

– Din acelaşi motiv pentru care am luat dragonul primit de la Jacob, cred în puterea credinţei, în puterea credinţei celorlalţi. În numele credinţelor puternice s-au ridicat şi s-au prăbuşit imperii. Într-un fel, individul pe care-l urmărim este un om cu credinţe puternice. Credinţe puternice clădite pe un fundament psihopatic... Dar puternice, până la urmă.

Charbou a privit-o gânditor.

– Eşti foarte inteligentă, subinspectoare Salazar.

– Deci sunt din nou subinspectoarea Salazar? Credeam că toate complimentele aduse inteligenţei mele făceau parte din „metoda

Charbou".

El şi-a dus teatral o mână la inimă, prefăcându-se jignit.

– Metoda Charbou? Crezi că asta fac? Că am o tactică?

– Proprietara hotelului te-a ghicit din prima zi. Te-a numit „iubitul tuturor".

– Poate că aşa o fi fost atunci, dar acum cred că surorile lui Jacob sunt mai aproape de adevăr. Am auzit ce ţi-au spus.

A prins-o de talie şi a observat imaginea trupurilor lor lipite.

– Nu crezi că facem o pereche frumoasă?

Ea nu a răspuns.

– Vorbesc sincer, îţi spun ce gândesc. Dar cred că tu ştii deja asta, pari dotată cu o putere stranie de a desluşi ce gândesc şi ce vor face ceilalţi.

– Nu e nici o putere.

A zâmbit amintindu-şi cuvintele lui Dupree despre ceea ce o făcea diferită.

– Atunci de unde ştii că omul nostru încă e în Nola? De unde ştii că nu a şters-o deja?

Amaia s-a aşezat pe pat şi a rămas pe gânduri.

– Fiindcă pentru el momentele alese sunt la fel de importante precum acţiunile. A aşteptat opt luni, de când a aflat vestea că soţia lui va mai naşte un copil. O vreme a sperat că un avort spontan va face ca destinul său să nu se repete, că norocul îi va surâde, că soarta nu-i va mai fi potrivnică şi că Dumnezeu se va milostivi de el. Şi-a făcut antrenamentul ucigând familii despre care considera că merită la fel de mult să fie salvate ca propria familie. Dar nu se va grăbi, pentru că, din cine ştie ce motive, pentru el este important să se îndeplinească fiecare dintre condiţii, toate semnele; dacă nu ar fi aşa, atunci el s-ar simţi ca şi cum ar comite o crimă ca oricare alta.

– Dar ce comite el, dacă nu crime?

– E un psihopat, din punctul său de vedere, familia lui este un experiment ratat, o să-l arunce la gunoi şi o s-o ia de la capăt, cu sufletul împăcat. Un psihopat cum scrie la carte, numai că el mai are şi ceva în care crede cu putere, iar asta îl transformă în fanatic. De aceea, niciodată nu trebuie subestimată puterea credinţei celorlalţi. Cel mai probabil este că Lenx se află încă în oraş: oraşul acesta este un bufet suedez pentru orice asasin, cu mii de case afectate de uragan. E uşor să găsească un profil asemănător familiei sale şi să continue să se antreneze, să repete. Timpul i se scurge printre degete şi vine momentul adevărului; presupun că, într-un fel, propria familie îl face să fie agitat. O să piardă timpul cât mai mult posibil, pentru că nu vrea să fie acolo când se va naşte copilul. Când se va duce, va fi pentru a-şi încheia misiunea. Urmând întregul

ritual. Pentru familia lui nu are nevoie de o tornadă sau de un uragan, pentru că el va face într-aşa fel încât din templul acela să nu mai rămână piatră peste piatră.

S-a ridicat în picioare, şi-a încheiat nasturii la pantaloni şi a spus pe un ton schimbat:

– Apoi va dispărea din nou, aşa cum a făcut şi în urmă cu optsprezece ani.

– O să fii cu adevărat groaznică.

Amaia a zâmbit.

– De ce spui asta?

– Pentru că sunt convins că vei ajunge o poliţistă foarte bună, unul dintre isteţii ăştia care ştiu cum să se pună cu ţicniţii. Lumea o să te adore, însă colegii tăi te vor urî. O poliţistă a naibii de respectată.

– Nu voi fi niciodată aşa ceva, a spus ea, aruncând cu o pernă în Charbou.

– De parcă ar fi după tine, a răspuns el.

În timp ce-i conduceau spre ieşire, proprietarele hotelului nu au încetat de a strecura priviri furişe spre Charbou şi de a-i face cu ochiul Amaiei. Şi-au luat la revedere de la proprietare şi au pornit pe jos, în direcţia est. Voiau să ajungă la Superdome înainte ca arşiţa să devină insuportabilă. Pe frecvenţele oficiale au auzit că de-a lungul nopţii Crucea Roşie, serviciile de urgenţe federale, departamentul de asistenţă socială şi armata mutaseră în jur de douăzeci şi trei de mii de persoane, de pe stadionul Superdome pe stadionul Astrodome, din Texas. Autobuzele aveau să continue toată dimineaţa să transporte persoane de pe Superdome. Era ziua în care preşedintele avea să sosească în oraş. Iar primul camion cu ajutoare din afara statului, conţinând apă, alimente şi medicamente, avea să sosească aproape în acelaşi timp.

74. NANA. SĂ ACCEPŢI SFÂRŞITUL

În preajma stadionului Superdome din New Orleans

Nana a ascultat vacarmul miilor de voci din jurul ei. Suna ca bâzâitul unui stup agitat, când mai puternic, când mai scăzut, ca susurul unui val care se îndepărtează. Numai ţiuitul metalic al megafoanelor rupea cadenţa vuietului bolnăvicios al acelor suflete. A deschis ochii în razele puternice ale soarelui, care urca pe cer cu repeziciune şi ochii i-au lăcrimat de la atâta lumină. Nu pusese geană peste geană toată noaptea, şezuse pe beton, sprijinită cu spatele de balustrada metalică. Avea dureri cumplite în tot trupul, vii, ascuţite, ca şi cum o gânganie feroce ar fi muşcat-o de genunchi, de şolduri, de glezne, de spate, provocându-i chinuri intense, violente şi care durau minute în şir la cea mai mică mişcare. Numai stând absolut nemişcată reuşea să scape de împunsăturile dureroase, aşa că a încercat să-şi controleze respiraţia şi să stea liniştită. Toată noaptea, urmărise cum oamenii, îndemnaţi de soldaţi cu megafoane, stăteau la coadă şi urcau în autobuzele ce plecau de pe esplanadă. Bărbaţi şi femei de toate vârstele, târându-şi bunurile în saci de gunoi coloraţi, pe care dormeau copii răpuşi de oboseală, sau în pungi transparente de plastic, prin care se vedea conţinutul sărăcăcios. Soldaţii, ca nişte câini ciobăneşti având grijă de turma de oi, îi dirijau pe oameni, obligându-i să-şi ducă bunurile într-o parte sau într-alta. Încercărilor de proteste le răspundeau cu brutalitate, iar oamenii, ca oile la stână, se supuneau. Dar Nana nu voia să plece, nu-şi dorea altceva decât să meargă acasă. Oricât de inconfortabil ar fi fost acolo, putea să suporte câteva zile, până când curentul electric avea să revină; ar curăţa nămolul şi ar goli casa de apă. În toate acele zile auzise nenumărate poveşti despre cum uraganul afectase oraşul, în fiecare cartier. Însă Tremé era un cartier bine clădit, cu case solide care făcuseră deja faţă altor furtuni. Nu, nu avea să plece, va sta acolo până când autorităţile îi vor spune că se poate întoarce acasă. Epuizată, incapabilă de a se ridica în picioare, tocmai înghiţise ultimele două calmante care-i mai rămăseseră; i se lipiseră de cerul gurii, apoi s-au descompus treptat, împrăştiindu-şi gustul lor amar; nu era în stare să le înghită, într-atât de inflamată îi era gura din cauza setei, iar limba uscată abia şi-o mai putea mişca.

Un tânăr îmbrăcat într-o salopetă cu însemnele Crucii Roşii s-a apropiat de ea.

– Doamnă, sunteţi singură?

Când a încercat să răspundă, în loc de cuvinte i-au ieşit lacrimi. Plângea ca proasta. Aşa cum făcuse la răstimpuri de-a lungul nopţii. Nici acum nu s-a simţit mai bine. Chiar dacă mintea ei analiza situaţia pe toate feţele şi instinctul de supravieţuire îi rămăsese la fel de puternic ca de obicei, era atât de obosită încât nu mai putea reacţiona. S-a certat în gând pentru a mia oară pentru că părea o bătrână senilă, lipsită de puteri, incapabilă să-şi găsească cuvintele. Tânărul i-a întins o sticlă cu apă şi, cum ea nu a luat-o, a deschis puţin capacul şi i-a lăsat-o în poală, apoi a trecut mai departe, ca să împartă apă şi altora. Când a reuşit să-şi stăpânească plânsul, a luat sticla şi a băut cu atenţie, puţin câte puţin. Imediat s-a simţit mai bine. La naiba, era deshidratată şi nici măcar nu-şi dăduse seama! A băut toată apa din sticlă, a lăsat-o jos, apoi, ţinându-se de balustradă, s-a ridicat încet în picioare.

Durerea a fost cumplită, a simţit că e pe punctul de a leşina şi s-a ţinut cu toate puterile ca să nu cadă. Dacă ar cădea, s-ar face praf, era sigură, şi ar muri ca o ţestoasă bătrână în bătaia soarelui, cu carapacea în jos.

A stat mai bine de o oră sprijinită de balustradă, înainte de a se hotărî să străbată esplanada plină de oameni, până în locul unde se formau cozile. Poate că acolo cineva i-ar putea spune una, alta. Pas cu pas, împleticindu-se ca şi cum un cutremur ar fi zguduit pământul, cu ochii mijiţi din cauza soarelui, a înaintat rugându-se ca nu cumva să o împingă cineva, nici măcar un pic. Durerile o chinuiau îngrozitor. A strâns din dinţi şi a continuat să meargă, cu privirea înceţoşată de ameţeala şi de greaţa provocate de durere.

– Nana! a strigat-o cineva.

A continuat să meargă din inerţie, nu mai putea face altceva.

– Nana, sunt eu.

Atunci s-a oprit şi a întredeschis ochii răniţi de lumina soarelui şi de plânset.

Bobby a îmbrăţişat-o şi a susţinut-o, în timp ce ea s-a făcut moale ca o cârpă în braţele lui.

– Of, Nana, îmi pare rău, nu am putut veni mai repede. Nana, mama..., Seletha a murit ieri. Habar nu am unde au s-o ducă şi când o voi putea înmormânta. Te-am căutat pe stadion şi apoi m-am gândit că poate te-au evacuat cu vreun autobuz.

Nana, cu vocea gâtuită de plâns şi oboseală, aspră şi de nerecunoscut, a spus:

– Hai să mergem acasă, Bobby.

Bobby a privit-o mâhnit.

– Ce casă, Nana? Apa de pe străzile din Tremé a ajuns până la primul etaj. Cartierul e distrus, a spus cu un nod în gât.

– Apa o să scadă. Mereu a scăzut după furtuni, a încercat ea să-l convingă.

– Nana, digurile au cedat. Apa va sta pe străzi mult şi bine. Nici măcar nu poţi ajunge acolo; doar cu barca.

Nana l-a privit dezolată, dar tot nu s-a dat bătută. Încă mai căuta în privirea lui un semn cât de mic de încurajare. Nu-şi putea imagina casa ei acoperită de ape, bucătăria inundată, albumul cu tăieturi din ziar lăsat pe masă...

– Nana, s-a terminat, trebuie să plecăm.

– Dar poate că furtuna o să mi le redea...

– Furtunile nu îţi dau nimic, Nana, ele distrug totul.

Nana a izbucnit din nou în lacrimi şi şi-a afundat faţa în pieptul tânărului. El a îmbrăţişat-o tandru şi a condus-o, consolând-o, spre locul unde mii de persoane stăteau la cozi pentru a urca în autobuzele care urmau să le ducă departe de casele lor, pe unii, pentru totdeauna.

Esplanada care înconjura Superdome era un viespar de tânguieli şi văicăreli. Amaia a aruncat o privire în jur şi şi-a văzut gestul multiplicat în mii de priviri. Oameni blocaţi, ca ea, în bătaia soarelui. Cu hainele ude şi murdare, cu privirea pustie, căutând ceva, fără să ştie prea bine ce.

Din cauza căldurii sufocante şi a soarelui tot mai puternic, trupurile duhneau, la fel şi calabalâcul lor ud, pe jumătate putred. Chiar şi hainele ei puţeau. Amaia a simţit cum ţesătura lor devenea scorţoasă, pe măsura ce se uscau. Senzaţia plăcută dată de pielea curată şi de hainele uscate s-a risipit imediat ce a simţit mirosul călduţ de urină, care băltea peste tot în jurul stadionului şi în care era imposibil să nu calci. Temătoare, Amaia şi-a amintit durerea intensă când urinase, durere ce iradiase la rinichi, şi sfârşeala care o cuprinsese, şi care încă persista, ca o amintire a infecţiei, pe partea interioară a coapsei. Brusc, din zumzetul mulţimii s-au înălţat câteva strigăte care i-au alungat gândurile. Oamenii aşteptau de ore în şir în bătaia soarelui şi pe durata întregii dimineţii plecaseră spre Baton Rouge doar şase autobuze. Mii de persoane aşteptau să se îmbarce pentru orice direcţie. Preşedintele a ţinut un discurs în Piaţa Jackson, din care primarul a ascultat doar jumătate, apoi a plecat, reproşându-i că ţine discursuri în timp ce oamenii mureau, literalmente, de foame şi de sete.

Pe la şase seara au sosit zece autobuze şi oamenii au început să se îmbulzească. S-a ridicat în picioare şi a încercat să avanseze, strivindu-i pe cei înghesuiţi lângă gardul ridicat de soldaţi. Mai multe persoane au început să se certe pentru locul lor la coadă. Soldaţii din jurul autobuzelor le ţineau sub observaţie, gata să intervină, cu armele în

poziţie defensivă, în timp ce alţi soldaţi făceau ordine cu gesturi brutale şi lipsite de orice empatie.

Amaia începuse să-şi piardă speranţa.

– Nu ieşim de aici nici peste câteva zile, a zis, observând miile de oameni care aşteptau, curgerea lentă a autobuzelor, în mod evident insuficiente, furia absolut de înţeles a celor care aşteptau şi controlul riguros la care soldaţii îi supuneau pe toţi cei care urcau în autobuze.

Charbou a privit în zare, ca şi cum, brusc, ar fi recunoscut pe cineva. Un poliţist în uniformă stătea de vorbă cu nişte soldaţi.

– Acolo e un poliţist pe care-l ştiu. Stai aici, i-a spus şi a luat-o la fugă spre cealaltă parte a esplanadei, fără a-i da timp să răspundă.

Charbou s-a întors foarte repede, a luat-o de mână şi a dus-o în cealaltă zonă de acces.

– Autobuzele astea pleacă spre Houston, i-a explicat el, practic mută refugiaţii de la Superdome la Astrodome în Houston. Prietenul meu mi-a spus să mergem prin spate. Teoretic, soldaţii îi îmbarcă mai întâi pe cei mai vulnerabili: bolnavi, bătrâni, familii cu copii. Când autobuzul va fi aproape plin, o să-ţi facă rost de un loc. Poate o să strige la tine când îşi vor da seama că nu ai stat la rând. Taci din gură, lasă capul în jos şi urcă fără să îi bagi în seamă.

Amaia s-a oprit brusc şi şi-a retras mâna din mâna lui. Din inerţie, el a mai făcut doi paşi. S-a oprit, a făcut o faţă supărată şi a revenit lângă ea.

– Dar tu? l-a întrebat Amaia, deşi cunoştea deja răspunsul; îl avusese sub ochii ei pe parcursul întregii dimineţi când s-au chinuit să ajungă la Superdome.

Charbou sărise în ajutorul unui bărbat care se chinuia să traverseze strada prin apă şi purta doi copii în braţe, în timp ce un al treilea se ţinea de cureaua pantalonilor săi. Apoi au văzut o femeie împiedicându-se şi căzând pe brânci în apă. Când Charbou a ridicat-o, chipul femeii i-a amintit Amaiei de Oceanetta. Şi-a dat seama că aceeaşi senzaţie o avusese şi detectivul.

– Sunt sigur că e bine, este o femeie curajoasă şi plină de resurse, a spus referindu-se la mătuşa lui.

El a încuviinţat cu gravitate, însă Amaia i-a observat şi expresia de furie abia reţinută, dimpreună cu toate celelalte sentimente pe care catastrofa i le stârnea.

Charbou şi-a rotit privirea peste haosul din jurul lor, apoi s-a întors spre ea.

– Nu pot pleca, Amaia.

– Dar...

– Va fi complicat să urci chiar şi numai tu în autobuz, amândoi ar fi aproape imposibil.

– Ştiu că nu e din cauza asta, a spus ea.

– Nu, a recunoscut el, nu e doar din cauza asta. Am jurat să apăr oraşul acesta, iar acum au apărut justiţiari care trag asupra oamenilor, sunt sute de oameni care continuă să fie izolaţi... Există bărbaţi care se înjunghie între ei chiar aici, pe stadion. Au fost împuşcaţi oameni care treceau pe podul Dazinger şi pe cel de pe Canalul Industrial. Nola se duce de râpă. Dacă urc în autobuzul ăla, o să mă simt ca un şobolan părăsind vaporul.

Amaia a ridicat o mână şi i-a acoperit gura.

El i-a sărutat degetele înainte de a-i lua palma între palmele sale.

– Trebuie să rămân aici, acesta este locul meu, sunt un poliţist din New Orleans, nu-mi pot lăsa casa pe mâinile unor indivizi care se poartă cu concetăţenii mei ca şi cum aceştia ar fi nişte delicvenţi. Iar tu nu mai poţi pierde timpul. Ca să-l prinzi, trebuie să i-o iei înainte. N-avem de unde şti dacă e chiar aşa, dar trebuie să încercăm. Du-te şi pune mâna pe prada ta.

– Ca şi cum aş fi un copoi? a glumit ea.

– Poliţista mea genială.

Au ajuns la partea din spate a autobuzului, acolo unde-i aştepta poliţistul, care le-a făcut semn să se apropie.

Doi soldaţi înarmaţi păzeau uşa din faţă a autobuzului, în timp ce alţi doi alegeau care dintre persoanele de la coadă aveau întâietate. Unul s-a apropiat de Bobby şi Nana. Văzând că tânărul o sprijinea pe bătrână, i s-a adresat lui:

– E mama ta?

Bobby a dat din cap că da.

– Urcaţi în autobuz.

Un cor de proteste s-a înălţat în jur, dar soldatul nu a ţinut cont de ele, a continuat să selecteze pasagerii.

Bobby a înaintat purtând-o pe Nana pe sus. Lângă autobuz, un alt soldat le-a arătat un morman format din calabalâcul pe care oamenii îl târâseră după ei prin oraş, zile întregi. În pungile de plastic transparente, Amaia a văzut fotografii, cu ramele încă intacte, jucării de pluş şi din alte materiale, ceva ce semăna cu o rochie de mireasă şi şiraguri de mărgele prinse de un costum de carnaval, galben, specific şefului de *krewe*.

Amaia a simţit un fior îngheţat străbătându-i şira spinării, în timp ce îşi ţinea strâns închişi ochii, în încercarea de a-şi şterge scânteierea de imagini alb-negru care-i adusese aminte de vechile fotografii cu deţinuţii evrei din ghetoul din Cracovia şi grămezile de haine abandonate pe jos la ordinul naziştilor.

– Doar o mică pungă de persoană, repeta soldatul. Luaţi-vă documentele, medicamentele, numai ceea ce este necesar. În Houston veţi primi tot ceea ce aveţi nevoie.

Bobby şi-a deschis micul rucsac şi soldatul l-a verificat rapid, apoi i-a făcut semn cu capul că poate să urce în autobuz.

Amaia s-a întors spre Charbou.

– Pistolul. Nu pot să le arăt legitimaţia, Lenx ar putea fi printre cei care aşteaptă, sau chiar printre cei care au urcat deja în autobuz. Şi chiar dacă nu ar fi aici, dacă le arăt că sunt agent FBI, o să am probleme mai apoi în a explica de ce nu am cerut ajutor sau de ce nu am folosit aparatura din dotarea armatei pentru a intra în legătură cu Quantico. Nu pot risca să-mi ia arma.

– Nu ţi-o va lua nimeni, a spus el pe un ton grav.

– De ce eşti atât de sigur? Controlează pe toată lumea.

– Uită-te la el, a zis Charbou, vorbim despre un tinerel care face pe soldatul. Nu ştie prea bine dacă se află în Statele Unite sau în Afganistan, pentru el totul este la fel. Se poartă cu oamenii ăştia care au pierdut totul ca şi cum ar fi nişte gunoaie, iar el ar fi mopul guvernului trimis să facă curăţenie. Şi acum uită-te la tine, eşti albă, frumoasă, ai distincţie, iar el trebuie să te urce într-un autobuz plin de negri.

Ea a negat dând din cap îngrozită.

– Ce tot vorbeşti?

– Fă ceea ce trebuie să faci, a continuat el pe acelaşi ton extrem de serios, dar nu-l lăsa să îţi ia arma.

Amaia a privit din nou şirul de oameni. O femeie se îndrepta spre autobuz sprijinită de cei doi fii ai ei adolescenţi. Plângea plină de mâhnire.

Unul dintre soldaţi i s-a adresat:

– De ce plângeţi, doamnă? Vă salvăm.

Femeia şi-a înălţat capul. L-a privit în ochi şi l-a întrebat:

– Chiar crezi asta?

La unsprezece noaptea, unul dintre soldaţi i-a făcut un semn poliţistului, care la rândul său i-a făcut semn Amaiei să urce în autobuz. Charbou a prins-o de talie şi a sărutat-o pe gură.

– Nu lăsa să-ţi scape prada, poliţista mea genială.

Îmbrăţişându-l strâns, Amaia i-a întors sărutul. Apoi, fără să-l privească, s-a smuls din îmbrăţişare şi s-a grăbit spre scara autobuzului. Avea bani, carduri, legitimaţia, toate bine ascunse, dar, exact aşa cum prevăzuse, soldatul i-a observat arma prinsă la cureaua pantalonilor.

– Domnişoară, nu puteţi urca în autobuz înarmată.

– Am permis de port-armă, a spus ea cu voce joasă, pentru a nu atrage atenţia.

– Nu contează, regulile sunt reguli. Trebuie să o lăsaţi aici.

Amaia a închis ochi, s-a simţit cea mai nenorocită fiinţă de pe faţa pământului, apoi l-a privit pe soldat şi i-a şoptit rugător:

– Ascultă-mă, sunt singură, au încercat să mă violeze de două ori, ar fi reuşit dacă nu aveam asta. Nu mă poţi trimite cu autobuzul total lipsită de apărare, a spus arătând spre chipurile răvăşite ale celor din autobuz, care-şi sprijineau fruntea de geam.

Soldatul i-a urmărit privirea şi după două secunde, care ei i s-au părut eterne, a lăsat-o să treacă. Amaia a urcat şi s-a aşezat pe singurul loc liber dinspre culoar. A încercat să-l vadă pe Charbou în mulţimea de afară şi a reuşit exact când autobuzul a pornit. El i-a făcut semn cu mâna şi a ţinut-o ridicată până când autobuzul s-a pierdut în zare.

Femeia de pe scaunul din faţă a scos din buzunar o fotografie şi a ţinut-o ridicată ca să o poată vedea şi tânărul care o însoţea. În fotografie apărea o adolescentă cu ochi negri şi părul lung, creţ; lângă ea, o fetiţă o privea fermecată. Zâmbeau. Bătrâna a sărutat fotografia şi a început să plângă.

– O să fie bine, Nana, a încercat tânărul să o liniştească, eşti cu mine şi voi avea grijă de tine până când ne vom putea întoarce.

– Promite-mi, i-a cerut bătrâna.

– Îţi promit, Nana, ne vom întoarce.

Amaia a închis ochii.

Au urmat şase ore de drum cu autobuzul până la Houston, plus aproape încă două ore pentru coborârea pe stadionul Astrodome. Douăzeci de minute pentru a găsi un taxi pentru a ajunge la o firmă de închiriat maşini, alte trei ore până la Austin şi o oră pentru a găsi casa familiei lui Robert Davis, conform adresei pe care i-o dăduse Landis. Puţin înainte de amiază, a ajuns în faţa unei case frumoase, cu etaj, dintr-o zonă rezidenţială. Amaia a străbătut grădina care despărţea poarta de la intrare de casă. A observat o pată de ulei de motor pe aleea care ducea la garaj. Era evident că obişnuiau să lase maşina acolo, iar acum nu se vedea nici o maşină. O vecină cu un cărucior pentru copii s-a apropiat şi a studiat-o din cap până în picioare. Pe drum, într-o benzinărie, Amaia se spălase şi îşi prinsese în coadă părul blond. Tricoul mai arăta cum arăta, în schimb pantalonii erau scorţoşi. Dar iată că, deşi ea ar fi preferat un Mustang, Lexusul închiriat în Houston conta acum la impresie.

– Nu-s acasă.

– Oh, am venit să o văd pe doamna Davis. I-am promis lui Natalie că o să trec pe la ea înainte să nască... Am bătut drum lung până aici, mă gândeam să-i fac o surpriză.

Aşa era cel mai bine, să dea informaţii pe care le putea şti numai un apropiat şi, totodată, să explice indirect înfăţişarea ei nu tocmai prezentabilă.

Vecina a înghiţit nada. A luat bebeluşul în braţe, a lăsat căruciorul pe verandă şi a venit zâmbitoare până la gardul care despărţea grădinile. Amaia s-a bucurat că vecina nu se putea apropia mai mult. Pantalonii ei puţeau de-a dreptul.

– Ah, păi am să vă dau veşti bune. Doamna Davis e la maternitate, alaltăieri a intrat în travaliu.

Amaia a zâmbit surprinsă şi a calculat că trebuie să se fi întâmplat la puţin timp după convorbirea ei cu ginecologul.

– Oh, Dumnezeule! Eu ştiam că se va interna în după-amiaza asta pentru naştere programată.

Vecina a zâmbit, dând din cap că aşa era, în timp ce se convingea tot mai mult că fata era de încredere.

– Asta este, se pare că natura a avut şi ea planurile ei. Mai greu e cu primul, dar la următorii merge mult mai repede. Şi Jeremy al meu a venit cu o săptămână mai repede; nu-i aşa, dragul meu? a spus sărutând copilul.

– Înţeleg. Ştiţi cumva cu cine au rămas Thomas şi Michelle? Din câte ştiu, domnul Davis e plecat în călătorie, a încercat Amaia marea cu degetul.

Era aproape convinsă că o vecină atât de atentă ştia dacă soţul se întorsese sau nu.

– Da, aşa este, da, cu slujba asta a lui e mereu pe drumuri, noroc că micuţii au rămas cu Catherine, mama lui Natalie. A venit să locuiască la ei ca să-i ajute cu bebeluşul. I-am văzut de dimineaţă când au plecat spre spital, sunt pur şi simplu încântaţi de ce urmează.

– Nici nu-i de mirare, un nou-născut acum e un adevărat dar, a spus îndreptându-se spre maşină, fără a înceta să-i zâmbească vecinei. Ştiţi cumva dacă este fetiţă sau băiat? Aşa o să pot să aleg baloanele potrivite, a adăugat cu seriozitate.

– Băiat, dar pe ei oricum nu i-a interesat ce va fi, important este să fie sănătos, în fine, au deja un băiat şi o fetiţă...

– Urma să nască la Seton Family, dacă bine-mi amintesc.

– Da.

Înainte de a porni motorul, şi-a scos capul pe geamul maşinii.

– Dacă apare Robert, nu-i spuneţi nimic, vă rog. Mi-ar plăcea să le fac surpriza la spital.

Zâmbind încântată, vecina i-a făcut semn că e de acord.

I-a luat aproape o oră până să ajungă la spital. Nu se gândise la faptul că naşterea ar putea fi programată mai repede şi se ruga din tot sufletul ca Lenx să nu fi aflat vestea. S-a dus direct la recepţie.

– Aş vrea să o văd pe doamna Natalie Davis, avea programată naşterea pentru astăzi, dar, din câte am înţeles, i s-a rupt apa cu vreo patruzeci şi opt de ore mai devreme.

Angajata spitalului a tastat datele.

– Doamna Davis şi bebeluşul ei au fost externaţi deja.

– Imposibil, vin de la ei de acasă şi mi-au zis că mama ei şi cu ceilalţi doi copii vin să o vadă.

– O clipă, a spus angajata, apoi a sunat la maternitate.

După ce a închis, a dat din cap afirmativ:

– Aveţi dreptate, familia ei a venit la ea, dar deja au plecat cu toţii, a fost externată în urmă cu o oră.

Amaia a luat-o la fugă spre ieşirea din spital.

75. NEATENŢIE

Elizondo
Vineri, 2 septembrie 2005

Engrasi a ieşit din capelă. Fusese o greşeală că venise. Bineînţeles că nici Rosario şi nici nimeni altcineva nu ar fi putut-o împiedica să-şi vadă fratele pentru ultima dată. Dar după o vreme, în care a suportat cu greu să o vadă pe Rosario cum îşi juca rolul de văduvă neconsolată, şi după ce Flora şi Rosaura au mers lângă ea, s-a hotărât să plece.

– *Ama* aproape că nu mai poate, suferă cumplit, să nu-i iei nimic în nume de rău, mătuşă, i-a spus Ros imediat ce a văzut-o.

– Ce vreţi să spuneţi? Ştiţi doar că eu n-am prea multe de împărţit cu mama voastră.

– Ufff, mătuşă, mai bine să afli acum, de la noi, înainte să-ţi spună altcineva, a zis Rosaura şi a izbucnit în plâns.

Flora a intervenit:

– *Ama* nu ţi-a trecut numele în anunţul funerar. Asta a vrut să-ţi spună Ros.

Engrasi a observat că Rosario s-a mişcat pe scaunul său din primul rând, pentru a o putea vedea când s-a dus la panoul principal al capelei, acolo unde erau dispuse anunţurile funerare.

Într-adevăr, numele său, singura soră a lui Juan, nu apărea printre numele membrilor familiei, deşi fuseseră incluşi şi verişori de gradul doi sau alte rude şi mai îndepărtate.

– Te rugăm să nu i-o iei în nume de rău, mătuşă. Ştii cum e ea, şi mai ales acum, după moartea lui *aita*, e şi mai ciudată. A afectat-o mai mult decât ne gândeam, a încercat Flora să justifice gestul mamei sale.

– Mătuşă, ştiu că ai toate motivele să fii supărată, a zis Ros îmbrăţişând-o. Şi aş fi de acord să o cerţi în orice altă zi, dar nu astăzi, te rugăm să nu-i zici nimic astăzi. *Aita* a fost iubit de oamenii din Elizondo şi nu am vrea ca ei să rămână cu amintirea asta despre el.

– Staţi liniştite, le-a zis, apoi s-a îndreptat spre ieşire, făcându-le pe nepoatele ei să răsufle uşurate şi să rămână super-mulţumite.

Nu avea stomac să mai sta acolo. Avea să se întoarcă mai târziu, după ce tot circul acela se va fi încheiat.

S-a pornit spre casă, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât se simţea mai rău.

Cât de proastă fusese! Atunci când Amaia îi spusese că nu va veni, crezuse că nepoata ei luase o decizie greşită. Nu-i spusese nimic,

bineînţeles. De ani buni, Engrasi iubea fără să judece, şi iubirea ei era în primul şi în primul rând pentru Amaia. Dar în sinea ei, se temuse ca nu cumva să vină o zi în care să-i pară rău că nu-şi luase rămas-bun de la tatăl ei, o zi în care ar fi fost prea târziu, când lucrurile nu ar mai fi putut fi îndreptate. Însă acum îşi dădea seama că greşit ar fi fost dacă ar fi venit. Nu doar numele ei lipsea dintre cele ale rudelor de sânge, ci şi cel al Amaiei. Ca un mort, ca o stafie a vremurilor trecute, al cărei nume a fost şters din toate memoriile, de parcă nu ar fi existat niciodată. A trecut podul şi s-a oprit în locul unde Amaia obişnuia să se oprească, exact acolo unde era scris numele lui: Muniartea. O adiere dulce şi călduţă de început de septembrie a venit dinspre râu zburlindu-i o şuviţă de păr.

Nimeni nu ar trebui să moară vara, nu într-o zi atât de frumoasă. Iarna din Baztán era atât de impunătoare, plină de caracter! Să mori iarna părea ceva scos dintr-un film. A luat-o spre fosta Strada Soarelui, care în ziua aceea chiar îşi merita numele. A închis în urma ei uşa casei şi, fără a avea puterea de a mai face vreun pas, s-a aşezat pe scară şi a izbucnit în plâns.

Îşi iubise fratele. De multe ori nu fusese de acord cu el, ba chiar se enervase pe el, dar asta i se întâmpla frecvent cu persoanele la care ţinea foarte mult. Toţi cei care l-au cunoscut pe Juan ar spune că a fost un om bun, o persoană de treabă. Normal că nici unul din cei care spuneau aşa nu ştia tot ceea ce ea ştia. Uneori, nu e suficient să fii bun, trebuie să fii drept, iar fratelui ei îi lipsise curajul de a face dreptate. Permisese ca înclinaţia lui spre bunătate să se transforme într-un soi de infecţie care-l transformase într-un preacuvios placid şi, în parte, ipocrit, care a evitat orice confruntare în favoarea unei stabilităţi simulate.

Juan nu scăpase basma curată: în ultimii ani, tăcerea Amaiei îl făcuse să sufere. Fetiţa lui iubită, cea care-l iubise cel mai mult, cea care încă de mică stătea ore în şir în laboratorul de patiserie privindu-l cum muncea, cea care dansa valsul împăratului cocoţată pe pantofii lui, cea care îi desena inimi roşii, arcuite, aşa cum desenează fetiţele care-l iubesc pe *aita*, aşa cum nu le mai desenează, după ce un fulger le opreşte inima pentru o clipă. Nu fusese mereu aşa: imediat după plecarea ei, Amaia i-a trimis frecvent scrisori copilăroase, pline de inimioare şi de „te iubesc“, scrisori pe care Engrasi i le dădea lui Juan ca să le citească, apoi le păstra la ea acasă, ca nu cumva să ajungă pe mâinile lui Rosario. Mai târziu, în adolescenţă, dar mai ales după ce Amaia a început studiile superioare, scrisorile s-au rărit, până când n-au mai sosit deloc. În urmă cu doi ani, Amaia se întorsese din Statele Unite şi se angajase la poliţia din Pamplona. De atunci nu revenise niciodată în Baztán şi nici nu-şi

revăzuse tatăl. Ultimele zile fuseseră cele mai grele. Prăbuşit pe patul de spital, fratele ei mai găsea puterea de a o întreba:

– Amaia n-o să vină, nu-i aşa?

Îi fusese atât de milă de el văzându-l devorat, îmbătrânit, slăbit de boală, încât a fost cât pe ce să-l mintă, să-i toarne o născocire pioasă. Însă Engrasi mereu se mândrise cu faptul că ea nu-şi va minţi niciodată fratele. Uneori, chiar cu preţul lacrimilor, dar tot îi spusese adevărul. Engrasi credea că el avea nevoie de asta, pentru că adeseori oamenii buni, cum era fratele ei, sunt predispuşi să fie înşelaţi, să îşi spună lor înşile minciuni nevinovate care să le permită să ducă o viaţă ce uneori devine insuportabilă pentru ei. Dar Engrasi nu venise pe lume ca să fie îngerul lui păzitor. Încă de când erau mici, ea se chinuise să-şi ţină fratele conectat la partea reală a lumii, aşa că de ce ar fi făcut altfel acum, când se apropia sfârşitul?

– Amaia nu o să vină, i-a spus.

El a strâns din buze.

– Ştie că...?

– Da, ştie.

– Îi transmiţi un mesaj din partea mea?

– Juan..., a protestat ea.

– Spune-i că am iubit-o mereu şi că o rog să mă ierte.

– Juan, iubirea unui tată pentru fiica lui nu are ce căuta într-un mesaj postum...

– O să-i spui?

– O să-i spun, dar nu pentru tine, ci pentru ea. Iar în privinţa iertării, nu o să insist prea mult. Amaia a încercat toată viaţa să te ierte, îşi doreşte asta din tot sufletul şi, o vreme, chiar a crezut că a reuşit..., numai că a ierta, ca şi a uita, nu sunt acte voluntare, Juan. Poţi pleca departe, poţi încerca să nu te mai gândeşti, să te prefaci că nimic nu s-a întâmplat sau să-ţi vezi pur şi simplu de viaţa ta; însă fetiţa asta este o supravieţuitoare, iar forţa care a ţinut-o în viaţă nu admite altceva decât adevărul.

Stătuse cu el din când în când, şi-au amintit de copilărie, de cântece, de poveşti de familie..., până când şi-a pierdut cunoştinţa. Apoi, în ultimele lui ore, Engrasi nu s-a mişcat de lângă el, împiedicând pe oricine să-l vadă murind.

A sunat telefonul şi Engrasi, părăsindu-şi locul de pe scară, s-a dus să răspundă. Era Ignacio.

– Engrasi, ai fost la capelă? Mi-a zis o femeie că te-a văzut, dar că ai plecat imediat ce ai sosit.

– Da, cumnata mea nu m-a trecut în anunţul familiei, şi nici pe Amaia.

– Ce om rău poate fi...

– Da, mă rog, asta nu-i o noutate. Am preferat să plec ca să nu-i fac hatârul de a mă vedea tristă, şi nu dintr-un singur motiv, ci din două, ca şi cum nu mi-ar fi fost de ajuns că mi-am pierdut fratele. O să trec din nou pe acolo, mai târziu. L-am rugat pe administrator să mă sune după ce pleacă.

– Dacă ai stat atât de puţin, înseamnă că nu ai apucat să vezi cine mai era acolo...

– Adevărul este că nu prea...

– Erau nişte femei, dar nu din satul nostru, venite cu Rosario, la început chiar m-am gândit că poate sunt surorile ei din San Sebastián...

– Nu, nu mai vorbeşte cu ele de mulţi ani.

– Da, ştiu, tu mi-ai spus, tocmai de aceea m-am uitat mai bine şi...

– Şi?

– Engrasi, era *lupul*. Femeia care în urmă cu treisprezece ani a încercat să o răpească pe Amaia.

Engrasi s-a gândit mult înainte de a răspunde. A-l întreba pe Ignacio dacă era sigur ar fi fost curată jignire. Vorbea puţin, iar atunci când o făcea nu era de dragul vorbelor şi fiecare dintre frazele lui putea fi încrustată în piatră. Cu toate acestea, Engrasi şi-a luat inima în dinţi şi l-a întrebat:

– Ignacio, eşti sigur?

– La fel de sigur cum sunt că există un Dumnezeu.

– A trecut mult timp de atunci...

– Treisprezece ani, însă arată la fel, Engrasi. Şi când spun asta nu vreau să zic că s-a păstrat bine; oricine ar spune că au trecut numai câteva ore de la ziua aceea.

Engrasi a tăcut câteva secunde, timp în care a încercat să-şi ordoneze gândurile.

– Ignacio, eu te cred, a spus ea înainte de a continua, dar toate astea trebuie să aibă o explicaţie, nu crezi? Poate că o fi fiica acelei femei, de exemplu.

– Ăsta a fost şi primul meu gând, imediat ce am văzut-o. Aşa că m-am dus la Rosario ca să-i spun condoleanţe, numai pentru a o vedea mai bine pe femeia aceea. M-a recunoscut, aşa cum am recunoscut-o şi eu pe ea.

– Ţi-a spus ceva?

– Nu, dar mi-a zâmbit. Engrasi, dinţii ăia mi-au rămas gravaţi cu foc în memorie. Dinţi de copil, ca atunci când cei noi întârzie să apară şi dinţii de lapte se tocesc şi se ascut într-atât încât par de şobolan.

Administratorul a sunat-o la zece şi i-a spus că plecaseră toţi. A aşteptat până la zece şi jumătate, timp în care şi-a făcut un termos de cafea ca să-l ia cu ea. Nu avea de gând să doarmă. Conform tradiţiei din familia ei, morţii nu trebuiau lăsaţi singuri în prima noapte. O datină veche de secole. Engrasi se considera o femeie modernă, însă păstra un loc în sufletul ei pentru astfel de credinţe, care spuneau că sufletul nu iese din trup imediat. Că moartea era un proces lent, în care mai întâi scăpai cârma vaporului, adică moartea era evidentă, însă apoi urmau ceasuri nefaste, grele şi posomorâte, până să fie sufletul capabil să se desprindă de învelişul său, ca un fluture fragil şi bezmetic, care tocmai a ieşit din carapacea crisalidei. Nu degeaba exista în toate religiile o rugăciune sau un ritual prin care se cere protecţie pe durata întregului proces. „Acum şi în ceasul morţii noastre." Nu te naşti într-o clipă, nu mori într-o clipă. Sosirea şi plecarea presupuneau o procedură care trebuia respectată. Iar ea, precum miile de femei dinaintea ei, avea să-şi vegheze morţii.

„Trebuie făcut ceea ce trebuie făcut", şi-a spus, dându-şi curaj înainte de a ieşi din casă.

Juan mort aproape că nu mai era Juan. Într-un costum în care nu-l mai văzuse niciodată, cu faţa atât de serioasă, avea un aer gânditor şi mohorât, care nu i se potrivea deloc. Numai pe buze a găsit o urmă din zâmbetul drag şi sincer, de copil, pe care mereu îl adorase la el.

A auzit un zgomot în spatele ei, ca o rafală de vânt.

Rosario.

S-a întors încet şi a văzut-o. Îndoliată din cap până-n picioare, era imaginea întruchipată a eleganţei. Se oprise aproape de uşile batante, care încă mai oscilau. Prin acel du-te vino al uşilor, Engrasi a întrezărit chipurile întunecate ce o însoţeau. Nu erau nepoatele ei.

Rosario zâmbea într-un mod total deplasat, dat fiind că se aflau într-o capelă şi că mortul din sicriu era soţul ei.

– Deci, aşa, a zis. Unde e?

Engrasi a inspirat adânc un aer mirosind a flori de înmormântare. S-a întrebat dacă nu cumva o fi fost de la vreun odorizant special. De ce locurile alea miroseau mereu la fel?

– Unde e cine?

– Ştii bine cine, i-a răspuns calmă Rosario.

Engrasi a găsit putere pentru a zâmbi.

– Chiar te aşteptai să o găseşti aici pe Amaia?

– Ştiu că este aici; cum să nu-şi ia copiliţa rămas-bun de la al său *aitatxo*?

Engrasi a privit-o lung, în timp ce mintea ei calibra totul şi dădea importanţa cuvenită fiecărui gest, acţiune, cuvânt.

– Nu a venit, Rosario, nici nu va veni. Şi îţi dau cuvântul meu de onoare că voi trăi mai mult decât tine, numai pentru a o ţine la distanţă de tine, pentru a mă asigura că atunci când va reveni pe meleagurile astea, o va face pentru a participa la înmormântarea ta.

Un rânjet de ură a apărut pe faţa ei, iar Engrasi a întrevăzut chipul pe care Rosario urma să-l aibă peste câţiva ani, când nebunia urma să pună cu totul stăpânire pe ea. Dar deocamdată nu, deocamdată era vorba despre ură curată.

Engrasi ar fi putut jura că Rosario a gâfâit puţin, ca un animal, înainte de a răspunde:

– Nu-mi da idei, Engrasi, n-ar fi prima dată când spintecăm câinele ei de pază.

Engrasi a simţit cum o lasă genunchii şi s-a sprijinit de sicriul fratelui ei.

– Târfă ce eşti! i-a răspuns, tremurând de furie şi de frică. Eu nu sunt un câine, dacă te apropii de mine sau de fetiţa mea, îţi retez capul. Jur pe amintirea fratelui meu, care a luat cu el toată bunătatea noastră. Eu nu sunt Juan, am coaie şi resurse psihice cu asupra de măsură pentru a nu avea probleme de conştiinţă din cauza morţii tale. O să te omor, Rosario, şi-am să dorm liniştită.

Chiar dacă trupul ei tremura ca o frunză în vânt, chiar dacă părea că se ţine pe picioare numai datorită sicriului fratelui ei, cuvintele i-au ţâşnit pline de un curaj şi o forţă suficient de puternice pentru a fi luate în serios.

Zâmbetul a dispărut de pe faţa lui Rosario. A dat uşor din mâini şi din cap, ca şi cum ar fi avut un tic nervos. S-a întors şi a împins uşile batante. Umbrele care o aşteptau în întuneric s-au adunat în jurul ei.

Un urlet sălbatic a brăzdat aerul. Apoi nimic. Puţin curent de aer, ca o adiere, apoi pustiul, după ce uşa de la intrare s-a închis.

Engrasi a expirat tot aerul din plămâni, apoi a inspirat adânc şi s-a întors spre fratele ei, în timp ce încerca să-şi stăpânească tremuratul.

– Juan, nu ştiu dacă ţi-am zis vreodată, dar soţia ta este o adevărată vrăjitoare.

76. BALOANE METALIZATE

Austin, Texas
Sâmbătă, 3 septembrie 2005

Martin Lenx, cunoscut în ultimii ani drept Robert Davis, a parcat maşina în faţa casei familiei sale, exact aşa cum în urmă cu câteva zile făcuse Brad Nelson, în Florida. La fel ca acesta, a contemplat faţada casei. Dar, spre deosebire de Nelson, nu avea nici cea mai mică îndoială. Nu avea nici o reţinere, nu se temea că va fi respins. Se simţea doar puţin obosit. Autobuzul cu care plecase din New Orleans făcuse o veşnicie până să ajungă la Baton Rouge, acolo unde i-a fost destul de greu să găsească o maşină de închiriat, pentru a merge la Austin. Şi-ar fi dorit să intre în casă, să facă un duş, să doarmă zece ore. Dar nu putea. Plănuise totul, fiecare pas, fiecare moment, cuvintele... Întoarcerea, naşterea, revenirea acasă de la spital. Toţi în salon. Poate că o s-o roage pe Michelle să cânte puţin la vioară..., numai că naşterea mai devreme a noului vlăstar precipitase totul, de parcă însuşi Dumnezeu l-ar fi grăbit. S-a aplecat în faţă şi s-a sprijinit de volan, cum făcuse Nelson. De asemenea, a încercat să se roage.

Nu a reuşit.

În faţa garajului a văzut parcată maşina soţiei lui şi pata de ulei care se zărea exact sub portbagaj. Degeaba îi repetase de un milion de ori să nu o mai lase acolo, să o bage în garaj. În ultimii ani, Natalie ajunsese să fie tare delăsătoare. Martin nu acceptase aşa ceva, îi spusese de nenumărate ori cum trebuie să facă lucrurile, pentru Dumnezeu! Aveau trei locuri de parcat în garaj! În ce limbă trebuia să-i vorbească? Iar sarcina nu i-a îmbunătăţit cu nimic comportamentul.

Pe vremuri, ea s-ar fi deranjat măcar să mute maşina, ştiind că el revine din călătorie. Totuşi, putea spune în apărarea ei că astăzi nu se aştepta ca el să revină acasă. Când a reuşit să vorbească cu ea la spital, prefăcându-se supărat că nu putuse să fie lângă ea şi extrem de bucuros pentru bebeluş, îi promisese că va ajunge a doua zi.

Martin a clătinat din cap şi, uitându-se la maşina soţiei lui, a zâmbit sardonic.

Astăzi o mişcase puţin de pe locul în care obişnuia să o lase, ca să facă loc pentru maşina de teren a soacrei lui, maşină care aproape că ajungea pe trotuar cu roţile din spate. În curând, în loc de una, aveau să fie două pete de ulei. Razele soarelui au iscat scântei albastre din baloanele metalizate ce atârnau la geamul din spate al maşinii soacrei lui.

„E băiat“, a reuşit Martin să citească textul imprimat pe burţile umflate ale baloanelor. Avea un nou copil, dar asta, în loc să-l facă fericit, îi semnala doar faptul că Dumnezeu îl punea din nou la încercare. Martin Lenx s-a aplecat în faţă şi a deschis valijoara din faţa scaunului din dreapta. A luat vechiul său pistol, apoi, ridicându-se de fund ca să-şi poată întinde picioarele, l-a prins la cureaua pantalonilor, între cămaşă şi jacheta subţire, „puţin şifonată“, şi-a zis el nemulţumit. Şi-a şters ochelarii cu o batistă de in pe care apoi a împăturit-o şi a pus-o la loc în buzunar. Şi-a trecut mâna prin părul scurt, până la ceafă şi a ieşit din maşină.

Trecând de uşa de la intrarea principală, a făcut un mic gest de consimţământ. A cotit-o spre partea laterală a casei şi a ajuns la uşa de la bucătărie. Avea cheile în mână, dar nu a fost nevoie să descuie, Thomas sau Michelle o lăsaseră, ca de obicei, deschisă. A pufnit pe nas, dând din cap scârbit.

A închis uşa cu grijă şi s-a asigurat că trăsese zăvorul. Nu putea risca să se trezească cu vecina pe cap.

A simţit mirosul de bebeluş încă din bucătărie. Prezenţa lui l-a minunat, era ca un semn al unei întâmplări extraordinare, a unei minuni. Mirosea a făptură micuţă şi nou sosită în viaţă. În alte dăţi, acel miros fusese însoţit de promisiunea unei recompense, ca un curcubeu anunţând voinţa Domnului de a-i acorda ocazii nenumărate, de a binecuvânta noua viaţă. Din momentul în care a ştiut că urma să se nască, acel copil a fost vestitorul sfârşitului, semnul divin pe care-l aşteptase pentru a-şi smulge de pe ochi bandajul care-l împiedica să vadă. Disperat, ajunsese să se întrebe dacă mereu va fi aşa, dacă nu cumva trăia sub efectul unui blestem care-l târa o dată şi încă o dată spre acel abis al greşelilor şi eşecurilor în care familia lui se prăbuşea, fără ca el, biată victimă a circumstanţelor, să poată face altceva în afară de a se ruga pentru sufletele lor. Însă Dumnezeu închidea uşi, dar deschidea ferestre, aşa că în curând avea să vadă totul limpede. Va lua viaţa de la capăt, din nou, iar de data aceasta totul va fi mai bine.

Familia lui stătea de vorbă în salon. Discutau în şoaptă. Susurau. Poate că bebeluşul dormea. Şi-a scos pistolul, a coborât mâna până a simţit patul acestuia pe coapsă şi a traversat holul. Canapeaua în formă de U, cu spătarul spre uşă, permitea să se vadă în prim plan capetele lui Thomas şi Michelle. Se aşezaseră de o parte şi de cealaltă a soacrei lui. Natalie stătea în faţa lor. Se uita fermecată la bebeluş şi nici măcar nu şi-a ridicat privirea când el a ridicat arma şi i-a lipit ţeava de capul soacrei lui. Aşa stăteau lucrurile, ea trebuia să moară prima.

A auzit zgomotul scos de piedica trasă.

– Martin Lenx, mâinile sus, sunt agent FBI, ești arestat, a spus Amaia din spatele său, cu arma îndreptată spre capul bărbatului.

Martin s-a strâmbat, contrariat.

Catherine, Michelle și Thomas au țâșnit în picioare și au trecut de cealaltă parte a canapelei, lângă Natalie și bebeluș. O priveau îngroziți. Bebelușul a început să plângă. L-a urmat Catherine. Soția tremura, însă băiatul o îngrijora de-a dreptul. Stătea în picioare, nemișcat și privea fix la tatăl său.

A auzit vocea gâtuită a fetiței.

– Tată, ce se întâmplă?

Martin i-a privit și și-a permis până și să zâmbească.

– Nu-i nimic, îngerașul meu.

Amaia clocotea pe dinăuntru. „Nu-l lăsa să vorbească cu ei."

– Gura și faceți ce vă spun, Lenx!

– Vă înșelați. Eu sunt Robert Davis, nu știu pe nimeni cu numele...

– Gura!

Femeile gemeau speriate, plânsul fetiței s-a amestecat cu cel al bebelușului.

„Liniștește-i pe ostatici. Acum!"

– Ghemuiți-vă și stați acolo nemișcați, imediat o să se sfârșească totul, a zis.

Au ascultat cu toții, în afară de adolescent.

„Păstrează-ți calmul", și-a zis, „nu mai e mult."

– Martin Lenx, lasă arma jos și ridică mâinile, nu o să repet.

Martin nu a lăsat arma, însă a început să-și ridice încet brațele, în timp ce se întorcea lent.

„Nu, nu, ceva nu e în regulă." Martin se mișca și nu trebuia să facă asta, se întorcea spre ea, voia să o vadă. Martin avea cincizeci și cinci de ani, dar se păstrase bine, era zvelt și atletic. Se întreba ce șanse avea, voia să afle câți polițiști erau.

– Nu mișca! i-a strigat ținând arma cu ambele mâini.

Atingerea, mereu liniștitoare, a pistolului nu a fost suficientă de data aceasta. Cele nouă sute de grame ale Glockului cu care se antrenase de mii de ori atârnau acum mult mai greu. Simțea picăturile de transpirație curgându-i de la subsuori și între sâni.

Martin era un specialist în factori de risc, un analist al probabilităților. Nu își bătuse joc de justiție timp de optsprezece ani pentru că era un tont, un indolent sau un netot. Nu mai erau alți polițiști; dacă ar fi fost, ar fi intervenit deja. Era numai ea, singură, și după voce și-a zis că trebuie să fie foarte tânără, cu siguranță lipsită de experiență, îi simțea mirosul

de transpirație din cauza stresului și mai mirosea a ceva, mult mai înțepător și mai pestilențial... S-a întrebat a ce.

Amaia intuise că adolescentul le va face probleme, reieșea limpede din atitudinea lui. Continua să stea în picioare, sfidător, se uita la tatăl său ca la un dușman și Amaia și-a dat seama că nu se înțelegeau bine de mult timp. Adolescenții au un radar cu care detectează psihopatiile paterne, un radar care funcționează la băieți imediat ce trec de prima copilărie, un radar fundamentat pe adorație, candoare și iubirea necondiționată specifică copilăriei. Se vorbește mult despre dragostea părinților pentru copiii lor, dar nimeni nu iubește așa cum iubesc copiii, de aceea nimeni nu judecă așa cum judecă un adolescent.

– E adevărat ce spune? Vrei să ne omori, tată? a întrebat băiatul cu gravitate.

„Tată“ a sunat ca o insultă.

Mișcările imperceptibile ale lui Lenx o obligau să își schimbe poziția; dacă nu rămânea în spatele lui, nu putea să-i răsucească brațele pentru a-i pune cătușele.

„Să-i pui cătușele? Dar încă este înarmat, nu a aruncat revolverul.“

– Martin Lenx, aruncă arma, te avertizez pentru ultima dată.

– Tată..., a spus băiatul.

– Taci, Thomas, i-a zis Lenx, întorcându-se ușor spre el.

– Nu tac, i-a răspuns băiatul și a făcut un pas spre tatăl său.

– Thomas, te rog! l-a implorat maică-sa speriată.

Dar băiatul a mai făcut un pas în față, iar sora lui și bunică-sa și-au întins brațele spre el, ca niște vrejuri de vie, încercând să-l oprească.

– De asta intrai noaptea în camera lui Michelle?

– Taci, i-a strigat Lenx și s-a întors cu totul spre el.

Acum numai canapeaua se mai afla între cei doi.

– Venea în camera ta? a întrebat soția, privind-o pe fetiță.

Pe fața ei a apărut brusc o expresie nouă care, pentru o clipă, a făcut-o să aibă o anumită frumusețe, iar Amaia a remarcat asemănarea cu fiul ei.

Fetița plângea, dar a dat din cap că da, în timp ce a zis:

– Mă speria...

Privirea soției s-a umplut de repulsie; cea a băiatului, de violență.

– Pentru Dumnezeu! a exclamat Lenx indignat. Este fiica mea, nu m-aș atinge de ea niciodată. Sunteți mai perverși decât credeam, dacă vă trece prin cap așa ceva.

Și-a lăsat brațele în jos și a observat arma, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că era acolo.

– Lenx, mâinile sus, acum! i-a strigat Amaia, pregătită să tragă.

Însă Lenx îl privea pe fiul său adolescent, de parcă ar fi fost numai ei doi în încăpere.

– Nu, nu o atingeai, a spus Thomas, dar ne-ai omorî pe toţi fără să clipeşti, ştiu asta de mult timp.

– Taci!

– Ţi-ai făcut antrenamentul cu familia Andrews, de asta a dispărut vioara lui Mic...

– Taci! Thomas, taci!

– Nu ne iubeşti, a spus Thomas cu simplitate, ca şi cum ar fi vorbit despre ceva de la sine înţeles.

„Nu mă iubeşti", a spus o fetiţă în mintea Amaiei.

– Taci! i-a strigat din nou Lenx, tot mai furios.

„Taci!", i-a spus mama ei, venind spre ea.

– Nu ne-ai iubit niciodată, a spus Thomas.

„Niciodată nu m-ai iubit", a spus Amaia la nouă ani.

– Nu v-am iubit?

„O să-şi omoare fiul, o să-l împuşte, la fel cum ea a vrut să te omoare pe tine."

– Lasă arma jos! a strigat Amaia, mişcându-se într-o parte, pentru ca Lenx să vadă că-l ameninţă cu arma.

Martin Lenx a auzit-o şi a fost de parcă vocea ei l-ar fi readus la realitate. S-a întors şi a tras.

Glonţul a lovit-o pe Amaia în piept, iar impactul i-a golit plămânii de aer. A căzut pe spate. Cu o jumătate a corpului în salon, cu cealaltă jumătate pe hol. Ameţită, dar conştientă, a auzit ţipetele lor. Bebeluşul plângea. Şi în tot acest timp, Amaia se minuna că nu o durea nimic, doar că simţea că se sufocă. A deschis gura şi a inspirat adânc, ca să umple vidul care creştea în ea. Şi atunci a ajuns şi durerea. Intensă, uriaşă. Mortală. A gâfâit îngrozită şi şi-a înălţat capul ca să încerce să vadă. O pată mică, nu mai mare decât o monedă, îi apăruse pe piept în locul unde se afla, era absolut sigură, apexul inimii ei.

„E şocul împuşcăturii, e şocul, ai citit de mii de ori despre asta, nu te mai gândi la glonţul din tine."

A încercat să-şi ducă o mână la piept şi a observat că încă strângea arma. S-a gândit că instructorul ei s-ar fi simţit mândru de ea.

„Strânge arma ca şi cum ar vrea să ţi-o fure", îi spusese Salvador, când o învăţase să tragă, în Pamplona. Şi-a zis că era ciudat la ce se gândesc oamenii înainte de a muri. A ridicat cealaltă mână şi a dus-o instinctiv spre locul unde o lovise glonţul, gândindu-se la vesta antiglonţ pe care fusese obligată să o lase în New Orleans, înainte de a urca în autobuz. Aproape că-l auzea pe instructor spunându-i: „Nu există pe lumea asta

nici o armură care să facă faţă gloanţelor; numai iscusinţa poliţistului, nu vesta, îl va scăpa de glonţ“.

Auzea strigătele lor ca de la mare depărtare. Nu vedea nimic de canapea, dar auzea strigătele de ajutor ale băiatului. Gâfâind, s-a ridicat într-un cot. Şi-a ţinut respiraţia, pentru că fiecare gură de aer îi provoca o durere atât de intensă, încât îi împăienjenea privirea, ca şi cum ar fi fost gata să leşine. Şi nu avea voie să leşine, era cea de-a doua regulă când eşti împuşcat. Fără să lase arma, a început să se târască spre interiorul salonului, cedând impulsului de a privi locul unde se afla când fusese împuşcată. Nu se vedeau urme de sânge. Glonţul rămăsese înăuntru. A avut viziunea plumbului cuibărit lângă inima ei, ţesutul distrus şi venele sparte.

„Nu mai face asta. E şocul împuşcăturii.“

Inima ei înnebunită, de sălbăticiune, îi bubuia în urechi.

„Dacă intri în panică, o să faci tahicardie, apoi fibrilaţie, iar apoi...“

A încercat să-şi ducă o mână la rană. A apăsat şi durerea a străbătut-o dintr-o parte în cealaltă, trasând în mintea ei traiectoria glonţului, însă imediat durerea a fost mai suportabilă.

„Îmi pare rău, domnule instructor, va trebui să ţin arma numai cu o mână, dar vă promit că vor trebui să mă omoare ca să mi-o ia“, şi-a zis în gând şi asta a făcut-o să se simtă mai bine.

S-a târât pe coate şi genunchi, incitată de ţipetele băiatului, de plânsetul nou-născutului, de ţipetele femeilor. Şi-a dat seama că abia mai vedea. Adrenalina secretată de creierul ei pentru a o menţine în viaţă îi producea un soi de orbire parţială, ca şi cum s-ar fi uitat printr-un vechi ochean. Salonul, scăldat în lumina unei zile însorite din Texas, se transformase în tunelul întunecat despre care vorbesc cei care au supravieţuit unei împuşcături.

Mai avea puţin până la canapea. Trebuia să se ridice în picioare, dar şi-a dat seama că nu putea renunţa la a-şi apăsa pieptul cu mâna. Folosindu-se de armă ca de un piolet, şi-a pus braţul pe cotiera canapelei şi a reuşit să se împingă suficient de mult încât să se ridice în genunchi. Şi-a înălţat capul şi imediat şi-a dat seama că nu fusese o idee bună. Un văl de transpiraţie i-a acoperit pielea şi greaţa care a apucat-o era cât pe ce să o facă să cadă. S-a ţinut cât de strâns a putut, simţind, totodată, că nu va fi capabilă să se ridice în picioare. A încercat să înainteze în genunchi, mult aplecată în faţă, ca şi cum s-ar fi îndoit din cauza unor spasme, sprijinindu-se de canapea, clătinându-se ameţită, luptând cu nevoia de a trage cât mai mult aer în piept, aer vital, dar în acelaşi timp un aer care o ucidea, făcând-o să scâncească de durere şi să-i îngreuneze încercările de a întrezări ceva prin pâcla febrilă.

Lenx stătea deasupra fiului său. Aşezat călare peste el, încerca să-l ţintească cu arma, pe care băiatul, luptându-se din greu, reuşea să o îndepărteze de el. Maică-sa şi sora lui ţipau isteric. I s-a părut că aude soneria de la intrare, chiar şi nişte bătăi în uşă... Şi-a aţintit pistolul spre Lenx. În condiţii normale, ar fi tras. Şi-a dat seama că nu avea suficientă precizie şi că nu putea risca să nimerească vreun alt membru al familiei. S-a aplecat uşor, încercând să ţintească cât mai precis, însă era atât de slăbită, încât a căzut în faţă, lângă Lenx, care continua să se lupte cu fiul său. Bebeluşul plângea. Amaia şi-a luat mâna de pe piept şi s-a sprijinit pe ea. O cuprinsese o ameţeală nemaipomenită. A simţit că-i vine să vomite. Incapabilă să ţină arma ridicată, a coborât-o până a atins gamba lui Martin Lenx şi a tras.

Martin Lenx a urlat şi s-a rotit asemenea unui animal ca să se uite spre locul în care osul explodase. S-a prăbuşit pe o parte, lăsând la vedere bucăţele din osul spart şi tendoanele albe, deschizându-se ca o floare, ţâşnind prin ţesătura pantalonilor lui bine călcaţi. Revolverul i-a căzut din mână.

„Lasă arma pe mai târziu, acum pune-i cătuşele."

S-a aruncat asupra lui, călare peste el, i-a răsucit braţele cu furie şi i-a pus cătuşele. Apoi, a pipăit duşumeaua până a dat peste arma la care Thomas se uita siderat. Şi-a pus revolverul la curea şi i-a făcut un semn negativ băiatului. Apoi, leoarcă de sudoare şi copleşită, s-a lăsat să cadă lângă Lenx. Ceilalţi membrii ai familiei fugiseră din salon şi, ca de la depărtare, îi auzea cum strigau chemând poliţia. Lenx, tăcut, încătuşat, stătea nemişcat, cu faţa în jos şi o privea scârbit. Cu aerul acela al lui de superioritate morală, pe care nu-l pierduse nici acum, când zăcea la pământ, pătat de sângele scurs din pieptul Amaiei.

– Pentru Dumnezeu, puţi a urină, a spus Lenx, recunoscând izul înţepător de amoniac pe care ceva mai devreme nu reuşise să-l identifice.

S-a uitat la el gâfâind ameţită; simţea că leşină.

– Tâmpitule, a reuşit să îngaime.

Nu a leşinat.

Era adevărat, puţea. A ridicat mâna de pe rană. Era de rău augur. Sângele era negru, ca în bătaia razelor de lună sau ca al unui cadavru. Dar în ultimele minute reuşise să respire ceva mai bine. A căutat urma lăsată de glonţ, şi-a sfâşiat puţin tricoul, a pipăit şi a simţit ceva. Şi-a smuls de la gât săculeţul din păr de capră, spart şi îmbibat cu acel lichid negru şi duhnitor. L-a dus la nas şi l-a mirosit. Emana un iz respingător de putrefacţie şi moarte. Glonţul, mat, plumburiu, zăcea în mijlocul săculeţului, ca o piatră preţioasă în mijlocul unei bălţi de petrol.

Neîncrezătoare, şi-a verificat pieptul, palpând locul dureros şi învineţit. Scăpase nevătămată.

S-a întors spre Lenx şi i-a privit chipul, surprinsă de cât de bine intuise. Aceeaşi tunsoare, acelaşi costum anost, aceeaşi curăţenie din urmă cu optsprezece ani; nu-şi schimbase nici măcar modelul ochelarilor, care îi atârnau acum de o ureche. Un om cu obiceiuri. Obiceiuri proaste.

I-a zis:

– Martin Lenx, eşti arestat pentru că ţi-ai ucis mama, soţia şi copiii, în Madison, în urmă cu optsprezece ani, pentru uciderea familiei Andrews, în Galveston, în urmă cu opt luni şi eşti suspect de uciderea a cel puţin încă şase familii, în diverse locuri din ţară şi pentru încercarea de a-ţi asasina familia astăzi, în Austin, Texas. Ai dreptul..., a continuat ea să-i turuie drepturile, în timp ce mai mulţi poliţişti din Austin intrau în salon.

77. UN OM NORMAL

Edificiul J. Edgar Hoover, sediul FBI,
Washington, D.C.
Vineri, 16 septembrie 2005

Amaia semna un vraf de declaraţii, aşezată pe un scaun din biroul directorului Jim Wilson, care în ziua aceea, pentru a-i face concurenţă lui Verdon, purta un costum bleumarin. Proastă alegere, nu aveai ce compara. Verdon, sprijinit de pervazul ferestrei ce da spre strada Pennsylvania, avea aerul unui căpitan de puşcaşi marini, la un milion de ani distanţă de insipidul director Wilson.

Amaia a mai semnat o duzină de documente, apoi a lăsat uşurată pixul din mână şi a aruncat o privire spre bagajul ei de lângă uşa de la intrare.

– Sunteţi sigură că nu vreţi să rămâneţi? a întrebat directorul, observând că Amaia se uita la bagaje.

– Sunt sigură, a spus ea întinzându-i documentele.

– Mă văd nevoit să insist, FBI ar trebui să reconsidere situaţia dumneavoastră.

– Tata a murit când Katrina s-a abătut asupra oraşului New Orleans, a spus, fără nici o explicaţie.

Era pentru prima dată când spunea asta cu voce tare, poate de aceea a avut greutate şi suficientă încărcătură emoţională încât să-l tempereze pe director.

Wilson şi-a dat seama că Dupree îi dăduse vestea. A măsurat-o din priviri. Fără îndoială, informaţia aceea îl ajuta să pună lucrurile cap la cap. Toată presiunea, plus vestea aceea...

– Înţeleg. Poate mai încolo...

Amaia a făcut un gest ambiguu.

– Ştiţi că oricum va trebui să colaboraţi cu psihiatrii legişti care studiază profilul lui Lenx. Să ai la îndemână un asemenea individ şi să fie şi viu, e mană cerească pentru studierea comportamentului criminal.

– Bineînţeles.

Wilson a verificat fiecare semnătură din josul paginii. Din interiorul FBI-ului, operaţiunea fusese considerată destul de confuză, dar pentru restul lumii apăruse fără fisură şi culminase cu arestarea unui periculos ucigaş în serie, care în ultimii optsprezece ani fusese în capul listei cu cei mai căutaţi oameni de către FBI şi, în plus, fusese arestat de către o agentă legitimată pe termen limitat, aleasă de Aloisius Dupree ca să facă parte din echipa lui de elită.

Cel mai dificil, fără îndoială, fusese să discute despre întoarcerea ei în Spania. Au încercat să o convingă şi cu frumosul, şi cu urâtul de cât de important era să fie prezentată presei drept o agentă FBI.

Până la urmă, au cedat în faţa îndărătniciei ei. În schimb, acceptase să apară la conferinţa de presă, alături de Verdon, directorul departamentului de criminalistică şi de Johnson, care, deşi umărul îi era aproape vindecat, continua să poarte faşa ortopedică trecută pe după gât, ceea ce îi dădea un aer romantic de erou. În costum, cu însemnele FBI la vedere, era imaginea vie a eficienţei. În scurtul ei CV, care începea de la doisprezece ani, fuseseră incluse notele ei excelente şi menţionate toate colegiile nord-americane prestigioase unde învăţase, Universitatea Loyola, studiile academice şi impecabila formare şi dedicaţie de când depusese jurământul de loialitate la FBI, fără să se precizeze că asta se întâmplase abia cu două săptămâni în urmă.

La televizorul din spatele ei se transmitea, în buclă, conferinţa de presă. Imaginile din prim-plan cu Amaia şi Johnson alternau cu o fotografie din arhiva oficială a agentului Dupree.

În timpul ultimelor zile, „exterminatorul de familii“, aşa cum îl numise presa, fusese capul de afiş al ştirilor. Fotografii vechi, în alb-negru, cu casa lui din Madison, în care îşi ucisese prima familie, cu optsprezece ani în urmă, alternau cu imagini cu casa lui din Austin. Doamna Davis, ascunzându-şi faţa, în timp ce încerca să intre în propria casă, şi tânărul Thomas privind direct la cameră. Fotografii de sus cu oraşul New Orleans şi altele făcute în diferite zone ale ţării unde avuseseră loc dezastre naturale şi care susţineau că reprezintă ferma familiei Jones, sau casa familiei Miller, deşi nu era aşa. A zâmbit văzându-l pe Clayton Gray expunându-şi teoria cu mireasa plouată, în timp ce arăta fotografiile cu familia Lenx pozând în studioul său şi cu Martin Lenx singur, cu acel straniu zâmbet de Gioconda. Grey a vorbit şi despre pasiunea lui pentru gestică, menţionând şi că o agentă FBI îl lăudase pentru asta, şi că acum, dacă tot se pensiona, se va înscrie la universitate pentru a studia limbajul nonverbal. Mai apărea şi micuţul Albert care povestea cum scăpase cu viaţă de două ori într-o zi: mai întâi scăpase cu bine de trecerea uraganului, apoi de Lenx, când ajunsese la ferma familiei Jones. Se părea că tatăl lui Albert nu avea nimic împotrivă ca televiziunea să-i împuie capul copilului. Plata înainte. Încă purta un bandaj la picior. Amaia s-a întrebat dacă chiar mai avea nevoie de el.

Ştirile se deschideau cu Martin Lenx şi ştia că mai multe programe specializate încercau să obţină date pentru a face documentare despre cazul Lenx, care ajunsese să fascineze toată ţara. Toată lumea. Nepăsarea cu care scăpase de prima lui familie şi modul dement în care repetase pas

cu pas întreaga lui viață anterioară. Fiecare informație, fiecare nouă descoperire despre anodina și extraordinara viață a lui Lenx erau studiate de cohorte de experți din televiziuni, care analizau totul, de la privirea lui până la ce îmbrăcăminte purta. Amaia a râs din toată inima când un grafolog a afirmat că din semnătura lui Robert Davis reieșea clar că e un bărbat dominator și violent. Totul era măsurat, totul era analizat. Până și soțiile lui semănau între ele. A avut același număr de copii, născuți în aceeași ordine. Casa din Austin nu era atât de impunătoare precum cea din Madison, moștenită de la părinții săi, dar avea un aer clasic, o arhitectură frumoasă, care amintea de fosta lui casă. Mai întâi fusese un angajat insipid la o firmă de credite, apoi un angajat insipid la o companie de asigurări. Discret. Formal. Cumpătat. Tăcut, dar politicos și educat. În fața camerelor, colegii săi repetau uluiți aceleași clișee: „Părea un om absolut normal! Nu-mi vine să cred!“

Dar ceea ce atrăgea cel mai mult atenția era, fără îndoială, faptul că Lenx nu-și schimbase deloc înfățișarea. Purta același păr tuns foarte scurt, cu briciul. Același gen de costum, curat, dar nu foarte scump. Aceleași cravate anoste și același model de rame de ochelari, de baga, gândindu-se, probabil, că îi confereau aerul de respectabilitate după care tânjise mereu. Mergea cu regularitate la biserică, era un membru activ al congregației și își cumpărase de două ori același model de mașină. Ascuns în plină lumină. Un om normal.

Directorul Wilson a închis televizorul și i-a spus:

– Bine, agentă Salazar, o să vă tot vedeți la televizor. În următoarele luni vă vor menționa întruna. Agenta care l-a prins pe cel mai discret asasin din istoria recentă a poliției. Puteți fi mândră.

– Mulțumesc, domnule, dar mi-am făcut datoria și atât.

– Nu fiți modestă, nu vi se potrivește deloc. În plus, chiar dacă tonul meu pare să spună altceva, să știți că vă felicit cu sinceritate. Numele dumneavoastră va intra în rândul celor mai buni agenți FBI; ați fost împușcată în plin, ați capturat un ucigaș de familii și toate astea, sub conducerea mea, a adăugat zâmbind.

Amaia a tras aer în piept, încă o mai durea puțin dacă inspira adânc, și a dat din cap că era de acord.

– Am aflat de dumneavoastră după ce ați scris raportul acela ingenios despre cazul compozitorului și i-am spus lui Dupree: „Măiestria nu justifică impertinența“.

– Nu am vrut să fiu impertinentă, a spus ea.

– Nu trebuie să vă justificați, așa sunteți. Dar, fără îndoială, ați avut cel mai bun maestru. Ce ne puteți spune despre agentul Dupree?

Amaia a tăcut câteva secunde pentru a-şi pune ordine în gânduri. Era important, pentru că deja dăduse cel puţin o duzină de declaraţii în această privinţă, atât scrise, cât şi verbale, şi era sigură că avea să mai dea încă o duzină, dacă nu mai multe.

– Ultima dată când l-am văzut a fost exact înainte ca agentul Johnson, detectivul Charbou şi cu mine să ne întoarcem la New Orleans, la ordinele lui, pentru că fuseserăm anunţaţi de la urgenţe că fusese comisă o crimă ce semăna cu modul de a opera al lui Martin Lenx, numit de către investigatori „compozitorul". Agentul Dupree era în perioada de convalescenţă după o leziune cardiacă, iar detectivul Bull a rămas cu el. Cu câteva ore mai devreme, găsiserăm casa în care erau ţinute captive fetiţele. O cabană de pescari părăginită, care s-a scufundat după ce am ieşit din ea. Fetiţele nu erau acolo, dar indiciile găsite ne-au dus la un suspect, Dominic Darrel. Credem că era un intermediar. Şi cel mai probabil fetiţele fuseseră duse la Baton Rouge, pentru a fi predate. Poate că Dupree, după ce noi am plecat spre New Orleans, i-a cerut lui Bull să urmeze pista aceea.

Wilson a privit-o pe Amaia făcând gestul de a depăna lâna.

– Da, da, da, ştiu, ştiu, asta aţi spus şi în raport şi exact asta a declarat şi Johnson. Nu avem declaraţia detectivului Charbou, a continuat directorul Wilson, pentru că încă n-am reuşit să dăm de el. Lucrurile continuă să fie complicate la New Orleans, nu există linii de comunicare stabile, se vorbeşte despre mii de morţi şi dispăruţi, dar îmi închipui că, dacă am reuşi să vorbim cu el, ar spune aceleaşi lucruri.

Amaia şi-a lăsat ochii în jos pentru o secundă, încercând să-şi alunge din minte imaginea lui Charbou când i-a spus că el era cel vânat.

– Dupree a suferit un atac de cord din cauze nespecificate, bineînţeles: nu există nici un raport medical, sau vreo modalitate de a-i identifica pe cei care l-au tratat. Spitalul Charity a fost evacuat şi a fost declarat în stare de ruină. Dar, deşi a fost internat în spital şi avea misiunea de a-l prinde pe compozitor, aţi decis să mergeţi în mlaştini, după ce un copil, Jacob Emerit, a citit directorul din raport, i-a auzit pe răpitori vorbind despre locul de acolo.

– A fost decizia lui Dupree, a precizat Amaia.

Johnson a ridicat mâna bună, cerând voie să explice.

– Spitalul funcţiona pe avarii. Mai aveau combustibil pentru generator numai pentru cincisprezece ore. Blocul operator nu mai funcţiona, nu mai aveau medicamente, în afară de câteva calmante. Agenta Tucker tocmai anunţase că-l prinsese pe Brad Nelson în Florida, crezând că e compozitorul. Deci cazul nostru se încheiase şi ne aflam prinşi într-un

oraş din epoca de piatră. Dupree s-a gândit că putem rezolva cazul în care ne văzuserăm prinşi fără voia noastră, era un imperativ.

– Da, a răsunat vocea lui Verdon, de care aproape că uitaseră şi care continua să stea lângă fereastră. Fără îndoială că uraganul Katrina şi situaţia catastrofală din New Orleans s-a transformat pentru dumneavoastră în cel mai bun alibi, scuze, am zis alibi?, am vrut să spun justificare.

S-a apropiat de masă lent, lăsând deliberat ca tăcerea să atârne asupra lor, până când a ajuns lângă Wilson.

– Agentul Dupree continuă să fie dispărut, aveţi vreo explicaţie pentru asta?

– Mă rog, a îngăimat Amaia. Nu are rost să vă spunem cât de complicată este în aceste momente situaţia de acolo. Era să murim când am plecat din New Orleans, iar când ne-am întors, agentul Johnson a fost împuşcat. Noi am plecat cu singura ambarcaţiune pe care o aveam la îndemână, iar agentul Dupree se simţea foarte rău când l-am lăsat în grija detectivului Bull şi a acelui tămăduitor din mlaştini, despre care pot spune că era cel mai apropiat de ideea de medic din tot ce am găsit pe acolo.

– Dupree v-a spus că se va întoarce la New Orleans după ce se va simţi mai bine, a presupus directorul departamentului de criminalistică.

– Mai ales când ar fi fost în siguranţă, a intervenit Johnson, şi, cu tot respectul, cred că acel moment încă nu a venit. Dumneavoastră chiar nu aveţi idee despre ce se întâmplă acolo. Oraşul e într-o stare tot mai rea cu fiecare oră care trece, condiţiile sunt mizerabile. Soldaţii îi evacuează pe locuitori şi continuă să apară cadavrele celor care au murit înecaţi în propriile case, în timpul uraganului, când apa a urcat, sau a celor care au murit de sete pe podurile de pe autostrada interstatală. Nu există apă, nici alimente, temperaturile trec de treizeci şi cinci de grade, iar lunetiştii trag asupra oricui le vine cheful, a spus arătând spre braţul bandajat. Locul acela nu mai pare un oraş, ci un infern.

– Exact ce spuneam, a precizat Verdon, un alibi perfect.

Pufnetul de iritare al lui Johnson s-a auzit în tot biroul. Totuşi, un agent rănit în misiune putea să-şi permită anumite libertăţi.

Verdon s-a uitat în altă parte. Wilson i-a continuat ideea:

– Aceeaşi „justificare“ de care v-aţi folosit ca să nu intraţi în contact cu noi, ca să nu cereţi întăriri, ca să nu raportaţi despre noile supoziţii...

Amaia se cam săturase: făceau iarăşi aceleaşi joculeţe dialectice, care le plăceau atât de mult, numai că şi ea avea în spate experienţa a sute de interogatorii. Nu înţelegeau ce voiau cu asta. Doar ei fuseseră cei mai interesaţi să prezinte o „versiune oficială“.

– Insinuaţi că nu am procedat corect din punct de vedere legal? Pentru că dacă asta...

– Cu tot respectul, domnilor directori, a intervenit Johnson, nu existau probe, nu exista nimic... Nu aveam analize detaliate, nu aveam cu ce să comparăm, nu existau rapoarte ale medicului legist şi nici balistice, nu au fost comparate trăsăturile fizice, vocea sau scrisul, nu aveam martori şi nici nu aveam parte de vreun suport criminalistic sau de medicină legală. Cadavrele de la ultimele crime încă putrezesc la locul faptei, fără să fi fost înregistrate de către cineva până acum. Aparatura tehnică pe care am avut-o la îndemână a fost cea folosită de agenta Tucker pentru a-l aresta pe Nelson, după care am pierdut orice legătură cu ea. Amintiţi-vă că, oficial, în acel moment, compozitorul era arestat. Subinspectoarea Salazar a ajuns la Lenx urmându-şi instinctul de investigatoare, mergând pe urmele lui. V-a spus deja că a fost sigură că era el numai după ce a ajuns acasă la el şi i-a cunoscut familia, până atunci nu a avut nimic concret despre care să raporteze. Şi exact când stătea de vorbă cu soţia şi cu copiii, Lenx s-a întors din călătorie, decis să-i ucidă. Prezenţa ei acolo a fost providenţială, pentru că altfel, Lenx ar mai fi şi astăzi fantoma din ultimii optsprezece ani.

Pe chipurile lui Wilson şi Verdon se vedea clar că nu înghiţeau povestea.

– Am reuşit să-i localizăm şi să stăm de vorbă cu familia Emerit, cu bunicii lui Jacob Emerit, a spus observând reacţiile lui Johnson şi Amaia. Doamna ne-a povestit că baronul Samedi i-a răpit nepoatele, că soţul ei a tras într-un zombie, că l-au rănit încercând să-i scoată inima din piept şi că unul dintre agenţii care au venit să-i salveze a suferit un infarct când a văzut faţa acelui zombie.

Johnson a rămas nemişcat, însă Amaia a ridicat din sprâncene în semn de răspuns.

– Bineînţeles că n-au auzit niciodată de o organizaţie criminală numită Samedi, a spus Wilson.

Amaia şi-a ţuguiat buzele şi a clătinat negativ din cap.

Directorul Verdon a deschis un dosar cu coperte de carton care era pe masă şi le-a dat Amaiei şi lui Johnson câte o copie.

– E raportul pe care l-am primit de la biroul şerifului din Baton Rouge, Louisiana.

Amaia şi Johnson au început să citească, în timp ce Verdon le explica:

– Ieri-noapte, detectivul Jason Bull, de la poliţia din New Orleans, a solicitat ajutor în timpul unui schimb de focuri de armă la periferia oraşului. Detectivul a declarat apoi că ajunsese acolo pe urmele unui individ suspect de a fi fost implicat în răpirea fetiţelor Bella şi Ania

Emerit, după ce uraganul Katrina se abătuse asupra oraşului New Orleans. Nu era deloc sigur, până când, în mod aproape providenţial, în timp ce-l urmărea, a asistat la momentul în care minorele au fost predate unui grup armat, care a deschis focul imediat ce detectivul s-a legitimat. Jason Bull crede că a rănit pe cel puţin unul dintre ei, dar atât suspectul Dominic Darrel, cât şi ceilalţi au fugit de la faţa locului. Fetiţele sunt bine, în acest moment se află într-un spital, sub observaţie, până vor sosi părinţii lor ca să le ia acasă.

– Agentul Dupree era cu detectivul Bull? a întrebat Johnson.

Verdon şi-a lăsat capul pe un umăr şi l-a privit lung. A expirat pe nas tot aerul înainte de a răspunde.

– Nu, nici vorbă. Detectivul a declarat că agentul Dupree a rămas în grija unui tămăduitor din mlaştini, pentru că era prea slăbit pentru a putea călători. Şeriful din Terrebonne tocmai ne-a confirmat că locuinţa lacustră în care se presupune că s-ar fi aflat Dupree a dispărut cu totul, a fost înghiţită de ape. Şeriful crede că s-a scufundat încă din timpul uraganului Katrina, dar, fireşte, asta nu e atât de uşor de ştiut. Nu au găsit nici un corp înăuntru, dar, după cum ştim, mareea ciclonică a târât în golf tone de apă şi nămol.

Amaia a oftat.

– Nu ştiu ce să zic. Sper ca agentul Dupree să fie bine şi să-l găsiţi cât mai repede...

– Fireşte, a spus Wilson.

– Am încheiat? a întrebat ea.

S-au ridicat în picioare pentru a-şi lua la revedere şi şi-au dat mâna. Înainte de a ieşi în urma lui Johnson, Verdon a privit-o în ochi.

– Măiestrie sau impertinenţă?

Ea a zâmbit binevoitoare înainte de a răspunde:

– O nebunie.

Cei doi bărbaţi au rămas tăcuţi după ce uşa s-a închis. Energia femeii continua să plutească în aer ca o vrajă.

Wilson a oftat melancolic, apoi, ca pentru a-şi alunga slăbiciunea, s-a grăbit să spună:

– Ar fi continuat să ne facă probleme... Poate că e mai bine că pleacă.

Verdon l-a măsurat din cap până-n picioare.

– Vorbeşti serios? Optsprezece ani, Wilson. Optsprezece ani, a spus, referindu-se la timpul cât le luase ca să-l prindă pe Lenx.

Wilson şi-a muşcat buzele, regretând ceea ce spusese.

– Nu, bineînţeles că nu, ar fi fost mai bine să rămână. E impertinentă şi iscusită, dar cu timpul am fi îmblânzit-o noi.

– Aşa cum l-am îmblânzit şi pe Dupree, nu?

EPILOG

Pamplona
Noiembrie 2005

Amaia a văzut numărul necunoscut de pe ecranul telefonului ei. Totuşi, a răspuns.

Vocea lui Dupree a ajuns până la ea din cealaltă parte a oceanului.

– Salazar, s-a lăsat deja noaptea în Baztán?

Amaia a zâmbit înainte de a răspunde.

Am început să scriu romanul acesta în 16 aprilie 2017, în camera mea, cu numărul 105, din hotelul Dauphine, din New Orleans, şi l-am terminat în data de 16 iulie 2019, în acelaşi loc.

GLOSAR

Aita: Tată
Aitatxo: Tătic
Awrite!: Intraductibil, sau, cel puţin, fără sens. Răspunsul la salut în New Orleans.
Basajaun: Stăpânul pădurii, în limba bască. Creatură antropomorfică în mitologia din Ţara Bascilor şi Navarra, în general binevoitoare, care veghează asupra echilibrului dintre om şi natură. Porecla dată asasinului din *El guardian invisible*, primul volum din *Trilogia Baztán*.
Bayou: De la *choctaw bayuk*, care înseamnă „izvor", „curgere". Termen geografic care în Louisiana înseamnă un loc cu apă curgătoare în interiorul unei zone mlăştinoase.
Bazagrá sau Bazagreá: Numele unui demon voodoo, derivat din Baal şi Belzebut. Apare la vechii sumerieni, iar în Vechiul Testament apare sub numele de Baal. Cuvânt utilizat pentru a invoca un blestem.
Bihotz: Inimă, în limba bască
Bitxito: Neastâmpărat, obrăznicătură, dar folosit cu afecţiune (în limba bască)
Bokor: Unul dintre gradele unui preot voodoo. Un preot uns bokor poate practica *lukumi* (şarpe), magia neagră. Cealaltă variantă este *conga* (curcubeu), magia albă. Acelaşi vrăjitor poate fi iniţiat în ambele, „să lucreze cu ambele mâini".
Crawfish boil: Ceaun folosit pentru a fierbe raci, o practică obişnuită în familie sau cu prietenii, în grădină sau chiar pe stradă.
Eguzki-lore: Armurariu, floare folosită drept talisman în mitologia bască. Datorită asemănării ei cu soarele i s-au conferit calităţi protectoare împotriva făpturilor nopţii şi, mai ales, împotriva vrăjitoarelor şi vrăjilor acestora. Se pune la uşa casei şi a grajdului, pentru apărare.
Fifolet: Foc rătăcitor, flăcări albastre legendare care plutesc deasupra apelor în mlaştinile din Louisiana. Conform tradiţiei, sunt spiritele celor morţi în mlaştini.
Gabon: „Noapte bună", în limba bască
Gaueko: Făpturile nopţii, în limba bască. Desemnează creaturile întunecate, ale răului, de la vrăjitoare la spiriduşi, suflete rătăcitoare şi demoni, precum *inguma*, o creatură care apare în diverse culturi, cea

mai veche apariţie a ei fiind în vechiul Sumer. Vezi *Legado en los huesos*, al doilea volum din *Trilogia Baztán.*

Gris-gris: Talisman voodoo

Howsyamammaaneem: Literal: „Ce fac mama şi ai tăi?“. Salut obişnuit în Louisiana, în special în New Orleans, între prieteni, prin care se întreabă mai întâi despre mamă, apoi despre ceilalţi membri ai familiei

Ipar: Nord, în limba bască

Itxusuria: Coridorul sufletelor, în limba bască. Spaţiul dintre zidul casei şi linia trasată pe pământ de apa care curge de pe streaşină. Prin tradiţie, acela este spaţiul în care erau îngropaţi copiii morţi nebotezaţi, cărora li se refuza un mormânt în cimitir. Vezi *Legado en los huesos*, al doilea volum din *Trilogia Baztán.*

Jambalaya: Mâncare tradiţională din Louisiana, făcută din legume prăjite, creveţi şi jambon; aceasta este doar una dintre variante, se pot folosi şi alte ingrediente.

Krewe: Echipaj, dar, în cazul de faţă, toţi cei prezenţi într-un car alegoric în timpul carnavalului Mardi Gras, din Louisiana, condus întotdeauna de un nebun de la care primesc ordine

Laissez les bons temps rouler: Frază specifică oraşului New Orleans, ajunsă o adevărată lemă: „Bucură-te de vremurile bune“

Loas: În practicile voodoo, un *loa* este un spirit mediator între oameni şi entitatea supranaturală cunoscută drept Mawu sau Bondye, o entitate inaccesibilă oamenilor. *Loas* sunt cei care au contact atât cu oamenii, cât şi cu zeul suprem.

Lutin: Spirite năstruşnice, în general copii morţi fără să fie botezaţi. Chiar dacă acţiunile lor pot fi percepute la orice vârstă, totuşi pot fi văzute numai de către copiii sub doi ani. E o credinţă adânc înrădăcinată în rândul acadienilor din mlaştini. Li se atribuie diverse năstruşnicii, mai ales plăcerea lor de a împleti în codiţe părul oamenilor, în timp ce aceştia dorm, sau coama cailor, ori părul câinilor.

Mairu: Necreştin, nebotezat, în limba bască. Fantome ale copiilor îngropaţi în *itxusuria*, în general protectoare ale căminului. Oasele lor sunt extrem de importante în ritualuri vrăjitoreşti pentru puterea lor magică şi narcotică.

Maitia: Dragă, iubită, în limba bască

Maudit: Blestemat, în limba bască

Rougarou: Creatură legendară din cultura acadiană. Trăieşte în mlaştini şi seamănă mult cu omul-lup.

Santos: Sfinţii, Saints este numele echipei de fotbal american din New Orleans, iar Superdome este stadionul ei.
Shot gun: Casă des întâlnită în Louisiana, mai ales în New Orleans, lungă şi îngustă ca traiectoria glonţului
Traiteur: Tămăduitor, vrăjitor acadian care practică magia albă. Vindecă prin intermediul incantaţiilor şi cu ajutorul mâinilor. Tămăduitorii, fie bărbaţi, fie femei, sunt consideraţi sfinţi şi profund spirituali.
Ttuku-ttuku: Vorbărie goală, pălăvrăgeală, în Elizondo, Baztán
Zirimiri: În limba bască, ploaie uşoară şi neîntreruptă, aproape invizibilă cu ochiul liber, specifică zonei de cornişă de pe toată coasta cantabrică

Toate citatele din presă din acest roman sunt reale şi au fost extrase din articolul „Amintindu-ne de uraganul Betsy, coşmarul din New Orleans“, scris de jurnalistul Mike Scott, în *The Time-Picayune*, în 31 mai 2017.

Apelurile de urgenţă reproduse în carte sunt extrase din apelurile reale primite la serviciul de urgenţe 911, în timpul uraganului Katrina.

MULȚUMIRI

Orașului New Orleans și locuitorilor săi binevoitori, victimelor oficiale ale uraganului Katrina și dispăruților. Pentru curajul lor și iubirea nesfârșită pentru Nola. Pentru că au rezistat, pentru că s-au întors. „Am străbătut toată lumea, dar casa mea e la New Orleans."

Satului Elizondo și văii Baztán, locurile care m-au inspirat și în care mă întorc în vis.

Lui Manuel Anguita Sánchez, președintele Asociației Spaniole de Cardiologie, pentru discuția interesantă despre inimi frânte și creativitate.

Ghidului meu din New Orleans, Oriol Cardús, pentru ajutorul său inestimabil.

Oamenilor de la Paza de Coastă din Statele Unite, adevărații eroi ai acestui roman.

Pompierilor, poliției din New Orleans, poliției statului Louisiana și serviciului de urgențe, pentru că nu au renunțat.

Muzeului The Presbytere (The Cabildo) din New Orleans și expoziției sale permanente pe tema uraganului Katrina.

Ziarului din New Orleans, *The Time-Picayune*, sursă de informare și de inspirație pentru această carte.

Pentru Policía Foral din Navarra, pentru ajutorul și respectul constant pe care mi le-a acordat.

Biroului FBI din New Orleans, distrus în timpul uraganului Katrina.

Hotelului Dauphine și miresei lui fantomatice.

Spitalului Charity, a cărui structură fantasmagorică încă stă în picioare, amintindu-ne ceea ce nu trebuie uitat: nenorocirea, lupta, triumful.

Lui Moe, taximetrist din New Orleans, care și-a pierdut mașina și casa în timpul uraganului Katrina, în Districtul 9, și m-a rugat să scriu despre asta în roman.

Echipei Sfinților din New Orleans și stadionului Superdome. „Nu sunt un înger, sunt un sfânt."

Muzicienilor și stafiilor care nu vor părăsi niciodată New Orleans.

Întregii echipe redacționale a Editurii Destino, mă întorc la Gryffindor.

Zeiței Mari, cum e și firesc. Ea este stăpâna furtunilor.